CLIVE CUSSLER

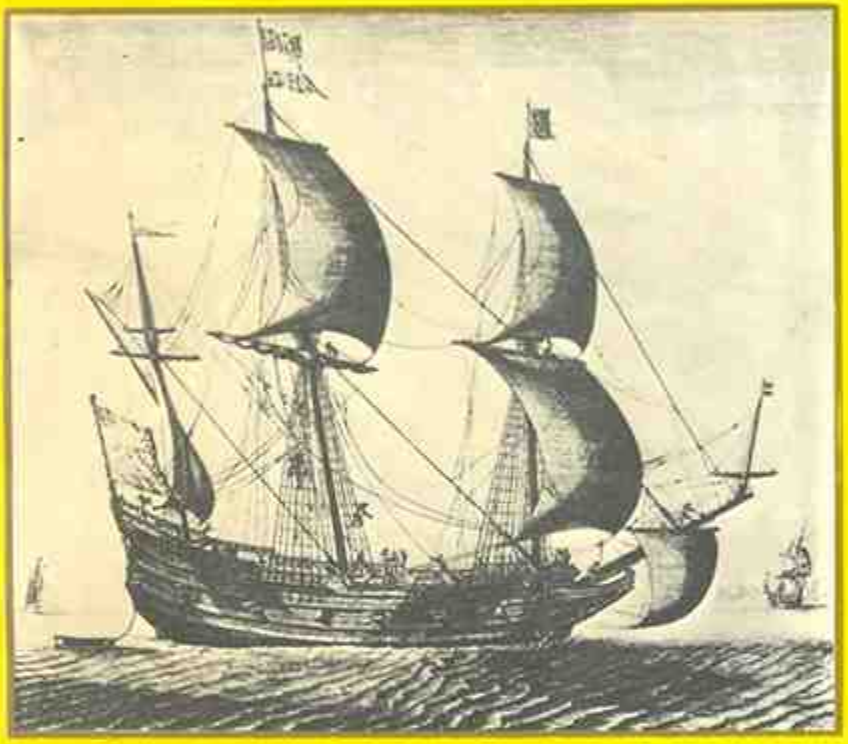

COMOARA

Editura OLIMP

STRĂMOȘII

15 iulie 391 d.Ch.
Într-o țară necunoscută

O licărire de lumină străbătu sumbru pasajul subteran. Un bărbat purtînd o tunică de lînă ce-i cădea pînă sub genunchi se opri și înălță un opaiț deasupra capului. Lumina slabă se răsfrînse asupra unui corp omenesc întins într-o raclă de aur și cristal, aruncînd, grotesc, o umbră tremurătoare pe peretele neted din spate. Bărbatul în tunică privi timp de cîteva momente în ochii lipsiți de viață, apoi coborî opaițul și se îndepărtă.

Studie o vreme șirul lung de forme nemișcate care stăteau într-o tăcere mormîntală. Erau atît de multe încît păreau că se pierd spre infinit înainte de a fi înghițite de întunericul din lunga cavernă.

Junius Venator înaintă, sandalele sale cu barete scîrțîind ușor pe podeaua neșlefuită. Încet-încet, tunelul se lărgea către o galerie vastă. Avîntîndu-se amețitor spre o înălțime de aproape treizeci de picioare, tavanul boltit era împărțit într-o serie de arcade pentru a-i da structura de rezistență. Șanțuri săpate în calcar străbăteau în spirală pereții, permițînd infiltrărilor de apă să se scurgă în bazine de colectare adînci. Pereții erau dantelați de firide pline cu mii de recipiente circulare din bronz. Făcînd abstracție de lăzile mari de lemn ce erau așezate uniform în centrul camerei, locul acesta sumbru ar fi putut fi confundat cu catacombele Romei.

Venator studie plăcuțele de aramă atașate de lăzi, comparînd numărul înscris pe fiecare din ele cu cel de pe un pergament pe care îl întinsese pe o măsuță pliantă. Aerul era uscat și greu, iar sudoarea începu să i se prelingă prin straturile de praf ce-i acopereau pielea. Două ore mai tîrziu, mulțumit că totul fusese catalogat și pus în ordine, înfășură pergamentul și îl strecură într-o centură pe care o purta peste șolduri.

Mai aruncă o ultimă privire solemnă obiectelor din galerie și suspină cu regret. Știa că nu le va mai vedea sau atinge niciodată. Ostenit, ridică din nou opaițul înaintea lui și făcu cale întoarsă prin tunel.

Venator nu era tînăr; se apropia de al cincizeci și șaptelea an – prea bătrîn pentru vremurile acelea. Fața cenușie, ridată, obrajii căzuți, pașii obosiți și tîrșîiți reflectau sfîrșeala unui om care nu mai avea puterea să trăiască. Și totuși, în adîncul său simțea o pîlpîire de căldură născută dintr-o satisfacție interioară. Imensul proiect fusese îndeplinit cu succes; marea povară fusese ridicată de pe umerii săi. Tot ce-i mai rămînea de făcut acum era să reziste lungii călătorii pînă la Roma.

Străbătu alte patru tunele ce duceau spre adîncul colinei. Unul din ele era blocat de o grămadă mare de stînci. Doisprezece sclavi care săpau în adîncuri au pierit atunci cînd tavanul s-a prăbușit. Mai erau încă acolo, striviți și îngropați sub dărîmături. Venator nu simți nici o remușcare. Mai bine pentru ei să moară repede decît să sufere ani de trudă în minele Imperiului, primind o rație de hrană la limita subzistenței, pînă cînd mureau în urma bolilor sau erau abandonați cînd deveneau prea bătrîni pentru a mai putea munci.

Alese culoarul din stînga și se îndreptă către o rază palidă de lumină. Intrarea fusese săpată într-o mică grotă cu diametrul de doi metri și jumătate – abia atît cît să permită introducerea lăzilor mai mari.

Deodată, ecoul unui țipăt îndepărtat pătrunse în peșteră. Venator își încreți fruntea, îngrijorat și grăbi pasul. Clipi repede cînd păși în lumina orbitoare a soarelui. Se opri dezorientat și studie atent tabăra așezată pe o pantă nu departe de locul unde se afla el. Un grup de legionari romani stăteau în jurul cîtorva femei barbare. O fată tînără țipă din nou și încercă să scape. Aproape că reuși să rupă cordonul de soldați, dar unul dintre ei o înșfăcă de părul lung și negru. O smuci înapoi și ea se prăbuși în țărîna groasă.

Un personaj uriaș, cu înfățișare impresionantă, îl zări pe Venator și se apropie. Omul era un adevărat gigant, cu un cap mai înalt decît toți ceilalți bărbați din tabără, cu umeri lați și șolduri zdravene, cu brațe ca niște bîrne de stejar ce îi ajungeau pînă mai jos de genunchi.

Latinius Macer din Galia era supraveghetorul-șef al sclavilor. El îi făcu cu mîna în semn de salut și îi vorbi cu o voce surprinzător de stridentă:

– Este totul pregătit? întrebă el.

Venator dădu din cap.

– Am încheiat inventarul. Poți să blochezi intrarea.

– E ca și făcut.

– Ce-i cu agitația asta în tabără?

Îngustîndu-și ochii negri și reci, Macer privi către soldați, apoi scuipă în țărînă.

– Tîmpiții ăștia de soldați romani n-au avut altceva mai bun de făcut decît să atace un sat la cinci leghe mai la nord de noi. Masacrul ăla n-a avut nici un rost. Cel puțin patruzeci de barbari au fost uciși. Printre ei erau doar zece bărbați, restul femei și copii. Și fără nici un motiv. Nici aur, nici altă pradă. S-au întors doar cu cîteva femei urîte pe care să le tragă la sorți. Nimic altceva.

Fața lui Venator se încordă.

– Există alți supraviețuitori?

– Mi s-a spus că doi dintre bărbați au scăpat fugind în hățiș.

– Vor da alarma în celelalte sate. Mi-e teamă că Severus a stîrnit un cuib de viespi.

– Severus! Macer scuipă cuvîntul în acelaşi moment cu un alt jet de salivă. Centurionul ăsta blestemat şi ceata lui nu fac nimic altceva decît să doarmă toată ziua şi să ne bea rezervele de vin. După mine, e o mare bătaie de cap să cărăm după noi un bagaj aşa de leneş.

– Au fost tocmiţi ca să ne asigure protecţia, îi aminti Venator.

– Să ne protejeze de cine? întrebă Macer. De nişte păgîni primitivi care mănîncă insecte şi reptile?

– Adună sclavii şi închideţi tunelul repede. Şi aveţi grijă să faceţi treaba ca lumea. Nu trebuie ca barbarii să-l mai poată debloca după ce plecăm noi.

– Nu-ţi fie teamă! Din cîte am văzut, nimeni în ţara asta blestemată nu stăpîneşte meşteşugul prelucrării metalelor.

Macer tăcu şi arătă cu mîna spre grămada masivă de roci ce se afla deasupra intrării în peşteră, susţinută într-un echilibru precar de un suport de buşteni.

– De îndată ce această grămadă se va prăvăli, nu mai trebuie să fii îngrijorat de soarta preţioaselor tale antichităţi. Nici un barbar nu va ajunge vreodată la ele. Mai ales dacă vor săpa cu mîinile goale.

Astfel îmbărbătat, Venator îl expedie pe supraveghetor şi porni furios către cortul lui Domitius Severus. Trecu pe lîngă stindardul cu stema detaşamentului lor militar, un simbol de argint reprezentîndu-l pe Taurus, purtat în vîrful unei lănci, şi dădu la o parte santinela care încerca să-i blocheze trecerea.

Îl găsi pe centurion aşezat într-un scaun de campanie, privind o femeie barbară, goală, nespălată, ce stătea aşezată într-o rînă, mormăind un val de vocale ciudate. Era tînără, nu avea mai mult de paisprezece ani. Severus purta o togă roşie, scurtă, încheiată pe umărul stîng. Braţele lui goale aveau ca podoabe două benzi de bronz, prinse în

jurul bicepşilor. Erau braţe musculoase de soldat antrenat pentru scut şi sabie. Severus nici măcar nu se osteni să-şi ridice privirea către Venator în momentul intrării acestuia.

– În felul ăsta îţi petreci tu timpul, Domitius? remarcă Venator cu o voce rece, sarcastică. Încălcînd voinţa Domnului, violînd această copilă păgînă?

Severus îşi întoarse încet privirea cenuşie şi aspră către Venator.

– Ziua este prea fierbinte ca să stau să ascult bolboroselile tale creştine. Dumnezeul meu este mai tolerant decît al tău.

– Aşa o fi, dar tu te închini unui păgîn.

– E doar o chestiune de preferinţă. Nici unul din noi nu l-am văzut pe Dumnezeu la faţă. Cine poate să spună care dintre noi are dreptate?

– Cristos a fost fiul Dumnezeului celui adevărat.

Severus îi aruncă lui Venator o privire exasperată.

– Ai dat buzna în cortul meu. Spune ce ai de spus şi pleacă.

– Ca să poţi să violezi această biată păgînă?

Severus nu răspunse. Se ridică, înşfăcă fata de un braţ şi o trînti violent pe patul său de campanie.

– Nu vrei să participi ? Poţi fi tu primul.

Venator îl privi pe centurion. Îl străbătu un fior de spaimă. Centurionul roman care conduce o unitate de infanterie trebuie în general să fie un stăpîn dur. Omul acesta, însă, era necruţător, un adevărat sălbatic.

– Misiunea noastră s-a încheiat aici, spuse Venator. Macer şi sclavii se pregătesc să blocheze intrarea în peşteră. Putem să ridicăm tabăra şi să ne întoarcem la corăbiile noastre.

– Mîine se împlinesc unsprezece luni de cînd am părăsit Egiptul. Încă o zi în care să ne bucurăm de plăcerile locale nu mai contează.

– Misiunea noastră nu a fost jaful. Barbarii vor încerca să se răzbune. Noi sîntem puţini, ei sînt mulţi.

– Legionarii mei pot ține piept oricărei hoarde pe care barbarii ar trimite-o împotriva noastră.

– Oamenii tăi au devenit cam molatici pentru niște mercenari.

– N-au uitat meșteșugul luptei, spuse Severus zîmbind încrezător.

– Dar vor fi ei gata să și moară pentru onoarea Romei?

– De ce să moară? De ce ar trebui ca vreunul din noi să moară? Zilele de măreție ale imperiului au trecut. Orașul nostru de pe Tibru, cîndva glorios, s-a transformat într-o mahala. Prea puțin sînge roman curge în venele noastre. Mai toți oamenii mei vin din provincii exotice, cine mai poate simți un dram de loialitate față de un împărat care domnește undeva departe, la răsărit, într-un oraș pe care nici unul dintre noi nu l-a văzut? Nu, Junius, soldații mei vor lupta pentru că asta le este meseria și pentru că sînt plătiți să lupte.

– S-ar putea ca barbarii să nu le dea nici o șansă.

– Ne ocupăm noi de gunoaiele astea la momentul potrivit.

– E mai bine să evităm conflictele. Vom pleca înainte de căderea serii.

Venator fu întrerupt de un huruit ce părea că zgîlțîie pămîntul. Ieși în grabă din cort și privi către peretele de stînci. Sclavii trăseseră suportul de sub stînci, eliberînd o avalanșă ce se prăbuși asupra intrării în peșteră, îngropînd-o sub tone de roci masive. Un nor mare de praf se ridică, împrăștiindu-se deasupra defileului. Ecoul întoarse huruitul pentru o clipă, fiind urmat de chiuiturile sclavilor și ale legionarilor.

– S-a făcut, spuse Venator, cu voce solemnă, cu fața obosită. Înțelepciunea secolelor trecute va fi în siguranță de-acum înainte.

Severus se apropie și se opri lîngă el.

– Ce păcat că nu putem spune același lucru și despre noi!

Venator se întoarse.

– Dacă Dumnezeu ne binecuvîntează cu o călătorie ușoară la înapoiere, de ce am mai avea a ne teme?

– De torturi și de execuție, spuse Severus categoric. L-am înfruntat pe împărat. Theodosius nu iartă ușor. Nu va exista nici un locșor în tot imperiul, unde să ne putem ascunde. Mai bine să ne căutăm un refugiu într-o țară străină.

– Soția și fiica mea... urma să ne întîlnim la vila noastră din Antiohia.

– Probabil că agenții împăratului le-au descoperit deja. Sînt fie moarte, fie vîndute ca sclave.

Venator dădu din cap neîncrezător.

– Am prieteni influenți care le vor proteja pînă la sosirea mea.

– Prietenii pot fi amenințați sau cumpărați.

Ochii lui Venator se măriră sfidători.

– Nici un sacrificiu nu este prea mare pentru ceea ce am reușit să facem. Totul ar fi în zadar dacă nu ne-am întoarce cu un jurnal și o hartă a drumului.

Severus se pregătea să răspundă, cînd îl zări pe secundul său, Artorius Noricus, urcînd în fugă panta către cort. Fața negricioasă a legionarului lucea în căldura amiezii, iar el arăta cu mîna înspre stîncile de deasupra lor.

Venator își puse mîna streașină la ochi pentru a se feri de soare și privi în sus. Gura i se strînse într-un rictus îngrijorat.

– Barbarii, Severus. Au venit să răzbune jefuirea satului lor.

Munții păreau năpădiți de furnici. Peste o mie de barbari, bărbați și femei, priveau amenințător în vale la cruzii invadatori ai pămînturilor lor. Erau înarmați cu arcuri și săgeți, cu scuturi din piele și suliți din obsidian. Unii strîngeau în mîini arme făcute din pietre legate de mînere scurte de lemn. Bărbații nu purtau decît o pînză în jurul șoldurilor.

Stăteau nemişcaţi, într-o tăcere de piatră, cu feţe lipsite de expresie, sălbatice şi prevestitoare de rău ca norii dinaintea furtunii.

– Un alt grup de barbari s-a postat între noi şi corăbii, strigă Noricus.

Venator se întoarse, pământiu la faţă.

– Ăsta-i rezultatul prostiei tale, Severus. Vocea-i era stăpînită de mînie. Ne-ai ucis pe toţi.

Apoi căzu în genunchi şi începu să se roage.

– Dumnezeul tău nu-i va transforma pe barbari în oi, bătrîne, spuse Severus sarcastic. Numai sabia ne poate aduce mîntuirea.

Se întoarse, îl luă pe Noricus de braţ şi începu să dea comenzi.

– Ordonă-i gornistului să sune pregătirea luptei. Spune-i lui Latinius Macer să înarmeze sclavii. Aşează oamenii în poziţie de luptă. O să mărşăluim în formaţie pînă la rîu.

Noricus salută disciplinat şi porni în fugă către mijlocul taberei.

Unitatea de infanterie formată din 60 de soldaţi se aşează rapid în careu. Arcaşii sirieni îşi ocupară locul pe flancuri, între sclavii înarmaţi, în timp ce romanii formau latura din faţă şi cea din spate. În mijloc, apăraţi, se aflau Venator cu micul său grup de servitori egipteni şi greci şi cu cei trei doctori.

Principalele arme de infanterie ale Romei secolului IV erau: *gladius*, o sabie ascuţită cu lama dublă şi *pilum*, o suliţă de doi metri pentru aruncat şi împuns. Ca protecţie, soldaţii purtau un coif de fier cu apărătoare pentru obraji, care se lega sub bărbie cu o cureluşă şi care arăta ca o şapcă de jocheu cu cozorocul întors spre ceafă; o armură făcută din plăci de metal îmbinate, care îmbrăcau corpul şi acopereau umerii; şi gambiere, care protejau fluierul piciorului. Arma lor defensivă era scutul oval, din lemn acoperit cu lame subţiri de metal.

În loc să se repeadă la atac, barbarii au încercuit încet coloana. La început au încercat să atragă soldaţii în afara rîndurilor bine strînse, trimiţînd cîţiva oameni foarte aproape de ei, care le strigau cuvinte ciudate şi făceau gesturi ameninţătoare. Dar inamicii lor bine instruiţi, deşi cu mult mai puţin ca număr, nu au intrat în panică.

Centurionul Severus era un soldat cu prea multă experienţă ca să mai simtă frica. El mergea în fruntea coloanei şi supraveghea terenul ce mişuna de barbari. Făcu un semn cu mîna în bătaie de joc. Nu era prima dată cînd se afla în inferioritate numerică într-o luptă. Severus fusese înrolat în legiune cînd avea şaisprezece ani. Avansase de la gradul de soldat de rînd, cîştigînd multe decoraţii datorită curajului dovedit în luptele împotriva goţilor de-a lungul Dunării şi a francilor pe Rin. După ce s-a retras din armată, a devenit mercenar, vînzîndu-şi serviciile celui ce plătea cel mai mult, în cazul de faţă lui Junius Venator.

Severus avea încredere nestrămutată în legionarii săi. Soarele scînteia pe coifurile şi pe săbiile lor scoase din teacă. Erau luptători puternici şi întăriţi în lupte, care nu cunoşteau decît victoria şi nu fuseseră învinşi niciodată.

Majoritatea animalelor, inclusiv calul său, muriseră în timpul extenuantei călătorii din Egipt pînă aici, aşa că el mergea pe jos în fruntea careului, întorcîndu-se la fiecare cîţiva paşi pentru a supraveghea constant inamicul.

Cu un urlet care se ridică şi se sparse ca o izbitură de val, barbarii se repeziră la vale şi atacară coloana. Primul rînd fu decimat, străpuns de suliţele soldaţilor şi de săgeţile arcaşilor sirieni. Cel de-al doilea val se avîntă izbind rîndurile romanilor, fiind şi el retezat ca grîul în faţa secerei. Săbiile strălucitoare se înroşiră de sîngele barbarilor. Mînaţi de un potop de înjurături teribile şi ameninţaţi de biciul usturător al lui Latinius Macer, sclavii luptară cu vitejie, ţinînd piept duşmanului.

Formaţia se mişca lent, fiindcă barbarii atacau din toate părţile, rîndurile lor fiind permanent împrospătate.

Pete mari de sînge înroşeau pămîntul arid al colinei. Tot mai multe trupuri dezbrăcate se prăbuşeau fără viaţă. Cei ce veneau din urmă luptau pe cadavrele camarazilor lor, tăindu-şi picioarele goale în cioturile de arme, aruncîndu-şi trupurile dezgolite împotriva teribilelor arme de fier care străpungeau piepturi şi stomacuri, pentru ca apoi să cadă şi ei, la rîndul lor, în ghearele morţii. Era evident că nu puteau face faţă disciplinei romane.

Bătălia luă acum o turnură deosebită. Dîndu-şi seama că nu puteau trece de săbiile şi sulițele străinilor, barbarii s-au retras şi s-au regrupat. Apoi au început să arunce săgeţile şi sulițele lor rudimentare asupra romanilor, în timp ce femeile lor azvîrleau cu pietre.

Romanii şi-au ridicat scuturile deasupra capului ca pe nişte carapace uriaşe şi şi-au continuat hotărîţi marşul către rîu şi către adăpostul sigur al corăbiilor lor. Doar arcaşii sirieni mai reuşeau să producă victime printre barbari. Nu erau îndeajuns de multe scuturi pentru a acoperi şi sclavii, care luptau neprotejaţi de ploaia de lovituri. Ei erau slăbiţi în urma călătoriei lungi şi obositoare şi a săpăturilor extenuante din peşteră. Mulţi căzură şi fură lăsaţi în urmă, trupurile lor fiind deîndată dezbrăcate şi mutilate îngrozitor.

Severus era experimentat în astfel de lupte: le cunoscuse în războaiele cu britanii. Observînd că duşmanul este nesăbuit şi neinstruit, el ordonă soldaţilor să se oprească şi să lase toate armele la pămînt. Barbarii, care socotiră acest gest drept un abandon, s-au aruncat în grabă asupra lor. Atunci, la ordinul lui Severus, săbiile au fost înşfăcate de jos şi romanii au pornit la contraatac.

Stînd în picioare pe o stîncă, centurionul îşi învîrtea sabia deasupra capului cu mişcări sacadate. Patru barbari se prăbuşiră la picioarele lui. Mai trînti la pămînt încă unul, lovindu-l cu latul sabiei şi despică gîtul altuia care îl ataca din lateral. Apoi mareea delirantă se retrase şi hoarda dezbrăcată se opri la o distanţă respectabilă.

Severus profită de momentul de acalmie pentru a-şi evalua pierderile. Din şaizeci de soldaţi, doisprezece muriseră. Alţi paisprezece fuseseră răniţi. Sclavii suferiseră cele mai multe pierderi. Mai mult de jumătate muriseră sau dispăruseră.

Se apropie de Venator care îşi lega o rană de la un braţ cu o fîşie ruptă din tunică. Înţeleptul grec încă mai avea preţiosul pergament la centură.

– Încă mai eşti în viaţă, bătrîne?

Venator îşi ridică privirea, ochii lucindu-i de-o teamă amestecată cu hotărîre:

– Vei muri înaintea mea, Severus.

– Asta-i o ameninţare sau o profeţie?

– Are vreo importanţă? Nici unul din noi n-o să mai revadă imperiul vreodată.

Severus nu răspunse. Lupta fu reluată brusc, cînd barbarii dezlănţuiră o altă furtună de suliţi şi pietre ce întunecau cerul, bubuind cînd se izbeau de scuturi. Severus îşi reluă repede locul în fruntea careului ostenit.

Romanii luptau cu înverşunare, dar rîndurile lor se împuţinau văzînd cu ochii. Aproape toţi arcaşii sirieni căzuseră. Careul se strîngea tot mai mult, în timp ce asaltul nimicitor continua neabătut. Supravieţuitorii, majoritatea răniţi, erau extenuaţi şi sufereau de căldură şi de sete. Săbiile lor începeau să atîrne greu şi ei şi le treceau dintr-o mînă într-alta.

Barbarii erau şi ei extenuaţi şi sufereau pierderi uriaşe, totuşi luptau cu înverşunare pentru fiecare petic de pantă ce ducea către rîu. În jurul oricărui mercenar puteau fi numărate cel puţin cinci-şase cadavre de barbari. În acelaşi timp, cadavrele mercenarilor, străpunse de zeci de săgeţi, arătau ca nişte arici.

Macer, uriaşul supravieţuitor, era lovit la genunchi şi la şold. Se mai putea încă ţine pe picioare, dar nu era în stare să meargă în ritm cu formaţia. Rămase în urmă şi în curînd atrase un grup de douăzeci de barbari care îl

încercuiră rapid. Se întoarse, încolțit, învîrti sabia ca pe o morișcă și despică trei dintre ei, făcîndu-i pe ceilalți să se retragă plini de respect din fața acestei forțe extraordinare. Strigă și le făcu semn să se apropie și să lupte.

Barbarii știau ce-i așteptă și refuzau să se lase atrași în luptă directă. S-au retras și au lansat un torent de suliți asupra lui Macer. În cîteva secunde, sîngele țîșni din șase răni din trupul său. Macer apucă mînerele și trase cu putere, scoțînd vîrfurile din carne. Un barbar veni în fugă și își aruncă cu putere sulița, străpungîndu-i gîtul. Slăbit din cauza sîngelui pierdut, romanul se prăbuși încet în țărînă. Femeile barbare se repeziră asupra lui ca o haită de lupi turbați și îl zdrobiră cu pietre.

Doar o stîncă înaltă îi mai despărțea pe romani de malul rîului. Dincolo de ea, cerul senin pînă atunci, deveni brusc portocaliu. Apoi o coloană de fum se înălță, neagră și grea, iar vîntul aduse miros de lemn ars.

Venator fu cuprins de disperare.

– Corăbiile! strigă el. Barbarii au atacat corăbiile!

Sclavii însîngerați au intrat în panică și s-au repezit nesăbuiți spre rîu. Barbarii i-au atacat furios de pe flancuri. Mulți dintre ei și-au aruncat armele, vrînd să se predea și au fost uciși. Restul au încercat să le țină piept din spatele unor copaci, dar urmăritorii lor i-au decimat pînă la ultimul. Praful acestui pămînt străin a devenit giulgiul lor, iar hățișul, mormîntul.

Severus și legionarii care mai supraviețuiseră și-au croit cu forța drum către malul înalt și s-au oprit brusc, uitînd de gloata ucigașă care se strîngea în jurul lor, privind uluiți la dezastrul din vale.

Coloane de foc se ridicau și se împleteau într-o spirală groasă care se răsucea și se înălța ca un șarpe. Flotila, singura lor speranță de a scăpa, era mistuită de flăcări de-a lungul rîului. Corăbiile uriașe de grîne pe care le rechiziționaseră în Egipt ardeau învăluite în nori groși de fum.

Venator își făcu loc spre rîndurile din față și se opri lîngă Severus. Centurionul tăcea; tunica și armura îi erau pătate de sînge și sudoare. Privea înfrînt marea de flăcări și fum și velele incendiate ce se dezintegrau într-un vîrtej de scîntei și realitatea înfrîngerii i se întipări pe față.

Corăbiile fuseseră ancorate la țărm și erau lipsite de apărare. Forțele barbarilor au eliminat marinarii și au incendiat tot ce se putea. Doar o mică navă comercială a scăpat conflagrației datorită echipajului care, nu se știe cum, reușise să întreacă barbarii. Patru marinari se chinuiau să ridice velele, în timp ce alții munceau din greu la vîsle, încercînd să ajungă în larg, unde, datorită adîncimii apei, erau în siguranță.

Venator simți gustul funinginii și amărăciunea nenorocirii în cerul gurii. Cerul însuși îi părea roșu. Privea scena cu o furie neputincioasă. În inima sa murea încrederea în planul său de a pune la adăpost neprețuitele creații ale înțelepciunii antice, plan atît de bine executat.

O mînă se așeză pe umărul lui și, cînd se întoarse, privirea i se fixă pe fața lui Severus, care avea o expresie ciudată, de rece încîntare.

– Întotdeauna am sperat să mor, spuse centurionul, îmbătat de vin bun și culcat pe o femeie frumoasă.

– Doar Dumnezeu poate hotărî felul în care îi este dat unui om să-și dea sfîrșitul , răspunse Venator într-o doară.

– Cred mai degrabă că norocul joacă rolul cel mai important.

– Ce pierdere, ce irosire îngrozitoare!

– Cel puțin bunurile tale sînt ascunse la loc tăinuit, spuse Severus. Și acei marinari care au reușit să scape vor spune înțelepților imperiului ce am izbutit noi să facem aici.

– Nu, spuse Venator dînd din cap cu amărăciune. Nimeni nu va crede poveștile bîiguite de niște marinari ignoranți. Se întoarse și privi din nou colinele rămase în urmă. Va rămîne pierdută pe vecie.

– Știi să înoți?

Ochii lui Venator se întoarseră către Severus:

– Să înot?

– Îți dau cinci din cei mai buni oameni ai mei să-ți taie un culoar pînă la apă, dacă tu crezi că vei putea ajunge înot pînă la corabie.

– Eu... Nu sînt sigur.

Studie apele rîului și distanța tot mai mare dintre linia țărmului și corabie.

– Poți să folosești rămășițe din corabie drept plută dacă vrei, spuse Severus tăios. Dar grăbește-te, căci peste cîteva minute fiecare din noi va da ochii cu Dumnezeul său.

– Dar tu?

– Colina asta este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a deveni punct de rezistență.

Venator îl îmbrățișă pe centurion.

– Dumnezeu să te ocrotească.

– Mai bine să-ți însoțească ție pașii.

Severus se întoarse și alese la repezeală cinci soldați care nu fuseseră răniți și le ordonă să-l apere pe Venator în cursa către rîu. Apoi începu să-și reorganizeze oamenii în vederea apărării finale.

Mica grupă de legionari se adună în jurul lui Venator. Apoi ei luară cu asalt drumul către rîu, strigînd și croindu-și loc cu săbiile, printre cetele dezorganizate ale barbarilor uluiți. Loveau și tăiau ca niște nebuni, într-o dezlănțuire sîngeroasă.

Venator era extenuat, dar sabia sa nu ezită nici un moment și nici pasul nu i se împotmoli. Era acum un învățat care devenise un exterminator. Trecuse de mult de punctul-limită. Nu-i mai rămăsese decît o încăpățînare aprigă; îi dispăruse orice urmă de teamă de moarte.

Luptau orbește prin valul înnebunitor de fum și flăcări. Venator simțea mirosul de carne arsă. Smulse o altă fîșie din tunica sa și își acoperi nasul și gura pentru a se proteja de fum.

Soldaţii căzură unul cîte unul, apărîndu-l pe Venator pînă la ultima lor suflare. Deodată, picioarele sale atinseră apa şi se avîntă înainte, scufundîndu-se de îndată ce nivelul apei îi depăşi genunchii. Observă un catarg care se prăvălise de pe o corabie în flăcări şi porni înot către el, fără a mai îndrăzni să privească în urmă.

Soldaţii rămaşi pe deal ţineau piept tuturor armelor ce erau aruncate asupra lor. Barbarii îngînau descîntece provocatoare şi recurgeau la tot felul de stratageme pentru a găsi punctul slab în apărarea romană. De patru ori s-au grupat în formaţiuni uriaşe şi au atacat şi tot de patru ori au fost respinşi, dar nu înainte de a mai face cîteva victime printre legionarii extenuaţi. Careul devenise acum doar un mic nod, pe măsură ce puţinii supravieţuitori strîngeau rîndurile şi luptau umăr la umăr. Grămezi însîngerate de morţi şi muribunzi acopereau culmea dealului, sîngele lor curgînd la vale în şuvoaie. Şi totuşi romanii au rezistat.

Bătălia dura fără întrerupere de două ore, dar barbarii atacau cu aceeaşi intensitate ca la început. Ei deja adulmecau victoria şi se adunară pentru un ultim atac.

Severus rupse coada unei săgeţi ce i se înfipse în trup şi continuă să lupte. Cadavrele barbarilor făceau un covor în jurul său. Doar o mînă de legionari mai rămăseseră alături de el. Unul cîte unul, ei pieriră, cu sabia în mînă, îngropaţi sub valuri de pietre, săgeţi şi suliţi.

Severus fu ultimul care căzu. Picioarele i se îndoiră sub el şi braţul lui nu mai fu capabil să ridice sabia. El se clătină în genunchi, încercă în zadar să se ridice, apoi îşi ridică privirea către cer şi rosti încetişor: "Mamă, tată, luaţi-mă în braţele voastre."

Ca şi cum ar fi răspuns rugii sale, barbarii se repeziră asupra lui, izbindu-l cu sălbăticie cu ciomegele lor, pînă cînd moartea puse capăt agoniei sale.

În apă, Venator se agăţase de catarg cu înverşunare şi dădea din picioare în încercarea disperată de a ajunge din

urmă corabia. Efortul său era însă zadarnic. Curenții rîului și o boare de vînt împingeau corabia tot mai departe.

Strigă către echipaj și flutură cu disperare mîna rămasă liberă. Un grup de marinari și o fată cu un cîine în brațe stăteau la pupa, privind la el fără nici un fel de compasiune, nefăcînd nici o mișcare să întoarcă nava. Și-au continuat fuga în josul rîului ca și cum Venator nu ar fi existat.

Îl abandonau, își dădu neputincios seama. Nu mai era nici o scăpare. Izbi cu pumnul în catarg și plînse necontrolat, convins că Dumnezeul lui l-a părăsit. În cele din urmă, își întoarse ochii către țărm și privi măcelul ce tocmai se sfîrșea.

Expediția dispăruse, înghițită într-un coșmar.

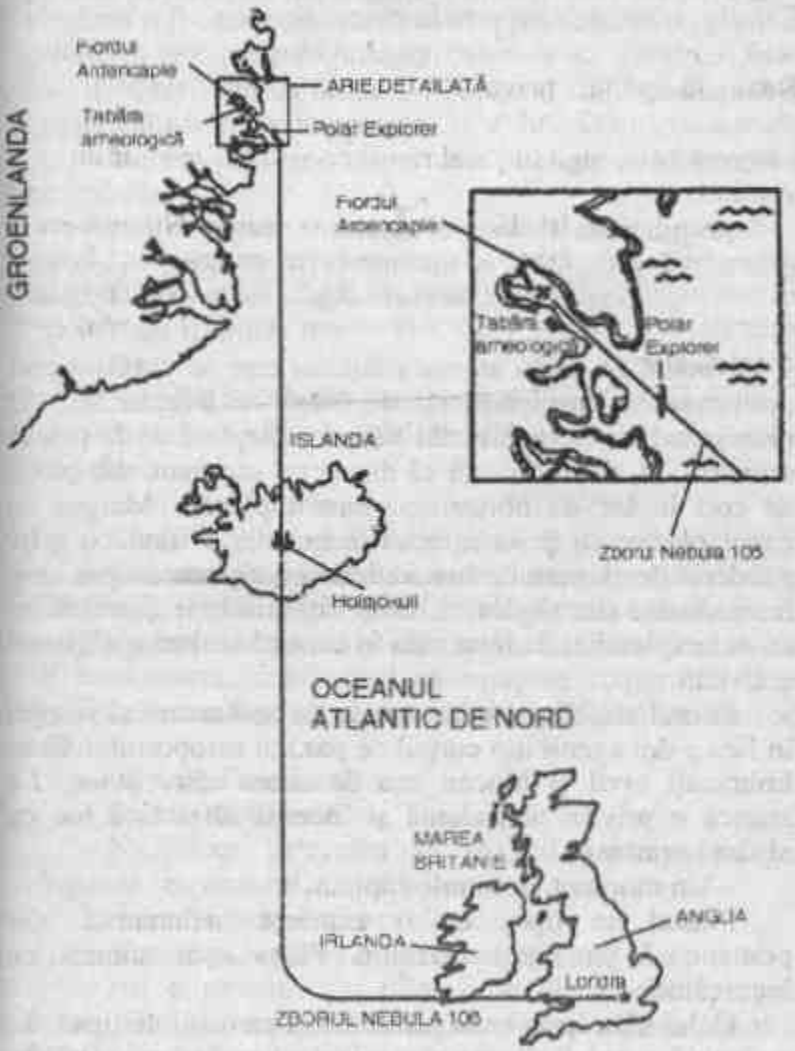

Zborul Nebula 106

12 octombrie, 1991
Aeroportul Heathrow, Londra

1

Nimeni nu dădu atenție pilotului care se strecura prin mulțimea de corespondenți de presă ce înțesau sala de protocol. Nici pasagerii din sala de așteptare de la poarta numărul 14 nu observară că ducea un sac mare din pînză de cort în loc de obișnuita geantă-diplomat. Mergea cu capul plecat, cu privirea ațintită înainte, evitînd cu grijă puzderia de camere de luat vederi concentrate asupra unei femei înalte și atrăgătoare, cu o față măslinie și netedă și cu ochi splendizi, care se afla în centrul acestei gălăgioase activități.

Pilotul străbătu repede rampa de ambarcare și se opri în fața a doi agenți din corpul de pază al aeroportului. Erau îmbrăcați civil și blocau ușa de acces către avion. Le aruncă o privire nonșalantă și încercă să-și facă loc cu umărul printre ei.

– Un moment, domnule căpitan.

Pilotul se opri, cu o expresie nedumerită, dar prietenoasă pe fața-i măslinie. Părea ușor amuzat de încurcătură.

Ochii săi căprui erau pătrunzători ca ochii de țigan. Se vedea că nasul îi fusese spart de mai multe ori, iar falca stîngă îi era crestată de o lungă cicatrice. Părul cărunt, tăiat scurt, ce se ivea de sub caschetă și liniile care îi brăzdau fața sugerau o vîrstă în jur de cincizeci de ani. Era înalt de

aproape doi metri, solid și cu o burtă ușor rotunjită. Sigur pe sine și încrezător, stînd drept în costumul său bine croit, el părea a fi asemenea oricărui alt pilot din cei zece mii ce pilotează avioanele de pasageri.

Își desprinse legitimația dintr-unul din buzunarele de la piept și i-o înmînă agentului.

– Ducem persoane importante în cursa asta? întrebă el nevinovat.

Agentul englez, îmbrăcat impecabil, dădu din cap.

– Un grup de reprezentanți ai Națiunilor Unite ce se întorc la New York – inclusiv noul secretar-general.

– Hala Kamil?

– Da.

– Nu prea e o treabă potrivită pentru o femeie.

– Sexul nu a fost o piedică nici pentru primul-ministru Thatcher.

– Ea n-a fost într-o situație așa de delicată.

– Kamil este o femeie inteligentă. O să se descurce.

– Cu condiția ca fanaticii musulmani din țara ei să nu o distrugă, răspunse pilotul cu un evident accent american.

Englezul îi aruncă o privire ciudată, dar nu făcu nici un alt comentariu, continuînd să compare fotografia de pe legitimație cu fața interlocutorului și citi numele cu voce tare.

– Căpitan Dale Lemke.

– E vreo problemă?

– Nu, doar încercăm să împiedicăm apariția lor, răspunse sec agentul.

Lemke își îndepărtă brațele de corp.

– Vrei să mă percheziționezi și pe mine?

– Nu e nevoie. Un pilot nu-și deturnează propriul avion. Dar va trebui să vă legitimăm ca să fim siguri că faceți cu adevărat parte din echipaj.

– Nu port uniforma asta pentru un bal mascat.

– Permiteți-ne să vă controlăm bagajul de mînă.

– Desigur.

Puse pe podea geanta albastră de nylon şi o deschise. Cel de-al doilea agent se aplecă, răsfoi paginile manualului pe care-l avea pilotul şi pe cel al manualului cu standardele de zbor, pentru ca apoi să ridice un aparat ce părea să conţină un mic cilindru hidraulic.

– Dacă nu vă supăraţi, spuneţi-ne şi nouă ce-i asta?

–Braţul de acţionare a clapetului de răcire a uleiului. A rămas înţepenit în poziţia "deschis" şi echipa noastră de întreţinere de pe aeroportul Kennedy m-a rugat să-l aduc acasă pentru inspecţie.

Agentul pipăi un pachet voluminos aflat pe fundul genţii.

– He-he, ce-avem noi aici? Apoi îşi ridică privirea, plină de curiozitate. De cînd au piloţii paraşute în geanta de voiaj?

Lemke rîse:

– Hobby-ul meu este paraşutismul. Ori de cîte ori fac cîte o escală mai lungă, exersez cu nişte prieteni la Croydon.

– Sper că nu intenţionaţi să săriţi dintr-un avion cu reacţie?

– Mai ales nu dintr-unul care zboară cu 575 km/h deasupra Oceanului Atlantic, la zece mii de metri altitudine.

Agenţii schimbară o privire mulţumită. Geanta fu închisă şi legitimaţia înapoiată.

– Iertaţi-ne că v-am reţinut, domnule căpitan Lemke.

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu voi.

– Călătorie plăcută la New York!

– Mulţumesc.

Lemke se aplecă uşor şi pătrunse în avion. Intră în cabină, încuie uşa şi stinse lumina pentru a nu fi observat prin geam de cei din sala de aşteptare. Într-o succesiune de mişcări bine exersate, el îngenunche în spatele scaunelor, scoase o mică lanternă din buzunar şi ridică o trapă ce ducea către camera aparatelor electronice aflată sub cabină.

un compartiment ce fusese numit cîndva "gura iadului". Coborî scara într-un întuneric total, zgomotul mişcărilor sale fiind acoperit de vocile îngrijitorilor ce pregăteau cabina principală pentru îmbarcare şi de bubuitul bagajelor pe care le încărcau hamalii în partea din spate a avionului.

Lemke întinse mîna, trase geanta după el şi aprinse lanterna. Aruncînd o privire asupra ceasului văzu că mai avea cinci minute pînă să vină restul echipajului. Cu gesturile pe care le exersase de aproape cincizeci de ori, scoase braţul de acţionare din geantă şi îl conectă la un ceas miniatural pe care îl avusese ascuns în cască. Legă sistemul astfel asamblat de balamalele unei mici uşi de acces către exterior, pe care o foloseau mecanicii de sol. Apoi scoase paraşuta.

Cînd cei doi ofiţeri secunzi sosiră, Lemke era aşezat în scaunul pilotului, aplecat asupra unui manual de standarde al aeroportului. Se salutară scurt şi începură controlul de rutină de dinaintea zborului. Nici copilotul, nici inginerul de zbor nu băgară de seamă că Lemke era neobişnuit de tăcut şi de retras.

Simţurile lor ar fi fost mai ascuţite dacă ar fi ştiut că aceasta urma să fie ultima lor noapte pe pămînt.

În sala de aşteptare întesată de lume, Hala Kamil se confrunta cu o mare de microfoane şi reflectoare. Cu o răbdare ce părea să nu aibă limite, ea răspundea valului de întrebări pe care i-l arunca mulţimea de reporteri curioşi.

Puţini dintre ei au întrebat-o despre turneul prin Europa şi despre nenumăratele întîlniri avute cu diferiţi şefi de state. Majoritatea vroiau să-i cunoască părerea în legătură cu iminenta răsturnare a guvernului egiptean de către fundamentaliştii musulmani.

Nu-i era prea clar cît de gravă era situaţia. Fanaticii *Mulah*, conduşi de Ahmad Yazid, un profesor de drept, islamist, au stîrnit patimi religioase în rîndul milioanelor

de săteni săraci din valea Nilului şi a maselor de oameni ce trăiau în mizerie în mahalalele din Cairo. Înalţi ofiţeri din armată şi aviaţie conspirau cu radicalii islamişti pentru a-l elimina pe Nadav Hassan, noul preşedinte al ţării. Situaţia era extrem de delicată, dar Hala nu primise nici o informaţie de ultimă oră de la guvernul ei şi se vedea silită să dea răspunsuri vagi şi ambigue.

La prima vedere, Hala părea sigură pe sine şi imperturbabilă ca un sfinx, în timp ce-şi rostea răspunsurile calm şi fără emoţie. În interior însă, ea se zbătea între confuzie şi şoc emoţional. Se simţea distantă şi singură, ca şi cum nişte evenimente necontrolabile s-ar desfăşura în jurul altcuiva, o persoană care nu mai poate fi ajutată şi pentru care nu putea simţi nimic altceva decît tristeţe.

Ea ar fi putut servi drept model pentru un tablou al reginei Nefertiti, ca acela aflat la muzeul din Berlin. Amîndouă aveau acelaşi gît lung, chipuri delicate şi priviri enigmatice. Avea patruzeci şi doi de ani, era subţire, cu ochi negri, cu faţa măslinie, perfectă şi un păr lung, mătăsos şi negru, periat spre spate, ce-i ajungea pînă la umăr. Era înaltă şi trupul ei subţire şi frumos era scos în evidenţă de un taior şi o elegantă fustă plisată.

Hala se bucurase de atenţia a patru bărbaţi de-a lungul anilor, fără să fi fost vreodată căsătorită. A avea un soţ şi copii îi părea ceva complet străin. Ea refuza să-şi facă timp pentru legături de durată, iar a face dragoste nu îi oferea mai mult extaz decît vizionarea unui spectacol de balet.

Pe cînd era copil, la Cairo, unde mama ei era profesoară şi tatăl ei cineast, ea şi-a petrecut fiecare minut din timpul liber desenînd şi scormonind în ruinele de prin locurile apropiate de casă, unde se putea duce cu bicicleta. Bun gastronom şi artistă cu doctorat în antichităţi egiptene, a primit una din puţinele slujbe permise femeilor musulmane, aceea de cercetător la Ministerul Culturii.

Datorită unui mare efort personal şi unei prodigioase energii, ea a reuşit să învingă cu succes discriminările islamice şi să ajungă director al secţiei de antichităţi şi mai apoi şefa departamentului de informaţii. Ea i-a atras atenţia preşedintelui de atunci, Mubarak, care i-a cerut să facă parte din delegaţia egipteană la adunarea generală a Naţiunilor Unite. Cinci ani mai tîrziu, Hala a fost numită vice-preşedinte, atunci cînd Javier Perez de Cuellar a demisionat în mijlocul celui de-al doilea mandat al său, în timpul unor conflicte în cursul cărora cinci naţiuni conduse de musulmani s-au retras din organizaţie datorită unor controverse legate de cererile de reformă religioasă. Întrucît toţi cei propuşi înaintea ei refuzaseră această poziţie, ea a fost desemnată în funcţia de secretar-general în speranţa că va reuşi să mai atenueze conflictele tot mai mari cu care se confrunta organizaţia.

Acum cînd propriul ei guvern se zbătea în pragul dezintegrării, avea multe şanse să devină primul reprezentant fără ţară la Naţiunile Unite.

Un asistent îi şopti ceva la ureche. Ea dădu din cap şi ridică o mînă în sus:

– Mi s-a spus că avionul este gata de decolare, spuse ea. O să mai accept o ultimă întrebare.

O mulţime de mîini se ridicară şi o duzină de întrebări umplură aerul instantaneu. Hala arăta cu mîna spre un bărbat ce stătea lîngă uşă cu un casetofon în mînă.

– Leigh Hunt, de la B.B.C., doamnă Kamil. Dacă Ahmad Yazid înlocuieşte guvernul democratic al preşedintelui Hassan cu o republică islamică, vă veţi mai întoarce în Egipt?

– Sînt musulmană şi egipteancă. Dacă conducătorii ţării mele doresc să mă întorc acasă, mă voi supune indiferent ce guvern se află la putere.

– În ciuda faptului că Ahmad Yazid v-a numit eretică şi trădătoare?

– Da, răspunse Hala sec.

– Dacă este pe jumătate atît de fanatic cît ayatolahul Khomeini, s-ar putea să vă întoarceţi pentru a fi executată. Aveţi vreun comentariu de făcut?

Hala dădu din cap, zîmbi graţios şi spuse:

– Trebuie să plec acum. Vă mulţumesc.

Înconjurată de escorta ei, părăsi grupul de reporteri şi ajunse la scara avionului. Asistenţii ei şi persoanele din numeroasa delegaţie U.N.E.S.C.O. se aflau deja în avion. Patru membri ai Băncii Mondiale beau o sticlă de şampanie şi conversau cu voce scăzută. Cabina principală mirosea a combustibil şi a friptură Wellington.

Obosită, Hala îşi legă centura de siguranţă şi începu să privească pe hublou. Era o ceaţă uşoară şi luminile albastre ale pistei pălirâ într-o lumină mată, pentru ca apoi să dispară complet. Îşi scoase pantofii, închise ochii şi adormi înainte ca stewardesa să-i poată oferi un cocktail.

După ce şi-a aşteptat rîndul în căldura gazelor de eşapament ale unui TWA 747, zborul charter 106 al Naţiunilor Unite se mută către capătul pistei. Cînd a venit aprobarea de decolare de la turnul de control, Lemke împinse manetele în faţă şi Boeing-ul 720-B rulă pe cimentul umed, înălţîndu-se apoi în văzduhul înceţoşat.

De îndată ce a ajuns la altitudinea de zbor de 10500 de metri şi a trecut pe pilotaj automat, Lemke şi-a desfăcut centura şi s-a ridicat de pe scaun.

– Chemarea naturii, spuse el în timp ce se îndrepta către uşa cabinei. Ofiţerul său secund, inginerul de zbor, un bărbat pistruiat cu păr cenuşiu, zîmbi fără să-şi întoarcă privirea de pe panoul de control.

– Te-aştept aici.

Lemke zîmbi forţat şi ieşi din cabina principală. În bucătărie stewardesele pregăteau masa. Aroma de friptură Wellington devenise şi mai puternică. El făcu semn stewardului şef, pe care îl trase deoparte.

– Doriţi ceva, căpitane?

– Doar o ceaşcă de cafea, răspunse Lemke. Nu-ţi face probleme, n-am nevoie de nimic.

– E-n regulă.

Stewardul intră în bucătărie şi umplu o ceaşcă.

– Ar mai fi ceva.

– Da, domnule.

– Compania ne-a cerut să participăm la un studiu meteorologic sponsorizat de guvern. Cînd vom fi la două mii de kilometri depărtare de Londra, vom coborî pentru cîteva minute la o mie cinci sute de metri, timp în care vom măsura viteza vîntului şi temperatura. Apoi ne vom ridica la altitudinea normală.

– Nu pot pricepe cum de a acceptat compania acest lucru? Tare mi-ar place să am un cont în bancă echivalent cu preţul combustibilului consumat pentru asta.

– Poţi fi sigur că banditii ăia de duzină din consiliul de administraţie vor avea grijă să trimită nota de plată la Washington.

– O să-i informăm pe pasageri la momentul oportun, pentru a nu se alarma.

– Ar trebui să anunţi şi faptul că în cazul în care cineva va vedea nişte lumini prin hublou, acestea nu sînt decît luminile unor vase de pescuit.

– O să am grijă de asta.

Ochii lui Lemke străbătură cabina principală, oprindu-se o clipă asupra formei adormite a Halei Kamil înainte ca discuţia să fie reluată.

– Nu ţi-a părut că măsurile de securitate au fost neobişnuit de severe? întrebă Lemke pe un ton neutru.

– Unul din reporterii ăia mi-a spus că Scotland Yard-ul a prins un zvon că s-ar pune la cale asasinarea secretarului-general.

– Se poartă de parcă ar exista cîte un complot la fiecare colţ. A trebuit să le arăt legitimaţia în timp ce ei îmi controlau bagajul.

Stewardul ridică din umeri:

– Ce naiba, doar e vorba de protecția noastră și a pasagerilor.

Lemke făcu semn cu mîna înspre pasageri:

– Nici unul din ei n-are mutră de terorist.

– Teroriștii nu prea poartă costum la patru ace.

– Ca să nu avem surprize, o să încui ușa cabinei. Cheamă-mă pe intercom numai dacă este ceva important.

– S-a făcut.

Lemke mai luă o înghițitură de cafea, puse ceașca deoparte și se reîntoarse în cabină. Primul ofițer, copilotul, privea pe geam luminile Țării Galilor ce se iveau dinspre nord, în timp ce în spatele lui inginerul de zbor era ocupat cu calculatul consumului de combustibil.

Lemke se întoarse cu spatele către ceilalți și scoase o cutiuță din buzunarul de la piept. O deschise și pregăti o seringă ce conținea un ser mortal numit sarin. Apoi se întoarse din nou către echipaj și, prefăcîndu-se că se împiedică, se agăță de mîna ofițerului secund pentru a se sprijini.

– Scuză-mă, Frank, m-am împiedicat de mochetă.

Frank Hartley avea o mustață stufoasă, păr cărunt și subțire și o față prelungă și frumoasă. Nici măcar nu a simțit cînd acul i-a pătruns în umăr. El își ridică privirea de la aparatele sale de măsură și rîse ușor:

– Mai lasă-te de băutură, Dale.

– Pot să zbor în linie dreaptă, răspunse Lemke bine-dispus. Mersul îmi dă ceva bătaie de cap.

Hartley deschise gura pentru a-i răspunde, dar brusc o expresie de durere îi apăru pe față. Scutură din cap ca pentru a-și recăpăta vederea. Apoi își dădu ochii peste cap și deveni inert.

Sprijinindu-și corpul de cel al lui Hartley pentru ca acesta să nu se prăbușească, Lemke îi scoase seringa din braț și o înlocui rapid cu o alta.

– Cred că ceva nu-i în regulă cu Frank.

Jerry Oswald se răsuci brusc în scaunul său de copilot. Bărbatul uriaş, cu o faţă plină de ciupituri ca a unui călător în deşert, îl privi întrebător:

– Ce are?

– Vino mai bine să te uiţi la el.

Oswald îşi extrase corpul masiv din scaun şi se aplecă asupra lui Hartley. Lemke înfipse acul şi apăsă pe piston, dar Oswald simţi înţepătura.

– Ce dracu a fost asta? izbucni el, răsucindu-se şi privind nedumerit acul din mîna lui Lemke. Era mult mai solid şi mai musculos decît Hartley, iar otrava nu-şi făcu efectul imediat. Ochii i se măriră, înţelegînd brusc ce se întîmplă şi se aruncă asupra lui Lemke, prinzîndu-l de gît.

– Tu nu eşti Dale Lemke, mîrîi el. De ce te-ai machiat ca să semeni cu el?

Cel ce-şi spunea Lemke n-ar fi putut să-i răspundă nici dacă ar fi vrut. Mîinile acelea uriaşe îl sugrumau, îi tăiau respiraţia. Înghesuit într-un colţ de greutatea formidabilă a lui Oswald, încercă să bîiguie o minciună, dar nu putu scoate nici un sunet. Îşi izbi genunchiul în vintrele inginerului. Singura reacţie pe care a obţinut-o a fost un mormăit scurt. În faţa ochilor îi jucau pete întunecate.

Apoi, încetişor, strînsoarea fu slăbită şi Oswald se îndepărtă. În priviri îi apăru groaza cînd îşi dădu seama că moare... Îl privi pe Lemke cu o ură confuză. Cu ultimele bătăi ale inimii, reuşi să-şi strîngă pumnii şi să-l izbească pe Lemke în stomac.

Lemke căzu în genunchi, zăpăcit, cu răsuflarea tăiată. Ca prin ceaţă îl văzu pe Oswald prăbuşindu-se peste scaunul pilotului pentru ca apoi să ajungă pe podeaua cabinei. Lemke se ridică în capul oaselor şi se odihni un minut, abia trăgîndu-şi sufletul, masîndu-şi locul unde primise lovitura.

Se ridică cu greu în picioare şi trase cu urechea pentru a vedea dacă se aud voci curioase de partea cealaltă a uşii. Compartimentul principal părea liniştit. Nici un pasager

sau membru al echipajului nu a auzit nimic neobişnuit, în afara zumzăitului monoton al motoarelor.

Pînă să reuşească să-l tîrască pe Oswald în scaunul copilotului şi să-i pună centura, ajunse lac de sudoare. Centura de siguranţă a lui Hartley rămăsese în continuare legată, aşa că Lemke îl ignoră. În cele din urmă se aşeză în faţa panourilor de control, în scaunul pilotului şi calculă traseul avionului.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Lemke deviase avionul de la ruta prevăzută către New York, spre o nouă destinaţie, din îngheţata Antarctică.

2

Era unul din locurile cele mai aride de pe pămînt, un loc nevăzut vreodată de turişti. În ultima sută de ani, doar o mînă de exploratori şi oameni de ştiinţă au păşit pe aceste meleaguri sinistre. Marea este îngheţată la ţărm mai tot timpul anului, cu excepţia cîtorva săptămîni, iar temperaturile la început de toamnă sînt în jur de 22 grade Celsius. Întunericul stăpîneşte cerul rece în lungile luni de iarnă şi uneori, chiar şi vara, soarele strălucitor poate fi înlocuit de o furtună în mai puţin de o oră.

Şi totuşi, deşi umbrită de munţi îngheţaţi şi bătută în permanenţă de vînturi, această magnifică dezolare situată în partea de nord a Fiordului Ardencaple, pe coasta Groenlandei, a fost locuită de un trib de vînători aproape două mii de ani.

Măsurătorile cu carbon radioactiv făcute asupra relicvelor dezgropate aici au dovedit că acest loc a fost locuit din anul 200 d. Ch. pînă în anul 400 d. Ch., un timp destul de scurt conform ceasului arheologic. Totuşi ei au lăsat în urmă douăzeci de aşezări care, datorită climei reci, s-au păstrat perfect.

O structură de aluminiu prefabricat a fost adusă cu elicopterul şi asamblată deasupra vechiului sat de oamenii de ştiinţă de la Universitatea din Colorado. Un sistem de încălzire rudimentar şi izolat cu polistiren ducea o luptă

aproape inutilă împotriva frigului, dar cel puțin reușea să țină în afara pereților vîntul care bătea fără încetare. Acest tip de adăpost dădea posibilitatea unei echipe de arheologi să lucreze acolo pînă la începutul iernii.

Lily Sharp, profesoară de antropologie în Colorado, uitase de frigul care domnea în satul acoperit. Ea stătea cu un genunchi pe podeaua unei locuințe, răzuind cu grijă pămîntul înghețat cu un spaclu. Era singură și devenea din ce în ce mai concentrată pe măsură ce scormonea trecutul îndepărtat al oamenilor preistorici.

Ei erau vînători de balene ce-și petreceau asprele ierni arctice în locuințe săpate parțial în pămînt, cu pereți scunzi de piatră și cu acoperișuri de stuf sprijinite pe oase de balenă. Se încălzeau la lămpi de seu și-și petreceau lungile luni de întuneric făcînd sculpturi în miniatură din resturi de lemn, din fildeș sau din coarne de animale.

Se stabiliseră în această parte a Groenlandei în primele secole ale erei noastre. Apoi, în mod inexplicabil, în plină evoluție a culturii lor, au dispărut, lăsînd în urmă un interesant depozit de vestigii.

Perseverența lui Lily a dat roade. În timp ce cei trei bărbați care alcătuiau restul echipei se relaxau după cină în cabana care le servea drept adăpost, ea se întoarse la colibă și continuă să sape, scoțînd la iveală niște coarne de caribu pe care erau sculptate douăzeci de figurine reprezentînd urși, un pieptene de femeie delicat sculptat și o oală de piatră pentru gătit.

Deodată, spaclul lui Lily atinse ceva. Ea repetă mișcarea și ascultă atent. Fascinată, ciocăni din nou. Nu era zgomotul familiar pe care îl face lopata cînd atinge o piatră. Deși nu avea prea mare rezonanță era, evident, un sunet metalic.

Se ridică și își dezmorți spatele. De sub căciula groasă de lînă, țîșniră cîteva șuvițe din părul ei roșu, lung și des, ce strălucea în lumina lanternei. În ochii ei albastru-verzui

se citea nedumerirea, în timp ce se uita la micul obiect ce se ivea din pămîntul negru.

– Aici a locuit un popor preistoric, reflectă ea. Nu au cunoscut niciodată fierul sau bronzul.

Lily încercă să-şi păstreze calmul, dar o cuprinse o senzaţie de uluire. Apoi de entuziasm, urmat de grabă. Uită de obligaţia pe care o are fiecare arheolog de a fi prudent. Începu să sape şi să răzuiască cu furie pămîntul tare. La fiecare cîteva minute se oprea şi mătura cu migală pămîntul cu o mică pensulă de pictură.

În cele din urmă, obiectul fu dezgropat complet. Se aplecă pentru a-l examina mai de aproape, privind uluită obiectul ce lucea în lumina lanternei.

Lily dezgropase o monedă de aur.

Chiar una foarte veche, judecînd după marginile tocite. Într-o parte avea o mică gaură prin care trecea o bucată de piele putrezită, ce sugera faptul că a fost cîndva purtată ca pandantiv sau ca amuletă.

Lily se lăsă uşor pe spate şi răsufla adînc, fiindu-i aproape frică să se aplece şi să atingă moneda.

Trecură cinci minute şi Lily încă mai stătea acolo în genunchi, mintea ei încercînd să găsească o soluţie, cînd deodată uşa adăpostului se deschise şi un bărbat cu o burtă mare, cu o faţă blîndă şi cu o barbă scurtă şi neagră intră, însoţit de un vîrtej de zăpadă. Exhala nori de aburi cînd respira. Sprîncenele şi barba îi erau pline de promoroacă, ceea ce îl făcea să semene cu un monstru îngheţat dintr-un film ştiinţifico-fantastic, pînă în momentul în care pe faţă îi apăru un zîmbet larg care-i dezveli un şir de dinţi mari şi albi.

Era doctorul Hiram Gronquist, şeful echipei formate din patru arheologi.

– Iartă-mă că te întrerup, Lily, spuse el cu o voce blîndă, baritonală, dar ai muncit prea mult azi. Fă o pauză. Vino în cabană să te încălzeşti şi să bei un pahar zdravăn de coniac.

– Hiram, spuse Lily, străduindu-se să-şi stăpînească emoţia, vreau să-ţi arăt ceva.

Gronquist se apropie şi îngenunche lîngă ea.

– Ce-ai găsit?

– Ia uite-te!

Gronquist îşi căută ochelarii în buzunarul canadienei şi şi-i puse pe nasul său roşu. Se aplecă asupra monedei pînă cînd faţa îi ajunse la cîţiva centimetri de ea şi o studie din toate unghiurile. După cîteva momente, îşi ridică privirea către Lily, cu o licărire amuzată în ochi.

– Îţi baţi joc de mine?

Lily îl privi încruntată, apoi faţa i se destinse într-un zîmbet.

– O, Doamne! Crezi c-am plantat-o eu acolo în bătaie de joc?

– Recunoaşte că e ca şi cum ai găsi o fecioară într-un bordel.

– Amuzant.

Gronquist o bătu prietenește pe genunchi:

– Felicitări pentru această senzaţională descoperire.

– Cum crezi că a ajuns aici?

– Nu există nici un zăcămînt de aur pe o rază de cel puţin o mie de mile şi în orice caz locuitorii preistorici nu aveau habar de prelucrarea metalelor. Nivelul de dezvoltare al civilizaţiei lor abia depăşise epoca pietrei. Este evident că moneda provine dintr-o altă sursă, ulterioară acelei perioade.

– Dar cum îţi explici faptul că a fost îngropată laolaltă cu obiecte datînd din jurul secolului III d.Ch.?

Gronquist ridică din umeri.

– Nu ştiu.

– Dar ce presupui că s-a întîmplat? întrebă Lily.

– Aşa, la nimereală, aş spune că un viking a făcut negoţ aici sau a pierdut moneda pe aici.

– Nu există dovezi că vikingii ar fi ajuns cu corăbiile lor atît de departe în nord de-a lungul coastei de est, spuse Lily.

– Ei, poate că eschimoşii din perioade mai tîrzii au făcut negoţ în aşezările nordicilor aflate mai la sud şi au folosit acest loc drept tabără în timpul expediţiilor de vînătoare.

– Hiram, ştii foarte bine că nu am găsit nici o dovadă că acest loc ar fi fost locuit după anul 400 d.Ch.

Gronquist îi aruncă o privire plină de reproş.

– Nu te dai bătută niciodată, nu-i aşa? Nu e trecută nici o dată pe moneda asta.

– Mike Graham este expert în monede antice. Una din specialităţile lui este datarea aşezărilor din jurul Mării Mediterane. El ar putea să identifice moneda asta.

– Nu ne costă nimic s-o evaluăm, spuse Gronquist pe un ton amabil. Hai înăuntru. Mike poate s-o examineze cît timp noi bem coniacul.

Lily îşi puse mănuşile groase, căptuşite cu blană, îşi strînse gluga de la canadiană şi stinse lanterna. Gronquist îşi aprinse lanterna de buzunar şi ţinu uşa deschisă pentru Lily. Ea ieşi în frigul nimicitor şi în bătaia vîntului care gemea ca o stafie într-un cimitir. Aerul îngheţat îi izbi obrajii şi o făcu să se scuture ca de un frison, o reacţie pe care o avea de fiecare dată, deşi ar fi trebuit de-acum să fie obişnuită cu frigul.

Apucă frînghia care ducea la tabăra lor şi orbecăi în urma trupului masiv al lui Gronquist. Îşi aruncă privirea spre cer. Nu erau nori, iar stelele păreau că se pierd într-un covor uriaş de diamante scînteietoare, iluminînd munţii goi dinspre vest şi întinderea de gheaţă care străbătea fiordul pînă la marea aflată la răsărit. Frumuseţea ciudată a Antarcticii e ca o amantă posesivă, gîndi Lily. Înţelegea perfect de ce oamenii îşi pierdeau raţiunea în faţa acestei vrăji.

După un drum de aproape treizece de metri prin întuneric, intrară în coridorul de protecţie împotriva furtunilor, merseră încă cîţiva metri şi deschiseră o a doua uşă către camera de locuit. Comparativ cu frigul de afară,

lui Lily i se păru că păşeşte într-un cuptor. Aroma de cafea îi mîngîie nările şi îşi scoase imediat canadiana şi mănuşile pentru a-şi umple o ceaşcă.

Sam Hoskins, cu un păr blond ce-i ajungea pînă la umeri şi cu o enormă mustaţă de aceeaşi culoare, era aplecat asupra unei planşete. Arhitect din New York pasionat de arheologie, Hoskins îşi rezerva două luni pe an din încărcatul său program de lucru pentru diverse săpături în feluritе colţuri ale lumii. Îi ajuta pe cei din echipa ei enorm prin desenele amănunţite ale satelor preistorice, aşa cum păreau ele să fi fost cu o mie şapte sute de ani în urmă.

Celălalt membru al echipei, un bărbat cu pielea foarte deschisă la culoare şi cu păr blond închis ce începuse să se rărească, era întins pe un pat de campanie şi citea un roman cu paginile întoarse pe la colţuri. Lily nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe Mike Graham fără o carte de aventuri în mînă sau în buzunarul de la piept. Unul dintre arheologii de seamă ai ţării, Graham arăta ca un antreprenor de pompe funebre.

– Hei, Mike! bubui Gronquist. Uite ce-a găsit Lily!

El aruncă moneda către colţul celălalt al camerei. Lily o urmări cu sufletul la gură, dar Graham prinse cu îndemînare moneda din aer şi începu să o examineze atent.

După cîteva momente, îşi ridică privirea, mijindu-şi ochii neîncrezător:

– Vă bateţi joc de mine.

Gronquist rîse din toată inima.

– Exact asta am spus şi eu cînd am văzut-o. Nu glumesc. Ea a dezgropat-o din parcela numărul 8.

Graham trase o geantă de sub patul său, din care scoase o lupă. Ţinu moneda sub lentilă, examinînd-o din toate unghiurile.

– Ei, care-i verdictul? întrebă Lily nerăbdătoare.

– De necrezut, murmură Graham fascinat. O Miliarensia de aur. Cîntăreşte aproape treisprezece grame

și jumătate. N-am mai văzut nici una pînă acum. Sînt foarte rare. Un colecționar ar plăti probabil între șase și opt mii de dolari pentru ea.

– Al cui portret îl prezintă?

– Este figura lui Theodosius cel Mare, Împărat al Imperiului Roman și al Bizanțului, în picioare. Dacă te uiți atent, poți să distingi captivii pe care îi are la picioare, iar în mîini ține un glob și un *labarum*.

– Un *labarum*?

– Da, un drapel cu literele grecești XP, formînd un fel de monogramă ce însemna: în numele lui Christos. Împăratul Constantin l-a adoptat după ce s-a convertit la creștinism și l-a transmis mai departe prin succesorii săi.

– Ce poți distinge dintre literele de pe partea cealaltă? întrebă Gronquist.

Ochii lui Graham, văzuți prin lentila cu care studia moneda, păreau imenși.

– Trei cuvinte. Prima parte ar fi "TRIVMFATOR". Nu le disting pe celelalte două. Sînt tocite aproape de tot. Putem găsi o descriere și traducerea din latină într-un catalog de colecționari. Va trebui să așteptăm pînă ne întoarcem în civilizație pentru a putea s-o verificăm.

– Poți să-i stabilești vechimea?

Graham privi gînditor în tavan.

– A fost bătută pe timpul domniei lui Theodosius, care dacă îmi aduc bine aminte, a domnit între 375 și 395 d.Ch.

Lily îl privi țintă pe Gronquist.

– Ce potrivire!

Acesta dădu din cap.

– E pură fantezie să sugerezi că eschimoșii din secolul patru aveau legături cu Imperiul Roman.

– Nu putem totuși exclude și această posibilitate, insistă Lily.

– Odată ce va fi emisă această ipoteză, vom fi copleșiți de un val de speculații din partea presei, spuse Hoskins, cercetînd moneda pentru prima dată.

Gronquist luă o înghiţitură de coniac.

– S-a mai întîmplat ca monede vechi să apară în locuri ciudate. Dar datele şi proveniența acestora au putut fi rareori stabilite astfel încît să satisfacă pe deplin comunitatea arheologică.

– Poate că aşa e, spuse Graham încetişor. Dar mi-aş pune la bătaie Mercedes-ul meu decapotabil ca să aflu cum de-a ajuns aici.

Priviră cu toţii moneda timp de cîteva momente fără să vorbească, fiecare pierdut în propriile sale gînduri.

În cele din urmă, Gronquist rupse tăcerea:

– Singurul lucru pe care-l ştim sigur este că ne aflăm în faţa unui mare mister.

3

Curînd după miezul nopții, impostorul începu să-și pună în aplicare planul său îndelung exersat de abandonare a avionului. Cerul era limpede și pata întunecată care era Islanda se înălța deasupra orizontului plat și negru al mării. Mica insulă era învăluită ușor în razele fantomatice, verzui, ale aurorei boreale.

Era indiferent față de morții din jurul lui. Se obișnuise cu mirosul de sînge și nu îi mai producea greață. Moartea și măcelul făceau pur și simplu parte din meseria lui. Era la fel de indiferent față de cadavrele mutilate ca un medic legist sau ca măcelarul din colț.

Impostorul era cît se poate de cinic în privința asasinatelor. Numărul morților nu reprezenta pentru el decît simple cifre. Era bine plătit; era mercenar, dar și un fanatic ce ucidea pentru o cauză. În mod ciudat, singurul lucru care îl jignea în profesiunea lui era faptul că era numit asasin sau terorist. Detesta aceste cuvinte. Aveau un iz politic și lui îi displăceau politicienii.

Era omul cu o sută de identități, un perfecționist care respingea ideea de a trage rafale de mitralieră la întîmplare în mulțime sau de a planta mașini-capcană, considerîndu-le unelte demne de niște idioți tineri. Metodele sale erau cu mult mai subtile. El nu lăsa nimic la voia întîmplării. Anchetatori de talie internațională reușeau cu greu să

stabilească dacă multele sale acțiuni au fost simple accidente sau acte provocate de o mînă criminală.

Moartea Halei Kamil era mai mult decît o însărcinare. El o considera o îndatorire. Planul pe care-l elaborase fusese perfectat în cinci luni, fiind apoi urmat de răbdătoarea așteptare a momentului potrivit.

Ce pierdere, gîndea el. Kamil e o femeie frumoasă. Dar ea reprezintă o amenințare care trebuie eliminată.

Ușurel dădu drumul manșei, începînd o coborîre lină. Nimeni, cu excepția unui alt pilot, nu ar fi putut sesiza ușoara scădere a altitudinii.

Cabina principală nu îl preocupa. Acum pasagerii moțăiau probabil, încercînd fără prea mare succes să adoarmă profund, lucru greu de făcut, în ciuda zborurilor lungi.

Își verifică pentru a douăzecea oară direcția de zbor și studie cifrele tot mai mici de pe afișajul computerului, pe care îl reprogramase să indice timpul și distanța rămasă pînă la locul unde urma să se parașuteze.

Cincisprezece minute mai tîrziu, avionul traversa o zonă nelocuită a coastei de sud a Islandei și zbura către mijlocul insulei. Peisajul de dedesubt deveni un mozaic de stînci cenușii și zăpadă albă. Reduse viteza pînă cînd Boeing-ul 720-B zbura cu 250 km la oră.

Cuplă din nou pilotul-automat folosind frecvența radio transmisă de un radio-far aflat pe vîrful muntelui Hofsjokull, un ghețar aflat la 1737 metri înălțime, în centrul insulei. Apoi reglă plafonul de zbor astfel încît avionul să se izbească de munte la 150 de metri mai jos de vîrf.

Metodic, sparse și distruse indicatoarele de direcție și aparatele de comunicație. De asemenea, debalansă combustibil ca o măsură de prevedere în plus, pentru cazul în care, printr-o minune, ceva ar fi dejucat planul său minuțios conceput.

Mai avea opt minute.

Își dădu drumul prin trapă în "gura iadului". Deja se încălțase cu niște après-ski-uri franțuzești cu tălpi groase, elastice. Scoase grăbit un costum de paraşutist din geanta de voiaj și îl îmbrăcă. Nu avusese loc în geantă și pentru o cască, așa că își puse doar o căciulă gen ciorap. Apoi urmară mănușile, ochelarii și un altimetru, pe care și-l legă de încheietura mîinii.

Își prinse chingile paraşutei și verifică curelele pentru a fi sigur că sînt în regulă. Purta o paraşută de un tip special, cu paraşuta de rezervă amplasată pe umeri și cu paraşuta principală între omoplați. Paraşuta în sine era o folie pătrată gonflabilă, folosită mai mult pentru plutitul în aer decît pentru sărituri.

Privi cadranul ceasului. Un minut, douăzeci de secunde. Deschise ușa de salvare și un val de aer pătrunse în compartiment. Cu ochii fixați pe secundarul ceasului, începu numărătoarea inversă.

Cînd ajunse la zero se aruncă prin deschizătura îngustă, cu picioarele înainte, cu fața în direcția de zbor. Viteza curentului de aer îl izbi cu puterea înghețată a unei avalanșe, tăindu-i răsuflarea. Avionul își continua zborul în duduitul asurzitor al motoarelor. Pentru o clipă, simți căldura de la eşapamentul turbinei și apoi începu căderea.

Întins cu fața în jos, într-o poziție stabilă, cu spatele arcuit, cu genunchii ușor flexați, cu mîinile întinse în față, Lemke privi în jos și nu văzu decît întuneric. Nici o lumină nu era aprinsă la sol.

Se gîndea la tot ce putea fi mai rău; echipa lui nu a găsit punctul de întîlnire. Fără semnalizare nu știa încotro să-și dirijeze paraşuta. Putea să aterizeze la o depărtare de cîțiva kilometri de țintă sau, și mai rău, putea să se lovească de gheață, să se rănească grav și să nu fie găsit la timp.

În zece secunde coborîse deja 360 de metri. Acul cadranului fluorescent al altimetrului ajunsese în zona marcată cu roșu. Nu mai putea aștepta. Trase paraşuta-pilot

dintr-un buzunar şi o aruncă în vînt. Aceasta se umplu cu aer, se ancoră pe cer şi extrase după ea parașuta principală.

Auzi parașuta deschizîndu-se cu un pocnet mulțumitor şi se trezi adus printr-o zmucitură în poziție verticală. Îşi scoase lanterna de buzunar şi o îndreptă în sus de-a lungul corzilor parașutei. Aceasta se desfăşura deasupra lui ca o floare uriaşă.

Deodată, un mic cerc de lumini clipiră la distanța de o milă, spre dreapta. Apoi o rachetă de semnalizare se înălță la cer şi rămase suspendată cîteva secunde, exact atît încît el să poată calcula viteza şi direcția vîntului. Începu să manevreze parașuta către lumini.

O altă rachetă se înălță. Vîntul bătea uniform, fără fluctuații, pe măsură ce se apropia de pămînt. Putea deja să-şi vadă echipa. Ei aprinseseră un alt şir de lumini care îl conducea către cercul ce fusese aprins inițial. Manevră suspantele parașutei şi făcu o întoarcere de 180 de grade împotriva vîntului.

Lemke se pregăti să ia contact cu pămîntul. Echipa lui alesese terenul foarte bine. Picioarele lui atinseră pămîntul moale al tundrei şi reuşi o aterizare în picioare perfectă, exact în mijlocul cercului.

Fără să scoată un cuvînt, îşi desfăcu chingile şi ieşi din bătaia luminilor. Privi în sus spre cer.

Avionul cu echipajul şi cu pasagerii care nu bănuiau ce soartă îi aşteaptă zbura drept către gheţarul care se înălța pe măsură ce se micşora distanța dintre gheață şi metal.

Privi o vreme nemişcat, pînă cînd sunetul tot mai slab al motoarelor dispăru complet, iar luminile de poziție se topiră în noaptea neagră.

4

În bucătăria avionului, una dintre stewardese își aplecă într-o parte capul, ascultînd.

– Ce se-aude din cabina de comandă? întrebă ea.

Gary Rubin, stewardul-șef, înaintă pe culoar spre cabina de comandă a avionului. Auzea ceva ce semăna cu un muget continuu, înăbușit, ca o apă care curge în depărtare.

La zece secunde după plecarea impostorului, ceasul activă brațul hidraulic, care închise ermetic trapa "gurii iadului", întrerupînd acel sunet ciudat.

– S-a oprit, spuse el. Nu-l mai aud.

– Ce crezi c-a fost?

– N-aș ști să-ți spun. N-am mai auzit niciodată așa ceva. Pentru o clipă, am crezut că e vorba de o pierdere de presiune.

Becul de apel de la unul dintre pasageri se aprinse și stewardesa își dădu pe spate părul blond, pornind către cabina principală.

– Poate c-ar fi mai bine să-l întrebi pe căpitan, îi spuse ea peste umăr.

Rubin avu o ezitare, amintindu-și ordinul lui Lemke, care îi ceruse să nu deranjeze echipajul decît pentru probleme importante.

Mai bine să-i deranjez decît să-mi pară rău că n-am făcut-o la timp, gîndi el. Siguranța pasagerilor era pe

primul plan. Duse intercomul la ureche şi apăsă butonul de apel al cabinei de comandă.

– Căpitane, stewardul-şef aici. Am auzit un zgomot ciudat în cabina principală. E vreo problemă?

Nu primi nici un răspuns.

Încercă de trei ori, dar receptorul era mut. Timp de cîteva momente rămase nedumerit, întrebîndu-se de ce nu răspunde cabina de comandă. Aşa ceva nu i se mai întîmplase niciodată în doisprezece ani de zbor.

Încerca încă să înţeleagă misterul cînd stewardesa veni în fugă către el zicînd ceva. La început o ignoră, dar îngrijorarea din vocea ei îi atrase în cele din urmă atenţia.

– Ce... ce-ai spus?

– Zburăm deasupra pămîntului!

– Pămînt?

– Chiar sub noi, spuse ea cu ochii măriţi de nedumerire. Un pasager mi-a arătat.

Rubin dădu din cap neîncrezător.

– Imposibil, noi trebuie să fim acum undeva în mijlocul oceanului. Probabil că a văzut luminile unor vase de pescuit. Căpitanul a spus că s-ar putea să le vedem în timp ce vom coborî la mică altitudine pentru efectuarea unor măsurători meteorologice.

– Priveşte, te rog, îi ceru ea. Pămîntul se apropie rapid. Cred că aterizăm.

Se apropie de bucătărie şi privi în jos. În locul apelor întunecate ale Atlanticului, se zărea o pată albă. O mare suprafaţă de gheaţă apăruse sub avion, la o distanţă nu mai mare de două sute patruzeci de metri. Era atît de aproape, încît cristalele de gheaţă reflectau luminile de poziţie ale aeronavei. Îngheţă, uluit, încercînd să înţeleagă ceva din ceea ce ochii lui îi prezentau ca realitate.

Dacă era vorba de o aterizare forţată, de ce nu alertase căpitanul restul echipajului? Semnalele "Puneţi-vă centurile de siguranţă" şi "Fumatul interzis" nu fuseseră aprinse. Aproape toţi pasagerii era treji, citind sau

discutînd între ei. Doar Hala Kamil dormea profund. Cîţiva reprezentanţi ai Mexicului ce se întorceau de la o întrunire ţinută la sediul Băncii Mondiale erau strînşi în jurul unei mese, în partea din spate a avionului. Miguel Salazar, directorul finanţărilor din străinătate, vorbea grav cu voce joasă. În jurul mesei era evidentă atmosfera de înfrîngere. Mexicul suferise un dezastru economic şi se afla în stare de faliment tehnic, fără speranţă că va găsi ajutor financiar.

Un sentiment de groază îl străbătu pe Rubin şi izbucni:

– Ce dracu' se-ntîmplă?

Aceeaşi groază se citea şi pe faţa stewardesei. Faţa ei era palidă şi ochii i se măriseră.

– N-ar fi bine să trecem la aplicarea procedurii de avarie?

– Nu alarma pasagerii. Sau, oricum, nu încă. Lasă-mă mai întîi să vorbesc cu căpitanul.

– Mai este timp?

– Nu ştiu.

Stăpînindu-şi teama, Rubin se îndreptă rapid, aproape alergînd, către cabina de comandă, simulînd un căscat plictisit pentru a depărta curiozitatea vreunui pasager, trezită de pasul lui rapid. Trase cu putere perdeaua ce despărţea intrarea în avion de cabina de comandă. Apoi încercă să deschidă uşa cabinei. Era încuiată.

Bătu cu disperare în uşă. Dinăuntru nu răspunse nimeni. Se holbă nedumerit la uşa care închidea cabina, neînţelegînd nimic; şi apoi, într-o izbucnire de disperare, lovi uşa cu piciorul.

Uşa subţire era astfel construită pentru a se deschide în afară, dar lovitura o izbi înspre interiorul cabinei. Rubin trecu pragul şi se holbă în spaţiul îngust al cabinei.

Uluire, neîncredere, teamă şi groază îl copleşiră, aşa cum apele dezlănţuite rup toate zăgazurile.

Dintr-o privire, îl văzu pe Hartley prăbuşit peste tabloul de comandă, pe Oswald întins pe podea, cu faţa în

sus, cu ochii ficşi, lipsiţi de viaţă, îndreptaţi spre tavanul cabinei. Lemke părea să fi intrat în pămînt.

Rubin se împiedică de corpul lui Oswald, şi se întinse peste scaunul gol al pilotului pentru a privi îngrozit afară prin geamul carlingii.

Culmile masive ale gheţarului Hofsjokull se prefigurau ameninţătoare la mai puţin de zece mile distanţă de botul avionului. Lumina Stelei Polare contura înălţimile de gheaţă, proiectînd fantomatice umbre gri-verzui pe suprafaţa neregulată de dedesubt.

Împins de disperare şi de panică, stewardul se aruncă în scaunul pilotului, apucînd sălbatic manşa şi o trase spre el.

Nu se întîmplă nimic.

Manşa nu se clintea, totuşi, în mod ciudat, altimetrul indica o creştere a altitudinii uşoară, dar constantă. Rubin smuci din nou manşa, de data asta mai puternic. Manşa abia se deplasă puţin. Era uluit de rezistenţa opusă de manşa care nu ceda. Nu avea timp de gîndire. Avea prea puţină experienţă pentru a realiza că încerca să anihileze forţa pilotului-automat cu forţa brută, cînd de fapt ar fi fost necesare 12 kg forţă pentru a-l anula.

Aerul rece, înţepător, făcea ca gheţarul să apară atît de aproape încît putea fi atins cu mîna. El împinse maneta de combustibil înainte şi trase din nou de manşa care se mişcă greu, ca volanul unei maşini în viteză, care şi-a pierdut servodirecţia. Cu o încetineală agonizantă, Boeing-ul îşi ridică botul şi trecu de vîrful înghemţat la mai puţin de o sută de picioare distanţă.

La poalele gheţarului, cel ce îl ucisese la Londra pe Dale Lemke, credulul pilot al zborului 106, pentru a i se substitui, privea prin lentilele unui binoclu de noapte. Luminile nordului deveneau tot mai palide, dar culmile neregulate ale gheţarului Hofsjokull continuau să se zărească pe cer.

În aer plutea liniștea așteptării. Singurele sunete proveneau de la echipajul de doi oameni ce încărcau reflectoarele și lansatorul de rachete într-un elicopter.

Ochii lui Suleiman Aziz Ammar începură să se obișnuiască cu întunericul și putea să distingă vîrfurile neregulate ce păreau că rănesc pereții banchizelor de gheață.

Ammar stătea nemișcat ca o statuie, numărînd secundele în așteptarea flăcărilor care vor vesti prăbușirea zborului 106. Dar globul de foc nu apăru.

În cele din urmă, Ammar lăsă binoclul în jos și oftă. Tăcerea ghețarului se răspîndi în jurul lui, rece și distantă. El își scoase peruca căruntă și o aruncă undeva în întuneric. Apoi își descălță cizmele speciale, făcute de mînă și scoase talonetele de la călcîie ce aveau rolul de a-l face să pară cu șase centimetri mai înalt. Apoi îl observă pe prietenul și servitorul său Ibn Telmuk care stătea lîngă el.

– Bun machiaj, Suleiman, nu te-aș fi recunoscut, spuse Ibn, un bărbat cu fața măslinie și cu un păr bogat, creț și negru ca abanosul.

– Ați încărcat echipamentul? întrebă Ammar.

– Totul e-n regulă. Misiunea a fost îndeplinită cu succes?

– Da, cu excepția unei mici greșeli de calcul. Avionul a reușit totuși să treacă piscul. Allah i-a mai dăruit doamnei Kamil încă cîteva minute de viață.

– Ahmad Yazid va fi nemulțumit.

– Kamil va muri conform planului, spuse Ammar plin de încredere. Nimic nu a fost lăsat la întîmplare.

– Avionul încă mai zboară.

– Nici Allah însuși nu-l poate face să zboare la nesfîrșit.

– Ai dat greș, spuse o nouă voce.

Ammar se răsuci și privi zîmbetul de gheață a lui Muhammad Ismail. Fața rotundă a egipteanului era un amestec curios de rea voință și nevinovăție copilărească.

Ochii mici şi rotunzi priveau cu o intensă răutate, dar le lipsea puterea de penetraţie. O bravadă fără substanţă, o faţadă de duritate. Singura lui îndemînare era aceea de a apăsa pe trăgaci.

Ammar nu avu de ales cînd a fost vorba să lucreze cu Ismail. Obscurul *mullah* al satului îi fusese impus de Ahmad Yazid. Idolul Islamului îşi împărţea încrederea cu mare zgîrcenie, acordînd-o numai acelora care posedă spirit de luptător şi devoţiune neabătută faţă de legile tradiţionale ale Islamului. Convingerile religioase ale unui om însemnau pentru Yazid mai mult decît competenţa şi profesionalismul acestuia.

Ammar susţinea că este cu adevărat devotat credinţei, dar Yazid nu avea încredere în el. Lui Yazid îi displăcea obiceiul asasinului de a vorbi liderilor musulmani ca şi cu muritorii de rînd. El insista ca misiunile ucigaşe ale lui Ammar să fie executate sub supravegherea lui Ismail.

Ammar acceptase prezenţa acestui cîine de pază fără să protesteze. El era un mare maestru al jocului înşelăciunii. Foarte curînd îl transformă pe Ismail într-o marionetă pe care o folosea ca sursă de informaţii.

Dar prostia arabilor era o permanentă sursă de enervare pentru Ammar. Raţionamentul rece, analitic, era ceva ce-i depăşea. Dădu din cap plictisit şi începu răbdător să-i explice lui Ismail situaţia:

– Se pot întîmpla multe evenimente asupra cărora să nu avem nici un control. Un curent ascendent de aer, o defecţiune a pilotului-automat sau a altimetrelor, o schimbare bruscă a vîntului. O sută de elemente variabile ar fi putut să facă în aşa fel încît avionul să nu se izbească de culmea muntelui. Dar am luat în calcul toate posibilităţile. Pilotul-automat este blocat pe o traiectorie care duce la pol. Nu mai are decît 90 de minute de zbor.

– Dar dacă cineva descoperă cadavrele din cabină şi unul dintre pasageri ştie să piloteze? insistă Ismail.

– Dosarele tuturor celor din avion au fost studiate cu grijă. Nici unul nu indică experiență de zbor. Și, în afară de asta, am distrus toată aparatura radio și instrumentele de navigație. Nu au busolă și nici indicator care să arate în ce direcție merg. Hala Kamil și haita ei de la O.N.U. vor dispare în apele reci ale Mării Arctice.

– Nu există nici o șansă ca ei să supraviețuiască? întrebă Ismail.

– Nici una, spuse Ammar cu hotărîre. Absolut nici una.

5

Dirk Pitt se tolăni în scaunul său ergonomic şi-şi întinse picioarele pînă cînd corpul său de 1,90 m lungime ajunse în poziţie aproape orizontală. Apoi căscă şi îşi trecu mîinile prin părul des şi ondulat.

Pitt era un bărbat zvelt şi musculos, într-o formă fizică excelentă pentru o persoană care nu alerga cîte zece mile în fiecare zi şi nu considera că epuizarea şi asudarea în sala de gimnastică ar fi un tonifiant divin împotriva bătrîneţii. Faţa sa avea pielea bronzată, bătută de vînt a unui om care preferă soarele luminii fluorescente a unui birou. Ochii săi adînci de culoarea opalului radiau o ciudată combinaţie de căldură şi cruzime, în timp ce buzele sale păreau pecetluite într-un permanent zîmbet prietenos.

Era un personaj adaptabil care se descurca cu uşurinţă în compania celor bogaţi şi puternici, dar care prefera tovărăşia bărbaţilor şi femeilor care îşi beau paharul dintr-o înghiţitură şi cărora le plăcea să-şi murdărească mîinile.

Absolvent al Academiei de Aviaţie, era înregistrat ca ofiţer activ, deşi fusese detaşat la Agenţia de Cercetări Marine şi Subacvatice (ACMS) cu aproape şase ani în urmă ca director pentru proiecte speciale.

Alături de Al Giordino, prietenul său din copilărie, el cutreierase toate mările, la suprafaţă şi în adîncime, trăind mai multe aventuri extraordinare decît majoritatea

oamenilor în zece vieți. Pentru a găsi expresul Manhattan Limited care dispăruse, a înotat printr-o peșteră subterană din New York. A adus la suprafață nava de pasageri *Empress of Ireland*, ce fusese scufundată cu o mie de suflete la bord, în râul Saint Lawrence. A urmărit submarinul nuclear *Starbuck* pierdut în mijlocul Pacificului și a descoperit nava-fantomă *Cyclops* în mormîntul ei din Marea Caraibilor. Tot el a adus la suprafață *Titanicul*.

Giordino obișnuia adeseori să spună în glumă că Pitt avea menirea să redescopere trecutul, dar că se născuse cu 80 de ani prea tîrziu.

– S-ar putea ca asta să te intereseze, spuse Giordino deodată, din celălalt colț al camerei.

Pitt se întoarse de la ecranul monitorului care îi reda imaginea fundului mării aflate la o sută de metri sub carena spărgătorului de gheață *Polar Explorer*. Era o navă solidă, special construită pentru a călători prin apele acoperite cu gheață. Partea de deasupra, o structură masivă ce domina puntea și care semăna cu o clădire cu cinci etaje pentru birouri, precum și prora ei uriașă, împinsă de motoare de 80.000 de cai-putere, îi permiteau să-și croiască drum chiar și prin gheața cu o grosime de un metru și jumătate.

Pitt își propti piciorul de un dulap, flexă genunchiul și își făcu vînt. Își perfecționase această mișcare timp de săptămîni întregi de exerciții și sincronizîndu-se cu legănatul vaporului îi dădea o mai mare viteză. Răsuci scaunul cu 180 de grade, în timp ce rotițele îl transportară trei metri pe podeaua înclinată a compartimentului de electronică.

– Se pare că e un crater.

Al Giordino studia imaginea ce-i apăruse pe scanerul sonarului. Scund, de numai 1 metru 62, cu umeri lați și puternici, părea că posedă forța unui buldozer. Avea părul negru și creț, datorită descendenței sale italienești și, dacă

ar fi purtat un batic la gît și un cercel în ureche, putea fi luat drept flașnetar. Cu umorul său sec, constant și stabil ca mareea, Giordino era polița de asigurare a lui Pitt împotriva legilor lui Murphy.

Concentrarea lui nu slăbi nici un moment, nici chiar atunci cînd Pitt cu picioarele întinse pentru amortizare, se opri brusc, izbindu-se de consola de lîngă el.

Pitt privi sonograful computerizat ce prezenta imaginea gurii unui crater ce se ridica ușor pentru a cădea brusc în hăul interior.

– Ce repede scade altitudinea, spuse Giordino.

Pitt privi radarul. Trecuse de la 140 la 180 de metri.

– Ce abrupt este! Panta de la intrare e aproape verticală.

– 200 și continuă să scadă.

– Ciudată formațiune pentru un vulcan! spuse Giordino. Nici urmă de roci de lavă.

Un bărbat înalt cu fața înfloritoare, cu păr castaniu și des care se străduia să-i scape de sub șapca de baseball pe care și-o purta dată spre ceafă, deschise ușa și se aplecă ușor în compartiment.

– Voi, bufnițelor, n-aveți chef să mîncați sau să beți ceva?

– Un sandwich cu unt de alune și o ceașcă de cafea neagră ar fi grozave, răspunse Pitt, fără să se întoarcă. Pare să se stabilizeze la 200 de metri.

– Cîteva gogoși cu niște lapte, răspunse Giordino.

Comandantul Byron Knight, skipper-ul navei de cercetări, dădu din cap. El era singura persoană, în afara lui Pitt și a lui Giordino, care avea acces la compartimentul electronic. Celorlalți ofițeri și echipajului le era interzis să vină aici.

– O să trimit comanda voastră la bucătărie.

– Ești o ființă minunată, Byron, spuse Pitt zîmbind sarcastic. Nici nu-mi pasă ce părere are despre tine restul echipajului.

– Ai gustat vreodată unt de alune cu arsenic? îi aruncă Byron peste umăr înainte de a ieşi pe uşă.

Giordino privea încordat arcuirea unei formaţiuni ce se lăţea văzînd cu ochii.

– Diametrul de aproape doi kilometri.

– Interiorul este format dintr-un sediment fără asperităţi, spuse Pitt. Pe fund nu se văd denivelări.

– Probabil că a fost cîndva un vulcan gigantic.

– Nu un vulcan.

Giordino îl privi plin de curiozitate pe Pitt.

– Ai o altă denumire pentru o astfel de groapă scufundată?

– Ce-ai zice de impactul cu un meteorit?

Giordino păru sceptic.

– Un crater de meteorit la o adîncime atît de mare pe fundul mării?

– Probabil că a căzut cu milioane de ani în urmă, pe vremea cînd nivelul mării era mai scăzut.

– De unde ai tras concluzia asta?

– Am avut trei indicii, explică Pitt. În primul rînd, gura craterului este bine conturată, fără o pantă exterioară proeminentă. În al doilea rînd, din imaginile pe care le avem se poate observa fundul craterului în formă de castron. Şi în al treilea rînd – se opri şi arătă către scaner, al cărui braţ se mişca în disperare deasupra unei role de hîrtie – magnetometrul a înnebunit. Acolo, pe fundul apei, este metal suficient pentru a construi o întreagă flotilă de crucişătoare.

Deodată Giordino se încordă.

– Avem o ţintă.

– La ce distanţă?

– La două sute de metri la tribord, aşezată perpendicular pe panta craterului. Imaginea este destul de neclară. Obiectul este în parte estompat de fundal.

Pitt smulse telefonul şi sună puntea de comandă.

– Am avut o defecțiune a echipamentului. Continuați pe cursul actual pînă la capăt. Dacă putem termina reparațiile la timp, faceți cale întoarsă și reluați traseul.

– Am înțeles, domnule, răspunse ofițerul de cart.

– Ai fi fost bun să vinzi ulei de viperă, spuse Giordino, zîmbind.

– Nu poți să știi cît de ascuțite sînt urechile rușilor.

– Aveți vreo imagine de la camerele video?

Pitt privi monitoarele.

– Sîntem prea departe. Dar or să le prindă la următoarea trecere.

Imaginea inițială redată de sonar și reprodusă pe hîrtie arăta ca o pată maronie pe peretele mai deschis la culoare al craterului. Apoi imaginea trecu din ecranul scanerului într-un computer care mări imaginea pînă la detaliu. Imaginea finală apăru pe un monitor video color de înaltă performanță. Pata deveni dintr-o dată o formă bine conturată.

Cu ajutorul unui *joystick*, Pitt mări centrul imaginii.

Computerul toarse cîteva secunde, apoi o altă imagine mai mare, mai în detaliu, apăru pe ecran. Automat, un pătrat încercui zona deschisă, indicînd și dimensiunile. În același timp, un alt aparat reproduse imaginea color pe o foaie de hîrtie lucioasă.

Comandantul Knight veni în fugă în compartiment. După zile plicticoase de navigat înainte și înapoi, ca și cum ar fi cosit iarba pe un teren, privind ore în șir la imaginea de pe ecranul video și la afișajul scanerului, era dintr-o dată electrizat, pe fiecare linie a feței lui citindu-se speranța.

– Mi-a fost transmis mesajul vostru despre o defecțiune. Nu cumva aveți o țintă?

Nici Pitt, nici Giordino nu răspunseră. Zîmbeau ca niște căutători de aur care au descoperit un filon. Knight, privindu-i, își dădu dintr-o dată seama de situație.

– Dumnezeule mare! izbucni el. L-aţi găsit, chiar l-aţi găsit!

– Ascuns pe fundul mării, spuse Pitt, arătînd către monitor în timp ce îi dădea lui Knight fotografia. Imaginea perfectă a unui submarin sovietic din clasa Alfa.

Knight privi fascinat cele două imagini ale sonarului.

– Ruşii au scotocit toată zona asta a mării. E incredibil că n-au putut să-l găsească.

– Putea uşor să treacă neobservat, spuse Pitt. Stratul de zăpadă era mult mai gros cînd au făcut ei cercetările. Nu au putut nici măcar să menţină un traseu în linie dreaptă. Probabil că au trecut pe marginea cealaltă a pantei şi sonarele lor au indicat doar o umbră din locul unde se afla submarinul. De asemenea, concentraţia neobişnuit de mare de fier din crater probabil că le-a tulburat profilul magnetic.

– Băieţii de la serviciile noastre secrete vor dansa pe tavan de bucurie cînd or vedea asta.

– Nu şi dacă ruşii vor prinde de veste, spuse Giordino. Nu cred că vor privi pasivi cum vom repeta figura din 1975, cînd le-am localizat submarinul din clasa Golf, cu ajutorul navei de explorări *Glomar*.

– Vrei să spui că n-au înghiţit povestea noastră cu cercetările geologice asupra fundului mării? întrebă Pitt cu sarcasm.

Giordino îi aruncă lui Pitt o privire acră.

– Spionajul e o treabă foarte ciudată, spuse el. Echipajul de pe vaporul ăsta habar n-are ce căutăm noi şi totuşi agenţii sovietici din Washington au mirosit misiunea noastră cu săptămîni în urmă. Singurul motiv pentru care nu au intervenit e că tehnologia noastră subacvatică este mult mai bună şi vor ca noi să le arătăm drumul către submarinul lor.

– N-o să fie uşor să-i păcălim, zise Knight. Două traulere de-ale lor ne-au urmărit fiecare mişcare încă de cînd am părăsit portul.

– Același lucru au făcut și sateliții lor de supraveghere, adaugă Giordino.

– Tocmai de-asta am și rugat puntea de comandă să-și continue drumul pînă la capăt înainte de a ne întoarce să aruncăm o privire mai îndeaproape, spuse Pitt.

– Bună mișcare, dar rușii oricum or să înregistreze faptul că am făcut același traseu de două ori.

– Fără îndoială, numai că după ce vom trece pe deasupra submarinului vom continua drumul pe porțiunea următoare, așa cum am făcut și pînă acum. Apoi îi voi contacta prin radio pe inginerii noștri din Washington pentru a mă plînge de defecțiuni ale echipamentului și a le cere instrucțiuni de reparare. La fiecare cîteva mile pe care le vom parcurge, vom reface cîte un traseu ici și colo, pentru a face minciuna noastră cît mai credibilă.

Giordino îl privi pe Knight.

– S-ar putea să se lase păcăliți. Pare îndeajuns de credibil.

Knight se gîndi o clipă la cele spuse.

– Bine, n-o să ne mai învîrtim mult pe aici. Asta o să fie ultima dată cînd mai trecem pe deasupra obiectivului. Apoi o să continuăm ca și cum n-am fi găsit nimic.

– Și după ce am terminat de parcurs parcela asta, zise Pitt, putem începe alta nouă la 30 de mile de aici și să ne prefacem că am descoperit ceva.

– E un detaliu adăugat cu măiestrie, aprobă Giordino. E ca și cum am marca ruta noastră cu un hering roșu.

Knight zîmbi mulțumit.

– Pare un scenariu foarte bun. Să-l punem în aplicare.

Vaporul se înclină ușor către tribord cînd timonierul cîrmi în direcția opusă. În spate, la pupa, ca un cîine încăpățînat legat de o lesă lungă, micul submarin-robot, numit *Sherlock*, își ajusta automat cele două camere de luat vederi și pe cea a aparatului de fotografiat și continua să trimită unde electromagnetice prin sonar. Probabil denumit așa de către inventatorul său după faimosul detectiv,

Sherlock dezvăluia caracteristici detaliate ale fundului mării nemaivăzut de om pînă atunci.

Minutele trecură cu încetineala orelor pînă cînd, în cele din urmă, vîrful craterului apăru pe scaner. *Polar Explorer* îl remorcă pe *Sherlock*, aflat acum pe panta ce ducea în interiorul craterului. Trei perechi de ochi erau fixați pe ecranul scanerului.

– Iată-l, spuse Giordino tremurînd de emoție.

Submarinul sovietic umplea ecranul sonografului. Era fixat pe o pantă abruptă, cu pupa către centrul craterului și cu prova îndreptată către gura craterului. Carena era în sus și era întreg, spre deosebire de submarinele americane *Thresher* și *Scorpion*, care explodaseră în sute de bucățele cînd s-au scufundat în anii '60. Trecuseră 10 luni de cînd dispăruse, dar exteriorul lui nu era acoperit de alge sau de rugină, în ciuda apelor reci ale Antarcticii.

– Nu e nici o îndoială că aparține clasei Alfa, spuse Knight. Propulsat de energie nucleară, cu carena din titaniu, non-magnetică și necorozivă în apa sărată, fiind înzestrat cu o tehnologie de ultimă oră de propulsie silențioasă, este submarinul cel mai rapid și cu capacitatea cea mai mare de scufundare, atît pentru marina sovietică cît și pentru cea americană.

Decalajul dintre înregistrarea sonarului și imaginea video era de 30 de secunde. Ca și cum ar fi urmărit un meci de tenis, capetele lor se întoarseră la unison de la sonar la monitoarele TV.

Liniile netede ale submarinului au apărut, fantomatice, gri-albăstrui, sub luminile camerelor de luat vederi. Americanilor le era greu să creadă că submarinul rusesc era un veritabil cimitir cu peste o sută cincizeci de oameni înăuntru. Arăta ca o jucărie de copil așezată pe fundul unui bazin.

– Sînt semne de radioactivitate ieşită din comun? întrebă Knight.

– Foarte puţin mărită, răspunse Giordino. Probabil provine de la reactorul submarinului.

– Nu sînt semne de topire a pereţilor? întrebă Pitt.

– Conform datelor de pe computer, nu par să fie.

Knight privi monitoarele şi programă o trecere în revistă a defecţiunilor.

– Sînt cîteva defecţiuni la prova. Planul de scufundare de la pupa a fost smuls. Pe fundul navei este o spărtură lungă de aproape douăzeci de metri.

– Pare a fi şi foarte adîncă, observă Pitt. A perforat tancul de balast şi învelişul de presurizare interioară. Probabil că s-a izbit de gura craterului, care l-a perforat. Nu e greu să-ţi imaginezi echipajul luptînd să-l ridice la suprafaţă, în timp ce el trecea pe deasupra craterului. Dar probabil că luase mai multă apă decît puteau să scoată pompele şi, pierzînd controlul, s-a izbit în cele din urmă de peretele interior la jumătatea pantei pe această parte a craterului.

În compartiment se lăsa tăcerea pe măsură ce *Sherlock* depăşea submarinul, imaginea acestuia estompîndu-se pe ecranele monitoarelor. Ei continuară să privească monitoarele în timp ce conturul denivelat al fundului mării aluneca pe ecran, mintea lor vizualizînd moartea oribilă ce îi pîndea pe toţi cei care pătrundeau în adîncurile ostile.

Timp de aproape un minut, nimeni nu rosti nici un cuvînt, abia respirînd cu toţii. Apoi, încet, fiecare din ei se smulse din ghearele coşmarului şi se depărtă de monitoare. Gheaţa fusese spartă. Începuseră să se relaxeze şi să rîdă cu entuziasmul spontan al cîrciumarilor care sărbătoresc victoria echipei locale.

Pitt şi Giordino puteau să stea liniştiţi pînă la sfîrşitul călătoriei. Contribuţia lor la proiectul de cercetare luase sfîrşit. Găsiseră acul în carul cu fîn. Apoi, încet-încet,

expresia de pe fața lui Pitt deveni serioasă și cufundată în gînduri.

După atîția ani de colaborare cu Pitt, Giordino cunoștea aceste simptome. După îndeplinirea cu succes a unui proiect, Pitt suferea o depresie. Provocarea dispărea și mintea lui neobosită căuta imediat o alta.

– Excelentă treabă, Dirk, și tu Al, spuse Knight cu căldură în glas. Voi cei de la ACMS vă cunoașteți perfect tehnicile de cercetare. Cred că asta este cea mai remarcabilă lovitură din ultimii douăzeci de ani.

– Nu te entuziasma prea tare, spuse Pitt. Partea grea abia acum începe. Recuperarea submarinului chiar sub nasul rușilor va fi o operațiune foarte delicată. De data asta nu mai există *Glomar Explorer*. Nu putem să operăm la suprafață, de pe nave foarte vizibile. Întreaga operațiune se va desfășura sub apă...

– Ce dracu mai e și asta? ochii lui Giordino se reîntoarseră către monitor. Arată ca un ulcior pîntecos.

– Mai degrabă ca o urnă, completă Knight.

Pitt privi vreme îndelungată monitoarele, cu fața preocupată, cu ochii obosiți, roșii și, dintr-o dată, foarte concentrați. Obiectul era așezat în poziție verticală. Avea două brațe de-o parte și de alta a gîtului îngust, ce alunecau de-a lungul unui corp pîntecos, oval, pentru a se uni apoi la baza obiectului îngropat în nămol.

– O amforă de teracotă, spuse Pitt în cele din urmă.

– Cred că ai dreptate, spuse Knight. Grecii și romanii le foloseau pentru a transporta vin și ulei. S-au găsit o mulțime pe fundul Mediteranei.

– Ce caută asta aici, în Marea Groenlandei? întrebă Giordino fără să adreseze întrebarea cuiva anume. Uite încă una acolo, la stînga.

Apoi un grup de alte trei apăru pe ecranul monitoarelor, urmat de alte cinci înșirate de la sud-est către nord-vest.

Knight se întoarse către Pitt.

– Tu eşti expert în epave. Ce părere ai?

Trecură zece secunde pînă cînd Pitt răspunse. Cînd în cele din urmă vorbi, vocea lui era distantă, ca şi cum ar fi venit de la cineva aflat în compartimentul alăturat.

– Cred că duc către epava unui vas antic, despre care cărţile de istorie spun că n-ar trebui să se afle aici.

6

Rubin şi-ar fi vîndut şi sufletul să poată fi scutit de sarcina asta imposibilă, să poată desprinde mîinile asudate de pe manşă, să-şi închidă ochii obosiţi şi să accepte moartea, dar simţul răspunderii faţă de echipaj şi de pasageri îl obliga să continue.

Nici în visele sale cele mai rele nu s-a văzut într-o asemenea situaţie fără ieşire. O singură mişcare greşită, o singură eroare de judecată şi cincizeci de oameni s-ar pomeni într-un mormînt necunoscut de nimeni, undeva pe fundul mării. Nu e drept, îşi striga în mintea lui. Nu e drept.

Nici unul din instrumentele de zbor nu funcţiona. Toate echipamentele de comunicaţii erau moarte. Nici unul dintre pasageri nu pilotase vreodată un avion, nici măcar un avion utilitar. Era total dezorientat şi disperat. În mod inexplicabil, acele indicatorului de combustibil arătau "Gol". Mintea lui era concentrată pînă la exasperare.

Unde era pilotul? Ce a produs moartea ofiţerilor de zbor? Cine se afla în spatele acestei nebunii?

Întrebarea i se învîrtea în minte, dar răspunsurile rămîneau suspendate în aceeaşi frustrare. Singura consolare a lui Rubin era aceea de a nu fi singur. Alături de el în cabină, se afla încă cineva.

Eduardo Ybarra, un membru al delegației mexicane, servise cîndva drept mecanic în aviația țării sale. Trecuseră treizeci de de ani de cînd nu mai atinsese un avion, dar începea să-și mai amintească cîte ceva în timp ce stătea în scaunul copilotului citindu-i lui Rubin valorile indicate de aparate și preluînd comanda manetelor.

Fața lui Ybarra era rotundă și bronzată, părul îi era des și negru, cu cîteva șuvițe cărunte, ochii căprui și mari, lipsiți de expresie. În costumul său de haine, el părea nepotrivit cu cabina de pilotaj. În mod ciudat nu era nici urmă de transpirație pe fruntea lui și nici nu își scosese cravata sau haina.

El arătă cu mîna către cer:

– Judecînd după stele, aș spune că ne îndreptăm spre Polul Nord.

– E posibil să zburăm spre est, deasupra Rusiei, la cît de bine mă pricep eu, spuse Rubin disperat. N-am nici cea mai mică idee despre direcția noastră de zbor.

– Am lăsat în urmă o insulă.

– Crezi că e Groenlanda?

Ybarra dădu din cap.

– Zburăm deasupra apei de cîteva ore. Dacă insula ar fi fost Groelanda, ar trebui să ne aflăm încă deasupra calotei de gheață. Cred mai degrabă că am traversat Islanda.

– Dumnezeule, de cîtă vreme sîntem oare pe direcția nord?

– Nu putem ști cînd a deviat pilotul de la ruta Londra-New York.

Altă teamă se adăugă dureroasei confuzii a lui Rubin. Nenorocirile păreau să curgă una după alta. Șansa de supraviețuire de unu la o mie ajunsese rapid de unu la un milion. Trebuia să ia o hotărîre disperată, singura hotărîre posibilă.

– Va trebui să întorc avionul cu nouăzeci de grade la dreapta.

– Nu avem de ales, încuviință Ybarra.

– Cîțiva dintre pasageri ar putea supraviețui dacă ne prăbușim pe pămînt. Chiar și pentru un pilot cu experiență ar fi aproape imposibil să reușească o aterizare pe apă, noaptea, pe o mare cu valuri puternice. Și chiar dacă printr-o minune avionul ar rămîne intact în urma aterizării, nici o ființă omenească îmbrăcată în haine de stradă nu ar rezista mai mult de cîteva minute într-o mare înghețată.

– S-ar putea să fie deja prea tîrziu, spuse delegatul mexican, arătînd cu capul instrumentele de măsură. Indicatorul de combustibil clipea cu luminițele sale roșii. Mi-e teamă că timpul nostru în aer se apropie de sfîrșit.

Rubin privi uluit la instrumentele prevestitoare de rău. Nu-și dăduse seama că un Boeing, care zboară cu 200 de noduri la 1500 metri înălțime, înghite tot atît de mult combustibil ca și atunci cînd zboară cu 500 de noduri la 10.500 metri.

– În regulă, vom zbura către vest pînă cînd se va prăbuși cu noi.

Rubin își frecă palmele de pantaloni și apucă maneta de control. Nu mai preluase comanda avionului de cînd reușise să treacă peste creasta ghețarului. Răsuflă adînc și apăsă butonul de dezactivare a pilotului-automat. Nefiind prea sigur pe el și temîndu-se că va izbi stabilizatorul Boeing-ului de o banchiză, el folosi numai profundorul pentru a face virajul cît mai lent. De îndată ce botul avionului fu întors către direcția dorită, simți că ceva nu era în regulă.

– Numărul de rotații pe minut scade la motorul numărul patru, spuse Ybarra cu o voce tremurîndă. Cred că nu mai are combustibil.

– N-am putea să-l închidem sau să facem ceva?

– Nu știu cum, răspunse Ybarra disperat.

O, Doamne Dumnezeule, gîndi Rubin, chiorul îl conduce pe orb. Altimetrul înregistra o scădere bruscă. Viteza aerului indica și ea o scădere. Cu mintea încordată pînă peste poate, Rubin încercă să mențină avionul în aer

mai mult prin puterea voinței lui decît prin cea a motoarelor.

Totodată încercă să cîștige timp pentru ca distanța dintre avion și mare să poată fi parcursă. Deodată, fără nici un semn de avertizare, maneta de zbor deveni ineficientă și începu să vibreze în mîna lui.

– Motorul calează, strigă Ybarra, iar fața sa, stoică pînă atunci, trăda din plin teama. Împinge botul avionului în jos.

Rubin împinse manșa în jos, perfect conștient că nu făcea altceva decît să grăbească inevitabilul.

– Coboară eleroanele ca să mărești înclinația! îi ordonă lui Ybarra.

– Eleroanele coboară, răspunse Ybarra printre dinți.

– Asta-i tot! murmură Rubin. Ne înfigem.

O stewardesă stătea în pragul ușii, ascultînd conversația lor, cu ochii holbați de frică, cu fața albă ca hîrtia.

– Ne prăbușim? întrebă ea șoptit.

Rubin se încordă în scaun, prea concentrat ca să se întoarcă spre ea.

– La dracu! Da! Pune-ți centura de siguranță.

Ea se răsuci și aproape căzu cînd o porni în fugă spre cabina principală pentru a-i preveni pe pasageri și pe celelalte stewardese. Toată lumea era conștientă că inevitabilul nu putea fi amînat și, slavă cerului, nimeni nu intră în panică și nu se isterizâ. Chiar și rugăciunile se rosteau în șoaptă. Ybarra se întoarse în scaun și privi în cabină. Kamil îl încuraja pe un bătrîn care tremura incontrolabil. Fața ei era complet calmă și părea să aibă o ciudată expresie de mulțumire. Într-adevăr este o femeie foarte frumoasă, gîndi Ybarra. Ce păcat că frumusețea ei va fi în curînd distrusă. Oftă și se întoarse către panoul de comandă.

Altimetrul coborîse sub 200 de metri. Ybarra riscă și mări tranzitul la regloarele celorlalte trei motoare rămase

în stare de funcționare. Era un gest inutil, născut dintr-o disperare fără margini. Motoarele vor arde mai repede ultimele rezerve de combustibil și vor înceta să funcționeze mai curînd. Dar Ybarra nu gîndea logic. Nu putea să stea cu mîinile în sîn. Simțea că trebuia să facă un ultim gest, în semn de rebeliune, orice fel de gest, chiar și acela de a-și grăbi propria moarte. Cinci minute chinuitoare trecură într-o clipă. Marea întunecată părea că se înalță pentru a înșfăca avionul.

– Văd lumini! strigă Rubin deodată. Drept în față. Ochii lui Ybarra clipiră instantaneu și își ațintiră privirea pe geam.

– Un vapor, strigă el, e un vapor!

În același moment, avionul trecu uruind pe deasupra navei *Polar Explorer*, la o distanță mai mică de zece metri de stîlpul radarului.

7

Echipajul spărgătorului de gheață fusese alertat prin radar despre avionul care se apropia. Oamenii aflați pe puntea de comandă se ghemuiră involuntar în momentul în care avionul, cu gazele de eșapament de la cele două motoare uruind ca niște furii, trecu chiar deasupra lor, îndreptîndu-se către vest, spre coastele Groenlandei.

Zgomotul invadă compartimentul electronic și îl goli ca un lac care scapă dintr-un zăgaz rupt. Knight o rupse la fugă către puntea de comandă, urmat la scurtă distanță de Pitt și de Giordino. Nici unul dintre oamenii de pe punte nu se întoarse cînd căpitanul năvăli pe ușă. Toată lumea privea în urma avionului care se îndepărta.

– Ce dracu a fost asta? îl întrebă Knight pe ofițerul de cart.

– Un avion neidentificat era cît pe ce să se ciocnească de vas, domnule căpitan.

– Avion militar?

– Nu, domnule. Am reușit să-i văd partea inferioară a aripilor cînd a zburat deasupra noastră. Nu aveau nici un însemn.

– Să fi fost un avion de spionaj?

– Mă îndoiesc. Toate hublourile erau luminate.

– O fi fost un avion de pasageri, sugeră Giordino.

Expresia de pe fața lui Knight sugera nedumerire și o ușoară iritare.

– Ce crede pilotul că face, punîndu-mi nava în pericol? Și ce căuta pe aici, de fapt? Sîntem la sute de mile depărtare de rutele comerciale.

– Pierde altitudine, spuse Pitt privind înspre est avionul ale cărui lumini clipeau și se micșorau. Cred că se prăbușește.

– Dumnezeu să-i ocrotească dacă se vor prăbuși în marea asta pe întuneric.

– Ciudat că nu i s-au aprins luminile de aterizaj.

Ofițerul de cart dădu din cap aprobator.

– Extrem de ciudat. Un pilot în pericol ar fi semnalizat după ajutor. Sala de comunicații nu a auzit nici un sunet.

– Ai încercat să iei legătura cu el? întrebă Knight.

– De îndată ce mi-au apărut pe radar. Nici un răspuns.

Knight se apropie de fereastră și privi în noapte. Bătu darabana în fereastră cîteva secunde. Apoi se întoarse către ofițerul de cart.

– Mențineți cursul, continuăm pe aceeași parcelă.

Pitt îl privi concentrat.

– Înțeleg de ce ai luat hotărîrea asta, dar n-aș putea spune că o aplaud.

– Ești pe o navă militară, domnule Pitt, spuse Knight sever. Noi nu sîntem paza de coastă. Misiunea pe care o avem are prioritate.

– S-ar putea ca în acel avion să fie femei și copii.

– Încă nu s-a întîmplat nici o tragedie. El încă se află în aer. Dacă *Polar Explorer* este singura șansă de salvare în zona asta a mării, de ce nu ne trimit nici un apel după ajutor, de ce n-au făcut nici o încercare de-a semnaliza cu luminile de aterizaj, sau nu au indicat că intenționează să aterizeze forțat? Tu ești pilot, spune-mi tu de ce pilotul nu s-a învîrtit în jurul vaporului ca să ne arate că e în dificultate?

– Poate că încerca să aterizeze.

– Vă cer scuze, căpitane, interveni ofițerul de cart, am uitat să menționez că avea eleroanele coborîte.

– Nici asta nu e o dovadă că prăbușirea este iminentă, continuă Knight cu încăpățînare.

– La dracu' cu mila, cu toată viteza înainte! spuse Pitt cu răceală. Nu sîntem în război, căpitane. E vorba de o îndatorire umanitară. Nu vreau să am pe conștiință o sută de persoane care au murit pentru că eu nu am acționat. Marina își poate permite să consume combustibilul necesar investigației.

Knight le făcu semn cu capul să intre în camera hărților, unde nu se afla nimeni, și în momentul în care toți trei trecură pragul închise ușa.

– Avem propria noastră misiune de îndeplinit, insistă el calm. Dacă ne abatem de la cursul nostru, rușii vor bănui că le-am găsit submarinul și vor năvăli în această zonă.

– Ai dreptate, dar cred totuși că poți să ne trimiți pe mine și pe Giordino acolo, replică Pitt.

– Ascult.

– Vom folosi elicopterul ACMS de la puntea din față, iar tu ne dai echipa de medici și cîțiva marinari zdraveni. Noi vom urmări avionul, în timp ce *Polar Explorer* va continua să parcurgă parcelele de cercetare.

– Și supravegherea rusească? Ce concluzie vor trage analiștii lor de spionaj?

– La început nu vor considera asta drept o coincidență. Probabil că deja încearcă să înțeleagă ce legătură este între evenimentele petrecute. Dar dacă, ferească Dumnezeu, avionul se prăbușește, și se dovedește a fi un avion de pasageri, atunci cel puțin vei avea un motiv întemeiat să abandonezi ruta și să te lansezi într-o misiune de salvare. După aceea ne reluăm cercetările, îi păcălim pe ruși și încercăm să transformăm un dezastru într-o mană cerească.

– Presupun că vor urmări fiecare mișcare a elicopterului tău.

– Al şi cu mine vom ţine aparatele de comunicare deschise şi vom avea un dialog permanent asupra misteriosului avion. Asta le va adormi bănuielile.

Ochii lui Knight priviră ţintă în jos, la ceva aflat parcă sub punte. Apoi oftă şi îşi ridică privirea pentru a-l cerceta pe Pitt.

– Hai să nu mai pierdem timpul. Dezleagă-ţi păsăroiul şi încălzeşte-i motoarele. O să am grijă să-ţi trimit personalul medical şi echipa de voluntari.

Rubin nu făcu nici o încercare de a se învîrti în jurul lui *Polar Explorer* datorită altitudinii aproape inexistente şi a tristei sale lipse de experienţă. Pericolul de a cala motorul şi de a trimite avionul rostogolindu-se peste navă era mult prea mare.

La vederea vaporului, o mică licărire de speranţă se aprinse în cabina de pilotaj. Acum fuseseră reperaţi şi echipele de salvare vor şti unde să caute supravieţuitorii. Slabă consolare, dar tot era mai bună decît nimic.

Marea întunecată se transformă brusc într-un bloc mare de gheaţă şi trecu pe sub avion vîjîind, mărită de lumina stelelor. Rubin aproape avu senzaţia că patina pe gheaţă. Abia cînd impactul cu gheaţa urma să se producă în cîteva minute, îi trecu prin minte să-i ceară lui Ybarra să aprindă luminile de aterizaj.

Mexicanul privi agitat instrumentele de zbor, găsi butoanele marcate şi le trecu pe poziţia "deschis". Un urs polar speriat fu surprins de lumina bruscă, înainte de a dispărea undeva în urma avionului. Zburau deasupra unei cîmpii moarte, îngheţate.

– Sfîntă Fecioară, murmură Ybarra, văd nişte coline în dreapta noastră. Am ajuns deasupra pămîntului.

Roata norocului se întorsese în cele din urmă în favoarea lui Rubin. Dealurile lui Ybarra erau un lanţ de munţi pustii care se întindeau pe coasta zdrenţuită a

Groenlandei, pe o distanță de o sută de mile în ambele direcții. Dar, printr-o minune, Rubin nu s-a izbit de ei și reuși să aducă Boeing-ul deasupra fiordului Ardencaple. Zbura deasupra țărmului, între vîrfurile abrupte ale stîncilor. Norocul făcuse, de asemenea, ca vîntul să bată din față, ceea ce dădu o înclinație mai mare avionului.

Gheața părea îndeajuns de aproape pentru a o putea atinge cu mîna. Luminile reflectau un caleidoscop de culori tremurătoare. Un obstacol întunecat apăru în față. Apăsă ușor cîrma și obstacolul dispăru în partea dreaptă.

– Coboară trenul de aterizaj, strigă Rubin.

Ybarra se execută fără un sunet. În mod normal, în cazul unei aterizări forțate, asta ar fi fost cea mai periculoasă măsură pe care ar fi putut s-o ia, dar în ignoranța lor au făcut fără să-și dea seama mișcarea cea mai potrivită pentru terenul pe care se aflau. Trenul de aterizaj coborî din compartimentul lui și avionul pierdu repede din viteză datorită măririi rezistenței vîntului.

Rubin strînse mansa pînă cînd încheieturile îi deveniră albe ca fildeșul și privi în jos direct la gheața care sclipea pe lîngă ei. Cristalele orbitoare păreau că se ridică spre el pentru a-l întîmpina, împrăștiindu-se cînd se apropiau.

Rubin închise ochii, rugîndu-se să aterizeze în zăpada moale și nu în gheața dură. Nu mai era nimic altceva de făcut. Sfîrșitul se apropia cu o viteză înspăimîntătoare.

Din fericire nu știa, n-avea de unde să știe, că gheața avea o grosime de numai un metru, fiind prea subțire pentru a putea suporta greutatea unui Boeing 720-B.

Labirintul de beculețe ale aparatelor înnebunise și luminile erau toate roșii. Gheața se năpusti din întuneric. Rubin avu senzația că este proiectat printr-o cortină neagră într-un vid alb. Trase înapoi mansa și viteza Boeing-ului se micșoră, în timp ce botul avionului se ridica în sus pentru ultima oară, într-o încercare lipsită de putere de a rămîne agățat de cer.

Ybarra privea îngrozit. Uitînd că zburau cu 320 km la oră, înţepenit de spaimă, nu făcu nici o încercare de-a trage frînele. Nici nu-i trecu prin mintea sa şocată să întrerupă combustibilul şi contactele electrice.

Apoi urmă impactul.

Din reflex, Rubin şi Ybarra îşi ridicară braţele deasupra capului şi închiseră ochii. Pneurile atingeau gheaţa, săpînd două şanţuri adînci. Motorul din faţă fu smuls din lăcaşul său şi dispăru răsucindu-se prin aer. Amîndouă motoarele din dreapta fură smulse în acelaşi timp, prinzînd şi răsucind şi aripa într-o masă diformă de metal. Apoi se întrerupse curentul şi se stinseră luminile .

Boeing-ul patina pe carenă peste gheaţa fiordului, zvîrlind în urma lui bucăţi de metal scîrţîitor, ca o cometă. Se izbi într-un colţ de gheaţă ce fusese ridicat în sus în momentul coliziunii. Botul avionului fu zdrobit şi împins către partea de jos, unde perforă "gura iadului". Metalul se desprinse şi ară puternic prin gheaţă, străpungînd plăcile subţiri de aluminiu de la cabina de pilotaj. În cele din urmă viteza de inerţie se diminuă şi avionul, zdrobit şi dezmembrat, ajunsese la sfîrşitul teribilei sale călătorii. Se opri la numai 30 de metri de un grup de stînci mari aflate lîngă ţărmul îngheţat.

Timp de cîteva secunde se aşternu o tăcere mormîntală. Apoi gheaţa scoase nişte sunete puternice şi crăpă, lăsînd avionul distrus să se scufunde încet în apa îngheţată.

8

Arheologii auziră şi ei Boeing-ul zburînd deasupra fiordului. Ei năvăliră afară din cort, la timp ca să zărească forma avionului reflectată de luminile de aterizare. Au putut să distingă clar hublourile luminate ale cabinei şi trenul de aterizare coborît. Aproape imediat se auzi sunetul strident al metalului şi puţin mai tîrziu simţiră vibraţia impactului transmisă de suprafaţa îngheţată. Luminile se stinseră, dar zgomotele produse de metalul distrus se mai auziră cîteva clipe. Apoi, deodată, se lăsă o linişte de moarte, o linişte mai profundă decît geamătul jalnic al vîntului.

Arheologii stăteau nemişcaţi, nevenindu-le să creadă. Uluiţi, nemişcaţi, fără să simtă frigul, priveau fix în noaptea neagră, ca nişte statui.

– Dumnezeule, murmură Gronquist copleşit, s-a prăbuşit în fiord.

Lily nu-şi putu ascunde şocul din voce:

– Îngrozitor! Nimeni n-ar fi putut să supravieţuiască fără să fie rănit.

– Probabil că au murit, dacă s-au prăbuşit în apă.

– Probabil că din cauza asta nu a luat foc, adăugă Graham.

– A văzut cineva ce fel de avion era? întrebă Hoskins.

Graham clătină din cap.

– S-a petrecut prea repede. Era destul de mare. Părea să aibă mai multe motoare. S-ar putea să fie o patrulă de recunoaștere.

– La ce distanță crezi că s-a prăbușit? întrebă Gronquist.

– Cam la un kilometru, un kilometru și ceva.

Lily era palidă și încordată.

– Trebuie să facem ceva să-i ajutăm.

Gronquist mai privi odată spre locul accidentului și își frecă obrajii neacoperiți.

– Hai să intrăm în cort pînă nu înghețăm, să ne facem un plan și să nu acționăm orbește.

Lily începea să-și revină.

– Să strîngem niște pături, haine călduroase, tot ce avem în plus, spuse ea brusc. O să mă ocup și de medicamente.

– Mike, du-te la aparatul de emisie-recepție, îi ceru Gronquist. Anunță centrul meteorologic de la Daneborg. Ei vor anunța unitatea aviatică de salvare de la Thule.

Graham dădu din cap și intră primul în cort.

– Ar fi bine să luăm niște scule cu care să-i putem scoate pe eventualii supraviețuitori din epavă, zise Hoskins.

Gronquist își îmbrăcă rapid hanoracul și-și puse mănușile.

– Bine. Mai gîndiți-vă la ce vom avea nevoie. O să agăț sania la o sanie cu motor. Putem încărca totul în ea.

Cu cinci minute în urmă dormeau cu toții. Acum se îmbrăcau în grabă cu haine groase, potrivite vremii reci și se grăbeau să-și îndeplinească sarcinile ce le reveneau. Nimeni nu se mai gîndea la enigmatica monedă bizantină, nimeni nu se mai gîndea la căldura plăcută a somnului; singurul lucru important era să ajungă cît mai repede la avionul prăbușit.

Revenind afară, cu capul plecat datorită unei neașteptate schimbări a vîntului, Gronquist se îndreptă cu

paşi repezi către un mic adăpost, acoperit de zăpadă, din spatele cortului, unde se găseau cele două sănii cu motor ale misiunii. Curăţă rapid gheaţa ce se formase la baza uşii şi o deschise cu o smucitură. Înăuntru, un calorifer cu ulei se străduia să menţină temperatura cu 20 de grade mai ridicată decît cea de afară, şi avea aceeaşi eficacitate ca şi o lumînare aprinsă într-un congelator. Încercă butoanele de pornire, dar bateriile erau foarte uzate după ce fuseseră folosite din plin luni întregi, astfel încît ambele motoare porniră cu greu. Înjurînd, îşi scoase cu dinţii mănuşile groase şi începu să manevreze cu frenezie controalele manuale ale saniei cu motor. Motorul primei sănii porni la a cincea încercare, dar celălalt se încăpăţînă să nu funcţioneze. În sfîrşit, după treizeci şi două de încercări (Gronquist le numărase), încăpăţînatul motor prinse viaţă.

El agăţă o sanie mare de partea din spate a saniei al cărei motor avusese mai mult timp să se încălzească. Reuşi să termine la timp, înainte ca degetele să-i îngheţe de tot.

Cînd se întoarse la cort, văzu că ceilalţi aduseseră deja la intrare proviziile şi echipamentul necesar. Cu excepţia lui Gronquist, toţi erau echipaţi cu costume groase, matlasate. În mai puţin de două minute, încărcară sania în întregime. După ce Graham le dădu tuturor cîte o lanternă mare, fură gata de plecare.

– Dacă s-au prăbuşit prin gheaţă, strigă Hoskins ca să acopere vîntul, va trebui să renunţăm.

– Are dreptate, strigă Graham. Probabil că au murit deja de hipotermie.

Privirea lui Lily se împietri în spatele ochelarilor ei de schi.

– Pesimismul n-a salvat niciodată pe nimeni. Aş propune ca voi "namilele" să lăsaţi conversaţia şi să porniţi.

Gronquist o apucă de talie şi o ridică pe sania cu motor.

– Faceţi ce spune doamna, băieţi. Acolo mor oameni.

Se urcă în fața lui Lily și porni motorul, în timp ce Hoskins și Graham porniră în fugă către sania cu motor din hangar. Țeava de eșapament scoase un nor de fum și partea din spate a saniei derapă pe zăpadă. Gronquist făcu o întoarcere în formă de U și porni către țărm cu sania sărind într-o parte și alta în urma saniei cu motor.

Treceau rapid peste pietrele acoperite cu gheață ale plajei, îndreptîndu-se către fiord. Era un traseu periculos. Raza de lumină de la singurul far al saniei se mișca nebunește, mănunchi de raze albe în masa de întuneric a umbrelor; era aproape imposibil pentru Gronquist să vadă vreun obstacol înainte de a ajunge la el, astfel încît sania cu motor înainta ca o barcă de salvare pe o mare agitată de valuri uriașe. Și oricît de bine ar fi condus Gronquist, era imposibil să împiedice sania din spatele lor să facă o mulțime de mișcări dezordonate.

Lily se ținea strîns de Gronquist, avea ochii închiși, iar capul îi era îngropat în umărul lui. Strigă la el să încetinească, dar el nu-i dădu nici o atenție. Se întoarse și văzu în urma lor lumina de la cealaltă sanie cu motor, care se apropia în viteză.

Fără a fi încetinită de greutatea saniei pe care o remorca, sania cu motor pe care erau Hoskins și Graham se apropie rapid și îi depăși imediat. Curînd, tot ce mai putea vedea Lily din ceilalți doi bărbați erau niște umbre aplecate pe o sanie ce se îndepărta rapid, înconjurată de un nor de zăpadă.

Simți cum Gronquist se încordează cînd în fața lor, în depărtare, se înălță din întuneric un obiect imens, din metal. Gronquist coti brusc la stînga. Tălpica din față a saniei scîrțîi pe gheață și sania coti doar la un metru de o bucată din aripa sfărîmată a avionului, pe care o evitară în ultimul moment. Gronquist încercă frenetic să redreseze sania, dar mișcarea neașteptată imprimată saniei cu motor făcuse ca sania remorcată să se învîrtească în zăpadă cu o mișcare identică celei făcute de coada unui șarpe cu

elopoţei înnebunit. Sania încărcată pînă la refuz alunecă rapid pe lîngă sania cu motor şi rupse coarda cu care era prinsă de aceasta. Partea din faţă a saniei fu blocată de zăpadă şi ea se răsturnă, iar încărcătura zbură în aer precum rămăşiţele unei explozii.

Gronquist strigă ceva, dar cuvintele îi fură întrerupte cînd un obiect din încărcătura saniei îl lovi în umăr şi îl trînti de pe sanie. Fu aruncat ca o minge care este gata să lovească peretele. Capişonul de la hanorac îi căzu de pe cap şi se lovi cu capul de gheaţă.

Braţele lui Lily fură smulse din jurul mijlocului lui Gronquist cînd acesta fu aruncat de pe sanie şi dispăru în întuneric. Ea crezu că nu i se va întîmpla nimic: Sania nu o lovi, oprindu-se la cîţiva metri depărtare, dar sania cu motor avea alte idei. Fără Gronquist care să o conducă, se opri într-un unghi periculos de patruzeci şi cinci de grade, motorul mergînd în gol.

Sania rămase nemişcată o clipă, apoi se prăbuşi, prinzînd-o pe Lily de la şolduri în jos, ţintuind-o de gheaţă fără putinţă de scăpare.

Hoskins şi Graham nu-şi dădură imediat seama de accidentul produs în spatele lor, dar şi ei se îndreptau către un dezastru. După ce mai parcurseseră vreo două sute de metri, Graham întoarse capul, mai mult din curiozitate decît din intuiţie, ca să vadă cu cît îi depăşiseră pe Lily şi Gronquist. Fu surprins să vadă că lumina farului de la sania lor era departe, în urmă, că nu se mişca şi era îndreptată în jos.

Îl bătu pe umăr pe Hoskins şi-i strigă în ureche:

– Cred că celorlalţi li s-a întîmplat ceva.

Încă de la început, Hoskins intenţionase să găsească dîra lăsată de avion cînd acesta atinsese gheaţa şi mergînd după ea să ajungă la locul accidentului. Încerca din răsputeri să zărească urma în întunericul împrăştiat doar de lumina farului lor, cînd Graham îi întrerupse concentrarea.

Nu reuşi să înţeleagă cuvintele în zgomotul făcut de sania cu motor. Îşi întoarse capul şi-i strigă lui Graham:

– Nu te aud.

– Întoarce. S-a întîmplat ceva.

Hoskins dădu din cap şi-şi concentră din nou atenţia asupra drumului din faţă. Neatenţia îi va costa. Zări prea tîrziu una din gropile făcute de trenul de aterizare, aproape cînd era la marginea ei.

Sania cu motor zbură peste groapă cam doi metri. Greutatea celor doi forţă partea din faţă a saniei în jos şi aceasta lovi peretele din faţă cu un zgomot asemănător unei împuşcături. Din fericire pentru ei, Hoskins şi Graham fură azvîrliţi peste marginea gropii, pe gheaţă, corpurile lor alunecînd nebuneşte, ca şi cum ar fi fost nişte păpuşi de cîrpă aruncate pe o podea lucioasă.

Treizeci de secunde mai tîrziu un Graham ameţit, mişcîndu-se ca un bătrîn de nouăzeci de ani, se ridică cu dificultate în genunchi. Rămase acolo zăpăcit, neînţelegînd cum ajunsese în acest hal.

Hoskins era în picioare, cu o expresie de agonie pe chip, ţinîndu-se cu amîndouă mîinile de abdomen. Trăgea aer în piept şi-l dădea afară printre dinţii încleştaţi, în timp ce se legăna înainte şi înapoi.

Graham îşi scoase mănuşa şi-şi atinse uşor nasul. Nu părea rupt, dar îi curgea sînge şi trebuia să respire pe gură. Îşi mişcă toate încheieturile şi văzu că nu i se întîmplase nimic, nici un membru nu era rupt. Ceea ce nu era de mirare, avînd în vedere că avea haine matlasate. Se tîrî către Hoskins, a cărui respiraţie torturată se transformase într-o serie de gemete triste.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Graham regretînd imediat că pusese o întrebare atît de idioată.

– Am lovit marginea unei gropi făcute în gheaţă de avion, reuşi să strecoare Hoskins printre gemete. Dumnezeule, cred că am fost castrat.

– Lasă-mă să mă uit.

Graham îi desfăcu mîinile şi trase fermoarul costumului. Scoase o lanternă şi o aprinse. Nu se putu împiedica să zîmbească.

– Soţia ta va trebui să găsească alt motiv ca să te alunge din viaţa ei. Nu sîngerezi deloc. Viaţa ta sexuală este în siguranţă.

– Unde sînt Lily şi Gronquist? întrebă cu greutate Hoskins.

– Cam la vreo două sute de metri în urmă. O să trebuiască să ocolim groapa de gheaţă ca să vedem care e situaţia lor.

Hoskins se ridică cu greu în picioare şi merse şchiopătînd pînă la marginea spărturii din gheaţă. Uimitor, farul saniei cu motor era încă aprins, lumina lui palidă distingîndu-se pe fundul fiordului luminînd bulele care se ridicau spre suprafaţă. Graham se apropie şi el şi privi în jos. Apoi se uitară unul la altul.

– Ca echipă de salvare nu facem doi bani, zise Hoskins descurajat, mai bine ne-am ţine de arheologie.

– Taci din gură, îl întrerupse deodată Graham. Îşi duse mîinile pîlnie la urechi şi se roti dintr-o parte în alta ca o antenă de radar. Apoi se opri şi îi arătă emoţionat lui Hoskins nişte lumini în depărtare.

– La dracu! strigă el. Un elicopter se îndreaptă spre fiord.

Lily îşi pierdu cunoştinţa, apoi îşi reveni din nou.

Nu putea înţelege de ce îi era din ce în ce mai greu să gîndească clar. Îşi ridică capul şi-l căută cu privirea pe Gronquist. Zăcea cîţiva metri mai încolo. Îl strigă, încercînd cu disperare să-l facă să răspundă, dar el zăcea acolo şi părea mort. Lily renunţă şi începu încet-încet să viseze. Nu-şi mai simţea deloc picioarele, dar asta nu o deranja. Doar cînd începu să tremure îşi dădu seama că era într-o uşoară stare de şoc.

Era sigură că Hoskins şi Graham se vor întoarce dintr-o clipă în alta, dar clipele se transformau în minute

dureroase şi ei nu mai apăreau. Se simţea foarte obosită şi era gata să adoarmă cînd auzi un zgomot ciudat deasupra capului ei, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Zăpada fu ridicată în aer de o furtună neaşteptată care se stîrni în jurul ei. Zgomotul înăbuşit scăzu în intensitate şi o siluetă vagă, înconjurată de lumină, se apropie de ea.

Figura se transformă într-un bărbat îmbrăcat într-un hanorac, care evaluă imediat situaţia, apucă sania cu motor şi dintr-o zmucitură o ridică de pe picioarele ei. El se învîrti în jurul ei pînă cînd lumină îi căzu pe faţă. Lily nu-şi putea focaliza bine privirea, dar ochii ei priveau la nişte ochi verzi, strălucitori, care-i tăiară respiraţia. Ochii verzi păreau să emane în acelaşi timp duritate, tandreţe şi sinceră îngrijorare. Ei se îngustară uşor cînd văzură că se află în faţa unei femei. Lily se întrebă ameţită de unde apăruse acest om.

Nu reuşi să-i spună nimic altceva decît:

– Oh, sînt atît de fericită să te văd!

– Mă numesc Dirk Pitt, îi răspunse o voce plină de căldură. Dacă n-ai altceva mai bun de făcut, te invit să luăm masa împreună mîine seară.

9

Lily privi în sus spre Pitt, încercînd să-şi dea seama ce gîndeşte, nefiind sigură că l-a auzit bine.

– S-ar putea să nu fiu în stare.

El îşi lăsă pe spate capişonul hanoracului şi îi pipăi picioarele de sus şi pînă jos. O strînse uşor de glezne.

– Nu pare să fie nimic rupt şi nu ai nici o contuzie, spuse el prietenos. Te doare ceva?

– Îmi e prea frig ca să mă mai doară ceva.

Pitt luă două pături care căzuseră din sanie şi o acoperi.

– Nu erai în avion. Cum ai ajuns aici? întrebă el.

– Fac parte dintr-o echipă de arheologi care face săpături într-un vechi sat eschimos. Am auzit avionul zburînd deasupra fiordului şi am ieşit în fugă din cort, la timp ca să-l vedem aterizînd pe gheaţă. Ne îndreptam către locul accidentului cu pături şi medicamente cînd noi...

Cuvintele lui Lily se pierdură şi ea arătă fără putere către sania răsturnată.

– Noi?

În lumina farurilor elicopterului, Pitt îşi dădu rapid seama cum se petrecuse accidentul, uitîndu-se la zăpada ce acoperea gheaţa: drumul drept urmat de sania cu motor, mişcarea laterală bruscă pentru a evita aripa distrusă a avionului, şanţurile făcute în gheaţă de sania scăpată de

sub control – şi doar atunci zări o altă formă omenească zăcînd cam la zece metri depărtare de aripa avionului.

– Aşteaptă o clipă.

Pitt se îndreptă spre Gronquist şi îngenunche lîngă el.

Arheologul cel uriaş respira regulat. Pitt îl examină rapid.

Lily îl privi cîteva clipe, apoi întrebă neliniştită:

– A murit?

– Nici vorbă. O contuzie urîtă la frunte. Probabil o comoţie. Posibilă fractură, dar mă îndoiesc. Are capul ca o casă de fier.

Graham se apropie tîrîndu-şi picioarele, iar în urma lui Hoskins, şchiopătînd. Amîndoi arătau ca nişte oameni de zăpadă. Costumele lor arctice erau pline de zăpadă, iar măştile de pe faţă erau acoperite de gheaţa formată de respiraţia lor. Graham îşi ridică masca şi cu faţa plină de sînge îl privi absent pe Pitt, apoi zîmbi palid.

– Bun venit, străine. Ai sosit exact la ţanc.

Nimeni din elicopter nu-i văzuse pe ceilalţi doi membri ai echipei de arheologi, iar Pitt începu să se întrebe cîte alte cazuri ce necesitau spitalizare umblau de-a lungul fiordului.

– Sînt aici o femeie şi un bărbat răniţi, spuse Pitt simplu. Aparţin grupului dumneavoastră?

Zîmbetul dispăru de pe faţa lui Graham.

– Ce s-a întîmplat?

– S-au răsturnat.

– Şi noi la fel.

– Aţi văzut avionul?

– L-am văzut cînd s-a prăbuşit, dar n-am ajuns la el.

Hoskins îl ocoli pe Graham şi privi în jos la Lily, apoi se uită în jur pînă îl descoperi pe Gronquist.

– Cît de grav sînt răniţi?

– O să ştim mai bine după ce li se vor face radiografii.

– Trebuie să-i ajutăm.

– La bordul elicopterului este o echipă de medici.

– Atunci ce naiba mai aştepţi? îl întrerupse Hoskins. Cheamă-i aici. Încercă să treacă de Pitt, dar mîna acestuia îi prinse braţul ca într-o menghină de oţel. Privi, fără să înţeleagă, în nişte ochi împietriţi.

– Prietenii tăi vor trebui să aştepte, spuse Pitt cu fermitate. Mai întîi trebuie să ne îngrijim de eventualii supravieţuitori din avion. Cît de departe e tabăra voastră?

– Un kilometru spre sud, răspunse Hoskins supus.

– Sania cu motor funcţionează încă. Tu şi prietenul tău legaţi din nou sania şi-i duceţi înapoi în tabără pe colegii voştri. Nu mergeţi prea repede, s-ar putea să aibă leziuni interne. Aveţi aparat de emisie?

– Da.

– Fixaţi-l pe frecvenţa treizeci şi doi şi aşteptaţi, spuse Pitt. Dacă avionul era un avion de linie, plin cu pasageri, vom avea mult de furcă.

– O să aşteptăm, îl asigură Graham.

Pitt se aplecă deasupra lui Lily şi-i strînse mîna.

– Să nu uiţi de întîlnirea noastră, îi spuse el.

Apoi îşi trase capişonul hanoracului pe cap, se întoarse şi porni alergînd spre elicopter.

Rubin simţi o greutate uriaşă ce-l strivea din toate părţile, ca şi cum o forţă implacabilă l-ar fi împins înapoi. Centura de siguranţă şi curelele echipamentului îi apăsau îngrozitor abdomenul şi umerii. Deschise ochii şi văzu doar imagini înceţoşate, vagi. Aşteptînd să i se limpezească privirea, încercă să-şi mişte mîinile şi braţele, dar ele îi erau ţintuite de o greutate imensă.

Apoi vederea i se limpezi şi văzu ce anume îl strivea.

O avalanşă de zăpadă şi de gheaţă pătrunsese prin geamul spart şi-i prinsese corpul sub ea pînă la piept. Se luptă cîteva clipe, apoi renunţă. O apăsare implacabilă îl ţinea ca într-o cămaşă de forţă. Nu putea ieşi din cabina de comandă fără ajutor. Începu încet să-şi revină şi strînse din

dinți din cauza durerii ce-l asalta de la picioarele rupte. Lui Rubin i se părea ciudat că își simțea picioarele ca și cum ar fi fost cufundate în apă. Se gîndi că probabil era propriul lui sînge.

Rubin nu avea dreptate. Avionul pătrunsese prin gheață în apă cam la trei metri adîncime, iar apa inundase cabina și ajunsese pînă la nivelul scaunului.

Abia atunci își aminti de Ybarra. Își întoarse capul și încercă să zărească ceva în întunericul din cabină. Partea de la tribordul avionului fusese zdrobită pînă aproape de panoul de control. Tot ceea ce putea zări din delegatul mexican era un braț rigid, ridicat, ieșit din zăpadă și din epava cabinei de comandă.

Rubin întoarse capul, simțind că-i vine rău, cînd își dădu seama că tipul micuț de statură, care fusese lîngă el în încercarea groaznică prin care trecuse, murise cu toate oasele zdrobite. Rubin își dădu de asemenea seama că nici el nu mai avea mult pînă cînd va muri înghețat.

Începu să plîngă.

– Ar trebui să-l vedem! strigă Giordino ca să se facă auzit deasupra zgomotului motorului.

Pitt aprobă din cap și privi în jos scobitura făcută în gheața neîndurătoare, marginile ei fiind pline de sfărîmături de la avion. Acum îl văzu. Un obiect, cu linii drepte, construit de mîna omului, apăru în beznă. Apoi, aproape instantaneu, ajunseră deasupra lui.

Ceva trist și rău-prevestitor plutea în jurul aeronavei distruse. O aripă fusese complet smulsă, iar cealaltă era răsucită spre fuselajul avionului. Partea din spate a avionului era îndoită într-un unghi incredibil. Ceea ce mai rămăsese semăna cu un gîndac strivit pe un covor alb.

– Fuselajul a pătruns prin gheață în apă și două treimi din el este scufundat, spuse Pitt.

– N-a luat foc, zise Giordino. E un noroc.

Își duse mîna la ochi ca să se apere de lumina orbitoare proiectată de farurile elicopterului, în timp ce zburau deasupra avionului, verificînd epava de la un capăt la altul.

– Ce părere ai, ce lustruit e fuselajul?! Cei de la întreținere au avut grijă de el. Cred că era un Boeing 720B. Vreo urmă de viață?

– Nici una, zise Pitt. Nu prea arată bine.

– Care sînt semnele de identificare?

– Trei linii de-a lungul părții exterioare, albastru deschis și purpuriu, despărțite de o linie aurie.

– Nu sînt culorile nici uneia dintre liniile aeriene pe care le cunosc.

– Hai să coborîm și să ne învîrtim în jurul lui, zise Pitt. Tu cauți un loc de aterizare și eu încerc să-i citesc indicativele de identificare.

Giordino înclină ușor elicopterul și coborî către epavă. Luminile de aterizare, aflate pe botul și coada elicopterului, scăldau avionul pe jumătate scufundat într-o mare de lumină. Numele aflat deasupra liniilor decorative era scris în locul literelor obișnuite cu litere ușor înclinate.

– NEBULA, citi Pitt cu voce tare. "NEBULA AIR".

– N-am auzit niciodată de compania asta, zise Giordino cu ochii fixați asupra gheții.

– O linie aeriană specială, foarte scumpă, care închiriază aeronave doar unor persoane foarte importante. Nu oferă decît avioane charter.

– Ce naiba căuta atît de departe de coridoarele de zbor obișnuite?

– Vom afla curînd, dacă mai trăiește cineva care să ne spună.

Pitt se întoarse către cei opt oameni care stăteau confortabil în căldura plăcută a elicopterului. Erau cu toții îmbrăcați corespunzător vremii arctice, în costumele albastre ale marinei polare. Unul era chirurgul navei, trei erau medici generaliști, iar alți patru erau experți în verificarea efectelor catastrofelor aeriene. Discutau animat,

ca şi cum ar fi făcut o călătorie cu autobuzul în Denver. Între ei, prinse în chingi în mijlocul podelei, cutii cu medicamente, grămezi de pături şi o mulţime de târgi stăteau stivuite alături de costume de azbest şi o ladă cu echipament de luptă împotriva incendiilor.

O aeroterma alimentată cu baterii ale cărei cabluri de susţinere erau prinse de un troliu se găsea pe peretele opus uşii principale. Lîngă el se afla o sanie cu motor cu cabină şi tălpici laterale.

Bărbatul cărunt, cu mustaţa şi barba aproape albe, aşezat chiar lîngă cabina de comandă, îl privi pe Pitt şi rînji.

– E timpul să ne cîştigăm banii? întrebă el vesel.

Se părea că nimic nu putea diminua buna dispoziţie a doctorului Jack Gale.

– Acum aterizăm, răspunse Pitt. Nu mişcă nimic în jurul avionului. Nu sînt indicii de incendiu. Cabina de comandă este îngropată în zăpadă, iar fuselajul pare deformat, dar întreg.

– Nimic nu este uşor niciodată, ridică din umeri Gale. Totuşi arsurile sînt cumplit de greu de tratat în astfel de condiţii.

– Astea sînt veştile bune. În cabina principală apa este de un metru şi noi nu ne-am luat galoşii, asta este vestea rea.

Chipul lui Gale căpătă o expresie serioasă.

– Dumnezeu să-l ajute pe orice rănit care n-a reuşit să se menţină uscat. Nu poate rezista nici opt minute în apa asta îngheţată.

– Dacă nici unul dintre supravieţuitori nu poate deschide o trapă pentru ieşirea în caz de pericol, va trebui să pătrundem înăuntru tăind fuselajul.

– Scînteile de la echipamentul de tăiere pot aprinde combustibilul vărsat, zise locotenentul Cork Simon, conducătorul scund şi îndesat al echipei de salvare al navei *Polar Explorer*. Avea privirea plină de încredere a omului

ce-şi cunoaşte meseria foarte bine şi chiar mai mult decît atît.

– Mai bine am pătrunde prin uşa cabinei principale. Doctorul Gale va avea nevoie de tot spaţiul disponibil pentru a putea evacua cazurile ce trebuie transportate cu targa.

– De acord, zise Pitt. Dar va fi dificil de deschis o uşă închisă ermetic care s-a înţepenit din cauză că s-a deformat cînd avionul s-a prăbuşit. S-ar putea ca oamenii să moară îngheţaţi înăuntru. Mai întîi trebuie făcută o spărtură şi introdus nişte aer cald.

Se întrerupse, văzînd că Giordino întoarce elicopterul şi-l aşează pe o suprafaţă netedă, la o aruncătură de băţ de epavă. Toată lumea aştepta încordată. Afară, mişcarea elicelor produsese o mică furtună de zăpadă şi gheaţă, reducînd vizibilitatea la zero şi transformînd locul de aterizare într-o pîclă ceţoasă de culoarea alabastrului.

De abia atinsese elicopterul gheaţa cu roţile, cînd Pitt deschise brusc trapa şi sări în frigul de afară, îndreptîndu-se către epavă. În spatele lui, doctorul Gale începu să coordoneze descărcarea ajutoarelor, în timp ce Cork Simon şi echipa lui coborau pe gheaţă aeroterma şi sania cu motor.

Alergînd şi alunecînd, Pitt înconjură avionul, evitînd cu grijă crăpăturile din gheaţă. Aerul era plin de mirosul neplăcut al carburantului de avion. Se căţără pe mormanul de zăpadă înalt de un metru care se adunase pe geamurile cabinei de comandă. A te căţăra pe suprafaţa lunecoasă era ca şi cum te-ai fi urcat pe o rampă dată cu unsoare. Încercă să sape o groapă în zăpada ce acoperea cabina de comandă, dar renunţă rapid. Ar fi fost nevoie de mai mult de o oră ca să sapi în gheaţă şi să poţi face un tunel de pătrundere în interior.

Îşi dădu drumul pe gheaţă şi înconjură rapid aripa avionului. Partea principală a aripii era îndoită şi ruptă, cu vîrful îndreptat spre coada avionului. Zăcea pe gheaţa

zdrobită de fuselajul pe jumătate scufundat al avionului, chiar sub șirul de hublouri. Folosind aripa ca pe o punte aflată deasupra apei, Pitt se lăsă în mîini și genunchi și încercă să privească înăuntru. Luminile elicopterului erau reflectate de geamurile din plexiglas și trebui să-și ferească ochii cu mîinile de lumina reflectată.

La început nu sesiză nici o mișcare, doar întunericul și o liniște de moarte.

Apoi, deodată un chip grotesc apăru de cealaltă parte a hubloului, la cîțiva centimetri în fața ochilor lui Pitt.

Fără să vrea, se dădu înapoi. Apariția bruscă a unei femei ce avea o tăietură deasupra unui ochi și căreia îi curgea sîngele pe față, totul distorsionat de crăpăturile de dimensiunea unui fir de păr de pe suprafața geamului îl surprinse pe Pitt pentru o clipă.

Își reveni rapid și studie partea neatinsă a feței. Umerii obrajilor înalți, părul lung și negru și ochiul căprui-verzui, erau destule indicii care să sugereze o femeie foarte frumoasă, gîndi cu bunăvoință Pitt.

Se apropie de fereastră și strigă:

– Poți să deschizi trapa de salvare?

Sprînceana pensată se ridică puțin, dar ochiul privea în gol.

– Mă auzi?

În acea clipă, oamenii lui Simon porniră generatorul auxiliar și o baterie de reflectoare se aprinse, luminînd ca în plină zi avionul. Conectară rapid aeroterma și Simon începu să tîrască pe gheață furtunul flexibil.

– Aici pe aripă, strigă Pitt. Și aduceți și ceva de tăiat geamul.

Echipa de intervenție fusese pregătită pentru reparații de urgență și-și făcea meseria competent și fără mișcări inutile, ca și cum în fiecare zi ar fi salvat pasageri prinși într-un avion sfărîmat.

Cînd Pitt se întoarse, fața femeii dispăruse de la hublou.

Simon şi unul din oamenii lui se tîrau pe aripa contorsionată, încercînd să-şi păstreze echilibrul în timp ce trăgeau după ei furtunul de la aerotermă. Pitt simţi un suflu de aer fierbinte şi fu uimit de timpul scurt necesar aerotermei să acţioneze din plin.

– Avem nevoie de un tîrnăcop ca să spargem geamul, zise Pitt.

Simon se prefăcu că-l priveşte dispreţuitor.

– Marina Statelor Unite acţionează cu mai multă fineţe. Am depăşit de mult metodele învechite.

Scoase din buzunarul hainei un aparat cu baterii, apăsă pe buton şi un disc abraziv începu să se rotească.

– Trece prin aluminiu şi plexiglas ca prin brînză.

– Fă cum crezi că e mai bine, zise Pitt sec şi se dădu la o parte ca să le facă loc.

Simon avusese dreptate: micul instrument de tăiere străpunse geamul gros din exterior în două minute. Partea mai subţire din interior fu tăiată în doar treizeci de secunde.

Pitt se aplecă, pentru a privi în interior, îşi întinse braţul şi aprinse o lanternă. Nu se vedea nici o femeie. Apa îngheţată a fiordului strălucea în razele lanternei, clipocind printre scaune.

Simon şi Pitt introduseră capătul furtunului prin geam şi porniră în grabă către partea din faţă a avionului. Oamenii din marină încercaseră să deschidă uşa principală a avionului, aflată sub apă, dar, după cum bănuiseră, era înţepenită. Făcură rapid cîteva găuri prin care băgară cîrlige de oţel de care erau prinse cabluri pe care le ataşară la sania cu motor.

Cel de pe sanie porni încet înainte pînă cînd cablurile se întinseră. Apoi acceleră motorul, crampoanele metalice de pe tălpica saniei muşcară din gheaţă şi micuţa sanie începu să trepideze. Cîteva clipe nu se întîmplă nimic. Se auzea doar zgomotul făcut de ţeava de eşapament şi scîrţîitul crampoanelor care îşi croiau drum pe gheaţă.

După cîteva clipe de aşteptare încordată, un nou sunet străbătu tăcerea îngheţată – sunetul strident, nepămîntesc al metalului şi partea inferioară a trapei de la cabina principală ieşi afară din apă. Cablurile fură desprinse şi toţi membrii echipei de salvare se ghemuiră, îşi proptiră umerii în trapă, ridicînd-o pînă ce se deschise de tot.

Interiorul avionului era întunecat şi ameninţător.

Pitt se aplecă şi privi fix în necunoscut; stomacul i se strînse. Umbra lui se proiecta imensă peste apa din cabina principală şi mai întîi nu văzu nimic altceva decît strălucirea pereţilor bucătăriei.

Era o linişte ciudată, fără nici un semn de viaţă.

Pitt ezită şi se uită îndărăt. Doctorul Gale şi echipa lui de medici stăteau în spatele lui, privind încordaţi, plini de o presimţire cumplită, în timp ce oamenii lui Simon desfăşurau cablul de la generator pentru a lumina interiorul avionului.

– Intrăm, zise Pitt.

Sări peste prag în avion. Aterizâ pe culoar în apa care-i ajungea peste genunchi. Îşi simţi picioarele ca înţepate de o mie de ace. Trecu cu greu prin apă pînă la culoarul ce străbătea cabina principală. Tăcerea nefirească te înfiora; singurele sunete ce se auzeau erau ale paşilor lui prin apă.

Înţepeni brusc şi sub ochii lui, ca o floare otrăvită, se adeverirâ cele mai întunecate temeri ale sale.

Pitt se găsi faţă în faţă cu o mare de chipuri albe, fantomatice. Nici una nu se mişca, nu clipea, nu vorbea. Stăteau pe locurile lor, prinşi cu centurile de siguranţă şi îl priveau fix, lipsiţi de viaţă.

10

Un fior mai rece decît aerul înghețat îl străbătu pe Pitt. Lumina de afară pătrundea prin hublou aruncînd umbre sinistre pe pereți. Se uita la fiecare scaun ca și cum s-ar fi așteptat ca unul dintre pasageri să-l salute sau să-i spună ceva, dar ei erau la fel de imobili ca mumiile dintr-un mormînt.

Se aplecă asupra unui bărbat cu păr blond-roșcat, pieptănat îngrijit cu cărare la mijloc. Nu avea o expresie agonizantă. Ochii erau pe jumătate deschiși, ca și cum ar fi fost gata să adoarmă, avea gura închisă, iar maxilarul ușor lăsat în jos.

Pitt îi ridică mîna inertă și-și apăsă degetele imediat la baza degetului mare, pe artera ce străbate partea interioară a încheieturii mîinii. Nu simți pulsul – inima încetase să mai bată.

– Se simte ceva? întrebă doctorul Gale, trecînd pe lîngă el pentru a examina alt pasager.

– E mort, zise Pitt.

– Și ăsta.

– Din ce cauză?

– Încă nu pot să mă pronunț. Nu se văd leziuni. Sînt morți de puțin timp. Nici un semn de luptă sau de durere. Culoarea pielii nu sugerează asfixierea.

– Sînt de acord cu ultima remarcă, zise Pitt. Măştile de oxigen sînt încă fixate deasupra scaunelor.

Gale se mişcă rapid de la un corp la altul.

– O să ştiu mai multe după o examinare mai amănunţită.

Se opri, aşteptînd ca Simon să termine de montat un reflector deasupra uşii, la o distanţă sigură deasupra apei. Ofiţerul de marină făcu un semn celor de afară şi deodată interiorul cabinei de pasageri fu scăldat în lumină.

Pitt privi cu atenţie cabina. Singura stricăciune evidentă era o deformare a tavanului. Toate scaunele aveau spătarul ridicat şi centurile de siguranţă închise.

– Imposibil de crezut că au stat pe jumătate în apa îngheţată şi au murit de hipotermie fără să încerce să facă nici o mişcare, spuse el în timp ce verifică să vadă dacă o doamnă mai în vîrstă, cu păr şaten, mai era în viaţă. Arăta ca şi cum ar fi dormit. În mînă îi atîrnau nişte mătănii.

– Este evident că toţi au murit înainte ca avionul să se izbească de gheaţă, zise Gale.

– Corect, murmură Pitt în timp ce privea cu atenţie fiecare scaun, ca şi cum ar fi vrut să găsească pe cineva.

– Probabil că moartea a survenit din cauza unor vapori otrăvitori.

– Îţi miroase a ceva?

– Nu.

– Nici mie.

– Atunci ce altă explicaţie ar mai putea fi?

– Poate că au mîncat ceva otrăvit?

Gale îl privi lung pe Pitt.

– Vorbeşti de crimă în masă?

– S-ar părea că este singura explicaţie valabilă.

– Ne-ar fi de mare ajutor dacă am avea un martor.

– Avem unul.

Gale se crispă şi privi iute din nou la feţele albe.

– Ai văzut pe cineva care mai respiră încă? Arată-mi-l.

– Înainte ca noi să pătrundem în avion, explică Pitt, o femeie m-a privit fix prin geamul hubloului. Trăia. Acum nu o văd.

Pînă să poată răspunde Gale, Simon veni spre ei şi se opri, ochii ieşiţi din orbite exprimînd clar şocul şi incapacitatea de a înţelege.

– Ce dracu'? se crispă şi privi şocat de jur-împrejur. Parcă ar fi figuri de ceară într-un muzeu.

– Sau cadavrele de la morgă, spuse Pitt sec.

– Sînt morţi? Sînteţi absolut siguri?

– Cineva este încă în viaţă, răspunse Pitt, fie că este în cabina de comandă, fie că se ascunde în toaletele din spate.

– În cazul ăsta s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu, zise Gale.

Pitt aprobă.

– Cred că este bine să-ţi continui examinarea şi speranţa că mai e o scînteie de viaţă în vreunul din oamenii ăştia. Simon să verifice cabina de comandă. Eu o să mă duc să verific toaletele.

– Şi ce facem cu toţi înţepeniţii ăştia? întrebă Simon ireverenţios. N-ar trebui să-l anunţăm pe comandantul Knight şi să începem să evacuăm?

– Lasă-i aşa cum sînt, spuse Pitt calm, şi nu pune mîna pe aparatul de emisie-recepţie. Îi vom raporta comandantului Knight personal. Nu lăsa oamenii să intre aici. Sigilează uşa şi decretează interiorul avionului zonă interzisă. Acelaşi lucru este valabil şi pentru echipa de medici, doctore. Nu atingeţi nimic decît dacă este absolut necesar; aici s-a întîmplat ceva ce depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Vestea despre prăbuşire s-a răspîndit deja. În cîteva ore, anchetatori specializaţi în catastrofe aviatice şi reprezentanţi ai mass-media vor mişuna pe-aici ca furnicile. Mai bine să nu dăm în vileag ce-am găsit aici pînă ce nu primim instrucţiuni de la autorităţile în drept.

Simon cîntări o clipă cuvintele lui Pitt.

– Înţeleg.

– Atunci, hai să ne mișcăm și să găsim un supraviețuitor.

În mod obișnuit ar fi durat 20 de secunde drumul pînă în spatele avionului, dar lui Pitt îi trebuiră aproape 2 minute de chin pentru a trece prin apa înghețată care urca pînă la coapsă pentru a ajunge la toalete. Picioarele îi amorțiseră deja și nu era nevoie să-i spună doctorul Gale că va trebui să-și usuce și să-și încălzească picioarele în următoarea jumătate de oră pentru a nu risca ca ele să-i degere.

Ar fi fost mult mai mulți morți dacă avionul ar fi avut toate locurile ocupate, dar în ciuda numărului mare de locuri goale Pitt numără totuși 53 de cadavre.

Se opri să examineze o stewardesă așezată pe un scaun din spatele avionului. Capul îi era ușor înclinat înainte și părul blond îi acoperea fața. Pitt nu-i simți pulsul.

Ajunse la compartimentul unde se aflau toaletele. Pe trei dintre uși era afișat semnul "LIBER", iar Pitt se uită înăuntru. Erau goale. Pe cea de a patra ușă scria "OCUPAT" și era încuiată, cu siguranță era cineva înăuntru care trăsese zăvorul.

Ciocăni puternic la ușă și strigă:

– Mă puteți auzi? Au sosit ajutoare. Vă rog, încercați să deschideți ușa.

Pitt își lipi urechea de ușă și i se păru că aude de cealaltă parte plînsete înfundate, iar apoi niște murmure ca și cum doi oameni ar fi vorbit în șoaptă. Își ridică vocea:

– Dați-vă la o parte. Am să sparg ușa.

Pitt ridică piciorul șiroind de apă și dădu o lovitură puternică și controlată ușii, atît cît să rupă zăvorul fără să izbească pe cei dinăuntru cu ușa. Călcîiul lui lovi deasupra clanței și zăvorul fu smuls din ramă. Ușa se deschise puțin. O împinse apoi cu umărul și ea cedă definitiv.

Două femei stăteau strîns lipite una de alta în spațiul îngust al toaletei, urcate în picioare pe capacul WC-ului, unde apa nu ajungea, și tremurau, strîngîndu-se în brațe

una pe alta pentru a-şi păstra echilibrul. De fapt cea care o susţinea şi pe cealaltă era o stewardesă în uniformă, cu ochii măriţi de spaimă ca o căprioară prinsă în capcană. Ea stătea pe piciorul drept, pe cel stîng ţinîndu-l întins înţepenit într-o parte. Probabil că are o fractură la genunchi, gîndi Pitt.

Cealaltă femeie se îndreptă şi privi sfidătoare la Pitt. Pitt o recunoscu imediat ca fiind apariţia de la hublou, o parte din faţa ei era încă plină de sînge coagulat, dar acum amîndoi ochii erau deschişi şi-l priveau rece şi duşmănos pe Pitt. Pitt era surprins de ostilitatea ei.

– Cine eşti şi ce vrei? întrebă ea cu o voce răguşită, cu o uşoară urmă de accent.

Pitt se gîndi că era o întrebare prostească, dar apoi înţelese că ostilitatea femeii se datora şocului. Zîmbi cuceritor, cu zîmbetul lui de cercetaş, care cîştigă încrederea oricui.

– Numele meu este Dirk Pitt. Fac parte din echipa de salvare de pe vasul american *Polar Explorer*.

– Poţi să dovedeşti asta?

– Îmi pare rău, mi-am uitat permisul de conducere acasă.

Era de-a dreptul ridicol. Încercă o altă metodă şi se rezemă de tocul uşii încrucişîndu-şi braţele ca şi cum n-avea altă treabă.

– N-aveţi teamă, zise el calm. Nu vreau să vă fac nici un rău, vreau să vă ajut.

Pentru o clipă, stewardesa păru uşurată, privirea i se încălzi şi colţurile gurii i se ridicară într-un zîmbet timid. Apoi, dintr-o dată, teama îi reveni şi începu să plîngă isteric în hohote.

– Toţi sînt morţi, ucişi.

– Da, ştiu, zise Pitt . Îi întinse mîna. Lăsaţi-mă să vă duc unde este cald şi unde doctorul vaporului poate să vă îngrijească rănile.

Fața lui Pitt era umbrită de reflectoarele din partea din față a cabinei și cea mai puternică dintre cele două femei nu-i putea vedea ochii.

– Ai putea fi unul dintre teroriștii care au produs aceste nenorociri, spuse ea controlîndu-și vocea. De ce am avea încredere în tine?

– Pentru că dacă nu aveți, veți muri înghețate.

Pitt obosise să se mai joace cu cuvintele. Păși spre ele și o luă în brațe pe stewardesă și o lăsă apoi ușor pe culoar. Ea nu se opuse, dar corpul ei era încordat de teamă.

– Calmează-te, îi spuse el. Gîndește-te că ești Scarlett O'Hara, iar eu Rhett Butler și am venit să te răpesc.

– Nu prea mă simt ca Scarlett. Cred că arăt îngrozitor.

– Nu și pentru mine, zîmbi Pitt. Ce-ai zice să luăm masa împreună într-o seară?

– Poate să vină și soțul meu?

– Doar dacă achită el consumația.

În sfîrșit se relaxă, iar el simți cum corpul ei se destinde. Încet brațele ei i se înlănțuiră de gît și își îngropă fața în umărul lui. Căldura zîmbetului lui o învăluia, iar ochii îi străluceau în lumină.

– Ține-te bine. Mă întorc imediat să te iau.

Pentru întîia dată de cînd începuse coșmarul, Hala se simți în siguranță. Abia atunci coșmarul, teama și refuzul de a crede că așa ceva i se poate întîmpla ei o copleșiră. Emoția înăbușită atîta timp rupse zăgazurile și ea izbucni în plîns.

Rubin simțea că se pierde. Frigul și durerea încetaseră să mai existe. Vocile ciudate, lumina nu mai aveau nici un înțeles pentru el. Se simțea detașat. În mintea lui încețoșată, totul era o amintire obscură dintr-un trecut îndepărtat, dintr-un alt timp.

Deodată, o strălucire albă umplu cabina de comandă devastată. Se întrebă dacă asta era lumina de la capătul

tunelului pe care pretindeau că o văzuseră oamenii ce suferiseră de moarte clinică şi reveniseră la viaţă.

Alături de el auzi o voce fără substanţă:

– Nu te mişca, stai liniştit.

Rubin încercă să-şi concentreze privirea asupra unei umbre vagi ce se apleca asupra lui.

– Tu eşti Dumnezeu?

Pentru o clipă, Simon rămase mut de uimire. Apoi zîmbi cu milă.

– Nu, sînt doar un simplu muritor ce s-a întîmplat să fie prin preajmă.

– N-am murit?

– Îmi pare rău, dar judecînd după vîrsta ta, cred că va trebui să mai aştepţi cel puţin vreo cincizeci de ani.

– Nu pot să mă mişc. Picioarele parcă îmi sînt bătute-n în cuie. Cred că sînt zdrobite. Te rog, te rog, scoate-mă de-aici.

– De-asta am şi venit, spuse Simon cu veselie prefăcută.

Îşi folosi braţele să dea la o parte zăpada şi gheaţa ce acopereau pieptul lui Rubin, pînă cînd îi eliberă braţele.

– Acum poţi să te scarpini în cap pînă mă întorc cu o lopată şi cu unelte de tăiat gheaţa.

Simon intră în cabina principală, în timp ce Pitt din prag o trecea pe stewardesă în braţele medicilor care o întinseră cu grijă pe o targă.

– Hei, doctore, mai e un supravieţuitor în cabina de comandă!

– Am venit.

– Mi-ar prinde bine dacă m-ai ajuta şi tu, îi spuse Simon lui Pitt.

Pitt dădu din cap.

– Aşteaptă puţin pînă mai aduc pe cineva din partea din spate a avionului.

Hala se lăsă în genunchi şi se aplecă să se uite în oglindă. Era destulă lumină ca să vadă cum arată. Faţa care o privea din oglindă era lipsită de orice expresie şi arăta dezastruos. Ca o prostituată trecută, care fusese bătută de proxenetul ei. Îşi trase mîna şi scoase cîteva şerveţele de hîrtie dintr-un buzunar. Le înmuie în apă rece şi-şi şterse sîngele închegat şi rujul care i se întinseseră pe toată faţa. Rimelul şi fardul de pleoape arătau de parcă fuseseră aplicate de Jackson Pollock într-una din picturile sale moderniste. Se şterse şi la ochi. Părul arăta destul de bine, aşa că puse la loc doar cîteva şuviţe rebele.

Se gîndi cu disperare că arată încă destul de îngrozitor. Încercă să zîmbească cînd apăru Pitt, sperînd că arată mai bine.

El o privi îndelung şi apoi, afişînd o curiozitate uimită, zise:

– Scuzaţi-mă, încîntătoare creatură, n-aţi văzut prin preajmă o babă?

Lui Hala i se umplură ochii de lacrimi şi spuse rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp:

– Eşti un om tare drăguţ, domnule Pitt. Mulţumesc.

– Încerc, numai Dumnezeu ştie cît mă străduiesc, spuse el glumeţ.

Pitt adusese mai multe pături cu care o înfăşură. O ridică fără efort, ţinînd-o cu o mînă de picioare şi cu una de talie. În timp ce o purta de-a lungul coridorului, picioarele lui îngheţate începură să cedeze şi se împletici de cîteva ori.

– Te simţi bine? întrebă ea.

– N-am nimic care să nu poată fi vindecat cu o înghiţitură de whisky de Tennessee, "Jack Daniels".

– De îndată ce ajung acasă o să-ţi trimit o ladă întreagă.

– Unde e "acasă" pentru tine?

– Deocamdată la New York.

– Data viitoare cînd mai vin în oraş, te invit la masă.

– Mă consider onorată, domnule Pitt.

– Onoarea e de partea mea, domnișoară Kamil.

Hala ridică din sprîncene.

– M-ai recunoscut în ciuda faptului că arăt atît de îngrozitor?

– Recunosc că numai după ce te-ai aranjat un pic.

– Iartă-mă că-ți produc atîtea necazuri. Cred că picioarele ți-au înghețat bocnă.

– Nu plătesc prea scump plăcerea de a mă putea lăuda că am ținut în brațe pe secretarul general al O.N.U.

Uluitor, cu adevărat uluitor, gîndi Pitt. Asta e ziua mea norocoasă. În numai treizeci de minute am reușit să dau întîlnire singurelor trei femei, și frumoase pe deasupra, ce există pe o rază de două mii de mile de ținuturi înghețate. Cu siguranță că e un record în materie. Acest succes însemna pentru el mai mult chiar decît descoperirea submarinului rus.

– Cincisprezece minute mai tîrziu, după ce Hala, Rubin și stewardesa erau confortabil așezați în elicopter, Pitt stătea în fața cabinei de comandă a avionului și-i făcea cu mîna lui Giordino, care își ridică degetul mare în sus, drept răspuns. Motoarele porniră și elicopterul se ridică în aer stîrnind un vîrtej de zăpadă, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade și porni către *Polar Explorer*. Doar cînd văzu elicopterul în aer, îndreptîndu-se spre navă, Pitt o porni șchiopătînd către aerotermă.

Își scoase cizmele pline de apă și șosetele și se așeză cu picioarele atîrnate deasupra aerotermei, simțind cum i se încălzesc picioarele și acceptînd plin de mulțumire înțepăturile ce anunțau punerea sîngelui în mișcare. Își dădu vag seama că Simon se apropia.

Simon se opri și privi forma distorsionată a avionului. Acum nu i se mai părea părăsit. Faptul că știa că înăuntru sînt cadavre, îl făcea să considere aviomul o criptă.

– Erau delegați ai Națiunilor Unite, zise Simon distant.

– Cîțiva dintre ei erau membri ai Adunării Generale, răspunse Pitt. Restul erau directori și secretari ai diferitelor agenții specializate ale O.N.U. Potrivit spuselor lui Kamil, cei mai mulți se întorceau dintr-o inspecție a zonelor de care răspundeau.

– Cine ar avea de cîștigat prin moartea lor?

Pitt își stoarse șosetele și le puse pe aerotermă.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Teroriști din Orientul Mijlociu? insistă Simon.

– N-am mai auzit pînă acum să ucidă prin otrăvire.

– Cum îți simți picioarele?

– Sînt pe cale să se dezghețe. Dar ale tale?

– Marina ne înzestrează cu cizme rezistente la vreme rea. Picioarele mele sînt calde și uscate ca pîinea prăjită.

– De trei ori "ura" pentru amiralii plini de considerație față de subordonații lor, murmură Pitt sardonic.

– Aș spune că unul dintre cei trei supraviețuitori a făcut treaba asta murdară.

Pitt dădu din cap.

– Dacă se dovedește că este într-adevăr otravă, a fost probabil pusă în mîncare la bucătărie înainte de a fi încărcată la bordul aeronavei.

– Asta ar fi putut s-o facă și stewardul-șef sau una din stewardese.

– E mult prea dificil să pui otravă în cincizeci de porții de mîncare fără să fii descoperit.

– Dar dacă a fost pusă în băutură? întrebă Simon din nou.

– Ești un pisălog ticălos.

– O să continuăm să despicăm firul în patru pînă cînd or să vină să ne ia de-aici?

Pitt își verifică șosetele. Erau încă umede.

– Mda, băuturile ar putea fi o explicație, mai ales cafeaua și ceaiul.

Simon păru mulțumit că una din teoriile lui fusese acceptată.

– O.K., deşteptule, dintre cei trei supravieţuitori cine crezi că e suspectul numărul unu?

– Nici unul dintre ei.

– Vrei să spui că vinovatul a luat cu bună ştiinţă otrava şi s-a sinucis?

– Nu, dar cred că el este cel de-al patrulea supravieţuitor.

– Eu n-am numărat decît trei.

– După ce s-a prăbuşit avionul. Dar au fost patru înainte.

– Doar nu vorbeşti de mexicanul ăla pipernicit din scaunul copilotului?

– Ba da.

Simon păru foarte sceptic.

– Ce logică strălucită te-a dus la concluzia asta?

– Elementar, spuse Pitt viclean. La fel ca în cele mai bune romane poliţiste, ucigaşul trebuie să fie persoana cea mai puţin suspectă.

11

– Cine a împărțit porcăriile astea de cărți?

Julius Schiller, subsecretar de stat pentru probleme politice, se strîmba plin de bunăvoință în timp ce-și studia cărțile. Mușca trabucul neaprins, scrutîndu-și partenerii pe deasupra cărților; ochii lui albaștri, inteligenți se mișcau rapid de la un jucător la altul.

Patru oameni stăteau în fața lui la masa de poker. Nici unul nu fuma, iar Schiller se abținea în mod diplomatic să-și aprindă trabucul. O legătură mică de lemn de cedru trosnea într-o sobă veche, marinărească, împrăștiind frigul începutului de toamnă. Cedrul care ardea producea un miros plăcut în salonul-sufragerie, panelat cu lemn de tek, de pe iahtul lui Schiller. Iahtul cu motor, cu o lungime de 35 de metri, frumos proporționat, era ancorat în portul Potomac lîngă South Island, pe partea opusă Alexandriei, Virginia.

Consilierul-șef al misiunii diplomatice sovietice Alexei Korolenko, îndesat și plin de sine, avea pe față o expresie jovială care era bine cunoscută în cercurile sociale de la Washington.

– Păcat că nu jucăm la Moscova, spuse el aspru, dar în același timp batjocoritor. Știu un loc drăgălaș în Siberia unde am putea să-l trimitem pe cel ce a împărțit cărțile.

– Sînt de acord, zise Schiller. Se uită la cel ce dăduse cărțile. Data viitoare să le amesteci. Dale.

– Dacă aveți cărți așa de proaste, mormăi Dale Nichols, asistent special al președintelui, de ce nu le aruncați?

Senatorul George Pitt, care conducea Comitetul pentru relații externe al senatului, se ridică în picioare și-și scoase haina sport de culoarea somonului. O așeză pe spatele unui scaun și se întoarse către Iuri Vihousky.

– Nu știu de ce se plîng tipii ăștia. Dumneavoastră și cu mine trebuie să cîștigăm mîna asta.

Consultantul special în probleme americane al ambasadei sovietice aprobă.

– N-am avut o mînă bună de acum 5 ani, cînd am început să jucăm.

Partidele de poker de joi seara începuseră într-adevăr pe iahtul lui Schiller din 1986 și depășiseră de mult stadiul de destindere. Inițial s-a urmărit crearea unei spărturi în zidul ce separa cele două super-puteri. Singuri într-un decor neoficial și inaccesibil mass-mediei, puteau să-și prezînte neceremonios opiniile, fără să țină cont de interdicții și protocol. Se schimbau informații și idei care adesea aveau un impact direct asupra relațiilor sovieto-americane.

– Deschid eu cu cincizeci de cenți, anunță Schiller.

– Ridic deschiderea cu un dolar, spuse Korolenko.

– Și se mai miră că nu avem încredere în ei, mormăi Nichols.

Senatorul i se adresă lui Korolenko fără să-l privească:

– Care sînt previziunile voastre în privința unei revolte în Egipt, Alexei?

– Nu-i dau guvernului președintelui Hassan mai mult de 30 de zile înainte de a fi răsturnat de Ahmad Yazid.

– Nu prevezi o luptă îndelungată?

– Nu în cazul în care armata îl susține pe Yazid.

– Mergeți, domnule senator? întrebă Nichols.

– Merg și eu la prima mînă.

– Iuri?

Vihousky aruncă trei monezi de 50 de cenți pe masă.

– De cînd Hassan a preluat puterea după demisia lui Mubarak, zise Schiller, a reușit să realizeze un bun nivel de stabilitate. Cred că va rezista.

– Așa ai zis și de șahul Iranului, îl ațîță Korolenko.

– Nu pot nega că am mizat greșit. Schiller se întrerupse pentru a arunca pe masă cărțile pe care vroia să le schimbe. Eu vreau două cărți.

Korolenko ridică un deget și primi o carte.

– E ca și cum v-ați arunca banii într-o fîntînă fără fund. Poporul egiptean este în pragul înfometării. Această situație alimentează în mahalalele orașului și în sate un val de fanatism religios ce va mătura totul în calea lui. Aveți la fel de puține șanse de a-l opri pe Yazid cum ați avut și cu Khomeini.

– Și care e poziția Kremlinului? întrebă senatorul Pitt.

– Așteptăm, spuse Korolenko impasibil. Așteptăm să treacă valul.

Schiller își privi cărțile și le mută dintr-o mînă într-alta.

– Oricare ar fi rezultatul, nimeni nu cîștigă.

– Așa e, pierdem cu toții. Voi, americanii, sînteți precum Satana în ochii fundamentaliștilor islamici, dar nici noi comuniștii atei nu sîntem iubiți. Nu trebuie să mai spun că marele păgubaș este Israelul. Odată cu înfrîngerea dezastruoasă a Irakului de către Iran și asasinarea președintelui Saddam Hussein, Iranul și Siria au acum cale deschisă pentru a determina prin amenințări națiunile arabe moderate să-și unească forțele pentru a lovi masiv din trei părți Israelul. De data asta, evreii vor fi cu siguranță înfrînți.

Senatorul clătină din cap nesigur.

– Israelienii au cea mai bună forță de luptă din Orientul Mijlociu. Au mai cîștigat și în trecut și sînt pregătiți să cîștige din nou.

– Nu și împotriva unui atac format din aproape două milioane de arabi, un adevărat val omenesc, avertiză

Vihousky. Forțele lui Assad se vor îndrepta spre sud, în timp ce egiptenii lui Yazid vor ataca din nord peste Sinai, așa cum au mai făcut în '67 și '73. Doar că de data asta armata iraniană va trece peste Arabia Saudită și Iordania, traversînd rîul Iordan dinspre vest. În ciuda tehnicii de luptă și a tehnologiei superioare, israelienii vor fi nimiciți.

– Și cînd măcelul se va sfîrși în cele din urmă, adăugă Korolenko amenințător, Vestul va fi aruncat într-o stare de depresiune economică cînd guvernele musulmane unite, ce dețin un control absolut asupra a 55% din rezervele petroliere mondiale, vor urca prețurile la niveluri astronomice. Așa după cum cu siguranță o vor face.

– Cît ceri? îl întrebă Nichols pe Schiller.

– Doi dolari.

– Plus încă doi, zise Korolenko.

Vihousky își azvîrli cărțile pe masă.

– Nu mai joc.

Senatorul își privi cărțile o clipă.

– Cei patru dolari ai tăi plus încă patru ai mei.

– Rechinii își dau tîrcoale unul altuia, zise Nichols cu un zîmbet încordat. Ies din joc.

– Să nu ne înșelăm unii pe alții, zise senatorul. Nu e nici un secret că israelienii au un mic arsenal de arme nucleare și nu vor ezita să le folosească, dacă vor ajunge la limita rezistenței.

Schiller oftă adînc.

– Nici nu vreau să mă gîndesc la consecințe.

Își ridică privirea cînd căpitanul iahtului ciocăni la ușă și păși, ezitînd, înăuntru.

– Scuzați-mă că vă întrerup, domnule Schiller, dar aveți un telefon important.

Schiller îi pasă cărțile lui Nichols:

– N-are nici un rost să-mi prelungesc agonia cu cărțile astea. Vă rog să mă scuzați.

Una dintre regulile esențiale ale acestor adunări săptămînale era ca nici unul dintre ei să nu primească

vreun telefon, decît dacă era vorba de o problemă extrem de urgentă şi care îi privea într-un fel pe toţi. Jocul continuă, dar cei patru bărbaţi jucau mecanic, curiozitatea fiindu-le din ce în ce mai mare.

– Rîndul tău, Alex, zise senatorul.

– Plus patru dolari.

– Sec.

Korolenko ridică din umeri resemnat şi-şi puse cărţile pe masă cu faţa în sus. Nu avea decît doi de patru.

Senatorul zîmbi strîmb şi-şi întoarse cărţile. Cîştigă cu doi şesari.

– Oh, Dumnezeule! murmură Korolenko. Şi eu am renunţat să joc avînd o pereche de popi.

– Ţi-ai pierdut banii pentru masa de prînz, Alexei, rîse Vihousky.

– Am tras amîndoi cîte o cacialma, zise Korolenko. Acum ştiu de ce n-aş cumpăra o maşină uzată de la un politician american.

Senatorul se lăsă pe spate şi-şi trecu o mînă prin pletele argintii. "De fapt mi-am plătit cursurile la facultatea de drept vînzînd maşini uzate. A fost cea mai bună pregătire pentru cariera mea de senator."

Schiller intră în cameră din nou şi se aşeză la masă.

– Îmi pare rău că trebuie să plec, dar am fost anunţat că un avion charter al Naţiunilor Unite s-a prăbuşit pe coasta de nord a Groenlandei. Au fost deja anunţaţi cincizeci de morţi. Nici un cuvînt despre supravieţuitori.

– Erau şi reprezentanţi sovietici la bord? întrebă Vihousky.

– Nu ne-a parvenit încă lista pasagerilor.

– Un atac terorist?

– E prea devreme să putem spune, dar primele rapoarte – incomplete, e adevărat – afirmă că nu a fost un accident.

– Ce zbor era? întrebă Nichols.

– Londra-New York.

– În nordul Groenlandei, repetă Nichols gînditor. S-au depărtat cu mai mult de 1.000 de mile de coridorul de zbor.

– Asta miroase a deturnare, sugeră Vihousky.

– Sînt deja acolo unități de salvare, explică Schiller. O să știm mai multe într-o oră.

Senatorul Pitt se întunecă la față.

– Am o bănuială cumplită, cred că Hala Kamil era în avionul ăsta. Trebuia să se întoarcă din Europa la sediul Națiunilor Unite pentru sesiunea Adunării Generale de săptămîna viitoare.

– Cred că Graham are dreptate, zise Vihousky. Doi dintre delegații noștri sovietici călătoreau împreună cu ea.

– Nebunie, zise Schiller, dînd obosit din cap. Nebunie curată. Cine ar avea de cîștigat dacă ar doborî un avion plin cu delegați ai Națiunilor Unite?

O clipă nimeni nu răspunse. Tăcerea se prelungi. Korolenko se uita fix, lipsit de orice expresie, spre centrul mesei. Apoi vorbi liniștit:

– Ahmad Yazid.

Senatorul îl privi drept în ochi.

– Știai.

– Am ghicit.

– Crezi că Yazid a ordonat moartea lui Kamil?

– Pot doar să spun că sursele noastre de informare au descoperit că o fracțiune islamică din Cairo pune la cale un atentat.

– Și ați stat deoparte, nespunînd nimic în timp ce cincizeci de oameni nevinovați își pierdeau viața?

– Un calcul greșit, admise Korolenko. N-am știut cînd sau cum urma să aibă loc asasinatul. S-a presupus că viața lui Kamil va fi în primejdie doar dacă se va întoarce în Egipt. Nu din partea lui Yazid, ci mai degrabă din partea adepților lui fanatici. Yazid nu a putut niciodată fi asociat vreunui act terorist. Dosarele voastre prezintă același lucru: un tip strălucit care se crede un fel de Gandhi musulman.

– Bravo pentru specialiștii în profile de personalități ai KGB și C.I.A., zise Vihousky cu candoare.

– Alt caz clasic al unor experți în informații secrete care au fost induși în eroare de o campanie publicitară bine

pusă la punct, oftă senatorul. Tipul este mai psihopat decît mi-am închipuit.

Schiller dădu din cap aprobator.

– Yazid este cu siguranță răspunzător de tragedia asta. Adepții săi nici nu s-ar fi gîndit la așa ceva dacă n-ar fi avut binecuvîntarea lui.

– Motivele nu-i lipsesc, zise Nichols. Kamil este plină de perspicacitate și farmec. Gradul ei de popularitate în rîndul maselor și al armatei îl depășește cu mult pe cel al președintelui Hassan. Ea reprezintă un amortizor puternic al stării de lucruri existente. Dacă a murit, în foarte puțin timp Egiptul va avea un guvern condus de preoți extremiști.

– Și dacă va cădea Hassan? întrebă Korolenko viclean. Care va fi atunci poziția Casei Albe?

Schiller și Nichols schimbară o privire plină de înțeles.

– Identică cu a Kremlinului, zise Schiller. Vom aștepta pînă se liniștesc apele.

O clipă, zîmbetul fix de pe fața lui Korolenko dispăru.

– Și dacă, sau mai bine zis "cînd", toate națiunile arabe vor ataca statul evreu?

– Vom sprijini Israelul pînă la capăt, așa cum am făcut și în trecut.

– Dar veți trimite forțe americane în zonă?

– Probabil că nu.

– S-ar putea ca, știind acest lucru, liderii arabi să fie mai puțin precauți.

– Anunță-i, dacă vrei. Doar că de data asta, ține minte, Alexei: nu ne vom mai folosi de influența noastră pentru a-i împiedica pe israelieni să ocupe Cairo, Beirutul și Damascul.

– Vrei să spui că președintele nu se va opune dacă ei vor folosi armele nucleare?

– Cam așa ceva, zise Schiller cu o indiferență studiată. Apoi se întoarse spre Nichols. Cine trebuie să joace acum?

– Cred că eu, zise senatorul, încercînd din greu să pară nepăsător. Această schimbare în politica președintelui în

Orientul Mijlociu era o noutate pentru el. Mai dați cincizeci de cenți?

Rușii nu aveau de gînd să dea frîu liber mîniei.

– Din cînd în cînd trebuie să se producă o schimbare, mărturisi Nichols. Ultimele estimări indică rezervele de petrol ale S.U.A. ca fiind de optzeci de miliarde de barili. Cu prețurile care ating 50 $ barilul, companiile noastre petroliere își pot permite să organizeze un program masiv de exploatare. Și, firește, ne putem baza și pe rezervele Mexicului și pe cele ale Americii de Sud. Adevărul este că nu mai avem nevoie să ne folosim de Orientul Mijlociu pentru necesarul de petrol. Așa că noi nu mai avem nevoie de ei. Dacă guvernul sovietic dorește să moștenească harababura arabă, guvernul american i-o face cadou.

Korolenko nu-și putea crede urechilor. Prudența lui adînc înrădăcinată îl făcea sceptic. Dar îi cunoștea prea bine pe americani pentru a se îndoi că l-ar dezinforma și l-ar păcăli într-o problemă atît de gravă, dacă ar avea ceva de cîștigat.

Și senatorul Pitt avea îndoielile sale în privința informațiilor pe care președintele le plasa reprezentanților sovietici. Exista și posibilitatea ca petrolul să nu curgă dinspre Rio Grande cînd America ar fi avut nevoie de el. Mexicul era ca un butoi cu pulbere căruia trebuia să-i aprinzi fitilul.

Egiptul era blestemat cu un fanatic din Evul Mediu, Yazid. Dar și Mexicul își avea nebunii lui: pe un Topiltzin, un Benito Juarez/Emilio Zapata, Mesia care propovăduia reîntoarcerea la o religie bazată pe cultura aztecă. Ca și Yazid, Topiltzin era sprijinit de milioanele de săraci ai poporului său și nu-i mai trebuia mult ca să răstoarne guvernul existent.

De unde veneau toți acești nebuni? se întrebă senatorul. Cine îi crea pe acești diavoli? Făcu un efort de voință ca să nu-i tremure mîinile cînd începu să joace.

– Dați-mi cinci cărți, domnilor. Nebunii sînt în libertate!

12

Statui imense se ridicau din tăcerea misterioasă a nopții și priveau lung, cu ochii lor goi, la peisajul pustiu. Păreau că așteaptă o prezență necunoscută care să le trezească la viață. Dezolante, rigide și înalte cît o clădire cu două etaje, stăteau cu fețele lor întunecate și lipsite de orice expresie, puternic luminate de luna plină ce răsărea.

Cu o mie de ani în urmă, în orașul toltec Tula, statuile susțineau acoperișul unui templu care se afla în vîrful unei piramide închinate lui Quetzalcoatl. Templul dispăruse, dar piramida rămăsese și fusese reconstruită de arheologi. Ruinele se întindeau de-a lungul unei culmi joase și în vremurile de glorie ale orașului șaizeci de mii de locuitori trăiseră și se plimbaseră pe străzile lui.

Puțini turiști ajungeau vreodată aici, iar cei ce își dădeau osteneala erau înfiorați de pustietatea ce părea bîntuită de duhuri rele.

Luna proiecta umbre fantomatice în orașul mort, în timp ce un om singuratic urca treptele abrupte ale piramidei către statuile de piatră din vîrf. Era îmbrăcat în costum și cu cravată și ducea în mînă o servietă.

La fiecare dintre cele trei terase se opri cîteva minute și se uită la frizele macabre ce decorau pereții. Fețe omenești ieșeau din gurile larg deschise ale șerpilor, în timp ce vulturi imenși sfîșiau inimile omenești cu ciocurile

lor. Continuă să urce, trecînd pe lîngă un altar sculptat cu cranii şi oase încrucişate, simboluri preluate în secolele următoare de piraţii din Caraibe.

Cînd ajunse în sfîrşit în vîrful piramidei, transpira abundent; privi în jur. Nu era singur. Două figuri păşiră către el şi-l percheziţionară fără nici o ceremonie. Indicară servieta. El, îndatoritor, o deschise şi cei doi scotociră prin ea. Negăsind nici o armă, se retraseră în tăcere către marginea platformei templului.

Rivas se destinse şi apăsă pe un buton ascuns în mînerul servietei. Un casetofon miniatural, ascuns în capac începu să funcţioneze.

Cam după un minut, o figură ieşi din umbra uriaşelor statui de piatră. Era îmbrăcat cu un veşmînt alb ce ajungea pînă la pămînt. Părul îi era lung şi legat la spate, semănînd cu o coadă de cocoş. Picioarele îi erau ascunse de veşmînt, dar lumina lunii scotea în evidenţă în jurul braţelor brăţările din aur încrustate cu turcoaze.

Era scund, iar faţa netedă şi ovală îi trăda originea indiană. Ochii lui întunecaţi studiară bărbatul din faţa lui, înalt, cu tenul de culoare deschisă, remarcînd costumul, atît de deplasat pentru ambianţa în care se aflau. Îşi încrucişă braţele şi spuse cîteva cuvinte ciudate care sunau aproape ca o melodie:

– Eu sînt Topiltzin.

– Eu mă numesc Guy Rivas, reprezentant special al preşedintelui S.U.A.

Rivas se aşteptase să întîlnească un om mai bătrîn. Era greu de ghicit vîrsta messiei mexicane, dar nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani.

Topiltzin indică un zid jos.

– Nu vreţi să stăm jos în timp ce vorbim?

Rivas dădu din cap.

– Mulţumesc, şi se aşeză. Aţi ales un decor extrem de neobişnuit.

– Da, m-am gîndit că Tula se potriveşte. Deodată tonul lui Topiltzin deveni dispreţuitor. Preşedintelui dumneavoastră i-a fost frică să ne întîlnim în public. Nu a vrut să-şi stînjenească şi să-şi enerveze prietenii din Mexico City.

Rivas era prea versat pentru a răspunde unei astfel de provocări.

– Preşedintele mi-a cerut să vă exprim gratitudinea sa pentru faptul de a-mi fi acordat această întrevedere.

– Mă aşteptam la cineva cu un grad mai ridicat în guvern.

– Condiţiile dumneavoastră au fost că veţi vorbi doar cu un singur om. Am înţeles că din partea noastră nu putea participa un translator. Şi pentru că dumneavoastră nu doriţi să vorbiţi spaniola sau engleza, eu sînt singura oficialitate ce deţine o funcţie în guvern şi care vorbeşte Nahuatl, limba aztecilor.

– O vorbiţi foarte bine.

– Familia mea a emigrat în America din oraşul Escampo. Părinţii m-au învăţat vechea limbă a aztecilor cînd eram destul de mic.

– Cunosc Escampo, un sat mic cu oameni mîndri care trăiesc cu greu.

– Pretindeţi că veţi pune capăt sărăciei în Mexic. Preşedintele este foarte interesat de programele dumneavoastră.

– De aceea te-a trimis? întrebă Topiltzin.

Rivas dădu din cap.

– Doreşte să deschidă o cale de comunicare.

Se lăsă tăcerea, în timp ce un zîmbet aspru apăru pe faţa lui Topiltzin.

– Un om abil. El ştie că mişcarea mea va înlătura de la conducere Partidul Revoluţionar Instituţional din cauza dezastrului economic în care se află ţara şi se teme de o răsturnare a relaţiilor dintre S.U.A. şi Mexic. Aleargă după doi iepuri deodată.

– Nu pot să citesc gîndurile președintelui.

– În curînd va afla că marea majoritate a mexicanilor s-a săturat să fie preș de șters picioarele pentru clasa conducătoare și pentru cei bogați. S-au săturat să caute în gunoaiele din mahalale. Nu vor mai suferi.

– Construind o societate utopică pe ruinele civilizației aztece.

– Chiar și poporul tău ar face mai bine să se întoarcă la felul de viață al strămoșilor lor.

– Aztecii erau cei mai mari asasini din cele două Americi. Ca să întemeiezi un guvern modern pe vechi credințe barbare este...

Rivas se opri. Aproape că spusese "idiot". În loc de asta, zise "naiv".

Fața rotundă a lui Topiltzin se crispă și el începu să-și frămînte mîinile de nervozitate.

– Uiți că conchistadorii spanioli au fost cei ce i-au măcelărit pe strămoșii noștri comuni.

– Spania ar putea spune același lucru despre mauri, ceea ce n-ar justifica cîtuși de puțin existența inchiziției.

– Ce vrea președintele tău de la mine?

– Doar pace și prosperitate pentru Mexic, răspunse Rivas pe același ton. Și promisiunea că nu vei îndrepta țara spre comunism.

– Nu sînt marxist. Îi detest pe comuniști la fel de mult ca și el. Nu există gherile înarmate printre adepții mei.

– O să se bucure să audă asta.

– Noua noastră națiune aztecă va atinge măreția de îndată ce oficialitățile corupte și criminale, precum și conducătorii guvernului și ai armatei vor fi sacrificați.

Rivas nu era sigur că înțelesese exact.

– Vorbești despre uciderea a mii de oameni?

– Nu, domnule Rivas. Vorbesc despre sacrificii aduse veneraților noștri zei, Quetzalcoatl, Huitzilopochtli, Tezcatlipoca.

Rivas îl privi fără să înțeleagă.

– Victime de sacrificiu?

Topiltzin nu răspunse.

Rivas, privind la fața lui indiferentă, reuși să înțeleagă.

– Nu! izbucni el. Cred că glumești.

– Țara noastră va fi din nou cunoscută pe numele ei aztec de Tenochtitlan, continuă nepăsător Topiltzin. Vom fi un stat religios. Nahumatl va deveni limba noastră oficială. Populația va fi adusă sub control prin măsuri severe. Firmele străine vor deveni proprietatea statului. Numai cei născuți aici vor avea voie să trăiască în interiorul hotarelor noastre. Toți ceilalți vor fi expulzați din țară.

Rivas era înmărmurit. Stătea alb la față, ascultînd în liniște.

Topiltzin continuă fără pauză:

– Nu se vor mai cumpăra mărfuri din S.U.A., iar voi nu veți mai avea voie să cumpărați petrolul nostru. Datoriile noastre către băncile din toată lumea vor fi declarate nule și fără valoare și toate bunurile și proprietățile străine vor fi confiscate. Cer, de asemenea, să-mi fie retrocedate pămînturile noastre din California, Texas, New Mexico și Arizona. Pentru a asigura acest lucru, voi trimite milioane de oameni peste graniță.

Amenințările lui Topiltzin erau înfricoșătoare. Mintea înnebunită a lui Rivas nu putea concepe consecințele înspăimîntătoare ce rezultau de aici.

– E nebunie curată, zise Rivas disperat. Președintele nu va lua niciodată în considerație cereri atît de absurde.

– Nu va crede ce-i spun?

– Nici un om întreg la minte n-ar face-o.

Rivas, în tulburarea lui, depășise limita.

Topiltzin se ridică încet în picioare și fără să clipească, cu capul plecat, vorbi fără nici o tonalitate:

– Atunci trebuie să-i trimit un mesaj pe care îl va înțelege.

Își ridică mîinile deasupra capului și întinse brațele către cerul întunecat. Ca din pămînt, apărură patru indieni ce purtau veșminte albe prinse la gît și nimic altceva. Apropiindu-se din toate părțile, îl imobilizară rapid pe Rivas, care înmărmurise de uimire. Îl duseră la altarul de piatră sculptat cu cranii și oase încrucișate și-l trîntiră pe spate, ținîndu-l de brațe și de picioare.

Mai întîi Rivas fu prea uluit ca să protesteze, prea neîncrezător pentru a înțelege intenția lui Topiltzin. Cînd, cuprins de teroare, Rivas realiză ce se întîmplă, începu să strige:

– Oh, Dumnezeule! Nu! Nu!

Topiltzin îl ignoră cu răceală pe americanul îngrozit, în a cărui privire se citea o frică înduioșătoare și păși în dreapta altarului. Dădu din cap și unul dintre oameni îi sfîșie lui Rivas cămașa, expunîndu-i pieptul.

– Să nu faci asta! imploră Rivas.

Un cuțit de obsidian, ascuțit ca un brici, păru să se materializeze în mîna stîngă, ridicată a lui Topiltzin. Lumina lunii străluci pe lama neagră a cuțitului.

Rivas urlă; fu ultimul sunet pe care îl mai scoase vreodată.

Apoi cuțitul lovi.

Statuile înalte ca niște coloane priveau cu o indiferență înghețată actul sîngeros. Cu o mie de ani în urmă, fuseseră martore la fapte de o cruzime de mii și mii de ori mai inumană. Nu era pic de milă în ochii lor cizelați de trecerea timpului cînd inima încă bătînd a fost smulsă din pieptul lui Rivas.

13

În ciuda oamenilor și a activității din jurul lui, Pitt era captivat de liniștea imensă a nordului înghețat. Exista o nemișcare absolută care părea să copleșească vocile și zgomotele mașinăriilor. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat într-o singurătate totală, într-un frigider uriaș, într-o lume părăsită.

Se făcu în sfîrșit ziuă: o lumină filtrată de o pîclă ciudată, gri, care nu permitea prezența vreunei umbre. Cam pe la mijlocul dimineții, soarele începu să ardă ceața înghețată, iar cerul căpătă o culoare portocaliu deschis. Lumina eterică făcea ca piscurile stîncoase ce dădeau spre fiord să pară pietre funerare dintr-un cimitir acoperit de zăpadă.

Peisajul ce înconjura locul accidentului începuse să semene cu o invazie militară. O escadrilă de cinci elicoptere ale forțelor aeriene fusese prima care sosise, aducînd o echipă de la Forțele Speciale ale Armatei, niște oameni înarmați pînă-n dinți și cu o înfățișare foarte hotărîtă, care imediat au înconjurat avionul și au început să patruleze în zonă. O oră mai tîrziu au apărut și anchetatorii de la Asociația Federală de Aviație, care au început să marcheze bucățile împrăștiate ale epavei, pregătindu-le pentru transport. Ei au fost urmați de o echipă de medici legiști care au numerotat și transportat cadavrele la

elicopterele care se îndreptară spre morga de la baza aeriană de la Thule.

Marina era reprezentată de comandantul Knight și de nava *Polar Explorer*, apărută, într-un fel, pe neașteptate. Toți își întrerupseră tristele lor activități și-și întoarseră ochii către mare, în timp ce ecoul sunetelor sirenei vaporului ricoșa în munții din jur.

Evitînd cu grijă noile banchize opace care pluteau pe suprafața apei și primele aisberguri ale iernii, care semănau cu ruinele unor castele gotice, *Polar Explorer* se apropie încet de fiord. O clipă marea de un albastru cenușiu fîșîi liniștitor pe lîngă prora pentru ca apoi să devină albă.

Imensa proră a spărgătorului își croi cu ușurință drum prin stratul de gheață, rămînînd la mai puțin de cincizeci de metri de epavă. Knight opri motoarele, coborî pe gheață pe o scară și, plin de politețe, puse la dispoziția echipelor de anchetatori facilitățile navei – ofertă acceptată cu recunoștință și fără pic de ezitare.

Pitt fu impresionat de măsurile de securitate. Vestea accidentului fusese ținută secret; la aeroportul Kennedy se anunțase doar că un zbor al Națiunilor Unite avea întîrziere. Era o chestiune de cel mult o oră pînă cînd un corespondent de presă isteț își va fi dat seama că ceva este în neregulă și ar fi dat totul în vileag.

– Cred că mi s-au lipit pleoapele de ochi din cauza frigului, zise Giordino posomorît.

Stătea în scaunul pilotului în elicopterul ACMS, încercînd să bea o ceașcă de cafea înainte ca aceasta să înghețe de tot.

– E mai rece decît ugerul unei vaci de lapte din Minnesota în ianuarie.

Pitt își privi prietenul șovăielnic.

– De unde știi? N-ai ieșit toată noaptea din cabina ta de comandă încălzită.

– Fac degerături doar cînd mă uit la un cub de gheață dintr-un pahar de scotch. Giordino ridică o mînă cu cele

cinci degete desfăcute: Uite, sînt atît de înghețat încît nu pot strînge pumnul. Pitt se uita întîmplător pe fereastră și îl zări pe comandantul Knight pășind ușor pe gheață și îndreptîndu-se spre elicopter. Se duse în cabina principală și deschise ușa cînd Knight ajunse la scara ce urca la bord. Giordino gemu plin de autocompătimire în timp ce prețioasa căldură a cabinei se pierdea și o briză înghețată pătrundea în interiorul elicopterului.

Knight salută și se urcă la bord, respirația lui producînd nori de aburi. Scoase din hanorac o sticlă îmbrăcată în piele.

– Ceva bun. Coniac. Nu știu ce marcă e, dar m-am gîndit că i-ați putea găsi o întrebuințare.

– Cred că l-ai făcut fericit pe Giordino, trimițîndu-l în al nouălea cer, zise Pitt rîzînd.

– Mai degrabă aș fi în iad, acolo cel puțin e cald, mormăi Giordino. Luă o gură din coniac și savură căldura pe care i-o provoca cînd îi aluneca pe gît. Apoi își ridică din nou mîna și o strînse. Cred că m-am vindecat.

– Ar fi bine să ne facem comozi, zise Knight. Mi s-a ordonat să rămînem pe poziție pentru următoarele 24 de ore. Dacă îmi scuzați calamburul, vor să ne țină la rece pînă se termină curățenia.

– Ce fac supraviețuitorii? întrebă Pitt.

– Domnișoara Kamil se odihnește liniștită. Fiindcă veni vorba, a cerut să te vadă. Ceva în legătură cu cina pe care urmează s-o luați împreună la New York.

– Cina? întrebă Pitt nevinovat.

– Ciudat, continuă Knight. Chiar înainte ca doctorul Gale să-i sutureze stewardesei ligamentele rupte ale genunchiului, s-a referit și ea la o invitație la masă, făcută de tine.

Fața lui Pitt exprimă cea mai pură nevinovăție.

– Cred că le este foame.

Giordino își dădu ochii peste cap și mai bău o înghițitură de coniac.

– Cred că am auzit asta undeva.

– Şi stewardul?

– E-ntr-o stare destul de critică, răspunse Knight. Dar doctorul crede c-o să-şi revină. Se numeşte Rubin. În timp ce anestezia îşi făcea efectul, el a bolborosit o poveste aiurită despre pilotul care l-ar fi omorît pe primul şi pe al doilea ofiţer şi care apoi a dispărut în plin zbor.

– Poate nu-i aşa de aiurită, zise Pitt. Corpul pilotului nu a fost găsit încă.

– Nu e problema mea, ridică Knight din umeri. Am destule griji şi fără să mă mai implic într-un mister aerian nerezolvat.

– Ce mai e cu submarinul rus? întrebă Giordino.

– Nu facem publică descoperirea pînă cînd nu ne întîlnim cu boşii cei mari de la Pentagon. N-are nici un rost să pierdem pontul datorită unei scurgeri de informaţii. Oricum, faptul că avionul s-a prăbuşit este un noroc pentru noi. Ne oferă un motiv logic pentru a porni spre casă şi spre docul nostru din Portsmouth, de îndată ce supravieţuitorii vor fi transportaţi pe calea aerului la un spital de la ţărm. Să sperăm că această diversiune neaşteptată îi va zăpăci destul pe specialiştii serviciului secret sovietic încît să-i îndepărteze de noi.

– Nu conta pe asta, zise Giordino cu faţa îmbujorată. Dacă ruşii au cea mai mică bănuială că am găsit ceva, şi sînt destul de paranoici ca să creadă că noi am provocat prăbuşirea avionului ca diversiune, vor veni într-un suflet cu vase de salvare, o flotă de apărare cu multe nave de război şi o mulţime de avioane, iar cînd descoperă submarinul o să-l ridice şi o să-l remorcheze înapoi la baza lor din Severomorsk în peninsula Kola.

– Sau să-l arunce în aer, în cele patru vînturi, adăugă Pitt.

– Să-l distrugă?

– Sovieticii nu au tehnologie de salvare deosebită. Scopul lor principal va fi ca nimeni să nu pună mîna pe submarin.

Giordino îi dădu coniacul lui Pitt.

– N-are nici un rost să discutăm aici despre războiul rece. Ce-ar fi să ne întoarcem la navă, unde e cald şi bine?

– Aşa ar trebui, zise Knight. Voi doi, cel puţin, v-aţi făcut din plin datoria.

Pitt se întinse şi începu să-şi tragă fermoarul la hanorac.

– Cred că o să fac o plimbare.

– Nu vii cu noi?

– Mai tîrziu. M-am gîndit să trec pe la arheologi, să văd ce fac.

– Pierdere de vreme. Doctorul a trimis pe unul din medici în tabăra lor. El s-a şi întors. În afară de nişte zgîrieturi şi o oarecare surmenare nervoasă, sînt bine cu toţii.

– Cred că ar fi interesant de văzut ce au dezgropat, persistă Pitt.

Giordino îl cunoştea bine pe Pitt.

– Poate au găsit cîteva vechi amfore greceşti zăcînd pe ici-pe colo.

– E bine să întrebi.

Knight îl privi aspru pe Pitt.

– Ai grijă ce vorbeşti!

– Am povestea cu propriile noastre studii geologice.

– Şi ce-o să le spui despre echipajul şi pasagerii avionului?

– Că au fost prinşi în interiorul aeronavei şi au murit de hipotermie produsă de statul îndelungat în apa îngheţată.

– Cred că-i gata să-i tragă pe sfoară, zise Giordino sec.

– Bine, aprobă Knight. Ai înţeles ideea. Dar ai grijă să nu le spui ceva ce n-au nici un motiv să ştie.

Pitt deschise uşa şi îi salută scurt.

– Nu mă aşteptaţi.

Apoi ieşi afară, în ger.

– Să-l ia naiba, mormăi Knight. Nu știam că pe Pitt îl interesează antichitățile.

Giordino privi fix prin fereastra cabinei de comandă, în timp ce Pitt pornea spre fiord. Apoi oftă.

– Nici el nu știa.

Cîmpul de gheață era tare și plat, așa că lui Pitt nu-i trebui mult ca să traverseze fiordul. Privi cu atenție norii grei care veneau rostogolindu-se dinspre nord-vest. Vremea putea să se schimbe în cîteva minute de la un soare strălucitor la furtună de zăpadă și gheață care să acopere toate reperele. Nu era pasiunea vieții lui să se rătăcească fără să aibă măcar o busolă, așa că grăbi pasul.

O pereche de goelanzi albi se roteau deasupra lui. Păreau imuni la frigul arctic. Era un grup select de păsări care rămîneau în nori în timpul iernilor aspre.

Înaintînd spre sud, traversă linia țărmului, nescăpînd din ochi punctul de reper reprezentat de fumul ce se ridica de la cortul arheologilor. Focul depărtat și nedeslușit era ca și cum ar fi fost văzut prin capătul unui telescop întors invers.

Pitt era doar la 10 minute distanță de tabără cînd izbucni furtuna. Înainte de furtună putea vedea la o distanță de 20 de km, dar imediat după aceea vizibilitatea s-a redus la nu mai mult de 5 metri.

Începu să alerge disperat, sperînd că urmează ceva care măcar pe departe aduce a linie dreaptă. Zăpada îl izbea în umărul stîng, iar el se apleca ușor ca să contrabalanseze cumva rafalele.

Vîntul se intensifică și continuă să-l lovească atît de puternic încît cu greu se mai putea ține pe picioare. Se încăpățînă să înainteze cu brațele în jurul capului, privindu-și picioarele și numărîndu-și pașii. Știa că este imposibil să mergi fără să vezi: încet-încet, începi să te învîrtești în cerc. Își dădea seama, de asemenea, că putea

trece la cîțiva metri de cabana arheologilor fără să o vadă și să tot meargă în continuare pînă cînd s-ar prăbuși de epuizare.

Deși vîntul era înghețat, hainele groase îi țineau destul de cald și-și putea da seama urmărindu-și bătăile inimii că nu era epuizat.

Pitt se opri cînd consideră că se afla în apropierea cabanei. Mai merse 30 de pași înainte de a se opri din nou.

Se întoarse spre dreapta și se îndepărtă cam cu 3 metri, în așa fel încît să-și zărească totuși urmele dispărînd încet în zăpada adusă de vînt din direcția opusă. Apoi merse paralel cu drumul inițial, privind cu atenție în jos, ca și cînd ar fi căutat un obiect aflat sub apă. Parcurse cam 60 de pași pînă cînd vechile lui urme dispărură cu totul în zăpadă.

Făcu de cinci ori același drum înainte de a o lua din nou spre dreapta, repetînd același sistem pînă ce fu sigur că a refăcut linia de centru acum de mult dispărută. La a treia reluare a drumului se împiedică de o ridicătură în zăpadă și căzu peste un zid metalic.

Îl înconjură de două ori pînă găsi o frînghie, care ducea la ușă. Respirînd ușurat, Pitt deschise ușa, bucurîndu-se că scăpase de pericolul prin care trecuse. Intră și rămase înmărmurit.

Asta nu era o cabană în care se locuia, ci mai degrabă un fel de adăpost care acoperea o serie de săpături. Înăuntru temperatura nu era cu mult deasupra punctului de îngheț, dar Pitt era mulțumit că scăpase de uraganul de afară.

Singura lumină provenea de la o lanternă Coleman. Mai întîi crezu că nu era nimeni acolo, dar apoi un cap și o pereche de umeri părură că răsar ca din pămînt. Silueta era îngenunchiată cu spatele la Pitt și părea a fi foarte absorbită în operația de curățire a pămîntului de pe un mic raft ce se afla în groapă.

Pitt ieși din umbră și privi în jos.

– Eşti gata? întrebă el.

Lily se întoarse brusc, mai mult nedumerită decît speriată. Lumina îi venea în ochi şi singurul lucru pe care-l putea distinge era o formă vagă.

– Gata de ce?

– Să ieşim în oraş.

Înălţă lampa şi se ridică în picioare. Se uită fix la el, captivată din nou de ochii lui Pitt, în timp ce el îi admira părul roşcat închis care strălucea ca focul în lumina strălucitoare aruncată de lampa Coleman.

– Domnul Pitt... nu-i aşa?

Îşi scoase mănuşa dreaptă şi-i întinse mîna.

Îşi scoase şi el mănuşa şi îi prinse mîna, strîngîndu-i-o puternic.

– Prefer ca femeile atrăgătoare să-mi spună Dirk.

Ea se simţi ca o fetiţă stînjenită, furioasă pe ea însăşi că nu era machiată, întrebîndu-se dacă el observase ce mîini aspre avea şi, ca să se simtă şi mai penibil, îşi dădu seama că roşeşte!

– Lily... Sharp, se bîlbîi ea. Eu şi prietenii mei speram să-ţi putem mulţumi pentru noaptea trecută. M-am gîndit că ai glumit cu invitaţia la masă. De fapt, nu mă aşteptam să te mai văd vreodată.

– După cum poţi auzi, el se opri şi-şi înclină capul spre vîntul care gemea afară, nici o furtună de zăpadă nu mi-a putut sta în cale.

– Cred că eşti nebun.

– Nu, doar prost, crezînd că pot să fiu mai rapid decît o furtună arctică.

Izbucniră amîndoi în rîs şi tensiunea se spulberă. Lily începu să se caţere afară din groapa de excavare. Pitt o apucă de braţ ca să o ajute. Ea tresări, iar el îşi retrase rapid mîna.

– Ar trebui să stai în pat.

Lily zîmbi curajos.

– Sînt înțepenită puțin și am niște dureri datorate unei mulțimi de vînătăi negre și albastre pe care nu ți le pot arăta, dar voi supraviețui.

Pitt ridică lanterna și privi în jur la rocile ciudat așezate și la săpături.

– Ce este aici?

– Un vechi sat eschimos, locuit între anii 100 – 500 d.Ch.

– I-ați dat un nume?

– Am denumit locul "Satul din Golful Gronquist", după dr. Hiram Gronquist, care l-a descoperit acum 5 ani.

– Unul din cei trei bărbați pe care i-am întîlnit aseară?

– Cel uriaș, care-și pierduse cunoștința.

– Cum se simte?

– Deși are un cucui cît toate zilele, jură că nu-l doare și că nu mai are amețeli și dureri de cap. Cînd am plecat de la cabană frigea un curcan.

– Un curcan? repetă Pitt surprins. Bănuiesc că aveți un sistem de aprovizionare de mîna-ntîi.

– Un avion cu decolare verticală tip Minerva, împrumutat universității de un absolvent bogat, zboară de la Thule încoace odată la două săptămîni.

– Credeam că săpăturile atît de departe în nord sînt limitate la perioada de vară, cînd temperaturile peste zero grade permit pămîntului să se dezghețe.

– În general, așa este. Dar cu adăpostul din prefabricate pe care îl încălzim și care acoperă partea principală a satului, putem lucra din aprilie pînă în octombrie.

– Ați găsit ceva interesant, ca de exemplu un obiect care n-ar fi trebuit să fie aici?

Lily îl privi ciudat pe Pitt.

– De ce întrebi?

– Din curiozitate.

– Am scos din pămînt sute de obiecte interesante, reprezentative pentru tehnica și felul de viață al

eschimoşilor preistorici. Le avem în cabană, dacă vrei să le vezi.

– Ce şanse am să le examinez în timp ce mănînc friptura de curcan?

– De la mari pînă la uriaşe. Dr. Gronquist găteşte ca un adevărat gastronom.

– Sperasem să vă pot invita pe toţi la cină la bordul vasului, dar furtuna neaşteptată mi-a distrus planul.

– Întotdeauna ne bucurăm să avem invitaţi la masă.

– Aţi descoperit ceva neobişnuit, nu-i aşa? întrebă brusc Pitt.

Ochii lui Lily se măriră, plini de bănuieli.

– De unde ştii?

– Grec sau roman?

– De fapt Imperiul Roman, Bizanţ.

– Bizanţ, ce? Pitt o împinse, iar ochii i se împietriră. Cît de vechi?

– O monedă de aur, ultima perioadă a sec. IV.

Atunci Pitt păru să se destindă. Trase adînc aer în piept şi expiră încet, în timp ce ea îl privea plină de nedumerire şi iritare.

– Treci la subiect! îi strigă Lily mînioasă.

– Ce-ai zice dacă ţi-aş spune, începu rar Pitt,că există un şir de amfore împrăştiate pe fundul mării care duce către fiord?

– Amfore? repetă Lily uimită.

– Le-am filmat cu camerele noastre subacvatice.

– Au venit! vorbi ea în transă. Chiar au traversat Atlanticul! Romanii au ajuns în Groenlanda înaintea vikingilor!

– Dovezile aşa indică.

Pitt îşi luă mîna de pe mijlocul lui Lily şi o îndreptă către uşă.

– Că veni vorba despre indicii, trebuie să stăm aici cît durează furtuna sau frînghia duce la cabana voastră?

Ea dădu din cap.

– Da, frînghia se întinde între cele două clădiri. Se opri şi privi la groapa în care descoperise moneda. Pytheas, navigatorul grec, a făcut un voiaj legendar în anul 350 î.Ch. Legendele spun că a navigat înspre nord în Atlantic şi că a ajuns în Islanda. Ciudat că nu exista nici mărturii, nici legende care să povestească despre o călătorie romană atît de departe în nord şi vest, 750 de ani mai tîrziu.

– Pytheas a avut noroc; a ajuns acasă şi a putut povesti.

– Crezi că romanii care au venit aici au pierit pe drumul de întoarcere?

– Nu cred. Cred că sînt încă aici.

Pitt se uită la ea cu un zîmbet hotărît.

– Şi mai cred, frumoasă doamnă, că noi doi îi vom găsi.

Serapis

14 octombrie 1991
Washinghton

14

O burniță rece și deprimantă se revărsa asupra capitalei. Un taxi se opri la întretăierea străzii 17 cu bulevardul Pennsylvania, în fața vechii clădiri a birourilor administrative. Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de comis-voiajor coborî din mașină și îi spuse șoferului să aștepte. Se aplecă și luă din taxi un pachet învelit în mătase roșie. Traversă grăbit trotuarul și coborî cîteva trepte, intrînd în zona de primire a camerei poștale.

– Pentru președinte, spuse el cu accent spaniol.

Un funcționar al poștei semnă pentru pachet și notă ora. Ridică privirea și zîmbi.

– Mai plouă?

– Mai curînd burează.

– Destul ca să-ți dea o senzație apăsătoare.

– Iar traficul e foarte greoi, zise comis-voiajorul pe un ton mohorît.

– Oricum, vă doresc o zi plăcută.

– Și dumitale la fel.

Comis-voiajorul ieși, în timp ce funcționarul trecea pachetul prin fluoroscop. Îl opri și-l întoarse înapoi privind fix ecranul în timp ce razele X prezentau obiectul împachetat.

Identifică cu ușurință că era vorba de o servietă, dar imaginea îl nedumeri, în servietă nu erau nici dosare, nici

hîrtii, nici un obiect tare cu linii definite, nimic care să semene a exploziv. Era foarte priceput la identificarea cu ajutorul razelor X, dar conținutul servietei îl nedumerea. Ridică telefonul și ceru ceva persoanei de la celălalt capăt al firului. În mai puțin de 2 minute apăru un agent secret cu un cîine.

– Ai ceva pentru Sweetpea? întrebă agentul.

Funcționarul dădu din cap în timp ce punea pachetul pe podea.

– Nu pot să fac o identificare pe ecran.

Sweetpea nu se potrivea de loc cu numele ce i se dăduse. Era un fel de corcitură rezultată dintr-un cîine de vînătoare și un baset. Cu ochi căprui imenși, cu corpul mic și gras susținut de picioare scurte și fusiforme, Sweetpea fusese antrenat să sesizeze orice fel de exploziv, de la cel obișnuit pînă la cel mai exotic. Cei doi bărbați priveau în timp ce cîinele se plimba dînd din coadă în jurul pachetului, botul tremurîndu-i ca cel al unei distinse doamne ce mirosea parfumuri într-un magazin de cosmetice.

Deodată încremeni, i se ridică părul de pe gît și de pe spate și începu să dea înapoi. Avea o privire ciudată și dezgustată și începu să urle. Agentul fu surprins.

– Nu e reacția lui normală.

– Este ceva ciudat în pachetul ăla, zise funcționarul.

– Cui îi este adresat?

– Președintelui.

Agentul se îndreptă spre telefon și formă un număr.

– Ar fi bine ca Jim Gerhart să vină aici.

Gerhart, agent special însărcinat cu securitatea fizică la Casa Albă, primi comunicarea în timp ce-și lua dejunul în biroul său și porni imediat spre camera poștală.

Observă reacția cîinelui și trecu din nou pachetul pe sub fluoroscop.

– Nu pot detecta nici un fel de sîrme sau vreun dispozitiv de detonare, zise cu accentul lui puternic de Georgia.

– Nu este o bombă, fu de acord și funcționarul poștei.

– Bine, hai să-l deschidem.

Învelitoarea roșie de mătase fu înlăturată cu grijă și ieși la iveală o servietă neagră de piele. Nu exista nici un semn, nici măcar numele fabricantului sau numărul modelului. Nu avea cifru, ambele încuietori fiind pe sistemul obișnuit, cu cheie. Gerhart încercă simultan ambele încuietori. Se deschiseră amîndouă.

– Momentul adevărului, zise el rînjind.

Își puse mîinile pe fiecare dintre colțurile capacului și-l ridică încet, pînă ce servieta se deschise și conținutul ei fu expus vederii.

– Isuse! exclamă Gerhart.

Agentul secret se albi la față și se întoarse. Funcționarul de la poștă icni și porni împiedicîndu-se spre toaletă. Gerhart trînti capacul servietei.

– Duceți chestia asta la spitalul Universității George Washington.

-Agentul secret nu putu răspunde pînă nu înghiți de cîteva ori ca să-i dispară gustul de bilă ce i se ridicase în gît. Apoi tuși pentru a-și drege glasul.

– Este real? Sau e vreun truc ori o prăjitură de Halloween?

– E adevărat, zise Gerhart sumbru, și crede-mă nu este o prăjitură.

În biroul său de la Casa Albă, Dale Nichols se așeză mai bine pe scaunul său rotativ și-și potrivi ochelarii de citit. Pentru cel puțin a zecea oară începu să cerceteze minuțios conținutul unui dosar gros ce-i fusese trimis de Armando Lopez, împuternicitul principal al președintelui pentru America Latină.

Nichols semăna cu un profesor universitar, ceea ce de fapt și fusese pînă cînd președintele îl convinsese să renunțe la viața lui liniștită din campusul universitar din

Stanford, pentru agitația politică de la Washington. Ezitarea sa inițială se transformase în iubire cînd descoperise că avea un talent ascuns în a manipula birocrația Casei Albe.

Claia lui de păr castaniu era despărțită frumos la mijloc. Ochelarii lui demodați cu lentile mici, rotunde și rame subțiri de sîrmă, reflectau un temperament de om muncitor care nu știe ce e odihna și care uită de orice nu are legătură cu proiectul său imediat. Și, în sfîrșit, papionul și pipa completau aspectul său de adevărat reprezentant universitar.

Își aprinse pipa fără să-și ia ochii de la articolele tăiate din ziarele mexicane și din revistele care se ocupau toate de un singur subiect.

Topiltzin.

Erau incluse interviuri acordate de acest Mesia charismatic unor oficialități din țările Americii Latine și Americii Centrale. Dar el refuzase să vorbească cu ziariștii americani sau cu reprezentanți ai guvernului și nici unul nu reușise să treacă de armata personală ce-l păzea.

Nichols învățase spaniola în timpul unui stagiu de 2 ani cu Corpul Păcii în Peru și putea citi cu ușurință relatările. Luă un bloc de hîrtie și începu să întocmească o listă cu pretențiile și afirmațiile făcute în timpul interviurilor.

1. Topiltzin se prezintă pe sine ca provenind dintre săracii cei mai săraci, fiind născut într-o colibă de carton de la marginea orașului Mexico, aproape de groapa de gunoi, și susține că nu cunoaște nici luna, nici anul nașterii sale. A reușit să supraviețuiască nu se știe cum și a învățat ce înseamnă să trăiești printre muște și gîndaci, în murdăria și mizeria celor înfometați și fără adăpost.

2. Recunoaște că nu are studii. Nu știe nimeni ce i s-a întîmplat din copilărie și pînă cînd a devenit marele-preot auto-didact al arhaicei religii tolteceaztece.

3. Pretinde că este reîncarnarea lui Topiltzin, un conducător toltec din secolul 10, care era identificat cu legendarul zeu Quetzalcoatl.
4. Convingerile sale politice: un amestec nebunesc de cultură şi religie străveche cu o dictatură autocrată fără apartenenţă la vreun partid. Intenţionează să joace rolul bătrînului înţelept pentru poporul mexican. Refuză să răspundă întrebărilor legate de modul în care va reuşi să reclădească o economie total distrusă. Refuză să discute felul în care va restructura guvernul, dacă ajunge la putere.
5. Un orator înnăscut, stabileşte un raport straniu cu cei ce-l ascultă. Nu vorbeşte decît în vechea limbă aztecă, folosind traducători pentru a se face înţeles. Această limbă este încă vorbită de mulţi indieni din centrul Mexicului.
6. Discipolii lui cei mai apropiaţi sînt nişte adevăraţi fanatici. Popularitatea lui s-a răspîndit în întreaga ţară ca unda mareei. Conform previziunilor analiştilor politici, el ar putea cîştiga alegerile naţionale cu aproape 6 procente. Totuşi refuză să participe la alegerile libere, susţinînd, pe bună dreptate, că guvernanţii corupţi nu vor renunţa la putere nici chiar dacă pierd alegerile. Topiltzin se aşteaptă să preia puterea prin consimţămîntul general al poporului.

Nichols îşi aşeză pipa în scrumieră, privi fix tavanul cîteva clipe şi începu din nou să scrie.

Rezumat: Topiltzin este fie incredibil de ignorant, fie incredibil de dotat. Ignorant, dacă este ceea ce afirmă că este. Dotat, dacă sub nebunia lui ascunde o tehnică secretă, un ţel pe care numai el îl poate vedea. La orizont, numai necazuri.

Nichols parcurgea din nou articolele, încercînd să descopere un indiciu care să-l ajute să desluşească personalitatea lui Topiltzin, cînd sună telefonul. Ridică receptorul.

– Preşedintele pe linia 1, anunţă secretara.

Nichols apăsă butonul.

– Da, domnule preşedinte.

– Ai vreo veste de la Guy Rivas?

– Nu, nici una.

Preşedintele făcu o pauză. Apoi spuse:

– Trebuia să ne întîlnim acum 2 ore. Sînt îngrijorat. Dacă ar fi avut vreo problemă, pilotul lui ar fi trebuit să ne anunţe.

– Nu a zburat la Mexico City cu un avion al Casei Albe, explică Nichols. Din motive de securitate, s-a deplasat cu un avion obişnuit, dîndu-se drept turist în vacanţă.

– Înţeleg, zise preşedintele. Dacă preşedintele De Lorenzo ar fi aflat că am trimis un reprezentant personal care să contacteze opoziţia, ar fi luat-o drept o insultă personală şi ar fi boicotat conferinţa noastră din Arizona de săptămîna viitoare.

– A fost grija noastră principală, îl asigură Nichols.

– Ai fost informat despre accidentul avionului Naţiunilor Unite? întrebă preşedintele, schimbînd brusc subiectul.

– Nu, domnule, răspunse Nichols. Singura informaţie pe care o am este că Hala Kamil trăieşte.

– Ea şi doi membri ai echipajului. Restul au murit otrăviţi.

– Otrăviţi? exclamă incredul Nichols.

– Aşa au anunţat investigatorii. Ei sînt de părere că pilotul a încercat să omoare pe toată lumea de la bord înainte de a sări cu paraşuta deasupra Islandei.

– Probabil că pilotul era un impostor.

– N-o să ştim pînă nu vom găsi un corp, cald sau rece.

– Dumnezeule, ce mişcare teroristă ar avea motive să omoare peste 50 de reprezentanţi ai Naţiunilor Unite?

– Pînă acum, nici una n-a revendicat atentatul. După spusele lui Martin Brogan de la C.I.A., dacă este opera teroriştilor, de data asta au acţionat complet necaracteristic.

– S-ar putea ca ţinta să fi fost tocmai Hala Kamil, sugeră Nichols. Ahmad Yazid a jurat s-o ucidă.

– Nu poate fi ignorată nici această posibilitate, admise preşedintele.

– A prins de veste şi mass-media?

– Povestea va fi în toate ziarele şi pe toate canalele de televiziune cam într-o oră. Nu avem nici un motiv să o ascundem.

– Aţi dori să fac ceva în legătură cu asta, domnule preşedinte?

– Mi-ar fi de mare folos, Dale, dacă ai supraveghea reacţiile oamenilor lui De Lorenzo. În acel avion se aflau unsprezece delegaţi şi reprezentanţi ai agenţiilor mexicane. Prezintă condoleanţe în numele meu şi oferă ajutor în limite rezonabile. A, şi să nu uit: informează-l pe Julius Schiller de la Departamentul de Stat, ca să nu dăm declaraţii contradictorii.

– O să-mi mobilizez imediat echipa.

– Şi anunţă-mă de îndată ce ai veşti de la Rivas.

– Da, domnule preşedinte.

Nichols puse receptorul în furcă şi se strădui să se concentreze din nou asupra dosarului. Începu să se întrebe dacă nu cumva Topiltzin avea vreun amestec în uciderea delegaţilor O.N.U. Dacă ar putea da măcar de un fir pe care să-l poată urma.

Nichols nu era detectiv. Nu avea talent în a diseca personalitatea unui suspect pînă cînd nu afla ce îl mîna. El era specialist în estimarea sistemică a mişcărilor politice internaţionale.

Topiltzin era o enigmă pentru el. Hitler avusese o viziune greşită asupra supremaţiei rasei ariene. Khomeini,

împins de fervoare religioasă, dorise să redea Orientul Mijlociu mahomedanilor fundamentaliști din Evul Mediu. Predicția lui Lenin se referea la o cruciadă mondială a comunismului.

Care era oare obiectivul lui Topiltzin?

Un Mexic al aztecilor? O întoarcere la trecut? Nici o societate modernă nu putea funcționa pe baza unor legi atît de arhaice. Mexicul nu era o națiune care să fie condusă de fanteziile unui Don Quijote. Trebuie să existe o altă forță care îl conduce pe acel om. Nichols se învîrtea într-un cerc închis. Nu-l vedea pe Topiltzin decît ca pe o caricatură, un răufăcător dintr-un serial de desene animate.

Secretara sa intră fără să se anunțe și-i lăsă un dosar pe birou.

– Raportul pe care l-ați cerut de la C.I.A. – și aveți o convorbire pe linia 3.

– Cine este?

– Un oarecare James Gerhart, răspunse ea.

– Agent de securitate la Casa Albă, zise Nichols. A spus ce vrea?

– Doar că e urgent.

Nichols deveni curios. Răspunse la telefon.

– Dale Nichols.

– Jim Gerhart, domnule, sînt însărcinat cu...

– Da, știu, întrerupse Nichols. Care e problema?

– Cred că ar fi bine să veniți la laboratorul de patologie de la George Washington.

– La spitalul universității?

– Da, domnule.

– De ce dracu?

– Prefer să nu vă spun la telefon.

– Sînt foarte ocupat, domnule Gerhart. Va trebui să-mi dați niște detalii.

Se lăsă liniștea o clipă, apoi Gerhart zise:

– Este o problemă care vă privește pe dumneavoastră și pe președinte. Asta e tot ce vă pot spune.

– Nu puteți să-mi dați cel puțin un indiciu?

– Unul din oamenii mei așteaptă la ușa biroului dumneavoastră. O să vă conducă la laborator. Vă voi aștepta în hol.

– Ascultă-mă, Gerhart... Atît apucă Nichols să spună înainte de a auzi semnalul de ton, semn că telefonul fusese închis.

Burnița se transformase în ploaie și dispoziția lui Nichols oglindea cu fidelitate vremea de afară, în timp ce era condus de la intrarea spitalului universității spre laboratorul de patologie. Ura mirosul de formol emanat de pereții holurilor.

Ținîndu-se de cuvînt, Gerhart îl aștepta în anticameră. Cei doi bărbați se cunoșteau din vedere și după nume, dar nu-și vorbiseră niciodată. Gerhart înaintă, dar nu făcu efortul de a-i întinde mîna lui Nichols.

– Mulțumesc că ați venit, zise el cu un ton oficial.

– De ce m-ați chemat? întrebă Nichols direct.

– Ca să faceți o identificare.

Deodată Nichols fu cuprins de o cumplită presimțire.

– Pe cine?

– Aș prefera să-mi spuneți dumneavoastră.

– Nu suport să văd cadavre.

– Acesta nu este chiar un cadavru și totuși vă va trebui mult curaj ca să-l priviți.

Nichols ridică din umeri.

– Foarte bine, hai să terminăm odată.

Gerhart deschise ușa și-l conduse pe un culoar lung într-o cameră mare cu podeaua îmbrăcată în faianță. Podeaua era ușor concavă, cu un șanț la mijloc. O masă de oțel inoxidabil se afla în mijlocul camerei. O folie de plastic albă acoperea o formă lungă care se ridica cam la un centimetru deasupra mesei.

Nichols îl privi uimit pe Gerhart.

– Ce trebuie să identific?

Fără să spună un cuvînt, Gerhart ridică folia de plastic şi-o trase, lăsîndu-o să cadă pe podea.

Nichols privi fix obiectul de pe masă, fără să înţeleagă. La început, crezu că era forma unui om făcută din hîrtie. Apoi se cutremură, înţelegînd crudul adevăr. Se aplecă deasupra şanţului din podea şi vomită.

Gerhart ieşi din cameră şi se întoarse rapid cu un scaun pliant şi un prosop.

Îl sprijini pe Nichols pînă la scaun şi îi dădu prosopul.

– Poftim, spuse el, luaţi-l.

Nichols stătu cu faţa în prosop, încercînd să-şi stăpînească senzaţia de vomă. În cele din urmă îşi reveni suficient ca să-l privească pe Gerhart şi să bîlbîie:

– Dumnezeule... nu e nimic altceva decît...

– Piele, termină Gerhart în locul lui, piele omenească, jupuită.

Nichols îşi impuse să privească cu atenţie lucrul acela îngrozitor întins pe masă.

Îi amintea de un balon dezumflat. Era singurul mod în care putea descrie ceea ce vedea. De la baza capului pînă la gleznе fusese făcută o incizie, iar pielea fusese jupuită de pe corp, aşa cum jupoi blana de pe un animal. Pe piept era o tăietură verticală care fusese apoi cusută grosolan. Ochii lipseau, dar pleoapele erau acolo, la fel mîinile şi picioarele.

– Puteţi să-mi spuneţi cine credeţi c-ar putea fi? întrebă uşor Gerhart.

Nicholas se străduí, dar trăsăturile groteşti ale feţei făceau recunoaşterea imposibilă. Doar părul îi era cunoscut. Şi totuşi ştia.

– Guy Rivas, murmură el.

Gerhart nu zise nimic. Îl apucă pe Nichols de braţ şi îl conduse într-o altă cameră, mobilată confortabil cu fotolii, în care se găsea şi un aparat de cafea. Turnă o ceaşcă de cafea şi i-o dădu lui Nichols.

– Beți asta, mă-ntorc imediat.

Nichols stătea nemișcat ca într-un coșmar, șocat de ceea ce văzuse în camera alăturată. Nu putea să accepte ideea că Rivas murise într-un fel atît de bestial.

Gerhart se întoarse aducînd o servietă. O așează pe o măsuță joasă.

– Asta a fost lăsată la camera poștală. Pielea lui Rivas era înăuntru. La început am crezut că e opera unui nebun. Apoi am verificat în amănunt servieta și am găsit în ea un casetofon miniatural instalat în căptușeală.

– Ați ascultat banda?

– Și bine am făcut. Pare o conversație codificată între doi bărbați.

– Cum ai făcut legătura între mine și Rivas?

– Între faldurile pielii lui Guy Rivas a fost pusă legitimația sa. Cei ce l-au ucis au vrut să fie siguri că vom ști cine este. M-am dus la biroul lui Rivas și i-am pus întrebări secretarei. Am aflat de la ea că avusese o întîlnire de două ore cu dumneavoastră și cu președintele înainte de a pleca la aeroport și de a se îmbarca pentru o destinație necunoscută. M-am gîndit că e ceva neobișnuit că nici măcar secretara nu știa încotro plecase, așa că am ajuns la concluzia că era vorba de o misiune secretă. De aceea am luat mai întîi contact cu dumneavoastră.

Nichols îl privi cu atenție.

– Spui că era o conversație pe bandă?

Gerhart dădu din cap.

– O conversație și țipetele scoase de Rivas în timp ce îl tăiau în bucăți.

Nichols închise ochii, încercînd să nu se mai gîndească la imaginea pe care o treziseră cuvintele lui Gerhart.

– Va trebui să anunțăm familia, continuă Gerhart. Era căsătorit?

– Avea și patru copii.

– Îl cunoșteați bine?

– Guy Rivas era un tip de treabă. Unul dintre puținii oameni cinstiți pe care i-am întîlnit de cînd am venit la Washington. Am lucrat împreună în cîteva misiuni diplomatice.

Pentru prima dată fața împietrită a lui Gerhart se îmblînzi.

– Îmi pare rău!

Nichols nu-l auzi. Ochii lui fură cuprinși de amărăciune, apoi de răceală. Expresia de coșmar de pe fața lui dispăruse. Nu-i mai venea să vomite și nici nu se mai simțea rău. Brutalitatea sălbatică la care fusese supus cineva apropiat lui adusese după sine un puternic sentiment de furie, o furie cum nu mai simțise niciodată.

Profesorul care își exercita puterea doar între pereții clasei nu mai exista. El era acum un om apropiat președintelui, unul ce făcea parte dintr-un mic grup de elită din Washington care avea puterea să schimbe cursul evenimentelor sau să producă prăpăd oriunde pe glob.

Prin orice mijloace și folosind întreaga influență pe care o avea la Casa Albă, cu sau fără ajutorul și aprobarea președintelui, Nichols era hotărît să răzbune uciderea lui Rivas. Topiltzin trebuia să moară.

15

Micul avion oficial Bucheraft aterizã cu un scîrţîit slab produs de cauciucul roţilor şi rulă pe pista asfaltată a unui aeroport particular la douăzeci de kilometri sud de Alexandria, în Egipt. La mai puţin de un minut după ce avionul se oprise lîngă un Volvo verde ce avea scris pe portiere TAXI, zgomotul motoarelor încetă şi uşa pentru pasageri se deschise.

Bărbatul care coborî purta un costum alb, cu o cravată asortată cu cămaşa sa albastră. Ceva mai scund de un metru optzeci, slab, se opri o clipă şi se şterse pe frunte cu batista, apoi îşi duse mîna, plin de îngîmfare, la mustaţă. Ochii îi erau ascunşi de nişte ochelari negri, iar mîinile acoperite de mănuşi albe.

Suleiman Aziz Ammar nu semăna cîtuşi de puţin cu pilotul care se urcase la Londra la bordul avionului ce executa zborul 106.

Se îndreptă spre Volvo şi-l salută pe şoferul scund şi atletic care-l aştepta lîngă maşină..

– Bună dimineaţa, Ibu. Ai avut vreo problemă la întoarcerea acasă?

– Afacerile dumneavoastră sînt în ordine, răspunse Ibu, deschizînd portiera din spate şi nefăcînd nici un efort ca să ascundă pistolul ce-i atîrna de umăr într-un toc.

– Du-mă la Yazid.

Ibu dădu din cap, iar Ammar se aşeză pe locul din spate al maşinii.

Exteriorul maşinii era la fel de înşelător ca şi nenumăratele deghizări ale lui Ammar. Geamurile fumurii şi portierele aveau blindaj anti-glonţ. Înăuntru, Ammar stătea pe un scaun de piele, confortabil, în faţa unui pupitru compact, care conţinea o mulţime de aparate electronice, incluzînd două telefoane, un calculator, un radio-emiţător şi un monitor TV. Mai erau un bar şi un rastel cu două puşti automate.

În timp ce maşina ocolea aglomeraţia din centrul Alexandriei şi se îndrepta spre drumul ce ducea către Al-Jajsh Beach, Ammar îşi controlă investiţiile din străinătate. Averea, care se ridica la o cifră pe care doar el o cunoştea, era enormă. Succesul lui financiar se datora mai degrabă cruzimii decît isteţimii sale. Dacă în calea unei afaceri profitabile, pe care Ammar voia să o încheie, se găsea vreo oficialitate guvernamentală sau vreun director de corporaţie, ei erau pur şi simplu eliminaţi.

După o călătorie de douăzeci de kilometri, Ibu reduse viteza maşinii şi opri la poarta ce ducea spre o mică vilă, cocoţată pe un deal ce dădea către o plajă largă, plină de nisip.

Ammar închise calculatorul şi coborî din maşină. Patru agenţi în uniforme decolorate îl înconjurară şi îl percheziţionară. Ca o precauţie suplimentară, i se indică să treacă printr-un detector asemănător celor din aeroporturi.

Apoi fu condus la nişte trepte de piatră ce duceau spre terasele de beton ale vilei pe care se afla o mică armată compusă din trupele de elită ale lui Yazid. Ammar zîmbi cînd trecură pe lîngă intrarea ornamentală destinată oaspeţilor de onoare şi pătrunseră printr-o mică uşă laterală. Nu luă în seamă insulta, ştiind că acesta este felul superficial în care gîndea Yazid; îi umilea pe cei care îi făceau treburile murdare şi nu-i accepta în cercul lui intim de linguşitori fanatici.

Fu introdus într-o cameră aproape goală, în care erau doar un jilț și un covor persan atîrnat pe un perete. Înăuntru era cald, iar aerul era înăbușitor. Nu existau ferestre și singura lumină provenea de la un luminator din tavan. Fără să spună un cuvînt, gărzile se retraseră și închiseră ușa.

Ammar căscă și se uită nepăsător la ceas, ca și cum ar fi vrut să verifice ora. Apoi își scoase ochelarii negri și se frecă la ochi. Gesturile pe care le făcu îi permiseră să localizeze pe neobservate obiectivele camerelor de luat vederi ascunse în modelul din covor.

Așteptă cam o oră pînă cînd covorul fu dat la o parte și în cameră intră printr-o mică ușă Ahmad Yazid.

Conducătorul spiritual al egiptenilor mahomedani era tînăr, nu avea mai mult de treizeci și cinci de ani. Era un om scund; trebuia să privească în sus pentru a întîlni privirea lui Ammar. Fața lui nu avea trăsăturile clare și precise pe care le au cei mai mulți dintre egipteni; bărbia și pomeții erau mai delicați, mai rotunjiți. Avea capul acoperit de o țesătură de dantelă albă, legată într-un fel de turban și corpul lui subțire ca o coadă de mătură era acoperit cu un caftan alb de mătase. Cînd trecea de la întuneric la lumină, ochii lui negri deveneau căprui închis.

Ca un semn de respect, Ammar înclină ușor capul, fără să-l privească pe Yazid în ochi.

– Ah, prietene, spuse Yazid cu căldură, mă bucur că te-ai întors.

Ammar se uită în sus, zîmbi și începu să joace același joc.

– Sînt onorat că mă aflu în prezența ta, Ahmad Yazid.

– Te rog să iei loc, zise Yazid.

Era mai curînd un ordin decît o invitație.

Ammar se așeză pe micul jilț, astfel încît Yazid să-l poată privi de sus. Yazid mai adăugă o nouă formă de umilire. Înconjură camera în timp ce vorbea, obligîndu-l pe Ammar să se întoarcă pe jilț pentru a-l urmări cu privirea.

– Autoritatea fragilă a președintelui Hassan este pusă la încercare în fiecare săptămînă. Fidelitatea armatei este singura care împiedică eliminarea lui. Încă se mai poate baza pe o armată puternică de 350.000 de oameni. Pentru moment, ministrul apărării Abu Hamid deține puterea. M-a asigurat că ne va sprijini pe noi în instaurarea unei republici islamice, cu condiția ca, prin referendum național și fără vărsare de sînge, poporul să se pronunțe în favoarea noastră.

– Asta e rău? întrebă nevinovat Ammar.

Yazid îl privi cu răceală.

– Individul este un șarlatan cu vederi pro-vestice, prea laș pentru a renunța la ajutorul american. Singurul lucru important pentru el sînt prețioasele sale avioane, elicoptere cu mitraliere și tancurile. Se teme că Egiptul va păți ca Iranul. Idiotul insistă pentru o tranziție liniștită de la o guvernare la alta, astfel încît împrumuturile de la băncile mondiale și ajutorul american să continue să sosească.

Se opri și-l privi pe Ammar în ochi, ca și cum l-ar fi provocat pe asasinul lui de elită să-l contrazică din nou. Ammar rămase tăcut. Simțea că se sufocă în căldura apăsătoare din cameră.

– Abu Hamid mai pune o condiție: Hala Kamil să rămînă în postul de secretar general al O.N.U., adăugă Yazid.

– Mi-ai ordonat s-o elimin, zise Ammar curios.

Yazid dădu din cap.

– Da, voiam s-o omori pe căteaua aia pentru că-și folosește poziția la O.N.U. drept platformă împotriva mișcării noastre și spre a ridica opinia mondială împotriva mea. Totuși Abu Hamid mi-ar fi trîntit ușa în nas dacă aș fi asasinat-o direct – de aceea m-am bazat pe tine, Suleiman, să o elimini într-un accident a cărui veridicitate să nu poată fi pusă la îndoială. În mod regretabil, n-ai reușit. I-ai omorît pe toți cei din avion, cu excepția lui Kamil.

Ultimele cuvinte își făcură efectul. Calmul aparent al lui Ammar dispăru. Se uită la Yazid plin de tulburare:

– Trăiește?

Ochii lui Yazid erau ca de gheață.

– Vestea a fost anunțată la Washington, cu mai puțin de o oră în urmă. Avionul s-a prăbușit în Groenlanda. Toți pasagerii O.N.U., cu excepția lui Kamil și a doi membri ai echipajului, au fost găsiți morți, otrăviți.

– Otrăviți? murmură sceptic Yazid.

– Sursele noastre plătite din cadrul serviciului american de știri au confirmat raportul. La ce te-ai gîndit, Suleiman? M-ai asigurat că avionul o să dispară în ocean.

– Spun și cum a ajuns avionul în Groenlanda?

– Un steward a găsit cadavrele piloților. Cu ajutorul unui delegat mexican, a preluat pilotarea avionului și a reușit să aterizeze forțat într-un fiord de pe coastă. Kamil ar fi putut să moară de frig, tu scăpînd basma curată, dar s-a întîmplat să treacă prin apropiere un vas american. Au ajuns aproape imediat la locul accidentului și i-au salvat viața.

Ammar nu-și revenea din uimire. Nu era obișnuit să aibă eșecuri. Nu-și putea imagina cum planul său atît de bine chibzuit dăduse greș atît de lamentabil. Închise ochii și văzu avionul depășind vîrful ghețarului. Aproape imediat își enumeră în minte toate elementele improbabile care ar fi putut interveni și se concentră în mod deosebit asupra unuia dintre ele.

Yazid nu spuse nimic cîteva clipe, apoi întrerupse concentrarea lui Ammar:

– Sper că-ți dai seama că eu voi fi acuzat de tot ce s-a întîmplat.

– Nu există nici un indiciu care să ducă la mine sau la dumneavoastră, zise Ammar ferm.

– Posibil, dar poate fi invocată culpa de intenție. Speculațiile și zvonurile mă vor condamna și voi fi prezentat drept vinovat de către agențiile de știri din Vest. Iar tu, tu, dragul meu, vei fi executat.

Ammar ridică din umeri indiferent.

– O să fie o tragică pierdere. Sînt încă cel mai bun ucigaş din Orientul Mijlociu.

– Şi cel mai bine plătit.

– Nu obişnuiesc să iau plata pentru ceea ce nu am dus la bun sfîrşit.

– Aşa sper şi eu, zise Yazid sarcastic.

Se întoarse brusc şi se îndreptă către covorul atîrnat pe perete. Întinse mîna şi dădu la o parte covorul, se opri şi se întoarse spre Ammar.

– Trebuie să-mi pregătesc mintea şi sufletul pentru rugăciune. Poţi pleca, Suleiman Aziz Ammar.

– Şi Hala Kamil? Treaba a rămas nefăcută.

– O voi da pe mîna lui Muhammad Ismail.

– Ismail, mormăi Ammar. Omul e redus mintal.

– Da, dar poţi avea încredere în el.

– În ce sens, că e în stare să cureţe bine canalele?

Privirea rece şi împietrită a lui Yazid îl ameninţă pe Ammar:

– Kamil nu mai este problema ta. Rămîi aici în Egipt, lîngă mine. Împreună cu sfătuitorii mei credincioşi ne-am gîndit la un alt plan care să avanseze cauza noastră. Vei avea posibilitatea să-ţi ispăşeşti vina în faţa lui Allah.

Înainte ca Yazid să iasă prin uşiţă, Ammar se ridică.

– Delegatul mexican care a ajutat la pilotarea avionului a fost şi el otrăvit?

Yazid se întoarse şi clătină din cap:

– Raportul spune că a murit cînd s-a prăbuşit avionul.

Apoi Yazid dispăru şi covorul căzu la loc.

Ammar se aşeză iar pe scaun. Încet, revelaţia se produse şi fu în stare să vadă. Ar fi trebuit să fie înnebunit, dar nu încerca nici cel mai mic sentiment de mînie. În loc de asta, un zîmbet amuzat îi apăru pe buze.

– Deci am fost doi, vorbi el în şoaptă. Iar celălalt asasin a otrăvit masa servită în avion.

Apoi clătină din cap uimit:

– Otravă pusă în friptura Wellington. Dumnezeule, ce stil neobişnuit!

16

La început, nimeni nu dădu vreo atenție petei minuscule care se tîra la marginea exterioară a hîrtiei de înregistrare de la sonar.

Căutau de șase ore și descoperiseră cîteva obiecte făcute de mîna omului. Bucăți din avionul prăbușit care au fost însemnate pe hartă pentru a fi scoase din apă, un trauler de pescuit scufundat, nimicuri aruncate din bărcile pescărești care se adăpostiseră de furtuni în fiord, toate erau identificate de camera video și eliminate.

Ultima anomalie se afla, cum se așteptau, pe fundul fiordului. Se găsea în mijlocul unui mic golfuleț, înconjurat de stînci verticale. Doar un capăt se vedea din apă, restul era îngropat sub un zid de gheață.

Pitt fu primul care își dădu seama de semnificația lui. Se găsea în fața magnetofonului, înconjurat de Giordino, comandantul Knight și de arheologi. Vorbi în transmițător.

– Mișcă din nou detectorul, coordonatele unu-cinci-zero grade.

Polar Explorer staționa în fiordul înghețat. Afară, pe gheață, o echipă condusă de Cork Simon reușise să coboare în apa înghețată detectorul. Apoi, încet, îl mișcaseră, "peștele" (cum îl numeau ei) verificînd o zonă de 360 de grade. După ce cercetară o porțiune, desfășurară mai mult cablu și încercară din nou într-o altă direcție, mai îndepărtată de vapor.

Simon recepționă comanda lui Pitt și deplasă cablul pînă cînd sondele "peștelui" fură mutate cu 150 grade.

– E bine? întrebă el.

– Este exact la țintă, răspunse Pitt de pe vas.

Văzută dintr-un unghi mai favorabil, ținta era cu mult mai clară. Pitt încercui locul cu un creion negru.

– Cred c-am găsit ceva.

Gronquist se apropie și zise:

– Nu prea ai după ce s-o identifici. Ce crezi că e?

– Destul de vag, răspunse Pitt. Trebuie să-ți folosești imaginația, avînd în vedere că cea mai mare parte a obiectului este acoperită de gheața care a căzut de pe stîncile înconjurătoare. Dar partea care se vede sub apă seamănă cu o corabie de lemn. Obiectul are o formă ascuțită care se îmbină în regiunea pupei.

– Da, zise Lily cu emoție. Înaltă și grațioasă. Tipic pentru o corabie comercială din secolul IV d.Ch.

– Nu te entuziasma prea tare, o preveni Knight. Poate să fie epava unui vas pescăresc cu pînze.

– Posibil, zise Giordino privind gînditor. Dar dacă-mi amintesc bine, danezii, islandezii și norvegienii care au pescuit în aceste ape, de-a lungul secolelor, navigau în vase mai înguste și cu capete duble.

– Ai dreptate, zise Pitt. Prova ascuțită și pupa provin de la vikingi. Ceea ce vedem noi aici poate fi o ambarcațiune cu capete duble, dar are o deschidere mai mare.

– Nu pot să văd clar partea care e acoperită de gheață, zise Gronquist. Dar putem scufunda o cameră video în partea din spate a pupei și vom obține o imagine mai bună.

Giordino părea neîncrezător.

– O cameră video poate confirma că este vorba de o bucată din pupa unui vas distrus, dar nimic altceva.

– Avem o mulțime de bărbați puternici pe vas, zise Lily. Putem săpa un tunel prin gheață ca să vedem de aproape ce este.

Gronquist luă binoclul şi ieşi din cabina de comandă, pe punte. Se întoarse aproape imediat.

– Cred că stratul de gheaţă care acoperă epava are cam trei metri. Vom avea nevoie de cel puţin două zile ca să săpăm prin el pînă la epavă.

– Mă tem că va trebui să săpaţi fără noi, zise Knight. Am ordin să pornesc pînă la ora 6:00 p.m. Nu mai avem timp pentru săpături îndelungate.

Gronquist fu surprins.

– Nu mai sînt decît cinci ore pînă atunci.

Knight făcu un gest neputincios.

– Îmi pare rău, eu n-am nici un cuvînt de spus.

Pitt studie pata neagră de pe hîrtia de înregistrare. Apoi se întoarse spre Knight:

– Dacă poţi dovedi fără nici un dubiu că acolo este o ambarcaţiune romană din secolul IV, poţi să-i convingi pe cei de la Comandamentul Atlanticului de Nord să ne mai lase să stăm aici o zi sau două?

Knight îl privi cu şiretenie.

– Ce-ai de gînd?

– O să mă sprijini? îl încolţi Pitt.

– Da, răspunse ferm Knight. Dar numai dacă dovedeşti fără nici un dubiu că este vorba despre o epavă de acum 1.000 de ani.

– Atunci, s-a făcut!

– Cum ai de gînd să procedezi?

– Simplu: o să mă scufund sub gheaţă şi o să pătrund sub carenă.

Cork Simon şi echipa lui lucrau repede ca să taie o gaură de acces în gheaţa groasă de un metru. Scoaseră mai multe pătrate de gheaţă pînă ajunseră la ultimul strat. Îl sparseră cu un ciocan special instalat pe o ţeavă lungă, apoi înlăturară fragmentele de gheaţă, astfel încît Pitt să se poată scufunda în siguranţă.

Cînd fu convins că totul este în regulă, Simon intră într-un adăpost acoperit cu o prelată. Înăuntru era cald şi o

mulțime de oameni și echipamente de scafandru se aflau acolo. Lîngă aerotermă era un compresor care făcea un zgomot slab.

Lily și ceilalți arheologi stăteau la o masă pliantă, într-un colț al adăpostului, făcînd o mulțime de schițe și discutîndu-le cu Pitt în timp ce acesta se pregătea pentru scufundare.

– Sîntem gata cînd ești și tu, zise Simon.

– Cam în cinci minute, răspunse Giordino în timp ce verifica ansamblul de valve și cronometrul atașat la masca de scafandru tip "Mark I".

Pitt îmbrăcase un costum special peste niște pantaloni lungi, făcuți dintr-un nylon special pentru izolare termică. Apoi își puse un capișon și o centură, în timp ce încerca să rețină informațiile dintr-un curs rapid de construcție a ambarcațiunilor antice.

– Constructorii de vase comerciale din antichitate foloseau de preferință lemnul de pin, de cedru și de chiparos, îi spuse Gronquist. Pentru chilă foloseau mai ales stejarul.

– Nu pot să deosebesc tipurile de lemn, spuse Pitt.

– Atunci uită-te la carenă. Scîndurile erau strîns legate între ele cu cepuri și morteze. Multe corăbii aveau plăci de plumb pe suprafața exterioară a carenei. Partea metalică putea fi din fier sau din aramă.

– Dar cîrma? întrebă Pitt. Trebuie să urmăresc în mod special ceva în construcția ei sau a felului cum este amplasată?

– Cîrma nu se află în mijlocul pupei, zise Sam Hoskins. Nu vor apare decît 800 de ani mai tîrziu. Toți negustătorii din acea perioadă din Mediterana foloseau vîsle perechi pentru a orienta cursul navei; vîslele ce se află în partea de la pupa.

– Ai nevoie de un rezervor suplimentar de aer? îl întrerupse Giordino.

– Nu e necesar pentru o scufundare aici, mai ales că sînt în legătură permanentă cu voi.

Giordino ridică masca "Mark I" şi îl ajută pe Pitt să şi-o fixeze. Verifică etanşeitatea măştii şi ajustă legăturile acesteia. Rezervorul cu aer era deschis şi cînd Pitt semnală că poate respira normal Giordino conectă rezervorul la mască.

În timp ce unul dintre marinari desfăşura cablul de la rezervorul de aer, Giordino legă o centură de salvare în jurul mijlocului lui Pitt. Făcu verificările premergătoare scufundării, apoi îşi puse nişte căşti dotate cu microfon.

– Mă auzi bine? întrebă el.

– Clar, dar slab, răspunse Pitt. Măreşte puţin volumul.

– E mai bine?

– Mult mai bine.

– Cum te simţi?

– Mulţumesc bine, cît sînt încă la căldură.

– Totul e-n regulă?

Pitt răspunse dînd din cap. Se opri să-şi prindă la centură lanterna pentru scufundările subacvatice.

Lily îl îmbrăţişă şi se uită la el prin masca care îi acoperea figura.

– Baftă la vînătoare şi ai grijă!

El îi făcu cu ochiul.

Se întoarse şi ieşi din adăpost în frigul de afară, însoţit de cei doi marinari care aveau grijă de cablul de la rezervorul de aer şi de cablul de comunicaţie.

Giordino se îndrepta şi el spre ieşire cînd Lily îl apucă de braţ.

– O să-l putem auzi? întrebă ea îngrijorată.

– Da, l-am conectat la un difuzor. Dumneavoastră şi dr. Gronquist puteţi sta aici unde este cald ca să ascultaţi. Dacă aveţi vreun mesaj pentru Pitt, veniţi la mine, mi-l comunicaţi şi eu îl transmit.

Pitt se îndreptă ţeapăn către marginea copcii făcute în gheaţă şi se aşeză. Erau 0 grade. Era o zi luminoasă de noiembrie, iar vîntul sufla cu zece mile pe oră.

În timp ce-şi punea labele costumului de scafandru privi în sus la culmile abrupte ale muntelui ce se ridica deasupra golfului. Tonele de gheaţă şi zăpadă agăţate de pantele abrupte ale muntelui păreau gata să se prăbuşească în orice clipă. Se întoarse spre partea înaltă a fiordului, unde putea vedea braţele gheţarului întinzîndu-se ca într-o îmbrăţişare spre mare. Apoi privi în jos.

Apa din copcă avea culoarea jadului, era rece şi ameninţătoare.

Comandantul Knight se apropie şi-l apucă de umăr. Singurul lucru pe care-l vedea prin geamul măştii era o pereche de ochi imenşi, verzi. Vorbi tare, ca Pitt să-l poată auzi:

– A mai rămas o oră şi douăzeci şi trei de minute. Am vrut să ştii lucrul ăsta.

Pitt îi aruncă o privire dură, dar nu răspunse. Făcu semnul victoriei şi alunecă prin copca îngustă în apa ameninţătoare.

Coborî încet printre pereţii albi care îl încercuiau. Se simţea ca şi cum s-ar fi scufundat într-o fîntînă. După ce ajunse sub gheaţă, fu ameţit de caleidoscopul multicolor al razelor de soare ce pătrundeau pînă acolo. Partea de dedesubt a calotei de gheaţă era neregulată şi plină de mici stalactite strălucitoare, formate din apa dulce purtată de gheţarii din fiord.

Sub apă se putea vedea pe orizontală la aproximativ 80 de metri. Se uită în jos şi văzu o mică colonie de vareci care se afla pe masa stîncoasă a fundului oceanului. Mii de crustacee suspendate în apa liniştită se învîrteau prin faţa ochilor lui.

O focă imensă, lungă de trei metri, se uita la el curioasă de la distanţă. Pitt îşi mişcă braţele, iar foca îi aruncă plictisită o privire şi înotă mai departe.

Pitt atinse fundul şi se opri pentru a-şi egaliza presiunea din urechi. Era periculos să te scufunzi sub gheaţă cu vesta compensatoare de presiune, drept pentru care Pitt nu purta o astfel de vestă. Mişcările îi erau

greoaie, aşa că aruncă un lest de plumb pe care îl avea la centură. Aerul pe care îl respira, trecut printr-un filtru, avea un gust ciudat, dar era pur.

Se uită în sus şi se orientă după lumina stranie dată de copca din gheaţă, apoi îşi verifică busola. Oricum, el va lucra la o adîncime mai mică de patru metri.

– Vorbeşte-mi, se auzi vocea lui Giordino.

– Sînt pe fundul mării, răspunse Pitt. Toate sistemele funcţionează normal.

Pitt se întoarse şi privi fix prin apa verde a oceanului.

– Se află la nord faţă de mine, cam la zece metri distanţă. O să mă îndrept către ea. Dă drumul mai mult la cablu.

Înota încet, avînd grijă de cabluri. Frigul intens al apei îngheţate începu să-şi facă drum spre corpul lui. Îi era recunoscător lui Giordino care avusese prevederea ca aerul care ajungea la el să fie cald şi uscat.

Pupa epavei îi apăru încet în faţă. Laturile erau acoperite cu un strat gros de alge. Curăţă o mică parte din ele şi stîrni un nor verde. Aşteptă o clipă ca să se risipească norul, apoi se uită să vadă rezultatele.

– Spune-le lui Lily şi doctorului că văd o carenă de lemn fără cîrmă la pupa, dar şi fără urmă de vîsle.

– Recepţionat, zise Giordino.

Pitt scoase un cuţit dintr-o teacă fixată pe unul dintre picioare şi scrijeli partea inferioară a carenei, lîngă chilă. Se vedea metalul.

– Fundul epavei este căptuşit cu plumb, anunţă el.

– Se pare că e bine, zise Giordino. Dr. Gronquist vrea să ştie dacă este ceva săpat pe etambou.

– Stai puţin.

Pitt îndepărtă cu atenţie algele de pe zona dreaptă a etamboului, chiar porţiunea în continuarea celei care dispărea în sus, în gheaţă, aşteptînd cu răbdare să se limpezească norul de alge pe care îl stîrnise.

– Există un fel de placă din esenţă de lemn tare, montată pe etambou. Pot să disting litere şi o figură.

– O figură?

– Cu păr cîrlionțat și barbă stufoasă.

– Ce scrie?

– Îmi pare rău, nu știu să traduc din greacă.

– Nu din latină? întrebă sceptic Giordino.

Literele nu se distingeau bine în lumina sclipitoare care era filtrată de gheață. Pitt se apropie de epavă pînă cînd masca de pe figură aproape că atinse placa de lemn.

– Greacă, spuse Pitt ferm.

– Sigur?

– Am avut o prietenă care studia greaca...

– Stai puțin. Culegătorii de oase sînt pe cale să facă atac de cord.

După aproape două minute, Pitt îl auzi din nou pe Giordino.

– Gronquist crede că ai halucinații, dar Mike Graham zice că a studiat greaca veche la facultate și întreabă dacă poți să descrii literele.

– Prima literă seamănă cu un S avînd forma unui fulger. Apoi A, căruia îi lipsește piciorul din dreapta. Apoi un P, urmat de un alt A șchiop și pe urmă de ceva ce seamănă cu un L inversat sau cu o spînzurătoare. Apoi un I. Ultima literă este tot un S care seamănă cu un fulger. Asta-i tot ce pot face.

Ascultînd la difuzorul din interiorul adăpostului, Graham copie descrierea insuficientă a lui Pitt pe o foaie de hîrtie și obținu

ΣΑΠΑΡΙΣ.

Se uită cu atenție cîteva momente la ceea ce părea să fie un cuvînt. Ceva era în neregulă. Încercă să-și amintească, și-și aminti. Literele erau în greaca clasică, dar cea scrisă în est.

Expresia gînditoare de pe fața lui se transformă curînd în neîncredere. Scrise rapid un cuvînt scurt, rupse pagina și o ridică. În litere de tipar moderne era:

SERAPIS

Lily îl privi întrebătoare pe Graham.

– Înseamnă ceva?

– Cred că este numele unui zeu greco-egiptean.

– Un zeu cunoscut în întreaga zonă mediteraneană, confirmă Hoskins. Pronunţia modernă este de obicei "SERAPIS".

– Deci vasul nostru este "SERAPIS", murmură Lily gînditoare.

Knight mormăi:

– Deci o epavă romană, greacă sau egipteană. Care dintre ele o fi oare?

– Problema ne depăşeşte, răspunse Gronquist. Vom avea nevoie de un expert în arheologie marină care cunoaşte vasele mediteraneene antice, ca să-şi dea seama ce fel de vas e ăsta.

Sub banchiză, Pitt se îndreptă spre tribord, oprindu-se acolo unde carena dispărea în gheaţă. Înotă pe lîngă etambou spre port. Bordajul de lemn părea deformat şi încovoiat spre exterior. Dădu doar de cîteva ori din labe şi putu vedea o parte care era în gheaţă.

Îşi făcu loc spre spărtură şi-şi băgă capul înăuntru. Era ca şi cum ai fi privit într-un dulap întunecat. Vedea doar forme vagi. Întinse mîna şi simţi ceva rotund şi tare. Măsură distanţa dintre scîndurile rupte. Spărtura era prea mică ca să-şi treacă mîna prin ea.

Apucă scîndura şi, sprijinindu-se cu piciorul de carenă, trase. Lemnul bine conservat se îndoi încet, dar nu se rupse. Pitt se sprijini cu ambele picioare. Dar scîndura tot nu se mişca. Cînd era aproape să renunţe, cuiele de lemn cedară şi scîndurile se deplasară, aruncîndu-l pe Pitt în spate, într-o mişcare înceată, ciudată.

Orice arheolog marin respectabil ar fi făcut stop cardiac dacă ar fi văzut brutalităţi comise asupra unei corăbii antice. Pitt nu avea nici o simpatie pentru scrupulele academice. Îi era deja foarte frig, iar umărul începu să-l doară în urma impactului cu stînca şi ştia că nu va mai putea să stea mult sub apă.

– Am găsit o spărtură în carenă, zise el respirînd ca un maratonist. Trimiteți o cameră video.

– Am înțeles, răspunse vocea fermă a lui Giordino. Întoarce-te și ți-o dau.

Pitt se întoarse la copcă și se ridică spre suprafață. Giordino era întins pe gheață și împinse către Pitt o cameră video compactă pentru filmările subacvatice.

– Ia cîteva imagini și ieși, zise Giordino. Ai făcut destul.

– Ce zice comandantul Knight?

Se auzi vocea lui Knight:

– Dirk!

– Zi, Byron!

– Ești absolut sigur că ne aflăm în fața unei relicve vechi de 1.000 de ani păstrată în condiții bune?

– Toate indiciile trimit spre această concluzie.

– Am nevoie de o dovadă concretă, dacă trebuie să conving Comandamentul Atlanticului de Nord să mă mai lase aici 48 de ore.

– Așteaptă și-ai să vezi.

– E suficient să aduci o antichitate adevărată.

Pitt dispăru în apă făcînd valuri.

Nu pătrunse imediat în epavă. Nu putea fi sigur de cît timp plutise fără să se miște în fața deschizăturii. Probabil cam de un minut, cu siguranță nu mai mult de două. Nu știa de ce ezită. Poate că aștepta o invitație făcută de mîna unui schelet, care să-l poftească înăuntru; poate că se temea să nu găsească decît resturile unui vas de pescuit islandez vechi de 80 de ani sau poate că bănuia că va intra în ceea ce putea fi un mormînt.

În cele din urmă își aplecă capul, își încordă mușchii și se propulsă cu precauție înainte.

Necunoscutul întunecat se deschise și el pătrunse înăuntru.

17

Se opri şi rămase nemişcat, apoi se aşeză încet în genunchi, ascultîndu-şi respiraţia şi inima care-i bătea puternic. Aştepta să i se obişnuiască ochii cu întunericul.

Nu ştia ce putea să găsească: ceea ce descoperi fu o grămadă de vase de teracotă, de căni, de ceşti şi de farfurii frumos aşezate pe rafturi. Printre ele se afla şi un vas mare de cupru, pe care îl atinse cînd pătrunse prin carenă; pereţii vasului aveau o patină verde închis.

Întîi crezu că se află cu genunchii pe suprafaţa punţii. Începu să pipăie cu mîinile şi descoperi că, de fapt, se află pe suprafaţa de ţiglă a unei vetre. Privi în sus şi văzu bulele de aer produse de respiraţia lui, ridicîndu-se şi împrăştiindu-se ca un evantai. Se ridică în picioare şi înotă spre suprafaţă, ridicîndu-se cu capul şi umerii deasupra nivelului apei fiordului.

– Sînt în interiorul bucătăriei navei, îi informă pe cei care stăteau ca vrăjiţi pe gheaţă. Partea superioară este uscată. Camera video funcţionează.

– Confirmat, răspunse scurt Giordino.

Pitt folosi următoarele cîteva minute ca să înregistreze pe peliculă interiorul bucătăriei deasupra şi dedesubtul nivelului apei, în timp ce prezenta verbal inventarul bucătăriei. Găsi un dulap deschis, plin cu cîteva vase elegante de sticlă. Ridică unul şi se uită în el. Conţinea

monede. Scoase una, şterse algele cu degete înmănuşate şi declanşă camera video. Suprafaţa monezii era aurie.

Un sentiment de teamă şi nelinişte puse stăpînire pe Pitt. Se uită rapid în jur, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă un echipaj de fantome, sau cel puţin apariţia unor schelete, care să dea năvală prin tambuchi şi să-l acuze de furt. Însă nu exista nici un echipaj. Era singur şi atingea obiecte care aparţinuseră oamenilor care se plimbaseră pe aceeaşi punte, pregătiseră mîncarea şi o mîncaseră aici – oameni care muriseră cu 16 secole în urmă.

Începu să se întrebe ce li se întîmplase. Cum ajunseseră ei în nordul îngheţat cînd nu exista nici o mărturie despre o astfel de călătorie istorică? Probabil că au murit din cauza frigului, dar unde le erau corpurile?

– Mai bine-ai veni sus, zise Giordino. Ai stat sub apă mai mult de 30 de minute.

– Nu încă, zise Pitt.

30 de minute, se gîndi el. I se păruseră doar cinci minute. Timpul trecea rapid. Frigul începea să-i afecteze gîndirea. Lăsă să cadă moneda în vasul de sticlă şi-şi continuă cercetările.

Tavanul bucătăriei se ridica cu o jumătate de metru deasupra punţii principale şi ferestrele mici, arcuite, care în mod normal permiteau ventilaţia, erau înfundate în partea superioară. Pitt reuşi să desfacă una parţial, dînd la iveală îndărătul ei un perete de gheaţă.

Făcu o măsurătoare aproximativă şi descoperi că nivelul apei era mai mare către partea de la pupa a bucătăriei. Pitt consideră că asta indică faptul că prova şi partea centrală a carenei erau pe pămînt, pe partea ridicată a ţărmului îngropat în gheaţă.

– Ai mai descoperit ceva? întrebă Giordino arzînd de curiozitate.

– Cum ar fi?

– Rămăşiţe ale echipajului.

– Îmi pare rău, nu se vede nici un os.

Pitt se scufundă sub apă și privi cu atenție, ca să fie sigur. Nu era nimic acolo.

– Probabil că s-au speriat și au abandonat nava pe mare, își dădu cu părerea Giordino.

– Nimic nu indică panica, zise Pitt. Bucătăria ar putea trece cu succes o inspecție generală.

– Poți să pătrunzi în restul navei?

– Există un tambuchi în partea din față. Mă duc să văd ce e de partea cealaltă.

Se aplecă și trecu prin deschizătura joasă și strîmtă, trăgînd cu grijă după el cablurile. Întunericul era apăsător. Scoase lanterna de la brîu și mătură cu raza ei de lumină de jur împrejur.

– Acum sînt într-un fel de magazie. E mai puțină apă aici, îmi ajunge cam pînă la genunchi. Pot să văd unelte, da, uneltele tîmplarului de pe vas, ancore de rezervă, o balanță mare...

– O balanță? întrerupse Giordino.

– Un cîntar-balanță, agățat de un cîrlig.

– Am înțeles.

– Mai sînt o mulțime de topoare, greutăți de plumb și năvoade. Stai să mă mai uit.

O scară îngustă de lemn ducea sus printr-o deschizătură în puntea principală. După ce puse film în camera video, verifică precaut scara, surprins să o găsească suficient de zdravănă ca să îl susțină.

Pitt urcă încet și ajunse cu capul la nivelul rămășițelor împrăștiate ale cabinei principale. Cabina fusese aproape în întregime distrusă de zidul de gheață.

Coborî din nou și porni printr-un alt tambuchi care dădea spre cală. Își plimbă raza lanternei de la pupa la prora și împietri.

Nu era numai o cală.

Era în același timp și o criptă.

Frigul extrem transformase cala uscată într-o cameră frigorifică. Opt cadavre într-o stare de conservare aproape

perfectă erau grupate în jurul unei mici sobe de fier în partea de la prova. Fiecare cadavru era acoperit de un înveliș de gheață și păreau de aceea a fi înveliți într-o folie de plastic groasă și transparentă.

Fețele lor erau liniștite, iar ochii le erau larg deschiși. Ca niște manechine într-o vitrină, stăteau în poziții diferite, așezați corect ca pentru o fotografie. Patru stăteau în jurul mesei mîncînd, cu farfuriile în mînă și cestile ridicate la gură. Doi se rezemau unul lîngă altul de carenă, citind ceea ce Pitt considera a fi niște pergamente. Unul era aplecat asupra unui cufăr de lemn, în timp ce ultimul stătea la masă și părea că scrie.

Pitt se simțea ca și cînd ar fi pătruns într-o altă dimensiune temporală. Nu-i venea să creadă că privește niște oameni care fuseseră cetățeni ai Imperiului Roman. Marinari antici care navigaseră în porturi de mult îngropate în rămășițele unor civilizații anterioare, strămoșii de acum 60 de generații.

Nu fuseseră pregătiți pentru frigul polar. Nici unul nu purta haine groase; toți erau înveliți în pături aspre. Păreau scunzi în comparație cu Pitt. Unul era chel, iar părul pe care îl mai avea era ca lîna și aproape alb. Altul avea păr roșcat țepos și o barbă mare și stufoasă. Cei mai mulți nu purtau barbă. Din cîte își putea da seama prin învelișul de gheață, cel mai tînăr avea cam 18 ani, iar cel mai în vîrstă aproape 40.

Marinarul care murise în timp ce scria avea o șapcă de piele pe cap, trasă pînă pe ochi și fîșii lungi de lînă înfășurate în jurul picioarelor. Stătea aplecat peste o grămadă mică de plăcuțe din ceară.

În mîna dreaptă ținea încă strîns un bețigaș de scris, făcut din fildeș.

Echipajul nu părea a fi murit de foame sau încet și dureros de frig. Părea că moartea survenise brusc și pe neașteptate.

Pitt ghici cauza. Toate tambuchiurile fuseseră închise etanş pentru a împiedica pătrunderea frigului şi singura gaură de ventilaţie îngheţase. Oalele pline cu mîncarea ultimei lor mese erau pe o sobiţă cu ulei. Nu era nici o posibilitate ca fumul şi căldura să iasă afară. În cală se adunase o cantitate mortală de monoxid de carbon. Pierderea cunoştinţei se produsese abrupt, fără nici un avertisment, şi fiecare murise acolo unde se găsea.

Ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-l trezească pe marinarul mort de mult, Pitt desprinse cu grijă gheaţa de pe tăbliţele de ceară. Apoi îşi deschise partea din faţă a costumului şi le băgă înăuntru.

Pitt nu mai simţea frigul îngrozitor, transpiraţia care îi ieşea prin toţi porii sau faptul că tremura din tot corpul. Mintea îi era absorbită complet de scena morbidă în faţa căreia se afla. Nu auzi nici măcar apelurile repetate ale lui Giordino, care-i cerea să răspundă.

– Mai eşti încă acolo? întrebă Giordino. La dracu, răspunde odată.

Pitt bîlbîi cîteva cuvinte neinteligibile.

– Spune încă o dată. S-a întîmplat ceva?

Vocea îngrijorată a lui Giordino îl trezi pe Pitt din starea de transă în care se afla.

– Informează-l pe comandantul Knight că cele mai mari temeri ale sale s-au adeverit, răspunse Pitt. Vasul este într-adevăr din antichitate. Şi apropo, adăugă el cu o voce monotonă şi laconică, poţi să menţionezi de asemenea că, dacă are nevoie de martori, îi pot aduce echipajul.

18

– Te caută cineva la telefon, strigă soția lui Julius Schiller prin fereastra bucătăriei.

Schiller își ridică privirea de la friptura pe care o pregătea în curtea din spate a casei sale din Chevy Chase.

– A spus cine este?

– Nu, dar mi se pare că vocea este a lui Dale Nichols.

El oftă și ridică un vătrai.

– Vino să ai grijă de friptură, ca să nu se ardă.

Doamna Schiller își sărută ușor soțul în timp ce treceau unul pe lîngă altul. El intră în birou. Închise ușa și ridică receptorul.

– Da?

– Julius, Dale sînt.

– Care-i problema?

– Îmi pare rău că am sunat într-o duminică, zise Nichols. Te-am deranjat de la ceva important?

– Doar de la pregătirea fripturii în familie.

– Probabil că vrei neapărat să mănînci friptura la grătar. Afară sînt doar + 5 grade.

– E mai bine decît să te afumi pregătind-o în garaj.

– Friptura și omleta sînt mîncărurile mele preferate.

Schiller înțelese aluzia făcută de Nichols referitor la ouă și-și cuplă telefonul la o linie sigură, care era supusă unui bruiaj computerizat.

– O.K. Dale, ce s-a întîmplat?

– Hala Kamil. Schimbul s-a petrecut fără probleme.

– Persoana care i-a luat locul este la Walter Reed Hospital? întrebă Schiller.

– Sub supraveghere strictă, ca să fie în ton cu scenariul.

– Cine i-a luat locul?

– Teri Ronney, actrița. A făcut cu machiajul o treabă grozavă. N-o poți deosebi de doamna secretar general decît dacă ești față-n față cu ea. Am aranjat și o conferință de presă cu doctorii spitalului care să susțină versiunea noastră. Am înjghebat o poveste din care să rezulte că starea ei este gravă.

– Și Kamil?

– A rămas în avionul Air France care a adus-o din Groenlanda. După aprovizionarea cu combustibil, a pornit spre Buckley Field, lîngă Denver. De acolo Kamil a fost dusă cu elicopterul la Breckenridge.

– Stațiunea montană din Colorado?

– Da, se odihnește în plin confort în cabana senatorului Pitt, care se afla chiar în afara orașului. Nu e rănită. Are doar cîteva zgîrieturi și ceva degerături ușoare.

– Cum suportă convalescența forțată?

– N-a spus nimic încă. Era plină de sedative cînd a fost luată de la spitalul din Thule. Dar va fi de acord cînd va afla că am făcut totul doar pentru a o apăra cînd va sosi la sediul O.N.U. ca să deschidă lucrările Adunării Generale. O sursă de încredere din apropierea ei afirmă că Kamil vrea să-l acuze în mod nimicitor pe Yazid și să-l demaște ca pe un șarlatan religios, oferind drept dovadă activitățile sale teroriste.

– Am citit un raport din aceeași sursă, admise Schiller.

– Mai sînt cinci zile pînă la deschiderea sesiunii, zise Nichols. Yazid va face uz de orice mijloace pentru a o asasina pe Kamil.

– Trebuie ţinută într-un loc sigur şi sub strictă supraveghere pînă păşeşte pe podium, zise Schiller extrem de serios.

– Este în siguranţă, zise Nichols. Ai primit vreo veste de la guvernul egiptean?

– Preşedintele Hassan ne sprijină total în ceea ce o priveşte pe Kamil. Foloseşte fiecare clipă pe care o are la dispoziţie pentru a-şi lansa reformele economice şi pentru a-i înlocui pe conducătorii militari cu oameni în care poate avea încredere. Hala Kamil este singura ameninţare care-l poate împiedica pe Yazid să încerce o lovitură de stat rapidă. Dacă asasinii lui Yazid o împiedică să-şi ţină discursul, care trebuie să fie recepţionat şi transmis prin reţeaua de sateliţi în întreaga lume, atunci există pericolul foarte real ca în mai puţin de o lună Egiptul să devină un alt Iran.

– Fii liniştit, Yazid nu va sesiza înlocuirea de persoane decît mult prea tîrziu, spuse Nichols plin de încredere.

– Presupun că este bine păzită?

– De o echipă de elită a Serviciului Secret. Preşedintele are sub control direct această operaţiune.

Soţia lui Schiller ciocăni la uşă şi vorbi cu voce ridicată:

– Friptura e gata, Julius.

– O clipă, răspunse el.

Nicholas auzi schimbul de cuvinte.

– Asta e tot ce am, deocamdată. Te las să te întorci la friptură.

– M-aş simţi mai liniştit dacă ne-ar ajuta şi F.B.I.-ul, zise Schiller.

– Serviciul Secret al Casei Albe a luat în considerare orice împrejurare neprevăzută. Preşedintele s-a gîndit că este mai bine ca toate informaţiile să fie cunoscute de cît mai puţini oameni.

Schiller rămase gînditor o clipă, apoi zise:

– Să nu dai greş, Dale.

– Nu-ţi face griji. Îţi promit că Hala Kamil va sosi la sediul O.N.U. din New York într-o formă excelentă şi arzînd de nerăbdare să vorbească.

– Ar fi cel mai bine pentru ea.

– Apune soarele vreodată în est?

Schiller lăsă receptorul jos. Era neliniştit. Spera din inimă că cei de la Casa Albă vor face cum e mai bine.

Lîngă celălalt trotuar al străzii, trei oameni stăteau în partea din spate a unei furgonete Ford ce purta inscripţia "Capitol – Lucrări de instalaţii, serviciu de urgenţă 24 de ore din 24". Interiorul înghesuit era înţesat cu echipament electronic de ascultare.

Plictiseala începuse cu cinci ore în urmă. Probabil că supravegherea este cea mai plicticoasă muncă. E ca şi cum ai aştepta să vezi cum creşte iarba. Aerul era plin de iritare şi nervozitate. Un tip fuma o ţigară, dar ceilalţi doi nu puteau şi nu voiau să suporte aerul plin de fum. Toţi erau îngheţaţi bocnă. Foşti agenţi de contraspionaj, demisionaseră ca să acţioneze pe cont propriu.

Cei mai mulţi foşti agenţi primeau ocazional slujbe de filaj şi supraveghere din partea guvernului, dar aceşti trei agenţi erau printre foarte puţinii care puneau mai mult preţ pe bani decît pe sentimente patriotice, aşa că vindeau orice fel de informaţie secretă pe care puneau mîna, celui care plătea cel mai mult.

Unul dintre ei, blond, care arăta ca o sperietoare de ciori, privea prin binoclu către casa lui Schiller.

– Iese din birou.

Omul cel gras se aplecă spre un magnetofon, care avea şi căşti şi dădu din cap aprobator:

– Convorbirea s-a încheiat.

Cel de-al treilea, cu o mustaţă mare, care semăna cu un ghidon de bicicletă, mişcă un laser parabolic, un microfon foarte sensibil care capta sunetele vocilor dintr-o cameră

prin vibrația produsă de acestea asupra ferestrelor, apoi mări volumul vibrațiilor cu ajutorul fibrelor optice și le transformă din nou în sunete.

– E ceva interesant? întrebă slăbănogul cel blond.

Grăsanul își scoase căștile și-și șterse fruntea plină de transpirație.

– Cred c-o să-mi pot achita barca de pescuit cu banii pe care o să-i cîștig pentru informația asta.

– Îmi plac informațiile ce pot fi vîndute.

– Informația asta valorează o grămadă de bani, dacă o vindem cui trebuie.

– La cine te gîndești? întrebă cel cu mustață.

Grăsanul rînji ca un coiot ghiftuit.

– Unui idiot bogat, cu legături importante, care vrea să se dea bine pe lîngă Ahmad Yazîd.

19

Președintele se ridică din spatele biroului său și-l salută scurt pe directorul C.I.A., Martin Brogan, care fusese introdus în Biroul Oval pentru prezentarea raportului de dimineață.

Cei doi bărbați renunțaseră la formalitatea strîngerii de mînă la scurt timp după ce începuseră întîlnirile lor zilnice. Lui Brogan, care era o persoană civilizată și subțire, nu-i păsa cîtuși de puțin. Avea mîini de violonist, înguste, cu degete lungi și subțiri, în timp ce președintele, la cele o sută și ceva de kilograme ale sale, avea mîini masive care-ți striveau degetele în strînsoarea lor.

Brogan așteptă ca președintele să se așeze, înainte de a lua loc el însuși pe un scaun de piele. Ca și cum ar fi fost un ritual, președintele turnă o ceașcă de cafea, puse în ea o linguriță de zahăr și i-o întinse grațios lui Brogan.

Președintele își trecu mîna prin părul argintiu și fixîndu-l pe Brogan cu ochii lui gri și clari zise:

– Ei bine, ce secrete mai ascunde astăzi lumea?

Brogan ridică din umeri și împinse peste birou un dosar legat în piele:

– La ora 9, ora Moscovei, președintele sovietic Georgi Antonov și-a regulat secretara pe scaunul din spate al limuzinei sale, în timp ce se îndrepta spre Kremlin.

– Îi invidiez felul în care ştie să-şi înceapă ziua, zise preşedintele zîmbind deschis.

– A mai dat şi două telefoane din maşină. Unul lui Serghei Kornilov, directorul programului spaţial sovietic, celălalt fiului lui, care lucrează la secţia comercială a ambasadei sovietice din Mexico City. Veţi găsi transcrierea convorbirilor în paginile a patra şi a cincea.

Preşedintele deschise dosarul, îşi puse nişte ochelari de citit şi se uită cu atenţie la transcriere, uimit, ca întotdeauna, de puterea de pătrundere a informaţiilor culese.

– Şi ce a mai făcut Georgi?

– Şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului rezolvînd probleme de politică internă. Nu cred că aţi vrea să fiţi în locul lui. Perspectivele economiei sovietice se înrăutăţesc pe zi ce trece. Reformele din industrie şi agricultură s-au dus pe apa sîmbetei. Vechea gardă din Politburo încearcă să-l discrediteze. Armata nu este mulţumită cu sumele ce i s-au alocat şi şi-a făcut publică nemulţumirea. Cetăţenii sovietici încep să vocifereze acum cînd cozile s-au lungit. Îndemnaţi puţin de agenţii noştri de-acolo, au apărut peste tot în oraşe afişe împotriva guvernului. Creşterea globală pe economie a scăzut la două procente. Există posibilitatea ca Antonov să fie forţat să se retragă pînă în vara viitoare.

– Dacă nivelul deficitului nostru nu scade, s-ar putea să am şi eu aceeaşi soartă.

Brogan nu făcu nici un comentariu. Acest lucru nu intra în îndatoririle lui.

– Care sînt ultimele rapoarte secrete din Egipt?

– Şi preşedintele Hassan de-abia mai rezistă; atîmă de un fir. Aviaţia îi este loială, dar generalii de armată sînt pe cale să i se alăture lui Yazid. Ministrul Apărării Abu Hamid s-a întîlnit în secret cu Yazid la Port Said. Sîntem informaţi că Hamid nu-i va acorda sprijinul lui Yazid decît dacă i se garantează o poziţie puternică în guvern. Nu vrea să primească ordine de la cercul de fanatici din anturajul lui Yazid.

– Crezi că Yazid va ceda?

Brogan clătină din cap:

– Nu, nu are de gînd să împartă puterea. Hamid a subestimat lipsa de scrupule a lui Yazid. Am descoperit deja un atentat al cărui scop era să plaseze o bombă în avionul particular al lui Hamid.

– L-ai anunțat pe Hamid?

– Îmi trebuie împuternicirea dumneavoastră.

– O ai, zise președintele. Hamid este prevăzător. Ar putea crede că îi întindem o capcană ca să nu-l lăsăm să se alăture taberei lui Yazid.

– Putem să-i dăm numele celor din echipa de asasini a lui Yazid. Poate porni de-aici, dacă vrea să afle adevărul.

Pentru o clipă, președintele se lăsă pe spate și privi fix în tavan.

– Putem să facem vreo legătură între Yazid și prăbușirea avionului în care se afla Hala Kamil?

– În cel mai bun caz, doar dovezi neesențiale, admise Brogan. Nu avem nici un fel de concluzii clare pînă cînd anchetatorii nu termină rapoartele. Pînă una alta, dezastrul este un adevărat mister. S-au descoperit doar cîteva fapte. Știm că pilotul care trebuia să piloteze avionul a fost ucis; cadavrul lui a fost găsit în portbagajul unei mașini parcate pe aeroportul Heathrow.

– Seamănă cu o lovitură a Mafiei.

– Aproape. Cu excepția faptului că ucigașul s-a deghizat magistral pentru a trece drept pilot. După ce a decolat avionul, i-a ucis pe membrii echipajului, injectîndu-le o substanță toxică cunoscută sub numele de sarin, apoi a modificat cursul de zbor al avionului și a abandonat avionul deasupra Islandei.

– Probabil că a lucrat cu o echipă de profesioniști, zise președintele cu admirație.

– Avem motive să credem că a acționat de unul singur, spuse Brogan.

– Singur? Președintele îl privi neîncrezător. Tipul trebuie să fie un ticălos al naibii de șmecher.

– Finețea și caracterul complex al operației sînt cartea de vizită a unui arab al cărui nume este Aziz Ammar.

– Un terorist?

– Nu în sensul tradițional. Ammar este unul dintre cei mai inteligenți asasini din branșă. Mi-aș fi dorit să fie de partea noastră.

– Vezi să nu te audă vreodată liberalii din Congres spunînd asta, zise președintele crispat.

– Sau cei de la mass-media, adăugă Brogan.

– Ai un dosar în ceea ce-l privește pe Ammar?

– Gros cam de un metru. Este un adevărat maestru în arta deghizării. Un bun mahomedan, care respectă religia, pe care nu-l interesează politica, un mercenar care niciodată nu s-a asociat, din cîte știm, cu fanaticii islamici. Ammar cere sume exorbitante și le primește. Un om de afaceri abil. Averea lui este estimată la peste 60 de milioane de dolari. Rareori face ceva la fel ca ceilalți. Loviturile lui sînt gîndite cu ingeniozitate și duse la îndeplinire în același fel. Toate sînt plănuite astfel încît să pară că au fost accidente. Nici una nu-i poate fi atribuită cu certitudine. Victimele nevinovate nu înseamnă nimic pentru el, dacă reușește să-și atingă ținta. Avem motive să credem că este autorul a mai mult de 100 de asasinate în ultimii zece ani. Încercarea lui, dacă se dovedește că este așa, de a o ucide pe Hala Kamil, va fi primul său eșec.

Președintele își potrivi ochelarii și-și întoarse privirile la raportul despre prăbușirea avionului.

– Mi-a scăpat ceva. Dacă vroia ca avionul să dispară în ocean, de ce s-a mai străduit să otrăvească pasagerii? Ce motiv l-ar fi putut determina să-i ucidă de două ori?

– Aici este cheia, explică Brogan. Analiștii mei nu-l consideră pe Ammar răspunzător de uciderea pasagerilor.

Privirea președintelui se umplu de uimire.

– M-ai îndreptat spre o pistă greşită, Martin. Despre ce dracu' vorbeşti?

– Patologi de la laboratoarele F.B.I. au zburat la Thule şi au făcut autopsiile victimelor. În cadavrele membrilor echipajului am găsit de 50 de ori cantitatea de sarin necesară pentru a ucide, dar testele lor au arătat că pasagerii au murit din cauza ingerării de manchineel, substanţă aflată în mîncarea servită în avion.

Brogan se opri să soarbă din cafea.

Preşedintele aştepta nerăbdător, bătînd cu creionul în suportul calendarului de birou.

– Manchineel sau otrava guava, cum se mai numeşte, este originară din Caraibe şi de pe coasta Golfului Mexic, continuă Brogan. Provine de la un arbore care face un fruct asemănător ca formă cu mărul, care are un gust dulce şi conţine o otravă extrem de puternică. Indienii din Caraibe o folosesc pentru a înmuia vîrful săgeţilor în ea. În trecut, mulţi marinari naufragiaţi, iar în prezent mulţi turişti au murit după ce au mîncat fructul otrăvitor de manchineel.

– Şi oamenii tăi cred că un asasin de talia lui Ammar nu s-ar înjosi atît încît să folosească manchineel?

– Cam aşa ceva, dădu din cap Brogan. Legăturile lui Ammar n-ar avea nici o problemă să cumpere sau să fure sarin dintr-o companie europeană de produse chimice. Cu manchineelul este altceva. Nu poţi să-l găseşti pe un raft. Acţionează şi prea lent pentru o lovitură rapidă. Mă îndoiesc că Ammar s-ar fi gîndit măcar s-o folosească vreodată.

– Dacă nu arabul, atunci cine?

– Nu ştim, răspunse Brogan. Cu siguranţă nu unul dintre cei trei supravieţuitori. Singura urmă, şi asta destul de slabă, duce spre un delegat mexican cu numele de Eduardo Ybarra. Este singurul pasager în afară de Hala Kamil care nu a mîncat în avion.

– În raport se menţionează că a murit în accident. Preşedintele îşi ridică privirile din dosar. Cum ar fi putut

oare pune otravă în mîncarea servită în avion fără să fie văzut?

– Asta s-a făcut în bucătăria companiei care deservește linia aeriană. Anchetatorii britanici verifică acum această pistă.

– Poate că Ybarra nu e vinovat. Poate pur și simplu nu a mîncat pentru că nu-i era foame.

– După spusele stewardesei care a supraviețuit, Hala a dormit în timp ce se servea masa, dar Ybarra a pretextat că are probleme cu stomacul.

– Se poate.

– Stewardesa l-a văzut mîncînd un sandviș din servietă.

– Atunci știa.

– Așa s-ar părea.

– De ce a riscat să se urce la bord dacă știa că toți, în afară de el, urmau să moară?

– Din precauție, în caz că ținta principală, sau țintele – probabil întregul grup de delegați mexicani – nu ar fi luat otrava.

Președintele se lăsă pe spate și privi în tavan.

– O.K. Kamil e ca un spin în ochi pentru Yazid. El îl plătește pe Ammar s-o lichideze. Ceva nu merge cum trebuie și avionul nu mai dispare în mijlocul Oceanului Înghețat cum fusese planificat, ci se prăbușește în Groenlanda. Asta ar fi rezolvarea misterului numărul 1. Faptele concrete susțin această explicație. Îl vom numi legătura egipteană. Misterul numărul 2, legătura mexicană, este mult mai puțin clar. Nu există nici un motiv real pentru o crimă în masă, iar singurul suspect e mort. Dacă aș fi judecător, aș pronunța cazul închis din lipsă de dovezi.

– Ar trebui să fiu de acord, zise Brogan. Nu există nici o dovadă de existență a unor mișcări teroriste care să acționeze în afara Mexicului.

– Uiți de Topiltzin, zise președintele pe neașteptate.

Brogan fu surprins să vadă apărînd pe fața președintelui o privire furioasă, plină de ură.

– Agenția nu a uitat de Topiltzin, îl asigură Brogan, sau de ceea ce i-a făcut lui Guy Rivas. Va fi lichidat de îndată ce ne dați aprobarea.

Președintele oftă și se lăsă pe spate în scaun.

– Dacă ar fi așa de simplu. Pocnesc din degete și C.I.A. ucide un lider al opoziției dintr-o țară străină. Riscul este prea mare. Kennedy a aflat asta cînd a susținut încercarea Mafiei de a-l ucide pe Castro.

– Reagan nu a obiectat cînd s-a încercat uciderea lui Ghaddafi.

– Așa e, zise președintele obosit. Numai că el nu a știut că Ghaddafi va păcăli pe toată lumea și va muri de cancer.

– N-o să avem norocul ăsta cu Topiltzin. Rapoartele medicale atestă că e puternic ca un asin din Missouri.

– Omul este un nebun periculos. Dacă preia conducerea în Mexic, vom avea de înfruntat un dezastru.

– Ați ascultat înregistrarea făcută de Rivas? întrebă Brogan știind deja răspunsul.

– De patru ori, zise președintele cu amărăciune. E suficient să-ți producă coșmaruri.

– Și dacă Topiltzin răstoarnă guvernul actual și-și pune în practică amenințarea de a trimite milioane de mexicani peste frontiera noastră într-o încercare nebunească de a recuceri sud-vestul american...? Brogan lăsă întrebarea neterminată.

Președintele răspunse cu un ton ciudat de blînd:

– Atunci nu voi avea de ales și va trebui să ordon forțelor noastre armate să trateze orice hoardă de imigranți intrați ilegal în țară ca pe niște invadatori străini.

Brogan se înapoie în biroul său de la sediul central C.I.A. din Langley și îl găsi pe ministrul-adjunct al Marinei, Elmer Shaw, așteptîndu-l.

– Îmi pare rău că-ți dau peste cap programul și așa destul de încărcat, zise Shaw, dar am niște vești interesante care-ar putea să te bucure.

– Bănuiesc că sînt importante, dac-ai venit personal.

– Sînt.

– Hai înăuntru şi ia loc. Veşti bune sau proaste?

– Foarte bune.

– În ultimul timp nimic nu merge bine, zise Brogan solemn. Aş fi fericit să aud şi veşti bune, de data asta.

– Vasul nostru de supraveghere *Polar Explorer* căuta submarinul sovietic de clasa ALFA care dispăruse...

– Cunosc misiunea, întrerupse Brogan.

– Ei bine, l-au găsit.

Ochii lui Brogan se măriră uşor şi bătu încet cu degetele în birou, într-o rară manifestare de plăcere.

– Felicitări. Tipul ALFA este cel mai bun dintre submarinele din clasa lui, aparţinînd marinei lor, dar şi marinei noastre. Oamenii tăi au dat lovitura!

– Nu l-am recuperat încă, zise Shaw.

De data asta ochii lui Shaw se îngustară.

– Dar rușii? Şi-au dat seama că l-aţi descoperit?

– Nu cred. Imediat după ce instrumentele au detectat submarinul scufundat, reuşind să-l şi filmeze, vasul nostru s-a retras din cercetări şi a ajutat la operaţia de salvare a avionului aparţinînd O.N.U. O diversiune trimisă din ceruri. Sursa noastră de informaţii din cadrul marinei sovietice confirmă că activitatea la bazele navale sovietice se desfăşoară normal. Nu s-a semnalat nici o activitate din partea K.G.B. Iar supravegherea noastră din spaţiu a flotei lor din Atlanticul de Nord nu indică schimbări dramatice de curs către zona în care se desfăşoară căutările.

– Ciudat că nu l-au urmărit cu un vas propriu pe *Polar Explorer*.

– Au făcut-o, explică Shaw. Ne-au supravegheat cu atenţie operaţiunile noastre şi au monitorizat cursul vasului nostru şi comunicaţiile noastre prin satelit. Ne-au lăsat în pace, sperînd că tehnologia noastră de investigaţii submarine, mai avansată decît a lor, ne va ajuta acolo unde ei au dat greş. Apoi au mizat pe faptul că echipajul nostru

va dezvălui localizarea submarinului printr-o cît de mică eroare.

– Dar ei nu au făcut-o.

– Nu, răspunse Shaw ferm. Securitatea vasului a fost deosebită. În afara căpitanului și a doi experți în scufundări ACMS, întregul echipaj a crezut că participă la o misiune de observare geologică a fundului mării. Raportul asupra succesului acțiunii mi-a fost înmînat personal, adus din Groenlanda de șeful echipajului de pe *Polar Explorer*, așa că nu a existat nici o posibilitate ca informația să fie interceptată.

– Bun. Și acum ce facem? întrebă Brogan. Evident, sovieticii nu vor permite niciodată o altă operațiune gen *Glomar Explorer*. Mai au încă și acum o navă care patrulează în zona în care au pierdut submarinul ăla atomic, în largul Coastei de Est, în 1986.

– Ne-am hotărît pentru o operație de salvare efectuată sub apă, zise Shaw.

– Cînd?

– Dacă începem pregătirile pentru operație acum și dacă reproiectăm și modificăm submersibilele și echipamentul existent, vom fi gata pentru operația de salvare propriu-zisă cam în 10 luni.

– Așa că pînă atunci, ignorăm submarinul, sau ne prefacem că-l ignorăm.

– Corect, răspunse Shaw. Între timp s-a mai întîmplat ceva care îi va zăpăci total pe sovietici. Marina are nevoie de cooperarea agenției noastre ca să ducă totul la bun sfîrșit.

– Ascult.

– În timpul operațiunilor de salvare și a investigațiilor ulterioare asupra avionului prăbușit, oamenii de la ACMS care muncesc împreună cu noi pentru căutarea submarinului au dat peste ceea ce pare a fi o corabie romană îngropată în ghețuri.

Brogan îl privi sceptic pe Shaw.

– În Groenlanda?

Shaw dădu din cap.

– Experții spun că este autentică.

– Cu ce poate ajuta C.I.A. Marina în problema unei corăbii antice scufundate?

– Puțină dezinformare. Am vrea ca rușii să creadă că vasul roman este, de fapt, ținta căutărilor lui *Polar Explorer*.

Brogan observă o lumină semnalizînd pe intercom.

– Bine gîndit. În timp ce Marina se pregătește să pună mîna pe cel mai recent submarin al lor, noi îi ducem cu zăhărelul.

– Cam așa ceva.

– Cum o să vă descurcați cu epava romană?

– Vom înființa un proiect arheologic pentru a acoperi activitatea desfășurată de o bază stabilită chiar acolo. *Polar Explorer* va rămîne în zonă pentru ca echipajul să poată ajuta la săpături.

– Submarinul este aproape de locul unde este scufundată corabia romană?

– La mai puțin de 10 mile.

– Ai idee în ce stare este?

– Niște avarii la structură, datorate coliziunii cu o ridicătură a fundului mării, dar altfel intact.

– Și vasul roman?

– Oamenii noștri aflați acolo pretind că au găsit cadavrele înghețate ale echipajului într-o excelentă stare de conservare.

Brogan se ridică de la birou și-l conduse pe Shaw pînă la ușă.

– Incredibil, zise el. Apoi rînji drăcește. Mă întreb dacă vom găsi secrete ale unui stat antic.

Shaw rînji și el.

– Mai bine o comoară.

Nici unul dintre ei nu ar fi pariat nici măcar un cent că schimbul lor de cuvinte plin de umor îi va obseda în următoarele 48 de ore.

20

Sub îndrumarea arheologilor, echipajul de pe *Polar Explorer* şi-a croit drum în jos, spre corabia prinsă între gheţuri, strat cu strat, pînă cînd puntea superioară a ieşit la iveală de la proră pînă la pupa.

Toată lumea din fiord era atrasă de zona unde se făceau săpăturile, hipnotizaţi de privelişte ce se înfăţişa ochilor. Doar Pitt şi Lily lipseau. Rămăseseră pe spărgătorul de gheaţă să studieze tăbliţele de ceară.

În timp ce stăteau la marginea săpăturii, o tăcere totală cuprinsese mulţimea de marinari şi arheologi cărora li se alăturase şi echipa ce investiga prăbuşirea avionului. Priveau fix la vasul pe jumătate scos din gheţuri, ca şi cum ar fi fost mormîntul ascuns al unui demnitar antic.

Hoskins şi Graham măsurară carena şi descoperiră că era puţin mai scurtă de 20 de metri, avînd o rază de 7 metri. Catargul se rupsese la doi metri deasupra punţii şi dispăruse. Rămăşiţele velaturii de cînepă erau împrăştiate pe punte şi peste bordul corăbiei, ca şi cum o pasăre uriaşă ar fi strîns-o ghemotoc şi ar fi lăsat-o apoi să cadă. Cîteva bucăţi de canafas era tot ce mai rămăsese dintr-o velă mare şi pătrată.

Verificară puntea şi văzură că era la fel de rezistentă ca şi în ziua în care corabia fusese lansată la apă de pe un şantier naval mediteranean de mult uitat. Obiectele

împrăştiate pe punte fuseseră fotografiate, li se puseseră etichete şi apoi le ridicaseră cu grijă la suprafaţă pentru a fi transportate la bordul lui *Polar Explorer*, unde erau curăţate şi catalogate. Fiecare obiect era pus la păstrare în camera frigorifică a navei pentru a nu se deteriora în timpul călătoriei către o naţiune care nici măcar nu exista când vechea corabie comercială pornise în ultima ei călătorie.

Gronquist, Hoskins şi Graham nu pătrunseseră în cabina principală şi nu intraseră nici în bucătărie. Încet, aproape cu tandreţe, cei trei ridicară o parte a tambuchiului ce ducea spre cală şi îl lăsară deschis. Gronquist se întinse pe burtă şi îşi băgă capul şi umerii în deschizătură până când privirea i se obişnui cu întunericul.

– Sînt acolo? întreabă Graham emoţionat. Sînt aşa cum i-a descris Pitt?

Gronquist privi fix la feţele albe şi fantomatice, ca nişte măşti îngheţate. I se părea că dacă ar da gheaţa la o parte şi i-ar zgîlţîi puţin, ochii lor ar clipi şi s-ar trezi la viaţă.

Ezită înainte de a răspunde. Lumina strălucitoare a zilei îi permitea să vadă toată cala şi zări două forme îmbrăţişate la capătul cel mai îndepărtat al prorei, pe care Pitt nu le observase.

– Sînt exact cum le-a descris Pitt, zise el serios, cu excepţia fetei şi a căţelului.

Pitt stătea lîngă o macara de pe punte şi-l privea pe Giordino care pilota elicopterul ACMS pe deasupra pupei vasului *Polar Explorer*. Cincisprezece secunde mai tîrziu, elicopterul atinse puntea, zgomotul produs de turbină amuţi, iar bătaia paletelor rotorului se încetini până se opri cu totul.

Uşa din partea dreaptă a carlingii se deschise şi pe punte sări un bărbat înalt, purtînd un pulover verde cu *col*

roulé, sub o haină maro sport din catifea reiată. Privi în jur ca pentru a-şi întipări în memorie împrejurimile, apoi îl descoperi pe Pitt, care ridică mîna şi-l salută. Înaintă rapid, cu umerii strînşi şi mîinile adînc vîrîte în buzunare ca să le apere de frig.

Pitt făcu cîţiva paşi înainte şi-l introduse pe vizitator prin tambuchi în căldura primitoare a navei.

– Doctorul Redfern?

– Sînteţi Dirk Pitt?

– Da, eu sînt Pitt.

– Am citit despre isprăvile dumitale.

– Mulţumesc că aţi găsit timp în programul dumneavoastră stît de încărcat ca să veniţi!

– Glumeşti? izbucni Redfern cu ochii plini de entuziasm. Am fost încîntat de invitaţie. Nu există arheolog pe lumea asta care să nu-şi fi dat un dinte pentru a fi aici, acum. Cînd pot să văd corabia?

– O să se întunece cam în zece minute. Cred c-ar fi mai bine să vă pună la curent Dr. Gronquist, arheologul care a supravegheat săpăturile. O să vă arate şi obiectele pe care le-a recuperat de pe puntea principală. Apoi, în zori, urcaţi pe corabie şi preluaţi conducerea operaţiunilor.

– Perfect de acord.

– Aveţi bagaje? întrebă Pitt.

– Nu prea. Doar o servietă şi o valijoară.

– Al Giordino se va ocupa de ele.

– Pilotul elicopterului?

– Da. Al va avea grijă ca bagajul dumneavoastră să ajungă la cabină. Acum, urmaţi-mă. O să vă trimită mîncare caldă, astfel încît să puteţi participa la rezolvarea acestui ciudat mister.

– Te urmez.

Doctorul Mell Redfern îl depăşea pe Pitt în înălţime şi trebui să se aplece cînd trecu prin tambuchi. Chelise aproape complet şi purta ochelari care îi acopereau ochii

albaştri. Arăta destul de bine la corp pentru un bărbat de 40 de ani, deşi avea puţină burtă.

Fostă vedetă a baschetului universitar, care jucase în cele mai bune echipe, dar care îşi luase în acelaşi timp şi doctoratul în antropologie, Dr. Redfern şi-a îndreptat mai tîrziu talentul lui deosebit spre explorarea submarină şi a devenit unul dintre experţii mondiali de clasă în domeniul arheologiei marine clasice.

– Cum a fost călătoria cu avionul de la Atena la Reykjavik? întrebă Pitt.

– Am dormit cea mai mare parte a timpului, răspunse Redfern. Zborul, cu un avion de patrulare al marinei, din Islanda şi pînă la aşezarea eschimoşilor la o sută de mile mai la sud, aproape m-a transformat într-un bloc de gheaţă. Sper că pot împrumuta nişte haine groase. Mi-am luat haine pentru insulele însorite ale Greciei şi nu am prevăzut o călătorie rapidă la Polul Nord.

– Knight, comandantul vasului, o să rezolve problema asta. La ce lucrai?

– Un vas comercial grec din secolul II î.Ch. care s-a scufundat cu o încărcătură de statui de marmură.

Redfern nu-şi putu stăpîni curiozitatea, aşa că începu să-l descoasă pe Pitt:

– Nu ai precizat în mesajul radio ce anume transporta corabia.

– În afară de cadavrele echipajului, n-am găsit nimic altceva în cală.

– Nu poţi avea totul, zise Redfern filozofic. Dar ai menţionat că vasul este practic intact.

– Da, e adevărat. Dacă reparăm spărtura din carenă, refacem catargul şi pînzele şi-i punem vîsle noi, putem naviga cu el pînă în portul New York.

– Dumnezeule, e ceva uluitor. A reuşit Dr. Gronquist să dateze corabia, măcar cu aproximaţie?

– Da, cu ajutorul monedelor, emise cam prin 390 d.Ch. Îi ştim chiar şi numele: "SERAPIS". Era săpat pe pupa cu litere greceşti.

– O corabie comercială bizantină datînd din secolul IV şi păstrată perfect, murmură uimit Redfern. Probabil c-o să fie descoperirea arheologică a secolului. De-abia aştept s-o văd.

Pitt îl conduse în cabina ofiţerilor, unde Lily stătea la o masă, copiind cuvintele de pe plăcuţele de ceară pe hîrtie. Pitt făcu prezentările:

– Doctor Lily Sharp, doctor Mell Redfern.

Lily se ridică şi întinse mîna.

– Este o onoare pentru mine, domnule doctor. Deşi domeniul meu de activitate se referă la cercetările de teren, sînt, încă de cînd eram în liceu, o admiratoare a cercetărilor dumneavoastră de arheologie subacvatică.

– Onoarea e de partea mea, răspunse Redfern politicos. Hai să renunţăm la titlurile astea pompoase şi să ne spunem pe nume.

– Cu ce să te servim? întrebă Pitt.

– Patru litri de ciocolată fierbinte şi un castron de supă o să mă învie din morţi. Ei, unde e misterul de care vorbeai? întrebă Redfern cu nerăbdarea unui copil care sare din pat în ziua de Crăciun ca să vadă cadourile primite.

Pitt îl privi fix şi zîmbi:

– Cum stai cu latina, Mell?

– Binişor. Credeam că vasul este grec, aşa ai spus.

– Este, zise Lily, dar căpitanul şi-a ţinut jurnalul de bord pe tăbliţe de ceară în latină. Şase dintre tăbliţe aveau cîte o legendă. Pe cea de-a şaptea sînt trasate linii ce par a fi o hartă. Dirk le-a recuperat cînd a intrat prima dată pe vas. Eu am copiat inscripţiile pe hîrtie, într-o formă care se poate citi mai uşor, în aşa fel încît să putem face copii la xerox. Am mărit şi scala tăbliţei pe care era un fel de hartă. Deocamdată nu am reuşit să localizăm zona geografică, pentru că nu există nici un indiciu.

Redfern se aşeză şi luă o tăbliţă în mînă. O studie aproape cu veneraţie cîteva clipe, apoi o puse jos. După aceea luă paginile scrise de Lily şi începu să le citească.

Stewardul aduse o cană de ciocolată fierbinte şi un castron mare cu supă. Redfern era atît de prins de traducere încît îşi pierduse pofta de mîncare. Ca un robot, duse cana la gură şi sorbi din ciocolată fără să-şi ia ochii de pe paginile scrise de mînă. Cam după vreo zece minute se ridică şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta a cabinei, mormăind fraze în latină, neţinînd seama de cei ce îl priveau plini de admiraţie.

Pitt şi Lily stăteau într-o tăcere totală, avînd grijă să nu-i întrerupă gîndurile şi privindu-i cu curiozitate reacţiile. Redfern se opri ca şi cum ar fi vrut să pună într-o perspectivă potrivită, în minte, problemele care îl preocupau. Reveni la masă şi examină din nou paginile. Aerul vibra de încordare. Mai trecură cîteva momente de aşteptare tensionată pînă cînd, în sfîrşit, Redfern, cu mîinile tremurînd, lăsă paginile pe masă. Apoi privi în gol, cu ochii înceţoşaţi. Întreaga fiinţă a lui Redfern era cutremurată.

– Arăţi de parcă tocmai ai fi descoperit Locurile Sfinte, zise Pitt.

– Ce scrie acolo? întrebă Lily. Ce-ai descoperit?

Cu greu putură auzi răspunsul lui Redfern. El stătea cu capul aplecat:

– Există posibilitatea, repet, posibilitatea, ca descoperirea voastră întîmplătoare să fi deschis uşa celei mai mari comori de artă şi literatură pe care a cunoscut-o lumea vreodată.

21

– Acum, pentru că te bucuri de atenţia noastră necondiţionată, zise Pitt sec, te-ar deranja să ne faci părtaşi la revelaţiile tale?

Redfern scuturâ din cap ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească mintea:

– Povestea – deşi saga ar fi o definiţie mai bună – este copleşitoare. Nu pot înţelege chiar totul.

Lily întrebă:

– Spun tăbliţele de ce o corabie greco-romană a navigat atît de departe de rutele ei obişnuite?

– Nu greco-romană, ci bizantină, o corectă Redfern. Cînd SERAPIS naviga, în lumea antică, capitala imperiului fusese mutată de Constantin cel Mare de la Roma la Bosporus, unde odinioară se înălţa vechiul oraş grec Bizanţ. Care a devenit Istanbul. Redfern se întoarse spre Lily. Iartă-mă că nu ţi-am răspuns direct. Dar, da, tăbliţele explică cum şi de ce a ajuns vasul aici. Pentru a putea explica, trebuie să prezentăm decorul de atunci, începînd cu 322 î.Ch., anul în care Alexandru cel Mare a murit la Babilon. Imperiul lui a fost împărţit de generalii săi. Unul dintre ei, Ptolomeu, a luat Egiptul şi a devenit rege. Un tip viclean, Ptolomeu ăsta. A reuşit de asemenea să pună mîna şi pe cadavrul lui Alexandru, închizîndu-l într-un sicriu de aur şi cristal. Mai tîrziu a pus racla într-un

mausoleu elegant și a construit în jurul lui un oraș magnific, care depășea în măreție Atena. În onoarea fostului său rege, Ptolomeu denumi orașul Alexandria.

– Ce legătură au toate astea cu SERAPIS? întrebă Lily.

– Te rog, mai ai puțină răbdare, răspunse Redfern. Din nimic, Ptolomeu a fondat un muzeu și o bibliotecă monumentală. Inventarul a devenit impresionant. Urmașii lui, Cleopatra și toți ceilalți, au continuat să-și însușească, prin diferite mijloace, manuscrise și opere de artă, până când muzeul și mai ales biblioteca au devenit unul dintre cele mai mari depozite de artă, știință și literatură din câte au existat vreodată. Această vastă colecție de cunoștințe a rezistat până în anul 391 d.Ch. În acel an împăratul Theodosius și patriarhul Alexandriei, Theofilos, care era un psihopat religios, au hotărît că orice referire la orice altceva, cu excepția principiilor creștine nou formate, era erezie. Au organizat distrugerea Bibliotecii din Alexandria. Statui, uimitoare opere de artă în marmură, bronz, aur și fildeș, tapiserii și picturi incredibile, un număr imens de cărți scrise pe papirus sau piei de animale, chiar cadavrul lui Alexandru, totul urma să fie prefăcut în fărîme sau transformat în cenușă.

– Cam la câte opere de artă ne referim? întrebă Pitt.

– Numai cărțile erau cu sutele de mii.

Lily dădu din cap tristă.

– Ce pierdere îngrozitoare!

– Doar scrierile biblice și cele bisericești au fost lăsate, continuă Redfern. Întreaga bibliotecă și muzeul au fost distruse după ce armatele arabe și turcești au invadat Egiptul, cam în 616 d.Ch.

– Capodoperele timpurii, pentru care a fost nevoie de secole ca să fie adunate, s-au pierdut pentru totdeauna, zise Pitt.

– Pierdute, fu de acord Redfern. Așa au crezut până acum istoricii. Dar dacă este adevărat ceea ce am citit, partea cea mai valoroasă a colecției n-a dispărut pentru totdeauna. Stă ascunsă undeva.

Lily era nedumerită:

– Mai există încă? Luată pe furiș de SERAPIS din Alexandria, înainte de a i se da foc?

– Așa susțin inscripțiile de pe tăbliță.

Pitt privea neîncrezător:

– Nu există nici o posibilitate ca SERAPIS să se fi putut strecura cu mai mult de o părticică din colecție. Ar fi fost imposibil. Vasul este prea mic. Are mai puțin de patruzeci de tone. Echipajul ar fi putut înghesui cîteva mii de pergamente și cîteva statui în cală, dar nimic care să aducă măcar pe departe cu cantitatea de care se vorbește.

Redfern îl privi cu respect pe Pitt.

– Ești foarte perspicace. Și te pricepi bine la corăbiile antice.

– Hai să revenim la felul în care SERAPIS a ajuns în Groenlanda, ceru Pitt, în timp ce Redfern lua paginile potrivite din textul copiat de Lily și le punea în ordine.

– Nu pot să vă fac o traducere literară din latina secolului IV. Este mult prea greoaie și formală. În loc de asta, o să încerc să vă redau textul într-o engleză cursivă. Primul paragraf este înscris la data de 3 aprilie 319 d.Ch., după calendarul iulian, și începe astfel:

"Eu, Cuccius Rufinus, comandant al vasului SERAPIS, angajat de Nicias, negustător grec din orașul-port Rhodos, am fost de acord să transportăm o încărcătură pentru Junius Venator din Alexandria. Voiajul va fi lung și greu, iar Venator nu ne dezvăluie destinația. Fiica mea, Hypatia, a navigat cu mine în acest voiaj și mama ei va fi foarte îngrijorată de lunga noastră despărțire. Dar Venator plătește de douăzeci de ori mai mult decît se plătește în mod obișnuit. O sumă de bani care ne va prinde bine, mie, lui Nicias și întregului echipaj.

Încărcătura a fost urcată la bord noaptea, sub pază armată și în mod foarte misterios, avînd în vedere

că mi s-a ordonat să rămîn în port cu întregul echipaj. Patru soldaţi sub comanda centurionului Domitius Severus au avut ordin să stea pe vas şi să ne însoţească pe tot parcursul călătoriei.
Nu-mi prea place treaba asta, dar Venator mi-a plătit toţi banii pentru voiaj şi nu pot să nu respect contractul."

– Un om cinstit, zise Pitt. Greu de crezut că nu a descoperit natura încărcăturii sale.

– Ajunge şi la asta mai tîrziu. Următoarele rînduri reprezintă jurnalul de bord al voiajului. Menţionează şi numele vasului. Trec mai departe, acolo unde vasul soseşte în primul port:

"Mulţumesc zeului nostru SERAPIS că ne-a ajutat să avem o călătorie uşoară şi rapidă. Patru zile pînă la Carthago Nova, unde ne-am odihnit timp de cinci zile şi ne-am aprovizionat cu de patru ori cantitatea normală de provizii.
Aici ne-am întîlnit cu celelalte corăbii ale lui Junius Venator. Cele mai multe sînt cam de 200 de tone fiecare, cîteva chiar de cîte 300 de tone. Cu tot cu nava amiral a lui Venator sîntem 16 corăbii. SERAPIS al nostru este cel mai mic vas din flotă."

– O flotă, strigă Lily. Ochii îi străluceau, corpul îi era încordat. Au salvat colecţia.

Redfern dădu din cap încîntat:

– Oricum, o mare parte din ea. Participarea unor vase de două – trei sute de tone stă mărturie că negustorii bogaţi din zonă se implicaseră în această operaţiune. Considerînd că două vase duceau oameni şi provizii şi că tonajul mediu al celorlalte 11 nave era de 200 de tone, obţinem un tonaj mediu al întregii flote de 2.800 tone.

Destul pentru a transporta o treime din cărțile bibliotecii și o parte destul de mare din comorile de artă ale muzeului.

Pitt ceru o pauză. Se duse până la bucătăria navei și aduse două cești cu cafea. Puse una în fața lui Lily și se duse să aducă o farfurie cu alune. Rămase în picioare. Gîndea și se putea concentra mai bine cînd stătea în picioare.

– Deocamdată faptul că au fost salvate cărți și opere de artă rămîne o teorie, zise el. N-am auzit nimic care să dovedească că ele au fost într-adevăr luate de acolo.

– Rufinus face precizări mai departe, zise Redfern. Descrierea încărcăturii lui SERAPIS este mai către sfîrșitul jurnalului.

Pitt îl privi nerăbdător pe arheologul marin și se așeză din nou, așteptînd.

– În următoarea tăbliță, Rufinus menționează reparațiile minore pe care le-a suferit nava, bîrfele de la bord și impresia pe care i-a produs-o Carthago Nova, acum Cartagina, în Spania. Ciudat este că nu exprimă nici un fel de alte îndoieli și neliniști referitoare la voiaj. Nu a notat nici măcar data cînd flota a părăsit portul. Dar ceea ce este și mai ciudat este că era cenzurat în ceea ce scria. Ascultați următorul paragraf:

> "Am plecat azi pe mare. Vasele mai rapide remorcîndu-le pe cele mai încete. Nu pot să mai scriu. Soldații ne supraveghează. În urma ordinelor stricte ale lui Junius Venator, nu trebuie să existe nici o mărturie asupra călătoriei."

– Tocmai cînd reușisem să punem în ordine elementele ghicitorii, murmură Pitt, partea centrală lipsește.

– Trebuie să fie mai mult decît atît, insistă Lily. Știu că am copiat mai mult decît atît din jurnal.

– Așa e, zise Redfern, umblînd prin hîrtii. Rufinus începe să scrie din nou unsprezece luni mai tîrziu:

"Sînt liber acum să descriu călătoria noastră cea crudă fără a mă mai teme de pedeapsă. Venator şi mica sa armată de sclavi, Severus şi legionarii săi, toate echipajele corăbiilor, au fost ucişi de barbari, iar flota a fost arsă. SERAPIS a scăpat din cauză că, fiindu-mi frică de Venator, am fost prevăzător.
Am aflat sursa şi conţinutul încărcăturii navelor din flotă şi ştiu unde a fost ascunsă în munţi. Secrete ca acestea nu trebuie dezvăluite muritorilor de rînd. Cred că Venator şi Severus vroiau să-i omoare pe toţi cu excepţia cîtorva soldaţi de încredere şi a unui echipaj care să-i ducă acasă.
Mi-a fost teamă pentru viaţa fiicei mele, aşa că mi-am înarmat echipajul şi le-am ordonat să rămînă în apropierea navei, astfel încît să putem pleca la primul semn de trădare. Dar au lovit întîi barbarii, omorînd sclavii lui Venator şi legiunea lui Severus. Santinelele noastre au murit în bătălie aşa că am tăiat funiile ce ancorau corabia şi am împins-o de pe plajă. Venator a încercat să se salveze fugind spre apă. A strigat după ajutor. Nu puteam risca vieţile fiicei mele şi ale echipajului ca să-l salvez, aşa că am refuzat să mă întorc. Să mă întorc şi să navighez contra curentului ar fi fost sinucidere curată."

Redfern se opri din tradus pentru a spune:
– În acest punct Rufinus se întoarce la plecarea vaselor din Cartagina:

"Călătoria noastră, din Hispania pînă la destinaţia aflată într-un loc necunoscut, ne-a luat 58 de zile. Vremea ne-a fost favorabilă, vîntul bătînd în permanenţă din spate. Pentru acest noroc deosebit,

Serapis a cerut un sacrificiu: doi din membrii echipajului nostru au murit de o boală necunoscută mie."

– Probabil că se referă la scorbut, zise Lily.

– Marinarii din antichitate navigau rareori mai mult de o săptămînă sau două fără să coboare la țărm, clarifică Pitt. Scorbutul nu a devenit o boală obișnuită decît după ce spaniolii au început să facă voiajele lor lungi. Cei de pe SERAPIS ar fi putut muri dintr-o mulțime de motive.

Lily i se adresă lui Redfern:

– Iartă-mă că te-am întrerupt. Continuă, te rog.

"Mai întîi, am coborît pe țărmul unei insule mari, locuit de barbari, care semănau cu sciții, dar aveau pielea mai întunecată. S-au dovedit prietenoși și au ajutat la aprovizionarea flotei cu apă proaspătă și mîncare.

Am trecut pe lîngă mai multe insule, dar vasul amiral nu s-a apropiat de ele. Doar Venator știa unde urma să acosteze flota. Pînă la urmă, am zărit un țărm pustiu și am intrat în gura largă a unui fluviu. Am rămas acolo cinci zile și cinci nopți pînă cînd vînturile ne-au ajutat să părăsim țărmul. Apoi am început să navigăm în susul fluviului, cîteodată vîslind, pînă am ajuns la dealurile Romei."

– Dealurile Romei? repetă Lily absent. Asta e spusă pentru a înșela pe cel care citește.

– Probabil că a folosit-o ca pe o comparație.

– O ghicitoare greu de descifrat, admise Redfern.

"Sclavii sub conducerea lui Latinius Macer au săpat în dealurile ce se înălțau lîngă rîu. Opt luni mai tîrziu, încărcătura flotei a fost cărată de pe nave în ascunzătoare."

– Descrie ascunzătoarea? întrebă Pitt.

Redfren ridică o tăbliță și o compară cu copia lui Lily.

– Părți din unele cuvinte nu se înțeleg. O să le completez cît de bine pot:

"Acum secretul secretelor se afla într-o grotă săpată de sclavi în dealuri. Locul nu poate fi văzut din cauza palisadei.
După ce totul a fost pus la adăpost, hoardele barbare au năvălit dinspre dealuri. Nu știu dacă au avut timp să astupe grota, pentru că eram ocupat să-mi ajut echipajul să împingă corabia de la țărm."

– Rufinus nu menționează distanțele, zise Pitt decepționat, și nici nu dă indicații de direcție. Așa că există posibilitatea ca barbarii, oricine naiba ar fi fost ei, să fi furat totul din grotă.

Fața lui Redfern se întunecă:

– Nu putem exclude această posibilitate.

– Nu cred că s-a întîmplat ce era mai rău, zise Lily optimistă. O colecție imensă nu poate fi distrusă ca și cînd n-ar fi existat niciodată. Unele piese ar fi apărut pînă acum.

– Depinde de zona unde a avut loc acțiunea, zise Pitt. În cincizeci și opt de zile cu o viteză medie de, să zicem, 3 noduri și jumătate, o corabie antică, construită cam cum e SERAPIS ar fi putut naviga mai mult de 4.000 de mile marine.

– Dacă au navigat în linie dreaptă, zise Redfern. Ceea ce nu pare posibil. Rufinus spune doar că au navigat 58 de zile înainte să ajungă la țărm. Călătorind în ape necunoscute, au urmat probabil linia țărmului.

– Dar încotro se îndreptau? întrebă Lily.

– Coasta de sud a Africii de Vest este destinația cea mai logică, răspunse Redfren. Un echipaj de fenicieni a navigat în jurul Africii în sensul acelor de ceasornic, în secolul V î.Ch. Mare parte a acestui voiaj fusese deja

marcat pe hărți în timpul lui Rufinus. E logic ca Venator să-și fi îndreptat flota spre sud după ce a trecut prin strîmtoarea Gibraltar.

– Să nu afirmi asta în fața unui juriu, zise Pitt. Rufinus descrie niște insule.

– Pot fi Madera, Insulele Canare sau Insulele Capului Verde.

– Tot nu se poate. Nu poți explica cum a ajuns SERAPIS în cealaltă parte a globului, din Africa în Groenlanda. E vorba de o distanță de opt mii de mile.

– Adevărat. E ceea ce mă intrigă.

– Eu cred că au luat-o spre nord, zise Lily. Insulele pot fi Shetland sau Feroe. Asta ar însemna că săpăturile au fost făcute de-a lungul coastei Norvegiei sau, și mai probabil, chiar în Islanda.

– S-ar putea să aibă dreptate, fu de acord Pitt. Teoria ei explică cum a ajuns SERAPIS să fie prinsă între ghețuri în Groenlanda.

– Ce ne mai spune Rufinus după ce a scăpat de barbari? întrebă ea.

Redfern se opri ca să-și termine ciocolata. Continuă lectura:

"Am ajuns în largul mării. Navigarea era dificilă. Stelele aveau o poziție diferită. Nici soarele nu e la fel. Furtuni violente din sud s-au abătut asupra noastră. Șeful nostru de echipaj, un gal, a fost luat de valuri în cea de-a zecea zi. Eram în continuare purtați de vînt către nord. În cea de-a treizeci și una zi, zeul nostru ne-a îndreptat spre un golf liniștit, unde am făcut reparații și ne-am aprovizionat cu ce am putut. Am mai adăugat și niște balast. La mică distanță de țărm este o pădure mare din ceea ce par a fi pini pitici. Dacă lovești nisipul cu un băț, țîșnește apă proaspătă.

Șase zile bune de navigat și apoi o altă furtună,

mai cumplită decît prima. Velele noastre au fost rupte şi nu ne mai sînt de nici un folos. Uraganul cel mare a zdrobit catargul, iar vîslele au fost luate de vînt. Timp de mai multe zile am navigat în derivă, neajutoraţi, duşi de un vînt nemilos. Am pierdut socoteala zilelor. Somnul a devenit imposibil. Vremea s-a răcit îngrozitor. S-a format gheaţă pe punte. Vasul nu mai are stabilitate. Am ordonat echipajului să arunce peste bord apa şi vinul."

– Amforele pe care le-am găsit pe fundul mării în afara fiordului.

Redfern se opri, dînd din cap spre Pitt. Apoi continuă să citească:

"Nu mult după aceea am fost purtaţi în golful ăsta lunguieţ. Am reuşit să punem corabia pe ţărm şi am dormit duşi două zile şi două nopţi.

Zeul Serapis ne este potrivnic. A venit iarna şi gheaţa a prins corabia. Nu avem altceva de făcut decît să stăm aici pînă se încălzeşte din nou. Un sat barbar se afla de cealaltă parte a golfului şi oamenii lor vor să facă comerţ cu noi. Facem schimburi cu ei pentru mîncare. Folosesc monedele noastre de aur ca podoabe, habar nu au de valoarea lor. Ne-au arătat cum să ne încălzim arzînd ulei provenit de la un peşte monstruos. Stomacurile noastre sînt pline şi cred că vom supravieţui.

Pentru că mă simt bine şi am mult timp la dispoziţie, o să scriu cîteva rînduri în fiecare zi. În acest paragraf o să scriu despre natura încărcăturii şi despre cantitatea ei.

Încărcătura ce a fost descărcată de sclavii lui Venator din cala lui SERAPIS în timp ce eu îi

observam, nevăzut de nimeni, din bucătăria vasului, era deosebit de valoroasă. La vederea obiectului cel mare, toată lumea a căzut în genunchi plină de veneraţie."

– Ce vrea să spună? întrebă Lily.
– Ai răbdare, zise Redfern. Ascultă!

"320 de tuburi de cupru cu inscripţia *Hărţi geologice*, 63 tapiserii mari. Acestea erau înfăşurate în jurul raclei de cristal şi aur a lui Alexandru. Îmi tremurau genunchii. I-am putut vedea faţa prin..."

– Rufinus n-a mai scris altceva, zise Redfern trist. Nu a mai încheiat propoziţia. Ultima tăbliţă reprezintă un desen ce arată configuraţia generală a ţărmului şi cursul rîului.

– Racla pierdută a lui Alexandru cel Mare, zise Lily în şoaptă. Oare se mai află încă îngropată undeva?

– Împreună cu comori din Biblioteca din Alexandria? continuă Redfern întrebarea lui Lily. N-avem altceva de făcut decît să sperăm.

Reacţia lui Pitt fu total diferită; era plin de încredere:

– Speranţa e pentru spectatori. Cred că vă pot găsi antichităţile astea în treizeci.... hai să zicem, în douăzeci de zile.

Privirile lui Redfern şi ale lui Lily exprimau uimirea. Îl priviră pe Pitt cu neîncrederea acordată de obicei oamenilor politici care promit să reducă taxele. Era evident că nu îl credeau.

– Pari foarte sigur de tine, constată Lily.

Ochii verzi ai lui Pitt străluceau plini de sinceritate:

– Hai să ne uităm pe hartă.

Redfern îi dădu copia făcută de Lily după tăbliţa originală, copie care fusese mărită. Nu prea era nimic de văzut, cu excepţia unei serii de linii ondulate.

– Nu ne spune mare lucru, zise el. Rufinus nu a scris nici o denumire.

– E destul, zise Pitt pe un ton sec, hotărît. E destul ca să ne ducă la uşa de intrare.

Era ora 4 dimineaţa cînd Pitt se trezi. Se întoarse automat pe cealaltă parte, dar îşi dădu seama că cineva aprinsese lumina şi îi vorbea.

– Îmi pare rău, prietene, dar va trebui să te trezeşti.

Pitt privi somnoros figura serioasă a comandantului Knight.

– Ce s-a întîmplat?

– Ordine de sus. Spun că trebuie să pleci imediat la Washington.

– Spun şi de ce?

– Sînt de la Pentagon şi nu m-au onorat cu nici o explicaţie.

Pitt se ridică şi-şi lăsă picioarele goale pe podea.

– Speram să mai pot sta pe-aici puţin ca să privesc săpăturile.

– N-ai norocul ăsta, zise Knight. Tu, Giordino şi Dr. Sharp trebuie să plecaţi într-o oră.

– Lily? Pitt se ridică şi se îndreptă spre cealaltă parte a cabinei. Înţeleg ca boşii cei mari vor să ne pună să povestim despre submarinul sovietic, dar de ce îi interesează Lily?

– Şefii cei mari nu-şi încredinţează secretele servitorilor, zîmbi Knight rece. N-am nici cea mai vagă idee.

– Cum ajungem la Washington?

– La fel cum a venit Redfern. Cu elicopterul pînă la satul de eschimoşi şi de la staţia meteorologică, cu un avion al marinei pînă în Islanda, unde veţi trece pe un bombardier B52 al Forţelor Aeriene care trebuie să plece în State pentru verificarea tehnică anuală.

– Nu aşa se procedează, mormăi Pitt cu periuţa de dinţi în gură. Dacă vor să se asigure de întreaga mea cooperare,

sau îmi asigură transportul cu un avion supersonic particular sau nu mai plec deloc.

– E cam prea de dimineață ca să fii așa ironic.

– Cînd sînt sculat cu noaptea în cap, n-am nici o jenă să le spun șefilor celor mari să se ducă dracului.

– S-a dus naibii viitoarea mea avansare, se văită Knight. Vinovat prin complicitate.

– Stai prin preajma mea și o să ajungi amiralul flotei.

– Sînt ferm convins de asta.

Pitt se bătu cu periuța de dinți peste frunte:

– Mi-a venit o idee. Trimite un mesaj. Spune-le că ne întîlnim la jumătatea drumului. Eu și Giordino vom zbura cu elicopterul nostru ACMS direct la Baza Aeriană de la Thule. Ei pot foarte bine să ne trimită un avion supersonic al guvernului care să ne ducă în Capitală.

– Cred că ar fi la fel de inteligent să le spui chestia asta ca și atunci cînd ai încerca să tracasezi un Doberman care mănîncă.

Pitt își ridică brațele spre tavan:

– De ce oare n-are nimeni de pe-aici pic de încredere în geniul meu?

22

După o zi extrem de senină, cerul deasupra Washingtonului se înnorase. Vremea rece de toamnă împrospătase aerul, iar soarele care apunea smălțuise albele clădiri guvernamentale, făcîndu-le să arate ca de porțelan. Pe cer erau împrăștiați nori ca de vată, care păreau îndeajuns de solizi ca supersonicul Gulfstream IV să poată ateriza pe ei.

Era un avion de 19 locuri, dar Pitt, Giordino și Lily erau singurii pasageri. Giordino adormise chiar înainte ca avionul să decoleze de la baza aeriană de la Thule și nu se mai trezise de atunci. Lily cînd aţipea, cînd se trezea, cînd citea din cartea "Pragul" de Marlys Millhiser.

Pitt rămăsese treaz, pierdut în gînduri, scriind din cînd în cînd într-un carneţel. Își întoarse capul și privi pe hublou la traficul care se mișca încet dinspre centrul capitalei spre periferie.

Gîndurile îl purtară înapoi la echipajul de pe SERAPIS, la comandantul Rufinus, la fiica lui, Hypatia. Lui Pitt îi părea rău că nu o văzuse pe fată în bezna calei, deși camera video înregistrase imaginea ei clar, așa cum o surprinsese moartea ținînd în brațe un cățel lățos.

Gronquist aproape că plîngea cînd o descria. Pitt se întrebă dacă fetița o să ajungă într-o vitrină de muzeu, prin fața căreia se vor perinda șiruri nesfîrșite de curioși, muți de uimire.

Privind orașul de sus, în timp ce avionul se apropia pentru aterizare, Pitt nu se mai gîndi la SERAPIS, concentrîndu-se asupra căutării comorilor Bibliotecii din Alexandria.

Știa exact cum va proceda. Singurul lucru care îl nemulțumea era faptul că miza totul pe o carte. Trebuia să-și bazeze toate căutările pe cele cîteva linii desenate grosolan pe tăblița de ceară de mîna înghețată a unui muribund. Legea lui Murphy – dacă ceva merge rău, va merge și mai rău – deja începuse să-i pună bețe-n roate.

Era posibil ca, dintr-o mulțime de motive, liniile de pe hartă să nu se potrivească unei zone geografice cunoscute: distorsionarea liniilor de pe plăcuță din cauza schimbărilor rapide de temperatură produse de înghețarea inițială pe SERAPIS și apoi dezghețarea la bordul lui *Polar Explorer*, sau poate că Rufinus greșise scara și plasase prost linia țărmului și a rîului; sau, în cel mai rău caz, producerea în timp a unor modificări ale scoarței terestre datorate depunerilor de pămînt sau eroziunii, cutremurelor sau schimbărilor bruște de temperatură care avuseseră loc în ultimii 1600 de ani. Nici un rîu din lume nu și-a menținut același curs timp de 1000 de ani.

Simțea deja mirosul îmbătător al provocării. Acest miros exercita asupra oamenilor care nu se mulțumesc cu o viață așezată aceeași atracție ca cea produsă unei femei excitate de iarba proaspăt cosită după ploaie. Ademenește și subjugă pînă cînd cel provocat nu se mai gîndește deloc la eșec și nici la pericole. Fiorul căutării însemna la fel de mult pentru Pitt ca și succesul acțiunii. Și totuși, ori de cîte ori săvîrșea aproape imposibilul, Pitt simțea, în final, gustul amar al decepției.

Primul obstacol era lipsa de timp necesară căutării. Al doilea era submarinul sovietic. El și Giordino urmau să fie cu siguranță primii aleși pentru a supraveghea operațiunile de ranfluare.

Pitt fu întrerupt din gîndurile sale de vocea pilotului, care le cerea prin difuzor să-şi pună centurile de siguranţă. Privi prin hublou şi văzu deasupra copacilor desfrunziţi umbra minusculă a avionului crescînd din ce în ce mai mult. Iarba uscată trecu pe lîngă ei într-o clipă şi locul ei fu luat de beton. Pilotul rulă pe pista principală de la Baza Aeriană de la Andrews şi se opri lîngă un Ford Taunus.

Pitt o ajută pe Lily să coboare din avion, apoi el şi Giordino descărcară bagajul şi îl puseră în portbagajul maşinii. Şoferul, un tînăr atletic, stătea deoparte, ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i stînjenească pe cei doi tipi duri, care manevrau valizele grele şi sacii din pînză de cort cu uşurinţă, ca pe nişte perne.

– Care e programul? îl întrebă Pitt pe şofer.

– Luaţi masa cu amiralul Sandecker, la clubul lui.

– Care amiral? întrebă Lily.

– Sandecker, răspunse Giordino. Şeful nostru de la ACMS. Cred că am făcut noi ceva să merităm asta. Rareori se întîmplă să ne invite la masă.

– Fără să mai vorbim că invitaţia este la clubul John Paul Jones! adăugă Pitt.

– Un club cu circuit închis?

Giordino dădu din cap.

– Un loc de întîlnire pentru fosilele ruginite ale elitei marinei, cu apă de santină în vezica urinară.

Era deja întuneric cînd şoferul intră pe o stradă rezidenţială, liniştită din Georgetown. Cinci blocuri mai încolo pătrunse cu maşina pe o alee cu pietriş şi se opri sub porticul unui conac victorian din cărămidă roşie.

În holul de la intrare, un om scund, cu înfăţişarea unui cocoş de munte, îmbrăcat într-un costum de mătase cu vestă, se apropie de ei. Se mişca cu paşi repezi şi energici, ca o pisică care se strecoară prin crăpătura uşii. Trăsăturile lui ascuţite îi aminteau lui Pitt de un grifon. Părul roşcat se continua cu o barbă tunsă meticulos în stil Van Dyke. Ochii lui exprimau acreală şi dispreţ.

Amiralul James Sandecker nu era genul care să se strecoare într-o cameră; el o lua cu asalt.

– Mă bucur să vă văd întorşi cu bine, băieţi, zise el pe un ton mai mult oficial decît prietenos. Aud că aţi descoperit o corabie antică care poate schimba cărţile de istorie! Mass-media nu vorbeşte decît despre asta.

– Am avut noroc de cîteva ori, zise Pitt. Aş vrea să vi-o prezint pe doamna doctor Lily Sharp. Lily, amiralul James Sandecker.

Cînd se afla în prezenţa unei femei frumoase, Sandecker strălucea ca un far şi el se aprinse pentru Lily.

– Doamnă doctor, sînteţi cea mai frumoasă doamnă care a intrat vreodată în această clădire.

– Mă bucur că acest club nu exclude prezenţa feminină!

– Asta nu pentru că membrii Clubului n-ar avea prejudecăţi, spuse Giordino viclean. Dar cele mai multe femei mai degrabă ar accepta să li se facă o injecţie antitetanos, decît să vină aici şi să asculte nişte fosile povestind amintiri din războaiele trecute.

Sandecker îi aruncă lui Giordino o privire nimicitoare.

Lily îi privi nedumerită pe cei doi bărbaţi. Se gîndi că poate a fost prinsă la mijloc într-o dispută mai veche.

Pitt îşi înăbuşi rîsul, dar nu se putu împiedica să nu zîmbească. El urmărea această dispută de zece ani. Toţi cei apropiaţi ştiau că Giordino şi Sandecker sînt prieteni foarte buni.

Lily hotărî să se retragă strategic:

– Dacă unul dintre dumneavoastră, domnilor, mi-ar arăta unde este toaleta, m-aş duce să mă aranjez puţin.

Sandecker arătă spre hol:

– Prima uşă la dreapta. Nu te grăbi.

De îndată ce plecă, amiralul îi introduse pe Pitt şi Giordino într-o cameră mică, şi închise uşa.

– Trebuie să plec într-o oră la o întîlnire cu ministrul Marinei. Asta este singura şansă pe care o avem ca să

vorbim între patru ochi, așa că va trebui să ne grăbim, pînă nu se întoarce doamna doctor Sharp. Întîi, vreau să vă spun că ați făcut o treabă a naibii de bună găsind submarinul sovietic și reușind să păstrați un secret absolut asupra lui. Președintele a fost încîntat cînd a aflat și mi-a cerut să vă mulțumesc.

– Cînd începem? întrebă Giordino.

– Ce să începeți?

– Operațiunea secretă de ranfluare a submarinului.

– Oamenii de la Serviciul de Informații insistă să nu se întreprindă nimic deocamdată. Ei vor să transmită informații false agenților sovietici. Vor să lase să se înțeleagă că o investigație suplimentară n-ar însemna nimic altceva decît folosirea în mod inutil a banilor contribuabililor și că nu ne mai ocupăm de această investigație, considerînd-o o cauză pierdută.

– Pentru cît timp? întrebă Giordino.

– Poate un an, sau atît cît le va fi necesar celor de la serviciul de planificare ACMS să facă planurile și să construiască echipamentul necesar.

Pitt îl privi suspicios pe amiral:

– Presimt că noi nu vom fi incluși în planuri.

– Ai dreptate, spuse Sandecker ferm. Sau, cum se spune la poliție, nu vă mai ocupați voi de acest caz.

– Pot să întreb de ce?

– Pentru niște persoane așa importante ca voi, am un caz deosebit.

– Ce poate fi mai important decît să furi secretele celui mai periculos submarin sovietic? întrebă Pitt precaut.

– O vacanță la schi, răspunse Sandecker. Nimic nu e mai plăcut decît aerul sănătos și zăpada afînată din Munții Stîncoși. Aveți locuri rezervate la cursa de Denver, mîine dimineață la 10:45. Doamna doctor Sharp va veni cu voi.

Pitt îl privi pe Giordino, care ridică din umeri. Se întoarse din nou spre Sandecker:

– Este un exil sau o răsplată?

– Hai s-o numim vacanță de lucru. Senatorul Pitt vă va da toate detaliile.

– Tata?

– Te așteaptă în seara asta acasă la el.

Sandecker scoase un ceas de aur din buzunarul vestei și privi cadranul sidefiu.

– Nu trebuie să o facem pe frumoasa doamnă să ne aștepte.

Sandecker porni către ușă, pe cînd Pitt și Giordino păreau că prinseseră rădăcini în covorul uzat al camerei.

– Nu ne duce cu vorba, amirale!

Vocea lui Pitt era hotărîtă:

– Dacă nu joci cinstit, nimic nu mă va convinge să mă urc în avionul ăla.

– Te rog să primești și scuzele mele, zise Giordino. Simt cum mă apucă o criză de friguri galbene.

Sandecker se opri din drum, se întoarse, ridică din sprîncene și-l privi fix pe Pitt:

– Să nu-ți închipui vreo clipă că mă păcălești, domnule. Puțin îți pasă de submarinul sovietic. Dorești atît de mult să găsești relievele Bibliotecii din Alexandria că ai renunța chiar și să mai faci dragoste.

Pitt îi replică, stăpînindu-se:

– Perspicacitatea ta este perfectă. La fel sînt și mijloacele tale de informare. Vroiam să-ți dau transcrierea jurnalului de bord al corabiei SERAPIS cînd ne-am fi întors la Washington. Se pare că cineva mi-a luat-o înainte.

– Comandantul Knight. A transmis Departamentului Marinei, codificat prin radio, traducerea făcută de doctorul Redfern. Departamentul Marinei a predat-o mai departe Consiliului Național de Securitate și președintelui. Am citit o copie înainte ca voi să părăsiți Islanda. Fără să știți, ați deschis cutia Pandorei. Dacă ascunzătoarea există într-adevăr și poate fi găsită, va provoca o revoluție politică. Dar n-am de gînd să dezbat subiectul. Tatăl tău a

fost însărcinat să-ţi vorbească despre asta, din motive pe care el ţi le va explica mai bine.

– Ce rol are Lily aici?

– Face parte din scenariu. Ea este acoperirea ta, în cazul în care există o scurgere de informaţii, sau dacă K.G.B. bănuieşte că submarinul lor a fost găsit. Martin Brogan vrea ca toată lumea să fie convinsă că te ocupi de un proiect arheologic real. De aceea ne-am întîlnit aici, la club, iar tatăl tău îţi va explica mai multe acasă. Mişcările tale trebuie să pară cît mai normale, în cazul în care eşti urmărit.

– Mi se pare o chestie complet inutilă.

– De nepătruns sînt căile birocraţiei, spuse Giordino resemnat. Mă întreb dacă o să pot obţine bilete la jocul echipei Bronco din Denver.

– Mă bucur că ne-am înţeles, zise Sandecker cu satisfacţie. Acum, hai la masă. Mor de foame.

O lăsară pe Lily la hotelul Jefferson. Ea îi îmbrăţişă pe amîndoi şi intră în hol, urmată de un hamal care-i ducea bagajele. Pitt şi Giordino îi cerură şoferului să-i ducă la clădirea înaltă de zece etaje, cu panouri solare, unde se afla sediul central al Agenţiei de Cercetări Marine şi Subacvatice.

Giordino se duse direct în biroul lui de la etajul patru, în timp ce Pitt rămase în lift şi urcă la ultimul nivel, unde se afla centrul de comunicaţii şi informaţii. Îşi lăsă geanta-diplomat la secretară, scoţînd doar un plic pe care îl strecură în buzunarul hainei. Se învîrti printre rîndurile nesfîrşite de echipament electronic şi de computere pînă cînd găsi un bărbat ce stătea turceşte pe podea, privind un casetofon în miniatură pe care îl scosese dintr-un cangur de jucărie.

– Cînta "Waltzing Mathilda" fals? întrebă Pitt.

– De unde ştii?

– Am baftă la presupuneri.

Hiram Yaeger îşi ridică privirea şi zîmbi. Avea o faţă nostimă şi părul blond legat la spate. Barba lui lungă şi cîrlionţată părea luată cu împrumut. Privea printr-o pereche de ochelari cu rama de sîrmă şi era îmbrăcat ca un călăreţ de rodeo cu blugi Levi's vechi şi cizme pe care şi un cerşetor le-ar fi aruncat.

Sandecker îl furase pe Yaeger de la o companie de calculatoare din Silicon Valley, California şi-i dăduse mînă liberă să creeze din nimic centrul de calcul al ACMS. Era o îmbinare perfectă între geniul uman şi un calculator. El conducea o vastă bancă de date, care conţinea toate rapoartele şi cărţile scrise vreodată despre oceanele lumii.

Yaeger studia cu un ochi critic maşinăria din interiorul păpuşii.

– Aş fi putut construi un sistem mai bun decît ăsta, folosindu-mă doar de ustensilele de bucătărie.

– Poţi să-l repari?

– Probabil că nu.

Pitt dădu din cap şi arătă spre sala calculatoarelor.

– Ai fost în stare să instalezi toate astea şi nu poţi să repari un simplu casetofon?

– Nu prea mă pasionează.

Yaeger se ridică, se duse în birou şi aşeză jucăria pe un colţ al mesei.

– Poate într-o zi, cînd o să am inspiraţie, o să-l transform într-o lampă vorbitoare.

Pitt îl urmă şi închise uşa.

– Te simţi în formă pentru un proiect mai exotic?

– În ce domeniu?

– Cercetare.

– Dă-i drumul.

Pitt scoase plicul din buzunar şi-l dădu lui Yaeger. Vrăjitorul computerelor de la ACMS se trînti pe un scaun, deschise plicul şi scoase hîrtiile dinăuntru. Parcurse rapid

foaia dactilografiată, apoi o mai citi încă o dată mai rar. După o tăcere lungă, îl privi pe Pitt pe deasupra ochelarilor.

– E de pe corabia aia veche?

– Ai aflat?

– Trebuie să fii orb şi surd să nu afli. Povestea a fost în toate ziarele şi pe toate canalele TV.

Pitt arătă spre hîrtiile din mîna lui Yaeger:

– Asta este traducerea din latină a jurnalului de bord al corabiei.

– Şi ce vrei de la mine?

– Uită-te la pagina cu harta.

Yaeger ridică pagina şi studie liniile care nu purtau nici o inscripţie.

– Vrei să potrivesc liniile de pe hartă cu o zonă geografică cunoscută?

– Dacă poţi, spuse Pitt.

– Nu prea am un punct de pornire. Ce-i asta?

– Ţărmul unui ocean şi un rîu.

– Cînd a fost desenată?

– În anul 391 d.Ch.

Yaeger îl privi amuzat pe Pitt.

– E ca şi cum mi-ai cere să-ţi spun cum se numeau străzile din Atlantis.

– Programează-ţi prietenii electronici să refacă traseul parcurs de navă după plecarea flotei din Cartagina. Ai putea încerca şi în sens invers, de la locul naufragiului din Groenlanda. Am inclus coordonatele.

– Sper că-ţi dai seama că s-ar putea ca rîul ăsta să nu mai existe.

– Mi-a trecut şi asta prin minte.

– O să am nevoie de autorizaţie de la amiral.

– O s-o ai mîine, la prima oră.

– Bine, zise Yaeger sumbru. O să fac tot ce pot. Cînd ai nevoie de ea?

– Lucrează la ea pînă obții ceva, răspunse Pitt. Trebuie să plec din oraș o vreme. O să te sun poimîine, să-mi spui cum merge.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur.

– E chiar așa de important?

– Da, zise Pitt rar. Cred că da. Poate mai important decît ne putem imagina noi doi.

23

Cînd tatăl lui Pitt deschise uşa casei lui în stil colonial de pe Massachusetts Avenue din Bethesda, Maryland, era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni kaki, decoloraţi şi cu un pulover frumos împletit. Acest Socrate al Senatului era recunoscut pentru costumele sale scumpe şi moderne, totdeauna înfrumuseţate de un mac auriu de California purtat la butonieră. Dar acasă se îmbrăca ca un fermier ieşit la iarbă verde.

– Dirk, spuse cu plăcere, strîngîndu-l în braţe cu căldură pe fiul lui. Ne vedem rar în ultimul timp.

Pitt îl luă de după umeri pe senator şi intrară împreună în biblioteca cu lambriuri şi rafturi de cărţi din podea pînă în tavan. Focul ardea în cămin.

Senatorul îi arătă fiului său un scaun, iar el se îndreptă spre bar.

– Bombay Gin Martini cu lămîie, nu-i aşa?

– E cam răcoare pentru gin. Ce-ai zice de un Jack Daniels sec?

– Fiecare cu otrava lui.

– Ce face mama?

– E la un fel de staţiune balneară, o fermă din California unde se duce în fiecare an să facă un tratament de slăbire. O să se întoarcă poimîine, mai grasă cu un kilogram.

– Nu renunță niciodată.

– Asta o face să se simtă fericită.

Senatorul îi dădu lui Pitt un pahar de whisky și-și turnă și lui un pahar de vin de Porto. Ridică paharul:

– Pentru succesul deplin al călătoriei în Colorado.

Pitt nu bău.

– A cui a fost strălucita idee de a mă trimite la schi?

– A mea.

Pitt luă o înghițitură de Jack Daniels și-l privi grav pe tatăl său.

– Ce legătură ai tu cu descoperirea vestigiilor Bibliotecii din Alexandria?

– Dacă există cu adevărat, mă interesează deosebit de mult.

– Vorbești ca cetățean particular sau ca birocrat?

– Ca patriot.

– Bine, zise Pitt oftînd. Pune-mă în temă. De ce arta clasică, operele literare și racla lui Alexandru sînt atît de vitale pentru interesele Statelor Unite?

– Nimic din toate astea, zise senatorul. Ceea ce ne interesează sînt hărți care să prezinte resursele geologice ale lumii vechi. Minele de aur ale faraonilor, care n-au fost descoperite niciodată, uitatele mine de smaralde ale Cleopatrei, ținutul fabulos și mistic Punt, care era cunoscut pentru bogățiile lui în argint, antimoniu și aurul cu reflexe verzui, neobișnuite; locuri cunoscute acum două sau trei mii de ani, dar îngropate în uitarea timpului. Mai era de asemenea și Ophir, ținutul legendar, cu bogățiile lui de minereuri prețioase. Locul unde se află este încă un mister chinuitor. Minele regelui Solomon, ale lui Nabucodonosor din Babilon, ale reginei din Saba, a cărei țară legendară este astăzi doar o amintire. Averea fabuloasă a secolelor se află încă ascunsă sub nisipurile din Orientul Mijlociu.

– Să zicem că găsim manuscrisele. Și ce-i cu asta? Cum pot depozite de minerale prețioase aparținînd altor țări să prezinte interes pentru guvernul nostru?

– Le putem folosi în tranzacții, îi răspunse senatorul. Dacă putem să indicăm locul unde se găsesc, putem să negociem crearea unor societăți comerciale mixte care să le exploateze. Putem, de asemenea, să le folosim ca atuuri în convorbirile cu conducătorii altor guverne și să cîștigăm cu ajutorul lor puțina bunăvoință de care avem atîta nevoie.

Pitt dădu din cap și spuse:

– E o noutate pentru mine faptul că Congresul a început să dorească stabilirea de relații bune cu străinătatea. Probabil că mai sînt și alte interese la mijloc.

Senatorul aprobă, uimit de perspicacitatea fiului lui:

– Mai sînt și altele. Cunoști termenul de "capcană stratigrafică"?

– Ar trebui să știu, zîmbi Pitt. Acum cîțiva ani am descoperit chiar eu una în Marea Labrador, în largul coastelor provinciei Québec.

– Da, proiectul Doodleburg. Îmi amintesc.

– O "capcană stratigrafică" este un zăcămînt de petrol foarte dificil de găsit. Explorarea seismică obișnuită nu-l poate detecta. Totuși deseori se dovedesc a fi zăcăminte deosebit de bogate.

– Ceea ce ne duce cu gîndul la bitum, un gudron sau asfalt, conținînd hidrocarburi, folosit în Mesopotamia cu mai bine de 5000 de ani în urmă pentru a asigura impermeabilitatea clădirilor, a canalelor, a conductelor din argilă, ca și a bărcilor ștemuite. Poate fi folosit și pentru drumuri, pentru tratarea rănilor sau pentru adezive. Mult mai tîrziu, grecii vorbesc despre existența unor izvoare de-a lungul coastei Africii de Nord, care sînt pline cu petrol. Romanii au menționat și ei un loc în Sinai, pe care l-au numit Muntele de Petrol. Iar Biblia ne spune că Dumnezeu i-a poruncit lui Iacob să extragă petrol dintr-o piatră asemănătoare cu cremenea și descrie valea Siddim ca fiind plină de puțuri cu nămol, care știm astăzi că sînt puțuri de gudron.

– Nici una din aceste zone nu a fost descoperită şi forată? întrebă Pitt.

– S-au făcut foraje, dar pînă acum fără rezultate deosebite. Geologii afirmă cu o probabilitate de 90% că numai în subsolul Israelului ar putea să se găsească cinci sute de milioane de barili de petrol brut. Din nefericire, localizările din vechime s-au pierdut sau au fost acoperite de-a lungul secolelor datorită alunecărilor de teren şi cutremurelor.

– Atunci ţinta noastră principală este să găsim un masiv zăcămînt de petrol în Israel.

– Trebuie să recunoşti că ar soluţiona o mulţime de probleme.

– Da, cred că aşa e.

Senatorul şi Pitt rămaseră tăcuţi cîteva clipe, uitîndu-se la foc. Dacă Yaeger şi banca lui de date din computer nu găsesc un fir, şansele sînt reduse la zero. Pitt simţi cum îl cuprinde mînia că grangurii cei mari de la Casa Albă şi din Congres sînt mai interesaţi de petrol şi aur decît de arta şi de literatura care ar putea completa golurile din istoria omenirii.

Era, se gîndi el, o constatare tristă asupra afacerilor de stat.

Liniştea fu întreruptă de sunetul telefonului. Senatorul se îndreptă spre birou şi ridică receptorul. Nu spuse nimic, ascultă doar o clipă, apoi închise.

– Mă îndoiesc că voi găsi în Colorado biblioteca pierdută, zise Pitt sec.

– Toţi cei interesaţi ar fi foarte surprinşi de aşa ceva, zise senatorul întorcîndu-se. Secretara mea ţi-a aranjat o întîlnire cu cel mai mare specialist în domeniu. Dr. Bertram Rothberg, profesor de istorie antică la Universitatea din Colorado, consideră că studiul asupra Bibliotecii din Alexandria e opera vieţii sale. Îţi va prezenta date care-ţi vor fi de mare folos în cercetările tale.

– De ce trebuie să mă duc eu la el? Ar fi mai practic dacă l-am aduce pe el la Washington.

– Te-ai întîlnit cu amiralul Sandecker?

– Da.

– Atunci știi că este deosebit de important ca între tine și Al Giordino, pe de o parte, și descoperirea submarinului sovietic, pe de alta, să nu poată fi făcută nici o legătură. Telefonul pe care l-am primit acum cîteva minute era de la un agent F.B.I., care urmărește un agent K.G.B., care te urmărește pe tine.

– Mă bucură să aud că sînt atît de popular.

– Nu trebuie să faci nici o mișcare care să stîrnească bănuieli.

Pitt aprobă.

– Toate bune și frumoase, dar ce te faci dacă rușii prind de veste? Au și ei la fel de mult de cîștigat dacă reușesc să pună mîna pe datele pe care le conține Biblioteca.

– Există și această posibilitate, dar probabilitatea este destul de redusă, zise senatorul precaut. Am luat toate măsurile de siguranță pentru a păstra secretul tăbliței de ceară.

– Următoarea întrebare.

– Dă-i drumul.

– Dacă sînt sub supraveghere, zise Pitt, ce va împiedica K.G.B.-ul să mă urmărească pînă la ușa dr. Rothberg?

– Nimic, răspunse senatorul. Avem chiar intenția să-i privim cum o fac și să ne admirăm măiestria.

– Deci, lăsăm lucrurile la voia întîmplării?

– Exact.

– De ce tocmai eu?

– Datorită mașinii tale L-29 Cord.

– A mașinii mele?

– Mașina ta retro, pe care ai dat-o la reparat la Denver. Omul pe care l-ai angajat pentru asta a telefonat aici

săptămîna trecută ca să ne spună că treaba este terminată şi că maşina arată splendid.

– Deci, voi călători cu alai spre Denver pentru a-mi recupera maşina de colecţionar, voi schia puţin pe pîrtie şi voi petrece împreună cu dr. Sharp.

– Exact, repetă senatorul. Te vei duce la Hotelul Breckenridge. Acolo te va aştepta un mesaj care-ţi va explica unde şi cînd vei lua legătura cu dr. Rothberg.

– Aminteşte-mi să nu fac niciodată afaceri cu tine.

Senatorul rîse.

– Ai mai fost tu implicat şi altă dată în tot felul de afaceri machiavelice.

Pitt îşi termină whisky-ul, se ridică şi puse paharul pe şemineu.

– Pot să stau la cabana de ski a familiei?

– Aş prefera să nu treci pe-acolo.

– Dar clăparii şi schiurile mele sînt în garaj!

– Poţi să închiriezi echipament.

– E ridicol.

– Cîtuşi de puţin, zise senatorul calm, dacă te gîndeşti că îndată ce-o să deschizi uşa, vei fi împuşcat.

– Eşti sigur, amice, că aici vrei să cobori? întrebă şoferul taxiului după ce opri lîngă ceea ce părea a fi un hangar abandonat într-un colţ al aeroportului internaţional din Washington.

– Ăsta e locul, răspunse Pitt.

Şoferul se uită neliniştit de jur împrejur la zona pustie şi neluminată. Locul ăsta e numai bun pentru tîlhării, gîndi el. Întinse mîna sub scaunul său şi scoase o ţeavă pe care o ascunsese acolo pentru astfel de ocazii. Se uită neliniştit prin oglinda retrovizoare la Pitt care scoase din buzunar un portofel. Şoferul se relaxă puţin. Pitt nu prea avea mutră de bandit.

– Cît îţi datorez?

– Aparatul arată 8,60, răspunse şoferul.

Pitt plăti costul călătoriei, plus un bacşiş şi coborî din taxi, aşteptînd ca şoferul să deschidă portbagajul şi să-i scoată bagajele.

– Împuţit loc de dat jos din maşină, mormăi şoferul.

– Mă aşteaptă cineva.

Pitt rămase nemişcat pînă cînd luminile din spate ale taxiului dispărură în depărtare. Apoi deconectă sistemul de alarmă al hangarului cu o telecomandă de buzunar şi intră printr-o uşă laterală. Formă un cod pe telecomandă şi interiorul se umplu de lumină fluorescentă, strălucitoare.

Hangarul era locuinţa lui Pitt. La parter se afla colecţia lui de maşini clasice sau celebre. Acolo se mai găsea un vagon de cale ferată Pullman şi un avion trimotor marca Ford. Cel mai bizar obiect de acolo era o cadă de baie din fier care avea ataşat un motor în partea exterioară.

Se îndreptă spre partea locuibilă, care se afla la următorul nivel, pe peretele din spate. Se ajungea acolo pe o scară de fier în spirală, ornamentată; uşa se deschidea spre o cameră de zi avînd într-o parte un dormitor şi un birou, iar în cealaltă parte o sufragerie şi o bucătărie.

Despachetă şi intră sub duş, dînd drumul la apa fierbinte şi îndreptînd jetul de apă spre un perete acoperit cu faianţă. Se aşeză pe spate cu picioarele în sus, sprijinite de robinete ca să poată regla cu degetele temperatura apei şi adormi pe loc.

45 de minute mai tîrziu, Pitt îmbrăcă un halat de baie şi deschise televizorul. Tocmai vroia să reîncălzească o cratiţă cu fasole de Texas, cînd sună intercomul. Apăsă pe buton aşteptînd să audă vocea lui Al Giordino.

– Da?

– Serviciul de aprovizionare la domiciliu "Groenlanda", răspunse o voce feminină.

Rîse şi apăsă un buton care deschise uşa laterală. Păşi pe balcon şi privi în jos.

Lily intră cărînd un coş mare pentru picnic. Se opri şi privi uimită în jurul ei cîteva clipe, ameţită de lumina reflectată de întinderea de crom şi de lac din jurul ei.

– Amiralul Sandecker a încercat să-mi descrie locuinţa ta, zise ea cu admiraţie, dar nu a reuşit să-mi dea o imagine apropiată de realitate.

Pitt coborî scările în întîmpinarea ei. Luă coşul de picnic şi aproape că-l scăpă din mînă.

– Asta cîntăreşte o tonă. Ce-i în el?

– Cina noastră. M-am oprit la un magazin de delicatese şi-am ales cîteva bunătăţi.

– Miroase foarte apetisant!

– Vom începe cu somon afumat, urmat de supă de ciuperci de pădure, salată de spanac cu fazan şi nuci, specialităţi în sos de scoici şi vin alb, iar de băut, o sticlă de Principessa Gavi. Ca desert, avem trufe de ciocolată şi cafea.

Pitt o privi pe Lily şi zîmbi cu admiraţie. Faţa îi era plină de viaţă, iar ochii strălucitori. Era în ei o scînteie pe care nu o observase pînă atunci. Părul ei era pieptănat pe spate. Purta o rochie strîmtă, decoltată în spate, neagră, cu paiete care sclipeau cînd mergea. Eliberată din hainele groase pe care le purtase în Groenlanda, sînii îi erau mai mari şi şoldurile mai înguste decît şi le imaginase el. Avea picioare lungi şi senzuale, iar mişcările ei erau provocatoare.

După ce intrară în camera de zi, Pitt puse coşul cu mîncare pe un scaun şi o luă de mînă:

– Putem să mîncăm mai tîrziu, şopti el.

Cuprinsă involuntar de timiditate, Lily îşi lăsă ochii în jos, apoi încet, ca atraşi de o forţă irezistibilă, ochii ei se ridicară încet pentru a-i întîlni pe-ai lui. Ochii verzi ai lui Pitt erau atît de pătrunzători, încît picioarele i se înmuiară, iar mîinile începură să-i tremure. Simţi cum se înroşeşte.

Ce prostie, gîndi Lily. Plănuise cu sînge rece seducţia, în cele mai mici amănunte, începînd cu vinul special şi

terminînd cu rochia, cu sutienul şi bikinii de dantelă neagră. Iar acum o năpădeau îndoielile şi nehotărîrea. Nu se aşteptase ca totul să se petreacă atît de repede.

Fără un cuvînt, Pitt îi dezgoli umerii şi lăsă rochia cu paiete să cadă într-un cerc de luminiţe strălucitoare pe podea, în jurul pantofilor ei cu toc. Îşi strecură o mînă în jurul taliei şi pe cealaltă sub genunchi, ridicîndu-i trupul cu o singură mişcare lină.

În timp ce o purta către dormitor, ea îşi ascunse faţa la pieptul lui.

– Mă simt ca o tîrfă fără ruşine, şopti ea.

Pitt o aşeză încet pe pat şi o privi. Imaginea trupului ei aprinsese deja în el flăcările pasiunii.

– Ar fi foarte bine, spuse el cu voce răscolită, dacă te-ai şi comporta în felul ăsta.

24

Yazid intră în sufrageria vilei sale. Se opri şi privi o clipă masa lungă, plină de farfurii, platouri, tacîmuri şi pocale, toate din bronz.

– Sper că prietenilor mei le-a plăcut cina.

Mohammed al-Hakim, un înţelept mullah care era însoţitorul lui Yazid, îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

– A fost excelentă, ca de obicei, Ahmad. Dar am fost lipsiţi de înţeleapta ta companie.

– Allah nu-mi dezvăluie dorinţele sale atunci cînd stomacul meu e plin, spuse Yazid, zîmbind. Privi de jur-împrejurul camerei, pe toţi cei cinci bărbaţi care se ridicaseră în picioare şi-şi arătau în diferite grade respectul faţă de autoritatea lui.

Hainele lor nu semănau deloc între ele. De cînd fugise din Cairo, colonelul Naguib Bashir, conducătorul unei organizaţii clandestine a ofiţerilor pro-Yazid, purta întotdeauna o *djeliba* bogată, cu mîneci lungi şi glugă pentru a-i ascunde identitatea. Pe capul lui al-Hakim trona un turban, ca o umflătură grotescă, iar corpul lui fragil era acoperit de la umăr pînă-n tălpi de o robă posomorîtă, din bumbac negru, decolorat de prea multă purtare. Mussa Moheidin, ziarist, propagandistul lui Yazid, era îmbrăcat lejer, în pantaloni şi cămaşă sport, descheiată la gît, în timp ce tînărul turc din grup, Khaled Fawzy, ţeava de tun a

consiliului revoluționar, purta o salopetă militară. Doar Suleiman Ammar era îmbrăcat într-un costum croit impecabil.

– Probabil că vă întrebați cu toții de ce am convocat această adunare de urgență, așa că nu voi pierde vremea, anunță Yazid. Allah m-a binecuvîntat cu un plan prin care putem să scăpăm de președintele Hassan și de haita lui de hoți corupți, dintr-o singură lovitură de maestru. Acum, vă rog să luați loc și să vă terminați cafelele.

Se îndreptă către un perete și apăsă pe un buton. O hartă mare, colorată, coborî încet către podea. Ammar o recunoscu ca fiind o hartă didactică standard a Americii de Sud, de fabricație egipteană. Zona de coastă a orașului Punta del Este, la scară mărită, era încercuită cu roșu. În partea de jos a hărții era lipită cu scotch fotografia unei luxoase nave de croazieră.

Bărbații aflați în jurul mesei s-au așezat la locurile lor. Interesul le fusese trezit. Așteptau liniștiți să audă revelația cu care Allah l-a binecuvîntat pe conducătorul lor religios.

Doar Ammar își exprima scepticismul. Era prea realist pentru a avea încredere în născocirile pioase.

– În șase zile, începu Yazid, la Punta del Este vor avea loc întîlnirile la nivel înalt în domeniul economic internațional, ce vor pune în discuție criza monetară internațională. Tot aici a avut loc Conferința Economică Inter-Americană și a Consiliului Social, în urma cărora a fost creată Alianța pentru Progres. Națiunile cu datorii externe mari, cu excepția Egiptului, s-au unit pentru a repudia toate împrumuturile și a cere ștergerea datoriilor străine. Acest act va duce sute de bănci din Statele Unite și din Europa la faliment. Bancherii occidentali și experții lor financiari au convocat întîlniri de ultimă oră într-o ultimă încercare de a opri iminenta catastrofă economică. Președintele nostru vîndut imperialiștilor este singurul lor punct de rezistență. Hassan urmează să participe la întruniri și să submineze pe frații noștri islamici și pe

prietenii din lumea a treia, cerşind zarafilor occidentali alte noi împrumuturi care să menţină asupra Egiptului gheara lor distrugătoare. Noi nu vom permite asta. *Bis millah**, vom profita de acest moment pentru a instaura un guvern islamic adevărat pentru poporul nostru.

– Eu zic să ucidem tiranul şi să terminăm odată, spuse Khaled Fawzy aspru.

Era tînăr, arogant şi lipsit de tact. Deja lipsa sa de răbdare produsese o tentativă de lovitură de stat eşuată, care costase 30 de vieţi. Ochii săi negri se mişcau cu repreziciune de la unul la altul din cei prezenţi în jurul mesei.

– Va fi de ajuns o rachetă transcontinentală bine plasată exact în momentul în care avionul lui Hassan porneşte către Uruguay şi vom scăpa pentru totdeauna de regimul său corupt.

– Şi să-l ajutăm pe ministrul apărării să se instaureze ca dictator înainte ca noi să fim pregătiţi, încheie Musa Moheidin.

Faimosul scriitor egiptean avea în jur de şaizeci de ani. Era un bărbat inteligent, cultivat şi elocvent, cu maniere lente şi graţioase. Moheidin era singurul bărbat de la acea masă pe care Ammar îl respecta cu adevărat.

Yazid se întoarse către Bashir:

– Ţi se pare o previziune corectă, colonele?

Bashir încuviinţă. Vanitos şi superficial, se grăbea întotdeauna să-şi etaleze îngusta sa viziune asupra problemelor militare.

– Mussa are dreptate. Abu Hamid refuză să-ţi ofere sprijinul lui, folosind drept scuză faptul că aşteaptă ca tu să dovedeşti că ai poporul de partea ta. De fapt, asta este doar o tactică de derută. Hamid este ambiţios. El pîndeşte ocazia de a folosi armata pentru a se instala în funcţia de preşedinte.

– E foarte adevărat, spuse Fawzy. Unul dintre aghiotanţii lui cei mai apropiaţi este membru al mişcării noastre. El ne-a dezvăluit că Hamid intenţionează să

* Cu ajutorul lui Allah (lb. arabă).

devină președinte și să-și consolideze poziția, însurîndu-se cu Hala Kamil, care este atît de populară.

Yazid zîmbi.

– Și-a construit un castel de nisip. Hala Kamil nu va fi disponibilă pentru ceremonia căsătoriei.

– Este sigur? întrebă Ammar.

– Da, răspunse calm Yazid. Allah a hotărît ca ea să nu apuce răsăritul soarelui.

– Ahmad, te rog, descrie-ne revelația ta, îl rugă al-Hakim.

Spre deosebire de ceilalți bărbați măslinii la față din jurul lui, al-Hakim avea figura unui om care și-a petrecut jumătate din viață într-o temniță subterană. Pielea lui palidă părea aproape transparentă. Totuși ochii, măriți de lentilele ochelarilor, trădau o voință de fier.

Yazid dădu din cap.

– Am fost informat de sursele mele bine plasate din Mexico că datorită unei neașteptate invazii de turiști, nu mai sînt camere de lux și palate de închiriat la Punta del Este. Pentru ca națiunea să nu piardă ocazia unică pe care o reprezintă întîlnirea la nivel înalt, precum și atenția internațională ce ar proveni din aceasta, oficialitățile uruguayene au aranjat ca șefii de state și miniștrii lor să fie găzduiți la bordul unor vase de lux ce vor fi ancorate în port. Hassan și delegația egipteană vor locui la bordul unui vas de linie britanic numit *Lady Flamborough*. Președintele De Lorenzo din Mexic și echipa lui vor sta, de asemenea, pe acel vapor.

Yazid se opri și privi pe fiecare în parte. Apoi spuse:

– Allah mi s-a arătat într-o viziune și mi-a poruncit să iau nava cu asalt.

– Lăudat fie Allah! izbucni Fawzy.

Ceilalți se priviră unul pe altul neîncrezători. Apoi își concentrară din nou atenția asupra lui Yazid, în expectativă, fără să formuleze vreo întrebare.

– Văd după privirea voastră, prieteni, că vă îndoiți de viziunea mea.

– Niciodată, spuse al-Hakim solemn. Dar poate că ai interpretat greşit porunca lui Allah.

– Nu, a fost foarte clar. Vasul cu preşedintele Hassan şi oamenii săi trebuie capturat.

– În ce scop? întrebă Mussa Moheidin.

– Pentru a-l sechestra pe Hassan şi pentru a împiedica reîntoarcerea lui la Cairo pînă cînd forţele noastre islamice vor prelua puterea.

– Abu Hamid va aduna armata pentru a dejuca orice altă lovitură de stat în afara celei organizate de el, preveni colonelul Bashir. Ştiu asta foarte sigur.

– Hamid nu poate opri valurile entuziasmului revoluţionar, spuse Yazid. Frămîntările civile au atins punctul culminant. Masele s-au săturat de austeritatea strictă cauzată de obligaţia de a plăti împrumuturile străine. El şi Hassan îşi taie craca de sub picioare, refuzînd să se disocieze de zarafii cei păgîni. Egiptul nu poate fi salvat decît prin puritatea legilor islamice.

Khaled Fawzy sări în picioare şi îşi ridică pumnul.

– Nu trebuie decît să-mi dai semnalul de pornire, Ahmad, şi voi scoate un milion de oameni pe străzi.

Yazid se opri, respirînd din greu din cauza zelului său religios. Apoi spuse:

– Poporul va conduce, eu voi urma.

Expresia de pe faţa lui al-Hakim era gravă.

– Trebuie să mărturisesc... am negre presimţiri.

– Eşti un laş! spuse Fawzy cu un dispreţ nedisimulat.

– Mohammed al-Hakim este mai înţelept decît tine, răspunse Moheidin răbdător. Ştiu cum gîndeşte. El nu doreşte repetarea dezastrului de pe vasul de pasageri italian *Achille Lauro* din 1985, cînd teroriştii au ocupat vaporul şi au ucis un bătrîn evreu invalid, imobilizat într-un cărucior.

– Crimele de tip terorist nu vor sprijini cauza noastră, spuse Bashir.

– Vrei să te opui voinţei lui Allah? întrebă Yazid supărat.

Toată lumea începu să vorbească în același timp. Camera deveni prea mică pentru vehemența cu care se discuta.

Doar Ammar nu se implica. Sînt niște idioți, gîndea el. Niște idioți de prima mînă. Nu mai dădu atenție controversei și se concentră asupra fotografiei vasului de croazieră. Rotițele imaginației lui începură să se învîrtă.

– Noi nu sîntem doar egipteni, argumentă Bashir, noi sîntem arabi. Celelalte națiuni arabe se vor întoarce împotriva noastră dacă îi vom ucide pe reprezentanții noștri și pe cei ai națiunilor care se vor afla prin preajmă. Ei nu vor privi acest lucru ca pe un dar al lui Allah, ci mai degrabă ca pe un complot politic terorist.

Moheidin își ridică brațul în direcția lui Fawzy.

– Khaled are dreptate! Mai bine să-l ucidem pe Hassan pe teritoriul țării decît să declanșăm o baie de sînge la bordul unui vas pe care se află și președintele Mexicului împreună cu delegația sa.

– Nu putem să ne implicăm într-un act de terorism în masă, spuse al-Hakim. Consecințele pe care le-ar avea de suportat noul nostru guvern ar fi dezastruoase.

– Sînteți toți niște viermi vînduți lui Hassan, scuipă Fawzy. Vă spun că trebuie să atacăm vasul acum și să arătăm lumii cît de puternici sîntem.

Nimeni nu dădu atenție fanaticului militant recunoscut ca anti-semit și anti-creștin feroce.

– Nu înțelegi, Ahmad, insistă Bashir, că măsurile de securitate de la Punta del Este vor fi imposibil de străpuns? Navele uruguayene de patrulare vor mișuna ca lăcustele. Fiecare din vasele care găzduiesc șefii de state vor fi păzite cu strictețe. Propunerea ta presupune un asalt sinucigaș executat de o armată de trupe de comando. Pur și simplu nu se poate face.

– Vom fi ajutați de o sursă care trebuie să rămînă confidențială, spuse Yazid. Se întoarse și îl studie pe Ammar. Tu, Suleiman, ești expertul nostru în operații secrete. Dacă o echipă formată din cei mai buni luptători ai

noştri poate fi strecurată pe bordul vasului *Lady Flamborough* fără să fie detectată, ar putea să pună stăpînire pe vas şi să-l ţină sub ocupaţie pînă cînd noi formăm o republică în numele Islamului?

– Da, răspunse Ammar fără să-şi ridice ochii de pe fotografia vasului de croazieră. Vocea lui era calmă, dar plină de convingere. Şase zile nu înseamnă prea mult timp de pregătire, dar nava poate fi ocupată cu numai 10 luptători cu experienţă şi cu cinci marinari experţi, fără vărsare de sînge, cu condiţia să beneficiem de elementul-surpriză.

Ochii lui Yazid străluciră.

– Ah, ştiam că pot să contez pe tine.

– Imposibil, strigă Bashir. Nu vei fi niciodată în stare să strecori pe furiş atîţia oameni în Uruguay fără să trezeşti suspiciunile. Şi chiar dacă printr-un miracol capturezi nava şi echipajul, toate echipele specializate din Occident vor năvăli asupra ta în 24 de ore. Ameninţarea că vei ucide ostaticii n-o să-i oprească. Cu mare noroc, vei rezista cel mult cîteva ore.

– Pot să ţin sub ocupaţie *Lady Flamborough* două săptămîni.

Bashir clătină din cap cu neîncredere.

– Eşti cufundat în lumea ta de vise.

– Cum e posibil aşa ceva? întrebă Moheidin. Mă interesează să ştiu în ce mod speri să poţi păcăli o armată de forţe de securitate internaţională, foarte bine pregătită, fără nici o luptă.

– Nu intenţionez să lupt.

– Ăsta-i un nonsens! spuse Yazid şocat.

– Nu chiar, spuse Ammar. Nu trebuie decît să ştiţi care-i şmecheria.

– Şmecheria?

– Exact, zîmbi Ammar benign. Vedeţi, eu intenţionez să fac ca *Lady Flamborough* cu echipajul şi pasagerii ei să dispară.

25

– Vizita mea este strict neoficială, o avertiză Julius Schiller pe Hala Kamil în timp ce intrau împreună în camera de zi a cabanei de schi a senatorului Pitt. Aghiotanții mei vor spune că sînt la pescuit la Key West.

– Înțeleg, spuse Hala. Îți sînt recunoscătoare pentru șansa de a avea o discuție cu altcineva în afara bucătăresei și a agenților serviciului secret.

Era îmbrăcată elegant, într-o jachetă de lînă cu model islandez, cu pantaloni asortați și părea mai tînără decît și-o amintea Schiller.

Costumul protocolar a lui Schiller, pantofii lustruiți și geanta-diplomat pe care o avea în mînă nu se potriveau cu o stațiune montană.

– Te pot ajuta cu ceva care să-ți facă suportabile măsurile de securitate?

– Nu, mulțumesc. Nimic nu poate să anihileze frustrarea pe care mi-o produce inactivitatea, mai ales cînd am atîtea de făcut.

– Încă cîteva zile și se va sfîrși, spuse Schiller consolator.

– Nu mă așteptam să te văd aici, Julius.

– A intervenit ceva în legătură cu Egiptul. Președintele nostru a considerat că ar fi prudent să fii consultată în legătură cu acest eveniment recent.

Hala își încolăci picioarele sub ea și sorbi din ceai.

– Să mă consider flatată?

– Hai să spunem că ți-ar fi recunoscător pentru cooperare.

– În ce problemă?

Schiller își deschise geanta-diplomat, îi dădu lui Hala o mapă legată și se așeză să-și bea ceaiul. Privea cum trăsăturile blînde ale feței ei angelice se încordau pe măsură ce realiza implicațiile mesajului pe care îl citea. În cele din urmă, ea citi și ultima pagină și închise mapa. Îl privi pe Schiller fix, pătrunzător:

– Faptele sînt deja publice?

– Știrea despre descoperirea vasului va fi anunțată în această după-amiază. Dar nu va fi făcută nici o referire la comorile Bibliotecii din Alexandria.

Hala privi pe fereastră.

– Pentru noi pierderea Bibliotecii acum 16 secole ar fi echivalat cu cazul în care președintele vostru ar da brusc ordin să fie arse arhivele Washington-ului, ale Instituției Smithsonian și ale Galeriei Naționale de Artă.

Schiller dădu din cap aprobator:

– Comparația mi se pare corectă.

– Sînt speranțe ca vechile cărți să fie recuperate?

– Încă nu știm. Tăblițele de ceară găsite pe vas dădeau unele indicii încurajatoare. Dar locul unde sînt ascunse poate fi oriunde între Islanda și Africa de Sud.

– Dar intenționați, sper, să faceți cercetări, spuse ea cu interes crescînd.

– Proiectul de cercetare este în curs de alcătuire.

– Cine mai știe despre acest lucru?

– Doar președintele, eu și cîțiva membri de încredere din guvern, iar acum și tu.

– Dar de ce m-ați abordat pe mine și nu pe președintele Hassan?

Schiller se ridică și traversă camera. Apoi se întoarse din nou lîngă Hala.

– Conducătorul națiunii voastre s-ar putea să nu mai poată controla situația multă vreme. Informația este mult prea importantă pentru a o lăsa să cadă în mîinile cui nu trebuie.

– Ahmad Yazid.

– Da.

– Mai devreme sau mai tîrziu, guvernul tău va trebui să aibă de-a face cu el, spuse Hala. Dacă comorile Bibliotecii și neprețuitele ei date geologice pot fi localizate, Yazid va cere ca acestea să fie restituite Egiptului.

– Înțelegem acest lucru, spuse Schiller. Acesta este și scopul întîlnirii noastre aici, la Breckenridge. Președintele dorește ca tu să fii cea care să anunțe iminenta descoperire într-o cuvîntare la Națiunile Unite.

Hala îl privi gînditoare. Apoi își întoarse privirea și vocea i se umplu de mînie.

– Cum pot să spun că descoperirea este ca și făcută, cînd știu că cercetările pot să dureze ani în șir și că există și posibilitatea să nu reușim? Mi se pare penibil că președintele și consilierii săi insistă să creeze o minciună și doresc să se folosească de mine pentru a o prezenta lumii. Este ăsta încă unul din stupidele voastre jocuri de-a politica în Orientul Mijlociu, Julius? O ultimă jonglerie care să-l mențină pe președintele Hassan la putere și să slăbească influența lui Ahmad Yazid? Sînt eu o unealtă ce va fi folosită pentru a face poporul egiptean să creadă că în subsolul țării vor fi descoperite depozite de minereuri care vor revigora economia aflată în stare de criză și vor eradica sărăcia?

Schiller o asculta în tăcere, fără să nege nici una din acuzații.

– Ai ales persoana nepotrivită, Julius. Mai degrabă aș suporta să văd căderea guvernului meu și să fiu executată de mîna călăilor lui Yazid decît să-mi înșel poporul cu speranțe deșarte.

– Nobile sentimente, spuse Schiller calm. Îți admir principiile; totuși, am convingerea fermă că acest plan va da roade.

– Riscul este prea mare. Dacă președintele nu reușește să găsească minunatele valori ale Bibliotecii, va declanșa un dezastru politic. Yazid va profita de asta pentru a-și întări puterea printr-o campanie de propagandă care-l va face mai puternic decît și-ar imagina vreodată vreunul dintre experții voștri în probleme egiptene. Pentru a nu știu a cîta oară în ultimii zece ani, experții în politică externă ai Statelor Unite vor apărea în ochii lumii ca niște clowni amatori.

– Uneori mai greșim și noi, admise Schiller.

– Măcar să nu vă fi amestecat în treburile noastre.

– Nu am venit aici să dezbat politica noastră din Orientul Mijlociu, Hala. Am venit să-ți cer ajutorul.

Ea dădu din cap și se îndepărtă.

– Îmi pare rău, dar nu vreau să fiu părtașă la o minciună.

Schiller o privi cu compasiune. Nu insistă, considerînd că e mai bine să se retragă.

– Îi voi trasmite președintelui răspunsul tău, spuse el luîndu-și geanta-diplomat și îndreptîndu-se spre ușă. Va fi foarte dezamăgit.

– Stai puțin!

El se întoarse, cu un aer nedumerit.

Hala se ridică și se apropie de el.

– Dovediți-mi că oamenii voștri au indicii palpabile privind locul unde se află ascunse valorile Bibliotecii, nu simple bănuieli și voi face așa cum dorește Casa Albă.

– Faci anunțul?

– Da.

– Mai sînt doar patru zile pînă la cuvîntarea ta. N-avem prea mult timp.

– Acestea sînt condițiile mele, spuse Hala cu hotărîre.

Schiller dădu din cap cu un aer grav.

– S-a făcut.

Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă.

Muhamad Ismail privi cum limuzina lui Schiller ieşea de pe aleea privată de la cabana de schi a senatorului Pitt şi se înscrie pe autostrada 9 ce ducea către oraşul Breckenridge. Nu putu să vadă cine se află în maşină, dar păru să nu-i pese.

Faptul că vedea maşina oficială, oamenii care patrulau zona vorbind în aparatele lor de emisie-recepţie la intervale regulate şi pe cei doi paznici înarmaţi din microbuzul Dodge parcat la intrarea pe alee, era de ajuns pentru a confirma informaţiile pe care agenţii lui Yazid le cumpăraseră pe bani grei la Washington.

Ismail se sprijinea nonşalant de un Mercedes-Benz, străduindu-se să-l ascundă privirilor pe colegul lui care cerceta zona printr-un binoclu pe geamul deschis. Pe portbagajul de pe acoperiş se aflau cîteva perechi de schiuri. Ismail era îmbrăcat într-un costum de schi alb. O căciulă de schi asortată îi ascundea faţa ce avea în permanenţă un aer dispreţuitor.

– Ai văzut de-ajuns? întrebă el în timp ce se prefăcea că leagă mai bine schiurile pe portbagaj.

– Încă o clipă, răspunse observatorul. Studia încordat cabana, care era parţial ascunsă între copaci. Din cauza binoclului, din figura lui nu se vedea decît barba neagră şi deasă şi claia de păr nepieptănat.

– Grăbeşte-te. Am îngheţat stînd aici nemişcat.

– Mai ai răbdare încă un minut.

– Cum ţi se pare? întrebă Ismail.

– Nu cred să fie mai mult de cinci oameni. Trei în casă. Doi în microbuz. Doar cîte un singur om patrulează cam treizeci de minute. Nu întîrzie nici un minut mai mult. Se vede că-i pătrunde şi pe ei frigul. Merg pe aceeaşi cărare prin zăpadă. Nu am descoperit camere de luat

vederi, dar probabil că au una montată în microbuz, pe care o monitorizează din casă.

– Vom acționa în două grupuri, spuse Ismail. Unul o să atace casa, celălalt o să ucidă patrula și o să distrugă microbuzul, pătrunzînd din partea laterală, pe unde se așteaptă cel mai puțin să fie atacați.

Observatorul lăsă binoclul jos.

– Ai de gînd să acționezi în seara asta, Mohamed?

– Nu, răspunse Ismail. Mîine, cînd porcii de americani or să se-ndoape la micul dejun.

– E periculos un atac în plină zi.

– Doar n-o să ne strecurăm pe întuneric ca muierile!

– Dar singura noastră cale de acces spre aeroport e prin centrul orașului, protestă cel cu binoclul. Străzile or să fie înțesate de mașini și de sute de schiori. Suleiman Ammar nu și-ar asuma un asemenea risc.

Ismail se întoarse brusc și îl plesni cu mîna înmănușată.

– Eu comand aici! strigă el. Suleiman este un șacal înfumurat. Să nu-i rostești numele în prezența mea.

Cel cu binoclul nu se lăsă intimidat. Ochii lui negri fulgerau ostili.

– O să ne omori pe toți, spuse el calm.

– Și ce dacă, șuieră Ismail, cu vocea înghețată. Dacă murim ca s-o putem ucide pe Hala Kamil, prețul n-o să fie prea mare.

26

– Minunat, spuse Pitt.

– Splendid, într-adevăr splendid, murmură Lily.

Giordino dădu din cap.

– Un adevărat cîştigător.

Se aflau într-un atelier de restaurat automobile vechi şi privirile lor admirative erau îndreptate spre automobilul Cord L-29 fabricat în 1930, un model în care locul pentru şofer nu era prevăzut cu cabină. Maşina era de culoare roşie, iar aripile de un galben deschis care se asorta cu capota de piele a compartimentului pasagerilor. Cu o formă elegantă, lungă şi graţioasă, maşina avea tracţiune pe faţă, ceea ce îi conferea o siluetă joasă. Fabricantul ei a dat şasiului o lungime de aproape 5 metri şi jumătate. Botul era aproape cît o jumătate din lungimea maşinii, începînd cu grătarul din faţă, asemănător cu al unei maşini de curse şi terminînd cu parbrizul bine lustruit.

Era mare şi elegantă, un obiect de o frumuseţe rară, care aparţinea unei epoci pe care generaţiile mai vechi o veneraau, dar care din păcate era complet necunoscută de urmaşii lor.

Omul care găsise maşina aceasta într-un garaj vechi, acoperită de mizeria adunată în 40 de ani şi care restaurase acel morman dezmembrat, era foarte mîndru de opera lui.

Robert Esbenson șterse afectuos capota cu o cîrpă de praf, pentru ultima oară, apoi o predă lui Pitt.

– Îmi pare rău că o dau.

– Ai făcut o treabă de excepție, spuse Pitt.

– O expediezi acasă?

– Încă nu. Vreau să merg cu ea cîteva zile.

Esbenson dădu din cap.

– Bine, atunci să-i ajustez carburatorul și distribuitorul pentru altitudinea la care ne aflăm. Apoi, după ce o să te întorci cu ea la atelier, o s-o verific și-o să mă ocup de expedierea ei la Washington.

– Pot să merg și eu în ea? întrebă Lily nerăbdătoare.

– Pînă la Breckenridge, răspunse Pitt. Se întoarse apoi spre Giordino. Mergi și tu cu noi, Al?

– De ce nu? Putem să lăsăm în parcare mașina pe care am închiriat-o.

Schimbară bagajele dintr-o mașină în alta și zece minute mai tîrziu Pitt intra cu mașina pe autostrada 70 și îi orienta botul lung înspre dealurile de la poalele Munților Stîncoși, acoperiți cu zăpadă.

Lily și Al stăteau la căldură în cabină, despărțiți de Pitt printr-un geam. Pitt nu ridicase acoperișul rabatabil care avea menirea să protejeze scaunul șoferului, ci preferase să stea sub cerul liber, înfășurat într-o blană grea de oaie și să savureze aerul rece care-i izbea fața.

Pentru moment se concentra numai asupra condusului, verificînd instrumentele de bord pentru a vedea dacă această mașină veche de șaizeci de ani se comporta conform parametrilor pentru care fusese concepută. Circula numai pe banda stîngă, lăsînd toți ceilalți șoferi să-l depășească și să se holbeze.

Pitt se simțea înviorat și mulțumit la volan, ascultînd cei opt cilindri ai motorului torcînd uniform și zgomotul blînd al țevii de eșapament. Se simțea ca și cum ar fi avut sub control o ființă vie.

Dacă ar fi avut o cît de mică bănuială asupra încurcăturii către care se îndrepta, ar fi făcut fără îndoială cale întoarsă şi s-ar fi dus direct la Denver.

Întunericul căzuse peste Continental Divide cînd Cord-ul intră în acest legendar oraş de mineri transformat astăzi în staţiune pentru sporturi de iarnă. Pitt mergea pe strada principală, ale cărei clădiri vechi îşi păstrau aerul vestului istoric. Trotuarele erau pline de oameni care se întorceau de la pîrtie, ducîndu-şi schiurile şi beţele pe umeri.

Pitt parcă lîngă intrarea Hotelului Breckenridge. Semnă în registru şi luă două mesaje telefonice de la recepţioner. Citi amîndouă bucăţile de hîrtie şi apoi le strecură într-un buzunar.

– De la dr. Rothberg? întrebă Lily.

– Da, ne invită la cină în apartamentul lui. Este vizavi de hotel.

– La ce oră? întrebă Giordino.

– Şapte jumătate.

Lily se uită la ceas.

– Doar 40 de minute ca să fac duş şi să-mi aranjez părul. Nu mai am timp de pierdut.

Pitt îi dădu cheia camerei.

– Eşti la camera 221. Al şi cu mine avem camerele de-o parte şi de alta.

De îndată ce Lily şi hamalul dispărură în lift, Pitt îi făcu semn lui Giordino să-l urmeze la bar. Aşteptă pînă cînd barmanul luă comanda, apoi îi dădu lui Giordino cel de-al doilea mesaj.

Giordino îl citi cu voce scăzută.

– Proiectul tău în legătură cu Biblioteca are prioritate maximă. Găseşte urgent o adresă permanentă pentru Alex în următoarele patru zile. Noroc, Tata.

Îşi ridică privirea, pradă unei totale confuzii.

– Înțeleg eu bine? Avem la dispoziție doar patru zile pentru a-l localiza?

Pitt aprobă din cap.

– Citesc printre rînduri panica, iar nasul meu îmi spune că cercurile puterii de la Washington sînt în fierbere.

– E ca și cum ne-ar cere să găsim un medicament care să vindece herpesul, SIDA și acneea la un loc, mormăi Giordino. Putem să ne luăm adio de la sejurul nostru la schi.

– Mai rămînem deocamdată, spuse Pitt cu hotărîre. Oricum nu putem să facem nimic pînă cînd Yaeger nu dă de un fir. Pitt se ridică de pe scaun. Fiindcă veni vorba de Yaeger, ar fi bine să-i dau un telefon.

Găsi un telefon public în holul hotelului și formă numărul, plătind convorbirea cu cartea sa de credit. După patru apeluri răspunse o voce ce părea a fi în mijlocul unui căscat.

– Yaeger.

– Hiram, aici este Dirk. Cum merg cercetările?

– Merg.

– Ai descoperit ceva?

– Copilașii mei au parcurs toate datele geologice pe care le aveau despre o suprafață ce pornește din Casablanca și merge în jurul capului Horn pînă în Zanzibar. Nu au reușit însă să găsească pe coasta Africii nici o zonă care să se potrivească cu desenul tău. Au găsit trei vagi posibilități. Dar cînd am programat execuția unui profil al transformărilor care ar fi putut surveni în masa pămîntului în ultimii 1.600 de ani, nici una nu s-a dovedit cît de cît încurajatoare. Îmi pare rău.

– Care este etapa următoare?

– Deja sînt în faza de schimbare a direcției către nord. Asta îmi va lua ceva mai mult timp datorită faptului că avem de analizat zonele de țărm ce delimitează Insulele Britanice, Marea Baltică și țările scandinave, mergînd apoi pînă în Siberia.

– Reuşeşti să faci asta în patru zile?

– Doar dacă insişti ca ajutoarele pe care le-am angajat să lucreze cu mine 24 de ore din 24.

– Insist, spuse Pitt grav. Tocmai am primit ştirea că proiectul a devenit o prioritate absolută.

– O să-i dăm bătaie, spuse Yaeger mai mult jovial decît serios.

– Sînt în Breckenridge, Colorado. Dacă găseşti ceva, sună-mă la hotelul Breckenridge.

Pitt îi dădu lui Yaeger telefonul hotelului şi numărul camerei în care stătea.

Yaeger repetă conştiincios numerele.

– O.K., am notat.

– Pari a fi foarte bine dispus, spuse Pitt.

– De ce nu? Am realizat foarte multe.

– Ce anume? Tot nu ştii unde se afla rîul nostru.

– Da, răspunse Yaeger voios, dar ştiu precis unde nu se află.

Fulgi de zăpadă de mărimea floricelelor de porumb cădeau în timp ce cei trei îşi croiau drum de la hotel către o clădire cu două etaje, cu faţada panelată în lemn de cedru. Clădirea avea o reclamă luminoasă pe care scria: "Regina schiorilor". Urcară scările şi ciocăniră la uşa cu numărul 22B.

Bertram Rothberg îi întîmpină cu un zîmbet jovial venit din spatele unei bărbi cărunte, splendide şi a unor ochi albaştri, strălucitori. Urechile sale răsăreau dintr-o claie de păr cărunt. Purta o cămaşă cadrilată şi [illegible] de catifea reiată. Dacă i-ar fi fost pus un topor într-o mînă şi un fierăstrău în cealaltă, s-ar fi putut duce să se angajeze ca tăietor de lemne.

Strînse cu căldură mîna fiecăruia, fără nici o prezentare, ca şi cum i-ar fi cunoscut pe toţi de cînd lumea.

Îi conduse pe niște scări înguste într-o încăpere cu acoperiș țuguiat ce servea drept cameră de zi.

– Ce-ați zice de-o sticlă de vin ieftin de Burgundia înainte de cină? întrebă el cu un zîmbet viclean.

Lily rîse.

– Sînt de acord.

– Nu contează de care e, atîta timp cît este lichid, zise Giordino ridicînd din umeri.

– Dar tu, Dirk?

– Nu-i o idee rea.

Pitt nu se osteni să-l întrebe pe Rothberg cum de îi recunoaște. Probabil că tatăl lui îi trimisese descrierea fiecăruia. Comportamentul lui era absolut perfect. Pitt bănuia că istoricul lucrase cîndva pentru una din numeroasele agenții de spionaj ale guvernului.

Rothberg se duse în bucătărie să toarne vinul. Lily îl urmă.

– Pot să te ajut cu ceva...?

Se opri brusc și privi de jur-împrejur la masa și servanta goală și la aragazul rece.

Rothberg îi observă privirea nedumerită.

– Gătesc groaznic, așa că am comandat mîncarea la restaurant. O vor aduce pe la ora 8. Arătă cu mîna canapeaua din camera de zi: Ia loc lîngă foc, te rog.

Dădu fiecăruia cîte un pahar și își lăsă corpul masiv să cadă într-un fotoliu de piele. Își ridică paharul.

– Pentru succesul cercetărilor!

– Așa să fie! spuse Lily.

Pitt deschise discuția.

– Tata îmi spune ca Biblioteca din Alexandria e preocuparea ta de o viață.

– De 32 de ani. Probabil că ar fi fost mai bine pentru mine să-mi fi găsit o soție în timpul ăsta, în loc să cotrobăi printre rafturi prăfuite și să-mi extenuez ochii citind manuscrise vechi. Pasiunea asta a fost pentru mine ca o

amantă. Să nu ceri niciodată nimic, să dai mereu. Nu mi-a slăbit nici o clipă iubirea pentru ea.

– Înțeleg atracția pe care o resimți, spuse Lily.

– Ca arheolog, e normal să mă înțelegi, îi zîmbi Rothberg.

Se ridică și răscoli lemnele din foc cu un vătrai. Mulțumit că bușteni ardeau uniform, se așează la loc și continuă:

– Da, Biblioteca nu a fost numai un glorios edificiu al cunoașterii, ci și o minunăție a lumii vechi, ce adăpostea vaste colecții de valori ale unor întregi civilizații. Rothberg vorbea ca în transă, ochii minții lui văzînd umbre din trecut. Marea artă și literatură a grecilor, egiptenilor, romanilor, scrierile sacre ale evreilor, înțelepciunea și știința celor mai înzestrați oameni pe care i-a avut lumea, lucrări minunate de filozofie, muzică de o frumusețe incredibilă, capodoperele antichității, scrierile de valoare în domeniul medicinei și științei; a fost cel mai mare depozit de materiale și cunoștințe ce a existat vreodată.

– Accesul era permis publicului? întrebă Giordino.

– Bineînțeles că nu oricărui cerșetor de pe stradă, răspunse Rothberg. Dar învățații și cercetătorii aveau accesul liber pentru a analiza, cataloga, traduce și edita precum și dreptul de a-și publica descoperirile. Vedeți, Biblioteca și muzeul ce-i aparținea erau mai mult decît simple depozite. Sălile lor sprijineau adevărata știință creatoare. Biblioteca a devenit prima bibliotecă de referință, așa cum o știm în ziua de azi, în care cărțile erau sistematizate și catalogate. De fapt, acest complex era cunoscut sub numele de "Căminul Muzelor".

Rothberg se opri și verifică paharele musafirilor săi.

– Cred că nu vei refuza încă un pahar de vin, Al.

– Nu refuz niciodată cînd mi se oferă un pahar de vin, zîmbi Giordino.

– Lily, Dirk?

– Eu nu l-am terminat pe-al meu, zise Lily.

– Eu nu, mulțumesc, dădu Pitt din cap.

Rothberg umplu paharul lui Giordino și pe al său, apoi continuă:

– Imperiile și alte națiuni apărute ulterior sînt îndatorate pînă peste cap Bibliotecii din Alexandria. Puține instituții de știință au produs atît de mult. Plinius, un faimos roman din secolul întîi d.Ch., a conceput și scris prima enciclopedie din lume. Aristofan, conducătorul Bibliotecii în anul 200 î.Ch., este părintele dicționarului. Callimachus, faimos scriitor și o autoritate în tragedia greacă, a alcătuit primul Who,s Who. Matematicianul Euclid a scris primul manual de geometrie. Dionisios a organizat gramatica într-un sistem coerent și a publicat *Arta Gramaticii*, care a devenit un model de organizare pentru toate limbile scrise sau vorbite. Acești oameni și alte mii ca ei au conceput și produs creațiile lor epocale în perioadele în care au lucrat la Bibliotecă.

– Conform descrierii tale, Biblioteca avea mai degrabă rolul pe care-l are o universitate în ziua de azi, spuse Pitt.

– Așa e. Biblioteca și Muzeul la un loc erau considerate ca fiind Universitatea lumii elene. Structurile imense de marmură albă adăposteau galerii de pictură, porticuri cu statui, teatre unde se făceau recitări de poezie și conferințe despre orice, de la astronomie la geologie. Existau aici și dormitoare, o sală de mese, mănăstiri ascunse între coloane destinate contemplării, precum și o grădină zoologică și una botanică. Zece săli mari adăposteau, pe categorii, cărți și manuscrise. Sute și mii, scrise de mînă, fie pe papirus fie pe pergament, făcute sul și băgate în tuburi de bronz.

– Ce diferență este între cele două? întrebă Giordino.

– Papirusul este o plantă tropicală. Egiptenii făceau din tulpina ei un material asemănător cu hîrtia. Pergamentul, cunoscut și sub denumirea de velum, era produs din pielea animalelor, în special viței, miei sau iezi.

– Crezi c-ar fi posibil să supraviețuiască după atîtea secole? întrebă Pitt.

– Pergamentul ar trebui să reziste mai mult decît papirusul, răspunse Rothberg. Starea lor de conservare după 1.600 ani depinde de locul în care au fost depozitate. Papirusurile din mormintele egiptene pot fi încă citite după 3.000 de ani.

– O atmosferă caldă şi uscată.

– Da.

– Dar dacă am presupune că ascunzătoarea se află undeva pe coasta de nord a Suediei sau Rusiei?

Rothberg dădu din cap preocupat.

– Cred că îngheţul din timpul iernii ar fi un bun mod de a le conserva, dar în timpul dezgheţului de vară ar putrezi datorită umezelii.

Pitt simţea parcă mirosul înfrîngerii ce-l aştepta la capătul drumului. Ăsta era încă un cui la coşciug. Speranţa de a găsi intacte manuscrisele Bibliotecii părea tot mai îndepărtată.

Lily nu împărtăşea pesimismul lui Pitt. Ea avea încă strălucirea entuziasmului pe faţă.

– Doctore Rothberg, dacă ai fi Junius Venator, ce cărţi ai fi salvat mai întîi?

– Greu de răspuns, spuse dr. Rothberg făcîndu-i cu ochiul. Pot doar să presupun că a încercat să salveze operele complete ale lui Sofocle, Euripide, Aristotel şi Platon şi, bineînţeles, Homer. El a scris 24 de cărţi, dintre care doar cîteva s-au transmis pînă în ziua de azi. Cred, de asemenea, că din cele 15.000 de volume de istorie greacă, etruscă, romană şi egipteană, Venator ar fi salvat atîtea cărţi cît putea duce flota sa. Cele egiptene ar fi deosebit de interesante, deoarece depozitul monumental de materiale literare, religioase şi ştiinţifice egiptene a dispărut. Nu mai ştim aproape nimic despre etrusci, dar ştim că Claudius a scris o cuprinzătoare istorie a lor, care în mod sigur a stat pe rafturile Bibliotecii. Cu certitudine aş fi luat opere religioase despre legile şi tradiţiile evreeşti şi creştine. Dezvăluirile din aceste suluri ar lăsa cu gurile căscate pe specialiştii în religie.

– Cărți de știință? adaugă Giordino.

– Bineînțeles.

– Să nu uităm cărțile de bucate, spuse Lily.

Rothberg rîse.

– Venator era un tip calculat. Ar fi salvat lucruri care să contribuie la răspîndirea cunoștințelor generale, inclusiv cărți de bucate și sfaturi gospodărești. Cîte ceva pentru fiecare, am putea spune.

– Și în mod special vechile date geologice, spuse Pitt.

– În special asta, aprobă Rothberg.

– A ajuns pînă la noi vreo informație despre ce fel de om era el? întrebă Lily.

– Venator?

– Da.

– Era un intelectual de frunte al timpului său. Renumit învățat și profesor dintr-unul din marile centre de învățătură din Atena, a fost angajat să devină ultimul curator al Bibliotecii din Alexandria. El a fost cel mai mare cronicar al timpului său. Știm că a scris peste o sută de cărți de comentarii politice și sociale care porneau din perioada contemporană lui și mergeau cu 1.000 de ani în urmă. Nici una dintre ele nu s-a păstrat.

– Arheologii ar fi foarte fericiți să aibă o lucrare scrisă de cineva care a trăit cu 2.000 de ani mai aproape de trecutul nostru.

– Ce mai știm despre el? întrebă Pitt.

– Nu prea multe. Venator a atras în jurul său mulți elevi care mai tîrziu au devenit oameni de litere și de știință. Unul din studenți, Diocles din Antiohia, l-a menționat pe scurt într-un eseu. El l-a descris pe Venator ca fiind un inovator îndrăzneț care aborda probleme de care alți învățați nu îndrăzneau să se atingă. Deși era creștin, el vedea religia mai mult ca știință socială. Aceasta era cauza principală care provoca conflicte între Venator și fanaticul creștin Teofil, episcop de Alexandria. Mînat de răzbunare, Teofil l-a atacat pe Venator, susținînd că

Muzeul şi Biblioteca erau cuiburi de păgînism. În cele din urmă el a reuşit să-l convingă pe împăratul Theodosius, un creştin devotat, să le dea foc. În disputele şi luptele care au izbucnit între creştini şi necreştini în timpul distrugerilor, s-a presupus că Junius Venator a fost asasinat de fanaticii discipoli ai lui Teofil.

– Dar acum noi ştim că el a scăpat cu o parte din colecţie, spuse Lily.

– Cînd senatorul Pitt mi-a telefonat să-mi anunţe ce-aţi descoperit voi în Groenlanda, am fost la fel de entuziasmat ca şi un măturător de stradă care a cîştigat 1 milion de dolari la loterie, spuse Rothberg.

– Poţi să ne dai vreo idee asupra locului în care crezi că Venator ar fi putut ascunde capodoperele? întrebă Pitt.

Rothberg căzu pe gînduri o vreme. În cele din urmă vorbi:

– Junius Venator nu era un om obişnuit. El îşi urma neabătut propria cale. Avea acces la un munte de cunoaştere. Drumul său a fost cu siguranţă plănuit în mod ştiinţific, foarte puţine lucruri fiind lăsate în voia întîmplării. A făcut într-adevăr o treabă eficientă, dacă te gîndeşti că relicvele au rămas ascunse 1.600 de ani. Rothberg îşi ridică braţele în aer a neputinţă. Nu pot să vă ofer nici un indiciu. Venator este un client prea serios şi nu-mi permit să fac presupuneri greşite.

– Dar trebuie să ai o părere, insistă Pitt.

Rothberg privi vreme îndelungată flăcările care tremurau în cămin.

– Tot ce pot să spun este că mormîntul lui Venator este acolo unde nimeni nu s-ar gîndi să caute.

27

Ceasul lui Ismail arăta 7:58. Se făcu mic în spatele unui molid albastru şi privi cabana. Fumul produs de lemnele arse se ridica de la unul din cele două coşuri, în timp ce aburul ieşea pe gurile de ventilaţie. Ştia că Hala se scoală devreme şi este un excelent bucătar. Se gîndi că se trezise deja şi pregătea micul dejun pentru garda ei.

Ismail era un om al deşertului şi nu era obişnuit cu frigul îngheţat care îl asalta şi îl cuprindea din toate părţile. Ar fi dorit să se poată ridica în picioare, să-şi ridice braţele, să bată din picioare şi să se dezmorţească. Degetele de la picioare îl dureau, iar cele de la mîini îi amorţiseră în mănuşi. Agonia produsă de frig îi înceţoşa mintea şi-i încetinea reacţiile. O teamă îngrozitoare puse stăpînire pe el. Teama că ar putea da greş şi că s-ar putea să moară degeaba.

Ieşea la iveală lipsa lui de experienţă. Teama. În momentul cel mai important al misiunii nu era sigur pe el. Se întreba dacă americanii, pe care îi ura atît de mult, ştiau sau suspectau prezenţa lui acolo. Pentru că era nervos şi îi era teamă, mintea lui începuse să-şi piardă capacitatea de a lua decizii rapide.

7:59. Privi la maşina de peste drum. Schimbul între oamenii de pază care stăteau la căldură în casă şi cei ce îngheţau în maşină se face la fiecare 4 ore. Doi dintre cei

ce trebuiau să-i înlocuiască pe cei din mașină urmau să apară în orice moment.

Își concentră atenția asupra omului de pază care mergea pe o cărare bine bătătorită prin zăpada din jurul casei. Acesta se apropia încet de copacul în spatele căruia se afla Ismail; respirația agentului secret ieșea ca un abur din gură, iar ochii i se mișcau în toate direcțiile pentru a surprinde și cea mai mică mișcare.

Monotonia și frigul mușcător nu slăbiseră vigilența agentului de la serviciul secret. Ochii i se plimbau de la dreapta la stînga ca un radar. Rămăsese mai puțin de un minut pînă cînd agentul ar fi văzut urma lăsată de Ismail în zăpadă.

Ismail înjură încet și se afundă și mai mult în zăpadă. Știa că este foarte expus. Acele de brad care îl ascundeau privirilor nu-l puteau apăra de gloanțe.

8:00. Ca la comandă, ușa din față a cabanei se deschise și apărură doi bărbați. Purtau căciuli groase și hanorace matlasate de schi. Priviră de jur-împrejur automat și o porniră pe cărare vorbind în liniște.

Planul lui Ismail era să aștepte pînă cînd cei doi agenți ajungeau la mașină și să-i ucidă pe toți patru în același timp. Dar calculase greșit și ajunsese pe poziție prea devreme. Cei doi parcurseseră cam 50 de metri cînd agentul care mergea în jurul casei descoperi urmele lui Ismail.

Se opri și duse emițătorul la gură. Cuvintele îi fură întrerupte de o serie de împușcături de la mitraliera lui Ismail.

Planul de diletant a lui Ismail pornise cu stîngul. Un profesionist l-ar fi ucis pe agent cu un singur glonț de pistol automat cu amortizor.

Ismail găuri haina agentului cu vreo zece gloanțe, iar alte douăzeci atinseră copacii din jur.

Unul dintre arabi începu să arunce frenetic grenade înspre mașină, în timp ce altul mitralia părțile laterale ale

mașinii. Cei mai mulți dintre teroriști nu urmăreau un atac sofisticat. Finețea le era la fel de puțin cunoscută ca și săpunul lichid. Singurul lucru care îi salva de obicei era norocul. Una dintre grenade atinse parbrizul mașinii și făcu explozie cu un zgomot asurzitor. Explozia nu avea nimic comun cu efectele speciale folosite în filme. Rezervorul de benzină nu explodă. Caroseria mașinii fu pulverizată pur și simplu în mii și mii de bucăți.

Excitați de vederea sîngelui, cei doi asasini, avînd amîndoi mai puțin de 20 de ani, își concentrară atacul asupra mașinii și continuară să tragă pînă la ultimul cartuș din mitralieră, în loc să-și îndrepte atenția asupra agenților secreți de pe potecă, care între timp se adăpostiseră în spatele copacilor și de acolo deschiseseră focul cu precizie, doborîndu-i rapid pe cei doi asasini.

Dîndu-și seama că cei doi agenți din mașină nu mai puteau fi ajutați, începură să se retragă către cabană, alergînd cu spatele unul la celălalt, în zig-zag, unul dintre ei schimbînd focuri de armă cu Ismail, care se adăpostise în spatele unei stînci.

Confuzia distruse planurile lui Ismail.

Ceilalți 10 membri ai echipei teroriste trebuiau să ia cu asalt ușa din spate a cabanei cînd auzeau focurile de armă ale lui Ismail, dar ei pierduseră timp prețios, luptîndu-se cu nămeții care le ajungeau pînă la genunchi. Asaltul lor începu tîrziu și fură opriți eficient de agenții serviciului secret aflați în casă.

Unul dintre arabi reuși să se adăpostească pentru un timp în spatele zidului nordic al cabanei. Scoase cuiul unei grenade și o aruncă spre o fereastră mare. Calculă greșit grosimea ferestrei și grenada căzu în zăpadă. Nu mai avu timp decît să privească cu groază grenada care explodă și-l făcu bucăți.

Cei doi agenți se cățărară pe treptele cabanei și săriră peste pragul ușii de la intrare, care fusese deschisă. Arabii deschiseră foc continuu și un glonț îl atinse pe unul dintre

agenți în spate. El căzu, dar fu rapid tras înăuntru, iar ușa trîntită chiar în clipa cînd trei duzini de gloanțe și o grenadă o aruncară în aer.

Ferestrele se făcură praf, dar pereții din butuci groși rezistară asaltului. Agenții mai uciseră doi dintre oamenii lui Ismail, dar ceilalți se apropiară folosindu-se de pini și de stînci ca să se ascundă. Cînd ajuseră la 20 de metri de cabană începură să arunce grenade prin ferestre.

În cabană, un agent o aruncă fără menajamente pe Hala într-un șemineu rece. Tocmai împingea un birou ca să acopere gura șemineului pentru a o apăra pe Hala, cînd o ploaie de gloanțe pătrunse prin fereastră îl nimeri în gît și în umăr. Hala nu-l putea vedea, dar auzi bufnitura făcută de corpul lui cînd atinse podeaua de lemn.

Efectul grenadelor era acum distrugător. De aproape schijele lor erau mult mai periculoase pentru om decît gloanțele. Singura apărare a agenților era precizia tirului lor. Nimeni însă nu se gîndise că vor fi atacați de un număr atît de mare de teroriști și mica lor provizie de muniție era pe sfîrșite.

Fusese transmis birourilor Serviciului Secret din Denver un apel de ajutor imediat ce Ismail trăsese primele gloanțe, dar se pierduse timp prețios pînă cînd departamentul local al poliției fusese anunțat și pînă cînd acesta alertase unitățile de intervenție.

O grenadă explodă într-o magazie, aprinzînd o cutie cu diluant de vopsea. Urmă apoi o canistră cu benzină folosită pentru rezervorul de la aparatul de deszăpezire și curînd o întreagă porțiune a cabanei fu cuprinsă de flăcări.

Tirul armelor automate se opri, în timp ce focul se răspîndea cu repeziciune. Arabii înconjurară cu precauție casa. Ei formau un cerc larg în jurul cabanei; fiecare armă era îndreptată către o ușă sau o fereastră. Așteptau cu răbdare să iasă supraviețuitorii, izgoniți de flăcări.

Doar doi agenți ai serviciului secret mai erau încă în viață. Restul erau plini de sînge, morți, printre piesele de

mobilier distruse. Furia focului cuprinse bucătăria şi scările din spate, întinzîndu-se spre dormitoarele de la etaj. Deja nu mai era nici o speranţă că focul ar fi putut fi stins. Curînd căldura deveni de nesuportat pentru cei ce apărau parterul.

Sunetul sirenelor care se apropiau se făcut auzit din direcţia oraşului.

Un agent împinse biroul care o apăra pe Hala şi o conduse tîrîş pînă la o fereastră joasă.

– Sosesc forţele de poliţie locală, zise el repede. De îndată ce teroriştii încep să tragă în poliţişti, încercăm să ieşim din casă ca să nu ardem de vii.

Hala putea doar să dea din cap. Îl auzea cu greu. O dureau timpanele de la zgomotul făcut de grenade. Ochii îi erau plini de lacrimi şi-şi apăsă nasul şi gura cu batista ca să filtreze cît de cît aerul înecăcios.

Afară, Ismail stătea culcat la pămînt, nehotărît, ţinînd strîns automatul. Cabana devenise rapid un infern; flăcările şi fumul ieşeau prin ferestre. Dacă înăuntru mai era cineva în viaţă, trebuia să iasă în cîteva secunde, sau să moară în flăcări.

Dar Ismail nu mai putea aştepta. Zărea deja printre copaci luminile roşii şi albastre ale maşinii şerifului, care se apropia cu viteză pe şosea.

Din cei 12 oameni ai echipei sale mai trăiau doar 6. Orice rănit trebuia mai degrabă ucis decît lăsat spre a fi interogat de agenţii serviciului secret american. Strigă o comandă oamenilor săi, care se retraseră de lîngă casă spre drumul de acces.

Primii poliţişti care sosiră se opriră şi blocară drumul spre cabană. În timp ce unul raporta prin radio, celălalt deschise cu precauţie portiera din partea lui, studiind maşina şi cabana în flăcări, ţinînd revolverul în poziţie de tragere. Misiunea lor era să observe, să raporteze şi să aştepte întăriri.

Era o tehnică perfectă cînd trebuia să înfrunți criminali periculoși și înarmați. Din nefericire, această tehnică nu era aplicabilă cînd o mică armată de teroriști nevăzuți deschiseră focul pe neașteptate și îi uciseseră pe cei doi polițiști înainte ca aceștia să poată reacționa.

La un semn al unuia dintre agenții care se uitau pe fereastră, Hala fu ridicată și aruncată brusc la pămînt. Oamenii serviciului secret o urmară și o apucară rapid de brațe, începînd să alerge către șosea, împiedicîndu-se și alunecînd pe zăpadă.

Reușiră să parcurgă doar 30 de pași, cînd unul dintre oamenii lui Ismail îi zări și dădu alarma. Împușcăturile loviră copacii și ramurile acestora. Unul dintre agenți își ridică deodată mîinile în sus, cu palmele spre cer, se împiedică și apoi căzu cu fața în jos în zăpadă.

– Vor să ne taie drumul spre șosea, zise celălalt agent. Caută să ajungi la șosea. Eu o să-ncerc să-i opresc.

Hala dădu să spună ceva, dar agentul o învîrti în loc și-i făcu, nu prea ușor, vînt înainte.

– Fugi dracului, fugi, strigă el.

Dar își dădu seama că era deja prea tîrziu. Orice speranță de scăpare nu mai era decît o iluzie. O luaseră pe un drum greșit cînd părăsiseră cabana în flăcări și se îndreptau direct către cele două mașini Mercedes-Benz parcate în pădure, lîngă șosea. Realiză că ele aparțineau teroriștilor. Nu avea de ales. Dacă nu-i putea opri, va încerca să-i încetinească, astfel încît Hala să poată opri o mașină pe șosea. Într-un joc sinucigaș, agentul alergă către arabi, cu degetul pe trăgaciul mitralierei, strigînd toate obscenitățile pe care le învățase vreodată.

Ismail și oamenii lui rămaseră o clipă nemișcați, privind ceea ce părea a fi un demon răzbunător.

Timp de două secunde ezitară, apoi își reveniră și traseră cu toții în agentul secret plin de curaj, omorîndu-l pe loc.

Dar nu înainte ca trei dintre ei să-şi găsească moartea sub gloanţele trase de agent.

Hala văzu şi ea maşinile. Îi zări şi pe teroriştii alergînd spre ele. În spatele ei auzi şi ploaia de împuşcături. Sufocîndu-se şi respirînd cu greutate, cu hainele rupte şi cu părul în dezordine, se împiedică şi căzu pe o suprafaţă dură.

Îşi ridică capul puţin şi văzu că este pe asfalt. Se ridică în picioare şi începu să alerge, ştiind că întîrzia doar inevitabilul, fiind sigură că va muri peste cîteva clipe.

28

Cord-ul rula majestuos pe şoseaua dinspre Breckenridge, soarele dimineţii era reflectat de maşina proaspăt vopsită şi de cromul strălucitor. Schiorii care se îndreptau spre tele-schi le făceau cu mîna, în timp ce eleganta maşină făcută în anii '60 trecea pe lîngă ei. Giordino moţăia pe scaunul din spate, în timp ce Lily stătea alături de Pitt în faţă.

Pitt se trezise cu faţa la cearşaf în dimineaţa aceea. Nu vedea nici un motiv pentru care să se ducă pe pîrtie cu schiuri închiriate, cînd schiurile lui americane model Olin 921 erau într-o debara la numai 3 mile distanţă de hotel. I se părea mai logic să se ducă la cabana familiei, să-şi ia echipamentul şi să fie în tele-schi în mai puţin timp decît i-ar trebui ca să stea la coadă pentru a închiria schiurile.

Pitt ridică din umeri şi decise să nu ia în considerare avertismentul tatălui său de a nu se apropia de cabană. Pur şi simplu îl privi ca pe o exagerare birocratică.

– Cine lansează artificii dimineaţa atît de devreme? se miră cu voce tare Lily.

– Nu sînt artificii, zise Pitt ascultînd pocnetul armelor şi bubuitul grenadelor care explodau, ecoul lor fiind perpetuat de munţii ce înconjurau valea. Pare a fi o luptă de infanterie.

Zîmbetul de pe chipul lui Pitt se înăspri. Mări viteza mașinii și bătu în geamul despărțitor. Giordino se trezi și coborî geamul.

– M-ai trezit tocmai cînd începea orgia, zise el căscînd copios.

– Ascultă, zise Pitt.

Giordino tresări în timp ce aerul rece pătrundea în cabină. Își duse mîinile pîlnie la urechi. Încet-încet, o expresie plină de uimire își făcea loc pe chipul său.

– Au debarcat rușii?

– Uite, zise Lily agitată. Un foc în pădure.

Giordino studie fumul negru care se ridica deasupra copacilor, fugărit de coloane de flăcări.

– Prea dens, zise el scurt. Aș zice mai degrabă că este o construcție care arde, probabil o casă sau o cabană.

Pitt știa că Giordino avea dreptate. Înjură și lovi cu pumnii în volan, avînd acum certitudinea că locuința familiei sale era cea care alimenta acea ciupercă de flăcări și fum care creștea deasupra copacilor.

– N-are rost să dăm de bucluc, spuse el. O să trecem pe-acolo să vedem ce se-ntîmplă. Al, vino în față. Lily, tu treci în spate și ține-ți capul jos. Nu vreau să fii rănită.

– Dar eu? întrebă Giordino cu o indignare resemnată. Soarta mea nu te îngrijorează deloc? Dă-mi un motiv valabil pentru care să stau acolo alături de tine și să mă expun.

– Ca să-ți aperi de rele, de primejdii și de dușmani șoferul favorit.

– Categoric, nu-i de ajuns.

Pitt încearcă altă abordare.

– Ar mai fi și cei 50 de dolari pe care i-am împrumutat de la tine în Panama și pe care nu ți i-am dat niciodată înapoi.

– Plus dobînda.

– Plus dobînda, repetă Pitt.

– Ce nu fac eu pentru a-mi apăra bruma de avere agonisită din greu!

Disperarea obosită a lui Giordino părea aproape sinceră, în timp ce se strecura prin geamul deschis și schimba locul cu Lily.

Mai departe pe șosea, cu o jumătate de milă înainte de drumul ce ducea spre cabană, oamenii se opreau și se ascundeau în spatele mașinilor lor. Se uitau cu gura căscată la fumul ce se ridica și ascultau poliția. Apoi văzu mașina de patrulare găurită de gloanțe ce bara drumul spre cabană.

Atenția lui era concentrată spre dreapta și spre infernul de flăcări. Cînd, deodată, cu coada ochiului zări o formă vagă alergînd pe șosea, drept spre Cord.

Frînă brusc și întoarse volanul mult spre dreapta, făcînd mașina să se rotească într-un unghi de 90 de grade și să derapeze îngrozitor. Cauciucurile înalte și înguste scîrțîră din cauza frecării cu asfaltul. Mașina se opri într-o parte, blocînd ambele benzi de circulație și Pitt văzu cam la un metru în fața lui o femeie.

Inima lui Pitt își acceleră bătăile. Respiră adînc și o privi pe femeia pe care aproape o călcase. Văzu spaima și șocul din ochii ei transformîndu-se într-o expresie de neîncredere.

– Tu? exclamă ea. Chiar tu ești?

Pitt o privi incapabil să reacționeze.

– Doamna Kamil?

– Cred în "déjà vu", murmură Giordino, cred, cred, cred.

– Oh, mulțumesc lui Dumnezeu, șopti ea. Te rog, ajută-mă. Toți au murit. Vin să mă omoare.

Pitt ieși din spatele volanului în același timp în care Lily ieșise din spate. O ajutară pe Hala să urce și o culcară pe scaunul din spate.

– Cine sînt ei? întrebă Pitt.

– Asasinii plătiți de Yazid. Trebuie să plecăm repede. Pot apărea în orice clipă.

– Stai liniștită, zise Lily încet, observînd pentru prima oară pielea înnegrită de fum și părul pîrlit al Halei. O să te ducem la spital.

– Nu e timp, zise Hala arătînd spre geam cu mîna tremurîndă. Hai să ne grăbim sau or să vă omoare şi pe voi.

Pitt se întoarse la timp pentru a vedea două Mercedes-uri negre ţîşnind în trombă din pădure şi îndreptîndu-se spre şosea. Le studie pentru o secundă, apoi sări la volan. Intră în viteza întîi şi acceleră la maximum. Învîrti volanul şi îndreptă Cord-ul spre singura direcţie care le era deschisă – înapoi către Breckenridge.

Privi rapid în oglinda retrovizoare montată pe roata de rezervă de pe aripă. Estimă distanţa dintre Cord şi maşinile teroriştilor la nu mai mult de 300 m. Nu avu timp decît pentru acea scurtă privire. Un glonte sparse oglinda retrovizoare în mii de bucăţi.

– La podea! strigă el femeilor din spate.

Avînd tracţiune pe faţă, maşina avea podeaua plată şi femeile putură să se ghemuiască pe jos. Hala o privi pe Lily şi începu să tremure fără să se poată stăpîni. Lily o luă pe după umeri şi se forţă să zîmbească încurajator.

– Nu intra în panică, zise ea cu curaj. Dacă ajungem în oraş, o să fim în siguranţă.

– Nu... nu... murmură Hala, copleşită. Nicăieri n-o să fim în siguranţă.

Pe locul din faţă, Giordino stătea aplecat cît de jos putea, pentru a se feri de gloanţe şi de vîntul ce şuiera pe parbriz.

– Cît de repede poate merge maşina asta? întrebă el pe un ton ce încerca să pară natural.

– Cea mai mare viteză înregistrată la un L-29 a fost 77, răspunse Pitt.

– Mile sau kilometri?

– Mile.

– Am sentimentul neliniştitor că ăştia sînt mai iuţi ca noi. Giordino trebui să strige în urechea lui Pitt ca să acopere huruit maşinii.

– Cu ce maşină sîntem în întrecere?

Giordino se întoarse, se aplecă pe geam şi aruncă o privire agitată în urmă.

– După masca din faţă e greu de spus ce model de Mercedes au, dar aş zice că ticăloşii ne urmăresc cu SDL-uri 300.

– Motor Diesel?

– Diesel supraalimentat, ca să fim mai exacţi şi ajung la 220 kilometri pe oră.

– Şi se apropie?

– Ca nişte tigri, zise Giordino necăjit. Pîn-ajungem la cafeneaua unde se plictiseşte şeriful, ăştia or să ne facă harcea-parcea!

Pitt apăsă ambreiajul la maxim şi trecu în viteza a treia.

– Salvam mai multe vieţi stînd de-o parte. Ucigaşii ăştia nebuni sînt în stare să măcelărească o sută de trecători nevinovaţi doar ca să o asasineze pe Kamil.

Giordino mai aruncă o privire în spate:

– Cred că le pot vedea albul ochilor.

Ismail înjură furios cînd i se blocă arma. Plin de turbare, o aruncă pe geamul Mercedes-ului şi smulse alta din mîinile celui de pe bancheta din spate. Scoase arma pe fereastră şi trase o rafală în Cord. Ţeava scuipă doar cinci gloanţe şi încărcătorul se goli. Înjură din nou, în timp ce scoase din buzunar un alt încărcător pe care îl băgă în armă.

– Nu te agita, îi spuse şoferul calm. O să-i ajungem în cel mult un kilometru. O s-o iau prin stînga, iar Omar cu oamenii lui o vor lua prin dreapta. Putem să-i prindem în foc încrucişat de aproape.

– Vreau să-l ucid pe gunoiul ăla care s-a amestecat, zise Ismail printre dinţi.

– O să ai ocazia. Ai răbdare.

Ca un copil bosumflat, care nu poate obţine ce vrea, Ismail se tolăni pe scaun şi privi fix, plin de ură, la maşina care zbura în faţa lor.

Ismail era cel mai rău soi de ucigaș. Era absolut incapabil de remușcări. Ar fi putut arunca în aer o maternitate, fără ca asta să-i strice buna dispoziție. Profesioniștii își revizuiesc crimele și caută să găsească metode de a-și îmbunătăți stilul. Ismail nu se obosea niciodată să-și reexamineze asasinatele sau să numere cadavrele. Nu se deranja prea mult să-și planifice acțiunile și în două ocazii ucisese pe cine nu trebuia, ceea ce făcea din fanaticul Ismail un tip cu atît mai periculos. Imprevizibil ca un rechin, lovea fără cruțare orice victimă care avea ghinionul să-i iasă în cale. Își justifica faptele sîngeroase invocînd convingerile sale religioase. Dar în alte timpuri și pe alte meleaguri ar fi fost un ucigaș în serie, lăsînd în urmă mormane de cadavre doar de dragul distracției. Ismail i-ar fi făcut să se strîmbe de greață pe John Dillinger și pe Bonnie și Clyde.

Stătea în mașină mișcîndu-și degetele pe pușcă ca pe un obiect senzual, așteptînd să-și trimită gloanțele nimicitoare prin tabla subțire a mașinii vechi, în carnea celor care îl privaseră temporar de prada sa.

– Probabil că-și păstrează muniția, spuse Giordino cu recunoștință în glas.

– Doar pînă cînd se apropie îndeajuns de mult încît să fie siguri că ne nimeresc, răspunse Pitt. Privea cu atenție drumul, dar mintea lui scormonea cu disperare în căutarea unei portițe de scăpare.

– Dau un regat pentru un lansator de rachete.

– Ceea ce-mi aduce aminte că atunci cînd m-am urcat de dimineață în mașină am lovit cu piciorul un obiect care a alunecat sub scaun.

Giordino se aplecă și căută sub scaunul lui Pitt. Mîna lui atinse un obiect dur și rece. Îl scoase de sub scaun.

– Doar o cheie franceză, anunță el trist. Ne e tot atît de folositor ca și un ciolan de jambon.

– Îmi amintesc că e un drum de țară, pe undeva, înainte, care duce în vîrful pîrtiilor de schi. Mașinile de întreținere o folosesc din cînd în cînd ca să aducă materiale și provizii în vîrf. Ar fi o șansă minimă pentru noi să-i pierdem în pădure sau într-o viroagă. Dacă rămînem pe șosea, sîntem ca și morți.

– Cît e de departe?

– După următoarea cotitură a drumului.

– Crezi că reușim?

– Tu ce zici?

Giordino privi în urmă pentru a treia oară.

– Mai sînt vreo 75 de metri și să vă țineți!

– Sînt prea aproape, zise Pitt. Trebuie să facem ceva ca să-i încetinim.

– Pot să mă strîmb la ei și să le fac semne obscene, zise Giordino sec.

– I-ar înfuria și mai rău. Trebuie să recurgem la varianta 1.

– La lecția asta am lipsit, zise Giordino sarcastic.

– La aruncări erai bun?

Giordino în semn de înțelegere dădu din cap.

– Fă rabla să meargă drept și maestrul în aruncări Giordino o să-i scoată la pensie pe adversari.

Mașina decapotabilă oferea o platformă perfectă. Giordino se așeză în genunchi pe scaun, cu fața spre urmăritori, cu capul și umerii expuși deasupra capotei. Ținti, ridică brațul și aruncă cheia franceză cu boltă, către Mercedes-ul cel mai apropiat.

O clipă avu o strîngere de inimă. Crezu că a aruncat prea aproape pentru că proiectilul aterizează pe botul mașinii. Dar ricoșă și făcu praf parbrizul.

Șoferul arab îl văzuse pe Giordino pregătind aruncarea. A reacționat rapid, dar nu suficient de rapid. Apăsă frîna și suci volanul pentru a evita impactul, dar chiar atunci parbrizul se sparse în mii de bucățele care îl

împroşcară în faţă. Cheia franceză se lovi de volan şi se opri în poala lui Ismail.

Şoferul celui de-al doilea Mercedes se ţinea aproape de maşina lui Ismail şi nu văzu cheia franceză zburînd prin aer. Fu luat complet pe nepregătite cînd luminile de frînă din faţa lui clipiră. Privi neputincios cum se loveşte de primul Mercedes, făcîndu-l să-şi piardă controlul şi să se rotească pînă cînd se opri cu faţa în direcţia opusă.

– Asta intenţionai să le faci?

– Puteam să fi pus pariu. Ţin-te bine, ne apropiem de drumeagul nostru.

Pitt încetini şi îndreptă maşina spre un drum îngust, acoperit cu zăpadă, plin de serpentine, ce ducea în vîrful muntelui.

Motorul cu cei 115 cai putere se străduia să tragă maşina grea pe drumul accidentat şi alunecos. Şasiul rigid făcea ca toţi cei dinăuntrul din maşinii să sară ca nişte mingi de tenis într-o maşină de spălat, partea din spate a maşinii, mai uşoară, derapînd încoace şi-ncolo. Pitt încercă să compenseze derapajul ajutîndu-se de acceleraţie şi de volan, folosind puterea de tracţiune a roţilor din faţă ca să ţină maşina pe mijlocul drumului care, ca aspect, aminteu destul de bine a traseu de alpinism. Lily şi Hala se ridicaseră de pe jos şi stăteau pe scaunele lor cu picioarele proptite în cele din faţă, agăţate cu disperare de mînerele uşii.

Şase minute mai tîrziu lăsară copacii în urmă şi începură să urce dincolo de linia pădurii. Acum drumul se strecura printre stînci abrupte, acoperite din belşug cu zăpadă. Iniţial, Pitt se gîndise să abandoneze maşina şi să încerce să fugă prin pădure, dar grosimea proverbială a zăpezii afînate de Colorado, mult mai groasă la altitudini mai mari, făcea mersul pe jos aproape imposibil. Nu mai avea altă soluţie decît să ajungă în vîrf suficient de rapid ca să poată lua un telescaun în jos spre oraş, unde să se poată pierde în mulţime.

– Fierbem, zise Giordino.

Pitt nu avea nevoie să se uite la aburul ce ieşea de sub capotă; privise cum acul indicatorului de temperatură se apropiase din ce în ce mai mult de zona roşie şi pînă la urmă se fixase la punctul pe care scria "FIERBINTE".

– Ce facem cînd ajungem la capătul drumului? întrebă Giordino.

– Aplicăm planul numărul 2, răspunse Pitt. Facem o coborîre de plăcere cu telescaunul pînă la cel mai apropiat bar.

– Îmi place cum gîndeşti, dar războiul încă nu s-a terminat, zise Giordino, arătînd în urmă. Prietenii noştri au revenit.

Pitt fusese prea ocupat ca să-i mai observe pe urmăritori. Aceştia se redresaseră după accident şi porniseră pe munte în sus în urmărirea Cord-ului. Înainte ca el să poată privi în urmă, gloanţele sparseră geamul din spate printre capetele lui Lily şi Hala, traversară maşina şi trecură frumos prin parbriz, lăsînd în el trei găuri mici. Nu mai fu nevoie să li se spună din nou femeilor să se culce pe jos. De data asta încercară să se facă una cu podeaua.

– Cred că sînt furioşi din cauza cheii franceze, spuse Giordino.

– Nici pe jumătate atît de furioşi cît sînt eu pentru felul în care îmi distrug maşina.

Lua o curbă strînsă şi cînd redresă din nou volanul, se întoarse şi privi la iuţeală în urmă, la maşinile ce-i urmăreau. Ceea ce văzu nu era de loc încurajator.

Cele două Mercedes-uri alunecau violent pe suprafaţa acoperită de zăpadă a drumului. Viteza lor superioară era parţial anihilată datorită tracţiunii pe roţile din faţă de care dispunea Cord-ul. Pitt cîştiga teren la serpentine, dar arabii micşorau distanţa pe porţiunile drepte.

Pitt îl observă pe şoferul Mercedes-ului din faţă învîrtind volanul ca un apucat, fără să mai sesizeze riscul şi

făcînd roţile din spate să se învîrtească nebuneşte. La fiecare serpentină aproape că intra cu maşina în troiene, riscînd să rămînă înţepenit acolo.

Pitt era surprins că Mercedes-urile nu aveau cauciucuri de zăpadă. Nu avea de unde să ştie că arabii trecuseră graniţa din Mexic pentru a face să li se piardă urma. Maşinile erau înregistrate pe numele unei companii textile inexistente din Matamoros şi urmau să fie abandonate la aeroportul din Breckenridge după asasinarea Halei.

Lui Pitt nu-i plăcea ceea ce vedea. Mercedes-urile se apropiau constant. Erau doar la 50 de metri în urmă. Nu-i plăcea nici faptul că un tip scotea o puşcă automată prin parbrizul sfărîmat.

– Vine poşta! strigă el băgîndu-se sub volan pînă cînd doar ochii mai puteau vedea puţin deasupra bordului. Toată lumea la podea!

De-abia rosti aceste cuvinte şi gloanţele începură să lovească Cord-ul. Unul ciuruí cauciucul de rezervă de pe aripa dreaptă a maşinii. Următorul pătrunse prin acoperiş, distrugînd tapiţeria din piele şi rămase înţepenit în metalul de dedesubt.

Pitt se întoarse şi încercă să se lase şi mai jos, cînd partea stîngă a maşinii se despică brusc, ca şi cum ar fi fost atacată de o armată de deschizătoare de conserve. Balamalele uşii din spate zburară şi uşa căzu, atîrnînd grotesc în afară pentru cîteva clipe, înainte de a fi smulsă cînd Cord-ul atinse un copac. Fragmente de gheaţă căzură din toate părţile ca o ploaie fină. Una dintre femei ţipă; nu ştia care dintre ele. Văzu cum o dîră subţire de sînge se întinde peste bord. Un glonte trecuse prin urechea lui Giordino, dar micuţul italian nu scoase un sunet.

Giordino verifică rana indiferent, ca şi cum aceasta ar fi aparţinut altcuiva. Apoi îşi lăsă capul într-o parte şi îi zîmbi strîmb lui Pitt.

– Mă tem că vinul băut aseară dă pe dinafară.

– E grav? întrebă Pitt.

– Nimic nu e atît de grav încît un chirurg estetician să nu poată repara pentru un onorariu de două mii de dolari. Ce fac femeile?

Pitt strigă fără să se întoarcă:

– Lily, tu şi Hala sînteţi bine?

– Nişte zgîrieturi de la cioburi, răspunse Lily jucăuş. În rest, sîntem bine.

Era speriată, dar nu intrase în panică.

Aburul de la radiatorul Cord-ului ieşea acum ca un jet de înaltă presiune. Pitt simţea cum motorul pierdea din turaţie şi începea să se gripeze. La fel ca un jocheu care călăreşte o mîrţoagă bătrînă ce de mult trebuia lăsată în plata Domnului, Pitt forţă maşina la maxim.

Conducea atent, concentrîndu-se asupra ultimei serpentine înainte de a ajunge la vîrf. Riscase şi nu reuşise să-i păcălească pe asasini. Ei se ţineau după maşină lipiţi de bara din spate, ca şi cum ar fi fost legaţi cu lanţuri acolo.

Motorul începu să scoată sunete de protest datorită căldurii excesive şi a solicitării la care era supus. O altă ploaie de gloanţe atacară partea din spate a maşinii şi distruseră cauciucul. Pitt lupta să menţină maşina pe drum şi să evite o întoarcere de 60 de grade, care ar fi dus la răsturnarea maşinii.

Cord-ul era pe moarte. Un fum albăstrui, prevestitor de rele, se ridica de sub capotă. Sub motor se prelingea benzina printr-o gaură făcută în rezervor de o piatră pe care Pitt nu o putuse evita. Curînd şi manometrul de ulei căzu la zero. Şansa de a ajunge în vîrful muntelui se reducea cu fiecare mişcare a pistonului.

Mercedes-ul din faţă încercă să le taie drumul la una din serpentine, dar derapă puternic într-o parte. Pitt strînse volanul cu disperare. Putea să vizualizeze privirea triumfătoare de pe feţele urmăritorilor săi, care vedeau că mai au doar cîteva secunde şi îşi vor prinde prada.

Nu exista nici o posibilitate de a scăpa pe jos. Erau prinşi ca într-o capcană pe drumul îngust, între prăpastie şi

stînca abruptă. Nu se putea merge decît înainte, pînă cînd motorul Cord-ului ar fi cedat şi s-ar fi oprit.

Pitt apăsă pedala acceleraţiei cu toată forţa şi spuse o rugăciune în gînd.

Incredibil, dar bătrînul Cord încă mai era în stare să mai dea ceva din el. Ca şi cum acest obiect neînsufleţit ar fi avut o minte proprie, îşi adună ultimele resurse pentru un magnific efort final. Turaţia motorului crescu dintr-o dată, roţile din faţă porniră şi Cord-ul urcă ultima pantă spre vîrf. Un minut mai tîrziu, lăsînd în urmă nori de fum albastru şi aburi albi, ajunse pe creasta de la capătul pîrtiei de schi.

La nici o sută de metri se afla capătul telefericului. Mai întîi, lui Pitt i se păru ciudat că nimeni nu schia pe pîrtia din dreptul lor. Oamenii coborau din teleschi şi se îndreptau spre latura opusă teleschiului, pentru a începe coborîrea pe o pîrtie de schi paralelă.

Apoi observă că pîrtia din dreptul său era închisă. Mai multe semne atîmate pe o frînghie de culoare portocaliu-aprins avertizau schiorii să nu folosească pîrtia, datorită depunerilor periculoase de gheaţă.

– Am ajuns la capătul drumului, zise Giordino solemn.

Pitt aprobă plin de necaz.

– Nu putem fugi spre teleschi. N-am face nici zece metri şi ne-ar împuşca.

– Nu mai avem decît două posibilităţi: ori ne batem cu bulgări de zăpadă, ori ne predăm.

– Sau putem încerca planul numărul 3.

Giordino îl privi curios pe Pitt.

– Nu poate fi mai rău ca primele două. Apoi ochii săi se măriră şi gemu. Doar nu vrei să... oh! Dumnezeule, nu!

Cele două Mercedes-uri erau la o aruncătură de băţ. Mergeau unul lîngă altul, ca să lovească Cord-ul, cînd Pitt învîrti volanul şi îndreptă maşina în jos, pe pîrtia de schi.

29

– Allah să ne-ajute, murmură şoferul lui Ismail. Nebunii dracului! Nu-i putem opri.

– Ţin-te de ei! strigă Ismail, cuprins de isterie. Nu-i lăsa să ne scape.

– Oricum or să moară. Nimeni nu poate supravieţui dacă coboară pe o pîrtie de schi cu o maşină în plină viteză.

Ismail îşi scoase arma şi o apropie de ţeasta şoferului.

– Prinde-i pe porcii ăia, zise el cu răutate, sau o să-l întîlneşti pe Allah mai iute decît crezi.

Şoferul ezită, văzînd că îl aşteaptă moartea, indiferent ce-ar face. Renunţă să mai spună ceva şi îndreptă Mercedes-ul în jos, după Cord.

– Allah să-mi lumineze calea, zise el cuprins de teamă.

Ismail îşi îndepărtă arma din ceafa lui şi ţinti prin parbrizul spart.

– Stai liniştit şi vezi-ţi de şofat.

Asasinii lui Ismail din cel de-al doilea Mercedes nu se opriră; îl urmară plini de credinţă pe conducătorul lor.

Cord-ul sărea peste zăpada îngheţată ca un marfar scăpat de sub control, mărindu-şi viteza într-un ritm înspăimîntător. Nimic nu mai putea încetini maşina grea.

Pitt învîrti puţin volanul şi atinse uşor frîna, avînd grijă să nu o blocheze şi să scape maşina total de sub control. O derapare pe lateral, pe pîrtia înclinată ar avea ca rezultat răsturnarea maşinii, iar ei ar sfîrşi-o la poalele muntelui, într-o masă informă de metal şi de corpuri omeneşti.

– Crezi că e momentul potrivit să întrebi de centurile de siguranţă? întrebă Giordino, care ţinea picioarele în sus, proptite în bord.

– În anii '30, chestiile astea nu intrau în dotarea maşinilor zise Pitt, dînd din cap.

Pitt simţi că norocul era de partea lor cînd anvelopa distrusă de gloanţe se desfăcu de pe roata din spate. Fără anvelopă, marginile ascuţite ale roţii îi dădeau un oarecare control asupra maşinii, fiindcă pătrunseră adînc în zăpada îngheţată, aruncînd jerbe de aşchii de gheaţă în stînga şi în dreapta.

Vitezometrul era aproape de 60, cînd Pitt văzu un grup de dîmburi în faţa lor. Schiorii cu experienţă considerau pîrtia cu movile de zăpadă un excelent teren pentru o cursă cu obstacole. La fel gîndea şi Pitt cînd cobora pe schiuri cu o viteză ameţitoare, dar acum nu puteai să te joci de-a schiorul cu un automobil de 2120 kilograme.

Cu multă măiestrie reuşi să îndrepte maşina spre partea laterală a pîrtiei, unde panta era lină. Se simţea ca şi cum ar fi încercat să bage aţă în ac în timpul unei coborîri cu bobul. Inconştient, Pitt se încordă, aşteptînd impactul care ar fi urmat oricărei mişcări greşite pe care ar fi făcut-o, care ar fi dus la izbirea maşinii de un copac şi la strivirea pasagerilor.

Dar impactul nu se produse. Cord-ul reuşi cumva să treacă prin culoarul îngust dintre dîmburile de zăpadă şi copaci. Totul dispăru pe lîngă ei precum decorul turnant al unei piese de teatru.

De îndată ce Pitt ajunse din nou pe pîrtia lată, lipsită de obstacole, întoarse capul ca să vadă ce fac urmăritorii lor.

Şoferul primului Mercedes era inteligent. Mergea pe urmele lăsate de Cord pe lîngă dîmburi. Cel de-al doilea şofer, fie că nu văzu dîmburile, fie că nu le consideră periculoase. Îşi dădu seama de greşeală prea tîrziu şi încercă să compenseze ghidînd Mercedes-ul dintr-o parte în alta, într-un efort disperat de a evita dîmburile înalte de un metru.

Arabul reuşi chiar să evite două sau trei înainte de a intra din plin într-unul. Partea din faţă se înfipse în zăpadă, iar partea din spate se ridică în sus şi păru să rămînă suspendată în unghi de 90 de grade. Maşina rămase aşa o clipă, apoi se dădu peste cap, ca un băţ aruncat de un copil. Se izbi de stratul de gheaţă, o dată şi încă o dată, însoţită de zgomotul de metal distrus şi de sticlă spartă. Cei din maşină ar fi putut scăpa dacă ar fi fost zvîrliţi în afara maşinii, dar seria de şocuri înţepenise uşile. Maşina începu să se dezintegreze. Motorul se desprinse de la locul lui şi porni învîrtindu-se spre pădure. Roţile, suspensia din faţă, roţile de tracţiune nu erau făcute pentru a rezista unei asemenea acţiuni distructive. Pînă la urmă toate se desprinseră de pe şasiu şi porniră în salturi nebuneşti pe munte în jos.

Pitt nu avu timp să privească Mercedes-ul distrugîndu-se pînă nu mai rămase decît o grămadă de fiare care se rostogoliră într-un mic pîrîu.

– Ar fi oare deplasat, vorbi Giordino pentru prima oară de cînd porniseră din vîrful pîrtiei, dacă aş spune "cu unul mai puţin"?

– Aş prefera să nu foloseşti acest termen, zise Pitt printre dinţi. S-ar putea ca în curînd scorul să devină egal.

Luă puţin o mînă de pe volan şi arătă înainte.

Giordino se încordă cînd văzu că pîrtia lor se uneşte cu o altă pîrtie plină de oameni îmbrăcaţi în costume de schi multicolore. Se ridică în picioare, apucîndu-se de ceea ce mai rămăsese din rama parbrizului şi începu să strige şi să dea frenetic din mîini în timp ce Pitt claxona întruna din cele două claxoane ale Cord-ului.

Schiorii uimiți se întoarseră și văzură cele două mașini coborînd pe pîrtia de schi într-o viteză nebună. Nu aveau decît cîteva secunde pentru a trece pe părțile laterale ale pîrtiei, rămînînd să privească cu gurile căscate cum Cord-ul, urmat de Mercedes, trece în viteză pe lîngă ei.

O trambulină de schi se ridica din pîrtie și se lansa la 100 de metri distanță. Pitt distinse cu greu trambulina albă pierdută în peisaj. Fără să ezite îndreptă mașina spre trambulină.

– Doar nu vrei să faci una ca asta! strigă Giordino.

– Planul numărul 4, îl liniști Pitt. Ține-te bine, s-ar putea să pierd controlul.

– Credeam că asta s-a întîmplat încă de la început.

Cu puțin mai mică decît trambulinele construite pentru competițiile olimpice, trambulina era folosită doar pentru schiul acrobatic. Rampa era destul de lată ca să permită accesul Cord-ului. Avea lungimea de 30 de metri și se termina la o înălțime de 20 de metri deasupra solului.

Pitt se alinie la linia de start, folosind forma masivă a Cord-ului pentru a ascunde trambulina de privirile celor din Mercedes. Reușita depindea de sincronizare și de îndemînarea cu care rotea volanul.

În ultima clipă, înainte ca roțile din față să treacă de linia de start, Pitt învîrti volanul și roti partea din spate a Cord-ului, îndepărtînd mașina de rampa pentru sărituri. Atent la toate mișcările Cord-ului, șoferul lui Ismail trase de volan pentru a evita ciocnirea și astfel se înscrise perfect pe linia de start a trambulinei.

În timp ce Pitt lupta să mențină Cord-ul pe un drum drept, Giordino privi înapoi către Mercedes și văzu o față înspăimîntată, plină de ură neputincioasă și de mînie, privindu-l fix. Apoi totul dispăru și mașina coborî pe pîrtie fără a mai putea fi controlată. Ar fi trebuit să zboare în aer ca o pasăre grasă fără aripi. Dar partea din spate se rupse și se opri într-un unghi ciudat, trimițînd apoi mașina prin aer ca o minge de fotbal bine aruncată.

Viteza Mercedes-ului fusese cam de 120 km pe oră cînd se desprinse de trambulină. Împinsă de un impuls formidabil, se răsuci în aer pe o distanță incredibilă înainte de a se prăbuși pe pămînt pe toate cele patru roți. Ca filmată cu încetinitorul, mașina sări prin aer pînă ce se zdrobi de trunchiul gros al unui pin. Scrîșnetul metalului ce se turtea străbătu aerul rarefiat în timp ce șasiul și corpul mașinii se înfășurau în jurul copacului, pînă cînd bara din față și cea din spate se înnodară. Geamurile se împrăștiară în mii de bucățele ca niște confetti, iar corpurile dinăuntru fură strivite ca muștele sub plici.

Giordino dădu din cap plin de uimire.

– Este cea mai incredibilă priveliște pe care am văzut-o vreodată.

– Și-o să mai vezi, zise Pitt.

Reușise să facă Cord-ul să meargă în linie dreaptă, dar nu-i putea reduce viteza. Frînele nu mai funcționau de la jumătatea pîrtiei, iar bara de direcție era îndoită și aproape desprinsă. Direcția spre care se îndrepta Cord-ul se putea distinge cu ușurință. Mergea drept spre restaurantul și instalația pentru schi, aflate la baza pantei cu teleschiul. Tot ce putea face Pitt era să claxoneze și să încerce să evite schiorii, prea șocați ca să se mai dea la o parte din calea mașinii.

Femeile priviseră distrugerea ultimului Mercedes cu o curiozitate morbidă și cu multă ușurare. Dar aproape imediat se întoarseră și priviră cu groază la clădirea care se apropia rapid.

– Nu putem face nimic? întrebă Hala.

– Sînt gata să primesc orice sugestie, spuse Pitt nervos.

Tăcu, reușind să evite o clasă de schi formată din puști. Marea majoritate a schiorilor fie auzise, fie privise distrugerea celor două Mercedes-uri, așa că fugiseră rapid din calea Cord-ului. Se retrăgeau rapid spre marginea pîrtiei, privind fără să înțeleagă Cord-ul care trecea ca o rachetă pe lîngă ei.

Avertismente asupra celor două mașini fuseseră transmise din partea superioară a pîrtiei, așa că instructorii de schi îndepărtaseră cea mai mare parte a schiorilor din zonă. În dreapta centrului de schi era un iaz înghețat. Pitt spera să îndrepte mașina înspre el și să alunece pe gheață pînă cînd aceasta s-ar fi spart și mașina s-ar fi scufundat în apă. Singura problemă era că privitorii formaseră fără să-și dea seama un culoar ce ducea drept spre restaurant.

– Nu cred că mai ai și un plan 5, zise Giordino, pregătindu-se pentru coliziune.

– Îmi pare rău, zise Pitt. S-au terminat toate.

Lily și Hala priveau, îngrozite și neputincioase. Apoi se lăsară pe podea în spatele scaunelor din față, închizînd ochii și se agățară una de alta.

Pitt se încordă cînd loviră cîteva rastele cu schiuri și bețe. Schiurile părură că explodează cînd începură să zboare prin aer ca scobitorile. Pentru o clipă Cord-ul rămase îngropat sub ele, apoi ieși și se îndreptă spre scările de beton. Nu pătrunseră în restaurant, dar intrară prin peretele de lemn al barului.

Camera era goală cu excepția pianistului, care rămăsese paralizat în fața clapelor și a unui barman, care preferă să fie discret și se refugie în spatele barului, în timp ce Cord-ul pătrundea în cameră și-și croia drum printr-o mare de scaune și mese.

Cord-ul aproape că ieși prin peretele opus, undeva la nivelul doi deasupra solului. În mod miraculos, pierzîndu-și inerția, mașina mutilată se opri brusc, scoțînd numai botul prin perete. Barul arăta ca după un atac de artilerie.

În afara șuieratului radiatorului și a pocnetelor motorului supraîncălzit, în cameră domnea o tăcere nefirească. Pitt se lovise cu capul în marginea parbrizului și un firicel de sînge i se prelingea din păr. Se uita la Giordino, care privea fix la zid, ca și cum ar fi împietrit.

Amîndoi păreau că se întreabă cu uimire: "Mai trăim încă?", dar în rest arătau perfect.

Barmanul era încă invizibil în ascunzişul său din spatele barului, aşa că Pitt se întoarse spre pianist, care stătea încremenit pe un scaun înalt cu trei picioare. Purta o şapcă de jocheu, iar ţigara care îi atîrna într-un colţ al gurii mai păstra încă scrumul lung ce nu se scuturase. Mîinile îi erau întinse deasupra clapelor şi corpul rigid ca o imagine înţepenită în stop-cadru. Se holba şocat la apariţia însîngerată care îi zîmbea dement.

– Scuzaţi deranjul, zise politicos Pitt, sînteţi amabil să ne cîntaţi: Du-mă-n zbor pînă la lună?

ARGENTINA
CHILE
Strîmtoarea Magellan
OCEANUL ATLANTIC
Punta Arenas
TARA DE FOC
Insula Santa Ines
ARIE DETAILATA
OCEANUL PACIFIC

Mina
Gheţar
Lady Flamborough
Moară de minereu
Cale ferată
Chei
INSULA SANTA INES
Fiord

Lady Flamborough

19 octombrie 1991
Uxmal, Yucatan

30

Sub torentul de lumini multicolore al reflectoarelor, basoreliefurile de pe piramidă radiau o strălucire nepământeană. Pereții piramidei erau scăldați într-o irizație bleu deschis, în timp ce asupra Templului Magicianului se revărsau valuri de lumină portocalie. Cîteva proiectoare își mișcau razele roșii în susul și în josul treptelor largi ale piramidei, producînd un efect ciudat: părea că valuri de sînge se revărsau pe trepte. Sus, pe acoperișul templului, o figură zveltă, îmbrăcată în alb, stătea în picioare.

Topiltzin își deschise larg brațele într-un gest de binecuvîntare divină și privi în jos la cele 100.000 de fețe ridicate ce înconjurau templul-piramidă din Uxmal, vechiul oraș Maya din peninsula Yucatan. Își încheie discursul, ca de fiecare dată, cu o încantație în limba aztecă. Mulțimea de oameni relua frazele și le repeta în cor.

– Puterea și curajul nației noastre se află în noi, cei ce nu vom prețui niciodată măreția și averea. Noi murim de foame, noi muncim din greu pentru conducători ce sînt mai puțin nobili și cinstiți decît noi înșine. Nu poate exista măreție și glorie în Mexic atîta timp cît acest guvern corupt se află la putere. Nu vom mai suporta sclavia. Zeii se adună din nou pentru a-i sacrifica pe cei corupți, în favoarea celor cinstiți. Darul lor neprețuit este o nouă civilizație. Trebuie să-l acceptăm.

În timp ce cuvintele lui se pierdeau încet, încet, luminile multicolore se estompau şi Topiltzin era singurul care rămînea în plină lumină. Apoi lumina proiectoarelor clipi şi el dispăru.

Fură aprinse focuri imense şi dintr-un camion cu remorcă începu să se împartă oamenilor plini de recunoştinţă lăzi mari cu mîncare. Fiecare ladă conţinea aceeaşi cantitate de făină şi de conserve, alături de o broşură plină de ilustraţii şi fără prea multe subtitluri. Preşedintele De Lorenzo şi miniştrii cabinetului său erau prezentaţi ca nişte demoni ce erau alungaţi din Mexic de Topiltzin şi de zeii azteci, în braţele larg deschise ale Unchiului Sam care avea o figură plină de răutate.

Era inclusă şi o listă de instrucţiuni, descriind metode paşnice, dar eficiente de distrugere a influenţei guvernului.

În timp ce se împărţea mîncarea, bărbaţi şi femei treceau printre oameni şi recrutau noi adepţi pentru Topiltzin. Evenimentul era regizat cu acelaşi profesionalism cu care erau puse în scenă concertele rock. Uxmal era doar una din etapele campaniei duse de Topiltzin pentru răsturnarea guvernului din Mexic.

Predica mulţimii doar în marile cetăţi ale trecutului – Teotihucan, Monte Alban, Tuila şi Chichenitza. Nu apărea niciodată în oraşele moderne ale Mexicului.

Oamenii îl ovaţionau pe Topiltzin şi îi scandau numele, dar el nu-i mai auzea. În clipa în care reflectoarele s-au stins, garda sa de corp îl înconjură şi coborîră pe o scară aflată în spatele piramidei pînă la un camion mare cu rulotă. Motorul era deja pornit şi camionul, avînd în faţă şi în spate cîte o maşină, îşi croi drum încet prin mulţime, pînă ce ajunse la şosea. Apoi, sporindu-şi viteza, se îndreptă către Yucatan, capitala statului Merida.

Interiorul rulotei era bogat ornamentat şi avea două compartimente, unul pentru conferinţe şi altul care îi servea drept locuinţă lui Topiltzin.

Acesta discuta pe scurt programul pentru a doua zi cu cei mai apropiați adepți ai săi. Cînd se încheie întrunirea, camionul se opri și toți îi urară noapte bună lui Topiltzin. Cele două mașini îi luară pe discipolii obosiți și-i duseră la hotelurile din Merida.

Cînd închise ușa camerei de conferințe, Topiltzin păru că iese dintr-o lume și pătrunde în alta.

Își scoase penajul de pe cap și roba albă, dînd la iveală o pereche de pantaloni scumpi și o cămașă sport. Deschise un dulap care ascundea un bar și scoase o sticlă de șampanie Schrämsberg Blanc de Blanc, scoțîndu-i dopul cu iuțeală. Primul pahar îl dădu peste cap cu sete, dar pe al doilea îl savură în liniște.

Relaxat, Topiltzin intră într-o cămăruță mică, plină de echipamente de comunicație, formă un cod la un telefon holografic și se întoarse cu fața spre centrul camerei. Bău încet din șampania de California și așteptă. Treptat, o figură nectară începu să se materializeze tridimensional. În același timp, într-o altă încăpere la mii de mile depărtare se proiecta imaginea lui Topiltzin.

Cînd imaginea se limpezi, Topiltzin se găsi în fața hologramei unui bărbat care stătea pe o sofa joasă și îl privea fix. Avea tenul măsliniu și părul rar dat cu briantină. Ochii îi străluceau ca pietrele prețioase. Vizitatorul purta pe deasupra unei pijamale o haină de casă din mătase. O clipă se uită cu atenție la cămașa și pantalonii lui Topiltzin și se încruntă cînd observă paharul cu băutură din mîna acestuia.

– Duci o viață periculoasă, zise el ferm în engleza americană. Haine de comandă, șampanie – femeile mai lipsesc.

Topiltzin rîse.

– Nu mă ispiti. Să te comporți ca Papa, să porți 18 ore pe zi un costum ciudat este destul de dificil, și asta fără să mai fie nevoie să suporți celibatul.

– Și eu îndur aceleași lucruri.

– Amîndoi trebuie să ne purtăm crucea, zise Topiltzin cu o voce plictisită.

– Nu subestima primejdia, acum cînd eşti atît de aproape de reuşită.

– Nici nu am de gînd. Nici unul din oamenii mei nu ar îndrăzni să mă tulbure. Ori de cîte ori sînt singur, ei cred că comunic cu zeii.

Celălalt bărbat zîmbi.

– Ceva îmi sună aici cunoscut.

– Hai să trecem la problemele noastre, zise Topiltzin.

– Foarte bine. În ce stadiu ne flăm?

– Am făcut toate aranjamentele. Toată lumea va fi la locul stabilit şi la timpul potrivit. Am dat mită mai mult de 10 milioane de pesos ca să aranjez întîlnirile. De îndată ce proştii îşi îndeplinesc misiunea, sînt sacrificaţi. Nu numai pentru a ne asigura tăcerea lor, dar şi ca avertisment pentru cei care ezită să-mi îndeplinească instrucţiunile.

– Felicitări. Te gîndeşti la toate.

– Tu eşti însă cel înzestrat cu abilitate.

O tăcere prietenoasă, care dură cîteva clipe, urmă acestor cuvinte; fiecare dintre cei doi rămase cu propriile lui gînduri. Pînă la urmă, vizitatorul zîmbi şiret şi scoase din faldurile veşmîntului său o sticlă de coniac.

– În sănătatea ta.

Topiltzin zîmbi şi el şi-şi ridică paharul de şampanie.

– Pentru succesul nostru.

Vizitatorul din eter se opri.

– O acţiune plină de succes, zise el, apoi adăugă: Fără nici un obstacol. După o pauză mai lungă, zise gînditor: Va fi interesant de urmărit cum vor schimba viitorul eforturile noastre.

31

Zgomotul motoarelor se reduse și supersonicul Beechcraft se ridică de pe Buckley Field, Denver, atingînd plafonul de zbor aproape imediat. Munții Stîncoși acoperiți de zăpadă rămaseră în urmă, în timp ce avionul înainta rapid spre cîmpie.

– Președintele vă dorește însănătoșire grabnică, zise Dale Nichols. A fost extrem de mînios cînd a auzit ce vi s-a întîmplat.

– Al naibii de nervos este o descriere mai bună, interveni Schiller.

– Hai să zicem că nu a fost bucuros, continuă Nichols. M-a rugat să vă transmit scuzele sale pentru că nu vi s-au asigurat condiții de securitate mai bune și să vă promit că va face tot ce-i stă în putință pentru a vă asigura securitatea cît timp rămîneți în Statele Unite.

– Spuneți-i că îi sînt recunoscătoare, răspunse Hala. Și vă rog să-i cereți din partea mea ca familiile oamenilor ce au murit pentru a-mi salva viața să fie ajutate cît mai mult posibil.

– Li se va da tot ajutorul, o asigură Nichols.

Hala stătea în pat sprijinită de niște perne, purtînd un costum de catifea reiată, alb cu dungi turcoaz, cu guler rulat. Glezna dreaptă îi era pusă în gips. Îl privi pe Nichols,

apoi pe Julius Schiller şi pe senatorul Pitt care stăteau toţi în faţa patului ei.

– Mă simt onorată că trei domni atît de distinşi au reuşit să-şi facă timp în programul lor atît de încărcat şi să zboare în Colorado pentru a mă însoţi înapoi la New York.

– Dacă vă putem ajuta cu ceva...

– Aţi făcut pentru mine mult mai mult decît s-ar putea aştepta orice străin în ţara dumneavoastră.

– Aveţi nouă vieţi, zise senatorul Pitt.

Hala zîmbi uşor.

– Două dintre ele le datorez fiului dumneavoastră. Are capacitatea să apară exact unde e nevoie de el şi cînd te aştepţi mai puţin.

– Am văzut maşina cea veche a lui Dirk. E o minune că aţi supravieţuit.

– O maşină cu adevărat frumoasă, oftă Hala. Păcat că a fost distrusă.

Nichols tuşi.

– Am putea vorbi despre discursul dumneavoastră de mîine de la O.N.U.

– Aţi găsit vreun indiciu referitor la capodoperele Bibliotecii din Alexandria? întrebă Hala brusc.

Nichols îi privi pe senator şi pe Schiller ca omul care înţelege că păşeşte dintr-o dată pe un teren minat. Senatorul îl salvă spunînd:

– Nu am avut timp să demarăm o cercetare judicioasă, zise el cinstit. Nu ştim mai multe decît acum patru zile.

Nichols spuse ezitînd:

– Preşedintele... speră...

– O să vă scutesc de a mai pune întrebări, domnule Nichols. Ochii Halei se întoarseră spre Schiller. Poţi fi liniştit, Julius, discursul meu include un scurt raport asupra descoperirii iminente a antichităţilor Bibliotecii din Alexandria.

– Mă bucur că te-ai răzgîndit...

– Avînd în vedere recentele evenimente, consider că datorez acest lucru guvernului dumneavoastră.

Nichols era vizibil mai liniştit.

– Anunţul dumneavoastră îi va da preşedintelui Hassan un considerabil avantaj politic asupra lui Ahmad Yazid şi o nesperată ocazie pentru creşterea prestigiului naţionalismului egiptean în defavoarea fundamentalismului religios.

– Nu vă faceţi speranţe deşarte, zise senatorul. Nu facem decît să umplem crăpăturile unui fort pe cale să se prăbuşească.

Schiller zîmbi cu răceală.

– Aş da leafa mea pe o lună să văd mutra lui Yazid cînd o să realizeze că a fost tras în piept.

– Mă tem că se va răzbuna cumplit pe Hala, zise Schiller.

– Nu cred, replică Nichols. Dacă F.B.I.-ul poate face o legătură între teroriştii morţi şi Yazid, apoi cu asasinul răspunzător pentru prăbuşirea avionului şi moartea a 60 de oameni, mulţi egipteni moderaţi care nu acceptă terorismul nu vor mai sprijini mişcarea lui. Cu două atentate teroriste la activ, cărora li se va face multă publicitate internaţională, va trebui să se gîndească de două ori înainte de a ordona un alt atentat la viaţa lui Kamil.

– Domnul Nichols are dreptate într-o privinţă, zise Hala. Mulţi egipteni sînt mahomedani care nu sînt de partea mişcării revoluţionare sîngeroase a şiiţilor iranieni. Ei preferă ca trecerea de la un guvern democrat la o conducere religioasă să se producă în timp. Nu vor accepta metodele sîngeroase ale lui Yazid. Hala se opri o clipă. Nu sînt de acord cu domnul Nichols asupra faptului că Yazid nu va mai încerca să mă asasineze. Va încerca pînă va reuşi. Este prea fanatic ca să renunţe. Chiar în clipa aceasta face planuri pentru un nou atentat asupra mea.

– S-ar putea ca doamna Kamil să aibă dreptate. Trebuie să-l supraveghem cu atenție pe Yazid, avertiză senatorul.

– Ce intenționați să faceți după ce vă veți adresa adunării generale a O.N.U.? întrebă Schiller.

– Azi-dimineață, înainte să plecăm de la spital, mi s-a înmînat printr-un atașat al ambasadei noastre de la Washington o scrisoare din partea președintelui Hassan. Președintele dorește să mă întîlnească.

– Dacă părăsiți S.U.A., nu vă pot garanta securitatea, o avertiză Nichols.

– Înțeleg, răspunse ea. Dar nu aveți de ce să vă neliniștiți. De cînd a fost asasinat președintele Sadat, agenții de securitate din Egipt au devenit deosebit de eficienți.

– Puteți să-mi spuneți și mie unde va avea loc întîlnirea? întrebă Schiller. Ori nu este treaba mea?

– Nu e nici un secret; de fapt va fi transmisă în lumea întreagă de mass-media, răspunse Hala cu nepăsare. Eu și președintele Hassan vom conferi în timpul convorbirilor economice viitoare care se vor desfășura în Uruguay la Punta del Este.

Cord-ul distrus și plin de găuri de gloanțe stătea părăsit în mijlocul atelierului. Esbenson se învîrtea în jurul mașinii și dădea trist din cap.

– E prima dată cînd trebuie să refac o mașină clasică la două zile după ce am terminat-o.

– Am avut o zi proastă, explică Giordino.

Gîtul lui era într-o proteză, avea unul dintre brațe susținut de o eșarfă, iar urechea ciupită de glonț era bandajată.

– Mare minune că sînteți încă în viață.

În afară de șase copci, și ele ascunse de păr, Pitt nu avea nimic.

Mîngîie radiatorul cromat ca şi cum maşina ar fi fost animalul lui favorit, rănit de gloanţe.

– Am avut noroc că înainte maşinile erau făcute ca să dureze, zise el în şoaptă.

Lily ieşi şchiopătînd din biroul atelierului. Avea obrazul stîng zgîriat, iar ochiul drept era vînăt.

– Hiram Yaeger la telefon, anunţă ea.

Pitt dădu din cap. Puse o mînă pe umărul lui Esbenson şi-i spuse:

– Fă-o mai bună decît a fost vreodată.

– O să am nevoie cam de şase luni ca s-o repar şi de-o mulţime de bani, zise Esbenson.

– Nici timpul, nici banii nu reprezintă o problemă. Pitt zîmbi. De data asta o să plătească guvernul.

Se întoarse, intră în birou şi ridică receptorul.

– Hiram, ai ceva pentru mine?

– Doar raportul obişnuit, răspunse Yaeger de la Washington. Am eliminat Marea Baltică şi coastele Norvegiei.

– Şi n-a apărut nimic?

– Nimic care să merite a fi luat în considerare. Nici un fel de potrivire a contururilor geologice sau a descrierilor geografice din jurnalul de pe SERAPIS cu ceea ce există astăzi. Barbarii pe care Rufinus îi aminteşte nu seamănă deloc cu vikingii. Scria despre oameni ce semănau cu sciţii, dar aveau pielea mai întunecată.

– Asta nu mi-a plăcut nici mie, fu de acord Pitt. Sciţii veneau din Asia Centrală. Imposibil să fi fost blonzi şi cu pielea deschisă la culoare.

– Nu văd nici un rost să mai continui căutarea cu ajutorul datelor din computer în jurul Norvegiei sau în apele din nordul Rusiei.

– De acord. Dar Islanda? Vikingii nu s-au stabilit acolo decît aproape cinci sute de ani mai tîrziu. Poate că Rufinus se referea la eschimoşi.

– Imposibil, zise Yaeger. Am verificat. Eschimoşii n-au migrat niciodată în Islanda. Rufinus a mai adăugat şi misterul "mării de pini pitici". Nu putea să-i găsească în Islanda. Şi nu uita: este vorba despre un voiaj de şase sute de mile de-a lungul unora dintre cele mai capricioase oceane din lume. Mărturiile istorice în domeniul marinei atestă clar: căpitanii corăbiilor romane nu navigau decît rareori, şi asta pentru cel mult două zile, la distanţă mare de ţărm. Unei nave din secolul IV, în condiţii ideale de vreme, i-ar fi trebuit patru zile şi jumătate pînă la cel mai apropiat ţărm european.

– Atunci ce ne mai rămîne de făcut?

– O să verific din nou coasta Africii de Vest. Poate ne-a scăpat ceva. Pentru nişte oameni din Mediterana pare o alegere mai logică să facă un voiaj atît de îndelungat spre ţărmurile unde se aflau africanii cu pielea închisă la culoare şi clima era mai caldă decît spre ţinuturile nordice.

– Nu mai trebuie decît să explici cum a ajuns SERAPIS în Groenlanda.

– O să încercăm o simulare pe calculator a direcţiei vînturilor şi a curenţilor marini, poate obţinem un indiciu.

– În seara asta zbor spre Washington, zise Pitt. O să trec mîine pe la tine.

– Poate o să am ceva pînă atunci, zise Yaeger, dar nu păru prea optimist.

Pitt închise şi ieşi din birou. Lily îl privi plină de speranţă. Apoi văzu dezamăgirea din privirea lui.

– Nici o veste bună? întrebă ea.

Pitt clătină din cap.

– Se pare că nu avem noroc.

Ea îl luă de braţ.

– Yaeger va găsi ceva, zise ea încurajator.

– Nu poate face miracole.

Giordino ridică braţul la care nu era rănit şi se uită la ceas.

– O să pierdem avionul. Hai să mergem.

Pitt se îndreptă spre Esbenson, îi strînse mîna și zîmbi.

– Repar-o din nou. Ne-a salvat viețile.

Esbenson îl privi.

– Doar dacă promiți să o ții departe de gloanțe și pîrtii de schi.

– S-a făcut.

După ce ei porniră spre aeroport, Esbenson deschise portiera din spate a Cord-ului. Mînerul îi rămase în mînă.

– Dumnezeule, zise el, în ce hal au adus-o!

32

Un ropot puternic de aplauze izbucni de la galeriile unde se afla publicul şi el cuprinse şi delegaţii care stăteau la parter cînd Hala, în cîrje, refuză orice ajutor şi se îndreptă încet către podium. Se urcă plină de calm şi siguranţă şi începu să vorbească convingător şi puternic. Prezenţa ei impresiona, se adresa publicului într-un mod subtil. Cîştigă publicul cu un emoţionant apel pentru încetarea asasinatelor inutile, făcute în numele religiei, în care îşi pierd viaţa oameni nevinovaţi. Cînd ceru însă ca guvernele care se fac că nu văd activitatea organizaţiilor teroriste să pună capăt acestei activităţi, cîţiva dintre delegaţi se foiră pe scaune şi priviră fix în spaţiu.

În sală se auziră murmure cînd ea anunţă vestea descoperirii nu prea îndepărtate a comorilor Bibliotecii din Alexandria. Delegaţii realizară rapid potenţialul imens implicat de această descoperire. Apoi Hala îl atacă nimicitor pe Ahmad Yazid, acuzîndu-l direct de atentatele asupra vieţii ei.

Hala încheie afirmînd cu tărie că nu va părăsi postul de secretar general oricît de ameninţată ar fi, şi că va rămîne în funcţie pînă cînd colegii ei îi vor cere să-şi dea demisia.

Delegaţii se ridicară în picioare şi o ovaţionară în timp ce ea stătea lîngă podium, avînd astfel expusă glezna fracturată.

– E o mare doamnă, zise președintele plin de admirație. Ce n-aș da să facă parte din cabinetul meu!

Apăsă butonul de la telecomandă și ecranul TV se întunecă.

– Un discurs excepțional, zise senatorul Pitt. L-a făcut praf pe Yazid și a accentuat exact cît trebuie proiectul de căutare a Bibliotecii din Alexandria.

Președintele dădu din cap:

– Ne-a sprijinit în ambele probleme.

– Știți, firește, că pleacă în Uruguay să poarte discuții cu președintele Hassan.

– Dale Nichols mi-a prezentat discuția pe care ați avut-o în avion, răspunse președintele. Stătea la biroul lui din Biroul Oval. Care e situația căutării Bibliotecii din Alexandria?

– Computerele de la ACMS lucrează la asta, răspunse senatorul.

– Au descoperit ceva?

Senatorul dădu din cap:

– Nu mai mult decît ultima dată. Adică nimic.

– Nu putem grăbi lucrurile? Aduceți un computer mai mare, oameni de la universități, implicați și alte agenții guvernamentale.

Senatorul Pitt îl privi cu îndoială pe președinte.

– ACMS are cea mai pună bancă de date referitoare la oceane, lacuri și rîuri din întreaga lume. Dacă ei nu pot afla destinația flotei egiptene, nimeni altcineva nu mai e capabil.

– Ce spun documentele istorice și arheologice? sugeră președintele. Poate s-a descoperit ceva în trecut care ne-ar putea oferi vreun indiciu.

– Ar merita să încercăm. Cunosc pe cineva la Universitatea Penn care este un cercetător excepțional. Pînă mîine poate pune treizeci de oameni aici și în Europa să caute în arhive.

– Bine, anunță-l.

– Acum că mass-media şi Hala au vorbit despre Biblioteca din Alexandria, zise senatorul, jumătate din guvernele lumii şi "vînătorii de comori" vor porni în căutarea colecţiei Bibliotecii.

– Am avut în vedere şi această posibilitate, zise preşedintele. Dar susţinerea guvernului preşedintelui Hassan are prioritate. Dacă descoperim Biblioteca, iar apoi anunţăm că îi dăm colecţiile lui Hassan, după ce acesta cere cu tam-tam să fie înapoiate aceste colecţii Egiptului, atunci popularitatea lui va creşte uimitor şi va face ca el să treacă drept un erou în ochii poporului egiptean.

– În acelaşi timp îl va împiedica pe Yazid şi pe adepţii lui să preia puterea, adăugă senatorul. Singura problemă rămîne Yazid însuşi. Omul este absolut imprevizibil. Cei mai buni experţi ai noştri în problemele Orientului Mijlociu nu-l pot înţelege. E în stare să scoată un atu din mînecă şi să cîştige partida.

Preşedintele îl privi cu fermitate.

– Nu văd nici o problemă în a-l înlătura pe Yazid cînd operele de artă ale Bibliotecii vor fi date preşedintelui Hassan.

– Sînt de acord cu dumneavoastră, domnule preşedinte, dar e periculos să-l subestimăm pe Yazid.

– Nu e un tip chiar atît de nemaipomenit.

– Într-adevăr, dar spre deosebire de ayatollahul Khomeini, Ahmad Yazid este de o inteligenţă sclipitoare. Este ceea ce agenţiile de publicitate numesc un om de concepţie.

– Poate în politică, dar nu în asasinate.

Senatorul ridică din umeri şi zîmbi.

– Cu siguranţă că planurile i-au fost distruse de executanţi. Ca preşedinte, ştiţi mai bine ca oricine că un secretar sau un expert neavizat poate distruge şi cel mai simplu plan.

Preşedintele zîmbi fără urmă de umor. Se lăsă pe spate în scaun şi începu să se joace cu un stilou.

– Știm al naibii de puține lucruri despre Yazid, de unde vine și ce îi determină acțiunile.

– Pretinde că în primii 30 de ani de viață a rătăcit prin deșertul Sinai vorbind cu Allah.

– Deci și-a însușit ceva din Sfintele Scripturi. Ce altceva mai știm despre el?

– Ați putea să-l întrebați pe Dale Nichols, răspunse senatorul. Înțeleg că lucrează cu C.I.A. pentru a-i reconstitui trecutul, biografia și profilul psihologic.

– Să vedem dacă au aflat ceva. Președintele apăsă un buton de la intercom. Dale, poți să vii aici o clipă?

– Imediat, se auzi vocea lui Nichols în difuzor.

Nici unul dintre cei doi bărbați nu vorbi în timpul celor 15 secunde de care avu nevoie Dale pentru a ajunge la Biroul Oval. Ciocăni, apoi deschise ușa și intră.

– Vorbeam despre Ahmad Yazid, îi spuse președintele. Oamenii lui Brogan au găsit ceva despre trecutul lui?

– Cu o oră în urmă am vorbit cu Martin, răspunse Nichols. A spus că într-o zi, două, oamenii lui vor face un raport.

– Vreau să-l văd de îndată ce este gata, zise președintele.

– Nu că aș vrea să schimb subiectul, zise senatorul Pitt, dar n-ar fi bine ca cineva să-l informeze pe președintele Hassan asupra intențiilor noastre dacă reușim să găsim colecția Bibliotecii în următoarele câteva săptămâni?

Președintele dădu din cap.

– Neapărat. Îl privi direct pe senator. Crezi că ai putea găsi 48 de ore și să fii tu cel care să-l informezi, George?

– Vreți să mă întâlnesc cu Hassan în Uruguay?

Era mai mult o afirmație decît o întrebare.

– Te-ar deranja?

– Asta este de fapt problema lui Doug Oates de la Departamentul de Stat. El și Joe Arnold de la Ministerul de Finanțe sînt deja la Kingston și poartă convorbiri

prelimiare cu miniştrii străini ai economiei. Credeţi că e bine să acţionăm fără să le spunem?

– În mod obişnuit, n-aş face-o. Dar eşti mai bine informat în ceea ce priveşte proiectul de căutare a Bibliotecii. De asemenea te-ai întîlnit deja în patru ocazii diferite cu preşedintele Hassan şi eşti apropiat de Hala Kamil. Ca să fiu sincer, eşti cel mai potrivit pentru această problemă.

Senatorul îşi ridică mîinile resemnat.

– Nu sînt hotărîri importante de luat în Senat. Oamenii mei pot face faţă. Dacă îmi puneţi la dispoziţie un avion, pot pleca de aici marţi dimineaţa devreme, mă pot întîlni cu Hassan în aceeaşi seară şi aş fi înapoi în după-amiaza următoare.

– Mulţumesc, George, eşti un tip nemaipomenit. Preşedintele se opri, apoi aruncă o nadă. Mai e ceva.

– Întotdeauna mai e ceva, oftă senatorul.

– Aş vrea să-l informezi pe preşedintele Hassan, cînd sînteţi între patru ochi, în cel mai strict secret, că sînt gata să-l ajut dacă se hotărăşte să-l elimine pe Yazid.

Senatorul fu şocat.

– De cînd se ocupă Casa Albă de asasinate politice? Vă implor, domnule preşedinte, nu vă coboriţi dumneavoastră şi funcţia pe care o deţineţi la nivelul mocirlei în care se bălăceşte Yazid şi teroriştii lui.

– Dacă acum 12 ani cineva ar fi avut prevederea să-l invite la o plimbare din care să nu se mai întoarcă pe Khomeini, Orientul Mijlociu ar fi fost acum un loc mult mai liniştit.

– Regele George ar fi putut spune acelaşi lucru despre George Washington şi colonii în 1778.

– Haide, George, ne-am putea irosi toată ziua făcînd comparaţii. Decizia finală îi aparţine lui Hassan. El trebuie să dea semnalul.

– Nu-i o idee bună, zise senatorul cu hotărîre. Am mari îndoieli în ceea ce priveşte o astfel de ofertă. Dacă se află, s-ar putea să aveţi mari probleme, domnule preşedinte.

– Îți respect sfatul și cinstea. De aceea ești singura persoană de care pot fi sigur că va transmite mesajul.

Senatorul nu cedă.

– Voi face cum doriți, și-i voi spune lui Hassan despre propunerea referitoare la Bibliotecă, dar să nu vă așteptați că-i voi dezvălui ceva despre uciderea lui Yazid, chiar dacă acesta o merită din plin.

– Voi avea grijă ca oamenii lui Hassan să știe că sosești, zise Nichols cu diplomație.

Președintele se ridică din spatele biroului, indicînd sfîrșitul întrevederii. Dădu mîna cu senatorul.

– Îți mulțumesc, prietene. Aștept cu nerăbdare raportul tău de miercuri după-amiază. Vom cina împreună.

– Ne vedem miercuri, domnule președinte.

– Călătorie plăcută.

În timp ce părăsea Biroul Oval, senatorul Pitt se gîndi că s-ar putea întîmpla ca președintele să cineze singur miercuri seara.

33

Vasul *Lady Flamborough* pătrunse uşor în micuţul port de la Punta del Este doar cu cîteva clipe înainte ca soarele să apună. Dinspre sud bătea o briză uşoară care făcea să fluture drapelul american de la pupa.

Era un vas frumos, proiectat inteligent, avînd o formă aerodinamică. Proiectantul întrerupsese tradiţia britanică şi nu mai vopsise carena în negru şi puntea în alb. Era vopsit în întregime în bleu deschis, iar coşul avea dungi purpurii şi grena.

Lady Flamborough era unul dintre noile vase mici de croazieră care semăna mai mult cu un iaht cu motor. Carena lui lungă de 111 metri conţinea cele mai somptuoase saloane existente pe mările şi oceanele lumii. Cu doar 50 de apartamente putea lua la bord doar 100 de pasageri de care se ocupau un număr egal de membri ai echipajului.

Totuşi, de data asta, în călătoria din portul ei de origine San Juan, Porto Rico, vasul navigase fără pasageri.

– Două grade spre port, zise pilotul cu pielea închisă la culoare.

– Două grade spre port, confirmă cîrmaciul.

Pilotul stătea în picioare, îmbrăcat cu o cămaşă kaki şi în pantaloni scurţi, privind cu atenţie ţărmul care adăpostea

golful, pînă cînd pupa vasului *Lady Flamborough* trecu pe lîngă țărm și intră cu bine în golf.

– Întoarce către tribord și menține-o pe poziția zero-opt-zero.

Cîrmaciul repetă conștiincios comanda, iar vasul își schimbă încet cursul.

Portul era plin de iahturi și alte ambarcațiuni de croazieră, cu o mulțime de fanioane de toate culorile și formele. Unele vase erau închiriate ca hoteluri plutitoare pentru conferința economică, altele erau pline cu pasageri obișnuiți, veniți în vacanță.

La jumătate de kilometru distanță de locul de ancorare, pilotul dădu comanda de oprire a motoarelor. Luxosul vas alunecă pe apele calme, parcurgînd rapid distanța și oprindu-se încet.

Satisfăcut, pilotul vorbi într-un emițător.

– Sîntem pe poziție. Puțin înainte și coborîți ancora.

Ordinul fu transmis la prora și ancora fu coborîtă în timp ce vasul se mișca puțin înapoi. Cînd ancora se prinse în mîlul de pe fund, se dădu comanda de oprire a tuturor motoarelor.

Căpitanul Oliver Collins, un bărbat slab, stînd drept ca un fir cu plumb și îmbrăcat cu o uniformă albă, impecabil croită, îl salută plin de respect pe pilot, apoi îi întinse mîna.

– Ca întotdeauna, excelent executat, domnule Campos.

Căpitanul Collins îl cunoștea pe pilot de aproape 20 de ani și totuși nu-i spunea pe nume, așa cum nu spunea pe nume nici celor mai apropiați prieteni ai săi.

– Dacă vasul ar fi fost cu 30 de metri mai lung, n-aș fi putut să-l strecor în golf. Harry Campos zîmbi, arătîndu-și dinții pătați de tutun. Accentul lui era mai degrabă irlandez decît spaniol. Domnule căpitan, îmi pare rău că n-am putut să ancorăm chiar la chei, dar mi s-a spus să vă ancorez în afara portului.

– Îmi închipui că din motive de securitate, zise Collins.

Campos aprinse un muc de țigară.

– Întîlnirile boşilor ăstora mari au întors insula cu fundu-n sus. După felul în care se poartă poliţia, ai crede că în spatele fiecărui palmier se află un asasin.

Collins privi pe geam la ţărmurile cunoscute ale Americii de Sud.

– Nu m-aş plînge. De exemplu, pe acest vas vor sta în timpul conferinţei preşedinţii Mexicului şi ai Egiptului.

– Serios? murmură Campos. Atunci nu-i de mirare că au vrut ca vasul să fie ancorat în larg.

– Vă pot oferi ceva de băut în cabina mea, sau, avînd în vedere cît este ceasul, vreţi să-mi faceţi onoarea de a lua masa cu mine?

Campos clătină din cap.

– Mulţumesc pentru invitaţie, domnule căpitan. Se opri o clipă şi arătă spre mulţimea de nave ce umpleau portul. Dar am mult de lucru. Poate data viitoare, dacă vă mai menţineţi invitaţia.

Campos completă nota sa de plată şi o dădu căpitanului Collins, care o semnă. Campos privi punţile imaculate ale navei.

– Într-una din zilele astea o să-mi iau o vacanţă şi o să navighez cu dumneavoastră ca pasager.

– Să mă anunţaţi cînd vă hotăriţi, spuse Collins, şi voi avea grijă ca cei de la Companie să acopere toate cheltuielile dumneavoastră.

– O ofertă foarte generoasă. Dacă îi spun soţiei mele, n-o să-mi găsesc liniştea pînă nu o să profităm de ea.

– Va fi o plăcere pentru mine, domnule Campos. Oricînd doriţi.

Şalupa pilotului se apropie de navă şi Campos sări la bord. Dădu din mînă în timp ce barca se îndepărta, îndreptîndu-se spre largul mării pentru a pilota următorul vas care se apropia.

– Cel mai plăcut voiaj de care am avut parte vreodată, zise ofiţerul I al lui Collins, Michael Finney. Echipaj

complet şi nici un pasager. Timp de 6 zile am crezut că am murit şi am ajuns în rai.

Compania cerea în mod expres ca ofiţerii vasului să dedice acelaşi timp pentru a distra pasagerii ca şi cel pe care îl dedicau navigării, o îndatorire pe care Finney o ura din suflet.

Marinar înnăscut, Finney prefera să mănînce cu ofiţerii sau să facă tot timpul inspecţii ale vasului, decît să se ducă în salonul principal şi să se întreţină cordial cu oaspeţii.

Finney nu prea arăta a fi genul care să poată anima o petrecere. Era masiv, cu pieptul lat, încăpînd cu greu în uniforma de ofiţer.

– Cred că ţi-au lipsit petrecerile şi conversaţiile de pe vas, zise Collins sarcastic.

Finney se strîmbă.

– N-ar fi chiar atît de rău dacă oaspeţii n-ar pune mereu aceleaşi întrebări prosteşti.

– Politeţea şi respectul faţă de pasageri, domnule Finney, îl admonestă Collins. Intră în obligaţiile dumitale. Ai grijă cum te porţi în următoarele cîteva zile. O să avem la bord oameni de stat şi conducători străini deosebit de importanţi.

Finney nu răspunse. Se uită la clădirile moderne care se ridicau cu mult deasupra hotelurilor de pe plajă.

– De fiecare dată cînd privesc vechiul oraş, descopăr că a apărut un nou hotel, zise el gînditor.

– Da, eşti din Uruguay.

– M-am născut la vest de Montevideo. Tatăl meu era directorul economic al unei companii de maşini-unelte, care avea sediul central la Belfast.

– Îţi face plăcere să vii aici, nu-i aşa? zise Collins.

– Nu tocmai. M-am născut la bordul unui mineralier panamez. Mama şi tata au murit cînd aveam 16 ani. Nu mai există nici unul dintre cei cu care am crescut. Se opri şi arătă pe fereastră la o şalupă care se apropia. Vin nenorociţii de la vamă şi de la emigrare.

– Avem nevoie doar de o simplă ştampilă, pentru că nu avem pasageri la bord, iar echipajul nu va părăsi vasul, zise Collins.

– Inspectorii de la departamentul de sănătate sînt cele mai mari belele.

– Anunţă-l pe contabil, domnule Finney. Apoi invită-i pe toţi în cabina mea.

– Vă cer iertare, domnule, dar nu e cam mult? Vreau să spun, să primeşti nişte vameşi în cabina căpitanului?

– Poate că ai dreptate, dar nu vreau să avem nici un fel de probleme cu birocraţia atîta timp cît sîntem în port. Nu poţi şti niciodată cînd ai nevoie de autorităţi.

– Am înţeles, domnule.

Se întunecase deja cînd vameşii şi inspectorii de la emigrare urcară la bordul vasului *Lady Flamborough*. Deodată toate becurile vasului se aprinseră, scăldînd în lumină puntea superioară şi suprastructura. Ancorat în mijlocul luminilor oraşului şi a celor de pe celelalte nave de croazieră, vasul strălucea ca un diamant într-o cutie de bijuterii.

Oficialităţile uruguayene, conduse de Finney, se apropiară de uşa deschisă a cabinei căpitanului. Collins îi studie pe cei cinci bărbaţi din spatele ofiţerului său. Căpitanul Collins era un om căruia nu-i scăpau multe lucruri şi observă imediat ceva ciudat la unul dintre uruguayeni. Acesta purta o pălărie de paie cu boruri mari, trasă mult peste ochi şi un costum de blugi, în timp ce ceilalţi erau îmbrăcaţi în mod obişnuit cu uniformele purtate de mai toţi vameşii din insulele Mării Caraibe.

Omul care ieşea în evidenţă mergea fără să-şi ridice privirile, uitîndu-se fix la picioarele omului din faţa lui. Cînd ajunseseră în faţa uşii, Finney se dădu politicos la o parte lăsîndu-i pe ceilalţi să intre mai întîi.

Collins înaintă.

– Bună seara, domnilor. Bine aţi venit la bordul vasului *Lady Flamborough*. Sînt căpitanul Oliver Collins.

Uruguayenii rămaseră ciudat de tăcuți, iar Collins și Finney schimbară priviri curioase. Apoi bărbatul care purta costumul de blugi păși în față și începu să-și dezbrace costumul. Sub costum purta o uniformă albă cu epoleți aurii, copie fidelă a uniformei purtate de Collins. Apoi își scoase pălăria de paie și-și puse o șapcă care se potrivea cu uniforma.

Collins, de obicei imperturbabil, fu de data asta descumpănit. Se simțea ca și cum s-ar fi privit într-o oglindă. Străinul ar fi putut trece cu ușurință drept fratele lui geamăn.

– Cine ești? întrebă Collins. Ce se petrece aici?

– Nu e nevoie să-mi cunoașteți numele, zise Suleiman Aziz Ammar zîmbind amuzat. Preiau din acest moment comanda vasului dumneavoastră.

34

Surpriza este cheia reuşitei oricărei acţiuni neaşteptate, iar surpriza capturării vasului *Lady Flamborough* a fost totală. Cu excepţia căpitanului Collins, a ofiţerului secund Finney şi a unui contabil uimit, care fură legaţi şi puşi sub pază în cabina lui Finney, nici unul dintre ceilalţi membri ai echipajului sau dintre ofiţeri nu avu nici cea mai vagă idee că vasul lor fusese deturnat.

Ammar îşi alesese momentul cu multă precizie. Adevăraţii inspectori uruguayeni apărură cu 12 minute mai tîrziu. Ammar îi primi ca şi cum ar fi fost vechi cunoştinţe, fiind deghizat aproape perfect. Cei pe care el personal îi alesese să joace rolurile lui Finney şi al contabilului rămăseseră în umbră. Erau amîndoi ofiţeri de marină cu experienţă şi semănau uimitor de bine cu cei pe care trebuiau să-i întruchipeze. Puţini membri ai echipajului ar fi observat diferenţele de la o distanţă mai mare de 2 metri. Vameşii uruguayeni rezolvară rapid formalităţile şi părăsiră bordul vasului.

Ammar îi chemă în cabina căpitanului Collins pe ofiţerul de punte şi pe ofiţerul III. Acesta urma să fie primul şi cel mai important test al său. Dacă îl trecea cu bine şi nu trezea nici o suspiciune, cei doi urmau să devină deosebit de importanţi pentru el. Nişte complici nevinovaţi

care să-i ducă la îndeplinire în următoarele 24 de ore un complicat plan.

Nu i-a fost prea greu să se deghizeze în Dale Lemke, pilotul de pe zborul Nebula 106. Ammar făcuse un mulaj de ipsos al feței acestuia după ce îl omorîse. A se deghiza pentru a trece drept comandantul vasului *Lady Flamborough* era cu totul altceva. Fusese forțat să lucreze doar după 8 fotografii ale lui Collins, obținute rapid de unul dintre agenții săi din Anglia. Trebuise de asemenea să-și injecteze o substanță care să-i schimbe timbrul vocii, aducîndu-l la un nivel similar cu cel redat de înregistrările cu vocea lui Collins.

Angajase un artist priceput care să-i sculpteze fața lui Collins după fotografii. Apoi au fost făcute mulaje ale sculpturii, un latex natural vopsit, pentru a se potrivi cu culoarea pielii comandantului Collins; apoi a fost introdus între mulaje și lăsat pînă cînd s-a uscat. Masca de latex a fost tăiată și potrivită cu grijă, folosindu-se un amestec de ceară și rășină pentru a reda structura facială.

Apoi Ammar a aplicat un material spongios pentru nas și urechi și a adăugat machiajul necesar. O perucă corect vopsită și tunsă, lentile de contact pentru a reda culoarea ochilor lui Collins, dinții, și Ammar obținu o mască identică cu fotografiile comandantului Collins.

Ammar nu avusese timp să studieze în profunzime personalitatea lui Oliver Collins, și nici să adopte ticurile acestuia. Reușise doar să facă un curs rapid asupra îndatoririlor unui comandant și să memoreze numele și fețele ofițerilor vasului. Nu avea altă posibilitate decît să încerce să păcălească echipajul, bazîndu-se în mod corect pe faptul că acesta nu avea nici cel mai mic motiv să se îndoiască de identitatea comandantului vasului. Cînd cei doi ofițeri intrară în cabina comandantului, Ammar începu să încline balanța în favoarea sa.

– Domnilor, vă rog să mă scuzați că arăt și vorbesc puțin cam ciudat, dar cred că am contactat o gripă.

– Să chem doctorul vasului? întrebă ofițerul secund Herbert Parker, cu o statură atletică, bronzat, cu fața netedă de copil ce părea că se rade o dată pe săptămînă; părea îngrijorat de starea sănătății comandantului.

Aproape că am comis o greșeală, se gîndi Ammar. Un doctor care îl cunoaște pe comandant probabil că l-ar fi descoperit imediat pe impostor.

– Mi-a dat deja atîtea pastile că ar fi omorît un elefant cu ele. Mă simt suficient de bine ca să-mi pot îndeplini îndatoririle.

Ofițerul III, un scoțian, purtînd numele imposibil de Isaac Jones, își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte.

– Vă putem ajuta cu ceva?

– Da, domnule Jones, răspunse Ammar. Personajele foarte importante pe care le așteptăm vor sosi mîine după-amiază. Dumneavoastră îi veți primi. Nu avem prea des ocazia să primim la bord doi șefi de stat și cred că este de așteptat din partea noastră o ceremonie de prima mînă.

– Da, domnule, răspunse Jones. Fiți fără grijă.

– Domnule Parker.

– Domnule căpitan?

– Va sosi o ambarcațiune cam într-o oră care va aduce la bord o încărcătură pentru companie. Vă veți ocupa de operațiunile de descărcare. În seara aceasta va sosi de asemenea și o echipă de agenți secreți. Vă rog să aveți grijă să li se asigure cabine adecvate.

– Nu prea sîntem pregătiți, domnule, să încărcăm marfă! Și credeam că agenții mexicani și cei egipteni sosesc abia mîine dimineață.

– De nepătruns sînt căile directorilor companiei noastre, zise Ammar filosofic. În ceea ce-i privește pe musafirii noștri înarmați, tot ordinele companiei sînt la mijloc. Vor să aibă proprii lor oameni înarmați la bord, în caz că se întîmplă ceva.

– O echipă de agenți secreți care să supravegheze celelalte echipe de agenți?

– Cam așa ceva. Cred că Lloyd's a cerut măsuri de precauție suplimentare, sau au avertizat că vor mări rata de asigurare la niște prețuri astronomice.

– Înțeleg.

– Aveți vreo întrebare, domnilor?

Nu era nici o întrebare și cei doi ofițeri se pregătiră să iasă.

– Herbert, încă ceva, zise Ammar. Te rog să iei încărcătura la bord cît de repede posibil și în liniște.

– Da, domnule.

Cînd nu mai puteau fi auziți, Parker se întoarse spre Jones.

– Ai auzit? Mi-a spus pe nume. Nu crezi că e foarte ciudat?

Jones ridică din umeri cu indiferență.

– O fi mai bolnav decît am crezut noi.

O ambarcațiune se opri lîngă navă și încărcătura fu transportată la bord fără nici o problemă. Restul oamenilor lui Ammar sosiră și ei la bord și li se alocară patru apartamente libere.

Spre miezul nopții, ambarcațiunea dispăru fără urmă în întuneric. Încărcătura fu transportată în cală, unde nu putea fi văzută, iar cele două uși mari ce dădeau în cală fură închise.

Ammar ciocăni de cinci ori la ușa cabinei lui Finney și așteptă. Ușa se deschise puțin și cel ce era de pază se dădu de-o parte. Ammar privi rapid în josul și susul culoarului mochetat și intră. Îl salută pe comandant. Omul care îi păzea înaintă și scoase banda de pe gura lui Collins.

– Regret această neplăcere, căpitane. Dar presupun că mi-aș bate gura degeaba dacă v-aș cere să vă dați cuvîntul de onoare că nu veți încerca să evadați și că nu veți încerca să vă avertizați echipajul.

Collins stătea țeapăn pe scaun, cu mîinile și picioarele legate și-l privea fioros pe Ammar.

– Porc de cîine ce ești!

– Voi, englezii, aveți insulte ce sună atît de literar, încît sînt de-a dreptul amuzante. Un american ar fi folosit pur și simplu un cuvînt format din patru litere pentru a exprima exact același lucru.

– Nici eu și nici ofițerii mei nu vom coopera cu tine.

– Nici chiar dacă aș ordona oamenilor mei să taie gîtul femeilor din echipaj și să le arunce la rechini?

Finney se aruncă asupra lui Ammar, dar cel ce îl păzea îl lovi pe ofițerul secund cu pistolul în vintre. Finney căzu înapoi pe scaun cu un geamăt înăbușit și privirea i se încețoșă de durere.

Collins îl privea fix pe Ammar.

– Nici nu mă aștept la altceva de la o bandă de teroriști troglodiți.

– Comandante, nu sîntem niște tineri cu caș la gură care vrem să măcelărim necredincioșii, explică Ammar răbdător. Sîntem niște profesioniști de prima mînă. Nu se va repeta episodul nefericit de acum cîțiva ani cu *Achille Lauro*. Nu intenționăm să omorîm pe nimeni. Nu vrem decît să-i luăm ostatici pe președinții Hassan și De Lorenzo, împreună cu cei ce îi vor însoți. Vom cere răscumpărare pentru ei. Dacă dumneavoastră nu vă opuneți, vom face tîrgul cu guvernele respective și vom pleca.

Collins studie fața lui Ammar, care semăna atît de mult cu a sa, căutînd să descopere minciuna, dar privirea arabului era într-adevăr cinstită. Comandantul nu avea de unde să știe că Ammar era un maestru în arta prefăcătoriei.

– Altfel nu vei ezita să-mi măcelărești echipajul.

– Nici dumneavoastră nu veți avea scăpare.

– Ce vrei de la mine?

– De fapt, de la dumneavoastră nu vreau nimic. Domnul Parker și domnul Jones m-au acceptat deja ca

Oliver Collins. Am nevoie doar de serviciile ofițerului secund Finney. Dumneavoastră îi veți comanda să-mi îndeplinească ordinele.

– De ce Finney?

– Am descuiat biroul din cabina dumneavoastră și am citit dosarele ofițerilor. Finney cunoaște aceste ape.

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Nu ne putem asuma riscul de a chema un pilot, explică Ammar. Mîine cînd se va lăsa întunericul, Finney va lua cîrma și va conduce vasul în largul mării.

Collins consideră cu calm propunerea. Apoi dădu din cap.

– De îndată ce autoritățile portuare își vor da seama ce urmărești, vor bloca intrarea în port, chiar dacă amenințî sau nu că-i vei omorî pe toți cei aflați la bord.

– Un vas întunecat se poate strecura în noapte, îl asigură Ammar.

– Cît de departe crezi că vei reuși să ajungi? Pînă la răsăritul soarelui toate șalupele patrulei de coastă pe o rază de 100 de mile se vor afla pe urmele tale.

– Nu ne vor găsi.

Collins rămase fără replică.

– E o nebunie. Nu poți ascunde un vas ca *Lady Flamborough*.

– E adevărat, zise Ammar cu răceală. Dar eu pot face nava invizibilă.

Jones era aplecat peste birou în cabina lui și-și pregătea discursul pentru ceremonia de bun-venit de a doua zi, cînd Parker ciocăni la ușă și intră. Părea obosit și uniforma lui era udă de transpirație.

Jones se întoarse și îl privi.

– Ai terminat cu încărcatul?

– Da, slavă Domnului.

– Ce-ai zice să bem ceva înainte de culcare?

– Un pahar din whiskey-ul tău scoțian?

Jones se ridică și luă o sticlă dintr-un sertar. Turnă în două pahare și-i dădu unul lui Parker.

– Privește problema din alt punct de vedere, îi zise el. Nu mai este nevoie să stai mîine dis-de-dimineață de cart.

– Aș fi preferat să fiu de cart decît să mă ocup de încărcătura asta, zise Parker obosit. Dar tu?

– Tocmai am ieșit din cart.

– Nu te-aș fi deranjat dacă n-aș fi văzut lumină în cabina ta.

– Ultima verificare a discursului, să mă asigur că totul va merge bine mîine.

– Finney nu era prin apropiere și simțeam nevoia să vorbesc cu cineva.

Pentru prima dată Jones observă expresia perplexă din privirea lui Parker.

– Ce te frămîntă?

Parker dădu pe gît paharul de whisky, apoi îl privi fix.

– Am luat la bord cea mai incredibilă încărcătură pe care am văzut-o vreodată pe un vas cum este *Lady Flamborough*.

– Ce încărcătură? întrebă Jones foarte curios.

Parker rămase o clipă nemișcat, apoi clătină din cap.

– Diverse chestii pentru vopsit. Compresoare de aer, bidinele, perii și cred că vreo 50 de butoaie de vopsea.

Jones nu putu rezista tentației.

– Ce culoare de vopsea?

Peter clătină din cap.

– N-aș putea spune. Pe butoaie scria în spaniolă.

– Nu-i nimic ciudat în asta. Compania dorește să aibă vopseaua la îndemînă cînd *Lady Flamborough* va intra în docuri pentru a fi vopsită.

– Asta e doar jumătate din încărcătură. Am încărcat și suluri imense de plastic.

– Plastic?

– Şi bucăţi mari de plăci fibrolemnoase, continuă Parker. Cred că am încărcat kilometri întregi de plăci. De-abia au încăput prin trapele de încărcare. Am pierdut mai mult de trei ore încercînd să le stivuim.

Jones privi la pahar cu ochii pe jumătate închişi.

– Ce crezi că vrea compania?

Parker îl privi pe Jones, încruntîndu-se uşor.

– N-am nici cea mai vagă idee.

35

Agenţii de securitate egipteni şi mexicani sosiră la bord curînd după răsăritul soarelui şi începură să inspecteze vasul, căutînd explozibil şi verificînd rapid dosarele membrilor echipajului, în încercarea de a descoperi astfel existenţa posibilă a unui prezumtiv asasin. Cu excepţia cîtorva egipteni şi pakistanezi, toţi membrii echipajului erau englezi şi nu aveau nici un fel de probleme cu guvernele egiptean sau mexican.

Echipa de teroriştii a lui Ammar vorbeau fluent engleza şi erau plini de solicitudine, prezentîndu-şi paşapoartele engleze false şi documentele de asigurare cînd le erau cerute şi îşi ofereau ajutorul la inspectarea vasului.

Preşedintele De Lorenzo sosi la bord mai tîrziu în cursul dimineţii. Era un om scund, de vreo şaizeci de ani, robust, cu părul uşor grizonat, cu ochi negri, trişti şi cu privirea plină de suferinţă a unui om inteligent condamnat să intre într-o casă de nebuni.

Ammar, în deghizarea perfectă pe care şi-o crease, îl întîmpină jucîndu-şi rolul de comandant al vasului cu deosebită măiestrie. Interpretarea ar fi meritat cu siguranţă un premiu. Orchestra vaporului cînta imnul naţional mexican, după care preşedintele mexican şi cei care îl însoţeau fură conduşi la apartamentele ce le fuseseră

rezervate pe puntea de comandă a vasului *Lady Flamborough*.

Pe la amiază, un iaht aparţinînd unui om de afaceri egiptean foarte bogat se apropie de *Lady Flamborough* şi preşedintele Hassan se urcă la bord. Preşedintele egiptean nu semăna de loc cu preşedintele mexican. Era mai tînăr, de-abia împlinise 54 de ani, avea părul negru şi rar. Era înalt şi încă suplu, dar se mişca greu, ca un om bolnav. Ochii lui întunecaţi erau umezi şi păreau că privesc tot timpul pe cei din jur cu multă suspiciune.

Ceremonia de primire se repetă şi preşedintele Hassan, împreună cu anturajul lui, fură conduşi la apartamentele ce li se rezervaseră la babord.

Pentru întîlnirea economică la cel mai înalt nivel care urma să se desfăşoare la Punta del Este veniseră peste 50 de şefi de state din lumea a treia. Unii preferaseră să locuiască în palatele pe care le aveau membri ai naţiunilor lor, sau la clubul Cantegril Country, care avea circuit închis. Alţii doriseră să stea la bordul vaselor de croazieră ancorate în afara portului.

Curînd străzile şi restaurantele fură invadate de diplomaţi şi ziarişti. Oficialităţile uruguayene erau îngrijorate, neştiind dacă vor putea face faţă personalităţilor străine deosebit de importante care urmau să sosească precum şi valului obişnuit de turişti. Forţele militare şi unităţile de poliţie făceau tot posibilul pentru a menţine situaţia sub control, dar curînd fură depăşite total de valul de oameni ce lua cu asalt străzile şi renunţară la orice încercare de a mai dirija circulaţia, concentrîndu-şi toate eforturile asupra pazei şefilor de stat ce participau la conferinţă.

Ammar stătea pe punte şi supraveghea prin binoclu furnicarul străzii. Coborî binoclul de la ochi şi verifică ora.

Prietenul lui cel mai apropiat îl studia cu atenţie.

– Numeri minutele care ne mai despart de miezul nopţii, Suleiman Aziz?

– Apusul soarelui este peste 43 de minute, zise Ammar fără a-şi întoarce capul.

– Sînt multe ambarcaţiuni pe mare, spuse Ibu arătînd mica flotilă de bărci ce se învîrteau în jurul portului, cu punţile pline de ziarişti care solicitau interviuri şi cu turişti care sperau să zărească celebrităţi internaţionale.

– Să nu permiţi nimănui accesul la bord, în afară de mexicanii şi egiptenii care fac parte din delegaţiile conduse de preşedinţii De Lorenzo şi Hassan.

– Şi dacă cineva vrea să se ducă în port înainte de plecarea noastră?

– Lasă-i, zise Ammar. Rutina de la bordul vasului trebuie menţinută cu orice chip. Confuzia care este în oraş ne favorizează. Va fi prea tîrziu cînd cineva va realiza că lipsim.

– Autorităţile portului nu sînt formate din tîmpiţi. Cînd se va lăsa noaptea şi luminile noastre nu vor fi văzute, vor începe investigaţiile.

– Le vom anunţa că generatorul nostru e în reparaţie. Ammar indică un vas care era ancorat la mică distanţă de *Lady Flamborough*. Privite de pe ţărm, luminile vasului acela vor părea că sînt ale noastre.

– Doar dacă cineva nu este interesat în mod special de locul nostru de ancorare.

Ammar dădu din umeri.

– Am nevoie doar de o oră ca să ieşim în larg. Serviciul de securitate uruguayan nu va porni cercetările decît mîine dimineaţă.

– Ar fi timpul să începem, dacă vrem să scăpăm de agenţii mexicani şi egipteni aflaţi la bord, zise Ibu.

– Armele voastre au amortizoare?

– Împuşcăturile noastre nu vor suna mai puternic decît o bătaie din palme.

Ammar se uită în ochii lui Ibu.

– Pe ascuns şi în linişte, prietene. Foloseşte orice şiretlic pentru a-i izola şi a-i omorî unul cîte unul. Fără

zgomot şi furie. Dacă scapă vreunul şi anunţă forţele de securitate de la ţărm, vom muri cu toţii. Convinge-te dacă oamenii tăi au înţeles asta.

– Pentru munca din noaptea asta vom avea nevoie de toţi oamenii robuşti pe care ne putem baza.

– A venit timpul să ne cîştigăm banii cu care ne-a plătit Yazid şi să-l facem conducător al Egiptului.

Gărzile egiptene au fost primele eliminate. Neavînd nici un motiv să-i suspecteze pe oamenii lui Ammar, ele au fost atrase cu uşurinţă în cabinele goale, devenite rapid locuri de execuţie.

Orice minciună conţinînd un cît de mic sîmbure de adevăr a fost folosită pentru a-i ademeni pe agenţii secreţi. Una dintre minciunile cele mai des folosite a fost aceea că unul dintre şefi se simţea rău din cauză că ar fi fost otrăvit şi că prezenţa lor ar fi fost cerută de comandantul vasului.

De îndată ce agenţii egipteni treceau pragul, uşa era închisă şi un terorist îl împuşca drept în inimă. În timp ce sîngele era curăţat rapid, cadavrele erau depozitate într-un dormitor alăturat.

Cînd sosi rîndul mexicanilor, doi dintre oamenii lui De Lorenzo deveniră suspicioşi, refuzînd să intre în cabină. Aceştia însă fură rapid depăşiţi numeric şi înjunghiaţi pe coridor, înainte să apuce să dea alarma. Unul cîte unul, agenţii de securitate fură ucişi, 12 în total; mai rămăseseră în viaţă doar 2 egipteni şi 3 mexicani, care stăteau de pază în faţa uşilor de la apartamentele şefilor lor.

Amurgul se apropia şi Ammar renunţă la uniforma de comandant de pe vapor şi îmbrăcă un costum negru de paraşutist. Apoi îşi îndepărtă de pe faţă machiajul şi îşi puse o mască.

Ibu ciocăni şi intră cînd Ammar îşi strîngea o curea în jurul taliei, pe care erau prinse cele 2 pistoale automate şi un radio-emiţător.

– N-au mai rămas decît cinci, raportă el. Nu pot fi uciși decît dacă sărim pe ei.

– Ați făcut o treabă bună, zise Ammar. Îl privi fix pe Ibu. Nu mai avem de ce să ne ferim. Atacă-i direct, dar spune-le oamenilor tăi să fie prevăzători. Nu vreau să-i omoriți din greșeală pe Hassan sau pe De Lorenzo.

Ibu dădu din cap și transmise ordinul unuia dintre oamenii săi ce aștepta afară, în fața ușii. Apoi se întoarse din nou cu fața spre Ammar, zîmbind încrezător.

– Vasul ne aparține.

Ammar îi arătă un cronometru mare, metalic care se afla deasupra biroului comandantului Collins.

– Peste 37 de minute pornim. Adună toți pasagerii și membrii echipajului, cu excepția mecanicilor. Ai grijă ca în camera motoarelor mecanicii să fie pregătiți pentru a porni imediat ce dau ordinul. Adună-i pe ceilalți în salonul principal. E timpul să ne dezvăluim identitatea și să ne prezentăm revendicările.

Ibu nu răspunse, dar rămase nemișcat zîmbind cu gura pînă la urechi.

– Allah ne-a binecuvîntat cu mult noroc, spuse el.

Ammar îl privi.

– De acum în cinci zile vom ști mai bine dacă ne-a binecuvîntat sau nu.

– El ne-a trimis deja un semn a bunăvoinței sale. Ea este aici.

– Ea? Despre cine vorbești?

– Hala Kamil.

Mai întîi Ammar nu putu înțelege. Apoi nu-i veni să creadă.

– Kamil, aici? La bordului vasului?

– S-a urcat la bord acum 10 minute, îi spuse Ibu radios. Am condus-o într-una din cabinele rezervate femeilor din echipaj și am pus o gardă afară.

– Într-adevăr, Allah este de partea noastră, zise Ammar încă plin de neîncredere.

– Da, Allah a trimis musca în pînza păianjenului, zise Ibu, şi ţi-a dat a doua oară şansa de a o ucide în numele lui Ahmad Yazid.

În timp ce se lăsa întunericul, o ploaie uşoară, tropicală porni şi se opri rapid, îndreptîndu-se spre nord. Începură să se aprindă luminile pe străzile din Punta del Este şi la bordul vaselor din port, lumini ce-şi reflectau culorile în apă.

Senatorului Pitt i se păru ciudat că nu se vedea nimic altceva din *Lady Flamborough* decît silueta ei proiectată pe suprafaţa navei, feeric luminată, ancorată în spatele ei. Cînd şalupa se apropie de ea, *Lady Flamborough* părea un vas părăsit în întuneric.

Ducînd doar o servietă, senatorul sări uşor pe platforma îngustă. De-abia urcase două trepte cînd şalupa întoarse şi porni către port. Senatorul ajunse pe punte şi nu văzu pe nimeni în jur. Era complet singur. Ceva nu era în regulă. Primul gînd fu că s-a urcat la bordul unui alt vas.

Singurul zgomot, singurele sunete omeneşti erau vocea cuiva care se auzea din interiorul vasului prin difuzoare şi bîzîitul surd al generatoarelor din cală. Senatorul se întoarse pentru a face semn şalupei să oprească, dar aceasta era deja prea departe pentru ca el să se mai poată face auzit. Apoi, deodată, o formă omenească se materializă din umbră, ţintuindu-l pe senator cu o armă automată.

– Acesta este vasul *Lady Flamborough*? întrebă senatorul.

– Cine eşti tu? întrebă vocea în şoaptă. Ce cauţi aici? Teroristul aştepta, privindu-l fix pe senator, în timp ce acesta îşi explica prezenţa la bordul navei.

– Zici că eşti senatorul George Pitt? Un american? Nu erai aşteptat.

– Președintele Hassan a fost informat de sosirea mea, zise senatorul nerăbdător. Te rog să îndepărtezi arma și să mă conduci imediat la cabina președintelui Hassan.

Ochii agentului străluciră plini de neîncredere.

– Mai e cineva cu tine?

– Nu, sînt singur.

– Trebuie să vă întoarceți la țărm.

Senatorul îi arătă șalupa care se îndepărta.

– Mijlocul meu de transport a plecat.

Agentul păru că se gîndește pentru o clipă. În sfîrșit, lăsă arma în jos și făcu în liniște cîțiva pași pe punte, apoi se opri lîngă o ușă. Întinse mîna liberă și arătă servieta.

– Aici, zise el în șoaptă ca și cum i-ar fi spus un mare secret. Dați-mi servieta.

– Acestea sînt documente oficiale, zise senatorul dur. Strîngînd servieta cu amîndouă mîinile, trecu pe lîngă terorist și intră pe ușa indicată.

Dădu peste o draperie grea, neagră pe care o trase la o parte, și se trezi într-o sală de bal de vreo 2.000 de metri pătrați. Camera imensă, cu lambriuri de stejar, era decorată în stilul unui conac englez. O mică armată de oameni, unii în picioare, alții pe scaune, purtînd fie costume, fie uniforme de marină, se întoarseră și îl priviră cu toții ca și cum ar fi fost o minge importantă care decidea soarta unui meci de tenis.

Pe lîngă pereți erau 9 oameni tăcuți, periculoși, îmbrăcați la fel, în costume de parașutiști negre și purtînd pantofi de sport de aceeași culoare; fiecare dintre ei își mișca pușca automată de la stînga la dreapta supraveghindu-i pe ostatecii prezenți în sală.

– Bine ați venit, se auzi vocea amplificată a unui individ ce stătea pe podium în fața unui microfon, un tip ce nu se deosebea de ceilalți, singurul semn distinctiv fiind o mască destul de comică ce-i acoperea fața. Vă rog să vă prezentați.

Senatorul privi nedumerit de jur-împrejur.

– Ce se petrece aici?

– Vreți vă rog să vă prezentați? zise Ammar cu politețe înghețată.

– Sînt senatorul George Pitt, Congresul Statelor Unite ale Americii. Sînt aici pentru a avea convorbiri cu președintele Hassan al Egiptului. Mi s-a spus că se află la bordul acestui vas.

– O să-l găsiți pe președintele Hassan în primul rînd de scaune.

– De ce au oamenii aceștia armele îndreptate asupra tuturor celor prezenți?

Ammar simulă o plictiseală obosită.

– Dumnezeule, domnule senator, credeam că este evident. Ați urcat fără să știți la bordul unui vas capturat.

Începutul unui sentiment de teamă se strecură în mintea senatorului. Înainta, ca și cum ar fi fost hipnotizat, trecu de comandantul Collins și de ofițerii lui și privi fix la fețele palide și cunoscute ale președinților Hassan și De Lorenzo. Apoi se opri brusc și se uită la ochii îndurerați ai Halei Kamil.

Atunci își dădu seama că se aflau acolo oameni care vor muri.

O înconjură cu brațul pe Hala și dintr-o dată fu cuprins de mînie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vă dați oare seama ce faceți?

– Eu știu foarte bine ce fac, zise Ammar. Marea putere a lui Allah este alături de mine tot timpul. Sau cum se zice la dumneavoastră, domnule senator, mi-a îndulcit bucatele servindu-mi pe tavă pe secretarul general al O.N.U. și acum pe unul dintre distinșii senatori ai Congresului american.

– Ai făcut o mare greșeală, mîrîi sfidător senatorul. Nu o să trăiești destul ca să scapi și să te poți lăuda cu ceea ce ai făcut.

– Oh, ba da, veți vedea.

– Imposibil.

– Cîtuși de puțin, zise Ammar plin de hotărîre. Veți fi în curînd martorul acestei reușite.

36

Nichols își îmbrăcase pardesiul și își îndesa niște hîrtii în geanta-diplomat, înainte de a pleca spre casă, cînd secretara își băgă capul pe ușa biroului său.

– Un domn de la Langley este aici cu un mesaj pentru dumneavoastră.

– Spune-i să intre.

Un agent CIA, pe care Nichols îl știa, intră ducînd o geantă-diplomat din piele.

– M-ai prins chiar la timp, Keith, spuse Nichols, tocmai plecam spre casă.

Keith Farquar avea o mustață stufoasă, păr castaniu și des și purta ochelari cu ramă de os. Era un tip masiv, dintr-o bucată, cu ochi pătrunzători și, privindu-l, Nichols se gîndi că ăsta era genul tipic de agent CIA.

Fără să aștepte să fie invitat, Farquar se așeză pe un scaun, își puse geanta pe genunchi și formă combinația încuietorii de la geanta cu cifru, ceea ce duse la descuierea ei și, în același timp, întrerupse circuitul unui mic dispozitiv exploziv-incendiar amplasat înăuntru. Scoase un dosar subțire și îl puse pe birou în fața lui Nichols.

– Domnul Brogan m-a instruit să-ți spun că există foarte puține date palpabile despre Ahmad Yazid. Informațiile biografice, privind data nașterii, părinții și

familia, şcolile făcute, căsătorie, copii sau orice menţionare în procese civile sau penale sînt practic inexistente. Tot ce a putut să ne pună la dispoziţie secţia noastră pentru Orientul Mijlociu se bazează pe relatările unor oameni care l-au cunoscut. Din nefericire, majoritatea acestora, dintr-un motiv sau altul, au devenit duşmanii lui Yazid. De aceea relatările lor sînt, într-un anume sens, părtinitoare.

– Biroul psihologic i-a făcut un profil? întrebă Nichols.

– S-a încercat o schiţă de principiu. Yazid este la fel de greu de pătruns ca şi o furtună în deşert. Reţeaua lui de securitate l-a învăluit într-un mister total. Interviurile pe care le-au luat unii reporteri celor din anturajul lui sînt pline de răspunsuri ambigue şi vagi.

– Ceea ce nu face decît să-i mărească aura de mister, comentă Nichols.

Farquar zîmbi.

– Exact asta a fost şi descrierea pe care domnul Brogan i-a făcut-o lui Yazid: un mister înşelător.

– Îţi mulţumesc că ai adus dosarul, spuse Nichols. Şi mulţumeşte şi celor care au contribuit la adunarea acestor informaţii.

– Clientul nostru – stăpînul nostru. Farquar închise geanta, o încuie şi se îndreptă către uşă. Vă urez o seară plăcută.

– Mulţumesc, asemenea.

Nichols îşi sună secretara. A apărut cu paltonul pe umeri şi poşeta în mînă.

– Pot să vă mai ajut cu ceva înainte de a pleca? întrebă ea cu teamă, bănuind că i se va cere să stea peste program a treia seară consecutiv.

– Eşti, te rog, amabilă să o suni pe soţia mea înainte să pleci? Şi te rog spune-i să nu fie îngrijorată. O să ajung la petrecere, dar cu o întîrziere de o jumătate de oră.

Secretara oftă uşurată.

– Da, domnule. O să-i spun. Noapte bună.

– Noapte bună.

Nichols își strecură pipa între dinți, neaprinsă și fără tutun. Își puse geanta-diplomat pe un colț al biroului și așa, cu paltonul pe el, se așeză și începu să examineze dosarul lui Yazid.

Farquar nu exagerase. Dosarul era subțirel. Deși existau o mulțime de rapoarte despre ultimii șase ani, viața lui Yazid dinaintea ascensiunii sale rapide abia depășea un paragraf. Debutul său pe pagina de știri a fost determinat de arestarea sa de către poliția egipteană în timpul unor demonstrații pentru muritorii de foame din Cairo, cînd demonstranții au ocupat holul unui hotel de lux. El se făcuse remarcat prin predicile pe care le ținuse în cele mai sărace mahalale ale țării.

Ahmad Yazid afirma că se născuse în sărăcia cea mai cruntă, într-o colibă de pămînt lîngă mausoleele în ruină ale Orașului Morților de lîngă care începeau gropile de gunoi ale Cairo-ului. Familia sa a trăit la limita dintre supraviețuire și moarte, pînă cînd tatăl său și cele două surori ale sale au murit din cauza unor boli produse de condițiile mizere în care trăiau și a foamei îndurate atîta vreme.

Nu a beneficiat de nici un fel de educație, cu excepția cunoștințelor ce i-au fost transmise la vîrsta adolescenței de către diverși învățați islamiști, dar printre aceștia nu găsiseră pe nimeni dispus să confirme spusele sale. Yazid pretindea că Profetul Mohamed vorbea prin intermediul său, făcînd revelații divine credincioșilor și îndemnîndu-i să transforme din nou Egiptul într-un stat islamic utopic.

Yazid era înzestrat cu o voce răsunătoare. Avea elocința și afectarea necesare pentru a captiva mulțimea de ascultători și pentru a-i împinge încet către o stare de fervoare. El afirma sus și tare că filozofia occidentală era incapabilă să rezolve problemele social-economice ale Egiptului. Susținea că toți egiptenii sînt membrii unei

generații pierdute, care trebuie să se regăsească prin viziunea lui morală.

Deși nega acest lucru cu vehemență, existau bănuieli că nu s-ar fi dat în lături de la folosirea terorismului pentru a-și atinge scopurile. Cinci incidente separate, între care asasinarea unui general de prim rang din Forțele Aeriene, explozia unui camion în fața ambasadei sovietice și execuția a patru profesori universitari care erau în favoarea modernizării țării, toate acestea fuseseră într-un fel identificate ca având o legătură cu Yazid. Nu existau dovezi palpabile, dar conform unor date destul de vagi pe care le adunase de la informatorii musulmani folosiți de CIA, analiștii erau siguri că Yazid punea la cale o lovitură de stat pentru a-l elimina pe președintele Hassan și a se instaura la putere în ovațiile mulțimii.

Nichols puse dosarul jos și, în cele din urmă, își umplu și aprinse pipa. Un gînd minuscul, greu de definit, i se învîrtea în adîncul minții.

Ceva din raportul acela îi părea cunoscut. Puse deoparte fotografia din care Yazid zîmbea cu rea-voință.

Răspunsul i se dezvălui brusc lui Nichols. Era simplu și șocant.

Ridică receptorul și formă numărul codificat al unei linii directe, bătînd tactul cu degetele pe birou pînă cînd o voce răspunse la celălalt capăt.

– Brogan la aparat.

– Martin! Slavă cerului că mai ești încă la birou. Dale Nichols la telefon.

– Cu ce-ți pot fi de folos, Dale? întrebă directorul CIA. Ai primit dosarul despre Ahmad Yazid?

– Da. Îți mulțumesc, răspunse Nichols. L-am studiat cu atenție și am descoperit că ai putea să mă ajuți cu ceva.

– Sigur că da. Despre ce este vorba?

– Am nevoie de două probe de sînge și de niște amprente.

– Amprente?

– Exact.

– Noi folosim codurile genetice şi ADN ca mijloace de identificare, răspunse Brogan cu indulgenţă. Ai vreun motiv anume?

Nichols făcu o pauză pentru a-şi aduna gîndurile.

– Dacă ţi-aş spune, pe onoarea mea că ai crede că sînt bun de dus la balamuc.

Yaeger îşi scoase ochelarii ca de bunicuţă, îi puse cu grijă în buzunarul cămăşii, răsfoi şi apoi aranjă un teanc de rapoarte pe computer, apoi se lăsă pe spate în scaunul său şi sorbi dintr-o cutie de apă minerală.

– Prostii, spuse el cu tristeţe. Un efort inutil pe toată linia. O călătorie făcută acum 1600 de ani este prea veche pentru a putea fi reconstituită, dacă nu ai date cît se poate de solide. Un computer nu se poate întoarce în timp ca să-ţi spună exact cum s-a desfăşurat ea.

– Poate că dacă dr. Gronquist studiază obiectele găsite, va putea să determine locurile unde a acostat SERAPIS, spuse Lily plină de optimism.

Pitt stătea cu două rînduri mai jos, într-o poziţie laterală faţă de ceilalţi, în micul amfiteatru de la ACMS.

– Am vorbit cu el acum o oră. Nu a găsit nimic care să nu fie de origine mediteraneană.

O imagine tridimensională a Oceanului Atlantic, arătînd scoarţa terestră şi geologia neregulată a fundului mării, umplea ecranul din spatele scenei. Toţi cei prezenţi păreau a fi obsedaţi de ea. Ochii lor erau atraşi de contururile din imagine chiar şi în momentele cînd trebuiau să vorbească.

Toţi, cu excepţia amiralului James Sandecker. Ochii săi îl studiau cu suspiciune pe Al Giordino şi mai ales trabucul mare care ieşea din colţul gurii

directorului-adjunct al proiectului, ca un lăstar dintr-o sămînță.

– De cînd ai început să cumperi marca asta de țigări: *Hoyo de Monterrey Excalibur?*

Giordino îl privi pe amiral cu o expresie inocentă.

– Vorbeai cu mine, domnule amiral?

– Întrucît sîntem singurii din sală care fumează *Excalibur* și întrucît nu am obiceiul să vorbesc de unul singur, da.

– Au o aromă excepțională, spuse Giordino ridicînd trabucul gros și exhalînd un nor de fum albăstrui. Te felicit pentru gusturile tale alese.

– De unde le-ai luat?

– De la un mic magazin din Baltimore. Am uitat cum se numește.

Sandecker nu se lăsă păcălit nici un moment. Giordino îi fura de ani de zile din țigările lui atît de costisitoare. Ceea ce-l înnebunea pe amiral era faptul că nu reușea să-și dea seama cum i le fura. Oricît de bine le ascundea sau le încuia, ieșea în permanență lipsă la inventar cu cîte două pe săptămînă.

Giordino păstra acest lucru în secret chiar și față de Pitt, astfel încît el să nu fie pus în situația de a minți, în cazul în care ar fi fost întrebat cum se făcea această operațiune. Doar Giordino și un vechi prieten din aviație care era spărgător profesionist pentru o agenție de spionaj cunoșteau datele tehnice ale operațiunii "Havana".

– Tare îmi vine să-ți cer să-mi arăți un bon, mormăi Sandecker.

– Am atacat problema dintr-un unghi greșit, spuse Pitt, readucînd discuția pe făgașul inițial.

– Mai există și un alt punct de vedere? întrebă Yaeger. Am ales singura abordare ce ne era permisă.

– Neavînd nici o referire privitoare la direcția de deplasare, era o sarcină imposibilă, îl sprijini Lily.

– Ce păcat că Rufinus nu a trecut în jurnalul de bord poziția zilnică și distanța parcursă, reflectă Sandecker.

– Avea ordine stricte să nu înregistreze nimic.

– Aveau cum să-și determine coordonatele în vremea aceea? întrebă Giordino.

– Grecul Hipparchus a determinat latitudinea și longitudinea unor puncte importante de pe glob cu o sută treizeci de ani înainte de Christos, spuse Lily.

Sandecker își împreună mîinile pe stomacul său suplu și îl privi pe Pitt pe deasupra ochelarilor.

– Știu ce înseamnă privirea asta pierdută. Te preocupă ceva.

Pitt se ghemui pe scaunul său.

– Am judecat fapte și am folosit ipoteze, fără să-l luăm în considerare pe cel ce a conceput operațiunea de salvare.

– Julius Venator?

– Un personaj strălucit, continuă Pitt, care era descris de către un contemporan al său drept un inovator îndrăzneț care a pătruns în zone unde alți învățați se temeau să pună piciorul. Întrebarea pe care am trecut-o cu vederea este: dacă am fi fost în locul lui Venator, unde ne-am fi dus să ascundem marile comori de artă și literatură ale timpului nostru?

– Eu cred în continuare că în Africa, spuse Yaeger. De preferință în jurul Capului, undeva pe un rîu de-a lungul coastei estice.

– Și totuși computerele voastre nu au reușit să facă nici o legătură.

– Nu au reușit, recunoscu Yaeger. Dar numai Dumnezeu știe cît s-au schimbat formațiunile terestre din timpul lui Venator pînă azi.

– Nu s-ar fi putut ca Venator să-și fi dus flota către nord-est, în Marea Neagră? întrebă Lily.

– Rufinus a fost foarte precis în privința voiajului care a durat 58 de zile, spuse Giordino.

Sandecker, trăgînd din trabuc, dădu din cap.

– Dar, dacă flota a avut de înfruntat vreme rea şi vînturi potrivnice, s-ar fi putut să călătorească mai puţin de o mie de mile.

– Amiralul are dreptate, admise Yaeger. Vechile nave din acea perioadă erau construite pentru a naviga de-a lungul curenţilor mării şi în faţa vîntului. Velele lor nu erau eficiente pentru navigat cu vîntul din faţă. Condiţii de vreme rea ar fi putut să le reducă avansul cu 80 la sută.

– Nu uitaţi, spuse Pitt cîntărindu-şi vorbele, că Venator şi-a încărcat navele cu o cantitate de provizii de patru ori mai mare decît era normal.

– Plănuia să facă o călătorie mai lungă, spuse Lily, brusc interesată. Venator nu a vrut să fie nevoit să se oprească la fiecare cîteva zile pentru a-şi aproviziona flota.

– Toate acestea nu fac decît să mă convingă că Venator intenţiona să nu acosteze nicăieri şi să nu lase nici o urmă pentru a putea în acest fel să păstreze secretă întreaga călătorie.

Pitt dădu din cap.

– De îndată ce navele au ieşit din strîmtoarea Gibraltar, nevoia de a păstra secretul a dispărut. Venator era liber şi stăpîn pe sine. Navele de război bizantine trimise pentru a-l opri ştiau tot atît de puţin ca şi noi despre direcţia în care naviga el.

Yaeger îl privi pe Pitt întrebător.

– Deci încercăm să încălţăm pantofii sau sandalele sau ce altceva se purta pe vremea aceea, şi să vedem ce-ar fi făcut el. Care este planul nostru?

– Dr. Rothberg a găsit fără să ştie rezolvarea misterului, explică Pitt. El s-a gîndit că Venator a îngropat comoara într-un loc unde nici unul din contemporanii săi nu s-ar fi gîndit să o caute.

Yaeger în privi nedumerit.

– Asta ar putea fi oriunde în lumea antică.

– Sau în afara lumii pe care o cunoșteau romanii la vremea aceea.

– Hărțile lor nu cuprindeau zone mai departe de Africa de Nord sau mai la est de Marea Neagră și Golful Persic, spuse Lily. Nu au explorat nici o zonă dincolo de acestea.

– Nu știm asta, se opuse Pitt. Junius Venator avea acces la cunoștințele adunate de omenire în 4000 de ani. El știa de existența continentului african și de marile stepe din Rusia. Știa despre comerțul cu India, care la rîndul ei importa mărfuri din China. Și studiase și jurnalele de bord care descriau călătorii mult mai îndepărtate decît obișnuitele rute comerciale romano-bizantine.

– Sîntem siguri că Biblioteca din Alexandria avea o întreagă secție destinată descrierilor geografice, spuse Lily. Venator ar fi putut să se ghideze după hărți mai vechi.

– Ce crezi că a descoperit în acele hărți? întrebă Sandecker.

– O direcție, răspunse Pitt.

Toți își îndreptară privirile curioase asupra lui Pitt și el nu le înșelă așteptările. Se duse către scenă și luă o lanternă mică pe care o îndreptă către o proiecție tridimensională.

– Singura întrebare care mi se învîrte în minte, spuse Giordino, este dacă flota s-a îndreptat către nord sau către sud.

– Nici într-o parte, nici în alta. Pitt își direcționă săgeata luminoasă prin Gibraltar peste Oceanul Atlantic. Venator și-a condus flota către vest, spre America.

Cuvintele sale fură primite cu o neîncredere mută.

– Nu există nici o descoperire arheologică care să susțină ipoteza că ar fi existat legături cu continentul american înainte de Columb, spuse Lily cu fermitate.

– SERAPIS este un indiciu foarte bun care să susțină posibilitatea unui asemenea voiaj, spuse Sandecker.

– Avem aici o aprigă controversă, admise Pitt. Dar sînt prea multe similitudini în arta și cultura Maya care nu pot

fi trecute cu vederea. E posibil ca America antică să nu fi fost chiar atît de izolată de Europa şi Asia cum s-a crezut pînă acum.

– Sincer să fiu, încep şi eu să cred asta, spuse Yaeger, recăpătîndu-şi entuziasmul. Pun pariu pe colecţia mea de discuri cu Willie Nelson că fenicienii, egiptenii, grecii, romanii şi vikingii au pus piciorul pe pămîntul nord şi sud-american înaintea lui Columb.

– Nici un arheolog care se respectă nu ar admite aşa ceva, spuse Lily.

Giordino rînji către ea.

– Asta pentru că nu vor să-şi rişte reputaţia lor preţioasă.

Sandecker îl privi pe Yaeger.

– Să mai studiem încă o dată proiectul.

Yaeger îl privi pe Pitt.

– Ce ţărmuri vrei să mai analizăm?

Pitt îşi trecu mîna peste bărbie. Realiză că ar fi trebuit neapărat să se radă.

– Începe din fiordul din Groenlanda şi porneşte către sud, spre Panama. Se opri pentru a privi proiecţia hărţii cu o curiozitate îngîndurată. Trebuie să fie pe-acolo, pe undeva.

37

Căpitanul Oliver Collins bătu cu degetul în geamul barometrului de la puntea de comandă. Își mijì ochii la acul abia vizibil din cauza luminilor de pe țărm și înjură încetișor, văzînd că indicatorul arată "Vreme bună". Dacă s-ar fi stîrnit furtuna, gîndi el, vaporul nu ar fi putut să părăsească portul. Căpitanul Collins era un marinar de valoare, dar nu prea se pricepea la oameni.

Suleiman Aziz Ammar ar fi ordonat plecarea navei *Lady Flamborough* chiar și în mijlocul unui uragan cu vînt de 90 de noduri. Stătea încordat în scaunul comandantului, în spatele hublourilor de lîngă comandă și își ștergea transpirația ce i se prelinsese de pe bărbie pe gît.

Masca era o tortură în climatul umed, la fel și mănușile pe care le purta permanent. Suporta cu stoicism disconfortul. Dacă detumarea plănuită ar fi dat greș, poliția internațională nu ar fi putut să-l identifice din lipsă de martori sau de amprente.

Unul dintre oamenii lui preluase cîrma și îl privea prin întunericul din camera timonei, așteptînd. Alți doi păzeau intrările din borduri, cu armele îndreptate spre Collins și spre Finney, secundul, care stătea lîngă timonierul lui Ammar.

Fluxul venise şi nava se îndreptase pe ancoră cu prova înspre intrarea în port. Ammar mai aruncă o ultimă privire spre port şi spre docuri, prin binoclu apoi îi făcu semn lui Finney şi, în acelaşi timp, vorbi într-un mic radiotelefon.

– Acum, ordonă el, dă comenzile către echipaj şi scoate nava în larg.

Finney, cu faţa schimonosită de furie, îl privi pe Collins implorînd un semn de revoltă. Dar căpitanul ridică neputincios din umeri şi ofiţerul secund ordonă fără tragere de inimă ridicarea ancorei.

Două minute mai tîrziu, cu mîlul de pe fundul mării prelingîndu-se de-a lungul ei, ancora se ivi din apa neagră şi fu ridicată tot mai strîns. Timonierul stătea lîngă timonă, dar nu făcu nici o mişcare să apuce cavilele. Pe navele moderne, acţionarea manuală se foloseşte mai ales pe vreme rea şi în timpul manevrelor de intrare şi ieşire din port, în prezenţa pilotului căpităniei. Finney era comandantul vaporului şi reglă viteza de la panoul conectat prin fibre optice la sistemul automat de comandă al navei. Tot el urmărea cu atenţie ecranul radarului.

De îndată ce nava ieşise din port, cîrma fusese trecută din nou pe pilot-automat şi faptul de a se transmite de la camera de comandă prin telegraf şefului mecanic în sala maşinilor "ÎNCET ÎNAINTE" nu mai era o necesitate, ci devenise mai degrabă o tradiţie.

Mişcîndu-se ca o fantomă în întunericul înserării, conturul ei devenea vizibil numai cînd trecea prin bătaia luminilor de pe ţărmul opus. *Lady Flamborough* se strecură prin portul aglomerat, ştearsă şi neobservată. Motoarele ei torceau încetişor în timp ce elicele mari de bronz muşcau apa.

Ca o stafie care îşi caută drumul printre crucile dintr-un cimitir, nava îşi ţesea calea printre celelalte nave ancorate şi pătrunse pe un canal lung ce ducea spre larg.

Ammar ridică receptorul telefonului din camera de comandă și chemă compartimentul radio.

– Se aude ceva? întrebă el scurt.

– Încă nimic, răspunse omul său, care supraveghea frecvențele radio ale navelor de patrulare uruguayene.

– Transmite orice semnal prin difuzoarele din cabina timonei.

– Am înțeles.

– O ambarcațiune mică ne taie drumul, anunță Finney. Trebuie să o ocolim.

Ammar puse țeava unui pistol automat în ceafa lui Finney.

– Menține drumul și viteza.

– Dar ne vom ciocni, protestă Finney. Vasul nostru nu are lumini de poziție. Ei nu pot să ne vadă.

Singurul răspuns al lui Ammar a fost să-i apese cu și mai multă putere pistolul.

Ei puteau vedea clar acum nava care se apropia. Era un iaht mare, construit de comandă. Collins îi aprecie dimensiunile între 40 de metri lungime și 8 metri lățime. Era frumos și elegant și strălucea de lumini. Era o petrecere la bord și oamenii, fie discutau în grupuri, fie dansau pe puntea spațioasă. Collins înțepeni cînd văzu că antena radarului lui nu se rotește.

– Sună sirena măcar o dată, imploră el. Trebuie preveniți cît încă mai au o șansă să se ferească.

Ammar îl ignoră.

Secundele se scurgeau sub un val al groazei pînă cînd coliziunea deveni inevitabilă. Oamenii care petreceau pe iaht și omul de la timona lui habar nu aveau de monstrul de oțel care se repezea asupra lor din întuneric.

– Inuman! exclamă Collins. Este inuman.

Lady Flamborough izbi cu prova tribordul marelui iaht. Nu se auzi nici un scîrțîit de metale ciocnindu-se. Oamenii de la bordul vasului de pasageri simțiră numai o

mică zguduitură cînd prova înaltă cît patru etaje strivi vasul mai mic şi îl băgă aproape în întregime sub apă înainte de a-i tăia coca în două.

Distrugerea era la fel de devastatoare ca un ciocan pneumatic care sfărîmă jucăria unui copil.

Pumnii lui Collins erau încleştaţi pe balustrada din faţă a camerei timonei, în timp ce privea cu oroare dezastrul. Auzi clar ţipetele înspăimîntate ale femeilor în timp ce prova şi pupa iahtului distrus se hîrjîiră de bordurile lui *Lady Flamborough*, înainte de a se scufunda la mai puţin de cincizeci de metri în pupa. Suprafaţa întunecată a apei în siajul navei era presărată cu resturi din epavă şi corpuri omeneşti.

Cîţiva dintre nefericiţii pasageri fuseseră proiectaţi în apă şi încercau să se îndepărteze înot în timp ce cîţiva răniţi se agăţau de orice obiect care i-ar fi putut ajuta să plutească. Apoi îi înghiţi întunericul nopţii.

Amărăciunea şi furia se strînseră în gîtul lui Finney.

– Criminal ticălos!

Îl scuipă pe Ammar.

– Numai Allah cunoaşte neprevăzutul, spuse Ammar, cu detaşare şi indiferenţă. Îndepărtă încet automatul de ceafa lui Finney. De îndată ce ieşim din canal, execută 155 grade drum magnetic şi treci pe pilot-automat.

Cenuşiu la faţă, în ciuda pielii sale bronzate, Collins se întoarse şi îl privi pe Ammar.

– Pentru numele lui Dumnezeu, contactează prin radio Paza de Coastă uruguayană şi dă-le o şansă să-i salveze pe nefericiţii ăştia.

– Trebuie respectată tăcerea radio.

– Putem să nu le spunem cine transmite informaţia.

Ammar dădu din cap.

– În mai puţin de o oră după ce autorităţile locale vor fi alertate asupra accidentului, forţele de securitate vor începe investigaţiile. Absenţa noastră va fi repede

descoperită şi va începe urmărirea. Îmi pare rău, căpitane, dar fiecare milă nautică pe care o punem între noi şi Punta del Este are o importanţă vitală. Răspunsul este nu.

Collins se uită fix în ochii lui Ammar, fără să vorbească, în timp ce mintea lui se străduia să-şi găsească un punct de orientare. Apoi spuse:

– Ce preţ trebuie plătit pentru ca nava mea să fie eliberată?

– Dacă tu şi echipajul tău faceţi ce vă ordon eu, nu vi se va întîmpla nici un rău.

– Şi pasagerii, preşedintele De Lorenzo şi Hassan, împreună cu suita lor? Ce planuri ai cu ei?

– Eventual vor fi răscumpăraţi. Dar în următoarele 10 ore vor trebui să-şi murdărească mîinile.

Amărăciunea neputinţei i se strînsese lui Collins în cerul gurii, dar vocea sa era impasibilă:

– Sper că nu intenţionezi să-i ţii prizonieri pentru bani?

– Ştii la fel de bine să citeşti gîndurile cum ştii să comanzi o navă? întrebă Ammar cu interes prefăcut.

– Nu trebuie să fii antropolog ca să-ţi dai seama că oamenii tăi s-au născut în Orientul Apropiat. Şi cred că vrei să-i asasinezi pe egipteni.

Ammar zîmbi inexpresiv:

– Allah singur decide soarta omului! Eu execut doar ordinele primite.

– Primite de unde?

Înainte ca Ammar să poată răspunde, prin difuzoarele cabinei timonei răsună o voce:

– Întîlnirea la zero-doi-treizeci, şefule.

Ammar confirmă prin radiotelefon primirea mesajului. Apoi se uită la Collins:

– Nu mai avem timp de conversaţie, comandante. Sînt multe de făcut pînă dimineaţă.

– Ce-ai de gînd cu nava mea? întrebă Collins. Şi află că trebuie să-mi răspunzi la întrebarea asta.

– Desigur, trebuie, murmură Anmar automat, cu mintea deja la altceva. Mîine seară, pe vremea asta, serviciile internaţionale de ştiri vor anunţa că *Lady Flamborough* a fost dată dispărută şi se presupune că s-a scufundat cu toţi pasagerii şi echipajul la o adîncime mai mare de 400 m.

38

– Ai auzit ceva, Carlos? întrebă bătrînul pescar, în timp ce strîngea cavilele lustruite ale vechii bărci de pescuit.

Tînărul, care era fiul său, îşi făcu mîinile pîlnie la urechi şi scrută întunericul de dincolo de prova.

– Ai urechi mai bune ca ale mele, tată. Eu nu aud decît motorul.

– Mi s-a părut că am auzit pe cineva, parcă o femeie care striga după ajutor.

Fiul se opri, îşi încordă din nou auzul, apoi dădu din umeri.

– Regret, dar tot nu aud nimic.

– Pe-acolo era. Luiz Chavez îşi şterse cu mîneca barba căruntă şi puse motorul la relenti. N-am visat.

Chavez era bine dispus. Pescuitul mersese bine. Cala era jumătate goală, dar peştii pe care îi scosese în plase erau varietăţi de bună calitate, care îi vor aduce preţuri foarte bune de la proprietarii de hoteluri şi restaurante. Cele şase sticle de bere care se lăfăiau în stomac nu îi stricau nici ele buna dispoziţie.

– Tată, văd ceva în apă.

– Unde?

– Înspre prova-babord. Parcă ar fi resturi dintr-o navă, arătă Carlos cu mîna.

Ochii bătrînului pescar nu mai erau chiar atît de ageri noaptea.

Își mijì ochii și privi în direcția în care arăta fiul său. Apoi luminile de poziție începură să dezvăluie bucățile împrăștiate de epavă. Recunoscu după vopseaua albă, strălucitoare și resturile lăcuite și înțelese că era vorba de un iaht. Vreo explozie, sau poate o coliziune, gîndi el. În cele din urmă se hotărî pentru coliziune. Cele mai apropiate lumini din post erau doar la doi kilometri. O explozie ar fi fost văzută și auzită. Nu văzu nici o lumină de poziție de la eventualele nave de salvare brăzdînd canalul.

Nava intră în zona acoperită cu resturi plutitoare cînd urechile distinseră din nou ceva. Țipătul pe care îl auzise mai înainte suna acum ca un plînset. Și venea de undeva din apropiere.

– Cheamă-i pe Raul, pe Justino și pe Manuel dinăuntru. Repede. Spune-le să se pregătească să intre în apă după supraviețuitori.

Băiatul se îndreptă în grabă, în timp ce Chavez puse motorul pe "stop". Ieși din cabina timonei și aprinse un proiector, plimbîndu-i raza deasupra apei.

Observă la vreo douăzeci de metri două forme ghemuite una într-alta, stînd pe jumătate pe o bucată de punte din lemn de tek și jumătate în apă. Una dintre ele, un bărbat, părea fără viață. Cealaltă, o femeie cu fața albă ca varul, privi către lumină și începu să dea din mîini cu disperare. Apoi, deodată începu să țipe isteric și să lovească apa.

– Stai liniștită, strigă Chavez. Nu intra în panică. Venim să te luăm.

Chavez se întoarse cînd auzi răpăitul picioarelor care veneau alergînd către el. Echipajul lui ieșise din cabină și se aduna în grabă în jurul său.

– Ai observat ceva? întrebă Luis.

– Doi supraviețuitori, plutind pe o bucată de epavă. Pregătiți-vă să-i trageți la bord. S-ar putea ca unul dintre voi să trebuiască să intre în apă să-i ajute.

– Nimeni nu intră în apă în seara asta, spuse unul dintre ei, albindu-se la față.

Chavez se întoarse către supraviețuitori tocmai în momentul în care femeia scoase un țipăt îngrozit. Inima îi îngheță cînd văzu aripioara dorsală înaltă, capul urît cu ochii mici ca două picături de cerneală, smucindu-se încoace și încolo, cu fălcile încleștate de picioarele femeii.

– Maică-Precistă, murmură Luis, făcîndu-și cruce cît putea de repede.

Chavez se cutremură, dar nu putu să-și mute privirea de la rechinul care trăgea femeia tot mai departe. Alți rechini se învîrteau în cerc, atrași de sînge, izbindu-se de bucata de punte pînă cînd corpul bărbatului se rostogoli de pe ea. Unul dintre pescari se întoarse și vomită peste bord, în timp ce țipătul devenea un gîlgîit sinistru.

Apoi în noapte se așternu tăcerea.

În mai puțin de o oră, colonelul Jose Rojas, șef coordonator al Serviciilor Speciale de Securitate uruguayene, stătea țeapăn ca un par în fața unui grup de ofițeri în echipament de luptă. Își făcuse stagiul cu Gărzile de Grenadieri în Marea Britanie, după ce absolvise școala militară din țara sa și adoptase obiceiul lor demodat de a purta în mînă o cravașă.

Stătea în dreptul unei mese pe care se afla o machetă a falezei din Punta del Este și se adresă celor prezenți:

– Ne vom organiza în trei grupe pentru a patrula prin rotație în zona docurilor, în schimburi de cîte opt ore, începu el, în timp ce își pleznea teatral cravașa de podul palmei. Misiunea noastră este să fim într-o alertă constantă

ca forță de intervenție în cazul unui atac terorist. Îmi dau seama că vă este dificil să treceți neobservați, dar încercați totuși. Umblați prin umbră în timpul nopții și în afara zonelor circulate în timpul zilei. Nu vrem să speriem turiștii și să-i facem să creadă că Uruguay este un stat militar. Aveți vreo întrebare?

Locotenentul Eduardo Vasquez ridică mîna.

– Domnule colonel!

– Vasquez?

– Dacă vedem pe cineva care pare suspect, ce trebuie să facem?

– Raportați doar, nimic altceva. Probabil că este unul din agenții internaționali de securitate.

– Dar dacă pare să fie înarmat?

Rojas oftă.

– Atunci o să *știți* sigur că e agent de securitate. Lăsați incidentele internaționale în seama diplomaților. Este clar pentru toată lumea?

Nici o mînă nu se mai ridică.

Rojas dădu liber oamenilor și se duse către biroul său temporar din clădirea Căpităniei. Se opri la un automat de cafea pentru a-și lua o ceașcă, cînd unul din aghiotanții săi se apropie.

– Căpitanul Flores din Departamentul Marinei întreabă dacă vă puteți întîlni cu el la parter.

– A spus de ce?

– Doar că e urgent.

Rojas nu voia să-și verse cafeaua, așa că luă liftul în loc să meargă pe scări. Flores, impecabil în ținuta lui albă de marină, îl salută, dar nu îi oferi nici o explicație în timp ce îl escorta pe Rojas la un hangar mare în care se adăposteau șalupele de salvare. Înăuntru, un grup de oameni examinau mai multe fragmente sfărîmate din ceea ce i se părea colonelului că ar fi provenit de la un iaht.

Căpitanul Flores îl prezentă lui Chavez și fiului său.

– Acești pescari tocmai au adus resturile astea de epavă pe care le-au descoperit în canal, explică el. Ei spun că după părerea lor un iaht s-a ciocnit cu o navă mare.

– Și de ce accidentul unui iaht ar fi de competența serviciilor speciale de securitate? întrebă Rojas.

Căpitanul-șef de port, un bărbat cu părul tuns perie și mustață țepoasă, interveni:

– S-ar putea ca acest dezastru să întunece atmosfera întrunirii economice la nivel înalt.

Făcu o pauză și adăugă:

– În momentul de față, la locul dezastrului patrulează nave de salvare. Pînă acum nu au fost descoperiți supraviețuitori.

– Ați identificat iahtul?

– Una dintre bucățile de epavă pe care le-a pescuit domnul Chavez și echipajul lui conține placa cu numele navei. Se numea "Lola".

Rojas clătină din cap.

– Eu sînt militar. Ambarcațiunile de plăcere nu-mi sînt familiare. Trebuie ca numele să însemne ceva pentru mine?

– Iahtul purta numele soției lui Victor Rivera, răspunse Flores. Îl cunoașteți?

Rojas deveni și mai țeapăn.

– Am avut onoarea să-l cunosc pe purtătorul de cuvînt al Camerei Deputaților. Al lui era iahtul?

– Era înregistrat pe numele său, încuviință Flores. Am luat deja legătura cu secretara lui, acasă la ea. Desigur, nu i-am transmis nici o informație. Doar am întrebat despre programul domnului Rivera. Ne-a spus că este la bordul iahtului său, unde dădea o recepție pentru diplomații argentinieni și brazilieni.

– Cîți? întrebă Rojas, începînd să-l copleșească temerile.

– Rivera şi soţia lui, 23 de oaspeţi şi cinci membri ai echipajului, 30 în total.

– Ai ceva nume?

– Secretara nu avea lista invitaţilor la îndemînă. Mi-am permis să-l trimit pe aghiotantul meu la reşedinţa lui Rivera pentru a obţine o copie.

– Cred că este mai bine ca să iau eu comanda cercetărilor de-aici încolo, spuse Rojas pe un ton oficial.

– Marina militară e gata să vă ofere orice sprijin, spuse Flores, fericit să scape de răspundere.

Rojas se întoarse către căpitanul-şef al portului:

– Ce navă a fost implicată în coliziune?

– E un mister. Nici o navă nu a sosit sau plecat din port în ultimele zece ore.

– Ar fi posibil ca o navă să intre în port fără ştirea dumitale?

– Ar fi o prostie din partea unui comandant să încerce acest lucru fără să cheme un pilot.

– Ar fi posibil? insistă Rojas.

– Nu, răspunse căpitanul-şef al portului. Nici o navă oceanică nu poate acosta sau ancora în port fără ştirea mea.

Rojas acceptă această idee.

– Dar dacă una ar pleca din port?

Căpitanul-şef al portului rămase o clipă pe gînduri. Apoi dădu uşor din cap.

– Nu se poate pleca din port fără ştirea mea. Dar dacă nava este ancorată în rada portului, dacă skipperul sau ofiţerii cunosc canalul de ieşire şi dacă s-ar deplasa fără lumini, nava s-ar putea strecura afară fără a fi observată. Dar trebuie să spun că asta ar fi aproape un miracol.

– Poţi să-i dai căpitanului Flores o listă cu navele din port?

– O să fac să-i parvină o copie în zece minute.

– Căpitane Flores?

– Domnule colonel?

– Întrucît o navă dispărută presupune o operaţiune navală, doresc ca să comanzi dumneata operaţiunile de căutare.

– Cu plăcere, domnule colonel, voi începe imediat.

Rojas privi gînditor la resturile împrăştiate pe podea.

– O să avem al dracului de tras noaptea asta, mormăi el.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, după ce căpitanul Flores a verificat în amănunţime portul şi rada portului, l-a anunţat pe Rojas că singura navă despre care nu ştia nimic era *Lady Flamborough.*

Colonelul Rojas a rămas uluit cînd a examinat lista de pasageri a navei. A mai solicitat încă o investigaţie în speranţa că preşedinţii egiptean şi mexican ar fi părăsit nava pentru o locuinţă pe ţărm. Cînd, în cele din urmă, s-a confirmat că şi ei lipseau împreună cu nava, a devenit clar spectrul oribil al unei deturnări teroriste.

În zori s-a lansat o operaţiune extinsă de cercetare. Toate avioanele de care dispuneau forţele aeriene din Uruguay, Argentina şi Brazilia au scotocit Atlanticul de Sud pe o rază de peste 400 000 km pătraţi.

Nu s-a găsit nici o urmă de *Lady Flamborough.*

Era ca şi cum ar fi înghiţit-o apele mării.

39

Două mîini i se strecurau pe sub cămaşă în sus, pe spate. Se chinui să se trezească din somnul adînc, în care visa că se afla în adîncul apei, înotînd în sus, spre suprafaţa scînteietoare, fără să reuşească s-o facă. Se frecă la ochi, văzu că era încă pe canapeaua din biroul său, şi privirea îi fu blocată de o pereche de picioare încîntătoare.

Pitt se ridică în capul oaselor şi privi în ochii ademenitori ai lui Lily. Îşi ridică în sus mîna stîngă, dar îşi scosese ceasul şi îl pusese pe birou, împreună cu cheile, mărunţişul şi portofelul.

– Cît e ceasul? întrebă el.

– Cinci şi jumătate, răspunse ea drăgăstoasă, mişcîndu-şi mîinile pe umerii lui şi masîndu-i gîtul.

– Dimineaţa sau seara?

– E după-amiază, tîrziu. N-ai dormit decît trei ore.

– Tu nu dormi niciodată?

– Mi-ajung 4 ore de somn din 24.

El căscă.

– Profunda mea simpatie pentru următorul tău soţ.

– Uite nişte cafea.

Ea puse o ceaşcă pe o măsuţă, chiar lîngă capul lui.

Pitt îşi puse pantofii şi îşi băgă cămaşa în pantaloni.

– Yaeger a găsit ceva?

– Da.

– Rîul?

– Nu, nu încă. Hiram face pe misteriosul, dar susține că ai avut dreptate. Venator a traversat Atlanticul chiar înaintea vikingilor și a lui Columb.

Luă o înghițitură de cafea și se strîmbă.

– E îngrozitor de dulce.

Lily păru surprinsă.

– Al a spus că întotdeauna pui patru linguriţe pline cu zahăr.

– Al a mințit. O prefer amară, cu zațul pe fundul ceștii.

– Îmi pare rău, spuse ea zîmbind fără remușcări. Bănuiesc că m-am lăsat păcălită de bufonul ăla.

– N-ai fi prima, spuse el, privind prin ușa deschisă a biroului său.

Giordino stătea cu picioarele ridicate pe biroul lui Yaeger, devorînd ultima felie de pizza, în timp ce studia o hartă topografică de detaliu a unui ţărm.

Yaeger stătea cu ochii injectați ațintiți în monitorul unui computer și nota grăbit într-un carneţel. N-a fost nevoie să se întoarcă cînd Pitt și Lily au intrat în cameră. Putea să le vadă reflexiile în ecran.

– Am descoperit un indiciu, spuse el cu satisfacție.

– Ce-ai găsit? întrebă Pitt.

– În loc să mă concentrez asupra fiecărui colțișor la sud de mormîntul lui "SERAPIS" din Groenlanda, am sărit peste ocean drept în statul Maine și am început să caut un contur de ţărm care să se potrivească descrierii locului de acostare.

– Și ai avut noroc, spuse Pitt cu nerăbdare.

– Da. Dacă îți aduci aminte, Rufinus a scris că după ce l-au abandonat pe Venator, au avut de luptat cu furtuni din sud timp de 31 de zile pînă cînd au găsit un golf adăpostit,

unde au putut să repare corabia. În următoarea etapă a călătoriei, alte furtuni au sfîşiat velele şi au smuls vîslele. Apoi corabia a fost purtată în derivă un număr oarecare de zile, pînă cînd a ajuns în fiordul din Groenlanda.

Yaeger se opri şi afişă pe monitor harta părţii dinspre America a Atlanticului de Nord. Apoi degetele sale bătură cu îndemînare o serie de comenzi. Se formă o linie subţire, care începu să se întindă înspre sud de la coasta de est a Groenlandei, apoi trecu în zig-zag în jurul Newfoundland-ului dincolo de Nova Scotia şi de New England şi terminîndu-se într-un loc, undeva, puţin mai sus de Atlantic City.

– New Jersey, murmură Pitt, contrariat.

– Ca să fim mai exacţi, Barnegat Bay, zise Giordino. Aduse harta topografică şi o întinse pe masă. Apoi încercui o porţiune a coastei cu un marker roşu.

– Barnegat Bay, New Jersey? repetă Pitt.

– În descrierea golfului, Rufinus a menţionat o întindere mare de pini pitici, unde apa ţîşnea din nisip cînd loveai cu bătul. New Jersey are o pădure de pini pitici, care s-ar potrivi descrierii. Se numeşte Pine Barrens şi se întinde în partea de sud a statului, prelungindu-se către est pînă la ocean. Apa freatică este aproape la suprafaţă. În timpul ploilor de primăvară sau după ploi torenţiale poţi efectiv să faci apa să ţîşnească dacă înfigi un băţ în pămîntul nisipos.

– Pare promiţător, zise Pitt. Dar nu spunea tot Rufinus că au mai pus bolovani pentru balast?

– Recunosc că asta m-a indus şi pe mine în eroare. Aşa că i-am telefonat unui geolog de la Corpul de genişti ai armatei. El ne-a indicat o carieră de piatră care s-ar potrivi exact cu locul unde cred eu că a acostat "SERAPIS".

– Bună treabă, spuse Pitt cu recunoştinţă. Ai orientat cercetările pe calea cea bună.

– Şi de-aicea, încotro o pornim? întrebă Lily .

– Voi continua să merg către sud, răspunse Yaeger. În același timp o să-mi pun oamenii să calculeze cu aproximație care a fost drumul lui Venator la vest de Spania. Privind retrospectiv, pare evident că insulele care au constituit primul țărm întîlnit după ieșirea din Mediterana erau Indiile de Vest. Prelungind calea urmată de "SERAPIS" din New Jersey și proiectînd urmele lui Venator către America, ar trebui să ajungem la o zonă de 500 de mile în care să ne intersectăm cu un rîu care să se potrivească descrierii.

Lily păru sceptică.

– Nu prea văd cum ați reușit să refaceți traseul lui Venator în condițiile în care el a interzis orice înregistrare a direcției de mers, a curenților, a vînturilor și a distanțelor.

– Nu-i chiar așa de greu, răspunse Yaeger sec. Voi prelua datele jurnalului de bord al lui Columb din călătoria către Lumea Nouă, folosind traiectoria lui recalculată și modificînd-o pentru diferențele de construcție a chilei și frecării cu apa, ale greementului și suprafețelor de velatură, între corăbiile sale și flota bizantină anterioară momentului cu o mie de ani.

– Cînd povestești, pare destul de simplu.

– Crede-mă că nu e chiar așa. S-ar putea să mergem la sigur către țintă, dar ne va lua alte patru zile bune de studiu.

Oboseala și lungile ore de concentrare păreau uitate. Ochii înroșiți ai lui Yaeger străluceau plini de hotărîre. Lily părea și ea cuprinsă de un exces de energie. Semănau cu niște alergători cu o clipă înainte de a lua startul.

– La treabă, zise Pitt. Găsiți Biblioteca.

Pitt credea că Sandecker îl chemase ca să raporteze stadiul cercetărilor, dar în clipa în care văzu expresia sumbră de pe fața amiralului își dădu seama că ceva nu e

în regulă. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare pe Pitt era expresia blîndă din ochii amiralului, ochi care erau de obicei duri precum cremenea.

Iar atunci cînd Sandecker veni lîngă el, îl luă de braţ, îl duse către un fotoliu şi se aşeză şi el alături, ştiu cu precizie că ceva nu era în regulă.

– Tocmai am primit nişte ştiri neplăcute de la Casa Albă, începu Sandecker. Nava de pasageri care găzduia pe preşedinţii De Lorenzo şi Hassan la Conferinţa Economică la nivel înalt din Uruguay se pare că a fost deturnată.

– Îmi pare rău să aud asemenea lucruri, zise Pitt, dar ce legătură are asta cu ACMS?

– La bord se afla şi Hala Kamil.

– La naiba!

– Tot acolo era şi senatorul.

– Tata? exclamă Pitt surprins. Am vorbit cu el la telefon acum două seri. Cum de-a ajuns în Uruguay?

– Se afla într-o misiune pentru preşedinte.

Pitt se ridică, străbătu de cîteva ori camera încoace şi-n colo, apoi se aşeză din nou.

– Şi care este situaţia?

– *Lady Flamborough* – acesta e numele navei de pasageri – a dispărut din portul Punta del Este aseară.

– Unde este nava acum?

– O acţiune masivă de căutare aeriană n-a găsit încă nici o urmă. Părerea unanimă a oficialităţilor de acolo este că *Lady Flamborough* zace pe fundul mării.

– Fără probe concludente, nu pot să accept asta.

– Sînt de aceeaşi părere.

– Condiţiile meteo cum erau?

– Din raport rezultă că vremea era frumoasă şi marea calmă.

– De obicei vapoarele dispar pe timp de furtună, zise Pitt. Mai rar într-o mare liniştită.

Sandecker îşi ridică mîinile a neputinţă:

– Pînă ne parvin noi detalii, nu putem decît să facem speculaţii.

Pitt nu putea să creadă că tatăl său era mort. Ceea ce ascultase i se părea neconcludent.

– Ce măsuri a luat Casa Albă?

– Preşedintele are mîinile legate.

– E ridicol, spuse Pitt tăios. Ar putea să dea ordin ca toate unităţile navale din zonă să participe la căutare.

– Aici e buba, spuse Sandecker. Cu excepţia unor manevre ocazionale, dintre care nici una nu are loc acum, nu există unităţi ale marinei americane staţionate în Atlanticul de Sud.

Pitt se ridică din nou şi cercetă pe fereastră luminile Washington-ului, apoi îl fixă pe Sandecker cu o privire pătrunzătoare.

– Vreţi să-mi spuneţi că guvernul Statelor Unite nu e implicat de loc în cercetare?

– Aşa se pare.

– Şi ce-ar putea împiedica ACMS să participe la cercetări?

– Nimic, în afara faptului că nu avem o flotă de nave ale Gărzii de Coastă şi nici portavion.

– Îl avem pe *Sounder*.

Sandecker îl privi gînditor un moment. Apoi faţa sa căpătă o expresie întrebătoare.

– Una din navele noastre de cercetare?

– Lucrează la un proiect de cartografiere a platformei continentale în dreptul coastei sudice a Braziliei.

Sandecker dădu din cap.

– Bine, am înţeles. Dar *Sounder* nu este suficient de rapidă pentru a putea fi de vreun ajutor într-o cercetare pe zone întinse. Şi ce te aştepţi să realizezi cu ea?

– Dacă nava cu tatăl meu nu poate fi găsită la suprafaţă, o voi căuta în adîncuri.

– Ar putea fi vorba de o zonă de o mie de mile pătrate, poate chiar mai mult.

– Echipamentul sonar al lui *Sounder* poate supraveghea o fîşie lată de două mile şi are şi un submersibil în dotare. N-am nevoie decît de permisiunea dumneavoastră pentru a prelua comanda.

– De cine mai ai nevoie?

– Giordino şi Rudi Gunn. Facem echipă bună împreună.

– Rudi este într-o misiune de prospectare minieră în largul Insulelor Canare.

– Ar putea ajunge în Uruguay în 18 ore.

Sandecker îşi împreună palmele la ceafă şi privi fix în tavan. În adîncul sufletului, ştia că Pitt aleargă după o himeră, dar nu avu nici o clipă îndoieli asupra răspunsului pe care i-l va da.

– Ai libertate de mişcare, spuse el calm. Te voi susţine.

– Vă mulţumesc, domnule amiral, spuse Pitt. Vă sînt recunoscător.

– Cum staţi cu proiectul Biblioteca din Alexandria?

– Yaeger şi dr. Sharp se apropie de o soluţie. Pentru moment nu au nevoie de mine şi de Al.

Sandecker se ridică şi-şi puse amîndouă mîinile pe umerii lui Pitt.

– S-ar putea ca el să nu fi murit, totuşi.

– Tata ar face bine să nu fi murit, zise Pitt cu un zîmbet amar. Nu l-aş ierta niciodată.

40

– La naiba, Martin! spuse preşedintele dintr-o dată. N-au mirosit oamenii tăi din Orientul Mijlociu complotul de deturnare a lui *Lady Flamborough*?

Martin Brogan, directorul CIA, ridică din umeri obosit. Era obişnuit să fie învinuit de orice act terorist în care erau omorîţi sau luaţi ostateci americani. Succesele CIA-ului erau rar elogiate, în schimb greşelile constituiau obiectul anchetelor Congresului şi deliciul presei.

– Nava, împreună cu întregul echipaj şi cu pasagerii, a fost subtilizată de sub nasul unora dintre cei mai buni agenţi de securitate din lume, răspunse Brogan. Cel care a conceput acţiunea şi a executat-o este un profesionist de înaltă clasă. Scopul real al acţiunii depăşeşte orice activitate teroristă cu care am avut de-a face în trecut. Aşa că nu mă miră faptul că reţeaua noastră antiteroristă nu a prins nimic de veste.

Alan Mercier, consilierul pentru Securitate Naţională, îşi scoase ochelarii şi şi-i şterse încet cu batista.

– Şi eu am fost luat prin surprindere, spuse el, susţinîndu-l pe Brogan. Informaţiile primite de noi prin sistemul de ascultare n-au dezvăluit nici un indiciu asupra vreunui complot de deturnare a unei nave de pasageri şi răpirea a doi conducători de stat.

– Trimiţîndu-l pe George Pitt să-l întîlnească pe preşedintele Hassan, am condamnat un vechi prieten la moarte, spuse preşedintele cu regret.

– Nu este vina ta, îl consolă Mercier.

Preşedintele lovi furios cu pumnul în birou.

– Senatorul, Hala Kamil, De Lorenzo şi Hassan. Nu pot crede că au dispărut cu toţii.

– Nu ştim asta sigur, spuse Mercier.

Preşedintele îl privi mirat.

– Nu poţi ascunde o navă de pasageri cu toţi oamenii la bord, Alan. Chiar şi un politician prost ca mine ştie asta.

– Mai este încă o şansă...

– Pe naiba, o şansă! A fost o misiune sinucigaşă, pur şi simplu. Toţi oamenii ăia au fost probabil încuiaţi în cabine, în timp ce nava a fost scufundată. Teroriştii nici nu aveau de gînd să scape cu viaţă. S-au înecat şi ei.

– Nu toate amănuntele sînt cunoscute, argumentă Mercier.

– Şi noi cam cît cunoaştem? întrebă preşedintele.

– Experţii noştri sînt deja la Punta del Este şi lucrează cu securitatea uruguayană, explică Brogan. Pînă acum nu avem decît concluzii preliminare. În primul rînd, deturnarea a fost pusă în seama unui grup arab. Doi martori, care treceau cu o şalupă, spun că au văzut pe cei de pe *Lady Flamborough* luînd provizii de pe o barjă. Au auzit oamenii din echipajele celor două ambarcaţiuni vorbind în arabă. Barja nu a mai fost găsită şi se presupune că ar fi fost scufundată pe undeva prin port.

– Despre natura acelor provizii aveţi vreo idee? întrebă Mercier.

– Toţi martorii îşi amintesc că au văzut nişte butoaie, răspunse Brogan. În al doilea rînd, un raport fals dat căpităniei portului de către nava de pasageri susţinea că generatorul principal este avariat şi că nava va arbora numai luminile de poziţie pînă cînd se va termina

reparația. Apoi, imediat ce s-a întunecat, nava, cu luminile stinse, a ridicat ancora și s-a strecurat din port, lovind un iaht particular care avea la bord diplomați și oameni de afaceri sud-americani. Singura scăpare într-o execuție, de altminteri, fără greșeală. Apoi a dispărut.

– O treabă curat executată; spuse Mercier, total diferită de harababura celei de-a doua tentative de asasinare a Halei Kamil.

– Cu totul alt grup, adăugă Brogan.

Dale Nichols luă cuvîntul pentru prima oară în cursul discuției:

– Drept care ai susținut imediat legătura directă cu Ahmad Yazid.

– Da, asasinii nu au fost prea grijulii. Asupra cadavrelor lor s-au găsit pașapoarte egiptene. Pe unul dintre ei, pe conducător, l-am identificat ca mulah și adept fanatic al lui Yazid.

– Crezi că Yazid este răspunzător pentru deturnare?

– Are, oricum, un motiv întemeiat, răspunse Brogan. Prin eliminarea președintelui Hassan, are cale liberă pentru a prelua puterea în guvernul egiptean.

– Aceeași situație e valabilă și pentru președintele De Lorenzo, Topiltzin și Mexic, spuse Nichols sec.

– Interesantă asociere, spuse Mercier.

– Ce putem face în plus față de trimiterea cîtorva agenți din brigada antiteroristă a CIA în Uruguay? întrebă președintele. Ce opțiuni avem în sprijinirea căutării lui *Lady Flamborough*?

– Ca răspuns la prima parte a întrebării dumneavoastră, spuse Brogan, foarte puține. Investigațiile se află pe mîini bune. Poliția și șefii serviciilor de informații ale securității uruguayene au fost pregătiți aici și în Anglia. Ei știu foarte bine ce au de făcut și cooperează foarte bine cu experții noștri. Se opri și evită să îl privească în ochi pe președinte. În ceea ce privește a doua întrebare,

din nou, foarte puține. Departamentul Marinei nu are nave în patrulare în ocean pe lîngă coastele Americii de Sud. Nava cea mai apropiată de această zonă este un submarin nuclear în marș de exercițiu. Prietenii noștri latino-americani se descurcă foarte bine și fără noi. Peste 80 de aeronave militare și civile și cel puțin 14 vapoare din Argentina, Brazilia și Uruguay piaptănă pur și simplu marea din jurul Puntei del Este, încă din zori.

– Și nu au găsit nici un indiciu legat de soarta lui *Lady Flamborough*, spuse președintele.

Puținul optimism pe care îl mai avea se evaporă, lăsînd în urmă disperarea.

– Or să găsească, zise Mercier încordat.

– Desigur că vor apărea resturi de epavă și cadavre, spuse Brogan, candid. Un vapor de mărimea aceasta nu poate să dispară fără să lase urme.

– Presa a prins de veste? întrebă președintele.

– Am fost informat că a fost anunțat la radio acum o oră, răspunse Nichols.

Președintele își împreună mîinile și le strînse cu putere.

– Să vezi ce balamuc va izbucni în Congres cînd vor descoperi că unul din membrii lui a fost victima unui atac terorist. Prefer să nici nu mă gîndesc ce răzbunare vor cere.

– Chiar și numai scopul misiunii senatorului ar fi de ajuns pentru a produce un scandal monstru, dacă va fi descoperit, spuse Nichols.

– Ce ironie faptul că teroriștii pot asasina personalități internaționale și diplomați și alte victime inocente pe lîngă aceștia și scapă doar cu cîțiva ani de închisoare, murmură președintele. Dar dacă și noi vrem să le răspundem cu aceeași monedă și ne luăm după ei cu pistoalele pocnind, noi sîntem cei cotați ca imorali, setoși de sînge și răzbunători. Ziariștii ne atacă și Congresul cere investigații.

– Să faci parte dintre băieții buni nu prea e confortabil, zise Brogan. Vocea începuse să-i trădeze oboseala.

Nichols se ridică și se întinse.

– Nu cred că e cazul să ne facem griji. Nimic nu a fost scris pe hîrtie și nici înregistrat pe bandă magnetică. Și doar oamenii aflați în această încăpere cunosc motivul pentru care senatorul Pitt a zburat la Punta del Este, pentru a discuta cu președintele Hassan.

– Dale are dreptate, spuse Mercier. Putem să găsim o mulțime de scuze pentru a justifica misiunea sa.

Președintele își descleștă mîinile și își frecă ochii obosit.

– George Pitt n-a murit nici măcar de o zi și noi încercăm să ne punem fundurile la adăpost.

– Problema asta e minoră în comparație cu dezastrele politice care se prefigurează în Egipt și în Mexic, spuse Nichols. Cu Hassan și De Lorenzo morți și ei, Egiptul va merge pe calea Iranului și va fi iremediabil pierdut pentru vest. Iar în ceea ce privește Mexicul... Avu o ezitare. Vom avea o bombă cu explozie întîrziată în coasta noastră.

– Ca șef de cabinet și cel mai apropiat consilier al meu, ce măsuri sugerezi să luăm?

Stomacul lui Nichols se înnodă într-o crampă și pulsul i se acceleră. Președintele și cei doi consilieri de securitate păreau să-i citească în priviri. Se întrebă dacă stresul care îi chinuia intestinele se datora faptului că era în centrul atenției sau presentimentului că se aflau în pragul unei iminente catastrofe internaționale.

– Propun să așteptăm probe care să confirme scufundarea lui *Lady Flamborough* și a pasagerilor ei.

– Și dacă nu apare nici o dovadă? întrebă președintele. O să continuăm să așteptăm pînă cînd Egiptul și Mexicul, fiindcă conducătorii lor sînt dați dispăruți și presupuși morți, vor fi preluate de către Topiltzin și Ahmad Yazid,

un cuplu de megalomani? Şi pe urmă? Ce posibilitate de acţiune ne mai rămîne să-i oprim pînă nu-i prea tîrziu?

– Cu excepţia asasinatului, nici una. Mîna lui Nichols masa nervos zona stomacului. Nu ne rămîne decît să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

– Adică...?

– Ştergem Egiptul de pe listă şi invadăm Mexicul.

41

O ploaie puternică se revărsa asupra capitalei Uruguayului, oraşul Montevideo, în timp ce un avion mic cobora din nori şi se îndrepta spre pistă. Curînd după ce atinse pămîntul, se îndepărtă de terminalul pentru pasageri, înaintînd către o pistă care ducea spre un grup de hangare unde erau aliniate avioane militare de luptă. O limuzină Ford cu însemne militare apăru, şi-i conduse pe pilot şi avionul său spre o platformă destinată persoanelor oficiale.

Colonelul Rojas stătea într-unul dintre birourile hangarului şi privea printr-o fereastră pe care ploaia se prelingea torenţial. În timp ce avionul se apropia, el putu distinge pe fuselajul avionului literele ACMS. Zgomotul motoarelor încetă şi, o clipă mai tîrziu, din avion coborîră trei oameni. Se urcară imediat într-un Ford ca să scape de ploaia torenţială şi fură conduşi de-a lungul hangarului de un tînăr locotenent, ajutorul lui Rojas.

Cel scund cu păr negru, cîrlionţat, cu pieptul lat, mergea cu uşurinţă şi părea, chiar de la distanţă, plin de vigoare. Mîinile şi braţele lui semănau cu labele unui urs. Ochii lui priveau supăraţi în toate părţile, dar gura îi zîmbea, scoţînd în evidenţă dinţi albi şi sănătoşi.

Bărbatul svelt, cu ochelari cu rame groase, cu şolduri şi umeri înguşti, semăna cu un contabil care vine să

verifice registrele companiei. Ducea o valiză şi sub braţ avea două cărţi. Şi el zîmbea, dar părea mai degrabă un zîmbet răutăcios decît unul vesel. Rojas îl catalogă drept un tip simpatic, care se amuză uşor, dar care, în acelaşi timp, este extrem de competent.

Bărbatul care venea ultimul avea părul negru, ondulat şi sprîncenele stufoase; faţa îi era ososaă şi bronzată. Părea indiferent, ca şi cînd i-ar fi fost la fel de uşor să se distreze dacă ar fi fost într-o închisoare sau s-ar fi aflat pe cele mai însorite plaje din Tahiti. Rojas nu se lăsă înşelat. Privirea pătrunzătoare a acestui bărbat îl dădea de gol din primul moment. În timp ce ceilalţi doi se uitau de jur împrejur la hangar, omul acesta îl fixa pe Rojas cu o privire aprinsă, asemănătoare razelor de soare.

Rojas înaintă şi salută.

– Bine-aţi venit în Uruguay, domnilor. Sînt colonelul Jose Rojas, la dispoziţia dumneavoastră. Apoi i se adresă bărbatului înalt, vorbind englezeşte perfect, cu un uşor accent londonez, pe care îl prinsese de la englezi. Domnule Pitt, de cînd am vorbit la telefon, aşteptam cu nerăbdare să vă întîlnesc.

Pitt trecu printre cei doi prieteni ai săi şi-i strînse mîna lui Rojas.

– Vă mulţumesc că v-aţi făcut timp să ne primiţi. Se întoarse şi-l prezentă pe cel cu ochelari. El este Rudi Gunn, iar tipul cu mutră de criminal din dreapta mea este Al Giordino.

Rojas înclină uşor capul şi se lovi peste pantalonii impecabil călcaţi cu un baston de trestie.

– Vă rog să scuzaţi decorul spartan în care ne întîlnim, dar o armată de ziarişti din toate colţurile lumii ne-au invadat ţara, ca o molimă, de cînd cu capturarea vasului. M-am gîndit că este mai bine să ne întîlnim departe de hoardă.

– O idee foarte bună, fu de acord Pitt.

– Doriți să vă odihniți puțin după zborul îndelungat pe care l-ați făcut, iar apoi să luați masa la clubul ofițerilor de aviație?

– Mulțumim pentru invitație, domnule colonel, zise Pitt amabil, dar dacă nu vă deranjează, am vrea să trecem la treabă.

– Atunci, dacă mă urmați, vă voi prezenta pe scurt cum s-au desfășurat operațiunile noastre de căutare.

În birou, Rojas îl prezentă pe căpitanul Ignacio Flores, care coordonase operațiunile de căutare navale și aeriene. Apoi îi invită pe cei trei americani să se apropie de o masă mare acoperită cu hărți nautice și imagini fotografice luate din satelit.

Înainte de a începe prezentarea faptelor, Rojas îl privi grav pe Pitt.

– Îmi pare rău că se află și tatăl dumneavoastră la bordul vasului. Cînd am vorbit la telefon, nu ați menționat acest lucru.

– Sînteți bine informat, zise Pitt.

– Acum o oră am vorbit cu secretarul cu probleme de securitate al președintelui dumneavoastră.

– Cred că o să vă bucure să aflați că oamenii serviciului secret din Washington, care mi-au expus situația existentă aici, v-au lăudat în mod deosebit eficiența.

Aerul oficial al lui Rojas dispăru. Nu se așteptase la un asemenea compliment. Începu să se relaxeze.

– Îmi pare rău că nu vă pot da veşti încurajatoare. N-a apărut nici o probă nouă de cînd ați plecat din Statele Unite. Pot să vă ofer un pahar din excelentul nostru brandy de Uruguay?

– Mi se pare o idee extraordinară, zise Giordino fără să ezite. Mai ales pe o zi ploioasă ca asta.

Rojas făcu un semn ajutorului său.

– Locotenente, dacă vrei să fii amabil! Apoi colonelul se aplecă peste masă şi puse una lîngă alta mai multe fotografii alb-negru, făcute din satelit, mult mărite, pînă cînd obţinu o imagine de ansamblu a celor 300 de kilometri de apă ce se întindeau în largul coastelor. Cred că sînteţi familiarizaţi cu fotografiile luate din satelit.

Rudi Gunn aprobă.

– ACMS are în desfăşurare la ora actuală trei programe oceanografice în care sînt folosiţi sateliţii pentru a studia curenţii marini, vîrtejurile, vînturile de suprafaţă şi gheţurile.

– Dar nici unul dintre programe nu are ca obiectiv studiul acestei părţi a Atlanticului de Sud, zise Rojas. Cea mai mare parte a sistemelor de informaţii geografice sînt direcţionate spre nord.

– Da, aveţi dreptate. Gunn îşi aşează mai bine ochelarii şi privi fotografiile de pe masă. Văd că aţi folosit satelitul Earth Resources Tech.

– Da, Landsat.

– Şi aţi folosit un sistem grafic deosebit pentru a indica navele de pe mare.

– Am avut mare noroc, continuă Rojas. Orbita polară a satelitului îl aduce deasupra apelor mării din largul coastelor Uruguayului doar o dată la 16 zile. Satelitul a sosit deasupra noastră la cel mai potrivit moment.

– Landsat este folosit mai ales pentru supravegherea geologică, zise Gunn. Pentru conservarea energiei, camerele de luat vederi nu funcţionează de obicei cînd satelitul trece peste oceane. Cum aţi obţinut imaginile?

– Imediat ce s-a ordonat începerea cercetărilor, explică Rojas, a fost alertată staţia noastră meteorologică pentru a furniza buletine meteo şalupelor şi avioanelor de patrulare. Unul dintre meteorologi a avut inspiraţia să verifice orbita satelitului Landsat şi a aflat că acesta va trece pe deasupra locului unde se desfăşurau cercetările. A trimis un apel

guvernului dumneavoastră ca să pună în funcțiune camerele de luat vederi. Camerele video au fost puse în funcțiune și imaginile au fost transmise unei stații de recepție de la Buenos Aires.

– Există posibilitatea ca o navă de tonajul lui *Lady Flamborough* să apară într-o imagine Landsat? întrebă Giordino.

– Nu veți putea s-o vedeți în detaliu așa cum ați vedea-o într-o fotografie luată în mod obișnuit, fotografie luată de unul dintre sateliții militari folosiți pentru apărare, răspunse Pitt, dar ar trebui să aibă cam dimensiunile unei înțepături de ac.

– Ați descris-o perfect, zise Rojas. Uitați-vă și dumneavoastră. Rojas apropie de imaginea luată de satelit o lupă mare cu o lumină în interior.

Pitt fu primul care se uită.

– Pot distinge două, nu trei vase.

– Le-am identificat pe toate trei.

Rojas se întoarse spre căpitanul Fores, care începu să citească cu voce tare de pe o foaie de hîrtie, luptîndu-se cu cuvintele englezești și citindu-le rar, de parcă ar fi recitat în fața unei clase pline de elevi.

– Cel mai mare vas este mineralierul chilian *Cabo Gallegos*, care se îndreaptă dinspre Punta Arenas spre Dakar, cu o încărcătură de cărbune.

– Vasul ce se îndreaptă spre nord, care apare în marginea de jos a imaginii? întrebă Pitt.

– Da, răspunse Fores. Acela este *Cabo Gallegos*. Cel din colțul opus se îndreaptă spre sud. Este sub pavilion mexican. Un vas de marfă, *General Bravo*, care duce provizii și echipament de forare la San Pablo.

– Unde este San Pablo? întrebă Giordino.

– Un port mic în Argentina, răspunse Rojas. Anul trecut s-a descoperit acolo petrol.

– Vasul dintre ele, aflat mai aproape de țărm este *Lady Flamborough*.

Flores spuse numele vasului ca și cum i-ar fi adus un elogiu.

Ajutorul lui Rojas apăru cu sticla de coniac și cinci pahare. Colonelul îl ridică pe-al său și zise:

– *Saludos*!

– Noroc, răspunseră americanii.

Pitt sorbi o înghițitură mare și jură mai tîrziu că în acea clipă a simțit cum îi ia gura foc. Apoi a continuat studiul punctului micuț pentru cîteva secunde înainte de a-i da lui Gunn lupa.

– Nu-mi pot da seama în ce direcție se îndreaptă.

– După ce s-a strecurat afară din Punta del Este, a navigat fără nici o schimbare de curs spre est.

– Ați luat legătura cu celelalte vase?

Flores dădu din cap.

– Nici unul nu a raportat că ar fi văzut vasul *Lady Flamborough*.

– La ce oră a trecut satelitul?

– Ora exactă a fost 3 și 10.

– Imaginea a fost luată în infraroșu?

– Da.

– Tipul care s-a gîndit să folosească Landsat ar merita o medalie, zise Giordino în timp ce privea și el cu lupa.

– A fost deja propus pentru o promovare, zise Rojas zîmbind.

Pitt îl privi pe colonel.

– La ce oră s-a ridicat avionul dumneavoastră de recunoaștere?

– Avionul a început căutările din zori. Pînă la prînz primisem și analizasem imaginile Landsat. Apoi am putut calcula viteza de deplasare și cursul vasului *Lady Flamborough* și am îndreptat vasele și avioanele noastre către un punct de interceptare.

– Dar acolo n-au găsit nimic.

– Exact.

– Nici o epavă?

Căpitanul Flores interveni:

– Şalupele de patrulare au găsit nişte resturi.

– Au fost identificate?

– Au fost aduse la bord şi examinate, dar s-a renunţat la ele rapid. Păreau să provină mai curînd de la un vas de transport decît de la un vapor de lux.

– Ce fel de resturi?

Flores căută într-o servietă şi scoase un dosar subţire.

– Am aici un scurt inventar de la comandantul vasului însărcinat cu căutările. El menţionează următoarele articole – un scaun vechi tapiţat, două veste de salvare uzate, vechi de cel puţin 15 ani, cu instrucţiuni de folosire în spaniolă, aproape imposibil de citit, cîteva cufere de lemn fără nimic scris pe ele, o saltea, containere pentru mîncare, trei ziare, unul din Veracruz, Mexico, celelalte două din Recife, Brazilia.

– Cînd au apărut? întrerupse Pitt.

Flores îl privi întrebător pe Pitt o clipă, apoi se uită în altă direcţie.

– Comandantul nu menţionează.

– O lipsă ce va fi corectată, spuse Rojas cu seriozitate, înţelegînd imediat la ce se gîndea Pitt.

– Dacă nu e deja prea tîrziu, răspunse Flores jenat. Trebuie să recunoaşteţi, domnule comandant, că aceste resturi par mai degrabă a fi gunoaie decît fragmente provenind de la un naufragiu.

– Puteţi să ne daţi coordonatele vasului în funcţie de poziţia pe care acesta o are în fotografie? întrebă Pitt.

Flores încuviinţă şi începu să calculeze poziţia pe o hartă nautică.

– Mai doriţi un coniac, domnilor? oferi Rojas.

– E grozav, zise Gunn întinzînd paharul spre locotenent. Simt chiar o ușoară aromă de cafea.

Rojas zîmbi.

– Sînteți un adevărat cunoscător, domnule Gunn. Așa este. Unchiul meu distilează coniacul pe plantația sa de cafea.

– Prea dulce, zise Giordino. Îmi amintește de...

– Conține și anason. Rojas se întoarse spre Pitt. Care este părerea dumneavoastră, domnule Pitt? Vă place coniacul?

Pitt ridică paharul și-l studie în lumină.

– Cred că tăria lui este de 200 de grade.

Nord-americanii nu încetau să-l uimească pe Rojas. Cînd erau serioși, cînd glumeau. Deseori se întreba cum de ajunseseră ei o astfel de supraputere.

Apoi Pitt rîse cu rîsul lui contagios.

– Glumeam. Spuneți-i unchiului dumneavoastră că dacă se hotărăște vreodată să-l exporte în SUA, eu voi fi primul care îl voi distribui pe piața americană.

Flores puse compasul jos și indică cu creionul un punct pe hartă.

– Ieri dimineață la 3 și 10 era aici.

Toată lumea se îndreptă din nou spre masă și se aplecă asupra hărții.

– Toate trei vasele aveau cursuri convergente, zise Gunn. Scoase un calculator din buzunar și începu să-i apese tastele. Dacă estimăm vitezele la, să zicem, 30 noduri pentru *Lady Flamborough*, 18 noduri pentru *Cabo Gallegos* și 22 pentru *General Bravo*... vocea lui se pierdu în timp ce scria pe marginea hărții. După cîteva clipe se ridică și arătă cifrele cu creionul. Nu e de mirare că mineralierul chilian nu a văzut vasul *Lady Flamborough*. El a trecut cu 65 de kilometri mai la est de cursul lui *Lady Flamborough*.

Pitt privi gînditor liniile trase pe hartă.

– Pe de altă parte, vasul de transport mexican pare c-a trecut doar la trei sau patru kilometri de *Lady Flamborough*.

– Nu-i de mirare, zise Rojas, dacă iei în considerare faptul că vasul naviga cu luminile stinse.

Pitt îl privi pe Flores.

– Domnule comandant, vă amintiți în ce fază era luna?

– Da, între lună nouă și primul pătrar.

Giordino dădu din cap.

– Nu era lumină suficientă. Dacă marinarul de cart nu privea în direcția potrivită, nu avea cum să vadă vasul *Lady Flamborough*.

– Presupun că ați început căutările din acest punct, zise Pitt.

– Da, zise Flores, avionul a zburat cîte 200 de mile spre est, nord și sud.

– Și n-a găsit nici o urmă de vas.

– Doar mineralierul și vasul de transport.

– S-ar fi putut să se întoarcă, iar apoi s-o fi luat spre nord sau sud, sugeră Gunn.

– Ne-am gîndit și la asta, zise Flores. Cînd s-a întors să se aprovizioneze cu combustibil pentru a porni din nou în căutare, avionul a parcurs și toate rutele vestice posibile care duc spre coastă.

– Avînd în vedere faptele, zise Gunn, mi-e teamă că singura direcție în care ar fi putut să o ia *Lady Flamborough* este înspre adîncuri.

– Folosește ultimele coordonate cunoscute ale poziției navei *Lady Flamborough* și încearcă să afli cît de departe ar fi putut naviga înainte de sosirea avioanelor de căutare.

Rojas îl fixă pe Pitt cu interes.

– Pot să știu ce-ai de gînd? Nu are rost să continuăm căutările. Întreaga suprafață unde nava a dispărut a fost deja verificată.

Pitt păru că privește prin Rojas, de parcă comandantul ar fi fost transparent.

– Exact cum a spus Gunn. Singura direcție pe care ar fi putut s-o urmeze, este în jos. Și ăsta este exact locul unde o vom căuta.

– Cu ce vă pot ajuta?

– *Sounder*, un vas de cercetare pentru mare adîncime, aparținînd ACMS va sosi în cursul acestei seri în aria pe care o investigăm. V-am fi recunoscători dacă ne-ați putea da un elicopter care să ne ducă la bordul vasului.

Rojas dădu din cap.

– Voi aranja ca să vă aștepte un elicopter. Apoi adaugă: Nu-i așa că vă dați seama că aveți la fel de mari șanse de reușită ca atunci cînd ați încerca să prindeți un anumit pește în 10.000 de km² de mare? S-ar putea să vă trebuiască întreaga viață pentru a reuși.

– Nu, zise Pitt plin de încredere. Vor fi de ajuns cam 20 de ore.

Rojas era un tip pragmatic. Iluziile de orice fel îi erau complet străine. Îi privi pe Giordino și Gunn, așteptîndu-se să le vadă privirile pline de scepticism. În loc de asta, privirile celor doi exprimau o încredere totală.

– Doar nu credeți că veți reuși într-un timp atît de scurt? întrebă el.

Giordino ridică o mînă și-și studie cu atenție degetele.

– Dacă putem judeca pe baza experienței acumulate, zise el calm, cred că Dirk a exagerat timpul necesar.

42

La exact 14 ore şi 42 de minute după ce elicopterul militar uruguayan îi adusese la bordul vasului *Sounder*, găsiră, la o adîncime de 1 020 de metri, o epavă care corespundea dimensiunilor lui *Lady Flamborough*.

Cînd descoperiră epava, aceasta părea o pată mică de culoare închisă la nivelul platoului de sub panta continentală. În timp ce *Sounder* se apropia, operatorul de la sonar reduse zona de înregistrare pînă cînd imaginea fantomatică a unui vapor se proiectă clar pe ecran.

Sounder nu avea la bord echipamentul video de 5 milioane de dolari pe care îl folosiseră Pitt şi Giordino pe vasul *Polar Explorer*. Nu existau camere color montate pe braţul sonarului. Misiunea navei şi a oceanografilor de la bordul lui era să întocmească hărţi pentru porţiuni întinse ale fundului mării. Echipamentul lui electronic era proiectat pentru redarea la distanţă şi nu pentru prim-planuri ale unor obiecte scufundate făcute de mîna omului.

– Are aceeaşi configuraţie, zise Gunn. Destul de vagă. S-ar putea să fie doar imaginaţia mea, dar parcă ar avea un coş în partea de la pupa. Părţile laterale par înalte şi drepte. Epava stă dreaptă, înclinarea nu este mai mare de 10 grade.

Giordino se lăsă pe spate.

– Trebuie să o filmăm de aproape pentru a putea face o identificare valabilă.

Pitt nu spuse nimic. Continuă să privească înregistrarea de pe sonar mult timp după ce ținta dispăruse în spatele pupei lui *Sounder*. Dispărea treptat orice speranță de a-și mai găsi tatăl în viață. Se simțea ca atunci cînd privești un sicriu peste al cărui capac se aruncă pămînt.

– Ai fost grozav, amice, îi zise Giordino. Ne-ai dus drept la el.

– Cum ai știut unde să-l cauți? întrebă Frank Stewart, comandantul vasului *Sounder*.

– Am contat pe faptul că *Lady Flamborough* nu și-a schimbat cursul după ce-a întîlnit vasul *General Bravo*, explică Pitt. Și pentru că nu a fost descoperit în timpul căutărilor aeriene în afara cursului lui *Cabo Galegos* m-am gîndit că cel mai bun loc pentru a ne concentra căutările era un traseu care pornea spre est, avînd ca punct de pornire ultima poziție înregistrată de Landsat.

– Pe scurt, o rută îngustă cuprinsă între cursul navei *General Bravo* și cel al navei *Cabo Gallegos*, zise Giordino.

– Cam așa ceva, răspunse Pitt.

Giordino îl privi.

– Îmi pare rău că asta nu este o ocazie pe care s-o sărbătorim.

– Vreți să trimitem jos un VOD* ? întrebă Stewart.

– Am economisi timp, zise Pitt, dacă am renunța la camera video cu acțiune la distanță și am trimite pe cineva cu o cameră de luat vederi. Un om ar fi de folos și dacă ar fi nevoie de ridicat ceva de pe navă.

– Echipajul poate pregăti submersibilul *Deep Rover* în jumătate de oră, zise Stewart. O să-l conduci tu?

* VOD este numele unui vehicol cu operare la distanță (un sistem video subacvatic).

Pitt aprobă.

– O să cobor eu.

– Limita de adîncime pînă la care poate coborî este de 1000 de metri.

– Nu vă faceţi probleme, zise Rudi Gunn. La acea adîncime, gradul de securitate al submersibilului este de 4 la 1.

– Aş traversa mai degrabă Cascada Niagara într-un Volkswagen, zise comandantul, decît să cobor la 1000 de metri adîncime într-o capsulă de plastic.

Stewart, cu umerii înguşti şi cu părul castaniu-închis lipit de pielea capului, semăna cu un băcan dintr-un orăşel de provincie, sau cu comandantul unui detaşament de cercetaşi. Bun marinar, putea să înoate, dar nu-i plăcea să se scufunde. Se ocupa de cererile oamenilor de ştiinţă în ceea ce priveşte proiectele lor de cercetări oceanografice, aşa cum s-ar fi ocupat de cerinţele oricărui client într-o relaţie de afaceri. Conducerea vasului era însă problema lui şi orice individ cu grade academice care ar fi făcut pe nebunul cu membrii echipajului său era pus la punct fără întîrziere.

– Capsula aia de plastic, zise Pitt, este o sferă din acril, groasă de 12 cm.

– Sînt fericit să stau pe punte la soare şi să spun adio oricărui individ care se scufundă cu drăcia aia, murmură Stewart în timp ce ieşea pe uşă.

– Îmi place de el, zise Giordino indispus. Zău dacă are vreo idee cum să se poarte civilizat, dar îmi place de el.

– Voi doi aveţi ceva comun, zise Pitt zîmbind.

Gunn opri pe ecran o imagine a epavei, înregistrată de sonar şi o studie gînditor.

– Carena pare intactă. Nu există nici un semn de distrugere. De ce dracu s-a scufundat?

– Mai mult decît atît, zise Giordino, de ce nu a continuat să plutească?

Pitt privi şi el la imaginea înceţoşată.

– Vă mai amintiţi de *Cyclops*? Şi el a dispărut fără urmă.

– Cum am fi putut să-l uităm? mormăi Giordino. Încă mai purtăm cicatrice de la el.

Gunn îl privi.

– Nu zău, cum poţi să compari un vas amărît, construit la începutul secolului, cu un vas modern, dotat cu o mulţime de dispozitive care să-i asigure securitatea?

– Doar ştii că *Lady Flamborough* nu a fost scufundat de o furtună, zise Pitt.

– Poate de un val uriaş?

– Sau poate că brusc un val de nisip s-a ridicat de pe fundul mării, zise Giordino.

– Vom afla destul de curînd, zise Pitt calm. Cam peste vreo două ore vom fi pe puntea lui de comandă.

Deep Rover părea mai potrivit să navigheze în spaţiu decît în adîncurile oceanului. Avea o formă de care doar un marţian s-ar fi putut îndrăgosti. Sfera de 240 cm era împărţită în două de un inel în formă de 0, care stătea pe tripoduri rectangulare ce susţineau bateriile de 120 volţi. Tot felul de anexe ciudate ieşeau din spatele sferei – motoare şi servomotoare, cilindri de oxigen, video-camere, unitate sonar. Dar manipulatoarele care se întindeau în faţă erau cele care ar fi făcut orice robot care se respectă să înverzească de invidie. Descrise în mod simplu, acestea erau braţe şi mîini mecanice care puteau face tot ceea ce pot realiza braţele şi mîinile omeneşti, ba chiar mai mult. Un sistem de senzori făcea posibil controlul mişcărilor braţelor şi mîinilor pînă la o miime de centimetru, în timp ce circuite de forţă permiteau mîinilor să ţină în mod delicat o ceşcuţă sau o farfurioară, sau să apuce şi să ridice o bară de fier.

Pitt şi Giordino înconjurară în linişte submersibilul *Deep Rover*, în timp ce în jurul lui se agitau inginerii. Submersibilul stătea pe o platformă în interiorul unei camere întunecoase numită "crater lunar". Platforma făcea parte din carena vasului *Sounder* şi putea fi coborîtă la o adîncime de 20 de picioare în mare.

Unul dintre ingineri dădu din cap.

– Submersibilul vă aşteaptă oricînd doriţi.

Pitt îl bătu pe spate pe Giordino.

– După dumneavoastră.

– O.K. Eu voi opera manipulatoarele şi camerele video, zise el jovial. Tu vei conduce, dar ai grijă că la ora asta circulaţia este foarte intensă.

– Aveţi grijă, strigă Stewart de pe o pasarelă de deasupra lor, vocea lui căpătînd o rezonanţă deosebită. Aduceţi capsula înapoi întreagă şi o să vă sărut cu drag şi dor.

– Chiar şi pe mine? strigă Giordino, glumind şi el.

– Chiar şi pe tine.

– Pot să-mi scot proteza dentară?

– Scoate-ţi tot ce vrei.

– Crezi că asta o să ne stimuleze? întrebă Pitt. Îi era recunoscător comandantului pentru că încerca să-l facă să nu se mai gîndească la ceea ce ar putea să găsească în adîncuri. Dacă e aşa, mai bine m-aş duce direct în Africa decît să mă întorc aici.

– Atunci o să mai ai nevoie de nişte oxigen, zise Stewart.

Gunn apăru, fără să dea atenţie dialogului plin de umor, cu căştile la urechi şi cu cablul lovindu-i piciorul.

Încerca să dea instrucţiuni rece şi obiectiv, dar emoţia şi compasiunea i se strecurau în voce.

– O să monitorizez comunicaţiile voastre. Imediat după ce atingeţi fundul mării, faceţi o întoarcere de 360 de grade pînă cînd sonarul vostru localizează epava. Apoi

să-mi indicați în ce direcție vă îndreptați. Aștept să mă informați în permanență.

Pitt îl strînse mîna lui Gunn.

– Menținem legătura.

Gunn își privi prietenul cu tristețe.

– Ești sigur că n-ai vrea să stai mai degrabă pe punte și să mă lași pe mine să cobor?

– Trebuie să văd eu însumi.

– Succes, murmură Gunn, iar apoi, rapid, se întoarse și se urcă pe scara care ducea la ieșirea din "craterul lunar".

Pitt și Giordino se așezară unul lîngă altul pe scaunele asemănătoare celor din cabina de comandă a unui avion. Inginerii închiseră ermetic partea superioară a sferei și strînseră șuruburile.

Giordino începu pregătirile premergătoare scufundării.

– Energie.

– O.K.

– Legătura radio?

– Ne auzi, Rudi?

– Clar și tare, răspunse Gunn.

– Oxigen?

– Douăzeci-unu-punct-unu.

După ce încheiară procedura, Giordino zise:

– Noi sîntem gata, *Sounder*!

– Aveți permisiunea de decolare, zise Stewart cu obișnuita lui ironie. Să aduceți un homar pentru cină.

Doi scafandri stăteau lîngă *Deep Rover* în timp ce platforma era încet coborîtă în mare. Apa năvăli în jurul submersibilului și curînd acesta fu acoperit. Pitt privi în sus spre luminile sclipitoare ale "craterului lunar" și văzu fețele celor care se aplecau peste balustradă și le făceau cu mîna. Întregul echipaj și toți membrii echipei de oceanografi se adunaseră în jurul lui Gunn, ascultînd rapoartele de pe submersibil. Pitt se simțea ca un pește expus într-un acvariu.

Cînd se scufundară în întregime, scafandrii desfăcură cablurile ce ţineau strîns submersibilul de platformă. Unul dintre ei ridică mîna şi dădu O.K.-ul. Pitt zîmbi şi-i răspunse ridicînd degetul mare.

Mînerele de la capetele suporturilor pentru braţe ghidau manipulatoarele în timp ce suporturile braţelor controlau cele patru servomotoare. Pitt conducea *Deep Rover*-ul, ca şi cum acesta ar fi fost un elicopter subacvatic. O uşoară presiune a coatelor lui şi submersibilul se ridică de pe platformă. Apoi întinse braţele în faţă şi servomotoarele orizontale o împinseră înainte.

Pitt coborî submersibilul de pe platformă cam la 30 de metri, apoi se opri pentru a-şi stabili poziţia. Începu coborîrea, acţionînd servomotoarele verticale.

Jos, tot mai jos, *Deep Rover* pătrundea prin vidul fără nici o dimensiune al apelor întunecate ce îngropau submersibilul în adîncimile lor. Culoarea verde-albăstruie plină de viaţă de la suprafaţă se transformă curînd într-un gri deschis. Un rechin mic, cam de un metru, înoată cu uşurinţă către submersibil, îl înconjură o dată şi negăsind nimic atrăgător la el îşi continuă drumul lui singuratic.

Pitt şi Giordino nu simţeau nici o mişcare. Singurele sunete care se auzeau erau cel al emiţătorului radio şi cel făcut de sonar. Apa deveni o cortină neagră care înconjura micul lor cerc de lumină.

– Depăşim 400 de metri, rosti Pitt la fel de calm ca un pilot care raportează înălţimea de zbor.

– 400 de metri, repetă Gunn.

În mod obişnuit, glumele sarcastice ar fi trecut de la unul la altul ca într-un joc, pentru ca timpul să se scurgă mai uşor, dar în această călătorie Pitt şi Giordino erau ciudat de tăcuţi. Rareori în timpul coborîrii au schimbat mai mult de cîteva cuvinte.

– Uite o adevărată frumusețe, zise Giordino arătînd ceva.

Pitt îl văzu în același timp. Unul dintre cei mai urîți locuitori ai adîncurilor. Lung, cu corpul asemănător cu al unui țipar, fiind luminiscent ca un semn de neon, cu maxilarele căscate, niciodată închise în întregime, ținute în poziția asta de dinți zimțați, folosiți mai degrabă pentru a prinde prada decît pentru a o mesteca, cu un ochi ce strălucea răutăcios în timp ce un tub atașat la o barbă luminată îi atîrna de maxilarul inferior pentru a atrage următoarea pradă, trecu pe lîngă ei peștele-dragon.

– Ți-ar place să-ți bagi brațul în chestia aia? întrebă Pitt.

Înainte ca Giordino să poată răspunde interveni Gunn:

– Unul dintre oamenii de știință vrea să știe ce-ați văzut.

– Un pește-dragon, răspunse Pitt.

– Vrea o descriere, zise Giordino.

– Spune-i că-i facem un desen cînd venim acasă, mormăi Pitt.

– O să-i spun.

– Depășim adîncimea de 800 de metri, raportă Pitt.

– Aveți grijă să nu distrugeți fundul oceanului, îi preveni Gunn.

– Vom fi cu ochii-n patru. Nici unul dintre noi nu vrea să-și sfîrșească zilele pe-aici.

– Niciodată nu strică să vă mai bată la cap cineva. Cum stați cu oxigenul?

– Grozav.

– Cred că vă apropiați.

Pitt încetini coborîrea lui *Deep Rover*. Giordino privea în jos, fiind atent la rocile de pe fund. Pitt ar fi putut jura că timp de 8 minute, pînă cînd au văzut cu claritate fundul mării, Giordino nici măcar nu a clipit.

– Am ajuns, zise Giordino. Adîncimea 1.015 metri.

Pitt suplimentă forța aplicată servomotoarelor verticale și opri submersibilul la trei metri deasupra fundului oceanului. Datorită presiunii apei, greutatea submersibilului se mărise în timpul coborîrii. Pitt deschise una dintre trapele pentru balast, urmărind în permanență indicatorul de presiune și îl umplu cu aer suficient pentru a obține flotabilitatea necesară.

– Am stabilizat presiunea, îl anunță el pe Gunn.

– Epava ar trebui să fie pe coordonatele unu, unu, zero, îi răspunse vocea lui Gunn.

– O.K., am înțeles, zise Pitt. Avem ținta pe sonar la 220 m, coordonatele unu, unu, doi.

– Am recepționat, *Deep Rover*.

Pitt se întoarse spre Giordino.

– Ei bine, să vedem ce-o să găsim.

În timp ce Giordino îi citea coordonatele, Pitt mărea puterea servomotoarelor orizontale și executa o întoarcere, studiind peisajul submarin pustiu din fața lui.

– Ia-o spre stînga cîteva grade. Prea mult. O.K., e bine. Mergi drept.

Nu se vedea nici urmă de emoție în ochii lui Pitt. Fața lui era ciudat de lipsită de expresie. Se întreba cu o frică crescîndă ce va găsi oare în adîncuri.

Își amintea de povestea îngrozitoare a unui scafandru care participase la operațiile de salvare ale unui feribot scufundat în urma unei ciocniri. Scafandrul lucra pe epavă, la o adîncime de 30 de metri, cînd simți o bătaie pe umăr. Se întoarse și văzu cadavrul unei fete frumoase care îl privea fix cu ochi lipsiți de vedere, cu un braț întins, care îl atingea ca și cum i-ar fi cerut s-o ia de mînă. Scafandrul a avut coșmaruri ani de zile după aceea.

Pitt mai văzuse cadavre, înghețate, ca cele ale echipajului de pe SERAPIS, umflate și grotești, ca cele ale echipajului de pa iahtul prezidențial EAGLE, descompuse și pe jumătate distruse, în avioanele scufundate în largul

Islandei şi într-un lac din Munţii Stîncoşi. Dacă închidea ochii putea să-i vadă pe toţi.

Se rugă lui Dumnezeu să nu vadă cadavrul plutitor al tatălui său. Închise ochii cîteva clipe şi aproape că ciocni *Deep Rover* de fundul mării. Pitt dorea să şi-l amintească pe Senator plin de viaţă şi de vivacitate – nu ca un corp fantomatic plutind în mare, sau ca pe un manechin nemişcat închis într-un sicriu.

– În partea dreaptă se vede epava, zise Giordino, scoţîndu-l pe Pitt din gîndurile lui morbide.

Pitt se aplecă în faţă.

– Un butoi de 200 de litri. Spre stînga încă trei.

– Sînt peste tot, zise Giordino. Parcă ar fi o groapă de gunoi.

– Vezi ceva scrie pe ele?

– Doar nişte litere în spaniolă. Probabil informaţii despre greutate şi volum.

– O să mă apropii de ceva care se află drept în faţa noastră. O urmă din ce naiba o fi fost în ele se ridică încă la suprafaţă.

Pitt duse *Deep Rover* pînă la cîţiva centimetri de butoiul scufundat. Din el se vedea ieşind o substanţă întunecată.

– Petrol, zise Giordino.

Pitt dădu din cap.

– Culoarea e mai degrabă similară cu a ruginii. Nu, stai, este roşie. Dumnezeule, este o vopsea roşie pe bază de ulei.

– Mai e un obiect cilindric lîngă ea.

– Ce crezi că e?

– Aş zice că este o rolă mare de folie de plastic.

– Cred că ai dreptate.

– S-ar putea să fie o idee bună să o luăm la bordul lui *Sounder* ca s-o examinăm. Menţine poziţia, o să folosesc manipulatoarele.

Pitt dădu din cap și menținu poziția lui *Deep Rover*. Giordino apucă mînerele de control și îndoi ansamblul de brațe mecanice în jurul rolei de plastic, așa cum o ființă urmană ar îndoi coatele ca să îmbrățișeze un prieten. Apoi poziționă mînerele, astfel încît ele să apuce capătul de jos al rolei.

– Am prins-o, zise el. Ridică puțin submersibilul ca s-o pot trage din mîl.

Pitt se execută și *Deep Rover* se ridică încet, însoțit de un nor de mîl, cărînd însă cu el și rola de plastic. Cîteva clipe nu mai văzură nimic. Apoi Pitt propulsă submersibilul înainte pînă ajunseră iar în apă curată.

– Probabil că ne apropiem de epavă, zise Giordino. Sonarul arată o țintă masivă înainte și ușor spre dreapta.

– Vă aflați practic chiar deasupra ei, zise Gunn.

Ca o imagine fantomatică într-o oglindă întunecată, nava se ridica din adîncuri. Priveliștea distorsionată de apă era copleșitoare.

– Am stabilit contact vizual cu ținta, raportă Giordino.

Pitt încetini și opri *Deep Rover*-ul la șapte metri distanță de carena navei.

– Ce dracu...

Pitt se opri deodată. Apoi zise:

– Rudi, ce culori avea *Lady Flamborough*?

– Stai puțin.

După cîteva clipe, Gunn răspunse:

– Albastru deschis pe carenă și suprastructură.

– Vasul ăsta are carena roșie și partea superioară albă.

Gunn nu răspunse imediat. Cînd răspunse, vocea îi era obosită și părea îmbătrînită.

– Îmi pare rău, Dirk. Cred că am dat peste un vas dat dispărut în cel de-al doilea război mondial, scufundat de un submarin.

– Nu se poate, zise Giordino. Epava asta este curată. Nu sînt semne de coroziune. Pot să văd cum se ridică

bulele de aer şi petele de petrol. Nu poate fi aici de mai mult de o săptămînă.

– Negativ, se auzi vocea lui Stewart în emiţător. Singurul vas a cărui dispariţie a fost raportată în ultimele 6 luni în această parte a Atlanticului este vasul vostru de croazieră.

– Ăsta nu este vas de croazieră, ripostă Giordino.

– Staţi puţin, zise Pitt. O să ocolesc pupa, să vedem dacă putem identifica nava.

Alunecară cu *Deep Rover* paralel cu epava. Cînd ajunseră la proră, se opriră. Submersibilul rămase nemişcat la un metru de numele vasului.

– Dumnezeule, şopti Giordino nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Ne-au tras în piept.

Pitt stătea acolo neputînd să creadă ceea ce vedea. Apoi începu să rîdă ca un nebun. Jocul nu era încă complet, dar piesele principale erau deja la locul lor. Literele albe pe plăci de oţel roşu nu alcătuiau numele Lady Flamborough.

Ele alcătuiau numele General Bravo.

43

Constructorii şi proiectanţii vasului *Lady Flamborough* nu ar fi fost în stare să-l recunoască nici de la o distanţă de 400 de metri. Coşului vasului i se dăduse o altă formă şi fiecare centimetru pătrat fusese revopsit. Ca deosebirea să fie totală, carena avea chiar urme false de rugină pe întreaga ei suprafaţă.

Suprastructura ei, atît de frumoasă odată, hublourile mari şi puntea de plimbare fuseseră ascunse sub folii mari de melamină aşezate astfel încît semănau cu containerele pentru marfă.

Acolo unde liniile moderne ale vasului nu putuseră fi ascunse, fuseseră disimulate cu ajutorul plăcilor de melamină care dăduseră vasului o structură cu totul diferită. Tambuchiuri şi hublouri fuseseră pictate pe carena vasului.

Înainte ca luminile oraşului Punta del Este să dispară din vedere, toţi membrii echipajului şi toţi pasagerii fuseseră forţaţi de către teroriştii înarmaţi ai lui Ammar să muncească pînă căzură morţi de oboseală. Toată noaptea, stewarzii, şefii bucătari şi chelnerii, la fel ca toţi marinarii, munciseră din greu pentru a construi bucată cu bucată, iar apoi pentru a asambla din plăci containere de melamină.

Nici unul dintre personajele importante aflate la bord nu fusese exceptat de la muncă. Senatorul Pitt și Kamil, președintele Hassan și președintele De Lorenzo, împreună cu cei din anturajul lor, toți fuseseră forțați să muncească ca tîmplari sau vopsitori.

Cînd se întîlniră cu *General Bravo*, containerele de marfă false erau la locul lor și *Lady Flamborough* avea o suprastructură și o culoare aproape identice cu vasul de transport.

De la linia de plutire în sus, *Lady Flamborough* ar fi putut trece cu ușurință drept navă de transport. O cercetare făcută din avion n-ar fi putut da la iveală prea multe deosebiri. Doar o examinare atentă făcută de pe mare și de la mică distanță ar fi putut da de gol diferențele evidente.

Comandantul Juan Machado și 18 membri ai echipajului de pe *General Bravo* trecură la bordul navei *Lady Flamborough*, după ce deschiseseră toate tambuchiurile și ușile de la cală și după ce detonaseră încărcături de explozibil strategic plasate în cală. După o serie de explozii înăbușite, vasul de marfă se scufundă în mare, scoțînd doar cîteva gemete slabe de protest.

Cînd primele raze ale soarelui își făcură apariția, *Lady Flamborough* cu noua ei înfățișare naviga spre sud conform destinației cunoscute a vasului *General Bravo*. Dar cînd portul San Pablo din Argentina își făcu apariția la o distanță de doar 40 de kilometri la tribord, vasul îl depăși și își continuă drumul spre sud.

Planul ingenios a lui Ammar funcționase perfect. Trecuseră deja trei zile și lumea întreagă mai credea că *Lady Flamborough* și distinșii ei pasageri zac pe fundul mării.

Ammar stătea la o masă cu o hartă în față, pe care marcase ultima poziție a vasului. De acolo trase o linie dreaptă pînă la destinația finală pe care o marcă cu un X. Încet, fără să se grăbească, lăsă creionul să-i cadă din mînă

și își aprinse o țigară Dunhill, exhalînd fumul deasupra hărții ca pe o pătură de ceață.

Șaisprezece ore, gîndi el. Încă șaisprezece ore de navigare fără a fi urmărit și vasul va fi ascuns în siguranță, fără nici cel mai mic pericol de a fi descoperit.

Comandantul Machado intră de pe punte în camera hărților, ducînd în mînă o mică tavă.

– Vreți o ceașcă de ceai și o prăjitură? întrebă el vorbind cursiv englezește.

– Mulțumesc, comandante. Dacă mă gîndesc bine, n-am mîncat de cînd am plecat de la Punta del Este.

Machado așează tava pe masă și turnă ceaiul.

– Știu că nu ați mai dormit de cînd am venit la bord eu și echipajul meu.

– Mai sînt multe de făcut.

– Poate că ar fi bine să începem prin a face prezentările.

– Știu cine ești, sau cel puțin numele pe care îl porți, zise Ammar indiferent. Nu mă interesează biografiile lungi.

– Oare să fie adevărat?

– Da.

– Vă deranjează dacă îmi spuneți și mie ce planuri aveți? zise Machado. Nu mi s-a spus nimic altceva decît că trebuie să trecem la bordul vasului dumneavoastră după ce scufundăm *General Bravo*. Aș fi foarte interesat să aflu care este următorul pas al misiunii noastre, și mai ales cum vor abandona echipajele noastre nava și cum vor reuși să nu fie arestate de forțele militare internaționale.

– Îmi pare rău, dar am fost prea ocupat pentru a te pune la curent.

– Acum ar fi timp suficient, insistă Machado.

Caracteristic pentru el, Ammar își sorbi calm ceaiul și își termină prăjitura înainte de a răspunde. Apoi îl privi fără expresie pe Machado.

– Încă nu am de gînd să părăsesc vasul, zise el. Instrucțiunile pe care le am de la conducătorul meu, ca și de la al tău, de altfel, sînt de a cîștiga cît mai mult timp și de a întîrzia distrugerea navei *Lady Flamborough* pînă cînd cei doi conducători ai noștri au timp să ia în considerare toate implicațiile situației și să o folosească în avantajul lor.

Încet, Machado se relaxă și privi prin mască ochii negri și reci ai egipteanului; știa că acesta deținea controlul situației.

– Îmi convine de minune. Ridică ceainicul. Mai doriți ceai?

Ammar întinse ceașca.

– Ce faci atunci cînd nu scufunzi vapoare?

– Mă specializez în asasinate politice, zise Machado pe un ton de conversație. La fel ca și tine, Suleiman Aziz Ammar.

Machado nu putea să vadă privirea încruntată și vicleană din spatele măștii lui Ammar, dar știa că există.

– Ai fost trimis să mă ucizi? întrebă Ammar scuturînd scrumul țigării în timp ce un pistol automat i se materializă ca prin minune în mînă.

Machado zîmbi și-și încrucișă brațele, ținîndu-și mîinile la vedere.

– Poți fi liniștit. Ordinele pe care le am sînt să lucrez în deplină armonie cu tine.

Ammar puse pistolul la loc într-un dispozitiv activat de un arc pe care îl avea în mîneca dreaptă.

– Cum de mă cunoști?

– Conducătorii noștri nu prea au secrete unul față de celălalt.

Să-l ia dracu pe Yazid, se gîndi Ammar. Yazid îl trădase pentru că îi dezvăluise identitatea. Nu crezuse nici o clipă minciuna lui Machado. O dată cu asasinarea președintelui Hassan, reîncarnarea lui Mahomed pe

pămînt, Yazid nu mai avea ce să facă cu asasinul său plătit. Ammar nu avea de gînd să-şi dezvăluie planurile de scăpare asasinului mexican. Îşi dădea clar seama că acesta nu avea altă opţiune decît să formeze o alianţă de moment. Ammar se simţea foarte bine ştiind că îl poate ucide pe Machado oricînd, în timp ce mexicanul trebuia să aştepte pînă cînd îi era asigurată supravieţuirea.

Ammar ştia exact care era situaţia.

Ridică ceaşca de ceai.

– În sănătatea lui Ahmad Yazid.

Machado ridică şi el ceaşca.

– În sănătatea lui Topiltzin.

Hala şi senatorul Pitt fuseseră închişi în acelaşi apartament cu preşedintele Hassan. Erau murdari şi stropiţi de vopsea, prea extenuaţi pentru a dormi. Mîinile le erau pline de băşici, iar muşchii îi dureau din cauza muncii fizice, cu care nu erau obişnuiţi. Şi le era foame.

După munca plină de frenezie depusă pentru remodelarea structurii exterioare a vasului, teroriştii nu le dăduseră să mănînce, deşi de la plecarea din Uruguay nimeni nu pusese absolut nimic în gură. De băut, băuseră doar apă de la robinet. Şi pentru ca starea generală să le fie şi mai proastă, temperatura scăzuse în mod constant şi sistemul de încălzire al vasului nu fusese pus în funcţiune...

Preşedintele Hassan era întins pe unul dintre paturi, extrem de abătut. Suferea de dureri acute de spate şi munca aceea continuă de 10 ore în poziţie ghemuit îl lăsase pradă unui val de durere pe care îl suporta cu bărbăţie.

Ai fi putut zice că Hala şi senatorul Pitt sînt sculptaţi în lemn, dacă i-ai fi văzut stînd nemişcaţi şi privind fix în gol. Hala stătea la masă cu capul lăsat în mîini. Chiar şi aşa răvăşită, arăta deosebit de frumoasă şi de calmă.

Senatorul Pitt stătea pe o canapea, fixînd gînditor lumina din tavan. Doar faptul că din cînd în cînd clipea, te convingea că este încă în viață.

În sfîrșit, Hala își ridică capul și îl privi.

– Măcar de-am putea face ceva, zise ea în șoaptă.

Senatorul se ridică de pe canapea. Pentru vîrsta lui avea o condiție fizică bună. Îl durea totul, din cap pînă în picioare, dar inima îi bătea ca cea a unui tînăr de 20 de ani.

– Diavolul ăla cu mască știa toate șmecheriile, zise el. Nu ne va da de mîncare ca să fim slăbiți, fiecare în parte este închis separat, ca să nu putem comunica sau acționa împreună pentru a prelua conducerea vasului; nici el, nici teroriștii lui nu au luat legătura cu noi de două zile. Totul este calculat astfel încît să ne mențină într-o stare de neajutorare și de agitație.

– N-am putea cel puțin să încercăm să ieșim de aici?

– Probabil că este cineva de gardă la capătul coridorului care așteaptă să ucidă pe primul care ar ieși pe ușă. Și chiar dacă reușim să trecem de el, unde să ne ducem?

– Poate putem fura o barcă de salvare, sugeră Hala.

Senatorul clătină din cap și zîmbi.

– E prea tîrziu acum pentru o astfel de încercare. Acum cînd forța teroriștilor a fost dublată cu cea a echipajului de pe vasul ăla mexican, este chiar lipsit de sens.

– Ce-ar fi să spargem geamul și să lăsăm pe mare o urmă făcută din mobilă, așternuturi și orice altceva putem arunca, continuă Hala.

– La fel de bine putem arunca în mare sticle cu mesaje în ele. Curenții marini le vor purta pînă mîine dimineață la o sută de kilometri de aici. Cei ce ne caută nu le vor găsi la timp.

– Știți la fel de bine ca și mine, domnule senator, că nimeni nu ne caută. Lumea întreagă crede că vasul s-a

scufundat și că am murit cu toții. Probabil că pînă acum au încetat deja căutările.

– Cunosc un om care nu va renunța niciodată.

Hala îl privi întrebător.

– Cine?

– Fiul meu, Dirk.

Hala se ridică, merse șchiopătînd pînă la fereastră și privi afară la placa de melamină ce o împiedica să vadă marea.

– Cred că sînteți foarte mîndru de el. Este curajos și ingenios, dar este și el un om, totuși. Niciodată nu-și va da seama ce s-a întîmplat. Se opri deodată și privi atentă printr-o mică crăpătură pe unde se putea vedea marea.

– Trece ceva pe lîngă vas.

Senatorul se ridică și veni lîngă ea. Putea distinge niște obiecte albe pe fondul albastru al mării.

– Gheață, zise el uimit. Asta explică frigul. Probabil că ne îndreptăm spre Antarctica.

Hala își îngropă fața în pieptul lui.

– Acum nu vom mai putea fi salvați, murmură ea cu resemnare neputincioasă. Nimeni nu se va gîndi să ne caute aici.

44

Nimeni nu ştia că *Sounder* poate naviga atît de rapid. Punţile vibrau, iar carena era zguduită de bătaia motoarelor.

Lansat de pe un şantier naval din Boston în vara anului 1961, petrecuse aproape 30 de ani pe mările şi oceanele lumii participînd la proiecte de cercetare oceanografică. După ce fusese cumpărat de ACMS în 1990, a fost în întregime reechipat şi a suferit reparaţii capitale. Noul motor Diesel de 4.000 cai-putere era proiectat pentru a asigura o viteză maximă de 14 noduri, dar Stewart şi mecanicii reuşiseră să obţină 17 noduri.

Sounder era singurul vas care urmărea nava *Lady Flamborough* şi avea la fel de multe şanse s-o ajungă ca şi un cîine baset pornit în urmărirea unui leopard. Navele de război ale marinei argentiniene şi unităţile navale britanice staţionate pe insulele Falkland ar fi putut intercepta vasul *Lady Flamborough*, dar nu fuseseră alertate.

După ce mesajul codificat a lui Pitt adresat amiralului Sandecker anunţă descoperirea pe fundul mării a vasului *General Bravo* şi nu a vasului *Lady Flamborough*, şefii de stat major şi şefii serviciului secret de la Casa Albă îi recomandară preşedintelui să ordone o securitate absolută a informaţiei primite pînă cînd Forţele de Operaţie

Speciale vor putea ajunge în zonă şi vor putea întreprinde o acţiune de salvare.

Aşa că bătrînul *Sounder* înfrunta marea singur şi fără nici un fel de autoritate oficială, cu echipajul şi cu oamenii de ştiinţă aflaţi la bord prinşi în emoţia nebunească a urmăririi.

Pitt şi Giordino stăteau în sufrageria vasului, studiind o hartă a Oceanului Atlantic de Sud, pe care Gunn o întinsese pe masă fixînd-o cu nişte căni de cafea.

– Eşti convins că a luat-o spre sud? îi zise Gunn lui Pitt.

– Dacă ar fi executat o întoarcere în formă de U, vasul ar fi intrat din nou în zona de cercetări, explică Pitt. Şi nu aveau cum să îndrepte vasul spre vest, spre ţărmul Argentinei.

– Ar fi putut să se îndrepte spre largul mării.

– Cu avansul de trei zile pe care îl au, ar putea fi deja la jumătatea drumului spre Africa, adăugă Giordino.

– Prea riscant, zise Pitt. Oricine e la cîrma jocului ăstuia nu duce lipsă de materie cenuşie. Dacă ar fi luat-o spre est, traversînd oceanul, vasul ar fi putut fi depistat de avioanele de cercetare sau de orice alt vapor ce ar fi trecut prin apropiere. Nu, singura cale pentru a evita orice bănuială era să continue drumul anunţat de vasul *General Bravo*, spre San Pablo din Tierra del Fuego.

– Totuşi autorităţile portuare ar fi anunţat că vasul de transport nu a apărut, insistă Giordino.

– Să nu-l subestimezi pe tipul ăsta. Pe cît pariem că l-a anunţat pe comandantul portului San Pablo că *General Bravo* întîrzie din cauză că s-au stricat motoarele?

– S-ar putea, fu de acord Giordino. Ar mai fi cîştigat 48 de ore.

– O.K., zise Gunn. Ce-a mai rămas? Încotro se îndreaptă? Sînt cam o mie de insule nelocuite în jurul Strîmtorii Magellan, ar putea să se ascundă oriunde.

– Sau, şi Giordino se opri, sau s-ar putea să fi navigat spre Antarctica, unde îşi închipuie că n-o să-l caute nimeni.

– Vorbim la prezent, zise Pitt. Dar, din cîte ştim, s-ar putea ca el să fie deja ancorat într-un golf părăsit.

– Acum vom şti ce face, zise Gunn. Camerele video de la Landsat vor fi puse în funcţiune din nou şi *Lady Flamborough*, alias *General Bravo* va apărea în toată gloria.

Giordino se uită la Pitt să vadă ce spune, dar prietenul lui privea fix în spaţiu. Giordino cunoştea capacitatea lui Pitt de a se izola de tot ce îl înconjoară şi semnele acestei detaşări erau acum evidente.

Pitt nu mai era la bordul lui *Sounder*, era deja pe puntea lui *Lady Flamborough*, încercînd să pătrundă felul în care gîndea adversarul lui. Nu era o sarcină uşoară. Omul care organizase capturarea vasului *Lady Flamborough* era cu siguranţă cel mai viclean adversar pe care îl întîlnise Pitt vreodată.

– Ştie asta, zise Pitt.

– Ce ştie? întrebă Gunn curios.

– Faptul că poate fi detectat cu ajutorul fotografiilor luate din satelit.

– Atunci ştie că poate fugi, dar că nu va putea să se ascundă.

– Cred că poate.

– Tare aş vrea să ştiu cum.

Pitt se ridică şi se întinse.

– Mă duc să mă plimb puţin.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, replică Gunn nerăbdător.

Pitt îşi mişcă corpul în ritmul balansului navei şi-l privi zîmbind pe Gunn.

– În locul lui, zise Pitt de parcă ar fi vorbit despre un om pe care îl cunoştea foarte bine, aş face vasul să dispară a doua oară.

Gunn rămase cu gura căscată, în timp ce Giordino îi arunca o privire cu sensul clar de "Ți-am spus eu!". Înainte ca Gunn să mai poată pune și alte întrebări, Pitt ieși din sufragerie.

Pitt se îndreptă spre pupa și coborî pe o scară spre "craterul lunar". Merse în jurul lui *Deep Rover* și se opri în fața unei role mari de folie de plastic pe care o aduseseră de pe fundul mării. Rola de folie de plastic avea aproape aceeași înălțime ca și Pitt și era prinsă cu cabluri de un stîlp.

Pitt privi rola fix cîteva minute, apoi se ridică în picioare și o lovi ușor cu palma. Intuiția, o intuiție ce se transforma în certitudine, îi aduse în ochi o privire ce putea fi cel mai bine descrisă ca machiavelică.

Pronunță doar două cuvinte, dar atît de încet încît un mecanic aflat în apropiere nu-l auzi.

– Te-am prins.

45

Un val de informații asupra a ceea ce devenise criza Flamborough sosea pe teleimprimatoare și pe calculatoare la Centrul Militar de Comandă al Pentagonului, la Centrul Operațional de la etajul 7 al Departamentului de Stat ca și la Departamentul Apărării din vechea clădire administrativă.

Datele provenite de la fiecare dintre aceste puncte strategice erau prelucrate și analizate cu viteza luminii. Apoi, însoțite de recomandări, erau transmise rapid într-o cameră din subsolul Casei Albe pentru luarea deciziilor finale.

Președintele, îmbrăcat nepretențios, într-o pereche de pantaloni și un pulover pe gît, intră în cameră și se așează la capătul unei mese lungi. După ce noile date ale problemei îi fură prezentate, el solicită consilierilor săi să-și prezinte ideile pentru a se lua o hotărîre cît mai potrivită. Deși deciziile finale îi aparțineau, președintelui i se prezentau opiniile unor veterani ai crizelor internaționale, care căutau cea mai bună soluție pentru rezolvarea crizei și care erau gata să o pună în aplicare după ce președintele își dădea acordul final.

Rapoartele primite din Egipt erau aproape în totalitate proaste. Se produsese o anarhie aproape totală; situația se

deteriora cu fiecare oră. Poliția și forțele armate rămaseseră în cazărmi, în timp ce mii de adepți ai lui Ahmad Yazid ieșiseră în stradă și organizau greve și boicoturi pe întregul teritoriu al țării. Singura veste bună era că demonstrațiile nu erau însoțite de violențe.

Secretarul de Stat, Douglas Oates, comenta un raport care îi fusese pus în față de unul dintre oamenii lui.

– Asta ne mai lipsea, murmură el.

Președintele îl privi, așteptînd.

– Rebelii mahomedani au luat cu asalt și au ocupat postul național de televiziune din Cairo.

– A apărut Yazid?

– Nu încă, zise șeful CIA, Brogan, apropiindu-se. Ultimele informații atestă că se află încă la vila lui din afara Alexandriei, așteptînd să formeze un nou guvern în aclamațiile mulțimii.

– N-o să mai dureze mult acum, oftă președintele. Care e poziția miniștrilor israelieni?

Oates aranjă niște hîrtii în timp ce începu să vorbească.

– Duc aceeași politică de întotdeauna, așteaptă să vezi ce o să se întîmple. Nu-l considera pe Yazid o amenințare imediată.

– O să-și schimbe atitudinea cînd Yazid va distruge acordul de pace de la Camp David. Președintele se întoarse și îl privi serios pe Brogan. Putem să-l eliminăm pe Yazid?

– Da, răspunse dur Brogan.

– Cum?

– În cazul în care acest lucru o să aibă repercusiuni asupra administrației dumneavoastră, ar fi mai bine să nu cunoașteți detaliile.

Președintele dădu aprobator din cap.

– Probabil că ai dreptate. Totuși nu poți acționa decît la ordinul meu direct.

– Vă sfătuiesc să nu recurgeți la un asasinat, zise Oates.

– Doug Oates are dreptate, zise Julius Schiller. S-ar putea să se întoarcă împotriva noastră. Dacă se află, nu va mai fi nici o diferență între dumneavoastră și teroriștii din Orientul Mijlociu.

– Fără să mai vorbim de criza care s-ar produce în Congres, adăugă Dale Nichols, care stătea undeva pe la mijlocul mesei. Cît despre presă, vă va ucide cu siguranță.

Președintele cîntări toate consecințele, apoi dădu din cap.

– O.K., atîta timp cît Yazid îl urăște pe premierul sovietic Antonov la fel de mult ca și pe mine, n-o să-l eliminăm. Dar vă rog să rețineți că n-am de gînd să înghit de la nebunul ăsta nici pe jumătate din cîte au înghițit predecesorii mei de la Khomeini.

Brogan se încruntă, dar Oates și Schiller schimbară o privire plină de ușurare. Nichols pufăi satisfăcut din pipă.

Actorii acestei drame erau oameni puternici, cu puncte de vedere extrem de bine fundamentate, chiar dacă deseori erau contradictorii. Victoria era primită cu bucurie, dar înfrîngerea îi chinuia.

Președintele se uită în agendă.

– Ați mai primit vreo veste din Mexic?

– Situația este ciudat de liniștită, răspunse Brogan. Nu sînt demonstrații, nu sînt tulburări în rîndurile populației. Topiltzin pare că joacă același joc al așteptării ca și fratele lui.

Președintele își ridică privirile nedumerit.

– Te-am auzit bine? Ai spus frate?

Brogan îl indica cu capul pe Nichols.

– Dale a avut o idee fantastică, reușind să facă o legătură perfectă. Yazid și Topiltzin sînt frați, iar prin naștere nu sînt nici mexicani, nici egipteni.

– Ați stabilit o legătură de familie între ei fără nici un dubiu? întrerupse plin de uimire Schiller. Aveți dovada?

– Oamenii noștri au obținut și verificat codurile lor genetice.

– E prima oară cînd aud despre asta, zise președintele uimit. Ar fi trebuit să mă fi informat mai demult.

– Documentația finală se evaluează încă și va fi curînd trimisă de la Langley. Îmi pare rău, domnule președinte. Chiar cu riscul de a părea că sînt prea precaut, n-am vrut să vă prezint o descoperire atît de șocantă fără să am mai întîi dovezi ce nu pot fi contestate.

– Cum dracu ați făcut rost de codurile lor genetice? întrebă Nichols.

– La amîndoi frații vanitatea este o trăsătură de caracter foarte puternică, explică Brogan. Departamentul nostru specializat în falsuri i-a trimis lui Yazid un Koran, iar lui Topiltzin o fotografie care îl prezenta îmbrăcat în costumul tradițional de ceremonie, cerîndu-le amîndurora să scrie cîte o rugăciune scurtă pe fiecare dintre cele două obiecte trimise, iar apoi să le expedieze înapoi. De fapt, a fost puțin mai complicat. Pentru solicitări, am folosit scrisul unor adepți de încredere ai celor doi, ar trebui să adaug că e vorba de adepți influenți și cu deosebit de mulți bani. Nici Yazid, nici Topiltzin nu au rezistat tentației. Partea dificilă a fost interceptarea Koranului și a fotografiei înainte ca acestea să ajungă la destinatari. Următoarea problemă a fost verificarea celor cîteva seturi de amprente aflate pe fiecare dintre cele două obiecte. Ale secretarilor, consilierilor, ale tuturor. Una dintre amprentele de pe Koran se potrivea cu un set de amprente aparținînd lui Yazid, care se aflau într-un dosar al poliției egiptene. Fuseseră luate cu cîțiva ani în urmă, cînd Yazid a fost arestat. Apoi, avînd ca bază uleiul de amprente, am reconstituit ADN-ul.

Cu Topiltzin nu a fost la fel de ușor. Nu are cazier în Mexic, dar laboratorul a reușit să stabilească identitatea ADN-ului cu cea a fratelui său, folosindu-se de amprentele de pe fotografie. Apoi, întîmplător am găsit ceva la cartierul general al Interpolului de la Paris, care ne-a

asigurat succesul. Am dat peste dosarul unei organizații de tip mafiot, o dinastie a crimei, care a apărut după cel de-al doilea război mondial. Un imperiu de un miliard de dolari condus de o mamă, un tată, trei frați și o soră care sînt vîrfurile organizației și o rețea de unchi, mătuși, veri sau alte rude de sînge sau prin alianță. Această asociație atît de strînsă a făcut aproape imposibilă pătrunderea în rîndurile ei a anchetatorilor internaționali.

În afara zgomotului teleimprimatoarelor și a șoaptelor secretarilor, o tăcere uimită se lăsase peste cei prezenți. Brogan se uita de la Nichols la Schiller, de la Oates la președinte.

– Cum se numesc? întrebă încet președintele.

– Capesterre, răspunse Brogan. Roland și Josephine Capesterre sînt tatăl și mama. Fiul lor cel mai mare este Robert, sau după numele pe care noi îl cunoaștem, Topiltzin. Următorul frate este Paul.

– El este Yazid?

– Da.

– Cred că pe toți ne-ar interesa ceea ce-ai aflat, zise președintele.

– Așa cum am spus, continuă Brogan, nu cunosc foarte bine toate faptele, de exemplu nu știu unde se află Karl și Marie, fratele și sora mai mică, și numele celorlalte rude, membri ai organizației. Am aflat doar cîteva lucruri de suprafață. Din cîte îmi amintesc, familia Capesterre are o tradiție în activitățile criminale, care a început cu aproape 80 de ani în urmă, cînd bunicul care emigrase din Franța în insulele Caraibe a început să facă în SUA contrabandă cu bunuri furate și cu băutură în timpul Prohibiției. La început acționa la de Port of Spain în Trinidad, dar cum afacerile i-au mers bine, a cumpărat o mică insulă în apropiere și și-a stabilit acolo cartierul general. Roland a preluat afacerile împreună cu soția sa, Josephina, după moartea bătrînului – unii afirmă că Josephina ar fi creierul din

umbră – s-a lansat în afacerile cu droguri fără să mai piardă timpul. Mai întîi au plantat pe insula lor bananieri, legal de altfel, obținînd astfel un profit cinstit. Apoi, plini de inițiativă, au început să culeagă cîte două recolte. Cea de-a doua recoltă, cea de marihuana, era cultivată sub bananieri pentru a evita descoperirea ei. Au pus la punct un laborator pe insulă pentru prelucrarea marihuanei. V-ați făcut acum o imagine de ansamblu?

– Da, zise președintele. Acum avem datele problemei. Mulțumesc, Martin.

– Au gîndit bine întreaga operațiune, murmură Schiller. Familia Capesterre produce, prelucrează și exportă marfă eficient și fără intermediari.

– O și distribuie, continuă Brogan. Dar ce e interesant, nu o distribuie în SUA. Nu vindeau drogurile decît în Europa și în Extremul Orient.

– Se mai ocupă încă de droguri? întrebă Nichols.

– Nu, răspunse Brogan. Prin contactele pe care le aveau, au aflat că forțele de securitate ale Indiilor de Vest urmau să facă un raid pe insulă. Familia a dat foc recoltei de marihuana, a păstrat plantația de bananieri și a început să cumpere acțiuni în corporațiile nu prea solide financiar. Au avut un succes teribil în transformarea unor afaceri nerentabile în afaceri pline de profit. Firește că metodele lor de conducere au avut probabil un rol hotărîtor în obținerea succeselor.

Nichols mușcă nada.

– Familia Capesterre se baza pe șantaj, jecmănire și crimă. De fiecare dată cînd o companie competitoare le stătea în cale, directorii acesteia, din x motive ciudate, inițiau negocieri de fuziune cu proprietarii Capesterre și-și pierdeau evident în această operațiune toate bunurile. Cei ce amenințau prin acțiunile lor anumite proiecte, avocații care li se opuneau prin proceduri legale, politicienii neprietenoși, toți ajungeau să-i cunoască și să-i iubească pe

cei din familia Capesterre, sau dacă nu, într-o bună zi soţiile şi copiii lor sufereau accidente, casele le luau foc, sau pur şi simplu dispăreau.

– Un fel de Mafia conducînd "General Motors" sau "Gulf & Western", zise preşedintele sardonic.

– O comparaţie bună, acceptă politicos Brogan şi continuă. Acum familia controlează o reţea mondială de întreprinderi financiare şi industriale cu o valoare de aproximativ 12 miliarde de dolari.

– Miliarde, nu milioane? murmură Oates neîncrezător. S-ar putea să nu mă mai duc niciodată la biserică.

Schiller ridică din umeri.

– Cine a zis vreodată că este prost plătită crima?

– Nu e de mirare că trag sforile în Egipt şi Mexic, zise Oates. Probabil că au cumpărat şi şantajat oameni din toate departamentele guvernului şi din armată.

– Încep să înţeleg cum funcţionează planul lor, zise preşedintele. Dar ce nu pot înţelege este cum pot fiii lor să treacă drept egiptean sau mexican. Nimeni nu poate păcăli milioane de oameni fără ca la un moment dat cineva să nu descopere înşelătoria.

– Mama lor este urmaşă a sclavilor negri, de aceea au pielea închisă la culoare, explică plin de răbdare Brogan. Despre trecutul lor putem face speculaţii. Roland şi Josephine au conceput probabil întreaga operaţiune cu 40 sau poate chiar cu mai mulţi ani în urmă. Cînd li s-au născut copiii, au început să se ocupe intens pentru a-i transforma pe băieţi în cetăţeni străini. Probabil că Paul a primit lecţii de arabă înainte de a putea să meargă, în timp ce Robert a învăţat să vorbească în azteca veche. Cînd băieţii au crescut, probabil că au fost trimişi, sub nume false, la şcoli particulare în Mexic şi în Egipt.

– Un plan măreţ, zise Oates cu admiraţie. Nimic obişnuit, cum ar fi infiltrarea de spioni, ci infiltrare la cel

mai înalt nivel plus imaginea unui nou Mesia, ca totul să pară cît mai grandios cu putință.

– Mi se pare absolut diabolic, zise Nichols.

– Sînt de acord cu Doug, zise președintele. Un plan măreț. Să schimbi personalitatea copiilor încă de la naștere și să folosești o avere și o putere inimaginabilă pentru a acapara o națiune! Avem în față un exemplu incredibil de tenacitate și răbdare.

– Trebuie să recunosc că ce-i al lor, e-al lor, admise Schiller. Și-au continuat planul și l-au îmbunătățit din mers, pînă cînd evenimentele le-au fost favorabile. Acum sînt pe punctul de a pune mîna și de a conduce două dintre țările cele mai dezvoltate ale lumii a treia.

– Nu putem permite așa ceva, zise președintele dur. Dacă fratele din Mexic devine șef de stat și-și pune în practică amenințarea, trimițînd peste frontierele noastre două milioane de mexicani, singura alternativă pe care o avem este să trimitem armata împotriva lor.

– Trebuie să vă previn împotriva oricăror măsuri agresive, zise Oates vorbind ca Secretar de Stat. Istoria a dovedit că invadatorilor nu le merge bine. Asasinarea lui Yazid și a lui Topiltzin sau oricare or fi numele lor, și lansarea unei acțiuni militare împotriva Mexicului nu este o soluție de termen lung.

– Poate că nu, zise președintele, dar ne va da timp să putem lua o hotărîre adecvată situației.

– S-ar putea să mai existe o soluție, zise Nichols. Folosiți-i pe Capesterri împotriva lor înșile.

– Sînt obosit, zise președintele, ridurile adînci din jurul ochilor dovedind adevărul spuselor sale. Te rog, renunță la ghicitori.

Nichols ceru din priviri ajutorul lui Brogan.

– Oamenii aceștia au fost traficanți de droguri. Probabil sînt căutați de poliție. Nu-i așa?

– Da, pentru prima afirmație, nu pentru cea de-a doua, răspunse Brogan. Nu sînt niște traficanți mărunți. Ani de zile au fost făcute cercetări asupra familiei. Dar nu s-au făcut arestări. Nimeni nu a suferit vreo condamnare. Au un grup de avocați specializați în omucideri și în drept comercial care ar face să pălească de invidie și cea mai mare firmă de avocatură din Washington. Au legături și prieteni care se află la cel mai înalt nivel în zece dintre cele mai puternice guverne. Vrei să-i arestezi? Și să-i judeci? Mai bine ai încerca să dărîmi piramidele cu tîmăcopul.

– Atunci, să dezvăluim în fața întregii lumi că sînt o familie de escroci, continuă Nichols.

– Nu e bine, zise președintele. Orice încercare de acest fel ar fi considerată cu siguranță drept o minciună sau pur și simplu ca o acțiune propagandistică.

– Totuși s-ar putea ca Nichols să aibă o idee bună, zise Schiller liniștit. El era un tip căruia îi plăcea mai mult să asculte decît să vorbească.

– Avem nevoie doar de niște fapte solide pe care nimic să nu le poată contesta.

Președintele îl privi pe Schiller.

– Ce vrei să spui, Julius?

– *Lady Flamborough*, răspunse Schiller cufundat în gînduri. Să găsim o dovadă de netăgăduit că Yazid se află în spatele acțiunii de capturare a vasului și putem străpunge fortăreața Capesterre.

Brogan aprobă cu convingere.

– Scandalul care ar urma ar fi cu siguranță un pas înainte către distrugerea aurei mistice de care s-au înconjurat Yazid și Topiltzin, și în același timp ar putea constitui un început în descoperirea nenumăratelor acțiuni criminale ale familiei.

– Nu uita de presă, radio și televiziune. S-ar repezi ca niște rechini asupra trecutului plin de fapte sîngeroase ale familiei Capesterre.

– Cu toții omiteți un fapt important, zise Schiller oftînd adînc. Pentru moment, orice legătură între dispariția vasului și familia Capesterre este pură speculație.

Nichols se încruntă.

– Cine altcineva ar fi avut motive să dorească dispariția președinților De Lorenzo și Hassan și a lui Hala Kamil?

– Nimeni, zise Brogan aprins.

– Stați puțin, zise președintele calm. Julius judecă logic. Cei care au capturat vasul nu acționează ca teroriștii tipici din Orientul Mijlociu. Încă nu s-au identificat. Nu au cerut nimic și nu au trecut la amenințări. Și nici nu au folosit echipajul și pasagerii pentru a face șantaj internațional. Nu mi-e rușine să admit că această tăcere mi se pare de coșmar.

– De data asta, avem în față altă specie de teroriști, admise și Brogan. Familia Capesterre duce un joc de așteptare, sperînd că în lipsa lui Hassan și De Lorenzo, guvernele lor vor cădea.

– S-a mai aflat ceva despre *Lady Flamborough*, de cînd a descoperit fiul lui George Pitt substituirea? întrebă Oates îndepărtînd discuția de la o confruntare iminentă.

– Este undeva la est de Tierra del Fuego, răspunse Schiller. Navighează cu toată viteza spre sud. O urmărim prin satelit și mîine pe timpul ăsta o să-i știm poziția exactă.

Președintele nu părea prea fericit.

– Pînă atunci teroriștii ar putea ucide în liniște pe toată lumea de la bord.

– Dacă nu au făcut-o deja, zise Brogan.

– De ce forțe dispunem în zonă?

– De nici un fel de forțe, domnule președinte, răspunse Nichols. Nu avem de ce să menținem forțe atît de departe în sud. În afara cîtorva avioane de transport Air Force care duc provizii unor baze de cercetări polare, singurul vas american cît de cît aproape de *Lady Flamborough* este

Sounder, un vas de supraveghere submarină aparținînd ACMS.

– Cel la bordul căruia se află Dirk Pitt?

– Da, domnule.

– Dar oamenii de la Forțele Speciale?

– Am vorbit la telefon acum 20 de minute cu generalul Keith de la Pentagon, zise Schiller. Un grup de elită cu tot echipamentul lor necesar s-au urcat la bordul unor avioane C-140 care au decolat acum o oră. Erau însoțiți de avioane de asalt Osprey.

Președintele se lăsă pe spate în scaun și-și încrucișă brațele pe piept.

– Unde își vor instala postul de comandă?

Pe un monitor mare cît un perete, Borgan proiectă o hartă prezentînd vîrful Americii de Sud. Folosi o săgeată luminoasă pentru a indica un anumit loc pe hartă.

– Dacă nu vor primi informații care să schimbe planul nostru inițial, explică el, vor ateriza pe un aeroport în afara micului oraș chilian Punta Arenas, în peninsula Brunswick și vor stabili acolo baza de operații.

– E un zbor lung, zise președintele. Cînd vor ajunge?

– Cam peste 15 ore.

Președintele îl privi pe Oates.

– Doug, te las pe tine să rezolvi orice problemă s-ar ivi cu guvernele chilian și argentinian.

– Mă voi ocupa, domnule președinte.

– *Lady Flamborough* trebuie mai întîi găsită astfel încît Forțele Speciale să poată lansa atacul, zise Schiller cu o logică fără cruțare.

– De data asta sîntem strînși cu ușa. Brogan părea, în mod curios, că acceptă situația. Cel mai apropiat vas al flotei se află la o distanță de 5.000 de mile. Nu se poate organiza o operațiune de căutare din aer și de pe mare, nu are cine să o efectueze.

Schiller privi gînditor la Brogan.

– Orice operație de salvare ar putea dura săptămîni întregi dacă teroriștii ascund *Lady Flamborough* în golfurile pustii ce se află de-a lungul coastei antarctice. Vom avea probleme, nemaivorbind de bruma, ceața și vremea proastă.

– Pe moment, nu ne putem baza decît pe supravegherea din satelit, zise Nichols. Nenorocirea este că nu avem sateliți spioni care să supravegheze acea parte a pămîntului.

– Dale are dreptate, zise Schiller. Mările sudului îndepărtat nu fac parte din obiectivele strategice care se află sub supraveghere permanentă. Dacă ar fi fost vorba de emisfera nordică, am fi putut folosi o grămadă de dispozitive de ascultat și de luat vederi; puteam asculta orice convorbire de pe vas și am fi putut citi un ziar aflat pe punte.

– Ce avem la dispoziție? întrebă președintele.

– Landsat, răspunse Brogan, cîțiva sateliți meteo și Seasat, folosit de ACMS pentru supravegherea ghețurilor din Antarctica și a curenților marini. Dar ne punem toate speranțele în avioanele SR-90 Casper.

– Folosim avioane de recunoaștere RS-90 Casper în America Latină?

– Dacă avem la dispoziție un aeroport în Texas.

– Cît timp e necesar pentru a zbura pînă acolo și înapoi?

– Un Caspar poate atinge cam 5.000 km pe oră. Deci poate zbura pînă în Antarctica, poate face o fotografie și se poate întoarce în 5 ore.

Președintele dădu din cap necăjit.

– Oare poate cineva să-mi spună de ce guvernul Statelor Unite este întotdeauna prins pe picior greșit? Nimeni nu-și mai bate joc de toate lucrurile cum o facem noi, pe Dumnezeul meu că așa e. Am construit cele mai sofisticate sisteme de detectare pe care le-a cunoscut lumea

vreodată, iar cînd avem nevoie de ele sînt exact unde nu trebuie şi exact cînd nu trebuie.

Nimeni nu mişcă şi nimeni nu scoase vreo vorbă. Colaboratorii preşedintelui îi evitau privirea şi se uitau stînjeniţi în orice direcţie, numai unul la altul nu.

În sfîrşit, Nichols vorbi liniştit şi plin de încredere.

– Vom găsi vasul, domnule preşedinte. Dacă cineva este în stare să-i scape pe cei de pe vas, aceia sînt oamenii de la Forţele Speciale.

– Da, zise preşedintele încet. Sînt antrenaţi în acest scop. Singura problemă pe care mi-o pun este dacă echipajul şi pasagerii vor mai fi în viaţă pentru a putea fi salvaţi. Sau Forţele Speciale vor găsi o navă tăcută, plină de cadavre?

46

Colonelul Morton Hollis nu fu prea încîntat să-şi părăsească familia în mijlocul petrecerii date pentru ziua de naştere a soţiei sale. Privirea înţelegătoare din ochii ei îl duru mai mult ca niciodată. Ştia că va trebui să plătească scump. Bucuria provocată de şiragul de coral roşu ar fi trebuit să fie mărită de croaziera de cinci zile în Bahamas pe care ea i-o ceruse cu atîta stăruinţă. Dar nici de data asta nu reuşise s-o facă complet fericită.

Stătea la birou într-un compartiment special amenajat la bordul avionului C-140, zburînd spre sud, pe deasupra Venezuelei. Trăgea fumul în piept dintr-o imensă havană, pe care, pentru că embargoul asupra produselor importate din Cuba fusese ridicat, o cumpărase de la magazinul bazei aeriene.

Hollis privi ultimele rapoarte meteo referitoare la condiţiile de zbor deasupra Antarcticii şi fotografiile ce prezentau coasta plină de gheaţă şi neregularităţi a continentului. De cînd decolaseră, se tot gîndise la dificultăţile implicate de misiunea lor. Forţele Speciale avuseseră o serie de succese notabile, dar nimic care să poată fi comparat cu magnitudinea operaţiei de salvare pe care urmau să o efectueze în cazul lui *Lady Flamborough*.

Copil orfan al Pentagonului, Forțele Speciale nu fuseseră reunite sub o comandă unică decît în toamna anului 1989. Atunci Delta Force, ai cărei luptători proveneau din unitățile de elită Ranger și Green Berets , și unitatea secretă de aviație cunoscută sub numele de Task Force 160 s-au unit cu SEAL Team Six și cu unitatea pentru operații speciale a aviației.

Forțele unite au trecut peste rivalitățile inerente și au devenit o unitate separată ce număra 12.000 de oameni, încartiruiți la baza secretă în partea sud-estică a statului Virginia. Luptătorii au fost serios antrenați în tactica luptei de gherilă, a săriturilor cu parașuta, a supraviețuirii în sălbăticie și a scufundărilor subacvatice, acordîndu-se o atenție specială luării cu forța a clădirilor, a navelor și a avioanelor în cadrul unor misiuni de salvare.

Hollis era scund, de-abia se încadrase în baremul de înălțime cerut de Forțele Speciale, și cu umeri foarte lați. Avea 40 de ani, era un tip dur și supraviețuise unui război de gherilă simulat cu rigurozitate în mlaștinile din Florida timp de trei săptămîni, iar acum fusese parașutat înapoi pentru a participa, de această dată, la o acțiune reală și primejdioasă. Avea părul rar, tuns scurt și albit înainte de vreme. Ochii îi erau bleu-verzi cu albul ușor îngălbenit de expunerea prelungită la soare fără nici un fel de protecție.

Un om calculat, care întotdeauna se interesa și de ceea ce se afla dincolo de deal, care nu lăsa niciodată nimic la voia întîmplării. Făcu un inel de fum, plin de încîntare, ca un copil. În ceea ce privește oamenii echipei sale, nu ar fi putut conduce o echipă mai bună nici dacă i-ar fi ales dintre cîștigătorii jocurilor olimpice militare. Reprezentau elita elitelor, antrenați să lupte în conflicte nu prea mari. Cei 80 de oameni ai echipei sale, care își spuneau Diavolii Țanțoși, fuseseră aleși pentru operațiunea de salvare a vasului *Lady Flamborough* pentru că făcuseră exerciții de asalt în timpul iernii în Norvegia, în condiții aproape

identice celor în care urmau să se afle acum, pentru salvarea unui vas ce fusese capturat de teroriști (evident, nu de unii adevărați) și care îi țineau ca ostateci pe membrii echipajului și pe pasageri. 40 fuseseră "trăgători", în timp ce restul de 40 acționaseră ca forță de rezervă.

Secundul lui, maiorul John Dillinger, bătu la ușă și-și băgă capul înăuntru.

– Ești ocupat, Mort? întrebă el cu un puternic accent texan.

Hollis îi făcu semn să intre.

– Biroul meu e și al tău, îl asigură el vesel pe Dillinger. Intră și stai pe canapeaua mea cea nouă, franțuzească, din piele, făcută de comandă.

Dillinger, un tip slab, cu o față ciupită de vărsat, extrem de dur, privi cu neîncredere scaunul de canafas prins în șuruburi de podea și se așeză. Luat întotdeauna peste picior pentru că purta același nume ca celebrul spărgător de bănci, era un maestru în arta planurilor tactice și în străpungerea oricărei apărări.

– Verifici datele? îl întrebă el pe Hollis.

– Verific buletinele meteo, felul și starea gheții.

– Se prevede vreo bucurie în globul tău de cristal?

– E prea devreme încă. Hollis ridică o sprînceană. La ce se gîndește mintea ta diabolică?

– Pot să-ți prezint, ba chiar și să-ți fac scheme pentru șase moduri diferite de a te strecura pe furiș la bordul unei nave. În ceea ce privește *Lady Flamborough*, îmi sînt deja cunoscute forma vasului și punțile lui, dar pînă cînd vom ști dacă vom fi parașutați, dacă ne vom apropia pe sub apă, sau dacă ne vom îndrepta spre vas dinspre uscat, pe gheață, nu pot să mă gîndesc la cîteva elemente pentru atac.

Hollis aprobă.

– Sînt peste o sută de oameni nevinovați la bord. Doi președinți și secretarul general al O.N.U. Dumnezeu să ne ajute dacă omorîm pe vreunul dintre ei.

– Nu ne putem duce neînarmaţi, zise Dillinger ironic.

– Nu, şi nici nu putem să ne lăsăm din elicopter trăgînd în toate direcţiile. Trebuie să ne infiltrăm la bord înainte ca teroriştii să-şi dea seama că sîntem acolo. Surpriza totală este extrem de importantă.

– Atunci îi atacăm folosind tehnica "lansării cu paraşuta pe furiş", în timpul nopţii?

– S-ar putea, zise Hollis.

Dillinger se foi pe scaunul de canafas.

– O aterizare în plină noapte este destul de riscantă, dar să sari orbeşte pe o navă întunecată poate însemna un adevărat măcel. O ştim şi tu şi eu, Mort. Din 40 de oameni 15 nu vor nimeri ţinta şi vor cădea în mare, 20 vor fi răniţi căzînd peste nu se ştie ce pe punţile navei. Voi fi norocos dacă voi rămîne cu 5 oameni valizi pentru a lupta.

– Atunci putem renunţa la planul ăsta.

– Să aşteptăm pînă mai primim nişte informaţii suplimentare, sugeră Dillinger. Totul se bazează pe locul unde se află nava. Este o diferenţă imensă dacă nava este ancorată undeva sau dacă navighează pe mare. De îndată ce ştim exact unde se află *Lady Flamborough*, voi face un plan de asalt şi ţi-l voi prezenta pentru aprobare.

– Destul de corect, zise Hollis. Ce fac oamenii?

– Îşi fac temele. Cînd o să aterizăm la Punta Arenas, ei vor avea configuraţia acestei *Lady Flamborough* atît de bine memorizată, încît vor putea alerga legaţi la ochi pe toate punţile ei.

– De data asta, factorul uman este decisiv.

– Îşi vor face meseria. Totul este ca ei să ajungă întregi pe navă.

– Mai e ceva, zise Hollis extrem de neliniştit. Au sosit ultimele estimări de la Serviciul Secret al Pentagonului, asupra numărului de teroriştii aflaţi la bordul lui *Lady Flamborough*.

– Despre cîţi e vorba, 5, 10, poate 12?

Hollis ezită.

– Presupunînd că echipajul mineralierului mexican care s-a urcat la bordul lui *Lady Flamborough* este şi el înarmat, se poate estima un total de 40.

Dillinger căscă gura.

– Dumnezeule, vom întîlni un număr egal de terorişti?

– Aşa se pare, dădu din cap Hollis.

Dillinger dădu şi el din cap şi-şi duse mîna la frunte, într-o evidentă stare de şoc. Apoi îl privi mînios pe Hollis.

– Sînt mulţi cei care nu vor mai ieşi vii din rahatul ăsta, zise el dezgustat.

Undeva jos, într-unul dintre tunelele de beton construite sub pămînt în exteriorul oraşului Washington D.C., locotenentul Samuel T. Jones pătrunse în grabă într-un birou spaţios, gîfîind de parcă ar fi alergat la cursa de 200 metri plat, ceea ce de altfel şi făcuse, cam asta fiind distanţa dintre centrala de comunicaţii şi laboratorul de analiză a fotografiilor.

Faţa îi era aprinsă de emoţie, şi avea în mîini o fotografie imensă.

Jones alergase deseori de-a lungul coridoarelor în timpul exerciţiilor de pregătire pe care le făcuse, la fel ca şi ceilalţi 300 de bărbaţi şi femei care lucrau la Comandamentul Forţelor Speciale, dar pînă acum nu pusese niciodată atîta suflet. Nu simţi cum îţi aleargă sîngele prin vine în timpul unui antrenament, ca atunci cînd se iveşte o situaţie reală. După ce hibernaseră ca nişte bursuci, s-au trezit la viaţă cînd Pentagonul a comunicat despre criza produsă de capturarea lui *Lady Flamborough*.

Generalul-maior Frank Dodge conducea Forţele Speciale. El şi cîţiva dintre membrii colectivului lui aşteptau încordaţi sosirea ultimelor imagini de la satelit,

care să prezinte marea de la sud de Tierra del Fuego, cînd Jones intră ca o furtună în cameră.

– Avem imaginea.

Dodge îl privi sever pe tînărul ofiţer, supărat pentru entuziasmul acestuia incompatibil cu conduita militară.

– Ar fi trebuit să sosească acum opt minute, mormăi el.

– E vina mea, domnule general. Mi-am luat libertatea să îndepărtez din imagine ce nu ne interesa şi să măresc aria importantă pentru noi, apoi am dat informaţia calculatorului.

Expresia severă a lui Dodge se mai îmblînzi şi dădu aprobator din cap.

– Bine gîndit, locotenente.

Jones scoase un oftat şi prinse rapid cea mai recentă imagine luată din satelit pe o tablă aşezată pe un perete sub o baterie de becuri. O imagine mai veche era prinsă în apropiere, indicînd ultima poziţie cunoscută a vasului *Lady Flamborough*, încercuită cu roşu, cursul ei precedent marcat cu verde, iar cursul estimat marcat cu portocaliu.

Jones făcu un pas în spate, în timp ce generalul Dodge şi ofiţerii săi se adunau în jurul imaginii, căutînd cu nerăbdare punctul minuscul care reprezenta nava *Lady Flamborough*.

– Ultima imagine din satelit indică faptul că vasul se află cam la 100 de km sud de Capul Horn, zise un maior, urmărind cursul pe hartă. Probabil că a depăşit pînă acum canalul Drake, şi se apropie de insulele de lîngă peninsula Antarctica.

După ce privi cîteva clipe fotografia, generalul Dodge se întoarse spre Jones.

– Ai studiat fotografia, locotenente?

– Nu, domnule. Am adus-o cît de repede am putut.

– Eşti sigur că este ultima pe care am primit-o?

Jones păru încurcat.

– Da, domnule.

– Nu e nici o greșeală?

– Nici una, răspunse Jones fără să ezite. Satelitul ACMS Seasat a înregistrat întreaga zonă folosind impulsuri digitale electronice care au fost instantaneu trimise stațiilor de prelucrare a datelor de pe pământ. Ceea ce vedeți este o imagine luată cu cel mult șase minute în urmă.

– Cînd vom avea următoarea fotografie?

– Landsat va trece deasupra zonei ce ne interesează peste 40 de minute.

– Și Casper?

Jones se uită la ceas.

– Dacă revine la timp, vom avea imagini cam peste 4 ore.

– Să-mi aduci imaginea de îndată ce ne parvine.

– Da, domnule.

Dodge se întoarse spre subordonații săi.

– Ei bine, domnilor, celor de la Casa Albă nu le place chestia asta absolut deloc.

Se îndreptă spre telefon și ridică receptorul.

– Fă-mi legătura cu Alan Mercier.

Vocea consilierului pentru securitatea națională se auzi în mai puțin de 20 de secunde.

– Sper că ai vești bune, Frank.

– Îmi pare rău, dar nu am, răspunse Dodge. Se pare că vasul...

– S-a scufundat? îl întrerupse Mercier.

– Nu putem fi siguri.

– Ce vrei să spui?

Dodge respiră adînc.

– Te rog să-l informezi pe președinte că *Lady Flamborough* a dispărut din nou.

47

La începutul anilor '90, echipamentul pentru transmiterea fotografiilor sau a imaginilor grafice în jurul lumii, cu ajutorul microundelor prin satelit sau cu ajutorul fibrelor optice în orașe, devenise ceva la fel de obișnuit ca xerox-ul pentru firme și pentru birourile guvernamentale. Transmise cu ajutorul laserului unui receptor laser, imaginea putea fi reprodusă aproape instantaneu în culori și în cele mai mici detalii.

Așa că la nici 10 minute de la telefonul primit de la generalul Dodge, președintele și Dale Nichols erau aplecați peste masă în Biroul Oval de la Casa Albă, studiind fotografia din largul coastelor Americii de Sud.

– S-ar putea ca într-adevăr să se fi scufundat de data asta, zise Nichols. Se simțea obosit și dezorientat.

– Nu cred, zise președintele cu furie înăbușită. Teroriștii au avut șansa să o distrugă cînd au plecat de la Punta del Este și să scape fără probleme la bordul vasului *General Bravo*. De ce să o scufunde acum?

– Ar putea scăpa cu ajutorul unui submarin.

Președintele nu păru că a auzit.

– Incapacitatea noastră de a rezolva această criză mă înspăimîntă.

Singura noastră reacție este să așteptăm fără să facem nimic.

– Ne-a surprins nepregătiți și fără acoperirea unor echipamente adecvate, răspunse Nichols slab.

– Un lucru care se întîmplă cam des pe-aici, murmură președintele. Își ridică privirile, plin de o furie greu de controlat. Refuz să cred că acești oameni au murit. Îi datorez acest lucru lui George Pitt. Dacă nu aș fi avut sprijinul lui, nu aș fi acum aici, în Biroul Oval. Se opri o clipă. De data asta vom merge pînă în pînzele albe.

Și Sid Green privea imaginile din satelit. Specialist în fotografiile luate din satelit, lucrînd la Cartierul General al Agenției pentru Securitate Națională de la Fort Mayer, el proiectase ultimele două fotografii luate din satelit pe un ecran imens. Intrigat, nu luă în considerare cea mai recentă fotografie, cea în care nu mai apărea vaporul și se concentră asupra celei anterioare. Studie cu intensitate cu ajutorul unor lentile computerizate punctul minuscul ce reprezenta nava *Lady Flamborough*.

Imaginea nu era prea clară și nu se distingea decît silueta vaporului. Se întoarse spre calculatorul din stînga lui și introduse o serie de date. Cîteva detalii pe care nu le văzuseră înainte apărură acum pe ecran. Reuși să observe coșul și suprastructura navei și unele părți ce nu puteau fi distinse prea bine, aparținînd punților superioare.

Mai introduse niște date în calculator, încercînd să facă mai vizibilă forma vasului. Petrecu mai mult de o oră în fața ecranului, făcînd multiple încercări înainte de a se lăsa pe spate și de a-și duce mîinile la ceafă, încercînd să-și odihnească ochii.

Ușa se deschise și intră șeful lui Green, Vic Patton. Rămase în spatele lui Green o clipă, privind imaginile de pe monitor.

– E ca și cum ai încerca să citești un ziar aflat pe un stand în stradă, fiind pe acoperișul lui World Trade Center, zise el.

Green vorbi fără să se întoarcă.

– Fotografia unei fîșii de 70 pe 130 de kilometri nu oferă o rezoluție prea bună, nici chiar mărită de mai multe ori.

– Se vede vreo urmă a vasului în ultima fotografie?

– Nici o urmă.

– Păcat că nu putem coborî dispozitivele noastre de spionare KH așa de jos.

– E posibil ca un KH15 să poată face o fotografie.

– Situația din Orientul Mijlociu este din nou foarte fierbinte, nu pot să iau unul de acolo pînă nu se liniștesc lucrurile.

– Atunci trimite un Casper.

– A fost deja trimis unul, zise Patton. O să știm și ce culoare au ochii teroriștilor.

Green indică lentilele computerizate:

– Uită-te și spune-mi dacă ți se pare ceva în neregulă.

Patton se uită prin lentile la punctul minuscul care era *Lady Flamborough*.

– E prea neclară ca să poți distinge detaliile. Ce-ar trebui să văd?

– Uită-te la pupă.

– De unde vrei să știu care e partea din față și care e cea din spate?

– O.K., am înțeles. Puntea de la pupa, răspunse calm Green, este neclară, ca și cum ar fi acoperită cu ceva.

– Bravo, ai cîștigat premiul 1 la tombolă.

– Ce crezi că pun la cale? întrebă Patton.

– Vom vedea cînd sosește filmul de pe Casper.

La bordul lui C-140, care zbura acum deasupra Boliviei, atmosfera era plină de amărăciune. Fotografia din

care dispăruse nava, fusese primită de receptorul laser al avionului şi produsese la fel de multă agitaţie în interiorul înghesuit al cabinei de comandă a avionului ca şi la Washington D.C.

– Unde dracu a dispărut? întrebă Hollis.

Dillinger putea doar să murmure.

– Nu se poate să fi dispărut.

– Cu siguranţă că a dispărut. N-ai decît să te uiţi.

– M-am uitat. Nici eu nu pot s-o văd, cum de altfel nici tu nu poţi.

– Asta este a treia oară la rînd cînd ne-au fost trimise informaţii proaste, vreme mizerabilă, echipament deficitar. Iar acum ţinta noastră se joacă de-a v-aţi ascunselea.

– Probabil că s-a scufundat, murmură Dillinger. Nu văd altă explicaţie.

– Nu pot să cred că 40 de terorişti s-au hotărît brusc să se sinucidă.

– Acum ce facem?

– Nu văd ce altceva am putea face decît să cerem instrucţiuni de la Centru.

– Renunţăm la misiune? întrebă Dillinger.

– Numai în cazul în care ni se ordonă să ne întoarcem.

– Deci continuăm?

Hollis dădu din cap.

– Vom zbura către sud pînă vom primi alt ordin.

Pitt fu ultimul care află ce s-a întîmplat. Dormea dus cînd Rudi Gunn intră în cabina sa şi îl trezi.

– Trezeşte-te, zise Gunn. Avem o problemă gravă.

Pitt deschise ochii şi se uită la ceas.

– Ne-a catapultat cineva la Punta Arenas?

Gunn îl privi pe Pitt disperat. Oricine se trezea dintr-un somn adînc bine-dispus şi era în stare să facă şi

glume proaste provenea cu siguranță dintr-o ramură greșită a evoluției speciei.

– Vasul va intra în port de-abia peste o oră.

– Bine, atunci mai pot dormi puțin.

– Fii serios! zise Gunn hotărît. Am primit ultima fotografie de la satelit. *Lady Flamborough* a dispărut pentru a doua oară.

– A dispărut într-adevăr?

– Nu se vede nici urmă din ea, nici măcar cu ajutorul dispozitivelor speciale de mărire. Tocmai am vorbit cu amiralul Sandecker. Casa Albă și Pentagonul scuipă ordine ca niște mașini care au luat-o razna. O unitate a Forțelor Speciale de salvare a și pornit, cu tot echipamentul și e gata de acțiune, dar nu mai au unde să se ducă. Vor trimite și un avion-spion, ca să aducă niște fotografii aeriene civilizate.

– Întreabă-l pe amiral dacă poate să-mi stabilească o întîlnire cu comandantul echipei Forțelor Speciale de îndată ce vor ateriza.

– De ce nu-i spui tu?

– Pentru că eu mă culc din nou, răspunse Pitt căscînd.

Gunn rămase cu gura căscată.

– Tatăl tău e pe vasul ăla. Chiar nu-ți pasă deloc?

– Da, zise Pitt cu ochii strălucind primejdios. Îmi pasă, dar nu văd ce-aș putea face acum.

În fața ochilor lui Pitt, Gunn se dădu înapoi.

– Mai e ceva ce-ar trebui să știe amiralul?

Pitt trase pătura peste cap și se întoarse cu spatele.

– Da, de fapt ai putea să-i spui că știu cum a dispărut *Lady Flamborough*. Și că pot să ghicesc destul de bine unde se ascunde.

Dacă oricine altcineva i-ar fi spus cuvintele astea, Gunn l-ar fi făcut mincinos. Dar în ceea ce-l privește pe Pitt nu avu nici o îndoială.

– Vrei să-mi dai și mie un indiciu?

Pitt se întoarse pe jumătate.

– Rudy, tu eşti un fel de colecţionar de artă, nu-i aşa?

– Mica mea colecţie de artă abstractă nu e la fel de grozavă ca cea de la Muzeul de Artă Modernă din New York, dar e o colecţie bună. Îl privi pe Pitt cu curiozitate, fără să priceapă. Nu înţeleg ce legătură are colecţia mea de artă cu toate faptele astea?

– Dacă am dreptate, s-ar putea să vedem artă de nivel înalt.

– Crezi că vorbim pe aceeaşi frecvenţă?

– Christo, zise Pitt în timp ce se întoarse din nou cu faţa la perete. Vom vedea în curînd o sculptură inspirată de opera lui Christo.

48

Zăpada se transformase într-o burniță mizerabilă, purtată de vînt peste cel mai mare oraș din emisfera sudică. Punta Arenas înflorise ca port înainte să se fi construit Canalul Panama, iar după aceea, încet-încet, se pierduse în uitare. Orașul deveni treptat ceea ce fusese întotdeauna, un centru de creștere a oilor, iar acum, după ce se descoperiseră în apropiere cîmpuri petroliere, orașul înflorea din nou.

Hollis și Dillinger stăteau pe chei, așteptînd cu nerăbdare să se urce la bordul lui *Sounder*. Temperatura scăzuse cu cîteva grade sub zero, frigul și umezeala îi pătrundeau pînă la oase. Se simțeau ca niște cămile în Arctica. Autoritățile chiliene îi ajutaseră să treacă drept inspectori vamali. Hollis și Dillinger își schimbaseră uniformele cu cele ale ofițerilor de la imigrare.

După cum fusese planificat, avionul lor aterizase pe un aeroport militar din apropierea orașului, cînd încă era întuneric. Furtuna de zăpadă îi ajutase și ea, reducînd vizibilitatea la cîteva sute de metri, astfel încît sosirea lor trecuse neobservată. Comandamentul militar chilian fusese extrem de generos și le alocase spațiu în hangarele armatei, atît pentru avionul C-140, cît și pentru Osprey.

Cînd vasul de cercetări oceanografice coborî ancora şi lăsă pasarela, Hollis şi Dillinger părăsiră depozitul unde se adăpostiseră. Amîndoi tresăriră cînd furtuna îi lovi în plină faţă.

Un bărbat înalt, zîmbind prietenos, purtînd o canadiană de schi, apăru pe punte. Îşi făcu mîinile pîlnie în jurul gurii.

– *Señor* Lopez? strigă el.

– *Si*, răspunse Hollis.

– Cine este prietenul dumneavoastră?

– *Mi amigo es señor Jones*, răspunse Hollis, indicîndu-l pe Dillinger.

– Am auzit vorbindu-se mai bine spaniola într-un restaurant chinezesc, murmură Dillinger.

– Vă rog, poftiţi la bord. După ce ajungeţi pe puntea principală, urcaţi pe scara din dreapta şi ajungeţi direct aici, pe puntea de comandă.

– *Gracias*.

Cei doi conducători de elită ai Forţelor Speciale urcară pasarela înclinată, apoi scara, aşa cum li se spusese. Pe Hollis îl rodea curiozitatea. Cu o oră înainte de a ajunge la Punta Arenas, primise un mesaj urgent, codificat, din partea generalului Dodge, care îi ordona să întîlnească în secret nava *Sounder*, cînd aceasta ajungea în port. Nici o explicaţie, nici o indicaţie suplimentară. Ştia doar dintr-o informare făcută în grabă, în Virginia, că nava de cercetare şi echipajul acesteia descoperiseră înşelătoria cu vasul de transport mexican şi *Lady Flamborough*. Nimic altceva. Era foarte curios să afle de ce apăruse deodată în Punta Arenas aproape în acelaşi timp cu Forţele Speciale.

Lui Hollis nu-i plăcea cînd nu i se furnizau informaţii, aşa că era extrem de iritat.

Omul cu care vorbise era încă pe puntea de comandă. Hollis îşi cufundă privirile în nişte ochi mesmerici, verzi ca opalul. Ei aparţineau unui om înalt, svelt, cu umeri laţi,

care avea fulgi de zăpadă în părul negru. Îi măsură cu privirea pe cei doi ofițeri cîteva clipe, apoi își scoase mîna dreaptă dintr-un buzunar și o întinse.

– Domnule colonel Hollis și domnule maior Dillinger, eu sînt Dirk Pitt.

– Se pare că știți mai multe despre noi, decît noi despre dumneavoastră.

– O situație care va fi îndreptată neîntîrziat, zise Pitt vesel. Veniți cu mine în cabina comandantului. Acolo se pregătește o cafea pentru dumneavoastră și putem vorbi la căldură și în siguranță.

Mulțumiți să scape de frigul de afară, îl urmară pe Pitt pînă în cabina lui Stewart. După ce intrară, Pitt îi prezentă pe Gunn, Giordino și pe comandantul Stewart. Dădură mîna cu toții, iar Hollis și Dillinger acceptară cu bucurie cîte o cafea.

– Vă rog să luați loc, zise Stewart oferind tuturor scaune.

Dillinger se așeză pe un scaun, dar Hollis refuză.

– Mulțumesc, mai bine stau în picioare. Îi privi întrebător pe cei patru de la ACMS. Dacă nu vă deranjează, aș vrea să întreb ceva. Ce dracu se petrece?

– Evident, ceva în legătură cu *Lady Flamborough*, zise Pitt.

– Ce e de discutat? Au distrus teroriștii nava?

– Din contră, îl asigură Pitt. Plutește fără probleme.

– Nu mi s-a comunicat nimic referitor la asta, zise Hollis. În ultimele fotografii din satelit nu mai apare.

– Credeți-mă pe cuvînt.

– Arătați-mi dovezi.

– Nu vă place să bateți cîmpii, nu-i așa?

– Eu și trupa mea am venit aici ca să salvăm oameni, zise Hollis. Nimeni, nici măcar superiorii mei nu mi-au dovedit că oamenii de la bordul vasului aceluia mai trăiesc și mai pot fi încă salvați.

– Trebuie să înțelegeți, domnule colonel, zise dintr-o dată Pitt foarte dur, aici nu avem de-a face cu teroriștii dumneavoastră obișnuiți, care știu doar să tragă cu arma. Conducătorul lor este deosebit de inventiv. Pînă în acest moment a reușit să-i păcălească pe cei mai buni din serviciul nostru de securitate. Și exact asta continuă să facă și acum.

– Totuși cineva a reușit să-i descopere stratagema, zise Hollis făcîndu-i un fel de compliment.

– Am avut noroc. Dacă *Sounder* nu s-ar fi aflat în partea asta a lumii, s-ar fi putut ca să descoperim *General Bravo* de-abia peste o lună. Așa, am reușit să reducem avansul pe care îl au teroriștii la una sau două zile.

Pesimismul lui Hollis începu să dispară, omul din fața lui nu ceda deloc. Se întrebă dacă totuși n-ar fi posibil ca operațiunea de salvare să aibă încă loc.

– Unde este nava? întreba el direct.

– Nu știm, răspunse Gunn.

– Nici măcar poziția aproximativă?

– Putem doar ghici, zise Giordino.

– Pe ce vă bazați?

Gunn îl privi pe Pitt întrebător, iar acesta preluă din nou conversația.

– Pe intuiție.

Speranțele lui Hollis începură să se spulbere.

– Folosiți cărți de tarot sau globul de cristal? întrebă el ironic.

– De fapt, prefer frunzele de ceai, răspunse Pitt la fel de ironic.

Se lăsă o tăcere adîncă, plină de răceală. Hollis își dădu seama, pe bună dreptate, că tonul ridicat nu-i va fi de nici un folos. Își termină de băut cafeaua și începu să învîrtă, încet-încet, ceașca.

– Ei bine, domnilor, îmi cer scuze că am fost atît de nepoliticos, dar nu sînt obișnuit să discut cu civilii.

Pe fața lui Pitt nu se citea nici un pic de maliție, ci doar o urmă de amuzament.

– Dacă asta vă face să vă simțiți mai bine, să știți că am gradul de maior de aviație.

Hollis se încruntă.

– Atunci pot să vă întreb ce faceți la bordul unui vas ACMS?

– Să zicem că sînt numit aici pe o perioadă nedeterminată – o poveste lungă de care nu avem timp acum.

Dillinger fu primul care înțelese. Hollis ar fi trebuit să înțeleagă din clipa cînd se făcuseră prezentările, dar mintea îi era frămîntată de prea multe probleme.

– Sînteți cumva rudă cu senatorul George Pitt? întrebă Dillinger.

– Este tatăl meu.

Atmosfera încărcată se limpezi puțin și cei doi ofițeri zăriră o rază de lumină, o posibilitate de înțelegere. Hollis trase un scaun și se așeză.

– Foarte bine, domnule Pitt, spuneți-mi ce-ați descoperit.

Dillinger întrerupse.

– Ultimul raport arată că *Lady Flamborough* se îndreaptă către Antarctica. Dumneavoastră spuneți că încă se află pe mare. Atunci fotografiile ce vor fi făcute o vor descoperi cu ușurință printre ghețuri.

– Dacă vreți să pariați pe SR90 Casper, zise Pitt, ar fi mai bine să vă păstrați banii.

Dillinger îl privi pe Hollis fără să înțeleagă. Nu mai pricepea nimic. Grupul ăsta ciudat de oceanografi deținea la fel de multe informații ca și ei.

– De la 100.000 de km un SR90 poate transmite imagini tridimensionale atît de clare încît poți distinge cusăturile de pe o minge de base-ball, zise Hollis.

– Fără îndoială. Dar dacă mingea este camuflată pentru a arăta ca o piatră?

– Tot nu înțeleg!

– O să fie mai clar dacă vă arătăm, zise Pitt. Echipajul a pregătit o demonstrație pe punte.

Puntea dinspre pupă fusese acoperită cu o folie mare, opacă, de plastic alb, fixată solid pentru a o ține întinsă ca să nu fie umflată de vînt. Comandantul Stewart și doi marinari stăteau în apropiere cu un furtun de la o instalație de stingere a incendiilor.

– În timpul cercetărilor efectuate în zona unde am descoperit *General Bravo*, am găsit și o rolă din acest plastic, îi spuse Pitt. Cred că a căzut din greșeală de pe *Lady Flamborough* cînd cele două vase s-au întîlnit. Era pe fundul mării, printre canistre goale de vopsea, vopsea pe care teroriștii o folosiseră pentru a remodela vasul *Lady Flamborough* astfel încît acesta să semene cu vaporul de marfă mexican. Evident, probele nu sînt concludente. Va trebui să mă credeți pe cuvînt. Dar totul indică faptul că se va încerca o altă disimulare a vasului. Nu a apărut nimic în ultima fotografie luată din satelit pentru că toată lumea caută un vapor. *Lady Flamborough* nu mai seamănă a vapor. Probabil că șeful teroriștilor apreciază arta modernă. El s-a inspirat dintr-o lucrare a controversatului sculptor Christo, care este cunoscut pentru sculpturile sale în aer liber, executate în plastic. El înfășoară plasticul în jurul clădirilor, insulelor, țărmurilor. A atîrnat cortine monstruoase din plastic în Rifle Gap, Colorado și a construit din plastic un gard care se întinde pe mile întregi în Morin Comely, California. Șeful teroriștilor și-a întrecut maestrul și a acoperit tot vasul cu o folie de plastic. *Lady Flamborough* nu este un vapor imens. Forma de bază a coșului ar fi putut fi modificată cu ușurință. Cu bucăți de

plastic tăiate şi numerotate în funcţie de locul unde trebuiau folosite. O sută de ostateci şi teroriştі ar fi putut să facă treaba în zece ore. Lucrau la asta cînd Landsat a trecut pe deasupra. Fotografia mărită nu era destul de clară pentru a evidenţia detaliile acestei activităţi. Cînd Seasat a trecut pe deasupra, o jumătate de zi mai tîrziu, nu mai era nimic de identificat, nimic care să amintească de vreo navă. Mă puteţi urmări?

– Nu... zise Hollis rar. Dar ceea ce spuneţi nu prea are nici un Dumnezeu.

– Probabil că e din Missouri, înţelege mai greu, zise Giordino. Să-i arătăm?

Pitt îi făcu semn comandantului Stewart.

– O.K., băieţi, le zise Stewart marinarilor. O singură dată şi nu prea mult.

Un marinar dădu drumul la robinet în timp ce celălalt marinar îndrepta furtunul spre folia de plastic. O spumă fină acoperi folia. Marinarul modifică uşor unghiul şi curînd plasticul fu acoperit cu o peliculă fină de apă.

Cam într-un minut, apa se transformă din cauza frigului în gheaţă. Hollis observă transformarea gînditor. Apoi se îndreptă spre Pitt şi-i întinse mîna.

– Aveţi întreaga mea admiraţie, domnule. Aţi făcut o demonstraţie edificatoare.

Dillinger rămăsese cu gura căscată şi ochii holbaţi.

– Un gheţar, murmură el furios. Nenorociţii au transformat vasul într-un gheţar.

49

Hala se trezi înghețată și amorțită. Era dimineață târziu, dar era încă întuneric. Containerele false de pe punte, alături de folia de plastic plină de gheață care acopereau vasul, împiedicau lumina să pătrundă. Lumina redusă care pătrundea nu era suficientă pentru a distinge fețele președinților Hassan și De Lorenzo, culcați pe patul de lîngă Hala. Stăteau strînși unul într-altul sub o pătură subțire, iar respirațiile se condensau și pluteau deasupra lor ca niște norișori înainte de a îngheța pe pereți.

Frigul în sine era tolerabil, oricît de mare ar fi fost, dar umiditatea ridicată făcea ca temperatura scăzută să fie de nesuportat. Starea lor fizică era înrăutățită și de faptul că nu mîncaseră nimic de cînd părăsiseră Punta del Este. Teroriștii nu-și bătuseră capul să le dea de mîncare pasagerilor și echipajului. Viclenia inumană a lui Ammar își arăta efectele; frigul le reducea forțele, iar frica de necunoscut le întuneca mințile.

În prima parte a călătoriei, ostatecii supraviețuiseră bînd apă de la robinete, dar țevile înghețaseră și chinul lipsei de lichide se adăugase celor provocate de lipsa hranei și a căldurii.

Lady Flamborough fusese echipată pentru a naviga în apele tropicale și avea o rezervă redusă de paturi. Toți cei

ce se urcaseră la bord la Puerto Rico sau Punta del Este se pregătiseră pentru o climă temperată şi-şi lăsaseră acasă toate hainele groase. Prizonierii se îmbrăcaseră cu ce găsiseră, punîndu-şi mai multe cămăşi subţiri, mai multe perechi de pantaloni şi mai multe perechi de şosete. Îşi înfăşuraseră capetele în prosoape pentru a menţine căldura corpului. Cel mai mult se simţea însă lipsa mănuşilor.

Nicăieri nu era cald pe navă. Ammar refuzase toate solicitările de a da drumul la căldură pe vas. Un astfel de lux nu putea fi permis. Căldura din interior ar fi topit pelicula de gheaţă de pe folia de plastic şi ar fi dat la iveală înşelătoria.

Hala nu era singurul prizonier treaz. Cei mai mulţi nu puteau dormi. Marea majoritate stăteau ca în transă, conştienţi de ceea ce-i înconjura, dar incapabili de orice efort fizic. În condiţiile date, orice gînd de a se opune teroriştilor dispăruse rapid. În loc să lupte împotriva teroriştilor, comandantul Collins şi echipajul lui fuseseră obligaţi să lupte împotriva frigului îngrozitor, astfel încît să rămînă în viaţă.

Hala ridică uşor din sprîncene cînd senatorul George Pitt intră în cabină.

El arăta ciudat, îmbrăcat într-un costum gri peste o pijama bleu. Zîmbetul de încurajare pe care i-l adresă Halei era patetic. Oboseala ultimelor cinci zile făcuse să-i dispară expresia de tinereţe, iar acum aproape că lăsa să se vadă vîrsta pe care o avea.

– Mai rezişti? întrebă el.

– Mi-aş da braţul drept pentru o ceaşcă de ceai fierbinte, zise cu curaj Hala.

– În ce mă priveşte, cred c-aş da mai mult decît atît.

Preşedintele De Lorenzo se ridică.

– A zis cineva ceva despre un ceai fierbinte?

– Visam cu ochii deschişi, domnule preşedinte, răspunse senatorul.

– N-am crezut niciodată că o să mor de foame şi o să îngheţ de frig la bordul unui vapor de lux.

– Nici eu, zise Hala.

Preşedintele Hassan gemu uşor, schimbîndu-şi poziţia şi ridicîndu-şi capul.

– Vă doare spatele? întrebă preşedintele De Lorenzo cu îngrijorare.

– Îmi e prea frig ca să mă mai doară ceva, zise Hassan zîmbind strîmb.

– Vreţi să vă ajut să vă ridicaţi?

– Nu, mulţumesc. Cred că o să rămîn aici în pat şi o să păstrez bruma de energie care mi-a mai rămas. Hassan îl privi pe De Lorenzo şi zîmbi slab. Mi-ar fi plăcut să ne întîlnim şi să ne împrietenim în condiţii mai favorabile.

– Am auzit că americanii spun: "În politică te culci cu cine n-ai face-o niciodată." Se pare că noi sîntem acum un exemplu concludent.

– Cînd scăpăm de-aici, trebuie să mă vizitaţi în Egipt.

– Asta se înţelege de la sine, aşa cum şi dumneavoastră va trebui să mă vizitaţi în Mexic.

– O onoare pe care o accept cu bucurie.

Cei doi preşedinţi dădură mîna solemn. Nu mai erau doi şefi de stat protejaţi din toate părţile, ci doi oameni ale căror vieţi aveau un destin comun, pe care ei nu-l puteau controla, dar pe care erau hotărîţi să-l încheie cu demnitate.

– S-au oprit motoarele, zise deodată Hala.

Senatorul Pitt dădu din cap.

– Au fost coborîte ancorele. De aceea au oprit motoarele, sîntem ancoraţi.

– Probabil că sîntem undeva în apropierea ţărmului.

– N-avem cum să ştim, ferestrele sînt acoperite.

– Păcat că nu putem vedea afară, zise Hassan.

– Dacă unul din voi păzeşte uşa, o să fac o gaură în placaj. Cu puţin noroc, putem vedea unde sîntem.

– O să stau eu la uşă, se oferi Hala.

– E destul de frig aici şi fără să facem o gaură în placaj, zise De Lorenzo abătut.

– E aceeaşi temperatură aici ca şi afară, zise senatorul aspru. Nu avea timp de pierdut cu discuţii.

Se îndreptă imediat către uşa de sticlă a camerei de zi. Uşa avea doi metri înălţime şi un metru lăţime. În faţa ei nu era puntea de plimbare. Sala de recepţie şi cabinele aveau uşile îndreptate spre puntea din mijlocul vaporului. Pereţii de sticlă exteriori porneau chiar de la carenă în sus.

Singurele porţiuni deschise, pe care patrulau teroriştii, erau punţile unde se afla piscina şi unde de obicei se făceau plimbările, precum şi punţile de comandă dinspre pupa şi prora.

Senatorul lovi geamul cu pumnii. Nu se auzi decît un zgomot surd. Geamul era gros. Trebuia să reziste la loviturile unor valuri uriaşe şi la forţa distrugătoare a uraganelor.

– Are cineva un inel cu diamant? întrebă el.

Hala îşi scoase mîinile din buzunarele unui balonzaid subţire, le ridică şi-şi privi degetele; avea două inele mici, unul cu opal şi altul cu turcoaz.

– Pretendenţii musulmani nu au obiceiul să-şi răsfeţe femeile cu daruri bogate.

– Mi-ar trebui un diamant de un carat.

Preşedintele Hassan îşi scoase de pe unul dintre degete un inel mare.

– Iată unul de trei carate.

Senatorul privi piatra în lumina obscură.

– Cred că va fi bun, mulţumesc.

El începu să muncească rapid, dar cu grijă, fără zgomot, tăind geamul atît cît să-i încapă un deget prin tăietură. Se oprea des ca să-şi sufle în pumni. Cînd începură să-i amorţească degetele de frig, şi le băgă la subsuoară pînă cînd se încălziră din nou.

Nu vroia să se gîndească la ce i-ar face teroriştii dacă l-ar prinde. Aproape că-şi putea imagina cum ar arăta corpul lui ciuruit de gloanţe, plutind pe apă.

Tăie geamul circular în jurul micii găuri din centru, scrijeli pe aceeaşi linie de mai multe ori, pînă cînd tăietura se adînci din ce în ce mai mult. Partea cea mai dificilă era să nu lase vreo bucăţică de geam să cadă şi să se lovească de carena de oţel, făcînd zgomot.

Îşi băgă un deget în gaură şi trase. Cercul de sticlă cedă. Îl scoase încet şi îl aşeză pe covor. Destul de bine. Acum avea o deschizătură prin care îşi putea scoate capul.

Placajul din care fuseseră făcute containerele de marfă era la jumătate de braţ distanţă de fereastră şi acoperea întreaga parte de mijloc a vasului. Senatorul îşi scoase cu atenţie capul afară, ca să nu-şi taie urechile la marginile sticlei ascuţite ca o lamă de brici. Se uită într-o parte şi în alta, dar nu văzu decît crăpătura îngustă dintre containerele false şi părţile de oţel ale navei. În sus putea zări o rază de lumină care era cerul, dar acesta părea întunecat ca şi cum ar fi fost acoperit de ceaţă. Ar fi trebuit să vadă dedesubt o fîşie de apă. În loc de asta, văzu o folie imensă de plastic care era lăsată în jos pînă la linia de plutire a vasului. Se uită la ea, uimit, neînţelegînd de loc la ce ar fi putut servi.

Senatorul se simţea în siguranţă. Dacă el nu putea vedea teroriştii care păzeau punţile, nici ei nu-l puteau vedea pe el. Se întoarse în dormitor şi căută în bagaje.

– Ce vă trebuie? întrebă Hala.

El îi arătă un briceag asemănător celor aparţinînd armatei elveţiene.

– Întotdeauna îl am în trusa de bărbierit, zîmbi el. Tirbuşonul de la ea este foarte folositor la petreceri neaşteptate.

Senatorul Pitt mai rămase în cameră să-şi încălzească mîinile înainte de a se întoarce la lucru. Apucă mînerul roşu al briceagului, îşi băgă mîna prin deschizătura din

geam şi începu să învîrtă lama mică a briceagului ca pe un burghiu, iar apoi lama mare ca să scobească marginile şi să mărească circumferinţa.

Operaţia mergea îngrozitor de încet. Nu îndrăznea să învîrtă lama mai mult de un milimetru dincolo de partea exterioară a placajului. Era frica permanentă că un terorist vigilent ar fi putut privi peste bord şi ar fi putut zări minuscula lamă metalică. Tăia cu multă atenţie, îndepărtînd fiecare strat de placaj înainte de a trece la următorul. Mîna îi amorţise de tot, dar el nu se opri s-o încălzească. Pumnul îi îngheţase în jurul mînerului roşu. Briceagul părea să fie o prelungire a braţului său.

Pînă la urmă senatorul reuşi să facă o gaură destul de mare ca să poată observa o porţiune suficient de întinsă a mării. Îşi trecu capul prin geam şi-şi apăsă obrazul de suprafaţa rece a navei.

Ceva îi obstrucţiona vizibilitatea. Îşi băgă degetul prin deschizătură şi simţi cum atinge folia de plastic. Fu mai nedumerit ca niciodată cînd îşi dădu seama că folia de plastic acoperea atît containerul fals cît şi partea de jos a vasului.

Înjură încet. Nu ar fi trebuit să se teamă cînd cioplea lemnul. Oricum, din cauza plasticului, nimeni nu ar fi observat lama cuţitului. Renunţă la orice prevedere şi făcu rapid o tăietură în materialul plastic. Apoi privi din nou.

Nu văzu marea şi nici ţărmul.

Ceea ce văzu fu un vîrf imens de gheaţă care se ridica dincolo de limitele vizibilităţii sale. Zidul strălucitor de gheaţă era atît de aproape încît ar fi putut fi atins cu o umbrelă întinsă.

În timp ce privea, senatorul auzi un zgomot asemănător bătăilor unei tobe, zgomot ce îi amintea de cel făcut de un cutremur de pămînt de mică intensitate.

Se îndepărtă de fereastră brusc, simţind că ameţeşte în faţa implicaţiilor generate de ceea ce descoperise.

Hala îl văzu cum se încordează brusc.

– Ce este? întrebă neliniștită. Ce-ați văzut?

Se întoarse și o privi fără s-o vadă; gura i se mișca fără însă a putea pronunța vreun cuvînt. Pînă la urmă murmură:

– Sîntem ancorați lîngă un ghețar uriaș, zise el. Zidul de gheață se poate prăbuși în orice clipă și poate strivi vasul ca pe o jucărie.

50

La 20.000 de metri deasupra peninsulei Antarctice, avionul de recunoaştere se strecura prin aerul rarefiat cu 3.200 km la oră. Era proiectat să zboare la dublul acestei altitudini şi cu dublul vitezei de 3.200 km, dar pilotul îl menţinea la această viteză şi altitudine pentru a economisi combustibil şi a da camerei video posibilitatea de a obţine imagini mai clare ale pămîntului.

Spre deosebire de strămoşul său, SR-71 "Mierla", ale cărui aripi şi fuselaj de titanium aveau culoarea violet spre negru, tehnologia "ascunsă" a modelului mai modern SR-90 crease un înveliş de plastic uşor şi dur, de culoare alb-murdar. Poreclit "Casper", după numele unei stafii din desenele animate, avionul era aproape imposibil de detectat cu ochiul liber sau cu radarul.

La o singură survolare, cele 5 camere video puteau filma jumătate din lungimea teritoriului SUA într-o oră. Camerele puteau opera în alb-negru, color, infraroşu, tridimensional şi în alte cîteva tehnici care erau secrete şi complet necunoscute fotografilor obişnuiţi.

Locotenent-colonelul James Slade nu prea avea nimic de făcut. Era o misiune de recunoaştere lungă şi plictisitoare de la baza lui din Deşertul Mojave, California. Singura dată cînd condusese efectiv aparatul fusese în

timpul aprovizionării cu combustibil. Motoarele lui Casper consumau mult combustibil. Trebuia aprovizionat de cisterne aeriene de două ori în timpul fiecăreia dintre etapele zborului.

Slade examină critic cadranele. Casper era un avion nou, care nu-şi dăduse încă la iveală toate hibele. Mulţumit de ce indicau cadranele, oftă şi scoase din buzunarul costumului de zbor un joc electronic miniatural. Începu să apese tastele aflate sub un ecran mic, încercînd să ajute un scafandru micuţ să scape de o caracatiţă şi să ajungă la o comoară aflată într-un cufăr.

După cîteva momente se plictisi de joc şi privi în faţă şi în jos la pustiul îngheţat al Antarcticii. Departe, jos, partea de nord a peninsulei semănînd cu un deget îndoit şi insulele din jurul ei străluceau sub un cer clar ca un diamant.

Gheaţa, stîncile şi marea creau o priveliştе frumoasă, sublimă pentru ochi şi înfricoşătoare pentru suflet. Priveliştea putea părea minunată de la 20 de kilometri înălţime, dar Slade ştia adevărul. Odată transportase provizii la o staţiune ştiinţifică de la Polul Sud şi aflase rapid că frumuseţea şi ostilitatea se împleteau pe întinderile nesfîrşite, unde doar frigul era stăpîn.

Îşi amintea foarte bine temperaturile scăzute. Nu crezuse că era posibil să scuipi şi să vezi că saliva îngheaţă înainte de a atinge pămîntul. Şi nu uitase niciodată vînturile sălbatice care bîntuiau cel mai friguros dintre toate continentele. Pînă nu le întîlnise pentru prima dată, nu-şi putuse imagina că existau vînturi cu o viteză de 160 km.

Slade nu putuse niciodată înţelege de ce existau oameni care se simţeau atraşi de iadul acesta îngheţat. Avusese pornirea hazlie de a suna o agenţie de turism, după ce se întorsese la bază, pentru a solicita informaţii despre posibilitatea unei rezervări la un hotel bun dintr-o staţiune de vacanţă din apropierea polului.

Deodată se auzi vocea unei femei la unul dintre cele trei difuzoare din cabina de comandă.

"Atenție, vă rog. Sînteți pe cale să depășiți limita extremă a canalului dumneavoastră de zbor, unde se intersectează 70 de grade longitudine cu 70 de grade latitudine. Decuplați pilotul-automat și executați o întoarcere de 180 de grade... acum. Noile coordonate pentru zborul dumneavoastră spre bază sînt programate în calculator. Vă rog să folosiți codul adecvat. Zbor bun spre casă!

Slade îndeplini instrucțiunile și făcu o întoarcere înceată. De îndată ce calculatorul intră în programul coordonatelor de întoarcere la bază, Slade trecu din nou pe pilot-automat și-și căută o poziție mai comodă pe scaunul lui înghesuit.

Ca atîți alți piloți care executau misiuni de recunoaștere, el începu să-și imagineze fața și corpul aparținînd vocii ce se auzise în difuzor. Se zvonea că persoana respectivă ar avea 150 de kg, 60 de ani și vreo 12 nepoți. Dar nici un pilot cu imaginație normală nu putea crede așa ceva despre vocea de la difuzor. Trebuie că arăta ca Sigourney Weaver. Poate că este chiar Sigourney Weaver. Se hotărî să investigheze această chinuitoare posibilitate la întoarcerea sa acasă.

Odată rezolvată această problemă delicată, Slade verifică din nou cadranele, iar apoi se relaxă în timp ce pămîntul cuprins în crusta lui înghețată dispărea în urma lui. Cînd ajunse din nou deasupra mării, scoase iar din buzunar jocul electronic.

Nu vedea ce rost ar avea să continue să privească lumea de dedesubt, mai ales că Tierra del Fuego era acoperită de nori groși, cafenii. Studiase destulă geografie ca să știe că zbura deasupra unui pămînt peste care tot timpul se revărsau ploile, se cernea zăpada sau băteau vînturile.

Slade era aproape recunoscător că nu putea să distingă monstruosul peisaj. Lăsă camerele de luat vederi în infraroşu de pe Casper să pătrundă plafonul de nori întunecaţi şi să filmeze dezolantul continent de dedesubt.

Comandantul Collins privi fix faţa mascată a lui Ammar şi trebui să facă un efort pentru a nu-i evita privirea. Era ceva malefic, ceva inuman în ochii politicosului conducător al teroriştilor. Collins simţea la Ammar o totală indiferenţă faţă de viaţa oamenilor.

– Vreau să ştiu cînd o să-mi eliberaţi nava, spuse Collins hotărît.

Ammar aşează o ceaşcă de ceai pe o farfurioară, se şterse la gură cu un servetel şi îl privi pe Collins indiferent.

– Vă pot oferi nişte ceai?

– Numai dacă oferiţi şi pasagerilor şi echipajului meu, răspunse Collins calm. Stătea drept în uniforma lui albă, de vară, îngheţat şi tremurînd.

– Exact răspunsul pe care îl aşteptam, zise Ammar întorcînd ceaşca goală cu fundul în sus şi se lăsă pe spate. Veţi fi fericit să aflaţi că oamenii mei şi cu mine intenţionăm să plecăm în cursul serii de mîine. Dacă îmi daţi cuvîntul de onoare că nu va exista nici o încercare prostească de a recaptura vasul sau de a evada la ţărmul din apropiere, înainte de plecarea noastră, nimeni nu va fi rănit şi veţi putea prelua din nou comanda.

– Mai degrabă acum aş vrea să încălziţi vasul şi să hrăniţi pasagerii şi echipajul. Nu avem haine călduroase şi nici pături ca să ne apărăm de frig. Nimeni n-a mîncat de zile întregi. Ţevile au îngheţat împiedicînd circulaţia apei. Şi nu cred că mai e nevoie să mai amintesc problemele de igienă.

– Suferinţa înalţă sufletul, zise Ammar filozofic.

Collins îl privi furios.

– Ce idioțenie!

Ammar ridică din umeri obosit.

– Dacă ziceți dumneavoastră.

– Dumnezeule, omule, la bordul vasului ăstuia sînt oameni bolnavi, oameni pe moarte.

– Am îndoieli serioase că vreunul dintre pasageri sau dintre membrii echipajului vor muri de frig sau de foame înainte ca eu să părăsesc vasul, zise Ammar scurt. Vor trebui pur și simplu să mai fie lipsiți de confort cam 30 de ore, pînă ce porniți motoarele și dați drumul la căldură.

– S-ar putea să fie prea tîrziu pentru noi toți dacă se prăbușește zidul de gheață.

– Pare destul de solid.

– Nu-ți dai seama de pericol. În orice moment se poate prăbuși o imensă bucată de gheță. Greutatea ei ar putea nimici *Lady Flamborough* la fel ca o clădire de 10 etaje care s-ar prăbuși peste o mașină. Trebuie să mutați vasul.

– E un risc pe care nu pot să-l evit. Pelicula de gheață s-ar topi dînd la iveală poziția noastră, iar camerele video în infraroșu din satelit ar putea detecta căldura emanată de navă.

Fața lui Collins trăda o furie neputincioasă.

– Ori ești tîmpit ori ești nebun. La ce-ți folosesc toate astea? Ce profit vei obține? Ne ții prizonieri pentru a primi o răscumpărare sau pentru a fi eliberați în schimbul unor teroriști de-ai voștri aflați undeva în spatele gratiilor? Dacă părăsești acum vasul și ne lași aici, nu văd ce rost a avut capturarea navei.

– Aveți o curiozitate iritantă, comandante, dar urmăriți cu tenacitate țelul pe care vi l-ați propus, exact cum îmi place și mie. Destul de curînd veți afla motivele pentru care v-am capturat vasul. Ammar se ridică și-i făcu semn cu mîna teroristului care era în spatele comandantului. Condu-l pe comandant în cabina sa.

Collins refuză să se miște.

– De ce nu dați ceai fierbinte, cafea, supă, ceva care să aline suferințele?

Ammar nu-și dădu osteneala să se întoarcă și, ieșind din sufrageria vasului, mai spuse doar atît:

– La revedere, comandante. Nu ne vom mai întîlni.

Ammar se duse direct la centrul de comunicații al navei. Ibn era în picioare, privind teleimprimatorul care reproducea ultimele știri. Specialistul în electronică era așezat în fața aparatului de emisie-recepție, ascultînd una dintre transmisiuni, în timp ce aceasta era copiată de teleimprimator.

Ibn se întoarse cînd Ammar se apropie, îl salută și rupse de pe teleimprimator o foaie lungă de hîrtie.

– Agențiile de presă dau încă *Lady Flamborough* ca dispărută, raportă el. Nave de salvare sosesc de-abia acum în Uruguay pentru a începe o căutare subacvatică. Felicitările mele, Suleiman, ai păcălit lumea întreagă. Vom fi în siguranță la Cairo înainte ca Vestul să afle adevărul.

– Ce vești ai din Egipt? întrebă Ammar.

– Încă nimic care să ne bucure. Miniștrii lui Hassan au în continuare sub control guvernul. Țin cu dinții de putere. Au acționat inteligent și n-au trimis trupele împotriva demonstranților. Singura vărsare de sînge s-a produs din cauza fraților noștri fundamentaliști care au aruncat în aer, din greșeală, un autocar plin cu pompieri algerieni care participau la un seminar în Cairo. S-a crezut că autocarul face parte dintr-un convoi al poliției. Agențiile de presă din Cairo afirmă că mișcarea lui Ahmad Yazid reprezintă o fațadă pentru fanaticii iranieni. Mulți susținători ai cauzei lui Yazid oscilează în devotamentul lor și pînă acum nu a existat o cerere în masă pentru ca miniștrii lui Hassan să dizolve guvernul.

– Idiotul de Khaled Fawzy a organizat explozia autocarului, mîrîi Ammar. Care e atitudinea armatei?

– Ministrul apărării Abu Hamid nu va trece de partea lui Yazid pînă nu va vedea cadavrele președintelui Hassan și a lui Hala Kamil, pentru ca astfel să aibă confirmarea morții lor.

– Deci Yazid nu a preluat încă în mod triumfal puterea?

Fața lui Ibn căpătă o expresie gravă.

– Mai este o știre. Yazid a anunțat că pasagerii de pe *Lady Flamborough*, precum și echipajul, sînt încă în viață și că el personal va negocia cu teroriștii și va aranja eliberarea tuturor. A mers pînă acolo încît, pentru a-i impresiona pe americani, și-a oferit propria viață în schimbul senatorului George Pitt.

O furie paralizantă puse stăpînire pe Ammar, ascuțindu-i simțurile și producînd o adevărată explozie în mintea lui. După cîteva clipe îl privi pe Ibn.

– Pe Allah din ceruri, Iuda ăla ne-a dus la măcel sigur, zise el incredul. Yazid a vîndut misiunea noastră.

Ibn dădu din cap.

– Yazid s-a folosit de tine și te-a vîndut.

– Asta explică de ce a tot amînat să-mi ordone să-i ucid pe Hassan, pe Kamil și pe ceilalți. Vroia ca ei să rămînă în viață pînă cînd Machado și nemernicii lui ne-ar fi ucis, pe tine, pe mine și pe toți oamenii noștri.

– Ce cîștigă Yazid și Topiltzin dacă nu-i ucid pe ostateci? întrebă Ibn.

– Salvîndu-i pe cei doi președinți, pe secretarul general al O.N.U. și pe un important om politic american, Yazid și Topiltzin vor cîștiga admirația șefilor de state din lumea întreagă. În mod automat devin mai puternici, în timp ce oponenții lor pierd teren. Atunci vor putea să preia frînele guvernelor lor în liniște, mărindu-și puterea și creîndu-și o imagine excepțională în lumea întreagă.

Ibn își plecă capul cu resemnare.

– Am fost deci aruncați vulturilor.

Ammar aprobă.

– Yazid a vrut ca noi să murim încă de la început pentru a obține tăcerea noastră în ceea ce privește această misiune și celelalte pe care le-am întreprins pentru el.

– Dar comandantul Machado și echipajul lui mexican? Ce-or să facă după ce ne elimină?

– Topiltzin o să aibă grijă ca ei să dispară după ce se întorc în Mexic.

– Mai întîi ar trebui să scape de pe navă și de pe insulă.

– Da, răspânse Ammar gînditor. Se plimba prin cabina centrului de comunicații ca un leu în cușcă. Se pare că am subestimat viclenia lui Yazid. M-a făcut să cred că Machado nu poate face nimic pentru că nu cunoaște planurile noastre de a ajunge la un aeroport sigur din Argentina. Dar mulțumită lui Yazid, tovarășul nostru mexican și-a pus la punct propriile planuri de plecare.

– Atunci de ce nu ne-a omorît încă?

– Pentru că Yazid și Topiltzin nu-i vor da ordinul pînă cînd nu sînt gata să înceapă falsele lor negocieri pentru eliberarea ostatecilor. Deodată Ammar se întoarse și-l prinse de umăr pe radiofonist, care își scoase rapid căștile. Ai primit vreun mesaj ciudat adresat vasului?

Expertul egiptean în comunicații îl privi cu curiozitate.

– E ciudat că ai întrebat. Prietenii noștri latini au ieșit și au intrat aici din zece în zece minute punînd aceeași întrebare. Credeam că s-au tîmpit. Orice transmisie direcționată spre noi ar fi interceptată de dispozitivele de ascultare ale serviciilor secrete americane și europene. Ne-ar stabili poziția în cîteva secunde.

– Așa că n-ai interceptat nimic dubios.

Expertul în comunicații dădu negativ din cap.

– Chiar dacă am primit, orice mesaj ar fi cu siguranță codificat.

– Închide echipamentul imediat. Fă-i pe mexicani să creadă că încă asculți. Ori de cîte ori te întreabă despre primirea vreunui mesaj, fă pe prostul și continuă să spui că n-ai auzit nimic.

Ibn îl privea așteptînd pe Ammar.

– Care sînt instrucțiunile mele, Suleiman?

– Fii cu ochii pe oamenii lui Machado. Prefă-te prietenos. Invită-i la bar și dă-le de băut. Dă cele mai dificile posturi de pază oamenilor noștri, astfel încît mexicanii să se relaxeze. Asta îi va face să nu mai fie atît de atenți.

– O să-i ucidem înainte ca să ne ucidă ei pe noi?

– Nu, zise Ammar, cu ochii scînteind de plăcere sadică. Vom lăsa ghețarul s-o facă.

51

– Sînt mai mult de un milion de gheţari acolo, zise Giordino sumbru. Ar fi mai uşor să depistezi un chelner pitic într-o colonie de pinguini. Ne-ar putea lua zile întregi.

Colonelul Hollis era de aceeaşi părere.

– Trebuie să fie unul care să semene ca dimensiuni şi contur cu *Lady Flamborough.* Caută.

– Ţineţi minte, zise Gunn, gheţarii antarctici au tendinţa să fie plaţi. Datorită suprastructurii de sub folia de plastic, vasul va semăna cu o multitudine de turnuri.

Ochiul lui Dillinger era mărit de patru ori de lupa prin care privea.

– Imaginile sînt uimitor de clare, murmură el. Ar fi chiar mai bune dacă am vedea ce este de cealaltă parte a uşilor acelea.

Erau toţi în jurul unei mese mici în cabina pentru comunicaţii de pe *Sounder*, examinînd o imensă fotografie color luată de Casper. Filmul recunoaşterii aeriene fusese procesat şi transmis prin receptorul laser al navei de cercetări în mai puţin de 40 de minute de la aterizarea avionului.

Fotografia detaliată arăta o mare de bucăţi de gheaţă provenite din Zidul de Gheaţă Larsen, în partea estică a

peninsulei, în timp ce alte sute puteau fi observate lîngă gheţarii din largul pămîntului Graham, spre vest.

Atenţia lui Pitt era însă concentrată în altă parte. Privea cu interes o hartă mare navală pe care o avea în braţe. Din cînd în cînd îşi ridica privirile, asculta dar nu spunea nimic.

Hollis se întoarse spre comandantul Stewart, care stătea în picioare lîngă radio-emiţător, avînd căştile la care era ataşat un microfon.

– Ne trimit şi fotografiile în infraroşu de pe Casper?

Stewart ridică o mînă ca să nu fie întrerupt. Îşi apăsă căştile pe urechi, ascultînd o voce de la cartierul general C.I.A. din Washington. Apoi îi făcu un semn de încuviinţare lui Hollis.

– Laboratorul foto din Langley spune că vor începe transmisia în 30 de secunde.

Hollis se plimba dintr-o parte în alta a cabinei ca o pisică care ascultă sunetul făcut de un deschizător de conserve. Se opri şi-l privi cu curiozitate pe Pitt care măsura indiferent distanţele pe hartă cu un compas.

În ultimele cîteva ore, colonelul aflase multe lucruri despre omul de la ACMS, nu de la Pitt însuşi, ci de la oamenii de pe navă. Vorbeau despre el ca şi cum ar fi fost un fel de legendă vie.

– Soseşte acum, anunţă Stewart.

Îşi scoase căştile de la urechi şi aşteptă în linişte să apară fotografia de mărimea unui ziar. De îndată ce apăru, o duse şi o puse pe masă. Apoi toată lumea începu să privească cu atenţie ţărmul din jurul părţii superioare a peninsulei.

– Tehnicienii de la laboratorul foto C.I.A. au convertit pe calculator un film deosebit de sensibil într-o termogramă, explică Stewart. Diferenţele în radiaţia infraroşie sînt redate de culori diferite. Negrul reprezintă temperaturile cele mai scăzute. Albastru închis, albastru deschis, verde, galben şi roşu formează o scală a

temperaturilor din ce în ce mai ridicate pînă ce se ajunge la alb, culoarea reprezentînd temperatura cea mai ridicată.

– Ce fel de temperatură trebuie să emane *Lady Flamborough*? întrebă Dillinger.

– Undeva spre limita superioară, între galben şi roşu.

– Mai degrabă spre albastru închis, interveni Pitt.

Toată lumea se întoarse şi-l privi ca şi cum ar fi strănutat în timpul unei partide de şah.

– Dacă e adevărat, nu o vom vedea, protestă Hollis. Nu o s-o găsim vreodată.

– Căldura emanată de motoare şi generatoare va fi la fel de vizibilă ca o minge de golf pe o pajişte verde, contrazise Gunn.

– Nu şi în cazul în care sînt oprite.

– Vrei să spui că au oprit toate motoarele? întrebă Dillinger, nevenindu-i să creadă.

Pitt dădu din cap. Se uită la ceilalţi ca şi cum nu i-ar fi văzut, ceea ce era mai tulburător decît dacă ar fi aruncat peste ei o găleată cu apă rece.

Pitt zîmbi şi spuse:

– Aici avem un caz tipic în care antrenorul celeilalte echipe este în permanenţă considerat mai slab.

Cei cinci oameni se uitară unul la altul, apoi din nou la Pitt, aşteptînd o explicaţie.

Pitt puse deoparte hărţile sale navale şi se ridică de pe scaun. Se îndreptă spre masă, ridică fotografia în infraroşu, o îndoi în jumătate astfel încît să se vadă doar partea de jos din Chile.

– Deci, continuă Pitt, n-aţi observat că de fiecare dată cînd vasul suferă o transformare a înfăţişării sale cînd îşi schimbă cursul, aceasta se întîmplă imediat după ce unul dintre sateliţii noştrii trec pe deasupra.

– Alt exemplu de planificare minuţioasă, zise Gunn. Orbitele sateliţilor pentru strîngerea de date ştiinţifice sînt

urmărite de jumătate din țările de pe glob. Informațiile se pot obține la fel de ușor ca cele despre fazele lunii.

– O.K., deci conducătorul teroriștilor cunoștea orele cînd treceau sateliții și cînd camerele video erau îndreptate în direcția lui, zise Hollis. Și ce dacă?

– Așa că și-a luat toate măsurile și a oprit motoarele pentru a nu fi detectat de camerele în infraroșu. Și mult mai important, pentru a împiedica căldura să topească stratul de gheață de pe folia de plastic.

Patru din cei cinci bărbați prezenți găsiră teoria lui Pitt extrem de plauzibilă. Cel care nu era de acord era Gunn. Avea inteligența cea mai rapidă dintre ei și fu primul care văzu o greșeală în teoria lui Pitt.

– Uiți că temperaturile sub 0 grade din jurul peninsulei, zise Gunn. Fără energie, fără căldură în cîteva ore toți cei de pe vas ar fi înghețați bocnă. Ai putea spune că teroriștii se vor sinucide ucigîndu-și în același timp ostatecii.

– Rudi are dreptate, zise Giordino. Nu ar fi putut supraviețui fără puțină căldură și fără haine călduroase.

Pitt zîmbi ca și cum ar fi cîștigat la loterie.

– Sînt de acord sută la sută cu Rudi.

– Vorbești în dodii, zise Hollis supărat. Spune clar.

– Nu e nimic complicat: *Lady Flamborough* nu a intrat în Antarctica. Ține seama de fapte, omule. Ultima fotografie din satelit a vasului îl arată la jumătatea drumului între Capul Horn și vîrful peninsulei, îndreptîndu-se cu toată viteza spre nord.

– Nu avea unde să se ducă în altă parte, protestă Dillinger.

Pitt arătă cu degetul grămada de insule împrăștiate în jurul Strîmtorii Magellan.

– Vrei să punem pariu?

Hollis se ridică încruntîndu-se, total încurcat pentru o clipă. Apoi înțelese. Nedumerirea dispăru de pe fața lui și înțelegerea îi străluci în priviri.

– S-a întors, zise el hotărît.

– Rudi a înțeles, spuse Pitt. Teroriștii nu aveau de gînd să se sinucidă, nici nu vroiau să riște să fie detectați prin fotografiile în infraroșu. Nu au avut niciodată de gînd să se îndrepte spre pol. În loc de asta, au luat-o spre nord-vest și au navigat printre insulele pustii din jurul Capului Horn.

Gunn părea ușurat.

– Temperatura nu este așa de scăzută acolo ca la Tierra del Fuego. Tuturor la bord le va fi îngrozitor de frig, dar vor supraviețui.

– Atunci de ce au transformat vasul în ghețar? întrebă Giordino.

– Ca să pară că sînt parte dintr-un ghețar.

– Ce vrei să spui?

– Adică o bucată imensă de gheață desprinsă din partea din față a unui ghețar sau dintr-un perete de gheață, clarifică Gunn.

Giordino privi fix la fotografia în infraroșu.

– Ghețari așa departe în nord?

– Unii alunecă în jos pe munți și ating marea cam la 800 de km de unde ne găsim noi acum, deci la 800 de km distanță de Punta Arenas, răspunse Pitt.

– Unde crezi că este? întrebă Holles.

Pitt luă o hartă reprezentînd insulele pustii de la vest de Tierra del Fuego.

– *Lady Flamborough* are două posibilități, avînd în vedere viteza lui de deplasare cînd a fost ultima dată descoperit de satelit. Se opri pentru a marca cu cîte un x două nume pe hartă. La sud de aici, ghețarii alunecă de pe Mounts Italia și Sarmiento.

Hollis zise:

– Nu sînt în drumul nici unui vas acolo.

– Dar mult prea aproape de cîmpurile petroliere, zise Pitt. Un avion de cercetare aparținînd companiei petroliere, care ar zbura la înălțime joasă, ar putea descoperi falsul

gheţar. Dacă eu aş fi în locul teroriştilor, aş mai naviga 160 kilometri spre nord vest. Ceea ce-ar duce vasul în apropierea insulei Santa Inez.

Cîteva clipe, Dillinger studie pe hartă formatul neregulat al insulei. Privi şi la fotografia color, dar partea sudică a statului Chile era acoperită de nori. O dădu la o parte şi privi printr-o lupă la jumătatea superioară a imaginii în infraroşu pe care Pitt o îndoise pentru a delimita aria de cercetare.

După cîteva clipe ridică ochii uimit şi încîntat.

– În cazul în care mama natură nu face gheţari cu pupa rotundă şi prora ascuţită, cred că am descoperit vasul nostru fantomă.

Hollis luă de la subordonatul său lupa şi examină minuscula formă alungită.

– Are forma potrivită. Şi după cum a spus Pitt, nu există nici un semn de radiaţie de căldură. Pare la fel de rece ca un gheţar. Nu chiar negru, dar un albastru foarte închis.

Gunn se aplecă şi el.

– Da. Văd. Gheţarul alunecă într-un fiord care se varsă într-un golf înconjurat de mici insule. Una sau două bucăţi destul de mari, desprinse din gheţarul mare. Nu mai mult de atît. Nu prea este gheaţă în apă. Se opri cu o expresie ciudată în ochii săi aflaţi în spatele ochelarilor. Mă întreb de ce au ancorat *Lady Flamborough* sub zidul din faţă al gheţarului.

Ochii lui Pitt se îngustară.

– Lasă-mă să mă uit.

Îşi făcu loc între Dillinger şi Gunn, se aplecă şi privi prin lupa puternică. După un timp se îndreptă cu faţa plină de mînie.

– Ce vezi? întrebă comandantul Stewart.

– Vor să moară cu toţii.

Stewart privi nedumerit la ceilalţi. De unde ştie?

– Cînd o bucată de gheață din ghețar se va desprinde de ghețar și va cădea peste vas, zise Giordino dur, *Lady Flamborough* va fi scufundată în apă și trasă în adîncuri. Nu se va descoperi niciodată vreo urmă.

Dilliger îl privi pe Pitt.

– După toate ocaziile în care ar fi putut-o face, crezi că s-au hotărît acum să omoare echipajul și pasagerii?

– Da.

– De ce nu mai înainte?

– Toate înșelătoriile au fost folosite pentru a cîștiga timp. Cel care a ordonat răpirea avea motive să-i țină în viață pe președinții Hassan și De Lorenzo. Nu pot să vă spun de ce.

– Eu pot, zise Hollis. Ahmad Yazid este instigatorul. A plănuit să preia puterea în Egipt imediat după ce s-ar fi anunțat că președintele Hassan și secretarul general al O.N.U., Hala Kamil, au fost răpiți și probabil uciși de teroriști necunoscuți, undeva pe mare. După ce el și susținătorii lui ar fi preluat puterea, ar fi acționat atunci ca negociatorul plin de bunăvoință, trimis de Dumnezeu, care îi va elibera pe ostateci.

– Nenorocit viclean, murmură Giordino. Ar fi fost cu siguranță candidat la Premiul Nobel pentru Pace, dacă l-ar fi salvat pe președintele De Lorenzo și în plus și pe senatorul Pitt.

– Firește că Yazid ar fi avut grijă ca Hassan și Kamil să sufere un accident nefericit pe drumul de întoarcere spre Egipt.

– Și ar fi ieșit din asta alb ca zăpada și nevinovat ca un prunc, mormăi Giordino.

– Bine gîndit, admise Pitt. Totuși, conform ultimelor rapoarte, armata a rămas neutră, iar cabinetul lui Hassan a refuzat să-și dea demisia și să dizolve guvernul actual.

Hollis dădu din cap.

– Da, aruncînd planul bine calculat al lui Yazid pe fereastră.

– Deci acum e în impas, zise Pitt. S-a terminat cu tehnica cîştigării de timp, s-au terminat mascaradele, de data asta trebuie să trimită vasul *Lady Flamborough* în fundul mării, sau să facă faţă ameninţării că serviciile secrete vor descoperi rolul său în această operaţie.

– O teorie impecabilă, fu de acord Hollis.

– Deci, în timp ce noi stăm aici, conducătorul teroriştilor joacă ruleta rusească cu ghetarul, zise Gunn cu voce scăzută. S-ar putea ca el şi teroriştii lui să fi părăsit deja nava şi să fi scăpat cu barca sau cu elicopterul, lăsîndu-i pe pasageri şi pe membrii echipajului prinşi acolo, neputincioşi, în voia sorţii.

– Poate nu ăla e vasul, zise sumbru Dillinger.

Hollis nu era de aceeaşi părere. El scrise un număr pe o foaie de hîrtie şi-l dădu lui Stewart. Comandante, te rog cheamă-l pe ofiţerul meu de comunicaţii pe frecvenţa asta. Spune-i că eu şi maiorul ne întoarcem la aeroport, şi cere-i să strîngă oamenii pentru o scurtă instruire.

– Am vrea să mergem şi noi, zise Pitt cu hotărîre.

Hollis clătină din cap.

– Nu se poate. Sînteţi civili. Nu aveţi antrenament în lupta de asalt. Nici să nu vă gîndiţi.

– Tatăl meu e pe nava aceea.

– Îmi pare rău, zise el, dar nu părea că-i este. Gîndeşte-te că ai avut ghinion.

Pitt îl privi pe Hollis.

– Cu un singur telefon la Washington pot să-ţi distrug întreaga carieră, zise el dur.

Hollis se crispă.

– Ţi-ai obţinut gradele prin ameninţări, domnule Pitt? Făcu un pas înainte. Aici nu ne jucăm. O mulţime de cadavre vor acoperi punţile navei ăleia în următoarele 12 ore. Dacă eu şi oamenii mei ne facem treaba cum am fost

antrenați s-o facem, poți să dai 1.000 de telefoane la Casa Albă și la Congres, nu vor avea nici o importanță. Mai făcu un pas spre Pitt. Cunosc mai multe trucuri murdare decît ai putea învăța tu în întreaga ta viață. Aș putea să te fac bucățele cu mîinile goale...

Nimeni din cameră nu observă mișcarea, nu văzu cum a pornit. Cu o clipă în urmă Pitt stătea liniștit cu mîinile pe lîngă corp, în următoarea clipă apăsa în vintrele lui Hollis țeava unui Colt automat 45.

Dillinger se aplecă, gata de salt. Mai mult nu reuși. Giordino veni din spate și-i prinse brațele maiorului într-o îmbrățișare ca de clește.

– N-o să te plictisesc cu biografiile noastre, zise Pitt calm. Crede-mă pe cuvînt: Rudi, Al și cu mine avem suficientă experiență ca să ne descurcăm. Promit că nu ne vom amesteca. Presupun că vei conduce Forțele noastre Speciale împotriva vasului *Lady Flamborough* într-un asalt combinat din aer și de pe mare. Nu ne vom amesteca și vom ataca dinspre pămînt.

Hollis nu era deloc înspăimîntat, dar era amețit. Nu putea să înțeleagă cum scosese Pitt o armă de mare calibru atît de rapid.

– Dirk nu-ți cere mult, colonele, zise Gunn calm. Aș sugera să dai dovadă de oarece logică și să accepți.

– Nu cred nici în ruptul capului că m-ai omorî, mormăi Hollis către Pitt.

– Nu, dar te pot asigura că viața ta sexuală va avea mult de suferit.

– Cine sînteți? Faceți parte din "Companie"?

– Din C.I.A.? zise Giordino. Noi nu sîntem suficient de buni. Așa că în loc de asta ne-am angajat la ACMS.

Hollis clătină din cap.

– Nu mai înțeleg nimic.

– Nici nu-i nevoie, zise Pitt. Ne-am înțeles?

Hollis se gîndi o clipă. Apoi se aplecă pînă cînd nasul lui aproape că atinse faţa lui Pitt şi-i vorbi cum ar fi vorbit un instructor militar unui recrut.

– O să vă ducă un Osprey la 10 km de vas. Nu mai aproape, căci altminteri nu vom mai putea profita de elementul surpriză. De acolo nu aveţi decît să ajungeţi cum puteţi pe vas. Dacă am noroc, o să ajungeţi cînd totul se va fi terminat.

– Destul de corect, zise Pitt.

Hollis se dădu înapoi şi strigă la Giordino.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai da drumul maiorului. Apoi îl privi din nou pe Pitt. Plecăm acum. De fapt, dacă nu plecaţi cu mine şi maiorul Dillingen, n-o să mai plecaţi deloc. Pentru că la 5 minute după ce ajungem la avionul meu, întreaga noastră echipă de uscat va decola.

Pitt îndepărtă arma automată de Hollis.

– Vom fi în spatele tău.

– Eu vin cu maiorul, zise Giordino, bătîndu-l uşor pe spate pe Dillinger. Minţile mari merg împreună.

Dillinger îl privi supărat.

– Poate că a ta merge într-un şanţ, dar nu şi a mea.

Cabina se goli în 15 secunde. Pitt se grăbi spre cabina lui şi smulse o geantă. Se duse în grabă pe punte să vorbească cu căpitanul Stewart.

– De cît timp are nevoie *Sounder* pentru a ajunge la Santa Inez?

Stewart intră în camera hărţilor şi calculă rapid.

– Dacă mergem cu toată viteza, vom fi în apropierea gheţarului cam în nouă-zece ore.

– Fă-o, ordonă Pitt. Te vom căuta cînd se va crăpa de ziuă.

Steward îi scutură mîna lui Pitt.

– Ai grijă, auzi?

– O să încerc să nu mă ud la picioare.

Unul dintre oamenii de știință ai vasului se îndrepta spre ei. Era negru, de înălțime medie, avea o expresie hotărîtă, care părea să fie cioplită pe fața lui. Numele lui era Clayton Findley, și vorbea cu o voce frumoasă, baritonală.

– Mă scuzați că am tras cu urechea, domnilor. Dar aș putea jura că ați pomenit de insula Santa Inez.

Pitt aprobă.

– Da, așa este.

– Lîngă ghețar e o veche mină de zinc, închisă cînd guvernul chilian a oprit producția subvenționată de guvern.

– Cunoști insula? întrebă Pitt surprins.

Findley dădu din cap.

– Am fost geologul-șef al unei companii miniere din Arizona care a crezut că poate face mina să funcționeze și să aducă profit prin scăderea prețurilor de producție. M-au trimis acolo cu niște ingineri ca să fac o evaluare. Am petrecut 3 luni în gaura aia de iad. Am văzut că zăcămîntul era aproape epuizat. Curînd după asta, mina a fost închisă și echipamentul abandonat.

– Cum te descurci cu arma?

– Am fost la vînătoare din cînd în cînd.

Pitt îl luă de braț.

– Clayton, prietene, ești un dar trimis de zei.

52

Clayton Findley s-a dovedit a fi într-adevăr un dar ceresc.

În timp ce Hollis își instruia oamenii într-un depozit nefolosit, Pitt, Gunn și Giordino îl ajutau pe Findley să sculpteze o machetă din lut a insulei Santa Inez. Macheta prindea formă lîngă pista aeroportului, pe o masă veche de ping-pong. Findley își împrospătase memoria fiind ajutat de harta nautică a lui Pitt.

Uscă macheta cu ajutorul unui radiator portabil și scose în evidență trăsăturile deosebite cu vopsea din cutiile aduse de unul din oamenii lui Hollis. Gri pentru stînci, alb pentru gheţar și pentru zăpadă. Modelă chiar și o machetă a vasului *Lady Flamborough* și o plasă la poalele gheţarului. Apoi se dădu înapoi și-și admiră opera.

– Asta, zise el plin de încredere, este insula Santa Inez.

Hollis își întrerupse expunerea și-și adună oamenii în jurul mesei. Toată lumea privi macheta cu atenție pentru cîteva clipe.

Insula semăna cu o piesă dintr-un mozaic făcut de un fierăstrău beat. Ţărmul era un coșmar alcătuit din suliţe și cîrlige, spintecat de fiorduri ghimpate și golfuri strîmte. La est se învecina cu Strîmtoarea Magellan, iar spre vest cu Oceanul Pacific. Era un pămînt sterp, care nu era potrivit

nici măcar pentru un cimitir. Avea o lungime de 95 de km. şi o lăţime de 65 de km; deasupra ei se înălţa muntele Wharton, înalt de 1.320 m.

Nu existau plaje şi pămînt neted. Munţii nu prea înalţi se ridicau ca nişte corăbii împietrite, cu pante abrupte care agonizau în tăcere cînd întîlneau marea îngheţată.

Vechiul gheţar stătea ca o şa deasupra insulei. Era rezultatul verilor reci şi cu cerul acoperit, veri ce nu puteau topi gheaţa. Povîrnişuri pustii, stîncoase, flancau masa rece a gheţarului, care se ridica în tăcerea nesfîrşită pentru a se prăbuşi apoi bucată cu bucată în mare, la fel cum un măcelar taie un cîrnat în felii.

Puţine zone ale lumii erau atît de ostile omului. Întregul lanţ de insule din apropierea Strîmtorii Magellan erau lipsite de locuitori permanenţi. De-a lungul secolelor oamenii veniseră şi plecaseră, lăsînd în urma lor nume pline de mînie şi durere cum ar fi Golful Calamităţii, Insula Dezolării, Peninsula Gîtului Rupt, Insula Înşelăciunii şi Portul Foamei. Era un loc dur. Singura vegetaţie care supravieţuise era un fel de brebenei torsionaţi care se amestecau cu o specie de tufişuri pitice.

Findley arătă cu mîna deasupra machetei.

– Imaginaţi-vă un peisaj pustiu, cu zăpadă la altitudinile mari, şi o să aveţi o imagine cît de cît apropiată de adevăr.

Hollis dădu din cap.

– Mulţumesc, domnule Findley. Vă sîntem profund îndatoraţi.

– Mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

– O.K., hai să trecem la probleme concrete. Maiorul Dillinger va conduce forţele care vor fi paraşutate, în timp ce eu voi conduce echipa de scafandri.

Hollis se opri o clipă pentru a privi feţele oamenilor săi. Erau oameni supli, duri, cu priviri hotărîte, îmbrăcaţi în negru din cap pînă în picioare. Erau luptători duri care

supraviețuiseră unor antrenamente chinuitoare pentru a merita onoarea de a face parte din Forțele Speciale de elită. O echipă grozavă, se gîndi cu mîndrie Hollis. Cea mai bună din lume.

– Ne-am antrenat din greu și timp îndelungat pentru capturarea unor vase în timpul nopții, continuă el. Dar în nici unul dintre antrenamente dușmanul nu avea atîtea avantaje. Ne lipsesc informații de bază, condițiile meteo sînt mizerabile, și avem în față un ghețar care se poate prăbuși în orice clipă. Probleme complicate, probleme dificile, ce stau în calea succesului nostru. Înainte de a lansa, peste cîteva ore, operațiunea de asalt, vrem să avem cît mai multe răspunsuri la întrebările noastre. Dacă vedeți o greșeală în planul nostru, spuneți imediat. Deci să începem.

– Sînt locuitori pe insulă? îl întrebă imediat Dillinger pe Findley.

– Nici unul, după ce a fost închisă mina.

– Condiții meteo?

– Plouă aproape tot timpul. Este zona de pe continent unde plouă cel mai des. Rareori vezi soarele. În această perioadă a anului temperaturile sînt cu cîteva grade sub zero. Bate vîntul în permanență, cîteodată sînt chiar vînturi violente. Frigul este îngrozitor și mai mult ca sigur că și acum plouă.

Dillinger îl privi pe Hollis grav.

– Dacă ne parașutăm noaptea, nu avem nici o șansă.

Hollis se încruntă.

– Va trebui să folosim minielicoptere și să coborîm din ele cu frînghiile.

– Ați adus elicoptere? întrebă Gunn incredul. Nu credeam că au viteza și aria de zbor...

– Pentru a putea zbura atît de departe și așa de repede, completă Hollis. Indicativele lor au prea multe cifre și litere pentru a fi memorate. Noi le spunem "Porumbei

Călători". Mici, compacte, duc un pilot în cabină și doi oameni în afara ei. Sînt echipate cu cupolă în infraroșu și cu rotoare silențioase. Pot fi asamblate sau dezasamblate în 15 minute. Un singur C-140 poate transporta șase astfel de elicoptere.

– Mai aveți o problemă, zise Pitt.

– Dă-i drumul!

– Radarul de navigație de pe *Lady Flamborough* poate repera avionul vostru. Chiar dacă "Porumbeii Călători" sînt de dimensiuni reduse, ele pot fi reperate pe ecran la timp pentru ca teroriștii să vă facă o primire absolut îngrozitoare.

– Deci cu asta surpriza unui atac din aer s-ar duce pe apa sîmbetei, zise Dillinger morocănos.

Hollis îl privi pe Findley.

– Există condiții potrivnice unui atac dinspre fiord pe care ar trebui să le cunoaștem?

Findley zîmbi slab.

– O să vă fie mai ușor decît îi va fi maiorului. Veți avea bucuria de a vedea fum înghețat.

– Fum înghețat?

– Niște nori denși cum e ceața, formați din contactul aerului rece cu apele mai calde din apropierea peretelui ghețarului. Combinat cu ploaia, care cu siguranță va cădea, echipa dumneavoastră de scafandri va fi învăluită de o pîclă totală din momentul cînd începe apropierea de vas și pînă vor urca pe punte.

– Măcar unul dintre noi are un pic de noroc, zise Dillinger.

Hollis își frecă bărbia gînditor.

– Acum nu este vorba de un antrenament. S-ar putea ca lucrurile să se încurce rău de tot dacă paraşutarea nu decurge bine. Nu ar mai fi un atac surpriză, iar fără elementul surpriză și fără nici un alt ajutor, echipa de 20 de

scafandri nu va fi destul de puternică pentru a se angaja în luptă cu 40 de teroriști înarmați.

– Dacă este o adevărată sinucidere pentru oamenii tăi să fie paraşutaţi deasupra vasului, zise Pitt, de ce nu-i paraşutezi pe gheaţă? Se pot deplasa spre marginea gheţii, iar de-acolo, cu ajutorul frînghiilor, pot sări pe vas.

– Nu ar fi o coborîre dificilă, fu de acord Dillinger. Peretele de gheaţă este deasupra suprastructurii vasului şi destul de aproape ca să nu avem probleme.

Hollis dădu din cap şi zise:

– M-am gîndit şi eu la asta. Vede cineva vreo problemă în aplicarea acestei tactici?

– Cel mai mare pericol pe care îl văd eu este gheţarul însuşi. S-ar putea să aibă un labirint nesfîrşit de crevase acoperite cu zăpadă înşelătoare, care vor ceda sub greutatea unui om. Va trebui să mergeţi încet şi să traversaţi gheaţa cu extrem de multă grijă, şi toate astea într-o beznă totală.

– Mai sînt şi alte probleme?

Nimeni nu mai spuse nimic.

Hollis îl privi pe Dillinger.

– De cît timp aveţi nevoie de la lansarea din elicopter pînă în momentul atacului?

– M-ar ajuta dacă aş cunoaşte viteza şi direcţia vîntului.

– Nouă zile din zece vîntul bate dinspre sud-est, răspunse Findley. Viteza medie este de 10 km pe oră, dar pot fi şi rafale de 100 de km.

Dillinger privi gînditor cîteva clipe la munţii mici ce se ridicau în spatele gheţarului. Încercă să-şi imagineze scena în timpul nopţii, să simtă asprimea vîntului. În minte, măsura trecerea timpului, apoi îşi ridică privirile.

– Cam 40 pînă la 45 de minute de la lansare pînă la atacul asupra vasului.

– Scuză-mă că mă amestec în meseria ta, maiorule, zise Pitt. Dar perioada de timp pe care o estimezi este prea redusă.

Findley dădu din cap.

– Sînt de acord. M-am cățărat pe gheţar de multe ori. Pragurile de gheață încetinesc înaintarea.

Cu o mișcare ușoară, aproape neobservabilă, Dillinger scoase dintr-o teacă de la spate un cuțit Bowie lung, și-i folosi vîrful drept indicator.

– Eu văd lucrurile astfel. O să sărim în partea din spate a muntelui, care se află în dreapta gheţarului. În acest fel, radarul nu o să detecteze avionul nostru C-140. Folosindu-ne de vînt, care să sperăm că nu-și va schimba viteza și intensitatea obișnuită, vom aluneca pe "parașutele noastre ascunse" în jurul muntelui pe o distanță de 7 km., pentru a ne opri la 1 km. de zidul din fața gheţarului. Aș zice că avem nevoie de 18 minute de cînd sărim pînă ne regrupăm pe gheață. Încă 20 de minute ca să ajungem la marginea gheţarului. Încă 6 minute pentru acțiunea de atac. În total 44 de minute.

– Dacă aș fi în locul tău, așa dubla acest timp, zise Giordino dezaprobator. O să vă fie foarte greu să vă încadrați în această limită de timp dacă vreunul din oamenii tăi o să cadă în vreo crevasă. Echipa scafandrilor nu va realiza că a avut loc o întîrziere.

Hollis îi aruncă lui Al o privire pe care de obicei o rezerva protestatarilor împotriva războiului.

– Nu suntem pe timpul primului război mondial, domnule Giordino. Nu trebuie să ne sincronizăm ceasurile înainte de a porni la acțiune. Fiecare dintre oameni dispune de un aparat de recepție miniaturizat, fixat la nivelul urechii și de un microfon plasat în interiorul măștii de schi. Chiar dacă maiorul Dillinger și echipa lui întîrzie, sau echipa mea ajunge prea devreme, atîta timp cît sîntem în

legătură permanentă, putem coordona o acțiune de asalt comună.

– Încă ceva, întrerupse Pitt. Presupun că armele voastre au amortizor.

– Au, îl asigură Hollis. De ce?

– O rafală dintr-o armă fără amortizor poate face zidul gheţarului să se prăbuşească.

– Nu ştiu ce fel de arme au teroriştii.

– Atunci mai bine i-aţi omorî rapid, murmură Giordino.

– Nu facem antrenamente ca să învăţăm cum să luăm teroriştii prizonieri, zise Hollis cu un zîmbet plin de răceală. Iar acum, dacă oaspeţii noştri nu mai au şi alte obiecţii, mai există alte întrebări?

Conducătorul echipei de scafandri ridică mîna.

– Domnule!

– Benning?

– Ne apropiem de vas pe sub apă sau la suprafaţa ei?

Hollis îşi folosi pixul ca indicator. Arătă cu el o insulă mică în fiord care era în spatele unei suprafeţe de pămînt şi în afara razei de vizibilitate a celor de pe *Lady Flamborough*.

– Echipa noastră va fi transportată de "Porumbeii Călători" pe această insulă. Sînt cam 3 km pînă la *Lady Flamborough*. Apa este prea rece ca să înotăm, aşa că vom folosi bărcile pneumatice. Dacă domnul Findley are dreptate în ceea ce priveşte fumul îngheţat, vom putea să ne apropiem fără să fim detectaţi. Dacă fumul se împrăştie, intrăm în apă la 200 m distanţă de *Lady Flamborough*, ne scufundăm şi ajungem pe sub apă la navă.

– Vor îngheţa o grămadă de testicole dacă va trebui să aşteptăm să ajungă echipa domnului maior Dillinger.

Cei 80 de oameni din jurul machetei începură să rîdă.

Hollis oftă şi zîmbi la rîndul lui.

– Eu nu doresc să-mi înghețe ale mele, îl vom lăsa pe maior să pornească primul.

Gunn ridică mîna.

– Da, domnule Gunn, zise Hollis obosit. Ce vă mai frămîntă acum? Am mai uitat ceva?

– Doar curiozitatea, colonele. Cum o să vă dați seama dacă într-un fel sau altul teroriștii au aflat despre asalt și vă pregătesc o capcană?

– Unul dintre avioanele noastre este dotat cu echipament electronic de supraveghere. Va zbura în cerc la 7 mile înălțime, deasupra vasului *Lady Flamborough* și va detecta orice transmisie făcută de teroriști și îndreptată spre colaboratorii lor din regiune. Or să țipe ca niște nebuni în cămășile de forță dacă își vor da seama că o unitate a Forțelor Speciale strînge plasa în jurul lor. Cei de la comunicații și traducătorii vor avea timp suficient să ne alerteze.

Pitt ridică și el mîna.

– Da, domnule Pitt.

– Sper că nu i-ați uitat pe cei de la ACMS.

Hollis ridică din sprîncene.

– Nu, nu i-am uitat. Apoi se întoarse spre geolog. Domnule Findley, unde spuneai că se află vechea mină părăsită?

– Am neglijat să-i marchez locul în machetă, răspunse Findley. Dar dacă vă interesează... Se opri și plasă o cutie de chibrituri pe partea laterală a unui munte mic ce se afla în fața ghețarului și a fiordului. Aici este, cam la 2 km. jumătate de marginea din față a ghețarului și de navă.

Hollis se întoarse spre Pitt.

– Acolo o să vă plasăm. Veți servi ca post de observație.

– Grozav post de observație, murmură Giordino. În întuneric, în ploaie, în burniță, o să zicem că avem noroc și dacă o să zărim șireturile de la pantofi.

– La căldură şi într-un loc ferit de orice pericol, zise Pitt, pontifical. Am putea aprinde un foc şi organiza un picnic.

– N-aveţi decît, zise Hollis cu o undă de satisfacţie în voce. Se uită de jur împrejur la oamenii adunaţi în jurul mesei de ping-pong. Ei bine, domnilor. Nu o să vă plictisesc cu vorbărie goală. Haideţi să ne facem meseria şi să salvăm vieţile unor oameni.

– Şi să cîştigăm puţină glorie pentru conducător, murmură Giordino.

– Ce-ai zis?

– Al spunea cîtă onoare este să faci parte dintr-o forţă de luptă de elită, zise Pitt.

Hollis îi aruncă lui Giordino o privire ucigătoare.

– Forţele Speciale nu acordă participări onorifice la acţiunile lor. Voi, civilii, să nu vă amestecaţi. Hollis se întoarse spre Dillinger. Dacă vreunul din oamenii ACMS încearcă să pună piciorul pe navă înainte să le dau permisiunea, împuşcă-l. Este un ordin.

– Va fi o plăcere, rînji feroce Dillinger.

Giordino ridică din umeri.

– Cu siguranţă că cei de pe-aici ştiu cum să provoace spiritele.

Pitt nu împărtăşea dispoziţia sarcastică a lui Giordino. Înţelegea perfect atitudinea lui Hollis. Oamenii lui erau profesionişti, formau o echipă. Se uită de jur împrejur la ei: masivi, tăcuţi, aşezaţi în cerc în jurul machetei. Nici unul nu depăşea vîrsta de 25 de ani.

În timp ce-i privea cu atenţie, nu se putu împiedica să nu se gîndească că unii dintre aceştia vor muri peste cîteva ore.

53

– Cît mai durează? îl întrebă Machado pe Ammar tolănindu-se pe canapeaua comandantului Collins.

În lipsa energiei electrice, cabina comandantului era vag luminată de patru lanterne agățate strategic pe tavan. Ammar dădu nepăsător din umeri, continuînd să citească din Coran.

– Tu pierzi mai mult timp în compartimentul radio ca mine, așa că spune-mi tu.

Machado scuipă pe podea:

– M-am săturat să aștept fără să mă mișc, ca un rățoi borțos! Eu zic să-i împușcăm pe toți și s-o ștergem dracului din iadul ăsta pustiu.

Ammar se uită lung la colegul său în ale crimei. Machado avea obiceiuri neglijente. Avea părul unsuros și unghiile murdare. O singură adulmecare de la doi pași era suficientă ca să te convingi că rareori se îmbăia. Ammar îl respecta pe Machado ca individ periculos, dar în afară de asta nu rămînea decît dezgust.

Machado se ridică în picioare și începu să se plimbe nervos prin cabină, după care se așeză pe un scaun.

– Trebuia să primim instrucțiuni de acum 24 de ore, spuse. Nu e Topiltzin omul care să ezite.

– Şi nici Ahmad Yazid, răspunse Ammar fără să-şi dezlipească ochii de pe Coran. Allah şi Yazid ne vor da!

– Ce o să dea? Elicoptere, un vapor, un submarin, şi asta înainte de a fi descoperiţi? Cunoşti răspunsul, prietene egiptean, şi totuşi stai ca un sfinx.

Ammar întoarse pagina fără să îl privească.

– Mîine la ora asta tu şi oamenii tăi vă veţi găsi în siguranţă acasă în Mexic.

– Poţi să-mi dai vre-o garanţie că nu vom fi sacrificaţi pentru binele cauzei?

– Yazid şi Topiltzin nu pot risca capturarea noastră de forţe internaţionale de comando, spuse plictisit Ammar, de frică să nu vorbim sub tortură. Imperiile lor înfloritoare ar fi ciopîrţite în bucăţele dacă unul dintre noi ar dezvălui implicarea lor. Crede-mă, sînt deja făcute aranjamente ca noi să scăpăm. Trebuie doar să ai răbdare.

– Ce aranjamente?

– Vei afla de acea parte a planului de îndată ce ne vor sosi instrucţiuni în privinţa soartei ostatecilor noştri.

Minciuna gogonată începuse să crape pe margini. Machado ar fi putut oricînd să întrezărească adevărul. Atîta timp cît unul din oamenii lui Ammar supraveghea camera radio a navei, nu se puteau primi semnale întrucît radioul era pe frecvenţă greşită. Ammar se gîndi mulţumit că atît pe Yazid, cît probabil şi pe Topiltzin îi treceau toate sudorile la gîndul că el s-ar fi abătut de la planul iniţial şi i-ar fi ucis pe toţi cei de la bord în loc să-i păstreze în viaţă în scop de propagandă.

– De ce să nu acţionăm pe cont propriu, să-i închidem pe toţi în cală, să scufundăm nava şi să terminăm odată cu toată povestea?

Vocea lui Machado se îngroşase de exasperare.

– N-ar fi înţelept să ucidem întregul echipaj britanic, pe senatorul american şi pe toţi cei care nu sînt de naţionalitate mexicană sau egipteană. Poate că ţie-ţi fac

plăcere senzațiile tari și starea de tensiune dată de faptul că ești urmărit de poliția internațională, căpitane, dar eu prefer să-mi trăiesc viața într-o liniște confortabilă.

– Da-i o prostie să lași martori în urmă.

Ah, de-ar ști idiotul ăsta cîtă dreptate are, se gîndi Ammar. Oftă și puse Coranul de-o parte.

– Singura ta preocupare trebuie să fie președintele De Lorenzo. A mea este președintele Hassan și Hala Kamil. Relația noastră la sfîrșit aici.

Machado se ridică și traversă cabina, deschizînd ușa cu o smucitură.

– Ar fi bine să primim vești cît se poate de repede, mormăi el agresiv. N-o să-mi mai pot ține oamenii în frîu multă vreme. Ei simt din ce în ce mai mult nevoia de a mă numi pe mine în funcția de conducător al misiunii.

Ammar zîmbi prefăcut.

– La prînz... Dacă nu avem nici o veste de la șefii noștri pînă la prînz, o să-ți predau ție comanda.

Ochii lui Machado se măriră pentru o clipă, plini de suspiciune.

– Ai fi fost de acord să te retragi și să-mi predai mie comanda?

– Și de ce nu? Doar am îndeplinit ceea ce mi-am propus. Cu excepția eliminării președintelui Hassan și a domnișoarei Kamil, misiunea mea s-a încheiat. Aș fi bucuros să-ți las ție durerile de cap de la sfîrșit.

Zîmbetul neașteptat al lui Machado era zîmbetul diavolului însuși:

– O să te fac să-ți ții promisiunea, egipteanule! Atunci poate c-am să-ți văd și fața de după mască.

Și păși afară. De-abia se închise ivărul ușii în urma lui Machado și Ammar își scoase de sub haină radiotelefonul miniatural și apăsă pe butonul de emisie:

– Ibn?

– Da, Suleiman Aziz.

– Unde eşti?

– La pupa.

– Cîţi au ajuns la mal?

– Şase au fost duşi la vechiul chei de minereu. Mai sîntem 15 la bord, inclusiv tu. Merge încet. Avem doar o bărcuţă de trei persoane. Cea mare de opt persoane a fost sfîşiată şi nu se mai poate repara.

– Sabotaj?

– Numai lucrătura oamenilor lui Machado!

– Au mai provocat şi alte incidente?

– Încă nu. Frigul îi ţine departe de punţile exterioare. Majoritatea stau în salon şi beau tequila la bar. Restul dorm. Ai fost inspirat cînd le-ai ordonat oamenilor noştri să se arate prietenoşi. Disciplina lor s-a dus pe apa sîmbetei.

– Încărcăturile?

– Toate încărcăturile explozive au fost plasate într-o fisură paralelă cu faţada gheţarului. Detonaţia va nărui tot peretele frontal al gheţarului asupra vaporului.

– În cît timp ne terminăm retragerea?

– Ne mişcăm greu pentru că folosim vîslele şi mergem contra refluxului. Nu putem să folosim motorul bărcii ca să nu-i alertăm pe băieţii lui Machado. Cred că în 45 de minute nu mai avem pe nimeni la bord.

– Trebuie să fim la distanţă sigură înainte să se lumineze de ziuă.

– Toţi îşi vor da silinţa, Suleiman Aziz.

– Pot să se descurce fără tine?

– Da.

– Adu un om cu tine şi ne întîlnim la cabina lui Hassan.

– Îi executăm?

– Nu, răspunse Ammar, îi luăm cu noi.

Ammar opri radiotelefonul şi îşi strecură Coranul într-un buzunar al hainei.

Trădarea sa de către Ahmad Yazid va fi răzbunată. Era deprimantă ruinarea planului său minunat.

Lui Ammar nici prin cap nu-i trecea să continuie operațiunea așa cum fusese ea plănuită, știind acum că Machado fusese angajat pentru a-l ucide pe el și pe oamenii săi din echipa de deturnare inițială. Ce-l supăra cel mai mult era pierderea banilor munciți, nu gestul înjunghierii pe la spate.

În concluzie, rațiună el, îi va păstra în viață pe Hassan și pe Kamil... Da, chiar și pe De Lorenzo, cel puțin pentru un timp, ca monedă de tratative. În definitiv, putea să se și răzgîndească, schimbînd taberele și dînd toată vina pe Yazid și pe Topiltzin.

Avea nevoie de timp să se gîndească și să conceapă un nou plan. Dar fiecare lucru la timpul său!

Trebuia să-și ducă pe furiș ostatecii de pe vapor înainte ca Machado și echipa lui bălțată să se prindă ce carte juca.

Hala simți că i se oprește inima cînd ușa se deschise și în cabina-apartament intră conducătorul teroriștilor. Se uită lung la el pentru un moment, văzîndu-i doar ochii în spatele măștii aceleia ridicole și pistolul-mitralieră ținut neglijent într-o mînă, și se miră cu curiozitate femeiască ce fel de om ar fi fost în alte circumstanțe.

Intră și spuse calm, dar cu o voce înfricoșătoare:

– Voi toți veniți cu *mine!*

Hala simți cum tremură și-și lăsă privirea în podea, furioasă că-și arată teama.

Senatorul Pitt nu părea intimidat. Sări în picioare și traversă cabina din trei pași mari, oprindu-se numai atunci cînd vîrfurile pantofilor săi le atinseră pe cele ale lui Ammar.

– Unde ne duci și în ce scop? vociferă senatorul.

– Nu mă găsesc în fața vreunuia dintre comitetele voastre de senatori cu minte de cămilă, spuse Ammar glacial. Încetează să-mi faci interogatoriul.

– Avem dreptul să ştim! insistă senatorul cu încăpăţînare.

– Ba n-ai nici un drept! trînti Ammar. Îl împinse fără menajamente pe senator de-o parte şi înaintă în încăpere, mişcîndu-şi privirea peste feţele care păliseră de spaimă.

– O să facem o plimbare cu barca, apoi o mică deplasare cu trenul. Oamenii mei vă vor asigura pături care să vă ferească de răcoarea umedă.

Toţi îl priviră ca pe un nebun, dar nimeni nu zise nimic.

Avînd sentimentul înfiorător că pierduseră orice speranţă, Hala îl ajută pe preşedintele Hassan să se ridice încetişor. Se săturase să mai trăiască sub ameninţarea continuă cu moartea. Începuse să nu-i mai pese.

Şi totuşi, ceva în ea, o scînteie, o voinţă de a sfida, încă mai mocnea.

Creştea încet în ea lipsa de teamă a soldatului care pleacă la atac şi ştie că va muri, şi nu mai are nimic de pierdut dacă se bate fără să-i pese, pînă la pieire. Era hotărîtă să supravieţuiască.

Căpitanul Machado intră în compartimentul radio şi îl găsi părăsit. La început crezu că radiooperatorul lui Ammar luase o pauză pentru a-şi potoli vreo necesitate, dar verifică şi toaleta care se dovedi a fi goală.

Se zgîi la consola radio cu ochi obosiţi şi roşii de nesomn, cu o privire nedumerită. Intră în camera timonei şi se apropie de unul din oamenii săi, care supraveghea ecranul radarului.

– Unde e operatorul radio? întrebă.

Observatorul se întoarse şi ridică din umeri.

– Nu l-am văzut, şefule. Nu-i în compartimentul radio?

– Nu, locul ăla e părăsit.

– Doreşti să mă duc că-l întreb pe şeful arabilor?

Machado scutură încet din cap, nereușind să înțeleagă dispariția operatorului radio egiptean.

– Găsește-l pe Jorje Delgado și adu-l aici. Se pricepe la radiouri. Decît să-i lăsăm pe arabii ăia tîmpiți, mai bine să supraveghem noi comunicațiile.

În timp ce vorbeau, nici unul dintre ei nu observă ecoul puternic ce apăru pe ecranul radarului, indicînd o aeronavă zburînd la joasă înălțime deasupra mijlocului insulei.

Și chiar dacă ar fi fost atenți, toi n-ar fi observat parașutele "stealth", invizibile pentru radar pe care le deschideau pentru a-și începe plutirea către ghețar cei din echipa de la Forțele Speciale comandată de Dillinger.

54

Pitt ședea în adăpostul spartan al Osprey-ului cu elice orientabilă. Nava în formă de glonț decola ca un elicopter, dar zbura ca un avion cu viteze de peste 600 km pe oră. Era complet treaz; doar un cadavru ar fi fost în stare să doarmă în scaunele astea de aluminiu cu un buret ultrasubțire pe post de perne, în vîrtejul de aer și în huruitul motoarelor care străpungea vaga izolație fonică. Doar un cadavru... dar comparația nu-l afecta pe Giordino. Era dezumflat ca un balon de mărimea unei persoane adulte – numai așa l-ai fi putut descrie – care mai are doar atîta aer cît să-și facă forma perceptibilă. La fiecare cîteva minute, de parcă ar fi fost acționat de un releu de timp, își schimba poziția fără să crape pleoapele și fără să-și modifice ritmul regulat al respirației.

– Cum poate să o facă? întrebă Findley, cu autentică uimire.

– E o chestie genetică, răspunse Pitt.

Gunn clătină din cap cu admirație:

– L-am văzut dormind în pozițiile cel mai afurisit de contorsionate și în locurile cele mai nenorocite, și tot nu-mi vine să cred cînd îl văd făcînd-o din nou.

Tînărul copilot se răsuci să privească și el în spate:

– Nu se poate spune că suferă de stres, nu-i așa?

Pitt şi ceilalţi izbucniră în rîs, apoi se potoliră, toţi dorindu-şi să nu trebuiască să părăsească căldura tihnită a avionului pentru coşmarul îngheţat de afară. Pitt încerca să se relaxeze cît de mult putea. Simţea o oarecare satisfacţie. Chiar dacă nu lua parte direct la asalt – mai bine să facă treaba asta profesioniştii antrenaţi în arta salvării de ostateci – poziţia pe care o avea îi permitea să meargă pe urmele lui Hollis şi a oamenilor lui din Forţele Speciale, şi avea intenţia foarte serioasă de a urma echipa lui Dillinger pe corzile de coborîre după lansarea atacului.

Pitt nu simţea nici o premoniţie, iar imaginaţia lui nu era chinuită de prevestiri macabre. Nu se îndoise nici o clipă că tatăl său trăia. N-ar fi putut să-şi explice nici măcar lui însuşi, dar simţea că senatorul este prezent prin apropiere. Legătura lor strînsă dura de ani de zile. Aproape că îşi puteau citi gîndurile.

– În şase minute sîntem la locul vostru de aterizare, anunţă pilotul cu o bună dispoziţie care-l făcu pe Pitt să vrea să se ascundă.

Pilotului nu părea să-i pese de faptul că zbura peste muchii zimţate şi acoperite de zăpadă, pe care nu le putea vedea. Tot ce putea zări era sclipirea lapoviţei izbindu-se de geam şi întunericul care îi înconjura.

– Şi de unde ştii unde sîntem? întrebă Pitt.

Pilotul, un soi cuminte de Burt Reynolds, dădu din umeri cu nepăsare:

– Toată şmecheria-i din încheieturi, glumi el.

Pitt se întinse înainte şi privi peste umărul pilotului.

Acesta nu ţinea nici o mînă pe comenzile avionului. Stătea cu braţele încrucişate, privind un ecran micuţ, cu aspect de joc video, pe care vedea botul Osprey-ului la bază, restul imaginii fiind umplută cu munţi şi văi care se repezeau pe sub conturul desenat. Pe colţul ecranului apărea un tabel în care numere pîlpîitoare alîşau în roşu distanţele şi altitudinile.

– Fără a fi atinse de mîinile omului, spuse Pitt. Computerul ține locul tuturor.

– Slavă cerului că n-au inventat vreo drăcie care să înlocuiască și sexul, rîse pilotul. Întinse mîna și reglă un butonaș, continuînd:

– Terenul e pipăit de radare și locatoare în infraroșu și computerul transformă semnalul în imagine tridimensională virtuală. Cuplez pilotul-automat și, în timp ce avionul se zbenguiește ca un fundaș de la Los Angeles Raiders, eu cuget profund la tot felul de subiecte minunate cum ar fi bugetul Congresului și politica externă a Departamentului de Stat.

– Aflu lucruri noi! murmură copilotul sec.

– Fără călăuza noastră electronică, continuă pilotul nestînjenit, am fi încă pe aeroport la Punta Arenas așteptînd să se facă ziuă și vreme frumoasă... Aparatul piui și pilotul deveni dintr-o dată serios. Ne apropiem de locul de aterizare. Spune-le oamenilor tăi să se pregătească de debarcare.

– Ce instrucțiuni ți-a dat colonelul Hollis în legătură cu debarcarea noastră?

– Doar să vă depun dincolo de vîrful muntelui mai sus de intrarea în mină, pentru a nu fi descoperiți de radarul navei de pasageri. Restul drumului va trebui să-l faceți pe jos.

Pitt se întoarse către Findley:

– E vreo problemă din punctul tău de vedere?

– Cunosc muntele ăsta ca pe trupul nevestii-mi, fiecare curbă și fiecare crăpătură. Vîrful se află la o depărtare de numai 3 km de intrarea în mină. Panta e ușor de coborît. Aș putea s-o cobor chiar și legat la ochi.

– Probabil că exact asta și avem de făcut, dacă e să judecăm după vremea oribilă de-afară, murmură Pitt îngîndurat.

Urletele vîntului înlocuiră duduitul turbinelor de pe Osprey în momentul în care echipajul de la ACMS ieşi repede prin trapa de marfă a avionului. Nu pierdură nici un moment, nu rostiră nici un cuvînt, doar făcură cu mîna un semn de despărţire către piloţi. În mai puţin de un minut, cei patru bărbaţi, ducînd doar două genţi de umăr, aplecaţi din cauza lapoviţei, urcau panta stîncoasă a muntelui, către vîrf.

Findley mergea tăcut în fruntea grupului. Vizibilitatea la sol era aproape la fel de proastă ca şi în aer. Lanterna din mîna lui Findley era aproape inutilă. Lapoviţa reflecta lumina lanternei, abia lăsînd să se întrevadă terenul accidentat, la nu mai mult de unu sau doi metri în faţa lor.

Nu semăna nici pe departe cu o echipă de asalt de elită. Nu purtau arme la vedere. Nici una dintre hainele cu care erau îmbrăcaţi pentru a se apăra de frig nu semăna cu celelalte. Pitt purta un costum de ski gri, elegant. Giordino era îmbrăcat în albastru închis. Gunn înota într-o salopetă portocalie cu două numere mai mare. Findley era îmbrăcat ca un tăietor de lemne canadian, inclusiv căciula de lînă trasă adînc peste urechi. Singurul lucru pe care îl aveau în comun erau ochelarii de schi cu lentile galbene.

Pitt estima că vîntul sufla cu aproape 20 de km pe oră, aspru dar suportabil. Suprafaţa stîncoasă, neregulată, era îngheţată şi ei alunecau şi se împiedicau, pierzîndu-şi de multe ori echilibrul şi căzînd rău.

La fiecare cîteva minute trebuiau să-şi şteargă zăpada adunată pe ochelarii de schi. În curînd, ei începură să arate din faţă ca nişte oameni de zăpadă în timp ce spatele le rămăsese aproape uscat.

Findley îşi plimba lumina lanternei în faţă, ocolind bolovanii mari şi tufişurile rare şi groteşti. Ştiu că a ajuns în vîrf în momentul în care piciorul lui călcă o muchie de stîncă dezgolită şi fu izbit din plin de forţa vîntului.

– Nu mai avem mult, spuse el pe deasupra urletului vîntului. De aici încolo mergem numai pe vale.

– Ce păcat că nu putem închiria săniuțe, spuse Giordino întunecat.

Pitt își scoase mănușa și privi la acele fosforescente ale vechiului său ceas Doxa antiacvatic. Atacul era programat pentru ora 05.00. Adică peste 28 de minute. Deja erau în întîrziere.

– Hai să recuperăm din timp! strigă el. Nu vreau să pierd spectacolul.

Merseră bine în următoarele 15 minute. Panta muntelui deveni mai blîndă și Findley găsi o potecă îngustă și șerpuită care ducea către mină. Mai jos pe pantă pinii pitici se îndesiseră, pietrele deveniră mai mici, mai rare și bocancii lor aveau aderența mai bună.

Spre norocul lor, vîntul tăios și lapovița se mai potoliră. Norii se răreau și stelele deveneau vizibile. Acum ei puteau vedea fără să mai aibă nevoie de ochelari.

Findley deveni mai sigur asupra locului în care se aflau, cînd văzu profilîndu-se în întuneric un morman înalt de minereu. Ocoli grămada și sări pe terasamentul unei linii ferate înguste, de-a lungul căreia începu să meargă în întuneric.

Tocmai voia să se întoarcă și să strige "am ajuns", cînd fu întrerupt. Pitt întinse brusc și pe neașteptate mîna, îl apucă pe Findley de guler și îl opri cu o smucitură atît de puternică încît picioarele îi zburară de sub el și căzu în fund. În timp ce cădea, Pitt îi smulse lanterna și o stinse.

– Ce dracu...?

– Liniște! șuieră Pitt încordat.

– Ai auzit ceva? întrebă Gunn șoptit.

– Nu, dar simt un miros cunoscut.

– Miros cunoscut?

– Miel. Cineva prăjește o pulpă de miel.

Toți își întinseră gîturile și adulmecară aerul.

– Pe onoarea mea! Ai dreptate, murmură Giordino. Chiar simt mirosul de miel la grătar.

Pitt îl ajută pe Findley să se ridice în picioare.

– S-ar părea că cineva ți-a încălcat proprietatea.

– Ăștia au minte de găină dacă cred că mai găsesc vre-o urmă de minereu pe-aici.

– Mă îndoiesc că au venit aici după zinc.

Giordino făcu cîțiva pași într-o parte.

– Pînă să stingi lumina am văzut ceva lucind în colțul ăsta.

Își plimbă circular vîrful piciorului. Atinse un obiect care zornăi, se aplecă și îl ridică. Se întoarse astfel ca să nu stea cu fața spre mină și aprinse o lanternă miniaturală.

– O sticlă de Chateau Margaux 1966! Pentru niște prăpădiți de mineri, tipii ăștia nu au gusturi rele.

– Ciudate lucruri se petrec pe-aci, exclamă Findley. Oricare ar fi ăia de s-au mutat aici, nu trag la lopată.

– Mielul și vinul de Bordeaux probabil că provin de pe *Lady Flamborough*, trase Gunn concluzia.

– Cît de departe sîntem noi de locul unde ghețarul se unește cu fiordul? îl întrebă Pitt pe Findley.

– Ghețarul e cam la 5.000 de metri spre nord. Peretele lui dinspre fiord este la mai puțin de doi km spre vest.

– Cum se transporta pe vremuri minereul?

Findley arătă cu mîna în direcția fiordului:

– Pe linia asta de tren îngustă. Șinele duc de la intrarea în mină pînă la moara de minereu, și apoi către chei, unde minereul era încărcat în vapoare.

– Da' n-ai spus nimic pînă acuma despre vreun chei!

– Nimeni nu m-a întrebat, ridică Findley din umeri. Un chei mititel de încărcare. Pilonii cheiului intră într-un golfuleț aflat pe o latură a ghețarului.

– Care-i distanța aproximativă pînă la navă?

– Un jucător de baseball cu brațul antrenat ar putea să trimită o minge de pe chei pe puntea vasului.

– Trebuia să-mi dau seama, murmură Pitt amar. Asta mi-a scăpat. Cu toții am trecut-o cu vederea.

– Ce tot vorbești acolo? întrebă Findley.

– Echipa de sprijin, răspunse Pitt. Teroriștii de pe navă aveau nevoie de o bază înaintată cu ajutorul căreia să-și asigure fuga. Nu puteau debarca în plină mare fără să fie detectați și capturați decît dacă ar fi avut un submarin, ceea ce e imposibil să obții fără suportul legal al unui guvern. Terenul minei abandonate constituie un adăpost perfect pentru elicoptere. Și mai pot folosi și linia ferată îngustă pentru legătura cu fiordul.

– Hollis! spuse Gunn scurt. Ar fi bine să-l informăm.

– Nu putem, spuse Giordino. Vecinul nostru prietenos, colonelul, a refuzat să ne doteze cu mijloace radio.

– Atunci cum îl anunțăm pe Hollis? interveni din nou Gunn.

– N-avem cum, dădu Pitt din umeri. Dar putem fi de ajutor dacă localizăm și stricăm elicopterele, în timp ce blocăm orice forță teroristă care s-ar afla în zona minei, și nu-i lăsăm să prindă în clește grupa lui Hollis.

– Dar pot să fie 50 de inși! protestă Findley. Iar noi sîntem doar patru.

– Nu cred să fie prea vigilenți, își dădu Gunn cu părerea. Nu se așteaptă să pice cineva în spate venind din interiorul unei insule pustii în timpul unei furtuni.

– Rudi are dreptate, spuse Giordino. Dacă ar fi fost atenți, erau pînă acum călare pe noi. Eu propun să-i expulzăm pe nenorociții ăștia.

– Surpriza e de partea noastră, continuă Pitt. Cît timp acționăm cu atenție și ne ascundem în întuneric, îi putem ține în șah.

– Și dacă se iau după noi, întrebă Findley, dăm în ei cu bolovani?

– Toată viața am respectat deviza cercetașilor, replică Pitt.

El și Giordino îngenunchiară cu aceeași mișcare și traseră fermoarele genților de umăr. Giordino se apucă să distribuie veste antiglonț, în timp ce Pitt distribuia arme.

Ridică o pușcă grea semiautomată către Findley:

– Ziceai că-ți place vînătoarea Clayton. Primește, te rog, anticipat cadoul de Crăciun. Un Bernelli Super 90 cu douăsprezece focuri!

Ochii lui Findley străluciră:

– Îmi place! Își trecu mîinile peste patul armei ușor de parcă erau coapsele unei femei. Da... Îmi place... apoi observă că Gunn și Giordino aveau pistoale mitralieră Heckler & Koch prevăzute cu amortizor de zgomot.

– Marfă de genul ăsta nu se poate cumpăra de la dugheana din colț! De unde-ați luat-o?

– Comandă specială pentru Forțele de Acțiune Speciale, spuse Giordino nonșalant. Le-am împrumutat cînd Hollis și Dillinger erau cu ochii în altă parte.

Mirarea lui Findley crescu și mai mult cînd Pitt scoase din geantă un pistol-mitralieră Thompson de tip vechi, cu magazie cilindrică, plată:

– Bag seama că te atrag antichitățile!

– Sînt multe de spus despre măiestria meseriașilor de pe vremuri, spuse Pitt. Își privi din nou ceasul. Mai rămîneau doar șase minute pînă cînd Hollis și Dillinger urmau să atace vaporul.

– Fără împușcături pînă cînd vă anunț eu! Nu trebuie să compromitem atacul Forțelor Speciale. Chiar și așa au destul de puține șanse să provoace surpriza.

– Dar ce părere ai despre ghețar? întrebă Findley. Detunăturile armelor noastre n-ar putea să năruie peretele frontal al ghețarului?

– Nu de la distanța asta, îl asigură Gunn. Tirul nostru concentrat va suna ca plesnitura distantă de la focul de artificii.

– Țineți minte, ordonă Pitt, intenția noastră este să tărăgănăm înfruntarea armată cît de mult putem. Prioritatea o constituie localizarea elicopterelor.

– Ce păcat că nu avem explozibil! murmură Giordino.

– Ușor nu se obține nimic!

Pitt îl lăsă cîteva secunde pe Findley să se orienteze. Geologul dădu afirmativ din cap și porniră cu toții, ocolind prin spate clădirile vechi, marcate de trecerea timpului, ținîndu-se în umbră, pășind cu cît mai puțin zgomot, sunetul tălpilor lor pe pietriș pierzîndu-se în vîntul puternic ce sufla pe panta muntelui.

Clădirile din jurul minei erau în majoritate din grinzi de lemn cu pereții din tablă pe care se întinsese rugina. Dacă n-ar fi fost mirosul de miel la proțap, te-ai fi crezut într-unul din orașele-fantomă ale Vestului Sălbatic.

Brusc, Findley se opri în spatele unei magazii lungi și ridică mîna, așteptînd ca ceilalți trei să se apropie de el. Privi după colț o dată, de două ori, apoi se întoarse către Pitt.

– Clădirea care slujea de cantină și sală de distracții se află doar la cîțiva pași în dreapta, șopti el. Pot distinge crăpături de lumină prin draperiile grele.

Giordino mirosi aerul:

– Se pare că le place friptura prăjită bine.

– Se vede vreo urmă de paznic? întrebă Pitt.

– Zona pare părăsită.

– Unde-ar putea să ascundă elicopterele?

– Mina este constituită dintr-un puț vertical care conține șase nivele. Așa că nu aveau cum să-l folosească pe post de garaj.

– Și-atunci unde?

– Findley indică cu mîna spre un punct din întunericul dimineții.

– Moara de minereu are cel mai larg spațiu. Are o ușă glisantă, prin care se bagă echipamentul greu. Dacă

paletele elicei elicopterului sînt pliate, ar putea ușor să strecoare trei elicoptere înăuntru.

– În moara de minereu trebuie să fie, spuse Pitt încetișor.

Nu mai aveau timp de pierdut; atacul comun al lui Hollis și Dillinger urma să înceapă dintr-o clipă într-alta. Tocmai depășiseră cantina, cînd ușa se deschise brusc și o dîră de lumină se întinse prin ploaie, luminîndu-i de la genunchi în jos. Înțepeniră cu armele în poziție de tragere.

În lumina din interior apăru timp de cîteva secunde silueta unui bărbat. El păși peste prag și aruncă niște resturi dintr-o farfurie pe jos. Apoi se întoarse, intră înăuntru și închise ușa. Cîteva momente mai tîrziu Pitt și ceilalți se și găseau cu spatele lipit de peretele morii de minereu. Pitt se întoarse și-și apropie gura de urechea lui Findley.

– Cum ne putem strecura înăuntru?

– Benzi rulante trec prin niște deschizături în pereți și duc minereul la zdrobitor și înapoi la tren, după ce a fost mărunțit. Singura problemă e că se află la prea mare înălțime.

– Uși joase de acces?

– Ușa cea mare de care-am pomenit, răspunse Findley, murmurînd la fel de încet ca și Pitt, și ușa principală. Dacă-mi amintesc bine, există și o scară care duce într-un birou lateral.

– Fără îndoială – încuiat, – spuse Giordino, prost dispus.

– Ce gîndire luminată, fu de acord Pitt. Bine, ușa principală să fie! Nimeni dinăuntru nu se va aștepta să vadă niște persoane total necunoscute în vizită. O să intrăm nonșalanți, ca și cum aici am locui. Fără surprize. Ca și cum am fi trei colegi de-ai lor care vin agale de la sala de mese.

– Pun pariu că ușa scîrțîie, spuse Giordino.

Merseră fără să se grăbească, ieşiră de după colţul morii şi intrară netulburaţi printr-o uşă care se suci pe balamale fără să facă nici un zgomot.

– Ai dracului, şopti Giordino prin dinţii încleştaţi.

Interiorul clădirii era enorm. Aşa şi trebuia să fie. O maşinărie mecanică gigantică trona în centru ca o caracatiţă uriaşă cu benzi rulante, furtune cu apă şi cabluri electrice pe post de tentacule. Zdrobitorul era construit dintr-un uriaş cilindru orizontal conţinând bile de diferite mărimi care sfărîmau minereul.

De-a lungul unui perete erau aşezate bazine uriaşe, care primeau minereul după zdrobire. Deasupra echipamentului se încrucişau pasarele înguste la care se ajungea pe scări de oţel. De pasarele erau agăţate un şir de becuri alimentate de la un generator portabil al cărui eşapament răpăia într-un colţ.

Pitt estimase greşit. El îşi închipuise că erau două sau poate trei elicoptere care să-i evacueze pe teroriştii. Acolo nu era de fapt decît unul singur – un Westland Commando mare, de fabricaţie britanică, un aparat mai vechi dar sigur, destinat transportului de trupe şi sprijinului logistic. Putea duce 30 sau chiar mai mulţi pasageri, dacă erau înghesuiţi cu grijă. Doi inşi îmbrăcaţi în salopete de luptă stăteau în picioare pe o schelă uitîndu-se printr-un panou deschis în motorul elicopterului. Erau absorbiţi de munca lor şi nu dădură nici o importanţă vizitatorilor matinali.

Încet, cu grijă, Pitt înaintă în hala imensă a morţii, cu Findley la dreapta, cu Giordino acoperind stînga şi cu Gunn păzind în ariergardă. În continuare cei doi de la elicopter nu le dădură nici o importanţă. Şi doar atunci el zări un paznic nepăsător stînd sub o grindă de sprijin, pe o cutie de lemn răsturnată, cu spatele către uşă.

Pitt indică prin gesturi lui Giordino şi lui Findley să înconjure prin umbră elicopterul şi să caute şi alţi teroriştii.

Simțind curentul de la ușa care se deschisese și apoi se închisese, paznicul se întoarse pe jumătate să vadă cine a pătruns în clădire.

Pitt înaintă ușor către paznicul îmbrăcat în salopetă de luptă și cu masca de schi trasă pe vîrful capului. Cînd ajunse doar la doi metri zîmbi și ridică mîna ca pentru un salut vag.

Paznicul îl privi descumpănit și spuse ceva în arabă.

Pitt ridică din umeri și mormăi ceva într-o păsărească acoperită de zgomotul eșapamentului generatorului.

În următorul moment ochii paznicului se limpeziră la vederea vechiului pistol automat Thompson. Cele două secunde pierdute cu mirarea și apoi alarma, urmate de trecerea către reacție fizică îl costară dureros. Înainte să-și poată ridica arma și să se dea la o parte Pitt îl pocni violent cu patul puștii în țeastă, sub masca de schi.

Pitt prinse paznicul din cădere și-l propti cu spatele de grindă, așezîndu-l ca și cum l-ar fi luat somnul. Apoi se chirci pe sub partea din față a fuselajului elicopterului și se apropie de cei doi mecanici care continuau să muncească absorbiți. Apucă picioarele scării prinsă de schele și trase cu nădejde înapoi.

Mecanicii nu apucară să se dezmeticească zburînd prin aer tăcuți. Singura lor reacție fu să-și arunce în sus brațele, ca și cînd ar fi vrut să se agațe de aer, încercare evident fără șanse de reușită. Unul aterizâ pe podeaua tare pe cap și rămase inert, iar celălalt căzu pe o latură, rupîndu-și cu zgomot sec brațul. De pe buze îi țîșni un geamăt de durere, curmat aproape imediat de patul Thompson-ului care îi fu abătut în tîmplă.

– Frumos lucrat, spuse Findley, renunțînd la tăcere.

– Fiecare mișcare o operă de artă, murmură Pitt cu trufie.

– Sper că ăștia-s toți.

– Nu chiar. Al are și el patru în spatele elicopterului.

Findley se strecură precaut pe sub elicopter şi îl uluit să-l găsească pe Giordino şezînd confortabil într-un scaun pliant şi uitîndu-se sălbatic la patru prizonieri care se strîmbau cu neputinţă, strîns legaţi pînă la bărbie în saci de dormit.

– Totdeauna ai avut tu mania împachetatului! spuse Pitt.

Fără să-şi slăbească prizonierii din ochi, Giordino replică:

– Şi tu nu poţi să faci nimic în linişte. Ce-a fost zgomotul ăla?

– Doi mecanici au căzut rău de pe schelă.

– Cîţi am prins?

– În total şapte.

– Patru trebuie că sînt echipajul elicopterului.

– Pilot de rezervă, copilot şi doi mecanici. N-au pierdut nimic din vedere.

Findley gesticula către unul dintre mecanici.

– Unul dintre ei se trezeşte.

Pitt îşi puse Thompson-ul pe umăr.

– Cred că ar trebui să-i convingem să nu ne părăsească pentru un timp. Fă tu onorurile, Clayton. Leagă-i şi astupă-le gura. Ar trebui să găseşti nişte chingi în elicopter. Al, stai tu cu ochii pe ei. Rudi şi cu mine o să dăm un ocol pe afară.

– Le voi asigura imobilizarea completă, spuse Giordino, vorbind ca un birocrat.

– Cred că ar fi treaba cea mai bună; altfel ăştia sînt în stare să vă omoare.

Pitt gesticulă către Gunn şi, împreună, îi dezbrăcară în partea superioară pe cei prizonieri. Pitt scoase masca de schi şi trase pulovărul de pe paznicul inert. Mirosul de îmbrăcăminte nespălată îi încreţi nasul, dar şi-l trase peste cap.

Apoi ieşiră pe uşă, fără să mai facă efortul de a trece neobservaţi. Păşeau înţepaţi, siguri pe ei, ţinîndu-se pe mijlocul drumului dintre clădiri. La cantină o luară prin umbră şi privirăprin marginea unei ferestre, prin crăpătura unei draperii.

– Trebuie să fie o duzină de-ai lor acolo, înăuntru, şopti Gunn. Toţi înarmaţi pînă-n dinţi. Şi par gata să plece la plimbare.

– Blestematul ăsta de Hollis, mormări încet Pitt. Măcar dacă ne-ar fi asigurat o posibilitate de a comunica cu el.

– Oricum, e prea tîrziu acum.

– Tîrziu?

– E 05:12, răspunse Gunn. Dacă atacul a început conform planului, forţele de întărire ale lui Hollis şi medicii ar trebui să fie în zbor către vapor acum.

Gunn avea dreptate. Nu se auzea nici un zgomot de elicopter al Forţelor Speciale.

– Hai să găsim trenul de minereu. Ar fi inteligent din partea noastră să-l scoatem din funcţiune şi să îngreunăm transportul dintre mină şi vapor.

Gunn dădu aprobator din cap şi se îndreptă în tăcere pe lîngă peretele cantinei, aplecîndu-se la ferestre şi oprindu-se la colţuri pentru a privi atent la împrejurimi. Pe urmă traversară un spaţiu deschis şi ajunseră la linia ferată, păşiră peste şină şi începură să alerge pe traverse.

Un fior urcă pe spinarea lui Pitt în timp ce se ţinea aproape de Gunn şi îşi strînse palmele pe patul şi pe ţeava Thompson-ului, simţindu-se cuprins de un sentiment de disperare. Vîntul şi ploaia se opriseră şi stelele începură să se estompeze rapid pe cer înspre răsărit.

Ceva nu mersese bine deloc!

55

Lui Hollis i se părea că trecuseră ore întregi de cînd lansaseră bărcile.

Micile elicoptere compacte "Porumbelul Călător" trecuseră la joasă altitudine deasupra liniei zdrențuite a coastei și depozitaseră rapid echipa lui Hollis pe o insuliță în nordul fiordului. Lansarea fusese făcută fără probleme, cu eficiență și fără efort, dar curentul cu viteza de 4 noduri era mai puternic decît în calculele inițiale.

Apoi motorul electric silențios de pe barca de remorcare se opri în mod misterios după 10 minute de funcționare. S-a mai pierdut timp prețios pînă cînd oamenii din Forțele Speciale au scos vîslele și s-au lansat într-o cursă disperată spre a se apropia de *Lady Flamborough* înainte de a se lumina de ziuă.

Treburile s-au complicat și mai mult prin întreruperea inexplicabilă a comunicațiilor. Hollis era consternat că nu putea să ia legătura cu Dillinger sau cu altcineva din echipa de pe uscat. Nu avea cum să știe dacă Dillinger a ajuns pe vapor sau se pierduse pe ghețar.

Hollis trăgea la vîsle și înjura la fiecare mișcare motorul mort, curentul și pe Dillinger. Planificarea sa grijulie se dusese pe apa sîmbetei. Atacul era mult întîrziat și nu putea risca să-l contramandeze.

Singura sa salvare era "fumul gheții", pe care-l descrisese Findley. Se rostogolea în jurul bărcuțelor și a bărbaților hotărîți, îmbrăcîndu-i ca o pătură protectoare.

Ceața și întunericul făceau ca lui Hollis să-i fie imposibil să vadă mai departe de cîțiva metri. El coordona navigația și supraveghea mica sa flotilă printr-un vizor în infraroșu. Îi ținea grupați strîns pe o rază de trei metri, șoptindu-le instrucțiuni prin radiotelefonul miniatural ori de cîte ori vreunul se depărta de grup.

Își orientă vizorul spre *Lady Flamborough*. Liniile ei suple arătau acum ca o sculptură grotească de gheață plutind pe fundalul de porțelan crăpat al unei antice căzi de baie.

Hollis aprecie că se afla la un kilometru de ei.

După ce-și satisfăcuse furia, mareea slăbi brusc și viteza lor crescu cu aproape un nod. Ușurarea binevenită se ivise aproape prea tîrziu. Hollis își putea da seama că oamenii lui își iroseau forțele vîslind cu furie. Erau oameni călîți prin antrenament rigid, toți practicau halterе în mod regulat. Acum băgau vîslele în apă fără zgomot, împingînd apoi în apa dusă nemilos de maree, dar mușchii lor începuseră să înțepenească și fiecare mișcare constituia un efort.

Ceața protectoare începea să se subțieze. Cu ochii minții se și vedea pe post de țintă plutitoare. Hollis se uită în sus, încrederea dispărîndu-i o dată cu mareea. Printre peticele de ceață se întrezărea cerul care trecea de la negru la un albastru din ce în ce mai deschis...

Bărcile sale erau în mijlocul fiordului și cel mai apropiat mal care le-ar fi oferit o umbră de acoperire era cu jumătate de km mai departe de *Lady Flamborough*.

– Haideți, băieți, încă puțin efort, îi îndemnă. Sîntem la sprintul final, haideți!

Încercații luptători își adunară ultimele rezerve de putere și întețiră intensitatea și ritmul vîslirii. Hollis avea

impresia că bărcile pneumatice țîșneau prin apă. Își scoase vizorul cu infraroșu și se apucă cu nădejde de vîslit.

Aveau șanse să reușească la limită, dar puteau să reușească, gîndea el cu speranță în timp ce se apropiau rapid de vapor.

Dar unde era Dillinger? se întrebă cu amărăciune. Ce dracu' s-a întîmplat cu grupa de asalt de pe ghețar?

Nici Dillinger nu era într-o situație mai bună. Nici el nu era mai stăpîn pe situație. Imediat după ce sărise din avion, el și oamenii lui au fost azvîrliți încoace și încolo pe cer de curenții puternici și haotici.

Dillinger, cu fața încordată, privea în sus, în jos și în toate direcțiile să vadă cum se descurcă echipa lui. Fiecare om purta o luminiță albastră de poziție, dar lapovița deasă îl împiedica să-i vadă. I-a pierdut de îndată ce i s-a deschis parașuta.

Se aplecă și apăsă butonul unei cutiuțe pe care o avea legată de picior. Apoi vorbi în transmițătorul minuscul.

– Aici e maiorul Dillinger. Mi-am activat baliza de localizare. Am fost derivați 7 km, așa că stați grupați și încercați să vă adunați la mine după ce aterizați.

– În mizeria asta am fi norocoși măcar să nimerim pe insulă, murmură prin radio vocea unui nemulțumit.

– Nu întrerupeți tăcerea radio decît în caz de urgență, ordonă Dillinger.

Se uită în jos și nu văzu nimic dincolo de sacul cu arme și cu trusa de supraviețuire, care atîrnau de o coardă la doi metri sub picioarele lui. Își stabili poziția cu ajutorul scalei luminoase a unei combinații de busolă cu altimetru, care era montată în fața frunții sale ca o oglindă de ORL-ist.

Neavînd nici un punct de reper sau o baliză de orientare, pe care nu putuseră să o plaseze în zonă înainte

de acțiune de teamă să nu alerteze pe teroriști. Dillinger trebuia să se orienteze pur și simplu cu turul pantalonilor și să aproximeze mental deriva unghiulară și distanța de planare.

Grija lui principală era să nu treacă de muchia ghețarului și să aterizeze în fiord. Își subestimă aproximările și aterizâ prea scurt, cam cu un km mai aproape decît intenționa.

Ghețarul se materializă din întuneric și Dillinger observă cum coboară direct într-o crevasă. O pală întîmplătoare de vînt îi suflă parașuta rectangulară, ceea ce îi dădu o mișcare oscilatorie. Trase de suspante pentru a compensa și se răsuci într-o poziție de aterizare chiar în momentul în care sacul care se bălăngănea lovi peretele interior al crevasei, și sări peste margine. Un strat subțire de zăpadă îi atenuă impactul și el făcu o aterizare perfectă pe picioare, la doar doi metri de hăul din gheață.

Declanșă piedica și parașuta se năruí înainte de a fi luată de vînt. Nu se mai osteni să o adune și să o ascundă sub zăpadă pentru a o recupera mai tîrziu. Nu avea timp de pierdut. Contribuabilii n-aveau decît să accepte pierderea parașutei.

– Aici e Dillinger. Am aterizat. Îndreptați-vă către mine.

Scoase un fluier de plastic dintr-un buzunar al hainei și suflă în el la interval de zece secunde, întorcîndu-se de fiecare dată într-altă direcție. Trecură cîteva minute și nu se vedea nimeni.

Apoi, încet, primii oameni începură să apară, venind în pas alergător către el. Fuseseră împrăștiați pe o rază largă. Deplasarea pe suprafața accidentată a ghețarului le-a luat mai mult decît anticipase Dillinger.

În curînd au apărut și ceilalți. Unul dintre ei avea umărul dislocat, altul avea glezna fisurată. Sergentul lui părea să aibă încheietura mîinii ruptă, dar omul se purta ca

și cum nu era decît o ușoară entorsă, iar Dillinger avea prea mare nevoie de el ca să renunțe la prezența lui.

Se întoarse către cei doi răniți.

– Nu veți putea să păstrați ritmul cu noi, dar încercați să veniți pe urmele noastre cît de repede puteți. Aveți grijă ca lanternele să fie camuflate. Apoi Dillinger îi făcu semn cu capul sergentului său, Jack Foster. Hai să ne legăm în coardă și să pornim, sergent. O să fiu eu cap de coloană.

Foster salută scurt și trecu în revistă echipa.

Deplasarea pe suprafața fisurată a gheții era dificilă și totuși ei se mișcau în pas elastic. Dillinger nu se temea că ar putea să cadă într-o crevasă; coarda din jurul mijlocului său era ancorată de niște trupuri suficient de zdravene care ar fi putut să ridice chiar și un camion. De două ori a ordonat cîte un scurt popas ca să își estimeze poziția, pornind apoi din nou la drum.

S-au tîrît în patru labe peste muchii zimțate de gheață și la un moment dat cît pe-aci să fie învinși de o crevasă apărută în cale. Au irosit 7 minute pînă cînd au reușit să înfigă o ancoră cu gheare de pisică pe marginea cealaltă a crevasei, și cel mai ușor om din echipă traversă în mîini în partea cealaltă ca să întărească prinderea. Au mai trecut încă 10 minute pînă cînd și ultimul om a reușit să traverseze.

În Dillinger creștea un sentiment de neliniște. Echipa sa era redusă cu doi oameni și erau din ce în ce mai în urmă față de orarul hotărît. Regreta posac că nu ținuse seama de sfatul nesolicitat al lui Giordino și nu-și dublase timpul estimat de la aterizare la momentul atacului.

Se rugă în gînd ca echipa de scufundători să nu aștepte, înghețînd de moarte în apa de sub *Lady Flamborough*. Încercă în mod repetat să îi semnalizeze lui Hollis și să îl informeze pe colonel despre întîrzierea lor, dar nu primi nici un răspuns. Primele urme vagi ale dimineții se distingeau în urma lui, făcînd vizibilă

suprafața ghețarului. Spectacolul era de o dezolare paralizantă, straniu înspăimîntător. Putea acum să zărească licărirea vagă a fiordului – și brusc realiză de ce fuseseră întrerupte comunicațiile.

Hollis putea acum vedea clar vaporul, fără ajutorul dispozitivului cu infraroșu. Și dacă vreun terorist cu ochiul ager ar fi privit în direcția potrivită, ar fi întrezărit umbrele bordurilor bărcilor pneumatice conturate pe fondul închis al apei. Hollis aproape că se temea să mai respire pe măsură ce se apropia.

Păstrîndu-și totuși speranța, Hollis nu încetă nici o clipă să încerce să stabilească contactul radio cu Dillinger.

– Rechinul cheamă Șoimul, răspunde!

Tocmai era pe cale să încerce a suta oară cînd vocea lui Dillinger îi bubui în cască.

– Aici e Șoimul, recepție.

– Ai întîrziat, șuieră Hollis. De ce nu mi-ai răspuns la apeluri?

– Abia acum am ajuns în raza de bătaie a radiotelefoanelor. Eram dincolo de orizontul vizibil și semnalele noastre nu aveau cum să treacă prin masivul de gheață.

– Sînteți în poziție?

– Negativ, răspunse dintr-o bucată Dillinger. Am dat peste o situație mai delicată și o să ne ia ceva timp să o îndreptăm.

– Ce înseamnă pentru tine "delicată"?

– Un lanț de încărcături explozive într-o fisură din gheața peretului frontal al ghețarului, gata armate și care pot fi detonate în orice clipă prin semnal radio.

– În cît timp le poți dezamorsa?

– Numai localizarea tuturor s-ar putea să-mi ia o oră.

– Ai cinci minute la dispoziție, anunță Hollis grăbit. Dacă așteptăm mai mult, sîntem morți cu toții.

– Tot morți o să fim și dacă încărcăturile astea sar în aer și peretele de gheață se prăbușește peste vapor.

– Nu putem decît să mizăm pe surpriză, în speranța că teroriștii nu vor avea timp să declanșeze explozia. Mișcați-vă repede. Bărcuțele mele pot fi descoperite în orice moment.

– De aici, de pe buza ghețarului, vă disting ca pe niște umbre.

– Voi intrați primii, ordonă Hollis. În lipsa întunericului total care să ne camufleze cățărarea peste copastie, avem nevoie neapărat de o diversiune.

– Ne întîlnim pe puntea de promenadă la un cocteil! propuse Dillinger.

– Plătesc eu, răspunse Hollis, simțindu-se dintr-o dată mai vioi datorită speranței. Noroc!

Ibn îi văzu.

Stătea pe cheiul de încărcare a minereului împreună cu Ammar, cei patru ostatici și douăzeci de oameni din comandoul egiptean. Privea prin binoclu la aparițiile îmbrăcate complet în negru, aflate pe muchia ghețarului. Îi urmări cum alunecă în jos pe corzi, sfîșie folia de plastic și dispar înăuntru.

Lăsă binoclul puțin în jos și reglă imaginea pe oamenii adunați sub bordajul vaporului. Observă cum aruncă ancore din lansatoare mici și cum se cațără pe cordeletele acestora pînă la nivelul punții principale.

– Ăștia cine mai sînt? întrebă Ammar, stînd în picioare și privind prin binoclul lui.

– N-aș putea să-ți spun, Suleiman Aziz. Par să fie o trupă de elită. Nu aud zgomot de încăierare; probabil că

armele lor au amortizoare excelente. Asediul efectuat de ei e un exemplu de eficiență.

– Prea multă eficiență pentru gunoaiele pe care le-ar fi putut aduna Yazid sau Topiltzin în așa repezeală.

– Cred că aparțin Forțelor de Operațiuni Speciale ale americanilor.

În lumina care se intensifica, Ammar dădu afirmativ din cap.

– S-ar putea să ai dreptate, dar cum de ne-au găsit atît de repede, pentru numele lui Allah?

– Trebuie să dispărem pînă le sosesc forțele de întărire.

– Ai semnalizat să vină trenul?

– Ar trebui să sosească imediat și să ne ducă sus, la mină.

– Ce s-a întîmplat? întrebă președintele De Lorenzo. Ce se petrece aici?

Ammar îl împinse la o parte pe De Lorenzo. Pentru prima oară în voce i se strecură un ton rău prevestitor.

– Se pare că am părăsit nava la momentul oportun. Allah zîmbește! Intrușii nu au habar de prezența noastră aici.

– În 30 de minute insulița va fi un furnicar de luptători ai Statelor Unite! spuse senatorul Pitt, strîngînd calm șurubul. Vă sfătuiesc să vă predați.

Ammar se întoarse brusc și-l privi sălbatic pe senator:

– Nu e necesar, domnule senator. Nu e cazul să așteptați faimoasa cavalerie americană care să pornească la atac întru apărarea dumneavoastră. Dacă și cînd vor apare, nu vor mai avea pe cine să salveze.

– De ce nu ne-ai omorît pe vapor? întrebă Hala cu curaj.

Dinții lui Ammar scînteiară sub mască într-un zîmbet hidos și nici măcar nu consideră că e cazul să o onoreze cu un răspuns. Făcu semn din cap către Ibn:

– Detonează încărcăturile!

– Cum dorești, Suleiman Aziz! răspunse curtenitor Ibn.

– Care încărcături? întrebă senatorul. Despre ce vorbiți?

– Păi, explozibilul pe care l-am pus pe peretele ghețarului, spuse Ammar ca și cînd ar fi enunțat ceva arhicunoscut.

Gesticulă către *Lady Flamborough*:

– Ibn, dacă ești amabil!

Fără să-și clintească un mușchi de pe față, Ibn scoase dintr-un buzunar un mic emițător și îl îndreptă cu partea din față spre ghețar.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, exclamă senatorul Pitt. Nu face asta!

Ibn ezită, uitîndu-se la Ammar.

– Sînt sute de oameni pe vaporul ăla, spuse președintele Hassan, fiecare cută a feței sale exprimînd șocul. Nu aveți nici un motiv să-i ucideți!

– Nu sînt obligat să dau explicații pentru acțiunile mele nimănui de aici!

– Yazid va fi pedepsit pentru atrocitățile pe care le comiteți, murmură Hala pe un ton care trăda furia.

– Îți mulțumesc că-mi ușurezi sarcina, zise Ammar, zîmbind către Hala, a cărei față deveni confuză. De-ajuns cu atîtea explicații sentimentale! Hai, Ibn, dă-i drumul odată!

Înainte ca ostaticii înlemniți să mai poată protesta, Ibn cuplă comutatorul de alimentare de pe emițător și apăsă butonul care activa detonatoarele.

56

Explozia fu percepută ca un tunet îndepărtat. Peretele frontal al gheţarului scîrţîi şi gemu ameninţător. Apoi păru că nu se mai întîmplă nimic. Muntele de gheaţă rămase în picioare.

Ar fi trebuit să se producă explozii în opt puncte diferite în fisură, însă maiorul Dillinger şi echipa sa descoperiseră şi dezamorsaseră toate încărcăturile, cu excepţia uneia singure, în scurtul timp pe care l-au avut la dispoziţie.

Bubuitura îndepărtată se produse exact în momentul în care Pitt şi Gunn se pregăteau să-i atace pe cei doi terorişti care se străduiau să pornească vechea locomotivă de mină. Teroriştii se opriră, ascultară cîteva momente, apoi schimbară între ei cîteva cuvinte în arabă. Pe urmă rîseră şi se întoarseră înapoi la treaba lor.

– Nu ştiu ce a provocat bubuitura aia, şopti Gunn, dar sînt sigur că nu a fost o surpriză pentru ăştia doi. Se poartă ca şi cum ar fi aşteptat acest lucru.

– Parc-ar fi fost o mică explozie, replică Pitt în şoaptă.

– În mod sigur nu vine de la gheţarul care se năruie. S-ar fi zgîlţîit şi pămîntul.

Pitt privi locomotiva de linie îngustă, care era cuplată la tender şi la cinci vagonete de minereu. Era un model

care se folosea pe plantații, în uzine și în activități miniere. Pitorească, compactă și zdravănă, cu un coș înalt și ferestre rotunde la cabina mecanismului, arăta ca locomotiva din poveste, așa cum stătea acolo, pufăind norișori de aburi pe lîngă biele.

Un cunoscător al căilor ferate ar fi clasificat dispunerea garniturii ca un 0-4-0, indicînd boghiuri antrenate, urmate de patru osii motoare și nici un vagon în spatele locomotivei.

– Hai să le pregătim mecanicului și ajutorului lui o despărțire călduroasă, șopti strengărește Pitt. Doar așa se procedează între prieteni.

Gunn se uită contrariat la Pitt și dădu din cap zăpăcit înainte de a se apleca și a o lua la goană către coada trenului. Se separară și avansară pe laturile trenului, adăpostindu-se sub vagoanele de minereu. Cabina locomotivei strălucea în lumina cuptorului și Pitt gesticulă cu palma întoarsă, îndemnîndu-l pe Gunn să aștepte.

Arabul care făcea pe mecanicul era ocupat cu manevrarea valvelor și supravegherea manometrelor. Celălalt arunca cărbuni din tender, peste platformă, în cuptor. După ce aruncă o cantitate zdravănă se opri, își șterse fața de sudoare, apoi trînti și închise ușa de la cuptor cu lopata, lăsînd cabina în semiîntuneric.

Pitt își îndreptă degetul către Gunn, apoi către mecanic. Gunn îi făcu semn că a înțeles, se agăță de balustradă și se cățără pe scară în cabină.

Pitt ajunse primul. Se apropie de fochist din față și-i dădu politicos binețe.

Înainte ca fochistul luat pe nepregătite să poată răspunde, Pitt smulse lopata din mîinile arabului și-l pocni cu ea în cap.

Mecanicul începuse să se întoarcă cînd Gunn îi repezi în falcă amortizorul de zgomot fixat în gura țevii

butucănoase a puștii Heckler & Koch. Arabul căzu ca un sac cu ciment.

În timp ce Gunn pîndea să nu vină cineva, Pitt propti ambii teroriști astfel încît să atîrne prin geamurile cabinei pe jumătate afară. Pe urmă se apucă să studieze atent labirintul de țevi, pîrghii și manete.

– Asta nu mai reușești, spuse Gunn clătinînd din cap.

– Știu să pornesc și să conduc un Stanley cu aburi! spuse Pitt ofensat.

– Un ce?

– Un automobil antic, răspunse Pitt. Deschide ușa cuptorului. Am nevoie de lumină ca să citesc manometrele.

Gunn se execută și-și ținu mîinile în dreptul flăcărilor ca să le încălzească.

– Hotărăște-te mai repede, spuse cu nerăbdare. Sîntem luminați ca o trupă de balet din Las Vegas.

Pitt împinse în jos o pîrghie lungă și locomotiva alunecă un centimetru înainte.

– Așa, asta-i frîna. Cred că acum știu care-s manetele și ce fac ele. Fii atent, cînd trecem pe lîngă moara de minereu sari și te strecori înăuntru.

– Și trenul?

– Rapidul "Ghiuleaua", răspunse Pitt zîmbind larg, nu se oprește oriunde!

Pitt deblocă clichetul de pe maneta "înainte-înapoi" și o împinse, depărtînd-o de el. Apoi, ținînd deblocată maneta de admisie a aburului o deschise ușor. Locomotiva se tîrî încet înainte, urmată de troncănitul vagoanelor de minereu remorcate. Zmuci maneta pînă la capăt. Roțile motoare patinară de cîteva ori înainte de a prinde pe șinele ruginite. Cu o smucitură, trenul se puse în mișcare.

Pufăitul chinuit se înteți și, cu viteză din ce în ce mai mare, trecură zăngănind prin fața cantinei. Ușa se deschise, un terorist se aplecă în afară și ridică un braț ca și cînd ar fi

vrut să facă cu mîna. Şi-o zmuci înapoi cînd văzu cele două trupuri atîrnînd prin ferestrele cabinei. Dispăru în clădire ca tras de un zgîrci uriaş, zbierînd alarma.

Pitt şi Gunn slobozîră cîte o rafală prin geamurile şi uşa clădirii. Apoi locomotiva trecu şi se îndreptă spre moara de minereu. Pitt se uita la tren şi aproximă viteza ca fiind între 15 şi 20 km pe oră.

Pitt trase de maneta fluierului şi o legă cu un şiret de la costumul său de schi. Jetul de aburi ce trecea prin fluierul de alamă tăia aerul ca briciul.

– Fii gata să sări! zbieră către Gunn peste şuierul asurzitor.

Gunn nu mai răspunse. Privea piatra sfărîmată care fugea pe lîngă ei ca şi cînd ar fi văzut-o dintr-un avion cu reacţie, de la o mie de metri.

– Acum! ţipă Pitt.

Atinseră pămîntul din viteză, derapînd şi alunecînd, dar reuşind nu se ştie cum să rămînă în picioare. Fără nici o ezitare, nici o pauză ca să respire, alergară de-a lungul trenului şi drept în sus pe treptele morii de minereu, fără oprire, pînă cînd se împiedicară de prag şi căzură de-a valma, pe podea, înăuntru.

Primul lucru pe care Pitt îl văzu era Giordino, stînd deasupra lui, cu arma ţinută neglijent cu ţeava în sus.

– Te-am mai văzut aruncat afară din cîteva cîrciumi destul de mizerabile, zise Giordino cu acreală, da' asta-i prima dată cînd văd că te-aruncă şi din tren!

– Nu-i mare brînză! zise Pitt adunîndu-se de pe jos. Nici măcar n-aveau vagon-restaurant.

– Împuşcăturile erau de la voi sau de la ei?

– De la noi.

– Ne sosesc oaspeţi?

– Ca viespile turbate dintr-un viespar stîrnit, replică Pitt. Nu prea avem timp să ne pregătim pentru asediu.

– Dumnealor ar cam trebui să aibă grijă cum ochesc, că s-ar putea să-şi strice elicopterul!

– Asta-i un avantaj de care trebuie să profităm la maxim.

Findley terminase de legat paznicii şi pe cei doi mecanici la un loc în centrul podelei şi se ridică.

– Unde să-i pun?

– Acolo pe podea sînt cît se poate de în siguranţă, răspunse Pitt. Se uită iute de jur împrejur la spaţiul cavernos al clădirii cu moara de minereu în mijloc.

– Al, tu şi cu Findley adunaţi orice mobilă şi echipament pe care le puteţi căra şi transformaţi moara de minereu într-un fort. Rudi şi cu mine îi întîrziem cît de mult putem.

– Un fort într-un fort! zise Findley.

– Ar trebui 20 de oameni ca să apere o clădire atît de mare, explică Pitt. Singura speranţă a teroriştilor de a-şi recaptura elicopterul intact este să zdrobească uşa principală şi să ne invadeze în masă. O să lovim cît de mulţi putem de la ferestre şi apoi ne retragem în moară unde vom organiza ultima tranşee de rezistenţă.

– Mă simt ca Davy Crockett la Alamo, gemu Giordino.

Findley şi Giordino se apucară să fortifice moara uriaşă în timp ce Pitt şi Gunn se instalau pe poziţie la ferestrele din colţurile opuse ale clădirii. Soarele începuse să-şi reverse razele pe pantele din cealaltă parte a muntelui. Întunericul aproape că dispăruse.

Pitt putea să simtă valul de nelinişte care-i scălda mintea. De unde erau, puteau să-i împiedice să scape pe arabii care-i înconjurau în grabă, dar dacă teroriştii de pe vapor îi păcăleau pe cei din Forţele Speciale şi se repezeau către mină, el şi amărîta lui forţă de apărare ar fi fost copleşiţi.

Se uită întunecat prin fereastră la locomotiva mică ce se repezea pe șine în ultima ei cursă, mărindu-și inerția cu fiecare rotire a roților de tracțiune. Pe coș ieșeau scîntei în timp ce o pală de fum se ridica într-o parte, dusă de vînt din travers. Vagoanele de minereu troncăneau și se bălăngăneau pe șina îngustă. Sunetul fluierului trecea de la un țipăt ascuțit la un vaiet trist, ca al unui suflet rătăcit în infern, pe măsură ce trenul se pierdea în depărtare.

57

În ochii lui Ammar se puteau citi clar șocul și dezamăgirea cînd realiză că peretele frontal al gheţarului nu va cădea. Se răsuci brusc către Ibn.

– Ce s-a întîmplat? întrebă cu vocea schimbată de furie. Trebuia să fie o salvă de explozii.

Faţa lui Ibn era împietrită.

– Mă cunoşti bine, Suleiman Aziz. Eu nu fac greşeli! Încărcăturile ar fi trebuit să explodeze. Probabil că grupa de comando pe care am văzut-o coborînd de pe gheţar pe vapor a dat peste ele şi le-a dezamorsat pe celelalte.

Ammar îşi îndreptă ochii către cer, îşi repezi braţele în sus, le lăsă să cadă şi spuse filozofic:

– Ce ciudat împleteşte Allah firul vieţii omului! Apoi, încet, pe faţă i se întinse un zîmbet. Şi totuşi putem face gheţarul să cadă. De îndată ce elicopterul nostru decolează, putem trece pe deasupra să aruncăm nişte grenade în fisura din gheaţă.

Ibn îi răspunse cu acelaşi zîmbet.

– Allah nu ne-a părăsit, spuse el cu smerenie. Nu uita că noi sîntem în siguranţă aici, pe ţărm, în timp ce mexicanilor le-a revenit sarcina de a se lupta cu americanii.

– Da, ai dreptate, prietene. Trebuie să-i fim recunoscători lui Allah pentru salvarea noastră sosită în momentul oportun.

Ammar privi plin de dispreț către navă.

– Vom vedea în curînd dacă zeii azteci ai căpitanului Machado pot să-l protejeze.

– Ce vierme, și ăsta... Deodată Ibn se opri și ciuli urechea, apoi privi în sus spre munte. Se aud împușcături dinspre mină.

Ammar ascultă, dar ceea ce auzi el era altceva – vaietul îndepărtat al fluierului locomotivei. Era un sunet continuu care se auzea din ce în ce mai tare. Apoi văzu dîra de fum și privi uluit cum trenul țîșni pe munte la vale, clătinîndu-se nebunește pe serpentine înainte să dea năvală pe panta în linie dreaptă ce ducea către chei.

– Ce fac nebunii ăia acolo? exclamă Ammar cînd văzu trenul venind duduind și auzi fluierul umplînd răsăritul de ziuă cu țipătul său ascuțit.

Teroriștii și ostatecii lor nu erau pregătiți pentru incredibilul spectacol ce năvălea asupra lor ca un monstru.

– Allah să ne apere! spuse unul din ei cu o voce aspră.

– Scapă cine poate! strigă Ibn.

El a fost primul care și-a revenit din uluială și a început să strige celorlalți să elibereze liniile. Era un haos total, fiecare încerca să fugă de pe linii în timp ce vagoanele de minereu trase de locomotiva scăpată de sub control, cu bielele mișcîndu-se nebunește, năvăli pe chei.

Pilonii și podețul de lemn se cutremură la izbitura bruscă. Vagonul de minereu de la coadă sări de pe șine, dar rămase agățat și continuă să fie tîrît pe planșeul smolit, așa cum un copil neascultător este tras de urechi, țipînd. Nori de scîntei se împrăștiau de sub roțile de oțel care scîrțîiau pe șine. Apoi locomotiva ajunse la capătul șinelor și se prăvăli dincolo de marginea cheiului.

Trenul se arcui odată prin aer într-o mișcare înceată înainte ca locomotiva să se scufunde în cele din urmă în fiord. În mod miraculos, cazanul nu explodă cînd pereții lui încinși fură învăluiți de apa înghețată. Locomotiva dispăru cu un șuierat puternic, învăluită într-un nor de

aburi și urmată de vagoanele de minereu care se prăvăleau unul peste altul într-un zgomot asurzitor de metal contorsionat.

– Corpurile oamenilor noștri atîrnau în afara cabinei, zise Ammar. I-ai văzut?

– I-am văzut, Suleiman Aziz.

– Așa se explică împușcăturile pe care le-am auzit acum un minut, spuse Ammar alb de furie. Probabil că oamenii noștri sînt atacați acolo la mină. Am mai avea o șansă să scăpăm dacă ne grăbim și îi ajutăm înainte ca elicopterul să fie și el avariat.

Ammar se opri doar atît cît să-i ordone unuia din oamenii săi să rămînă în ariergardă cu prizonierii. Porni în pas alergător pe linia îngustă, urmat în șir indian de ceilalți membri ai echipei sale de teroriști care abia țineau pasul cu el.

În mintea lui Ammar creștea teama și nesiguranța. Dacă elicopterul ar fi fost distrus, n-ar mai fi avut scăpare și nici un loc unde să se poată ascunde pe insula pustie. Forțele Speciale americane i-ar fi vînat pînă la unul sau i-ar fi lăsat să înghețe sau să moară de foame.

Ammar era hotărît să supraviețuiască, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-l ucide pe Yazid și a-l găsi pe diavolul care îl hăituise pînă la Insula Santa Inez și îi dăduse peste cap planurile sale meticuloase.

Zgomotul de luptă crescu și reverberă pe coasta muntelui în jos. Gîfîia din greu din cauza efortului de a alerga la deal, dar scrîșni din dinți și lungi pasul.

*

Căpitanul Machado stătea în camera timonei cînd auzi și realmente simți detonarea surdă din ghețar. Pentru un moment înțepeni, ascultînd încordat, dar singurul sunet pe care îl auzi era ticăitul ușor al ceasului mare aflat deasupra hublourilor punții de comandă.

Apoi brusc păli. Ghețarul, gîndi el, e gata să se năruie.

Machado se repezi în compartimentul radio și îl găsi pe unul din oamenii săi privind timp telelmprimatorul.

Își ridică privirea inexpresivă către Machado cînd acesta intră pe ușă.

– Mi s-a părut că am auzit o explozie.

O crampă de suspiciune se răsuci în stomacul lui Machado.

– L-ai văzut pe telegrafistul egiptean sau pe șeful lor?

– N-am văzut pe nimeni.

– Nici-un arab?

– Nu, în ultima oră. Operatorul radar se opri. Nu am văzut pe nici unul din ei de cînd am plecat din sala de mese și am intrat în cart. Ei ar trebui să-i păzească pe prizonieri și să patruleze pe punțile exterioare, fiindcă astea sînt sarcinile pentru care s-au oferit ca proștii.

Machado privi gînditor către scaunul gol al radiotelegrafistului.

– Poate că n-au fost chiar așa de proști.

Se apropie de pupitrul din fața timonei și privi prin fantele înguste tăiate în învelișul de plastic chiar în dreptul hublourilor din cabina timonei. Acum era îndeajuns de multă lumină pentru a putea vedea partea din față a navei.

Ochii lui văzură mai multe spărturi în plastic. Mult prea tîrziu observă corzile care atîrnau din vîrful gheșarului pînă în spărturi. Și tot prea tîrziu făcu stînga împrejur pentru a da alarma prin sistemul de comunicații interioare al navei.

Dar întepeni fără să mai apuce să scoată un sunet.

În cadrul ușii stătea un bărbat.

Era îmbrăcat complet în negru, iar mîinile și ceea ce se putea vedea din fața acoperită de ochelari de ski erau deasemenea înnegrite. La gît îi atîrnau ochelarii de vedere de noapte. Purta o vestă antiglonț mare, cu multe buzunare și agățători, conținînd grenade cu fragmentație și ofensive,

trei cuțite cu aspect ucigător și o mulțime de alte instrumente criminale.

Ochii lui Machado priviră cruciș dintr-o dată.

– Și tu cine mai ești? întrebă el, știind prea bine că se află față în față cu moartea.

În timp ce vorbea, scoase fulgerător un pistol-automat de 9 mm dintr-un toc de la subțioară și trase un foc.

Machado era bun. Wyatt Earp, Doc Holiday și Bat Masterson ar fi fost mîndri de el. Glonțul îl nimeri pe intrus drept în mijlocul pieptului.

Dacă ar fi avut o vestă antiglonț de tip vechi, numai forța loviturii ar fi putut să-i rupă o coastă sau să-i provoace un stop cardiac. Însă vesta pe care o purtau cei de la forțele speciale era de cel mai modern tip. Ar fi putut să pareze chiar și o salvă de calibrul 308 NATO și să distribuie impactul în așa fel încît să nu provoace decît o vînătaie.

Dillinger se scuturase ușor datorită glonțului, făcu un pas înapoi și apăsă trăgaciul carabinei Heckler & Koch, totul într-o singură mișcare.

Și Machado purta o vestă, dar de tip vechi. Salva lui Dillinger străpunse vesta și îi sfîșie pieptul. Spinarea lui se încovoie ca un arc încordat și se clătină pe spate, prăbușindu-se pe scaunul comandantului și apoi pe podea.

Paznicul mexican ridică mîinile în sus și strigă:

– Nu trage! Sînt neînarmat...

Salva scurtă a lui Dillinger străpunse gîtul mexicanului și îi întrerupse pledoaria, trîntindu-l pe coloana compasului, unde rămase atîrnînd ca o păpușă de cîrpă.

– Nu mișca că trag, spuse Dillinger cu înfrigurare.

Sergentul Foster trecu pe lîngă maior și se uită în jos la teroristul mort.

– E mort, domnule.

– L-am somat, spuse Dillinger în treacăt, în timp ce își schimba încărcătorul.

Foster întoarse cadavrul cu piciorul cu fața în jos. Dintr-o teacă aflată sub guler alunecă un cuțit lung care zăngăni pe punte.

– Intuiție, domnule maior? întrebă Foster.

– N-am avut niciodată încredere într-un om care spune că e neînarmat.

Brusc, Dillinger se opri și ascultă. Amîndoi auziră același lucru în același timp și se priviră unul pe altul nedumeriți.

– Ce naiba a fost asta? întrebă Foster.

– Deși au dispărut cu 30 de ani înainte de a mă naște eu, sînt gata să jur că este fluierul de la o locomotivă cu aburi.

– Parcă ar coborî din munte de la vechea mină.

– Credeam că e o mină abandonată.

– Oamenii de la ACMS trebuiau să aștepte acolo pînă cînd nava ajungea în mîinile noastre.

– Și de ce s-ar apuca să pună în funcțiune o locomotivă veche?

– Nu știu. Dillinger se opri și privi cufundat în gînduri, în mintea lui făcîndu-se deodată lumină. Doar dacă nu încearcă să se spună ceva.

Explozia de pe ghețar îi surprinse pe Hollis și pe ai săi în sala de mese imediat după un aprig schimb de focuri.

Echipa sa de scufundători își croise drumul prin plastic și găsise un coridor îngust între falsele containere. Trecură precauți printr-o ușă într-un bar gol și un fumuar de lîngă sala de mese, se răspîndiră ascunzîndu-se după coloane și după mobilă, patru oameni acoperind scările și doi lifturile, și surprinseră echipa de teroriști mexicani ai lui Machado.

Cu excepția unuia singur, toți teroriștii erau la pămînt. Acesta încă mai stătea în picioare în locul în care fusese lovit, în ochii lui muribunzi reflectîndu-se ura și o vagă

uluială. Apoi corpul său se prăbuşi pe covor, pătînd textura bogată cu sînge.

Hollis şi echipa lui avansară păşind cu grijă peste şi în jurul cadavrelor. Trosnetul peretului de gheaţă răsună în interiorul navei îngheţîndu-le sîngele în vine şi zornăind cîteva sticle şi pahare ce rămăseseră întregi în barul cu decoraţiuni.

Oamenii de la operaţiuni speciale se priviră preocupaţi unii pe alţii, apoi se uitară toţi către colonelul lor, dar nici unul nu se clinti.

– Probabil că echipei maiorului Dillinger i-a scăpat una dintre încărcături, murmură Hollis calm.

– Ostaticii nu sînt aici, domnule colonel, spuse unul dintre oamenii lui. Toţi par să fie terorişti.

Hollis privi cîteva din feţele cadavrelor. Nici una dintre ele nu părea să provină din Orientul Mijlociu. Trebuie să fie gruparea de pe *General Bravo*, gîndi el.

Se întoarse şi scoase dintr-un buzunar o copie a planului punţilor vaporului, o studie în grabă, în timp ce vorbea în radiotelefonul său.

– Domnule maior, raportaţi-vă situaţia.

– Am întîlnit pînă aici doar rezistenţă redusă, răspunse Dillinger. Avem numai 4 terorişti. Camera timonei este în siguranţă şi am eliberat peste 100 de membri ai echipajului care erau încuiaţi în cala de bagaje. Îmi pare rău că nu am găsit toate încărcăturile explozive.

– Aţi făcut treabă bună. Bine că aţi reuşit să dezamorsaţi îndeajuns de multe încît gheţarul să nu poată fi aruncat în aer. Mă îndrept către apartamentele de lux pentru a elibera pasagerii. Ordonaţi echipajului de la maşină să se întoarcă la locurile lor şi să dea drumul la curent. Nu trebuie să întîrziem sub stînca de gheaţă nici un minut mai mult decît strictul necesar. Aveţi grijă de voi. Am capturat alţi 16 terorişti, toţi latino-americani. Trebuie să mai fie încă vreo 20 de arabi pe navă.

– Ar putea fi pe țărm, domnule colonel.

– Ce te face să crezi asta?

– Am auzit fluierul unei locomotive acum cîteva minute. I-am ordonat unuia din oamenii mei să se urce pe catargul radarului și să verifice. El a raportat că de pe munte, de la mină, coboară un tren cu viteza unei bile de popice. De asemenea, am mai văzut cum a sărit de pe un chei pe care se aflau vreo două duzini de teroriști.

– Lasă asta acum. Hai mai întîi să salvăm ostatecii și ne vom ocupa de țărm după ce nava este în siguranță.

– Am înțeles.

Hollis își conduse oamenii pe scara principală și se deplasară în liniște pe holul dintre cabine. Deodată, ei au înghețat în locurile în care erau cînd unul din lifturi se ridică bîzîind de la o punte inferioară. Ușa se deschise și un terorist ieși din lift fără să aibă habar de asediu. Deschise gura, și asta fu singura mișcare pe care a apucat să o facă înainte ca unul din oamenii lui Hollis să-l izbească cu putere în cap cu amortizorul armei.

Spre surprinderea lor, nu existau alți paznici la ușile cabinelor. Oamenii au început să intre izbind ușile cu piciorul și găsiră pe consilierii egipteni și mexicani și pe ceilalți membri ai echipajelor prezidențiale, dar nici urmă de Hassan și de De Lorenzo.

Hollis sparse ultima ușă de pe coridor, țîșni înăuntru și se găsi în față cu 5 bărbați îmbrăcați în uniforma navei. Unul dintre ei făcu un pas înainte și-l privi pe Hollis cu dispreț.

– Nu știi să folosești clanța de la ușă? spuse el privindu-l pe Hollis cu suspiciune.

– Tu trebuie să fii comandantul Oliver Collins.

– Da, sînt Collins, dacă vrei să știi.

– Îmi cer scuze pentru ușă. Sînt colonelul Morton Hollis, de la Forțele Speciale.

– Isuse, un american, exclamă secundul Finney.

Fața lui Collins se lumină și el se repezi să-i scuture mîna lui Hollis.

– Vă cer scuze, domnule colonel. Am crezut că sînteți unul dintre ei. Ce bucuroși sîntem să vă vedem.

– Cîți teroriști sînt? întrebă Hollis.

– După ce au venit la bord și mexicanii de pe *General Bravo*, cred că vreo 40.

– Noi n-am numărat decît vreo 20.

Pe fața lui Collins se putea citi tensiunea prin care trecuse. Arăta extenuat, dar încă se mai ținea pe picioare.

– I-ați eliberat pe cei doi președinți, pe senatorul Pitt și pe domnișoara Kamil?

– Mi-e teamă că încă nu i-am găsit.

Collins țîșni pe lîngă el în coridor.

– Erau ținuți prizonieri în apartamentul de lux din capătul coridorului.

Hollis se dădu într-o parte, surprins.

– Nu e nimeni acolo, spuse el sec. Deja am verificat puntea asta.

Comandantul intră în fugă în apartamentul gol, dar nu văzu decît cearceafurile șifonate și ușoara dezordine care rămîne de obicei în urma pasagerilor. Ținuta lui pînă atunci țeapănă dispăru și păru absolut uluit.

– Dumnezeule, i-au luat.

Hollis vorbi în microfonul său.

– Maior Dillinger.

Îi trebuiră 5 secunde lui Dillinger ca să răspundă.

– Vă aud, domnule colonel. Spuneți.

– Ați luat contact cu inamicul?

– Deloc. Cred că i-am adunat pe toți.

– Cel puțin 20 de teroriști și pasagerii cei mai importanți lipsesc. Ai aflat ceva despre ei?

– Nu. Nici urmă.

– Bine. Termină verificarea navei și cere echipajului să o scoată în larg.

– Asta nu se poate, spuse Dillinger solemn.

– Sînt probleme?

– Nenorociții ăștia și-au făcut de cap în compartimentul de mașini. Au zdrobit totul. Ne va lua o săptămînă pînă vom pune nava în funcțiune.

– N-avem curent deloc?

– Regret, domnule colonel. Asta-i situația. Motoarele astea nu ne mai pot duce. Și, în plus, au distrus și generatoarele, pe lîngă cele auxiliare.

– Atunci trebuie să transportăm pasagerii și echipajul cu bărcile de salvare, folosind vinciurile manuale.

– Nici asta nu se poate, domnule colonel. Avem de-a face cu niște adevărați sadici. Au distrus și bărcile de salvare. Le-au spart fundurile.

Raportul funest al lui Dillinger fu întrerupt de un huruit profund venit dinspre ghețar, care străbătu nava ca un bubuit de tobă. De data asta nu s-a mai produs nici o vibrație, ci doar acea uruitură care, transformată în bubuit, le-a înghețat inimile. A durat aproape un minut pînă cînd în cele din urmă s-a stins.

Hollis și Collins erau fără îndoială bărbați curajoși amîndoi, dar fiecare putu să citească teama în ochii celuilalt.

– Ghețarul stă să se rupă, spuse Collins întunecat. Singura noastră șansă ar fi să desprindem lanțurile ancorelor și să ne rugăm ca mareea să ne ducă în largul fiordului.

– Ascultă-mă pe mine, n-o să vezi reflux aici în următoarele 8 ore, spuse Hollis. Vorbești cu un cunoscător.

– Ești plin numai de vești bune, nu-i așa, domnule colonel.

– Nu arată prea încurajator.

– Nu arată prea încurajator, repetă Collins. Ăsta-i tot ce ai de spus? Sînt aproape 200 de oameni la bordul lui *Lady Flamborough*. Trebuie să-i evacuăm imediat.

– Nu am o baghetă magică cu care să fac ghețarul să dispară, explică Hollis calm. Tot ce pot să fac este să iau pe cîțiva în bărcile pneumatice și să chem elicopterele să-i ia pe ceilalți. Dar asta ne-ar lua încă o oră.

Vocea lui Collins deveni dură și nerăbdătoare.

– Atunci propun să treci la treabă cît încă sîntem în viață.

Se opri cînd Hollis ridică brusc mîna pentru a-i face semn să tacă.

Ochii lui Hollis se îngustară uimiți în momentul în care o voce necunoscută îi bubui în cască.

– Colonele Hollis, sînt pe frecvența voastră? Recepție.

– Ăsta cine dracu mai e? izbucni Hollis.

– Sînt comandantul Frank Stewart de pe vasul ACMS *Sounder*, la dispoziția dumneavoastră. Pot să vă ofer o plimbare?

– Stewart! strigă colonelul. Unde ești?

– Dacă ai putea să vezi prin plasticul ăla idiot care atîrnă pe suprastructura voastră, m-ai zări navigînd în fiord la o jumătate de kilometru în babordul tău.

Hollis oftă ușurat și dădu din cap către Collins.

– O navă se îndreaptă către noi. Ai vreo instrucțiune?

Collins îl privi fix, mut de neîncredere. Apoi îi spuse repezit.

– Doamne sfinte, sigur că da! Spune-i să ne ia la remorcă.

Lucrînd cît de repede puteau, oamenii lui Collins au desprins lanțurile ancorelor de la prova și de la pupa și au pregătit parîmele de remorcaj.

Într-o superbă demonstrație de îndemînare marinărească, Stewart aduse pupa lui *Sounder* sub prova lui *Lady Flamborough* dintr-o singură pasă. Două parîme grele de remorcaj fură lăsate de echipajul navei de pasageri

şi imediat amarate pe babalele navei de cercetare. Nu era cea mai perfectă poziţie de remorcaj, dar vapoarele nu urmau să străbată distanţe prea mari şi prin furtuni, iar soluţia temporară fu rezolvată în cîteva minute.

Stewart dădu comanda de "încet înainte" pînă cînd parîmele de remorcaj se întinseră. Pe urmă mări viteza pînă la "toată maşina înainte", în timp ce se uita peste umăr cu un ochi la gheţar şi cu celălalt la nava de pasageri. Cele două elici cicloidale ale lui *Sounder*, una la prova şi alta la pupa, băteau apa în timp ce motorul Diesel, enorm, se chinuia sub sarcină.

Avea jumătate din tonajul lui *Lady Flamborough* şi nu fusese proiectată pentru misiuni de remorcaj, dar se chinuia şi reuşea ca un cal de călărie la un concurs de tracţiune, pe coş scoţînd nori negri.

La început nimic nu păru să se întîmple, apoi, uşor, imperceptibil, sub etrava lui *Sounder* apăru o urmă de spumă. Se mişcă, trăgînd nava de pasageri care se lăsa cu greu trasă din umbra gheţarului.

În ciuda pericolului, pasagerii, echipajul şi luptătorii de la Forţele Speciale rupseră camuflajul de plastic şi stăteau pe punţi privind şi încurajînd deplasarea chinuită a lui *Sounder*. Zece metri, apoi douăzeci, o sută; distanţa dintre navă şi gheaţă se mărea cu încetineală agonizantă.

Apoi în cele din urmă, *Lady Flamborough* ajunse în afara oricărui pericol.

Toată lumea de la bordul celor două nave scoase chiote de bucurie, al căror ecou străbătu fiordul în sus şi în jos. Mai tîrziu, comandantul Collins va numi acest eveniment "Chiotul care a rupt cocoaşa cămilei."

Un trosnet puternic urmă vocilor vesele şi se amplifică într-un huruit bubuitor. Celor care priveau li se păru că cerul era încărcat cu electricitate. Apoi întreaga faţadă a muntelui de gheaţă se nărui şi plonjă în fiord, ca un supertanc petrolier lansat la apă din greşeală pe un bord

Apa plesni și fierse și se înălță într-un val de trei metri care străbătu fiordul și ridică cele două nave ca pe două dopuri de plută înainte de a le împinge către largul mării.

Aisbergul nou născut și monstruos se instală în canalul adînc al fiordului, gheața scînteind ca un covor de diamante portocalii în soarele dimineții. Apoi ecoul huruitului reveni, izbind din nou urechile privitorilor încremeniți, care încă nu puteau să creadă că printr-o minune erau încă în viață.

58

La început a fost o confuzie totală, cu multe strigăte şi împuşcături la întîmplare. Egiptenii nu aveau habar de numărul celor care trăgeau în ei în cantină în timpul trecerii trenului. Ei au stins luminile şi au tras în umbrele dimineţii pînă cînd şi-au dat seama că umbrele nu răspundeau cu împuşcături.

Asupra drumurilor desfundate dintre clădirile de lemn se lăsă o tăcere nefirească. Timp de cîteva minute, teroriştii egipteni n-au încercat să părăsească cantina.

Şi apoi, deodată, jumătate de duzină de oameni – doi prin faţă şi patru prin spatele clădirii – ţîşniră pe uşi, tîrîndu-se, alergînd aplecaţi şi plonjînd înainte pentru a se ascunde în spatele unor adăposturi alese dinainte. Odată poziţiile ocupate, lansară un cerc de foc pentru a-i acoperi pe ceilalţi, care veniră pe urmele lor.

Şeful lor, un bărbat înalt cu un turban negru, dirija mişcările oamenilor suflînd scurt într-un fluier. După un început greoi, gruparea teroristă egipteană era exact lucrul de care se temea Pitt – bine antrenată, cu experienţă şi dură. În ce priveşte lupta de stradă, din casă în casă, ei erau cei mai buni din lume. Pe deasupra mai erau şi bine conduşi. Şeful cu turban negru era competent şi metodic.

Verificară casă cu casă, luînd-o către moara de minereu, pînă cînd o înconjurară ca într-o semilună. Ucigaşii aleşi pe sprînceană ai lui Ammar nici nu se gîndeau să atace la întîmplare. Se mişcau pe furiş, urmărindu-şi cu încăpăţînare scopul.

Şeful lor strigă în arabă. Cînd nu primi nici un răspuns, un alt terorist strigă din alt loc. Pitt bănuia în mod corect că îi chemau pe mecanicii şi pe paznicii care fuseseră în moară.

Erau acum prea aproape ca Pitt să riste să apară la fereastră. Îşi scoase capişonul de schior şi haina luată de la teroriştii şi le aruncă grămadă pe jos, apoi se scormoni prin buzunarele jachetei de schi şi scoase o oglinjoară la care se ataşa un mîner telescopic. O ridică uşor deasupra pervazului ferestrei lungind mînerul şi o răsuci ca pe un periscop.

Găsi ţinta pe care o căuta, 90% camuflată, dar destul de la vedere ca să permită o lovitură mortală.

Pitt împinse pîrghia selectoare de la "foc-cu-foc" la "automat". Apoi se înălţă grijuliu, ochi şi apăsă trăgaciul.

Bătrînul Thompson cel ameninţător îşi scuipă gloanţele ucigaşe. Turban-Negru făcu brusc doi sau trei paşi, cu faţa golită de înţelegere; pe urmă corpul i se muie, căzu înainte şi înţepeni în ţărînă.

Pitt se trase înapoi, lăsă puşca şi privi din nou prin oglindă. Teroriştii nu se mai vedeau. Pînă la unul se ascunseseră în spatele clădirilor sau se tîriseră cu furie sub echipamentul abandonat şi ruginit de minerit. Pitt ştia că ei nu aveau de gînd să se lase păgubaşi. Se aflau încă acolo, afară, la fel de periculoşi ca totdeauna, aşteptînd instrucţiuni de la cel de-al doilea la comandă.

Gunn acţionă la inspiraţie şi pompă o salvă de zece prin uşa subţire de lemn a unui şopron de peste drum. Uşa se deschise încetişor, împinsă de un cadavru proaspăt care se răsuci şi căzu.

Cu toate acestea, nimeni nu răspunse cu foc. Pe ăştia nu-i prosteşte nimeni, gîndi Pitt. Acum, că arabii îşi dădeau seama că nu luptau cu o grupare superioară numeric, ci erau hărţuiţi de un grup mititel, îşi foloseau pe îndelete timpul ca să se regrupeze şi să aleagă variante de atac.

De asemenea îşi dădeau seama că asediatorii lor necunoscuţi le capturaseră elicopterul şi erau blocaţi în moara de minereu.

Pitt se aplecă, se îndepărtă şi se ghemui pe vine lîngă Gunn.

– Care-i situaţia în partea ta?

– E linişte. Aştia joacă în mod clasic. Şi nu au chef să-şi zgîrie elicopterul.

– Cred că au intenţia să facă o diversiune la intrarea principală ca apoi să atace prin biroul lateral.

Gunn încuviinţă din cap:

– Pare logic. Ar cam fi timpul să găsim un adăpost mai bun şi oricum mai departe de ferestrele astea. Unde vrei să mă aşez?

Pitt privi pasarelele de sub acoperişul halei. Îi arătă un şir de luminatoare ce înconjurau turnul unei macarale.

– Urcă-te sus şi veghează. Cînd încep atacul, ţipă; şi întîmpină-i cu salve concentrice cînd vor să intre pe uşa principală. Pe urmă mişcă-ţi fundul repede pînă aici, jos. Aştia n-or să aibă nici un scrupul cînd o să fie vorba să strice zugrăveala, atîta timp cît nu-şi ating elicopterul.

– M-am dus.

Pitt se îndreptă către biroul lateral, se opri pe prag şi se întoarse către Giordino şi Findley.

– Ceva progrese? întrebă.

Giordino se opri din lucrul cu lopata în resturile de steril din care ridică un soi de baricadă.

– Îmi iau angajamentul că voi termina Fortul Giordino la termen!

Findley se opri din lucru şi se zgîi la el:

– F e înainte de G; la fel va fi şi Fortul Findley!

Giordino îl privi morocănos pe Findley un moment lung, înainte de a se întoarce la lucru:

– Fortul Findley dacă pierdem. Fortul Giordino dacă învingem.

Clătinîndu-şi capul înspăimîntat, Pitt se minună cum de fusese binecuvîntat cu aşa prieteni incredibili. Ar fi vrut să le spună ceva, să-şi exprime sentimentele de gratitudine pentru faptul că îşi riscau viaţa ca să oprească o bandă de nelegiuiţi cînd ar fi putut foarte bine să fugă acolo unde era bine, să se ascundă şi să aştepte să vină echipa lui Hollis. Dar ei ştiau deja: oameni ca ei nu aveau nevoie de cuvinte de apreciere şi nici de încurajări. Aici vor sta şi aici vor lupta pînă la sfîrşit. Pitt se rugă la Dumnezeu ca nici unul dintre ei să nu moară fără folos.

– Lăsaţi cearta pe mai tîrziu, le ceru. Şi faceţi o comisie de recepţie, dacă trec peste mine.

Se întoarse şi intră în biroul umed şi cu miros de mucegai. Îşi verifică Thompson-ul şi îl puse alături. După ce construi repede o baricadă din două birouri răsturnate, un fişier metalic şi o sobă burduhănoasă de tuci, se întinse pe podea şi începu să aştepte.

Nu trebui să aştepte prea mult. Cam după un minut, un zgomot uşor de pietriş mişcat afară îl făcu să înţepenească în aşteptare. Sunetul se stinse... apoi se produse din nou, uşor, dar sesizabil. Îşi ridică Thompson-ul şi îl propti pe fişier.

Prea tîrziu, Gunn anunţă cu un ţipăt, cînd dintr-o dată un obiect zdrobi oberlihtul de deasupra uşii şi căzu, rostogolindu-se pe podea. Un al doilea urmă imediat. Pitt se aplatizâ pe podea şi încercă să intre în peretele fişetului, blestemîndu-şi lipsa de prevedere.

Zgomotul exploziei ambelor grenade fu asurzitor. Biroul erupse într-un torent vertical de mobilă fărîmiţată,

lemne care zburau şi hîrtie îngălbenită. Peretele exterior se prăbuşi în afară şi cea mai mare parte a tavanului se năruí.

Pitt era ameţit de unda de şoc şi asurzit de bufnitura exploziilor gemene. Nu mai avusese experienţa unei explozii în spaţiu închis şi era amorţit pînă în vîrful degetelor de la picioare.

Soba pîntecoasă preluase cea mai mare parte a forţei schijelor şi chiar deşi i se mai putea recunoaşte forma, era plină de găuri cu margini zdrenţuite. Fişierul era îndoit şi răsucit, iar birourile erau şi ele mutilate; cu toate acestea, singurele vătămături evidente pe care Pitt le descoperi pe pielea proprie erau o tăietură subţire dar adîncă în pulpa stîngă şi o gaură de 5 cm în obraz.

Biroul dispăruse şi în locul lui rămăsese o grămadă de gunoaie fumegînde, şi pentru un cumplit moment Pitt trăi viziunea imobilizării în focul dezlănţuit. Dar doar pentru un moment – lemnul clădirii vechi, îmbibat de ploaie fumega uşurel în cîteva locuri, dar refuza să ia foc.

Forţîndu-şi conştient voinţa, Pitt trecu Thompson-ul pe "foc automat" şi ţinti către resturile de aşchii care fuseseră uşa biroului. Sîngele îi curgea pe obraz şi sub guler. Nici nu clipi cînd peste capul lui se dezlănţuiră salvele pornite din armele celor patru indivizi care năvăliseră prin găurile apărute în peretele exterior.

Pitt nu simţi nici teamă şi nici remuşcare cînd trase o salvă lungă, ce-i zvîrli pe atacatori cum aruncă tornada copacii din faţa ei. Armele le zburară din mîini, în timp ce braţele li se agitau precum cele ale dansatorilor cuprinşi de frenezie pe o scenă, şi se răsuciră nebuneşte spre podeaua acoperită cu resturi.

Încă trei teroriştí urmară primului val şi fură seceraţi cu aceiaşi lipsă de îndurare de către Pitt – toţi, cu excepţia unuia, care reacţionă cu o incredibilă rapiditate şi se aruncă în spatele sofalei zdrenţuite din piele.

Bubuituri ca de tun izbucniră în urechile lui Pitt în timp ce Findley îngenunche în spatele lui şi trase trei încărcături din puşca grea în partea de jos a sofalei. În aer zburară bucăţi de piele, umplutură de cîlţi şi aşchii de lemn. Urmă un moment de nemişcare, apoi unul din braţele teroristului se întinse fără viaţă pe sub picioarele sculptate ale sofalei.

Giordino îşi făcu apariţia prin fum şi iz de praf de puşcă, îl apucă pe Pitt de subsuori şi îl trase înapoi în hală, în spatele vechii maşinării.

– De ce trebuie să faci de fiecare dată atîta mizerie? spuse zîmbind. Apoi faţa i se înmuie de grijă. Te doare rău?

Pitt îşi şterse sîngele de pe obraz şi privi în jos către pata purpurie care se lăţea prin ţesătura care îi acoperea piciorul.

– Fir-ar... Aşa de buni pantaloni de schi... şi s-au dus. Asta chiar că mă scoate din sărite!

Findley îngenunche, tăie cracul pantalonului şi începu să bandajeze rana.

– Mare noroc ai avut că ai supravieţuit exploziei numai cu cîteva tăieturi!

– Timpit am fost că nu m-am gîndit la grenade, zise Pitt cu amărăciune. Trebuia să-mi dau seama.

– N-are rost să te învinuieşti singur. Giordino dădu din umeri. Nu-i genul de muncă pe care-l practicăm.

Pitt se uită în sus.

– Mai bine să ne băgăm în cap, dacă mai vrem să fim prezenţi la apel cînd vor apare băieţii din Forţele Speciale.

– Aştia nu mai încearcă încă un atac din aceeaşi direcţie, spuse Findley. Explozia a distrus scările de afară. Şi dacă încearcă să escaladeze trei metri de dărîmături, or să fie ca ţintele de la bilci.

– Asta ar fi cel mai bun moment să umflăm elicopterul şi să o întindem naibii de-aici, zise Findley nefericit.

– Știrile devin și mai rele, sau poate mai bune, spuse Gunn coborînd de pe o scară. Am văzut încă vreo 20 de colegi de-ai ăstora venind pe șine ca focul prin preerie. Ar trebui să ajungă aici în șapte sau opt minute.

Giordino îl privi pe Gunn cu suspiciune:

– Cîți ai spus?

– De la 15 încolo n-am mai numărat.

– Zborul cu elicopterul devine și mai tentant! murmură Findley.

– Dar Hollis și oamenii lui? întrebă Pitt.

Gunn clătină din cap obosit:

– Nici o urmă. Se opri cît să respire, apoi se întoarse și se uită la Pitt:

– Întăririle teroriștilor sînt urmate de patru ostatici și doi paznici. Am reușit să-i disting prin binoclu: unul era tatăl tău. El și o femeie îi ajutau pe alți doi bărbați să meargă de-a lungul șinelor.

– Hala Kamil, fie binecuvîntată! spuse Pitt ușurat. Slavă Domnului că bătrînul e în viață!

– Și ceilalți doi? întrebă Giordino.

– Mai mult ca sigur că sînt președinții Hassan și De Lorenzo.

– S-a dus pensionarea noastră înainte de termen! zise Findley cu amărăciune, în timp ce punea ultima bucată de bandă adezivă pe bandajul lui Pitt.

– Teroriștii îi țin în viață pe senator și pe ceilalți doar ca să-și asigure scăparea, zise Pitt.

– Și n-or să ezite nici un moment să-i ucidă unul cîte unul pînă cînd își primesc elicopterul, anticipă Gunn.

Pitt dădu aprobativ din cap:

– Fără nici o îndoială, dar chiar dacă ne predăm n-avem nici o garanție că nu-i vor ucide. Au mai încercat s-o asasineze pe Hala de două ori și în mod sigur îl vor și pe Hassan mort.

– Vor solicita încetarea focului și vor negocia.

Pitt își privi ceasul:

– N-or să piardă prea mult timp. Ei știu că timpul li se termină. Dar s-ar putea să mai câștigăm vreo câteva minute.

– Deci care-i planul? întrebă Giordino.

– Îi întârziem și ne luptăm cât timp o fi nevoie.

Pitt se uită la Gunn:

– Ostatecii erau înconjurați de teroriști?

– Nu. Erau la vreo două sute de metri în urmă, mergînd după grosul trupei, răspunse Gunn. Erau păziți doar de doi teroriști. Se uită lung în ochii verzi ai lui Pitt și dădu din cap a înțelegere:

– Vrei să-i elimin pe cei doi și să-i păzesc pe senator și pe ceilalți până apare Hollis?

– Ești cel mai mărunt și cel mai rapid, Rudi. Dacă e careva în stare să se îndepărteze de clădire și să se apropie de cei doi paznici, în timp ce noi le distragem atenția, ăla ești tu!

Gunn își aruncă mîinile în sus și le lăsă să cadă pe lîngă el:

– Îți mulțumesc pentru încredere. Sper doar să fiu în stare să reușesc.

– Poți!

– Dar în felul ăsta rămîneți numai trei să apărați fortul.

– Trebuie să reușim!

Pitt se ridică cu greutate în picioare și schiopătă până la grămada de haine ale teroriștilor capturați, pe care le aruncase pe jos. Se întoarse cu ele și i le dădu lui Gunn.

– Îmbracă-te cu astea. Vor crede că ești unul dintre ei.

Gunn parcă prinsese rădăcini; îi venea greu să-și părăsească prietenii.

Giordino îi veni în ajutor, punîndu-și mîna grea pe umărul bărbatului mărunțel și îndepărtîndu-l către un soi de tranșeu de întreținere care cobora sub podea și înconjura hala imensă a morii de minereu.

– De-aici o să-ți fie mai ușor să dispari, îi spuse zîmbind. Așteaptă pînă cînd lucrurile se-nfierbîntă și pe urmă dă-i drumul.

Gunn se afla pe jumătate sub podea, în șanțul cu pricina, înainte de a mai avea timp să protesteze. Îl mai privi o dată pe Pitt, cel incredibil de rezistent, pe indestructibilul Dirk Pitt, care-i făcu un semn stîngaci cu mîna. Se uită și la Giordino, vechiul prieten, totdeauna echilibrat și gata să te ajute, a cărui grijă se ascundea sub o expresie zîmbitoare. Și în fine Findley, care zîmbi cu toți dinții și-și ridică degetele mari în semn că totul e bine. Împreună cu ei forma un tot și îl durea sufletul să-i părăsească, fără să știe dacă-i va mai vedea vreo dată în viață.

– Dea dracu să nu fiți aicea cînd mă-ntorc! mai spuse. M-ați auzit?

Pe urmă se retrase sub nivelul podelei și parcă îl înghiți pămîntul.

59

Hollis păşea ca leul în cuşcă pe lîngă platforma de aterizare de mărimea unei mărci poştale pe care echipajul de pe *Lady Flamborough* o construise deasupra bazinului de înot. Un elicopter "Porumbelul Călător" ateriză pe platformă în timp ce o grupă de oameni aştepta să se îmbarce.

Hollis se opri cînd auzi încă o rafală de armă din direcţia minei, faţa trădîndu-i grija.

– Încărcaţi-i şi duceţi-i! strigă nerăbdător la Dillinger. Careva este în viaţă acolo şi duce războiul pe care trebuia să-l purtăm noi.

– Mina trebuie că era baza de salvare a teroriştilor, spuse comandantul Collins, care păşea şi el pe lîngă Hollis.

– Şi numai datorită mie, Dirk Pitt şi prietenii lui au intrat în mijlocul lor, trînti Hollis.

– Poţi cumva să ajungi acolo la timp ca să-i salvezi pe ei şi pe ostatici? întrebă Collins.

Hollis dădu din cap cu disperare şi amărăciune:

– N-am nici cea mai mică şansă!

Rudi Gunn era recunoscător pentru ploaia puternică şi neaşteptată. Îl camufla efectiv în timp ce se tîra

îndepărtîndu-se de moara de minereu pe sub o garnitură de vagoane goale. Ieşit dintre clădiri, se lăsă în jos pe coasta muntelui sub nivelul minei pentru cîteva sute de metri, apoi ocoli către locul din care venise.

Găsi linia îngustă şi începu să meargă în linişte pe traverse. Putea să vadă doar pe o rază scurtă în jurul său, dar la cîteva minute după ce scăpase de atacul teroriştilor încremeni pe loc, distingînd vag prin ploaie cîţiva inşi înaintea lui. Numără patru aşezaţi şi doi în picioare.

Gunn se afla în faţa unei dileme. Presupunea că ostaticii se odihneau în timp ce paznicii stăteau în picioare. Dar nu putea să tragă şi să-şi verifice ipoteza după aceea. Trebuia să se bazeze pe îmbrăcămintea de terorist împrumutată şi să-i păcălească pînă va fi suficient de aproape ca să deosebească duşmanii de prieteni.

Singura piedică, dar vitală, era că nu cunoştea decît două sau trei cuvinte în arabă.

Gunn inspiră cu putere şi porni înainte. Spuse "Salaam" şi repetă cuvîntul de încă două ori cu voce calmă şi controlată.

Cei doi care stăteau în picioare începură să se vadă mai în detaliu, după care se apropie şi văzu că au pistoale automate.

Unul dintre ei răspunse cu cuvinte pe care Gunn nu le putea pricepe. Mental îşi încrucişă degetele la mîini, pentru reuşită şi speră că îl întrebaseră cine e.

Mormăi "Muhammad" sperînd că numele pe care-l purtase şi profetul îl va scoate basma-curată, în timp ce ţinea lejer arma automată Heckler & Koch de-a curmezişul pe piept, cu ţeava spre lateral.

Bătăile inimii lui Gunn se domoliră considerabil cînd cei doi terorişti lăsară armele în jos şi-şi îndreptară atenţia înapoi către obiectul pazei. Se mişcă natural pînă în dreptul lor, în aşa fel încît linia de tragere să nu treacă printre ostatici.

Apoi, în timp ce-şi ţinea ochii pe oamenii amărîţi, aşezaţi jos, pe traversele dintre linii, apăsă trăgaciul fără măcar să-i privească pe cei doi paznici.

Ammar şi oamenii lui erau la capătul puterilor cînd atinseră marginea aşezării miniere. Potopul necontenit le udase îmbrăcămintea şi o îngreunase. Depăşiră chinuit un morman de steril şi se adăpostiră cuprinşi de mulţumire într-un şopron care conţinuse o dată piese de rezervă pentru instalaţiile de minerit.

Ammar se lăsă să cadă pe o bancă de lemn, capul i se propti în piept, icnind la fiecare respiraţie. Privi în sus cînd intră Ibn cu încă cineva.

– Acesta e Mustafa Osman, spuse Ibn. Spune că un grup înarmat de comando le-a ucis şeful şi s-au baricadat în moara de minereu cu elicopterul nostru.

Ammar îşi supse buzele cu furie.

– Cum v-aţi permis să lăsaţi aşa ceva să se întîmple?

Ochii negri ai lui Osman trădară teama:

– Noi am... dar... fără de veste... se bîlbîi el. Trebuie că au coborît din munte... Au ucis paznicii, au furat trenul şi ne-au mitraliat adăpostul. Cînd am trecut la contraatac, au răspuns cu foc din moara de minereu.

– Victime? întrebă rece Ammar.

– Am mai rămas doar şapte.

Coşmarul arăta mai sumbru decît îşi imaginase Ammar.

– Cîţi sînt în trupa lor de asalt?

– Douăzeci, poate treizeci!

– Voi şapte ţineţi sub asediu treizeci de-ai lor! rînji Ammar, pe un ton greu de sarcasm. Răspunse cîţi sînt, adevărul, sau Ibn o să-ţi ia gîtul.

Osman îşi plecă ochii sub privirea lui Ammar. Îngheţase de frică.

– N-avem cum să ştim sigur... murmură. Poate patru... sau poate mai mulţi.

– Patru oameni v-au făcut asta? spuse Ammar, consternat. Fierbea, dar era prea disciplinat ca să se lase pradă furiei. Şi elicopterul? Este stricat?

Osman păru să se mai lumineze:

– Nu. Am avut grijă să nu tragem în zona din clădirea în care se află. Aş jura şi pe onoarea tatălui meu că nu a fost lovit.

– Doar Allah ştie dacă comandoul nu l-a sabotat! spuse Ibn.

– Pe Allah îl vom vedea toţi dacă nu recuperăm elicopterul în condiţii de zbor, spuse liniştit Ammar. Singurul mod în care îi putem copleşi pe apărători e să lovim puternic; să pătrundem din toate părţile şi să-i zdrobim pur şi simplu prin număr.

– Poate că am putea să folosim ostaticii ca să negociem calea de scăpare, spuse Ibn cu speranţă în glas.

Amar dădu din cap:

– Este o posibilitate. Americanii sînt slabi cînd e vorba de ameninţări cu moartea. Voi încerca să negociez cu pleava necunoscută în timp ce tu plasezi oamenii pentru asalt.

– Fii prudent, Suleiman Aziz!

– Fii gata să ataci cînd o să-mi scot masca.

Ibn se înclină uşor şi începu imediat să dea ordine oamenilor.

Ammar smulse o draperie zdrenţuită de la o fereastră. Pînza fusese cîndva albă, dar vremea îi dăduse o nuanţă galben-palid. Putea fi folosită, gîndi el. O legă de un băţ şi ieşi din şopron.

Trecu de-a lungul unui şir de dormitoare, la adăpost de vederea morii de minereu, pînă ajunse peste drum. Aici întinse pînza de după colţ şi o agită în sus şi în jos. Steagul

de pace nu fu întîmpinat cu foc, dar nici vreun alt semn încurajator nu apăru. Ammar încercă să strige în engleză:

– Vreau să vorbim!

După cîteva momente, o voce urlă răspunsul:

– No hablo inglés!

Ammar rămase descumpănit: forțele de securitate chiliene? Erau cu mult mai eficace decît își închipuise. El vorbea fluent engleza, se descurca binișor în franceză, dar cu spaniola nu stătea prea strălucit. Dacă ezita acum, nu avea cum să ajungă prea departe. Trebuia să vadă cine îi amenință scăparea.

Ținu sus steagul improvizat, ridică și mîna liberă și păși către mijlocul drumului, în fața morii de minereu.

Știa că pace se spune "paz". Așa că strigă "paz" de cîteva ori. În cele din urmă, un bărbat deschise ușa mare și veni șchiopătînd în drum, oprindu-se după cîțiva pași, cu fața către el.

Străinul era înalt, cu ochii de un verde închis, care priveau drept și fără ezitare, ignorînd duzina de țevi de armă care-l țineau de la ferestre și de după uși. Ochii i se fixaseră pe Ammar și nu se mai dezlipeau de el. Părul negru era lung și ondulat, pielea avea patina arămie a vîntului și a soarelui, sprîncenele erau ușor stufoase, buze puternice, rămase într-un zîmbet vag – totul dădea feței nu prea frumoase, dar accentuat masculine, un aspect înșelător de detașare amuzată și o ușoară urmă de duritate.

Pe un obraz se vedea o tăietură din care mijea sîngele și pe o coapsă era o rană bandajată greoi sub țesătura sfîșiată.

Silueta se bănuia suplă sub costumul de schi umflat și nepotrivit situației, dar Ammar nu putea să-și facă o idee clară. Una din mîini era goală, iar cealaltă era înmănușată și atîrna inertă sub mîneca canadienei de schi.

Doar trei secunde îi trebuiră lui Ammar să-și facă o părere despre diavolul ăsta – doar trei secunde și înțelese

că înfrunta un adversar periculos. Își scormoni mintea după cele cîteva cuvinte spaniole pierdute pe acolo. "Putem să discutăm?" Da, ar merge pentru început.

– *Podemos hablar?* strigă.

Zîmbetul vag se extinse.

– *Porque no?*

"De ce nu?" înțelese Ammar.

– *Hacer capitular usted?*

– Hai să terminăm circul ăsta! spuse Pitt pe neașteptate în engleză. Vorbești spaniola mai prost ca mine. Și răspunsul la întrebarea ta este NU, nu avem de gînd să ne predăm.

Cu toate că era întru totul un profesionist și își reveni imediat, Ammar se simțea încurcat de faptul că adversarul său purta un costum scump de schi și nu ținuta obișnuită de luptă. Prima posibilitate care îi trecu prin minte fu C.I.A..

– Pot să știu numele dumneavoastră?

– Dirk Pitt.

– Eu sînt Suleiman Aziz Ammar...

– Prea puțin îmi pasă cine ești! spuse Pitt rece.

– Cum doriți, domnule Pitt, răspunse Ammar calm. Apoi ridică încet dintr-o sprînceană:

– Din întîmplare nu sînteți cumva rudă cu senatorul George Pitt?

– Nu obișnuiesc să mă bag printre politicieni.

– Dar îl cunoașteți, nu-i așa? Semănați foarte mult. Fiul, probabil?

– N-am putea să terminăm mai repede? M-am ridicat de la un prînz excelent, udat cu șampanie, ca să vin aici în ploaie.

Ammar izbucni în rîs. Individul era nemaipomenit.

– Ai ceva ce-mi aparține. Mi-ar face plăcere dacă mi l-ai înapoia în condiții cît mai bune.

– Vorbeşti de bună-seamă de un elicopter fără însemne.

– Desigur!

– Cine l-a găsit, ăla-l păstrează. Şi dacă-l vrei, prietene, vino şi ia-l!

Ammar îşi strînse şi-şi deschise pumnii, nerăbdător.

Evenimentele nu mai urmau calea dorită de el. Continuă cu voce mătăsoasă:

– Vor muri cîţiva dintre oamenii mei, vei muri tu, şi aproape sigur că va muri şi tatăl tău dacă nu mi-l înapoiezi!

Pitt nici nu clipi.

– Ai uitat de Hala Kamil şi de preşedinţii De Lorenzo şi Hassan. Şi nu te neglija nici pe tine! Nu văd nici un motiv ca să nu îngraşi şi tu păşunea!

Ammar se uită lung la Pitt, furia crescînd încet în el.

– Nu-mi vine să cred că te încăpăţînezi atît de prosteşte. Ce-ai de cîştigat din atîta vărsare de sînge?

– Scap lumea de gunoaie ca tine! spuse Pitt cu asprime. Dacă vrei război, spune! Dar nu te mai ţofîla, măcelărind femei şi copii şi luînd ostatici care nu au cum să se apere. Pînă aici cu teroarea! Nici o lege nu mă opreşte, doar legea mea: Pentru fiecare din noi care este ucis, îngropăm cinci de-ai tăi.

– N-am ieşit aici, în ploaie, ca să discutăm deosebirile noastre politice, spuse Ammar, chinuindu-se să-şi stăpînească ura. Spune-mi dacă elicopterul a fost avariat.

– Nu are nici o zgîrietură. Şi pot să-ţi mai spun şi că piloţii tăi sînt încă în stare să zboare. Eşti bucuros acum?

– Ai da dovadă de înţelepciune dacă ţi-ai preda armele şi mi-ai înapoia elicopterul şi piloţii.

Pitt dădu din umeri:

– Du-te învîrtindu-te!

Eşecul încercării de a-l intimida pe Pitt îl răscolea pe Ammar. Vocea îi deveni precipitată şi rece.

– Cîți oameni ai? Patru, poate cinci! Sîntem opt la unul!

Pitt arătă din cap către cadavrele răspîndite pe lîngă moara de minereu.

– Dacă jucăm "măgărușul" va trebui să stai la mijloc, și bag seama că pe tabela de marcaj ai rămas în urmă cu vreo nouă puncte tepene.

Și ca și cînd și-ar fi adus aminte, adăugă:

– Să nu uiți! Îți dau cuvîntul că nu stric elicopterul. Este al tău, și în formă excelentă, cu condiția să vii să ți-l iei. Dacă te-ai atins de ostatici, îl arunc la vechituri de nu se vede. Ăsta-i singurul tîrg pe care-l fac!

– Este ultimul tău cuvînt?

– Pentru moment, da.

În mintea lui Ammar prindea formă de gînd, și fu șocat de revelația neașteptată:

– Tu ai fost, scrîșni. Tu ești cel care a adus Forțele Speciale aici!

– Norocul a jucat rolul cel mai important, spuse Pitt cu modestie. Dar după ce am găsit epava lui *General Bravo* și o rolă de folie de plastic căzută unde nu trebuia, totul a devenit clar.

Ammar rămase încremenit în adîncă uimire, apoi își reveni și spuse:

– Ești nedrept cu puterea dumitale de deducție, domnule Pitt. Sînt obligat să recunosc că coiotul a încolțit vulpea!

– Vulpea? spuse Pitt. Te flatezi singur. Ești sigur că nu viermele?

Ochii lui Ammar se îngustară:

– O să te ucid eu însumi, Pitt și o să-mi facă o deosebită plăcere să te ciopîrțesc bucată cu bucată din împușcături. Ce părere ai?

În ochii lui Pitt nu era pic de furie, pe față nu i se putea citi ura. Îl privea lung pe Ammar, cu un soi de scîrbă

amuzată, ca expresia cuiva care s-ar fi privit ochi în ochi cu o cobră prin geamul cuștii de la grădina zoologică.

– Salută Broadway-ul din partea mea! spuse, întorcîndu-i spatele lui Ammar și luîndu-o nepăsător către ușa morii.

Furios, Ammar trînti steagul de pace și se îndepărtă rapid în cealaltă parte. Din mers își scoase din buzunarul interior de la piept pistoletul semiautomat American Ruger de 9 mm.

Pe neașteptate se răsuci în loc, își smulse masca și îngenunche cu un picior în poziția clasică, strîngînd pistolul cu amîndouă mîinile. În momentul cînd cătarea se potrivi fix pe centrul spatelui lui Pitt, Ammar apăsă trăgaciul de șase ori la rînd cu viteza fulgerului.

Văzu gloanțele zdrențuind haina de schi a lui Pitt, grupate strîns și dușmanul îmbrîncit înainte, clătinîndu-se în urma impactului, lovind zidul morii.

Ammar așteptă ca Pitt să cadă. Știa cu siguranță că rivalul său era mort înainte de a cădea la pămînt.

60

Treptat, Ammar își dădu seama că Pitt nu se comportă așa cum ar fi trebuit.

Pitt nu căzu la pământ, lovit de gloanțele sale. În loc de asta se întoarse, și lui Ammar i se păru că pe fața lui Pitt zărește zîmbetul diavolului însuși.

Uimit, Ammar înțelese că fusese crunt păcălit. Acum își dădu seama că Pitt se așteptase la un atac pe la spate și se apărase cu o vestă antiglonț, care era disimulată sub canadiana groasă de schi.

Și stînd ca paralizat, văzu cum mîna înmănușată care îi ieșea din mîneca canadienei nu era cea reală. Un truc de magician. Mîna cea adevărată apăruse, ținînd strîns un Colt 45 automat, care se putea vedea ieșind ușor din canadiana deschisă.

Ammar ținti din nou cu Ruger-ul, dar primul care trase fu Pitt. Prima împușcătură a lui Pitt îl atinse pe Ammar în umărul drept și-l făcu să se aplece într-o parte. Al doilea glonte îi distruse bărbia și maxilarul inferior. Al treilea îi zdrobi încheietura mîinii în timp ce și-o ducea spre față. Al patrulea trecu dintr-o parte în alta a feței.

Ammar se rostogoli pe pietriș și rămase întins pe spate, nu-și mai dădu seama și nici nu-i mai păsa de focurile de armă ce izbucniră deasupra lui; nu știu nici că

Pitt sărise fără a fi atins prin ușa morii înainte ca oamenii lui Ammar să deschidă un foc necruțător.

Își dădu doar vag seama că Ibn îl trage în spatele unei cisterne de oțel, în siguranță, în timp ce un torent de împușcături provenind din moara de minereu izbucni în jurul lor. Încet, mîna lui Ammar apucă brațul lui Ibn, agățîndu-se de umărul solid al acestuia. Apoi își trase prietenul în jos.

– Nu te pot vedea, gemu Ammar.

Ibn scoase un bandaj chirurgical din trusa de care nu se despărțea niciodată și îl presă peste carnea vie care odată fusese ochii lui Ammar.

– Eu și Allah vom fi vederea ta, zise Ibn.

Ammar tuși și scuipă sîngele de la bărbia lui zdrobită.

– Vreau ca acest demon, Pitt, și ostaticii să fie tăiați în bucățele.

– Ne-am început atacul, nu mai au mult de trăit.

– Dacă mor... să-l ucizi pe Yazid.

– N-o să mori.

Ammar tuși din nou spasmodic înainte să poată vorbi iar.

– N-are importanță... Acum americanii vor distruge elicopterul. Trebuie să scapi altfel de pe insulă. Lasă-mă pe mine, lasă-mă. Ăsta este un ordin. Este ultima mea dorință.

Fără un cuvînt, fără un semn că i-a înțeles dorința și că i-o respectă, Ibn îl luă pe Ammar în brațe și începu să se depărteze de cîmpul de luptă.

Cînd Ibn vorbi, vocea îi era aspră, dar plină de căldură.

– Ai încredere și putere, Suleiman Aziz, zise el. Ne vom întoarce împreună la Alexandria.

Pitt de-abia avu timp să sară peste pragul ușii, s-o trîntească în urma sa, să-și scoată cele două veste antiglonț de sub haină să îmbrace una din nou, pe cealaltă să i-o

înapoieze lui Giordino, cînd uşa se făcu ţăndări sub focul armelor automate.

– Acum vesta e distrusă, mormăi Pitt, culcîndu-se la podea.

– Erai mort dacă ar fi tras în piept şi nu în spate, zise Giordino, trăgîndu-şi rapid vesta pe el. De unde-ai ştiut că o să tragă cînd o să te întorci cu spatele?

– Îi mirosea gura şi avea ochii injectaţi.

Findley se tîra de la o fereastră la alta şi arunca grenade cît de repede reuşea.

– Sînt aici! strigă el.

Giordino se rostogoli pe podeaua de scîndură şi trase o rafală de mitralieră din spatele unui container plin cu minereu. Pitt scoase Thompson-ul la timp ca să ucidă doi teroriştii care reuşiseră într-un fel sau altul să pătrundă în biroul distrus de alături.

Mica armată a lui Ammar ataca din toate părţile clădirea, trăgînd necontenit. Nu exista posibilitatea de a opri măcelul. Veneau din toate părţile. Sunetul ascuţit făcut de împuşcăturile armelor de calibru mic AK-74 aparţinînd teroriştilor şi cel înfundat al Thompson-ului calibru 45 al lui Pitt erau din cînd în cînd întrerupte de zgomotul puternic al puştii lui Findley.

Giordino se întoarse şi el în moara de minereu distrusă, deschizînd un foc de acoperire pentru Pitt şi Findley pînă ce cu toţii ajunseră la adăpostul temporar oferit de fortul lor Mickey Mouse. Pentru o clipă, teroriştii rămaseră încremeniţi, negăsind nici un duşman tîrîndu-se pe podea sau ridicîndu-şi mîinile pentru a se preda. Odată aflaţi în interiorul clădirii, se aşteptau să-i copleşească prin număr pe duşmanii lor lipsiţi de apărare. În loc de asta, se găsiră în faţa unei ploi de gloanţe pornite din moara de minereu şi fură secerati ca viţeii duşi la tăiere.

Primul val al teroriştilor fu decimat de Pitt, Giordino şi Findley. Dar arabii erau fanatic de curajoşi şi învăţau

rapid. Focuri de arme neîntrerupte şi exploziile de la mai multe grenade precedară următorul asalt.

Balamuc! Cadavrele erau grămadă pe podea şi arabii se adăposteau în spatele camarazilor lor ucişi. Era o scenă de luptă – armele trosneau, grenadele explodau. Strigăte şi blesteme în două limbi aparţinînd unor civilizaţii la fel de diferite una de alta precum ziua şi noaptea se împleteau în aerul încins de moară. Clădirea se zguduia datorită exploziilor grenadelor şi a focurilor de armă. Şrapnelul şi gloanţele scrijeliseră marginile separatorului de minereu, la fel cum ar fi făcut-o scînteile dintr-o cuvă de oţel topit. Aerul era îmbîcsit cu mirosul înţepător al prafului de puşcă.

Într-o mulţime de locuri izbucniră focuri, dar nimeni nu le dădea atenţie. Giordino aruncă o grenadă care distruse rotorul de la coada elicopterului. Lipsiţi de orice speranţă de a mai scăpa de pe insulă, de-a dreptul iraţional, arabii începură să lupte cu şi mai multă furie.

Vechiul Thompson al lui Pitt se auzi încă o dată, apoi se opri. Pitt scoase cartuşele goale şi puse ultimul încărcător pe care-l mai avea. Era cuprins de o determinare rece şi calculată pe care nu o mai încercase vreodată. El, Giordino şi Findley nu aveau de gînd să arunce prosopul. Depăşiseră de mult pragul de unde nu mai exista întoarcere şi nu aflaseră moartea dincolo de el. Luptau dur, hotărîţi, pentru viaţa lor, plini de tenacitate, făcînd multe victime în rîndul arabilor.

De trei ori teroriştii arabi au fost respinşi şi de trei ori au atacat din nou, luptînd furibund împotriva focului armelor automate care îi secerau necruţător. Forţa lor, mult diminuată, se regrupa din nou şi lansa un atac final, strîngînd din ce în ce mai mult cercul în jurul americanilor.

Arabii mahomedani nu puteau înţelege ferocitatea duşmanilor lor, cum de puteau lupta cu atît de mult sînge rece şi precizie, de ce erau atît de insuportabil de curajoşi.

Americanii luptau cu disperare doar pentru a supraviețui, în timp ce ei căutau o moarte binecuvîntată și martiriul drept salvare a sufletului.

Pe Pitt îl usturau ochii și-i curgeau lacrimi pe obraz din cauza fumului. Vibrațiile se transmiteau întregii clădiri. Gloanțele ricoșau din pereții metalici ca niște viespi înnebunite, patru dintre ele îi sfîșiară mîneca lui Pitt și-i zgîriară puțin pielea.

Fără să le pese de pericol, arabii se aruncară asupra morii de minereu și trecură peste baricada improvizată. Partida de împușcături se transformă într-o luptă corp la corp, cînd cele două grupuri se întîlniră față în față.

Findley căzu cînd două gloanțe îl loviră în părțile neacoperite de vesta antiglonț și totuși rămase în genunchi lovind cu pistolul gol, folosindu-l ca pe un baston de base-ball.

Giordino, lovit în cinci locuri, arunca curajos cu bucăți de minereu, folosindu-se de mîna dreaptă; mîna stîngă îi atîrna pe lîngă corp datorită unei răni la umăr.

Thompson-ul lui Pitt trase ultimul glonț, după care aruncă arma mare și grea în fața unui arab care se trase înapoi din fața lui înspăimîntat. Pitt își smulse Coltul automat de calibru 45 din centură și trase în orice față apărea din fum. Simți ceva dureros la baza gîtului și-și dădu seama că fusese rănit. Coltul se goli rapid, dar Pitt continuă să lupte folosindu-se de armă ca de un baston. Începu însă să simtă gustul amar al înfrîngerii.

Realitatea devenise o noțiune lipsită de conținut. Pitt se simțea de parcă ar fi luptat într-un coșmar. O grenadă explodă în apropiere și explozia ei îl asurzi. Un corp căzu peste el și, la rîndul lui, Pitt se dezechilibră și căzu pe spate.

Capul i se lovi de o bară de oțel și o minge imensă de foc îi încețoșă mintea. Iar apoi, ca un imens val, coșmarul îl cuprinse și își pierdu cunoștința.

61

Forțele Speciale aterizară și se regrupară în spatele resturilor de minereu, astfel încît apropierea lor să nu poată fi detectată dinspre clădirile minei. Se desfășurară imediat în formație de luptă și așteptară ordinul pentru a porni. Trăgătorii de elită își ocupară pozițiile în jurul minei, stînd culcați la pămînt și cercetînd prin lunetele puștilor mina.

Hollis, împreună cu Dillinger, se cățărară pînă în vîrful grămezii de minereu și priviră cu precauție. Peisajul semăna cu un cimitir.

Mina-fantomă era o scenă sinistră pregătită pentru o bătălie, dar pantele pustii ale muntelui și ploaia rece păreau un decor potrivit pentru o crimă. Nori cenușii și mohorîți pluteau la mică înălțime și împrumutau clădirilor o înfățișare ciudată, ca de pe altă lume.

Focurile de armă încetaseră. Două dintre clădirile exterioare erau în flăcări, fumul adăugîndu-se și el norilor grei și negri. Hollis numără cel puțin șapte cadavre pe marginea drumului ce ducea spre moara de minereu.

– Îmi pare rău să fiu atît de convențional, zise Hollis, dar nu-mi place cum arată peisajul.

– Nici un semn de viață, confirmă Dillinger, care privea printr-un binoclu mic, dar puternic.

Hollis mai studie vreo cinci secunde clădirea cu atenție, apoi vorbi în emițător.

– O.K., să fim atenți și să ne apropiem.

– O clipă, domnule colonel, întrerupse o voce.

– Nu porniți încă, ordonă Hollis.

– Sînt sergentul Baker, domnule, din flancul drept. Un grup de cinci oameni se apropie dinspre șinele de tren.

– Sînt înarmați?

– Nu, domnule. Vin cu mîinile ridicate.

– Foarte bine. Tu și oamenii tăi încercuiți-i. Fiți atenți să nu fie o capcană. Venim și noi, eu și maiorul Dillinger.

Hollis și Dillinger se lăsară să alunece de pe grămada de minereu pînă cînd ajunseră la șine, apoi începură să alerge de-a lungul lor către fiord. Cam după 70 de metri, mai multe figuri umane începură să se materializeze din ploaia care cădea neîntrerupt.

Sergentul Beker se apropie pentru raport.

– Sînt ostaticii și un terorist, domnule colonel.

– Ați salvat ostaticii? exclamă Hollis cu voce tare. Pe toți patru?

– Da, domnule, răspunse Baker. Sînt îngrozitor de obosiți, dar în rest sînt sănătoși.

– Bine lucrat, sergent, zise Hollis, strîngîndu-i mîna plin de nedisimulată bucurie.

Amîndoi ofițerii memoraseră fețele celor doi președinți și a secretarului general O.N.U. în timpul zborului făcut din Virginia pînă în Punta Arenas. Iar pe senatorul Pitt îl cunoșteau din emisiunile televizate și din ziare. Se grăbiră înspre ostatici și scoaseră un suspin de ușurare cînd recunoscură toate cele patru personalități considerate dispărute.

Mare parte din ușurarea lor se transformă în surpriză cînd văzură că teroristul capturat nu era altul decît Rudi Gunn.

Senatorul Pitt înaintă și-i strînse mîna lui Hollis în timp ce Gunn făcea prezentările.

– Cît de fericiți sîntem să vă vedem, zise senatorul cu bucurie.

– Îmi pare rău că am întîrziat, mormăi Hollis, care încă nu înțelegea ce se întîmplă.

Hala îl îmbrățișă, la fel făcură Hassan și De Lorenzo. Apoi fu rîndul lui Dillinger, care se făcu roșu ca racul.

– Vreți să-mi spuneți și mie ce se întîmplă? îl întrebă Hollis pe Gunn.

Gunn se bucura grozav de ocazia oferită.

– Se pare, domnule colonel, că ne-ați parașutat într-un loc foarte fierbinte. Am găsit la mină aproape 20 de teroriști și un elicopter ascuns, pe care voiau să-l folosească pentru a pleca de pe insulă. Nu ați considerat potrivit să ne includeți și pe noi în sistemul dumneavoastră de comunicații, așa că Pitt a încercat să vă prevină, dînd drumul unui tren în jos pe munte spre fiord.

Dillinger dădu din cap.

– Elicopterul explică de ce teroriștii arabi au părăsit vasul și i-au lăsat pe mexicani să se descurce singuri.

– Iar trenul trebuia să-i transporte la mină, adăugă Gunn.

Hollis întrebă:

– Unde sînt ceilalți?

– Ultima dată cînd i-am văzut, înainte ca Pitt să mă trimită să-l salvez pe tatăl său și pe ceilalți, erau așediați în clădirea morii de minereu.

– Voi patru ați ținut piept la aproape 40 de teroriști? întrebă Dillinger neîncrezător.

– Pitt și ceilalți au încercat să-i împiedice pe arabi să fugă, precum și să creeze o diversiune, astfel încît eu să-i pot salva pe ostatici.

– Șansele nu sînt mai mari de 1 la 10 în favoarea lor, zise Hollis.

– Se descurcau destul de bine cînd am plecat, răspunse solemn Gunn.

Hollis şi Dillinger se priviră.

– Mai bine am porni ca să vedem ce găsim, zise Hollis.

Senatorul Pitt se apropie.

– Domnule colonel, Rudi mi-a spus că fiul meu e la mină. Aş vrea să vin şi eu cu dumneavoastră.

– Îmi pare rău, domnule senator. Nu pot permite acest lucru pînă cînd zona nu este sigură.

Gunn îl luă de umăr pe bătrîn.

– O să am grijă, domnule senator. Nu vă faceţi probleme din pricina lui Dirk. O să ne supravieţuiască tuturor.

– Mulţumesc, Rudi. Apreciez amabilitatea ta.

Hollis nu era la fel de încrezător.

– Probabil că au fost şterşi de pe suprafaţa pămîntului, îi murmură el lui Dillinger.

Dillinger aprobă dînd din cap.

– Nu e nici o îndoială că n-au putut supravieţui atacului unor teroriştibine înarmaţi.

Hollis dădu semnalul şi oamenii săi începură să se mişte ca nişte fantome printre clădirile minei. Apropiindu-se de moara de minereu, numărul de cadavre întîlnite devenea înspăimîntător. Numărară 13 cadavre căzute ca nişte păpuşi de cîrpă pe drum şi înprejurul morii.

Clădirea morii de minereu era găurită de sute de gloanţe şi prezenta urmele grenadelor explodate. Nicăieri nu mai era nici un geam întreg. Toate uşile fuseseră aruncate în aer.

Hollis şi oamenii lui intrară cu precauţie prin găurile făcute în pereţi, în timp ce Dillinger şi echipa lui se apropiau de ceea ce odată fusese intrarea principală. Izbucniseră focuri mici, care ardeau din loc în loc, dar clădirea nu era în flăcări.

Două duzini de cadavre erau împrăştiate pe podea, şapte fiind adunate în faţa zdrobitorului de minereu.

Elicopterul era întreg, neatins, cu excepția regiunii cozii care era distrusă.

Trei oameni mai erau în viață în tot masacrul – trei oameni care erau atît de plini de fum, atît de plini de sînge, care arătau atît de îngrozitor, încît Hollis nu-și putea crede ochilor. Unul zăcea pe podea cu capul în brațele altuia, al cărui braț era susținut de o eșarfă plină de sînge. Unul stătea nesigur pe picioare, cu sîngele curgîndu-i din rănile de la un picior, de la baza gîtului aproape de umăr, din vîrful capului și dintr-o parte a feței.

Doar cînd ajunse la cîțiva centimetri, Hollis îi recunoscu pe oamenii zdrobiți din fața lui. Era absolut uluit. Nu putea înțelege cum acești trei oameni putuseră să-și păstreze încrederea în ei înșiși și să cîștige o bătălie în ciuda unor șanse extrem de slabe.

Forțele Speciale se adunaseră în jurul lor plini de o admirație tăcută. Rudi Gunn zîmbea cu gura pînă la urechi. Hollis și Dillinger stăteau împietriți fără să poată scoate un singur cuvînt.

Apoi cu greu Pitt se îndreptă și spuse:

– Chiar era timpul să apăreți. Nu prea mai aveam ce să facem aici.

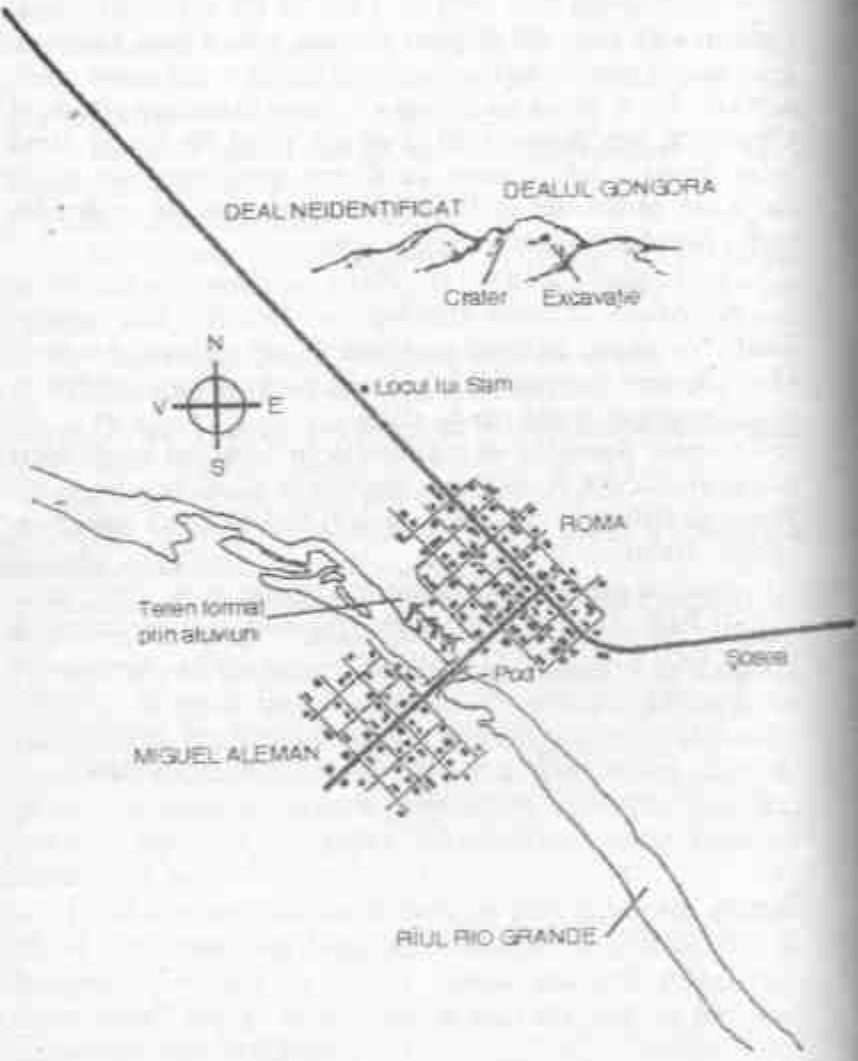
DEALUL GONGORA
DEAL NEIDENTIFICAT
Crater
Excavație
N
V
E
S
Locul lui Sam
ROMA
Teren format prin aluviuni
Șosea
Pod
MIGUEL ALEMAN
RÎUL RIO GRANDE

PARTEA A IV-A

Amfiteatrul roman al lui Sam

27 octombrie, 1991
Washington D.C.

62

Dale Nichols şi Martin Brogan aşteptau în picioare pe treptele Casei Albe, în timp ce preşedintele cobora din elicopter şi traversa grăbit pajiştea.

– Aveţi ceva pentru mine? întrebă preşedintele nerăbdător în timp ce le strîngea mîinile.

Nichols nu putea să-şi stăpînească emoţia.

– Tocmai am primit un raport de la generalul Dodge. Oamenii lui de la Forţele Speciale au recapturat *Lady Flamborough* intactă în Chile, în partea sudică. Senatorul Pitt, Hala Kamil şi preşedinţii De Lorenzo şi Hassan au fost salvaţi şi starea sănătăţii lor este satisfăcătoare.

Preşedintele era obosit în urma unor conferinţe non-stop cu primul-ministru al Canadei la Ottawa, dar ochii i se aprinseră ca nişte steluţe la auzul veştii.

– Mulţumesc lui Dumnezeu! Astea sînt veşti într-adevăr bune. Au fost pierderi de vieţi omeneşti?

– Doi oameni de la Forţele Speciale au fost răniţi, nici unul grav, dar trei oameni de la ACMS sînt răniţi destul de serios, raportă Brogan.

– Au fost prezenţi şi cei de la ACMS?

– Dirk Pitt a fost cel care a descoperit *Lady Flamborough*. El şi alţi trei i-au împiedicat pe teroriştii să scape şi să ia ostaticii cu ei.

– Deci Dirk a ajutat la salvarea propriului tată.

– Cu siguranță că mare parte din merit este a lui.

Președintele își freca mîinile mulțumit.

– Domnilor, este aproape ora prînzului. Haideți să sărbătorim cu o sticlă de vin; atunci îmi puteți prezenta și un raport detailat.

Secretarul de Stat Douglas Oates, Mercier, consilierul pentru apărare națională a președintelui, și Julius Schiller se alăturară și ei grupului celor trei pentru masa de prînz. După desert, Mercier le înmînă tuturor cópii ale raportului primit de la generalul Dodge.

Președintele se juca cu furculița în timp ce citea raportul. Apoi își ridică privirile pline de un amestec de surpriză și triumf.

– Topiltzin!

– E băgat pînă în gît în afacerea asta, zise Borgan. Topiltzin este cel care a oferit teroriștilor vasul împreună cu echipajul de teroriști mexicani, astfel încît să fie posibilă substituirea celor două vase.

– Deci a conspirat cu fratele său în capturarea vasului *Lady Flamborough*, zise președintele sigur de sine.

Nichols dădu din cap.

– Faptele conduc spre această concluzie, dar va fi dificil de dovedit.

– Aveți vreo idee despre identificarea celui care a pus la punct acest plan?

– Da, răspunse scurt Brogan. Aveți aici un scurt raport despre el. S-a deghizat excepțional ca să semene cu comandantul navei *Lady Flamborough* în timpul capturării acesteia, apoi a renunțat la deghizare și și-a ascuns figura sub o mască. Mai tîrziu, Dirk Pitt s-a întîlnit față în față cu el în timpul unui scurt armistițiu, înainte de începerea luptei. Numele lui este Suleiman Aziz Ammar.

– Pare ciudat că Ammar şi-a spus numele, murmură Schiller. Probabil că este un nume fals.

Brogan negă.

– Numele este cel adevărat. Avem un dosar complet despre el. Interpolul are de asemenea un dosar al lui. Probabil că Ammar s-a gîndit că Pitt e ca şi mort şi că nu are nimic de pierdut dacă îşi dezvăluie adevărata identitate.

Ochii preşedintelui se îngustară.

– Conform dosarului tău, el este bănuit de a fi implicat direct sau indirect în mai bine de 50 de crime, avînd ca victime oficialităţi guvernamentale de seamă. E posibil aşa ceva?

– Suleiman Aziz Ammar este cel mai bun din profesia sa.

– Un terorist înrăit.

– Asasin, îl corectă Brogan pe preşedinte. Ammar este specializat în asasinate politice. Are sînge rece. Este excepţional în a pune la punct planuri şi în a se deghiza. Cum spune cîntecul: "Nimeni n-o face mai bine ca el." Jumătate din asasinatele lui au fost atît de perfect executate încît au fost considerate accidente. Este mahomedan, dar a lucrat pentru francezi şi germani şi chiar pentru israelieni. Cel mai bine plătit asasin. A adunat o avere considerabilă în urma operaţiunilor sale pline de succes din Mediterana şi din jurul Mediteranei.

– A fost prins?

– Nu, domnule, recunoscu Brogan. Nu era printre morţi şi nici printre răniţi.

– Omul a scăpat? întrebă preşedintele cu asprime.

– Dacă mai trăieşte, Ammar nu poate ajunge departe, îl asigură Brogan. Pitt crede că a băgat cel puţin trei gloanţe în el. Omul este căutat peste tot. Nu există posibilitatea de a scăpa de pe insulă. Va fi probabil găsit în cîteva ore.

– Ar fi o lovitură teribilă dacă ar putea fi convins să vorbească, zise Nichols.

– Generalul Dodge l-a alertat deja pe omul său de pe insulă, colonelul Hollis, să aibă grijă şi să-l captureze pe Ammar viu. Dar colonelul crede că există motive întemeiate pentru a presupune că, dacă va fi încolţit, Ammar se va sinucide.

Nichols ridică din umeri resemnat.

– Probabil că Hollis are dreptate.

– Au mai supravieţuit şi alţi teroriştí? îl întrebă preşedintele pe Brogan.

– Opt pe care să-i putem interoga. Dar par a fi mercenari angajaţi direct de Ammar, nu adepţi înflăcăraţi ai lui Yazid.

– Vom avea nevoie de mărturia lor ca să dovedim că Ammar lucra pentru Yazid şi Topiltzin, zise preşedintele fără prea mare entuziasm.

Schiller era mai optimist.

– Priviţi partea bună a lucrurilor, domnule preşedinte. Vasul şi ostaticii au fost eliberaţi şi nu sînt răniţi. Preşedintele Hassan ştie foarte bine că Yazid a vrut să-l omoare şi că el se află în spatele capturării vasului. Acum o să-l urmărească cu răzbunarea sa pe Yazid pînă în pînzele albe.

Preşedintele îl privi, apoi se uită la toţi cei prezenţi.

– Aşa vedeţi dumneavoastră, domnilor, situaţia?

– Julius l-a intuit perfect pe preşedintele Hassan, zise Mercier. Hassan poate fi extrem de dur dacă îi stă cineva în cale.

Dough Oates aprobă.

– Cu excepţia unor evenimente neprevăzute, cred că Julius are dreptate în ceea ce-l priveşte pe Hassan, care nu o să meargă pînă într-acolo încît să riste o răzmeriţă sau o revoluţie, arestîndu-l pe Yazid şi condamnîndu-l pentru trădare. Dar cu siguranţă că nu va proceda cu mănuşi şi va face orice cu excepţia unei crime pentru a distruge credibilitatea lui Yazid.

– Se va produce o mişcare împotriva lui Yazid, prezise Brogan. Fundamentaliştii moderaţi mahomedani din Egipt nu acceptă tactici teroriste. Îi vor întoarce spatele lui Yazid în timp ce parlamentul îi va acorda un sprijin copleşitor preşedintelui Hassan. De asemenea, în viziunea mea cea mai trandafirie, armata va coborî din turnul ei de fildeş şi-şi va reafirma loialitatea faţă de Hassan.

Preşedintele luă o ultimă înghiţitură de vin şi aşeză paharul pe masă.

– Trebuie să mărturisesc că-mi place ceea ce aud.

– Criza din Egipt este departe de a fi încheiată, avertiză secretarul Oates. S-ar putea ca Yazid să iasă din scenă pentru o vreme, dar în absenţa preşedintelui Hassan, Fraternitatea Mahomedană a Fundamentaliştilor fanatici a format o alianţă cu Partidul liberal şi cu Partidul Socialist al Muncii... Vor lucra împreună ca să submineze autoritatea lui Hassan, să aducă Egiptul sub conducere islamică, să întrerupă legăturile cu S.U.A. şi să distrugă tratatele de pace încheiate cu Israelul.

Preşedintele îl privi pe Schiller.

– Eşti de acord cu tabloul apocaliptic prezentat de Julius?

Schiller aprobă sumbru.

– Da.

– Martin?

Expresia solemnă a lui Brogan nu lăsa nici urmă de îndoială asupra părerii sale.

– Inevitabilul a fost doar amînat. În cele din urmă, guvernul lui Hassan trebuie să cadă. Armata îl va ajuta azi pe el, mîine pe altul. Cei mai buni oameni de la Langley prezic o lovitură de stat nesîngeroasă cam în 18 pînă la 24 de luni.

– Eu propun să nu ne amestecăm şi să aşteptăm, domnule preşedinte, zise Oates. Şi să ne gîndim în acest

timp la opțiunile pe care le avem pentru a trata cu un alt guvern mahomedan.

– Sugerezi o abordare izolaționistă, zise președintele.

– Poate că este timpul să adoptăm o astfel de atitudine, sugeră Schiller. Nici un rezultat important nu a fost obținut din ceea ce predecesorii dumneavoastră au încercat în ultimii 20 de ani.

– Nici rușii nu vor avea nimic de cîștigat, adăugă Nichols. Și marea noastră consolare va fi că l-am împiedicat pe Paul Capesterre, cunoscut și sub numele de Ahmad Yazid, să creeze un alt dezastru asemănător celui din Iran. Ar fi luptat să distrugă cu orice preț și prin orice mijloace interesele noastre în Orientul Mijlociu.

– Nu sînt de acord în totalitate cu tabloul prezentat de tine, zise Brogan. Dar, în timpul pe care îl mai avem putem să cultivăm prietenia următorului conducător al Egiptului.

Președintele se încruntă, apoi întrebă:

– La cine te gîndești?

– Ministrul egiptean al apărării, Abu Hamid.

– Crezi că va pune mîna pe putere?

– La timpul potrivit, da, explică calm Brogan. Are armata în buzunar și a căutat cu viclenie și ajutorul fundamentaliștilor musulmani moderați. După părerea mea, Abu Hamid este omul zilei de mîine.

– Ar fi putut fi mai rău, murmură Oates zîmbind slab. A acceptat favoruri și și-a oprit cîteva din milioanele de dolari pe care le-am dat Egiptului. Abu Hamid nu e genul care să caute la dinți calul de dar. Oh, sigur, va face zgomotele obișnuite, condamnînd politica Israelului și înjurînd S.U.A., de dragul fanaticilor religioși. Dar sub toată această retorică, vor există întotdeauna căi disponibile de comunicație.

– Ne va ajuta și faptul că este în relații apropiate cu Hala Kamil, zise Nichols ferm.

Președintele rămase tăcut, privind în paharul său ca într-un glob de cristal. Apoi ridică paharul.

– Pentru niște legături prietenești permanente cu Egiptul.

– Da, da, ziseră într-un glas Mercier și Brogan.

– Pentru Egipt, murmură Oates.

– Și pentru Mexic, adăugă Schiller.

Președintele își privi ceasul și se ridică, fiind urmat de consilierii săi.

– Îmi pare rău că sînt silit să pun capăt discuției, dar trebuie să particip la o întîlnire cu cei de la Ministerul Finanțelor. Felicitați-i din partea mea pe toți cei care au participat la salvarea ostaticilor. Se întoarse spre Oates. Vreau să te văd pe tine și pe senatorul Pitt de îndată ce acesta sosește la Washington.

– Să discutăm despre ce a vorbit cu președintele Hassan în timpul grelelor încercări prin care au trecut?

– Aș fi mai interesat să aud ce-a aflat de la președintele De Lorenzo despre criza de la hotarele noastre din sud. Hassan e mai puțin important în comparație cu problemele Mexicului. Putem considera că pentru un timp Yazid o să se dea la fund, dar Topiltzin reprezintă o amenințare mult mai periculoasă. Concentrați-vă atenția asupra lui, domnilor. Dumnezeu să ne ajute dacă nu putem stabiliza situația din Mexic.

63

Încet, cu părere de rău, Pitt se trezi din adîncurile întunecate ale unui somn profund, parcă numai ca să-şi dea seama că odată cu cunoştinţa îi revine şi o durere îngrozitoare. Încerca să se întoarcă în lumea lipsită de durere a somnului, dar ochii i se deschiseră şi era deja prea tîrziu. Primul lucru pe care îl văzu fu o faţă roşie, zîmbitoare.

– Ei, ei, uite că s-a întors la viaţă, zise ofiţerul secund Finney cu veselie. Mă duc să-i spun comandantului.

În timp ce Finney ieşea pe uşă, Pitt îşi mişcă încet ochii fără să-şi clintească capul şi descoperi un bărbat scund şi chel care stătea pe un scaun lîngă pat. Îşi aminti că acesta era doctorul navei, dar nu-şi aducea aminte numele lui.

– Îmi pare rău, doctore, dar nu-mi pot aminti...

– Henry Webster, ghici doctorul. Şi dacă vrei să ştii unde eşti, îţi pot spune că te afli în cel mai luxos apartament de pe *Lady Flamborough*, care acum este remorcat de *Sounder* şi se îndreaptă spre Punta Arenas.

– Cît timp am fost fără cunoştinţă?

– În timp ce-i prezentai raportul colonelului Hollis, eu îţi tratam rănile. Curînd după aceea te-am sedat. Ai dormit cam 12 ore.

– Nu e de mirare că mor de foame.

– O să am grijă ca bucătarul nostru şef să-ţi trimită una dintre specialităţile sale.

– Ce fac Giordino şi Findley?

– Lăudabil din partea ta că întrebi despre prietenii tăi înainte să întrebi despre starea sănătăţii tale. Giordino este un tip foarte rezistent. Am scos din el patru gloanţe, nici unul nu atinsese vreo zonă vitală. Până la Anul Nou se face bine. Rănile lui Findley erau mult mai grave. Gloanţele i-au intrat în corp prin partea dreaptă şi i-au rămas în plămîn şi în rinichi. Am făcut tot ce am putut pentru el aici pe vapor. El şi Giordino au fost duşi pe calea aerului la Punta Arenas, iar apoi la Washington, curînd după ce ţi-am administrat ţie sedativele. Findley va fi operat de medici specialişti în extragerea gloanţelor la Walter Reed Medical Center. Dacă nu există alte complicaţii, o să-şi revină fără probleme. Apropo, prietenul tău Rudi Gunn a considerat că ei au mai multă nevoie de el decît tine, aşa că i-a întovărăşit acasă.

Înainte ca Pitt să poată scoate vreun cuvînt, doctorul îi bagă în gură un termometru digital.

Dr. Webster citi cifrele şi dădu din cap.

– În ceea ce te priveşte, domnule Pitt, o să te refaci fără nici un fel de complicaţii. Cum te simţi?

– Nu cred că pot participa la o întrecere sportivă, dar în afara unei dureri de cap şi a unei senzaţii înţepătoare la gît, mă simt excepţional.

– Eşti norocos. Nici unul dintre gloanţe nu a lovit un organ intern sau vreo arteră. Ţi-am pus copci la picior şi la gît, mai precis la muşchiul trapez. Ţi-am pus copci şi la obraz. Chirurgia plastică poate ascunde cicatricea, asta doar dacă nu consideri că aşa ai mai mult sex-appeal. Lovitura de la cap a produs o contuzie. Radiografia a arătat că nu ai însă nici o fractură craniană. Eu cred că în trei luni vei trece înot Canalul Mînecii şi vei putea cînta la vioară.

Pitt rîse. Aproape imediat se crispă pentru că durerea îl străfulgeră din toate părțile. Webster îl privi cu îngrijorare.

– Îmi pare rău. Mă tem că fac prea multe glume la patul pacienților mei.

Pitt se relaxă și curînd încetă și durerea. Îi plăcea felul în care vorbeau englezii și glumele pe care le făceau ei. Erau nemaipomeniți, se gîndi el și zîmbi privindu-l fix pe Webster cu respect nedisimulat. Știa că doctorul din modestie nu-i descrie tot efortul pe care îl depusese ca să-i aducă pe linia de plutire.

– Dacă m-a durut atunci cînd ai glumit, mă gîndesc la agonia pe care mi-o va provoca nota ta de plată.

De data asta Webster fu cel care izbucni în rîs.

– Ai grijă, n-aș vrea să ruinezi munca pe care am depus-o cînd te-am cusut.

Pitt se ridică în capul oaselor și întinse mîna.

– Îți sînt recunoscător pentru tot ce-ai făcut pentru noi.

Webster se ridică și-i strînse mîna.

– A fost o onoare să te îngrijesc, Pitt. Acum o să plec. Se pare că ești vedeta zilei. Cred că niște distinși vizitatori așteaptă cu nerăbdare să intre.

– La revedere, doctore, și mulțumesc.

Webster îi făcu cu ochiul și-l salută. Apoi se îndreptă spre ușă, o deschise și invită pe toată lumea înăuntru.

Intră mai întîi senatorul Pitt, urmat de Hala, de colonelul Hollis și de comandantul Collins. Bărbații îi strînseră mîna, iar Hala se aplecă și-l sărută ușor.

– Sper că serviciile de la bordul navei noastre sînt satisfăcătoare, zise comandantul Collins vesel.

– Nimeni nu a fost vreodată îngrijit într-un spital mai luxos, răspunse Pitt. Singurul lucru de care îmi pare rău este că nu mai pot sta în același lux încă o lună.

– Din nefericire, prezența ta este solicitată chiar mîine în nord, zise Hollis.

– Oh, nu.

– Oh, da, zise senatorul uitîndu-se la ceas. *Sounder* ne va remorca pînă în portul de la Punta Arenas, unde vom ajunge cam într-o oră și jumătate. Acolo ne așteaptă un avion Air Force care o să ne transporte pe tine, pe mine și pe domnișoara Kamil la Washington.

Pitt ridică neputincios mîinile.

– S-a ales praful de croaziera mea de lux.

Apoi toți îi puseră întrebări despre starea sănătății lui. După cîteva minute, Hollis aduse conversația la problema care îl frămînta pe el.

– L-ai recunoaște pe Ammar dacă l-ai vedea din nou? îl întrebă el pe Pitt.

– L-aș putea identifica destul de ușor dintr-un șir de oameni. Nu l-ați găsit? V-am dat o descriere amănunțită a înălțimii, greutății și înfățișării sale, înainte să mă adoarmă doctorul Webster.

Hollis îi dădu un vraf de fotografii.

– Aici sînt fotografiile făcute de fotograful vasului, care includ toți teroriștii, cei morți și cei luați prizonieri. Îl vezi printre ei pe Suleiman Aziz Ammar?

Pitt se uită atent la fotografii, studiindu-le pe cele ce înfățișau pe teroriștii uciși. Își aminti că în timpul luptei nici unul nu avusese pentru el trăsături clare. Se întrebă cu o curiozitate morbidă pe care dintre ei îi ucisese. În cele din urmă clătină din cap.

– Aziz nu este nici printre morți, nici printre vii.

– Ești sigur? întrebă Hollis. Rănile și moartea pot modifica foarte mult trăsăturile feței.

– Am stat mai aproape de el decît stau acum de tine și găsindu-mă într-o situație ce nu se poate uita cu ușurință. Crede-mă, colonele, cînd îți spun că Ammar nu este printre cei din fotografii.

Hollis scoase o fotografie mai mare dintr-un plic și i-o întinse lui Pitt fără nici un comentariu.

După cîteva clipe, Pitt îl privi întrebător pe Hollis.

– Ce vrei să-ţi spun?

– Acesta este Suleiman Aziz Ammar?

Pitt îi dădu fotografia înapoi.

– Ştii foarte bine că este el, pentru că altfel nu mi-ai da să mă uit la o fotografie făcută altădată şi în alte părţi ale lumii.

– Cred că ceea ce nu ne spune colonelul Hollis, zise tatăl lui Dirk, este că nici Ammar, nici cadavrul lui nu a fost încă găsit.

– Atunci, probabil că oamenii lui i-au ascuns cadavrul, zise Pitt. L-am nimerit, sînt sigur, odată în umăr şi de două ori în plină figură. Am văzut cum unul dintre oamenii săi îl trăgeau la adăpost după ce căzuse.

– E posibil să fi fost îngropat, admise Hollis. Căutările făcute în teren şi cele efectuate din aer nu au dat nici un rezultat. Nu s-a descoperit nici o urmă.

– Deci vulpea nu a fost păcălită, murmură Pitt încet.

Senatorul se uită la el.

– Ce-a fost asta?

– Ceva ce mi-a spus Ammar despre un coiot şi o vulpe şi despre ce s-a întîmplat cînd s-au întîlnit, răspunse Pitt gînditor. Apoi îi privi pe cei din jurul lui. Pun pariu că v-a scăpat. Cine vrea să parieze?

În loc să parieze, Hollis îl privi încruntat.

– Mai bine ai spera că e la fel de mort ca o baracudă în mijlocul deşertului, pentru că dacă trăieşte, Dirk Pitt se află cu siguranţă pe primul loc pe lista lui neagră.

Hala, purtînd un veşmînt de mătase aurie cu nişte hieroglife în stil modern pe el, se îndreptă graţios spre capul patului lui Pitt. Îi puse uşor mîna pe umăr.

– Dirk este foarte slăbit, spuse ea clar. Are nevoie de o masă bună şi de odihnă pînă cînd va trebui să debarce de pe vas. Aş sugera să-l lăsăm singur.

Hollis puse fotografiile la loc în plic şi se ridică.

– Va trebui să-mi iau la revedere. Mă aşteaptă un elicopter care o să mă ducă înapoi la Santa Inez, pentru a ne continua căutările.

– Transmite-i cele mai bune urări maiorului Dillinger.

– O voi face.

Hollis nu părea în largul lui; apoi se apropie de pat şi-i strînse mîna lui Pitt.

– Îmi cer scuze, Dirk, ţie şi prietenilor tăi. V-am subestimat pe toţi într-un mod îngrozitor. Dacă vrei vreodată să te transferi de la ACMS la Forţele Speciale, voi fi primul care să-ţi dau recomandarea.

– Nu cred că m-aş putea acomoda, zîmbi Pitt. Fac alergie cînd îmi dă cineva ordine...

– Este exact ceea ce ai dovedit, zise Hollis zîmbind slab.

Senatorul se apropie şi-l luă de mînă pe Pitt.

– Ne vedem pe punte.

– O să-mi iau şi eu la revedere, zise comandantul Collins.

Hala nu spuse nimic. Îi conduse pe bărbaţi pînă la uşă şi o închise în urma lor, încuind-o. Apoi se îndreptă spre pat. Faldurile veşmîntului ei fluturau în urmă, iar felul în care se mişca îl convinse pe Pitt că Hala nu avea nimic pe dedesubt.

Dovedi adevărul gîndurilor lui Pitt desfăcînd cordonul şi lăsînd veşmîntul să-i cadă de pe umeri. Auzi foşnetul mătăsii cînd veşmîntul căzu uşor pe podea. Arăta ca o statuie de bronz, cu sînii ridicaţi, cu mîinile pe lîngă trup, cu unul dintre picioare uşor îndoit. Se aplecă şi ridică cuverturile de pe pat.

– Am o datorie de plătit, zise ea cu emoţie.

Pitt se văzu în oglinda de pe uşa dulapului. Era plin de ghips alb. Vîrful capului şi o parte a feţei îi erau înfăşurate în bandaje, la fel şi o parte a gîtului şi a piciorului rănit. Nu se bărbierise de o săptămînă şi avea ochii injectaţi. În

mintea lui arăta ca un vagabond pe care orice doamnă respectabilă l-ar respinge.

– Nu prea arăt a Don Juan, murmură el.

– În ochii mei eşti frumos, murmură Hala în timp ce se aşeza în pat lîngă el şi îşi purta degetele uşor prin părul de pe pieptul lui. Trebuie să ne grăbim. Nu avem decît o oră la dispoziţie.

Pitt oftă lung. Şi-ar fi găsit beleaua cu Doc Webster dacă exagera şi îşi rupea copcile. Abjectă capitulare! De ce oare, se minună el, bărbaţii plănuiesc mai multe intrigi ascunse decît o agenţie de spionaj pentru a seduce femeile, ca să constate că ele devin pasionale în cele mai nebuneşti situaţii şi mai ales atunci cînd te aştepţi cel mai puţin? Era mai convins ca oricînd că James Bond nu avea o viaţă amoroasă chiar atît de simplă.

Cînd se trezi, Ammar nu văzu decît întuneric în jurul lui. Îşi simţea umărul ca şi cînd ar fi avut un cărbune aprins, ascuns în carne. Încercă să-şi ridice mîinile spre faţă, dar una din mîini păru să explodeze de durere. Apoi îşi aminti momentul cînd gloanţele i-au atins umărul şi încheietura mîinii. Îşi ridică mîna sănătoasă la ochi, dar buricele degetelor nu simţiră decît o pînză strîns legată în jurul capului, ce-i acoperea faţa de la frunte pînă la bărbie.

Îşi dădu seama că ochii lui nu mai puteau fi salvaţi. Nu va accepta o viaţă în întuneric, se gîndi el. Orbecăi în jur în căutarea unei arme, sau a altceva cu care să se sinucidă. Tot ceea ce putu atinge a fost suprafaţa umedă şi netedă a stîncii.

Ammar deveni disperat, incapabil să-şi reprime teama şi sentimentul de neajutorare. Se ridică cu greu în picioare, se-mpiedică şi căzu din nou. Apoi două braţe îl prinseră de umeri.

– Nu te mişca şi nu fă zgomot, Suleiman Aziz, îl auzi pe Ibn şoptindu-i. Americanii sînt pe urmele noastre.

Ammar îl strînse pe Ibn de mînă pentru a căpăta curaj. Încercă să vorbească, dar nu mai putea să rostească cuvinte coerente. Prin învelişul însîngerat care îi susţinea maxilarul sfîrtecat, nu ieşeau decît sunete guturale, animalice.

– Sîntem într-o mică încăpere dintr-un tunel al minei, îi şopti Ibn în ureche. S-au apropiat foarte mult de noi, dar am avut timp să construiesc un zid care să mascheze ascunzătoarea noastră.

Ammar dădu din cap, încercînd cu disperare să se facă înţeles.

Era ca şi cum Ibn putea pătrunde prin beznă ca să-i citească gîndurile lui Ammar.

– Vrei să mori, Suleiman Aziz? Nu, n-o să mori. O să murim împreună, dar cu nici un minut mai devreme decît va hotărî Allah.

Ammar se cocîrjă disperat. Nu se simţise niciodată atît de dezorientat, atît de neajutorat. Durerea era insuportabilă şi gîndul că îşi va trăi restul vieţii orb şi mutilat în celula unei închisori de maximă securitate îl umplea de disperare. Tot instinctul de autoconservare îl părăsise. N-ar fi acceptat să fie dependent de altcineva, nici măcar de Ibn.

– Odihneşte-te, frate, spuse Ibn cu blîndeţe. O să ai nevoie de toată puterea ta cînd va trebui să fugim de pe insulă.

Ammar se prăbuşi şi se rostogoli pe o parte. Umerii săi atinseră podeaua denivelată a tunelului. Era umedă şi umezeala îi pătrunse prin haine, dar durerea era prea mare pentru a mai simţi şi acel discomfort.

Era din ce în ce mai disperat. Eşecul lui devenise un coşmar. Îl văzu pe Ahmad Yazid stînd deasupra lui, surîzînd afectat; apoi o cortină coborîtă pentru ca mai apoi să fie trasă, dezvelind cele mai ascunse colţuri ale minţii lui Ammar. Apăru o licărire care înmuguri şi apoi explodă

într-o lumină orbitoare şi acela fu momentul teribil în care îşi văzu viitorul.

Va supravieţui prin răzbunare.

Mental rosti acest cuvînt de mai multe ori, pînă cînd îşi recăpătă autodisciplina.

Prima hotărîre pe care o luă a fost în privinţa celui care va muri de mîna lui: Yazid sau Pitt? Nu putea acţiona singur. Nu mai era capabil, din punct de vedere fizic, să-i ucidă pe amîndoi. Deja îşi făcuse un plan. Va trebui să împartă răzbunarea cu Ibn.

Ammar îşi făcea griji în privinţa acestei hotărîri, dar nu avea de ales.

Ibn va omorî coiotul, iar rolul final al lui Ammar va fi acela de a ucide vipera.

64

Pitt refuză să zboare acasă pe targă. Stătea într-un fotoliu confortabil cu spătar înalt, cu piciorul ridicat pe spătarul scaunului din față și privea pe hublou la vîrfurile acoperite de zăpadă ale Anzilor. Departe spre dreapta vedea platourile verzi care marcau începuturile podișurilor braziliene. Două ore mai tîrziu, undeva în depărtare, un nor cenușiu anunță apropierea aglomeratului oraș Caracas, pentru ca apoi să vadă din nou linia orizontului acolo unde turcoazul Mării Caraibilor întîlnea albastrul de cobalt al cerului. De la altitudinea de 12.000 de metri, apa încrețită de vînt părea o coală de hîrtie creponată.

Avionul cu reacție al Forțelor Aeriene destinat transportului oficialităților era puțin spațios – Pitt nu ar fi putut să stea în picioare fără să atingă tavanul – dar era foarte luxos. Se simțea ca și cum s-ar fi aflat în avionul-jucărie, foarte costisitor, al unui copil bogat.

Tatăl său nu avea chef de vorbă. Senatorul își petrecuse cea mai mare parte a timpului frunzărind documente dintr-o geantă-diplomat și notîndu-și lucruri pe care voia să le menționeze la întîlnirea cu președintele.

Puțina conversație care avusese loc pînă atunci fusese inițiată de o singură parte. Cînd Pitt a întrebat cum s-a

întîmplat ca el să fie pe *Lady Flamborough* la Punta del Este, senatorul nici n-a ridicat privirea cînd i-a răspuns.

– O misiune prezidențială, spuse el neutru, blocînd orice altă întrebare asupra acestui subiect.

Nici Hala nu îl băga în seamă și își vedea de treburile ei. Vorbea întruna la telefon, transmițînd rapid instrucțiuni consilierilor ei aflați în clădirea Națiunilor Unite de la New York. Singurul moment cînd ea păru conștientă de prezența lui Pitt a fost marcat de un zîmbet fugar cînd ochii lor s-au întîlnit din întîmplare.

Cît de repede pot ele uita, medită Pitt într-o doară.

Din nou începu să se gîndească la comorile Bibliotecii din Alexandria. Aproape că ar fi vrut să pună capăt monopolului Halei asupra telefonului pentru a afla de la Yaeger cum evoluau cercetările. Dar își înecă curiozitatea într-un pahar de Martini, căpătat prin bunăvoința stewardului și hotărî să aștepte și să afle ceea ce avea de aflat direct de la Lily și Yaeger.

Pe ce rîu navigase Venator înainte de a îngropa prețioasele obiecte? Putea fi oricare din cele o mie care se varsă în Atlantic între Saint Lawrence din Canada pînă la Rio de la Plata din Argentina. Sau poate că nu toate. Yaeger susținea teoria că SERAPIS lua apă și a trebuit să fie reparată undeva în zona care mai tîrziu avea să se numească New Jersey. Rîul necunoscut trebuia să fie undeva la sud, mult mai la sud decît rîurile care se varsă în golful Chesapeake.

Ar fi putut oare Venator să-și ducă flota în golful Mexic și apoi pe Mississippi în sus? Rîul de astăzi trebuie să fie mult diferit de ceea ce era acum 1 600 de ani. Poate că intrase pe fluviul Orinoco în Venezuela, rîu pe care se putea naviga bine și acum 2 000 de ani. Sau poate pe fluviul Amazon?

Își lăsă mintea să cîntărească ironia întregii situații. Dacă voiajul lui Junius Venator în America ar fi fost clar

dovedit prin descoperirea comorilor îngropate ale Bibliotecii, cărțile de istorie vor trebui revizuite și adăugate capitole noi. Bietul Leif Eriksson și Cristofor Columb vor fi menționați la capitolele "și alții".

Pitt încă mai visa cu ochii deschiși cînd fu întrerupt de steward, care îi spuse să-și lege centura de siguranță.

Era în amurg și avionul își aplecase botul și plana în lunga coborîre către baza Forțelor Aeriene de la Andrews. Luminile pîlpîitoare ale Washington-ului trecură pe sub ei și Pitt se văzu în curînd coborînd schiopătînd scările avionului, sprijinit într-un baston făcut în grabă dintr-o țeavă de aluminiu și dăruit în semn de recunoștință de echipajul de pe *Lady Flamborough*. Piciorul lui atinse cimentul aproape în același loc ca la sosirea din Groenlanda.

Hala veni la el și își luă la revedere. Ea urma să își continue drumul cu același avion pînă la New York.

– Ai devenit o amintire de preț, Dirk Pitt.

– Și tot nu am reușit să cinăm împreună.

– Data viitoare cînd te aflu la Cairo, fac eu cinste.

Senatorul auzi discuția și se apropie.

– Cairo, domnișoară Kamil, nu New York?

Hala îi oferi un zîmbet demn de frumoasa Nefertiti.

– Îmi dau demisia din funcția de secretar general și mă întorc la Cairo. Democrația e pe moarte în Egipt. Pot face mai mult pentru a o păstra în viață dacă lucrez în mijlocul poporului meu.

– Și cum rămîne cu Yazid?

– Președintele Hassan a pronunțat să-l țină sub arest la domiciliu.

Senatorul Pitt se încruntă.

– Ai grijă. Yazid e încă un om foarte periculos.

– Și dacă nu e el, întotdeauna se va găsi un alt maniac gata să acționeze.

Ochii săi blînzi și negri ascundeau teama care îi străbătu sufletul. Îl îmbrățișă ca pe un tată.

– Spune-i președintelui tău că Egiptul nu va deveni o națiune de fanatici.

Se întoarse din nou către Pitt. Era pe punctul de a se îndrăgosti de el, dar lupta cu toată voința ei împotriva propriilor sentimente. Simți cum i se înmoaie picioarele în momentul în care îl prinse de amîndouă mîinile și privi în sus în ochii lui care nu aveau vîrstă. Pentru un moment, cu ochii minții se revăzu pe ea însăși înlănțuindu-l, mîngîindu-i corpul musculos, pentru ca imediat să își șteargă din minte acel gînd. Alături de el, își găsise un moment de împlinire, de care fusese privată atîta timp, dar știa că nu ar fi putut niciodată să se împartă între iubirea pentru Egipt și cea pentru un bărbat. Viața ei aparținea celor care nu posedau nimic altceva decît suferință și sărăcie.

Îl sărută tandru.

– Nu mă uita!

Înainte ca Pitt să-i poată răspunde, Hala s-a întors și a urcat în grabă pe scară în avion. El rămase timp îndelungat privind ușa pustie a avionului.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, senatorul îl întrerupse:

– Au trimis o ambulanță să te ducă la spital.

– Spital? spuse el absent, continuînd să privească cum se închidea ușa. Motoarele cu reacție fluierau în timp ce pilotul creștea turația și începu să lunece către pista de decolare.

Pitt își smulse bandajele de pe cap și de pe față și le aruncă în jetul de gaze arse de la motoare, unde se aprinseră și fură aruncate în aer ca niște șerpi zburători.

Răspunse doar după ce avionul era deja în aer:

– Nu mă duc la nici un spital blestemat!

– Cam sari peste cal, nu crezi? spuse senatorul cu grijă părintească, convins fiind că și-ar fi irosit plămînii dacă ar fi încercat să țină predici fiului său cel independent.

– Cum ajungi la Casa Albă? întrebă Pitt-fiul.

Senatorul arătă din cap către un elicopter la vreo sută de metri depărtare.

– Președintele mi-a înlesnit transportul.

– Poți să mă arunci și pe mine la ACMS?

Tată său îl privi glumeț:

– Sper ca expresia e figurativă.

Pitt zîmbi.

– Niciodată nu mă lași să uit din care parte a familiei moștenesc simțul ăsta sadic al umorului.

Senatorul îl bătu ușurel pe umeri:

– Hai, zăpăcitule, să te ajut pînă la elicopter.

Tensiunea îi înnoda stomacul lui Pitt în timp ce privea cifrele din lift indicînd urcarea către etajul complexului de computere al clădirii ACMS. Lily stătea în picioare pe culoar cînd ușile se deschiseră și Pitt ieși șchiopătînd.

Arboră un zîmbet cuceritor, care îngheță cînd îi văzu privirea obosită și suferindă, tăietura lungă din obraz, umflătura bandajului de sub gulerul puloverului pescăresc pe gît, împrumutat de la tatăl său, piciorul tîrît și bastonul. Pe urmă se căzni și puse vitejește la loc zîmbetul.

– Bine-ai venit acasă, marinare!

Păși înainte și-și aruncă brațele după gîtul lui. El strînse din ochi și scăpă un geamăt. Ea se trase înapoi.

– Aoleu, n-am vrut!

Pitt o îmbrățișă:

– Ba să vrei! apoi își zdrobi buzele de ale ei. Barba nerasă o zgîria și mirosea a gin – și minunat de masculin.

– E ceva ce-ar trebui să se spună despre bărbații care vin acasă doar o dată pe săptămînă, apucă ea să spună într-un sfîrșit.

– Și despre femeile care-i așteaptă! spuse el, dîndu-se înapoi.

Privi împrejur.

– Ia spune, ce-ați găsit voi, Hiram și cu tine, de când am plecat?

– Îl las pe Hiram să-ți spună, răspunse delicat, apucîndu-l de mînă și conducîndu-l printre bateriile de computere.

Yaeger năvăli afară din biroul său. Fără un cuvînt de salut sau de compasiune pentru rănile lui Pitt, se aruncă în miezul problemei:

– L-am găsit! anunță pe un ton solemn.

– Rîul? întrebă Pitt frămîntat.

– Nu numai rîul, dar cred că pot să te așez pe o zonă de două mile pătrate în care se găsește grota cu comoara.

– Unde?

– Texas! Un orășel de graniță numit Roma!

Yaeger avea aerul satisfăcut și mulțumit de sine pe care ar fi trebuit să-l aibă un Tyrannosaurus Rex imediat după îngurgitarea la prînz a unui brontozaur.

– Numit așa fiindcă are șapte dealuri, precum capitala Italiei. Dealuri mici și șterse, trebuie să admit. Dar există mărturii despre obiecte romane care ar fi fost dezgropate în zonă. Arheologii autorizați s-au strîmbat la ele, desigur, dar ce știu ei?

– Și rîul este...

– Rio Bravo, cum îi spune în spaniolă, dădu Yaeger din cap. Cunoscut în partea asta ca Rio Grande.

– Rio Grande, repetă Pitt încetișor, savurînd îndelung fiecare silabă, venindu-i greu să accepte adevărul după zeci de presupuneri greșite, încercări nebunești de a ghici și speculații fără finalitate.

– Mare păcat! spuse pe neașteptate Yaeger morocănos.

Pitt îl privi surprins.

– De ce spui asta?

Yaeger clătină din cap greoi:

– Nu-ți dai seama că imediat ce-or să afle pe ce-au trăit în ultimii 1.600 de ani, nu o să te mai poți înțelege cu nici un texan?

65

A doua zi la prînz, după ce aterizaseră la Baza aeriană a Marinei de la Corpus Christi, Pitt şi Lily, împreună cu amiralul Sandecker, fură conduşi de un marinar la centrul de cercetare ACMS de pe plajă. Sandecker ceru marinarului să oprească lîngă un elicopter staţionat pe planşeul de beton din faţa unei magazii de pe doc. Pe cer nu erau nori şi soarele strălucea nestingherit. Temperatura era blîndă, dar umiditatea era ridicată şi cu toţii începură să transpire imediat după ce ieşiră din maşină.

Geologul-şef de la ACMS, Herb Garza, făcu un gest prietenos cu mîna şi se apropie. Era scund, rotofei, cu pielea maronie, avea obrajii vag ciupiţi de vărsat de vînt şi părul negru lucios. Purta o şapcă de baseball cu emblema echipei California Angels şi un tricou de culoare portocaliu-fluorescentă atît de stridentă, că şi după închiderea ochilor Pitt continua să-l vadă.

– Dr. Garza, spuse Sandecker scurt. Îmi pare bine să ne vedem din nou.

– V-am aşteptat cu plăcere sosirea, spuse Garza călduros. Putem decola imediat ce vă urcaţi.

Se întoarse şi-l prezentă pe pilot, Joe Mifflin, care purta ochelari de soare "Smilin' Jack" şi-i făcu lui Pitt impresia că-i tot atît de neastîmpărat ca şi o clanţă de uşă.

Pitt și Garza colaboraseră la un proiect de-a lungul coastei de vest a Africii de Sud.

– Cît timp a trecut de-atunci, Herb? spuse Pitt. Trei, patru ani?

– Cine să-i mai numere? zîmbi larg Garza, în timp ce-și scuturau mîinile. Îmi pare bine că lucrăm iarăși în echipă.

– Pot să-ți fac cunoștință cu Dr. Lily Sharp?

Garza se înclină cu grație.

– Oceanolog? întrebă.

Lily clătină din cap:

– Arheologie terestră.

Garza se întoarse și-l privi curios pe Sandecker.

– Nu e vorba de un proiect marin, domnule amiral?

– Nu. Îmi pare rău că nu ai fost complet informat, Herb, dar mi-e teamă că va trebui să ținem secret scopul muncii noastre încă ceva timp.

Garza ridică indiferent din umeri.

– Sînteți șeful!

– Eu nu am nevoie decît de o direcție, spuse Mifflin.

– Sud, îi răspunse Pitt. Spre sud, la Rio Grande.

Zburară în jos, pe coastă, de-a lungul canalului interior, trecînd pe deasupra hotelurilor și a cartierelor de locuințe de pe insula Padre de Sud. Pe urmă, Mifflin aplecă elicopterul verde cu însemnele ACMS pe sub o pătură de nori cu aspect de floricele de porumb și traversă spre vest după Port Isabel, unde apele lui Rio Grande se împrăștie în Golful Mexic.

– Îmi puteți spune cam ce-ar trebui să supraveghem? întrebă Garza.

– Tu ai crescut în valea lui Rio Grande, nu-i așa? vru Sandecker să afle, fără a răspunde la întrebare.

– M-am născut și am crescut mai în sus pe rîu, la Laredo. Am absolvit cursurile superioare la colegiul Texas Southernost din Brownsville. Tocmai trecem pe deasupra lui.

– Deci ești familiarizat cu aspectele geologice ale împrejurimilor Romei?

– Da, am condus cîteva prospecțiuni în zonă.

Era rîndul lui Pitt:

– Comparativ cu aspectul actual, cum curgea rîul la cîteva secole după Cristos?

– Rîul nu era cu mult diferit pe vremea aceea, răspunse Garza. Dar, desigur, albia s-a mutat de-a lungul timpului datorită inundațiilor, însă arareori cu mai mult de cîteva mile. Și nu de puține ori de-a lungul secolelor a revenit la vechea albie. Singura schimbare majoră este că Rio Grande era pe vremea aceea mult mai ridicat. Înainte de războiul cu Mexicul avea o lățime de două pînă la patru sute de metri. Canalul principal era cu mult mai adînc.

– Cînd a fost zărit pentru prima oară de un european?

– Alonzo de Pineda a intrat cu corabia pe gura rîului în 1519.

– L-am putea asemăna cu Mississippi pentru vremea aceea?

Garza cugetă o clipă:

– Rio Grande era mai asemănător cu Nilul.

– Nilul?

– Izvoarele se află în Munții Stîncoși din Colorado. În timpul inundațiilor de primăvară, în timp ce zăpada se topește, apele năvălesc la vale și se revarsă. Vechii indieni, ca și egiptenii, săpau canale ca apa revărsată să le ajungă la culturi. Din cauza asta, rîul pe care-l vedeți acum nu este decît o șuviță din ceea ce era. Odată cu stabilirea colonilor spanioli și mexicani, urmați de texanii americani, s-au construit noi lucrări de irigație. După războiul civil, căile ferate au adus și mai mulți fermieri, care și-au tras din ce

în ce mai multă apă. Pe la 1894, băncurile de nisip au dus la întreruperea navigației cu aburi. Dacă nu ar fi fost irigațiile, Rio Grande ar fi fost Mississippi-ul Texasului.

– Au navigat pe Rio Grande vapoare cu aburi? întrebă Lily.

– O perioadă relativ scurtă traficul a fost destul de aglomerat, în timp ce comerțul se dezvolta în aval și în amonte pe ambele maluri ale fluviului. Flotilele de vapoare cu zbaturi au făcut curse regulate între Brownsville și Laredo timp de peste 30 de ani. Acum, după construirea digului Falcon, aproape singurele ambarcațiuni pe care le poți vedea pe cursul inferior al rîului sînt bărci cu motor și șalupe.

– Ar fi putut navele cu vele să ajungă pînă la Roma? întrebă Pitt.

– Chiar și mai departe! Rîul era suficient de lat pentru a fi parcurs. Tot ce trebuia să facă o navă cu vele era să aștepte briza de est, din larg. O navă mare, cu chilă, a ajuns chiar pînă la Santa Fe în 1850.

Pentru cîteva minute nimeni nu mai zise nimic, în timp ce Mifflin zbura urmărind meandrele rîului. Apărură cîteva dealuri lunguiețe și rotunjite. Pe malul mexican cîteva orășele fondate acum aproape 300 de ani se odihneau în prăfuită izolare. Unele case erau construite din piatră și din chirpici și acoperite cu țiglă roșie, în timp ce casele de la margine erau presărate cu colibe primitive acoperite cu stuf.

Zona agricolă a văii, cu livezile de citrice și culturile de legume și de *aloe vera* se pierdeau în șesuri aride punctate de arbuști *mesquite* și de scaieți albi. Pitt se aștepta la un rîu milos, dar Rio Grande îl impresionă în mod plăcut expunînd o apă de un verde întunecat.

– Ne apropiem de Roma, anunță Garza. Orașul de pe malul opus se numește Miguel Aleman. Nu e chiar oraș. Cu excepția cîtorva prăvălii de curiozități pentru turiști.

este mai mult un punct de trecere al frontierei în drum spre Monterrey.

Mifflin înălță elicopterul peste podul internațional, venind apoi din nou la joasă altitudine. Pe malul mexican bărbați și femei spălau mașini, reparau plase de pescuit și înotau. De-a lungul malului cîțiva porci se bălăceau în noroi. Pe partea americană malul din gresie gălbuie se înalța abrupt pînă la marginea orașului Roma. Clădirile arătau destul de vechi, unele cu aspect părăsit, dar toate păreau solide. Una sau două erau în lucrări de reconstrucție.

– Clădirile sînt ciudate, spuse Lily. Trebuie că adăpostesc multă istorie în spatele zidurilor.

– Roma a fost un port aglomerat în epoca navelor comerciale și militare, continuă Garza expunerea. Negustorii prosperi și-au angajat arhitecți să le construiască locuințe și lăcașuri de afaceri, unele arătînd foarte interesant. Și s-au păstrat foarte bine.

– E vreuna mai faimoasă decît celelalte? întrebă Lily.

– Faimoasă? rîse Garza. Aș alege reședința construită pe la mijlocul anilor 1800, folosită sub numele de Cantina Rositei în "Viva Zapata", cu Marlon Brando, filmat în Roma.

Sandecker îi făcu semn lui Mifflin să se rotească peste dealurile de deasupra orașului, apoi se întoarse spre Garza:

– Roma și-a primit numele de la faptul că e înconjurată de șapte dealuri?

– Nimeni nu știe sigur, răspunse Garza. Ți-ar fi greu să indici șapte dealuri separate. Unele au vîrfurile distincte, dar majoritatea cresc unele din altele.

– Care este profilul geologic? întrebă Pitt în timp ce se uita în jos.

– Rămășițe cretacice în cea mai mare parte. Toată zona asta a fost cîndva sub nivelul mării. Cochiliile de stridii sînt peste tot. S-au găsit și unele de o jumătate de metru

Există în apropiere o carieră de pietriș în care se pot observa diversele perioade geologice. Dacă vă face plăcere, ne lasă Joe jos și vă țin un curs intensiv.

– Încă nu, spuse Pitt. Există ceva grote naturale în regiune?

– Vizibile de la suprafață, nu. Dar nu înseamnă că nu există. N-avem cum să știm cîte caverne au fost săpate de mare și sînt ascunse de stratul de la suprafață. Dacă forezi acolo unde trebuie, e aproape sigur că vei da de vreun depozit bun de calcar. Vechile legende indiene vorbesc de spirite care se adăpostesc sub pămînt.

– Ce fel de spirite?

Garza ridică din umeri.

– Stafiile strămoșilor care s-au bătut cu zeii cei răi.

Lily își încleștă fără să-și dea seama mîna pe brațul lui Pitt.

– S-au descoperit obiecte făcute de mîna omului prin apropiere de Roma?

– Cîteva vîrfuri de săgeată și vîrfuri de lance din silex, cuțite din piatră și pietre-barcă.

– Ce sînt pietrele barcă? întrebă Pitt.

– Pietre concave, în forma corpului de barcă, răspunse Lily stîrnită. Originea exactă și scopul lor original sînt necunoscute. Se crede că erau folosite ca talismane. Se credea că alungau spiritele rele, în special cînd un indian se temea de o vrăjitoare sau de puterea vreunui șaman. De piatra-barcă se lega o efigie a vrăjitoarei și se arunca în apa unui rîu sau a unui lac îndepărtînd tot răul pentru totdeauna.

Pitt mai puse o întrebare lui Garza:

– S-au descoperit obiecte care să nu se conformeze cronologiei istorice?

– Cîteva, dar au fost catalogate drept falsuri.

Lily se căzni să arboreze cea mai nepăsătoare expresie de care era în stare:

– Ce fel de obiecte?

– Săbii, cruci, bucăți și componente de armură, lănci, majoritatea din fier. Mi-aduc aminte și de povestea unei ancore din piatră scoasă din râu la marginea falezei.

– Probabil de origine spaniolă, se aventură grijuliu Sandecker.

Garza clătina energic capul:

– Nu spaniolă, romană! Autoritățile de la Muzeul Național le-au tratat cu scepticismul cuvenit. Le-au respins ca fiind o farsă din secolul XIX.

Mîna lui Lily se înfipse și mai tare în brațul lui Pitt.

– Aș putea să-mi arunc o privire și eu asupra lor? spuse cu voce nerăbdătoare. Sau au fost pierdute, împachetate și aruncate în vreo pivniță prăfuită de facultate?

Garza arătă cu degetul înainte, către drumul care o lua spre nord din Roma:

– De fapt, toate obiectele astea sînt chiar acolo. Au fost păstrate și colecționate de omul care le-a găsit pe cele mai multe. E un bătrîn texan de treabă, pe care-l cheamă Sam Trinity, sau Sam Nebunul, cum îi zice lumea. A scormonit prin împrejurimi timp de 50 de ani, și jură că o armată romană a făcut tabăra aici. Trăiește de pe urma stației de benzină și a magazinului pe care le ține. Are un șopron în spatele casei pe care îl numește pompos "Muzeu de Antichități".

Pitt zîmbi liniștit.

– Poți să aterizezi la el acasă? îl întrebă pe Mifflin. Cred că ar trebui să stăm puțin de vorbă cu Sam.

66

Firma se întindea pe nouă metri în lungime, după bifurcația autostrăzii. Placa orizontală gigantică era sprijinită cu țăruși din arbust *mesquite*, albiți de soare și crăpați de vreme, uniform înclinați în spate, într-un unghi ametit. Litere roșii înzorzonate proclamau pe un fond care fusese cîndva argintiu:

AMFITEATRUL ROMAN AL LUI SAM.

Pompele de benzină din față străluceau, fiind noi și susțineau reclama pentru noul amestec metanol-benzină, de 48 cenți litrul. Magazinul alăturat era din chirpici și conceput ca să arate ca adăposturile *mesa* ale indienilor din Arizona, cu grinzile acoperișului ieșind prin pereți. Înăuntru era curat și rafturile erau ordonat ocupate de articole de băcănie, băuturi răcoritoare și de obiecte gen anticariat. Era o copie a miilor de alte oaze mici și izolate care stăteau pe marginea autostrăzilor naționale.

Cu toate acestea Sam nu se potrivea cu decorul.

Nu purta șapcă de baseball cu reclamă pentru tractoarele Caterpillar. N-avea nici cizme tocite de cowboy, nici pălăriuță de pai și nici blugi decolorați. Sam era îmbrăcat într-o bluză pe gît verde-aprins, pantaloni lejeri galbeni și pantofi scumpi de comandă din piele de șopîrlă, pentru golf, cu găici metalice. Părul alb, tuns uniform, era acoperit de o șepcuță sport din aba.

Sam Trinity aşteptă în uşa prăvăliei pînă cînd praful iscat de elicea elicopterului fu purtat încet de vîntul uşor. Pe urmă păşi peste panglica de asfalt, ţinînd în mîini o crosă metalică numărul 2, în genul lui Bob Hope şi se opri la şase metri de uşa deschisă.

Garza coborî primul şi se îndreptă spre el:

– Bună! Tot nu vrei să laşi în pace bulgării de pămînt?

Pielea tăbăcită de pe faţa lui Sam se întinse într-un zîmbet ca-n Texas:

– Herb, bătrîne... Îmi pare bine să te văd!

Îşi ridică ochelarii de soare, arătîndu-şi ochii albaştri, sub pleoapele strînse din cauza strălucirii soarelui sudic al Texas-ului. Apoi îi lăsă din nou să cadă ca o perdea. Era foarte înalt, slab ca un par de gard, cu braţe suple, umeri înguşti, dar vocea îi era răsunătoare şi viguroasă.

Garza făcu prezentările, dar era evident că numele treceau fără nici un efect pe lîngă urechile lui Trinity. În mod simplu ridică mîna, o flutură, şi spuse:

– M-pare bi-i-ine să vă c'nosc. Bine-aţi venit la Amfiteatrul Roman al lui Sam! Apoi îi observă faţa lui Pitt, bastonul şi şchiopătatul:

– Ai căz't de pe motocicletă?

Pitt rîse:

– Am terminat prea repede o încăierare la cîrciumă.

– Îmi place!

Sandecker stătea semeţ cu picioarele depărtate şi făcu semn cu capul spre crosă.

– Ai unde juca golf prin împrejurimi?

– Mai jos, pe drum, în Rio Grande, răspunse Sam inspirat. Sînt vreo cîteva terenuri de-aici pînă-n Brownsville. Tocmai vin de la o scurtă partidă cu nişte vechi colegi de armată.

– Am vrea să ne băgăm puţin nasul prin muzeul tău, spuse Garza.

– E-o onoare! Simțiți-vă ca acasă! Nu în fiecare zi coboară careva cu libelula să-mi privească exponatele. Ia spuneți, oameni buni, să vă aduc ceva să vă răcoriți, ceva gazos, vreo bere? Am și o cană cu limonadă în frigider.

– O limonadă ar fi minunată, spuse Lily, tamponîndu-și ceafa cu o eșarfă.

– Arată-le oaspeților prin muzeu, Herb. Ușa-i descuiată. Vin și eu imediat.

Un camion cu remorcă trase la benzină și Trinity se opri o clipă să schimbe două vorbe cu șoferul, înainte de a intra în casă, lîngă prăvălie.

– Drăguț, flăcăul, murmură Sandecker.

– Sam poate fi mai apropiat decît o nevastă dintr-un ranch pierdut în fundul Texas-ului, spuse Garza, dar dacă-l nimerești în toane rele e mai dur decît un grătar de 90 de cenți.

Garza îi conduse într-o clădire din chirpici din spatele magazinului. Interiorul nu era mai mare decît un garaj pentru două mașini, dar era încărcat cu vitrine de sticlă și cu manechine de ceară în ținuta de luptă a legionarilor romani. Camera de exponate era de o curățenie exemplară; pe geamul vitrinelor nu se vedea urmă de praf. Pe luciul exponatelor nu apărea pic de rugină.

Lily adusese o geantă-diplomat. O așeză grijulie pe o vitrină, o descuie și extrase o carte groasă cu ilustrații și poze, care semăna cu un catalog. Începu să compare obiectele expuse cu cele din catalog.

– Arată bine! spuse după cîteva minute de studiu. Săbiile și vîrfurile de lance sînt aidoma armelor romane din secolul IV.

– Nu te entuziasma, spuse Garza serios. Sam a confecționat ceea ce vezi aici și le-a îmbătrînit probabil prin tratament cu acid și expunere la soare.

– Nu le-a făcut el, spuse sec Sandecker.

Garza îl privi cu interes și neîncredere.

– Cum puteți să afirmați așa, domnule amiral? Nici o sursă nu indică contacte precolumbiene în acest golf.

– Ba acum indică.

– Eu n-am auzit încă!

– Evenimentul a avut loc în anul 391 d.Ch., explică Pitt. O flotă de corăbii a intrat în sus pe Rio Grande până unde se găsește acum Roma. Undeva, într-unul dintre dealurile din spatele orașului, mercenari romani, sclavii lor și învățați egipteni au îngropat o importantă colecție de obiecte din Biblioteca din Alexandria din Egipt...

– Am avut dreptate! explodă Sam Trinity din cadrul ușii.

Era așa de entuziasmat că aproape trînti tava cu pahare și cana pe care le adusese.

– Pe toți sfinții, am avut dreptate! Într-adevăr romanii au pus piciorul pe pământul Texas-ului.

– Așa este, Sam, spuse Sandecker. Iar cei care s-au îndoit de tine au greșit.

În toți anii ăștia nimeni n-a vrut să mă creadă, murmură Sam. Chiar și după ce mi-au citit piatra, m-au acuzat că am cioplit-o eu.

– Piatra? Ce piatră? întrebă atent Pitt.

– Cea care stă în picioare în colțul de colo. Am dat-o la tradus la A & M, dar tot ce mi-au spus a fost "Bine lucrat, Sam. Știi bimișor latina!". M-au luat în rîs ani de zile că aș fi imaginat o poveste dubioasă clasa-n-fii.

– Ar cumva și o copie a traducerii inscripției? întrebă Lily.

– E acolo, pe perete. Am decupat-o din tipăritură și am pus-o în ramă cu geam. Am înlăturat doar partea în care n desființau.

Lily privi textul și îl citi cu voce tare în timp ce toți se îngrămădeau:

Această piatră înseamnă locul unde
am pus să se îngroape lucrările din
marea Sală a Muzelor.
Eu am scăpat din măcelul suferit de
flota noastră din partea barbarilor și
m-am îndreptat către sud, unde am fost
acceptat de oamenii primitivi ai piramidei
ca înțelept și profet.
Le-am dat învățătura pe care o am
despre stele și știință, dar ei au pus
prea puțin din învățăturile mele în folosință
practică. Ei preferă să se roage la zeii
păgîni și să accepte cererile preoților
ignoranți pentru sacrificii umane.
Au trecut șapte ani de la sosirea mea.
Reîntoarcerea mea aici este umbrită de tristețe
la vederea osemintelor foștilor mei camarazi.
Am avut grijă de funeraliile lor. Corabia mea este
gata și în curînd voi întinde pînzele către Roma.
Dacă Theodosius mai trăiește, eu voi fi
executat, dar accept riscul cu bucurie spre
a-mi vedea familia pentru o ultimă dată.
Celor care vor citi aceasta, dacă eu voi
pieri, intrarea în camera de păstrare este
îngropată sub deal. Stai în direcția nord și privește
direct sud la stînca rîului.

Junius Venator
10 August 398

– Deci Junius Venator a supraviețuit masacrului dar a murit șapte ani mai tîrziu, în călătoria de întoarcere la Roma, spuse Pitt.

– Sau poate că a reușit și a fost executat înainte de a vorbi, completă Sandecker.

– Nu, Theodosius a murit în 395, spuse Lily mîhnită. Gîndiți-vă că mesajul a fost aici tot timpul și a fost neglijat ca fiind contrafăcut!

Sprîncenele lui Trinity se înălțară:

– Îl cunoașteți pe tipu ăsta, Venator?

– Am mers pe urmele lui, admise Pitt.

– Ai încercat să găsești camera despre care vorbește? întrebă Sandecker.

Trinity încuviință dînd din cap:

– Am săpat pe toate dealurile, dar n-am găsit nimic în afara celor pe care le vedeți.

– La ce adîncime?

– Acum zece ani am folosit o sapă mecanică. Am făcut un puț adînc de șase metri, dar am găsit numai sandaua din vitrina de colo.

– Poți să ne arăți și nouă locul unde ai descoperit piatra și celelalte obiecte? îl întrebă Pitt.

Bătrînul texan îl privi pe Garza.

– Crezi că-i bine, Herb?

– Ai cuvîntul meu, Sam, poți să ai încredere în oamenii ăștia. Nu sînt hoți de muzee.

Trinity clătină viguros din cap.

– Bine, hai să-i tragem o plimbare. Putem merge toți cu Jeep-ul meu.

Trinity cîrmi jeep-ul Wagoneer în sus, pe un drum de pămînt bătut, dincolo de cîteva case moderne și opri lîngă un gard de sîrmă ghimpată. Coborî și trase într-o parte o secțiune a sîrmei. Se urcă din nou la volan și continuă pe o potecă acoperită de iarbă și abia vizibilă.

Cînd jeep-ul cu patru roți motoare ajunse în vîrful dealului lung și cu panta moale, frînă și opri motorul.

– Ei bine, aicea e! Dealul Gongora. Acu' o grămadă de vreme cineva mi-a spus că se numește așa după un poet

spaniol. De ce să numească movila asta de țărînă după un poet, să mă bată sfinții dacă știu!

Pitt arătă cu mîna către un deal mai mic, la 400 metri către nord:

– Muchea de acolo cum se numește?

– N-am auzit să aibă vre-un nume! răspunse Trinity.

– Unde ai găsit piatra? întrebă Lily.

– Țineți-vă bine, numai puțin mai încolo.

Trinity porni motorul și dădu drumul jeep-ului încet pe pantă în jos, ocolind arbuștii *mesquite* și tufele joase. După o deplasare săltată de două minute, frînă lîngă un banc aluvionar lăsat sub nivelul solului. Sări din mașină, veni către margine și privi în jos.

– Chiar aici am găsit un colț din ea ieșit în afară din nisip.

– Văioaga asta seacă șerpuiește între Gongora și celălalt deal, observă Pitt.

Trinity încuviință din cap.

– Mda! Dar nu văd eu cum s-ar fi plimbat de acolo pînă la panta de sub Gongora, doar dacă ar fi fost trasă.

– Nu prea arată a vale de torent, fu de acord Sandecker. Eroziunea și ploile puternice ar fi putut să o deplaseze 50 de metri de la culmea Gongorei, dar nu o jumătate de kilometru de la cealaltă culme.

– Și celelalte obiecte, întrebă Lily, unde erau?

Trinity trasă cu mîna întinsă un arc de cerc către rîu.

– Erau împrăștiate puțin mai jos pe pantă și continuau aproape pînă în centrul orașului.

– Ai efectuat o cercetare în pas cu marcarea poziției fiecărui obiect?

– Mi pare rău, dom'șoară, da' nu-s arheolog de profesie și nu mi-a trecut prin cap să notez găurile.

Ochii lui Lily scăpărară a dezamăgire, dar nu răspunse.

– Trebuie că ai folosit un detector de metal, spuse Pitt.

– L-am făcut chiar eu! răspunse mîndru Trinity. Suficient de sensibil ca să găsească un bănuț la juma' de metru.

– Al cui e pămîntul?

– Două sute de acri împrejur au fost ai familiei mele de cînd Texas-ul era republică!

– Asta ne scutește de o grămadă de chinuri cu legile, spuse mulțumit Sandecker.

Pitt își privi ceasul. Soarele începuse să coboare sub lanțul de dealuri. Încercă să vadă în imaginație lupta în mișcare dintre indieni și grupul de romani și egipteni în retragere către rîu și flota de corăbii antice. Aproape că putea să audă strigătele, țipetele de durere, zăngănitul armelor. Se simțea de parcă ar fi fost de față în acea zi fatală, demult de tot. Reveni în prezent, în timp ce Lily continua să-l descoasă pe Trinity.

– Ciudat că n-ai găsit nici un fel de oase pe cîmpul de bătălie.

– Primii navigatori spanioli care au naufragiat pe coasta Golfului în Texas și au reușit să răzbată pînă la Veracruz și la Mexico City, îi răspunse Garza, au povestit despre indieni care practicau canibalismul.

Lily își schimonosi fața cu scîrbă.

– Dar nu ai cum să știi sigur că morții au fost mîncați.

– Poate că nu toți, spuse Garza. Și ceea ce a rămas, după ce cîinii tribului și animalele sălbatice au tîrît în altă parte ce au putut, a fost mai tîrziu îngropat de tipul ăsta, Venator. Și dacă ceva i-a scăpat, s-a transformat în timp în țărînă.

– Herb are dreptate, spuse Pitt. Orice oase ar fi rămas neîngropate, s-ar fi dezintegrat în timp.

Lily rămase nemișcată. Privea aproape obsedată creasta apropiată a Dealului Gongora.

– Nu-mi vine să cred că stăm de fapt la doar cîțiva metri de comoară.

O liniște de gheață păru să se așeze asupra lor pentru cîteva momente. Pe urmă Pitt exprimă cu voce tare gîndurile tuturor:

– O mulțime de oameni buni au murit acum șaisprezece secole pentru a proteja cunoștințele din timpul lor, spuse ușor, cu ochii pierduți în trecut. Cred că a venit timpul să le dezgropăm.

67

În dimineaţa următoare amiralul Sandecker era admis prin porţile curţii de către santinelele de la Serviciul Secret. Conduse de-a lungul aleii şerpuite către cabana preşedintelui de la Lacul Ouzark, din Missouri. Îşi opri maşina închiriată pe alee şi îşi scoase servieta din portbagaj. Aerul parcă scîrţîia din cauza răcorii şi îi păru reconfortant după căldurile de saună de pe Rio Grande.

Preşedintele, îmbrăcat într-o jachetă călduroasă din piele de oaie, coborî de pe verandă şi îl întîmpină:

– Domnule amiral, vă mulţumesc că aţi venit!

– Prefer aici, decît la Washington.

– Cum aţi călătorit?

– Am dormit cea mai mare parte a drumului.

– Îmi pare rău că v-am adus în aşa grabă.

– Mi-am dat seama că situaţia se precipită.

Preşedintele îşi puse mîna pe umărul amiralului şi îl conduse pe scări în sus către uşa cabanei.

– Hai înăuntru, să iei şi dumneata micul dejun. Dale Nichols, Julius Schiller şi senatorul Pitt se luptă deja cu ouăle şi cu şunca afumată.

– Deci creierele s-au adunat deja, spuse Sandecker, zîmbind evaziv.

– O jumătate de noapte am stat și am tot cîntărit impactul politic al descoperirii dumneavoastră.

– Eu personal nu știu dacă aș putea să vă mai spun mare lucru față de raportul pe care vi l-am trimis prin curier.

– Doar că ai uitat să trimiți și o schiță a săpăturilor pe care vi le-ați propus.

– Ajungeam și la asta, spuse Sandecker, ținîndu-se tare pe poziție.

Docilitatea lui Sandecker nu-l descumpăni pe președinte:

– Poți să ne-o arăți tuturor în timpul mesei.

Conversația încetă cîteva clipe, cît timp străbătură cabana construită din bușteni. Trecură printr-o sufragerie confortabilă, aranjată mai mult ca un living modern decît ca o cabană de vînătoare. Într-un cămin mare de piatră troznea focul. Intrară în sala în care se servea masa, unde Schiller și Nichols, îmbrăcați în costume de pescuit, se ridicară simultan și-i strînseră mîna. Senatorul Pitt doar flutură din mînă. El era îmbrăcat în trening.

Senatorul și amiralul erau prieteni buni datorită apropierii lor de Dirk. Sandecker notă o umbră de avertizare în expresia sumbră a bătrînului Pitt.

Mai era un bărbat pe care președintele nu-l pomenise – Harold Wismer, un vechi obișnuit și sfătuitor de-al președintelui, care se bucura de o enormă influență și lucra independent de birocrația Casei Albe. Sandecker nu realiză de ce era și el prezent.

Președintele trase un scaun:

– Stai jos, domnule amiral. Cum preferi ouăle?

Sandecker clătină din cap:

– O cămilă cu fructe și un pahar cu lapte smîntînit îmi ajung.

Un ospătar îmbrăcat în alb luă comanda lui Sandecker și dispăru în bucătărie.

– Deci asta e rețeta de arăți ca un atlet! spuse Schiller.

– Asta și suficientă mișcare ca să fiu tot timpul leoarcă de transpirație.

– Toți dorim să te felicităm pe tine și pe oamenii tăi pentru această fantastică descoperire, începu Wismer fără ezitare. Privea prin ochelarii roz, fără rame. O barbă încurcată aproape că îi ascundea buzele subțiri. Era chel ca o minge de baschet; ochii căprui și mari păreau să iasă din orbite.

– Cînd credeți că pot începe săpăturile?

– Mîine, răspunse Sandecker, simțind că cineva era pe cale de a-i trage covorul de sub picioare. Din servietă extrase o schiță de detaliu a unei hărți geologice care ilustra topografia zonei de deasupra Romei. O completă cu o secțiune a dealului, indicînd puțurile de excavare planificate. Le întinse pe o porțiune liberă a mesei.

– Avem de gînd să săpăm două tunele de acces în corpul dealului, la 80 de metri sub culme.

– Dealul Gongora?

– Da. Tunelele vor pătrunde din versanți opuși pe panta dinspre rîu, apoi se vor înclina unul către altul, dar la adîncimi diferite. Unul, sau chiar amîndouă vor pătrunde în grota pomenită de Junius Venator pe piatra lui Sam Trinity, sau, cu puțin noroc, într-unul din puțurile originale de intrare.

– Dumneata ești absolut sigur că exact în locul ăsta se găsește o comoară cu obiecte din Biblioteca din Alexandria, spuse Wismer, stringînd latul. Nu ai nici un dubiu!

– Deloc! afirmă Sandecker pe un ton ferm. Harta de pe corabia romană din Groenlanda ne-a dus la obiectele găsite la Roma de Trinity. Nu vedeți ce bine se potrivește?

– Dar nu e posibil...

– Deloc! Obiectele romane au fost autentificate, i-o tăie Sandecker scurt lui Wismer. Nu e nici o farsă, nici o

tentativă de fraudă sau încercare la noroc. Știm că este acolo. Singura întrebare rămîne cu privire la cît de cuprinzătoare poate fi.

– Nu vrem să sugerăm că tezaurul bibliotecii nu ar exista, spuse Schiller iute, cam prea iute. Dar trebuie să înțelegi, domnule amiral, că repercusiunile internaționale ale unei atît de mari descoperiri sînt greu de anticipat, și cu mult mai dificil de controlat.

Sandecker îl privi pe Schiller fără să clipească:

– Nu pot să înțeleg cum ar putea aducerea la lumină a cunoștințelor lumii antice să provoace Armageddon-ul! Și mă mai întreb dacă nu cumva sînteți cam în întîrziere. Lumea știe deja despre comoară. Hala Kamil a făcut cunoscută cercetarea noastră în cuvîntarea către Națiunile Unite.

– Există anumite considerațiuni despre care s-ar putea să nu fii informat, spuse serios președintele. Președintele Hassan ar putea să revendice întreaga comoară ca aparținînd Egiptului. Grecia va insista să preia sicriul de aur al lui Alexandru. Cine știe ce-ar mai putea să revendice Italia?

– Poate că modul meu de abordare nu a fost cel mai fericit, domnilor, spuse Sandecker. Înțelesesem că am promis să împărțim descoperirea cu președintele Hassan, ca un mijloc de susținere a guvernului său.

– E adevărat, admise Schiller, dar asta a fost înainte să faceți localizarea pe Rio Grande. Acum și Mexicul intră în joc. Un fanatic ca Topiltzin poate să facă mare caz de faptul că locul în care a fost îngropată comoara a fost inițial al Mexicului.

– Trebuie să ne așteptăm la așa ceva, spuse Sandecker. Doar că legea asigură nouă zecimi din posesie. Legal, obiectele aparțin persoanei care stăpînește terenul în care au fost îngropate.

– Domnului Trinity i se va oferi o sumă substanțială de bani pentru terenul său și pentru dreptul asupra relicvelor, spuse Nichols. Pot de asemenea să adaug că suma va fi neimpozabilă.

Sandecker îl privi sceptic pe Nichols:

– Ce se află acolo s-ar putea să valoreze sute de milioane. E gata guvernul să meargă așa de departe?

– Bineînțeles că nu!

– Și dacă Trinity nu acceptă propunerea?

– Mai sînt și alte metode de a încheia un tîrg, spuse Wismer cu hotărîre rece.

– De cînd se bagă guvernul în afaceri de artă?

– Operele de artă, sculpturile și rămășițele lui Alexandru cel Mare sînt doar de interes istoric, spuse Wismer. Dar datele scrise sînt de interes vital.

– Asta depinde de ochiul privitorului, răspunse cu un filozof Sandecker.

– Informațiile conținute în cronicile științifice, în special datele geologice, ar putea să aibă o influență enormă în tratativele noastre cu Orientul Apropiat, continuă surd Wismer. Și mai trebuie luat în considerare și aspectul religios.

– Ce să luăm în considerare? Traducerea greacă a textului ebraic orginal al Vechiului Testament s-a făcut la Biblioteca din Alexandria. Această traducere stă la baza tuturor edițiilor Bibliei.

– Dar nu a Noului Testament! îl corectă Wismer pe Sandecker. S-ar putea să existe fapte istorice ascunse sub dealul acela din Texas care să pună la îndoială dezvoltarea creștinismului. Fapte care ar fi mai bine să stea ascunse.

Sandecker se uită cu răceală la Wismer, pe urmă își întoarse privirea către președinte.

– Asta miroase a conspirație, domnule președinte! Aș fi fericit să aflu motivul real al prezenței mele aici.

– Dar nu-i nimic sinistru, domnule amiral, vă asigur! Am ajuns cu toții la concluzia că această operațiune a devenit prea extinsă și complexă și că trebuie condusă de aici încolo după direcții foarte stricte.

Sandecker nu era greoi în reacții; capcana se declanșase. Își dăduse seama încă de la început ce se petrecea:

– Deci după ce ACMS... făcu o pauză și se uită la senatorul Pitt. Și în special fiul dumneavoastră, domnule senator, au efectuat toată munca grea, trebuie acum să ne dăm de-o parte!

– Trebuie să fii de acord, domnule amiral, spuse Wismer pe ton oficial, că aceasta nu prea poate fi o misiune pentru o agenție guvernamentală a cărei responsabilitate privește domeniul submarin.

Sandecker se scuturâ de cuvintele lui Wismer:

– Am dus proiectul atît de departe că nu văd de ce nu l-am putea și termina.

– Îmi pare rău, domnule amiral, spuse neclintit președintele, dar trebuie să iau proiectul din mîinile dumneavoastră și să-l predau Pentagonului.

Sandecker era năucit.

– Armata! Din ce cap de gîscă a ieșit ideea asta?

În ochii președintelui se citi o privire jenată. Apoi aruncă o ocheadă rapidă lui Wismer.

– Nu contează cine a conceput noul plan. Mie îmi aparține decizia!

– Cred că nu-ți dai seama, Jim, spuse liniștit senatorul. Ai dat peste o afacere care trece cu mult dincolo de simpla arheologie. Datele aflate sub dealul acela ar putea prea bine să dea altă formă politicii noastre externe privind Orientul Mijlociu pentru următorii zeci de ani.

– Este un motiv suficient pentru a trata problema ca pe o acțiune a serviciului secret, spuse Wismer. Trebuie să

ținem secretă descoperirea pînă cînd toate documentele sînt examinate în detaliu și toate datele analizate.

– Dar asta ar putea să dureze douăzeci, poate chiar o sută de ani, în funcție de numărul și de starea sulurilor de pergament și papirus după depozitarea subterană timp de 1.600 de ani, protestă Sandecker.

– Dacă trebuie... înălță din umeri președintele.

Ospătarul aduse cupa cu fructe pentru amiral și paharul cu lapte, dar Sandecker își pierduse pofta de mîncare.

– Cu alte cuvinte, vă trebuie timp ca să socotiți cît face chilipirul, spuse Sandecker cu acreală. Și pe urmă să vedeți cum vă tîrguiți pe piața politică cu hărțile care arată dispunerea în jurul Mediteranei a depozitelor de țiței și de minereuri. Dacă de Alexandru nu s-a ales praful, cu oasele lui vă veți tîrgui pentru înnoirea închirierii bazelor noastre navale. Și toate astea înainte ca poporul american să afle că ați vîndut comoara.

– Nu ne putem permite să facem publicitate, explică Schiller cu răbdare. Cel puțin pînă cînd nu sîntem gata să ne mișcăm. Tu nu poți să-ți dai seama ce avantaje politice nemaipomenite ai pus în poala guvernului. Doar nu le putem arunca în numele curiozității publicului pentru obiecte istorice.

– Naiv nu sînt, domnilor, spuse Sandecker. Dar mă văd silit să mărturisesc că sînt un patriot bătrîn și sentimental, care crede că poporul merită mai mult de la guvernul lui decît primește. Comorile Bibliotecii din Alexandria nu aparțin cîtorva politicieni care să le folosească pentru tîrguieli. Ele aparțin poporului american prin dreptul de posesiune.

Sandecker nu mai așteptă răspuns. Înghiți o gură de lapte, apoi scoase din servietă un ziar și îl aruncă la întîmplare în mijlocul mesei.

– Fiindcă toată lumea e atît de ocupată cu planuri măreţe, ajutoarele domniilor voastre au scăpat din vedere o ştire măruntă de la agenţia Reuter, apărută în mai toate ziarele din lume. Aveţi aici un ziar din St. Louis, pe care l-am cumpărat cînd mi-am închiriat maşina. Am încercuit ştirea pe pagina a III-a.

Wismer ridică ziarul împăturit, îl deschise şi se opri la pagina indicată de Sandecker. Citi cu voce tare titlul, apoi continuă cu textul:

"Romanii au acostat în Texas?

Conform unor surse de la nivelul cel mai înalt din administraţie, de la Washington, cercetările privind un vast depozit subteran, adăpostind relicve ale faimoasei Biblioteci din Alexandria, Egipt, au luat sfîrşit la cîteva sute de metri nord de rîul Rio Grande, în Roma, Texas. Obiectele arheologice găsite de-a lungul anilor de domnul Samuel Trinity au fost recunoscute ca fiind autentice de către arheologi.

Cercetările au început cu descoperirea unei corăbii comericale romane, datată din secolul IV, d.Ch., în gheaţa Groenlandei...

Wismer se opri, cu faţa înroşită de furie.

– O scurgere! O blestemată de scurgere de informaţii!

– Dar cum... cine? se miră şocat Nichols.

– Surse de la nivelul cel mai înalt din administraţie, repetă Sandecker. Asta nu poate să însemne decît Casa Albă. Se uită la preşedinte, apoi la Nichols: Probabil că vreun consilier nemulţumit pe care şefii l-au uitat la avansare sau l-au concediat.

Schiller îl privi înnegurat pe preşedinte.

– O mie de persoane vor viermui pe locul acela. Vă sugerez să ordonați instalarea unei gărzi militare, care să păzească zona.

– Julius are dreptate, domnule președinte, spuse Nichols. Vînătorii de comori vor face dealurile harcea-parcea dacă nu sînt opriți.

Președintele încuviință din cap.

– Bine, Dale. Dă-mi un fir cu generalul Metcalf de la Marele Stat Major.

Nichols se sculă repede de la masă și intră în birou, care era folosit de tehnicienii în comunicații de la Serviciul Secret și de la Casa Albă.

– Eu țin să vă sfătuiesc să acoperim întreaga operațiune, spuse tensionat Wismer. Ar mai trebui și să răspîndim vestea că descoperirea e de fapt o farsă.

– Nu e o idee fericită, domnule președinte, avertiză inteligent Schiller. Predecesorii dumneavoastră au aflat pe pielea lor că nu e rentabil să înșeli poporul american. Ziariștii vor mirosi încercarea de camuflare și vă vor face bucăți!

– Sînt de părerea lui Julius, spuse Sandecker. Izolați zona, dar continuați săpăturile, fără să ascundeți nimic și informați publicul. Credeți-mă, domnule președinte, administrația dumneavoastră va fi mult mai apreciată expunînd liber descoperirile pe măsură ce sînt recuperate.

Președintele se întoarse și îl privi pe Wismer.

– Regret, Harold. Poate că va fi mai bine așa.

– Să sperăm, spuse Wismer, privind solemn articolul din ziar. Nici nu vreau să mă gîndesc ce se poate întîmpla dacă dementul de Topiltzin se hotărăște să folosească subiectul ăsta.

68

Sam Trinity stătea și-l privea pe Pitt cum fixa două cabluri electrice de la două cutii metalice care erau legate de oblonul din spate al jeep-ului. Una avea un ecran mititel și cealaltă avea o fantă largă, din care se scurgea o bandă de hîrtie ca o limbă lată.

– Arată cumplit! Cum îi zice?

– Numele pretențios este "sistem de trasare a profilului prin reflexie electromagnetică pentru explorarea de la suprafață", răspunse Pitt în timp ce cupla cablurile la o alcătuire dubioasă cu două cocoașe, patru roți și un mîner lung pentru împins.

– În cuvinte obișnuite, este un soi de radar pentru sondarea terenului, Georadar 1, produs de Oyo Corporation.

– Nu știam că radarul pătrunde prin pămînt și piatră.

– Poate să arate binișor aspectul secțiunii pînă la zece metri în jos, chiar pînă la douăzeci cînd condițiile sînt ideale.

– Da' cum lucrează?

– În timp ce se plimbă pe teren sonda portabilă, emițătorul trimite impulsuri electromagnetice în pămînt. Semnalele reflectate sînt culese de un receptor și transmise

la sistemul de procesare color și la înregistratorul grafic de aici, de pe jeep. Cam asta-i toată șmecheria!

– Ești sigur că nu vrei să remorchez căruciorul cu emițător?

– Am control mai bun asupra lui dacă îl împing cu mîna.

– Și ce căutăm?

– O cavitate.

– Adică o peșteră.

Pitt zîmbi larg și dădu din umeri:

– Tot un drac!

Trinity privi peste muchea colinei pe care stăteau, către culmea Dealului Gongora, la 400 de metri depărtare.

– Da' de ce căutăm pe dealul care nu trebuie?

– Vreau să fac niște verificări ale echipamentului înainte de a ataca zona principală, răspunse Pitt vag. Și pe urmă există și posibilitatea ca Venator să fi îngropat alte obiecte în altă parte.

Se opri și flutură mîna către Lily, care verifica un marcaj de supraveghere în apropiere. Strigă:

– Sîntem gata.

Răspunse fluturînd și ea din mînă și se apropie, ducînd o planșetă cu o foaie de hîrtie fixată pe ea.

– Asta este grila ta de căutare, spuse, arătînd cu creionul liniile de pe hîrtie. Marginile zonei au fost marcate. Eu voi merge în spatele jeep-ului și voi urmări instrumentele. La fiecare 20 de metri, voi înfige cîte un fanion, ca să putem ține traseul drept.

Pitt ridică fruntea către Trinity:

– Ești gata, Stan?

Trinity se băgă în spatele volanului și porni motorul jeep-ului.

– La ordin!

Pitt porni instalația și făcu cîteva reglaje. Pe urmă apucă mînerul căruciorului-sondă și porni înainte.

– Mergem!

Trinity ambreie și jeep-ul începu să se tîrască, în timp ce Pitt îl urmărea la cinci metri mai în spate, împingînd căruciorul.

Pe cer un nor subțire transformase soarele într-o minge galbenă, estompată. Erau mulțumiți că vremea era bună și ziua nu era prea caldă. Mergeau încolo și-ncoace, ocolind tufișurile și arbuștii. Dimineața se transformă în după-amiază și monotonia caracteristică prospecțiunilor se instală.

Uitară de prînz, oprindu-se numai cînd Lily voia să revadă înregistrările și să-și ia notițe.

– Arată bine? întrebă Pitt în timp ce-și trăgea sufletul, sprijinit pe platforma mașinii.

– Sîntem pe marginea a ceva care arată interesant, răspunse Lily, pierdută printre înregistrări. Dar s-ar putea să nu fie nimic. O să știu mai bine după ce facem următoarele două treceri.

Trinity le dădu cu grație cîte o sticlă de bere Mexican Bohemia, dintr-o lădiță frigorifică aflată în jeep. În timpul acestor pauze observă Pitt un număr crescînd de mașini parcate la poalele Dealului Gongora. Oamenii se răspîndeau pe coastă cu detectoare de metal în mîini.

Și Sam îi observă.

– Bune-s tăblițele alea cu "Trecerea oprită", mormăi el. Ai zice că-s reclamă la băutură pe gratis!

– Dar de unde vin? întrebă Lily. Și cum de-au aflat așa de repede despre proiectul nostru?

Trinity privi printre sprîncene și rama ochelarilor de soare.

– Cei mai mulți sînt localnici. Pe careva trebuie că l-a luat gura pe dinainte. Mîine pe vremea asta vor da năvală din toate statele Uniunii.

Telefonul din jeep zbîrnîi și Trinity răspunse. Apoi dădu receptorul prin fereastra lui Pitt.

– Pentru tine. E amiralul Sandecker.

Pitt luă telefonul.

– Da, domnule amiral.

– Am fost înjunghiați pe la spate! Nu mai avem voie să săpăm! îl informă Sandecker. Consilierii președintelui l-au convins să predea operațiunea Pentagonului.

– Trebuia să ne așteptăm, dar aș fi preferat să fie cei de la Spații Verzi. Cel puțin ăia sînt mai bine echipați pentru săpături arheologice.

– Casa Albă vrea să pătrundă în depozit și să ia sulurile ca să le studieze cît mai repede cu putință. Le e teamă de o confruntare cu țările care ar dori părți din descoperire.

Pitt lovi cu pumnul în acoperișul jeep-ului.

– Fir-ar... Doar nu or să intre acolo ca să înceapă să arunce totul în camioane de parcă ar fi marfă la mîna a doua. Sulurile se pot preface în praf, dacă nu sînt manevrate cum trebuie.

– Președintele și-a asumat răspunderea pentru risc.

– Trecutul nu are întîietate asupra politicii, nu-i așa?

– Și asta nu e singura problemă, spuse Sandecker încordat. Cineva de la Casa Albă a scăpat totul unei companii străine de radio. Vestea se întinde ca ciuma!

– Mulțimile au început deja să dea năvală.

– Ăștia nu pierd deloc timpul!

– Și ce părere are guvernul de faptul că terenul este proprietatea lui Sam?

– Hai să spunem doar că Sam va primi o ofertă pe care nu poate să o refuze, răspunse Sandecker furios. Președintele și apropiații lui au un plan măreț care să transforme informațiile din sulurile Bibliotecii într-un succes politic.

– E și tata printre ei?

– Mi-e teamă că da.

– Și cine anume preia operațiunea?

– O companie de genişti ai armatei de la Fort Hood. Ei şi echipamentul lor vin în camioane. O grupare de pază o să vă vină pe cap în orice moment, cu elicopterele, ca să izoleze zona.

Pitt gîndi un moment, apoi:

– Poţi să-ţi foloseşti puterea de intimidare ca să aranjezi pentru noi să mai rămînem prin împrejurimi?

– Dă-mi o poveste de acoperire.

– În afară de Hiram Yaeger, Lily şi cu mine cunoaştem mai multe despre subiect decît oricine ar veni să sape. Convinge-i că este vital să rămînem consultanţi pentru proiect. Foloseşte creditul de care se bucură Lily în lumea academică pentru susţinere. Spune-le că facem şi noi o prospectare pentru obiectele de suprafaţă. Spune-le orice, domnule amiral, dar fă-i pe cei de la Casa Albă să ne lase să rămînem pe loc.

– Să văd ce pot face, spuse Sandecker, începînd să se înfierbînte, cu toate că nu avea nici cea mai vagă idee asupra scopului pentru care se zbătea Pitt.

– Harold Wismer va fi singura barieră. Dacă şi domnul senator ne sprijină, cred că putem să o facem.

– Anunţă-mă, te rog, încotro îşi tîrîie paşii tata. Pe el îl conving eu.

– Te ţin la curent.

Pitt înapoie telefonul lui Trinity şi se întoarse spre Lily.

– Ne-au dat la o parte, o informă. Săpăturile le preia armata. Vor să transporte obiectele tot atît de repede pe cît pot să le arunce în camioane.

Lily holbă ochii.

– Dar vor distruge sulurile, se sufocă ea. După 1.600 de ani într-un adăpost subteran, manuscrisele pe papirus şi pe pergament trebuiesc tratate cu delicateţe. Se pot dezintegra la o mică schimbare de temperatură sau la cea mai uşoară atingere.

– Ai auzit că am folosit aceleaşi argumente faţă de amiral, spuse Pitt neajutorat.

Trinity părea terminat:

-Uaau! oftă. Deci am sfîrşit cu ziua de azi!

Pitt privi fanioanele care marcau limita zonei de prospectare.

– Încă nu, spuse uşor, controlat. Hai să ne terminăm treaba. Spectacolul nu se sfîrşeşte pînă cînd nu e gata.

69

Limuzina Mercedès Grand Coupé opri în fața docului clubului de iahting din portul Alexandria. Șoferul în livrea deschise ușa și Robert Capesterre coborî de pe canapeaua din spate. Îmbrăcat în costum croit din in alb, cu cămașă bleu pepit și cravată asortată, nu mai arăta deloc ca Topiltzin.

Fu condus pe o scară de piatră în jos, către o șalupă care aștepta. Luă loc pe pernele moi și savură cursa prin vechiul port și prin intrarea unde se înălța odată una dintre cele Șapte Minuni ale lumii antice, faimosul Far din Alexandria, cu înălțimea de 135 de metri. Numai cîteva pietre zidite în peretele fortului arab rămăseseră din ruinele sale.

Șalupa se îndreptă către un iaht mare, ancorat în afara portului, lîngă țărm. Capesterre păși pe punțile lui cu alte ocazii. Știa că are 45 metri lungime. Fusese construit în Olanda și avea liniile dulci, în genul aeronavelor. Avea zonă de navigabilitate transoceanică și viteza de 30 de noduri.

Omul care pilota șalupa reduse motorul, apoi inversă sensul de marș, apropiindu-se ușor de pasarela de acces. Capesterre fu întîmpinat pe punte de un om îmbrăcat în

cămașă deschisă, de mătase, pantaloni scurți și sandale. Se îmbrățișară.

– Fii binevenit, frate, spuse Paul Capesterre. A trecut atîta timp!

– Arăți bine, Paul. Aș zice că tu și Ahmad Yazid v-ați îngrășat cu vreo patru kilograme.

– Șase!

– Aproape că-i ciudat să te văd fără uniformă, spuse Robert.

Paul înălță din umeri:

– M-am plictisit de îmbrăcămintea arabă a lui Yazid și de turbanul ăla caraghios.

Se dădu un pas înapoi și-i zîmbi fratelui său.

– Mă simt bine cînd îți vorbesc! Nu-mi imaginez cum poți să arăți îmbrăcat în zeu aztec.

– Topiltzin a luat pentru moment vacanță.

Robert făcu o pauză și arătă cu capul spre punte.

– Ai împrumutat barca unchiului Theodore, după cîte văd.

– Nici nu prea mai are ce face cu ea de cînd familia a ieșit din afacerile cu droguri.

Paul Capesterre se întoarse și își conduse fratele în salonul iahtului.

– Vino, am pus să se servească masa. Acum, că știu că ai căpătat în fine gustul șampaniei, am scos una dintre sticlele de preț ale unchiului.

Robert acceptă paharul întins.

– Credeam că președintele Hassan te-a pus sub arest la domiciliu.

– Singurul motiv pentru care am cumpărat vila aceea este un tunel ascuns, care trece pe sub pămînt cale de o sută de metri și iese într-un atelier de reparații mecanice.

– Care îți aparține tot ție.

– Desigur.

Robert ridică paharul.

– Să închinăm pentru marele plan al mamei și al tatei.

Paul încuviință dînd din cap.

– Chiar dacă, pentru moment, partea ta, din Mexic, arată mai promițător decît a mea în Egipt.

– Nu tu ești vinovat de acel fiasco cu *Lady Flamborough*. Familia doar a aprobat planul. Și nimeni nu putea să prevadă viclenia americanilor.

– Idiotul ăla de Suleiman Aziz, spuse aspru Paul, el a compromis operațiunea.

– Ai ceva știri despre supraviețuitori?

– Agenții familiei au raportat că majoritatea sînt morți, inclusiv Ammar și al-tău căpitan Machado. Cîțiva au fost luați prizonieri, dar nici unul nu cunoaște rolul nostru.

– În cazul ăsta, ne putem considera norocoși. Cu Machado și Ammar morți, nici un serviciu de informații din lume nu mai poate să ne atingă. Ei erau singura legătură.

– Președintelui Hassan nu i-a fost deloc greu să pună doi cu doi alături, altfel nu aș fi fost acum cu arest la domiciliu.

– Așa e, acceptă Robert. Dar Hassan nu poate acționa împotriva ta fără probe concrete. Dacă ar încerca, admiratorii tăi s-ar ridica și ar împiedica orice proces. Sfatul familiei e să nu ieși în față cît timp îți întărești bazele puterii. Cel puțin pentru încă un an, ca să vedem dincotro bate vîntul.

– Pentru moment, vîntul bate din spatele lui Hassan, Hala Kamil și Abu Hamid, spuse Paul cu ură.

– Ai răbdare. În curînd mișcarea ta fundamentalistă te va propulsa în parlamentul egiptean.

Paul îl privi pe Robert cu ochi evazivi.

– Descoperirea comorilor Bibliotecii din Alexandria s-ar putea să grăbească lucrurile.

– Ai citit ultimele rapoarte din presă?

– Da. Americanii pretind că ar fi găsit camera de depozitare în Texas.

– Posesiunea vechilor hărți geologice ar putea să fie în avantajul tău. Dacă ele indică poziția unor rezerve de țiței și minerale, poți obține credibilitate pentru transformarea în bine a economiei Egiptului.

– Am studiat posibilitatea asta, spuse Paul. Dacă înțeleg corect intențiile Casei Albe, președintele va folosi operele de artă și documentele ca monedă de schimb. În timp ce Hassan cerșește și se milogește pentru o părticică amărîtă din moștenirea Egiptului, eu pot să apar în fața poporului și să expun problema ca o insultă adusă strămoșilor noștri cei demni de respect.

Paul ezită. Pe urmă continuă, cu ochii îngustați:

– Folosind vocabularul corespunzător, cred că pot să deviez legea musulmană și cuvintele Coranului într-un strigăt de luptă care va nărui guvernul lui Hassan.

Robert rîse:

– Încearcă să fii serios cînd vorbești. Creștinii poate că au ars majoritatea sulurilor cu documente în 391 d.Ch., dar musulmanii sînt cei care în 646 au distrus definitiv Biblioteca!

Un ospătar începu să servească somon scoțian afumat și icre negre de Iran. Pentru cîteva minute, mîncară în tăcere. Apoi Paul spuse:

– Cred că-ți dai seama că sarcina capturării comorii cade pe umerii tăi!

Robert privi peste marginea cupei cu șampanie:

– Cu mine vorbești, sau cu Topiltzin?

Paul izbucni în rîs.

– Cu Topiltzin.

Robert puse paharul pe masă și își ridică mîinile în aer încet, ca și cînd ar fi intenționat să implore o muscă aflată pe tavan. Ochii îi luară o expresie hipnotică și începu să vorbească cu ton poticnit.

– Ne vom ridica cu zecile de mii! Cu sutele de mii! Vom trece apa ca unul şi vom lua ceea ce a fost îngropat pe pămîntul nostru, pămînt furat de la noi de americani! Mulţi vor fi sacrificaţi, dar zeii cer să luăm ceea ce pe drept aparţine Mexicului!

Îşi lăsă mîinile să cadă şi zîmbi larg:

– Mai trebuie stilizat, desigur.

– Cred că mi-ai furat scenariul, spuse Paul, aplaudînd.

– Şi ce contează, din moment ce sîntem în familie?

Robert luă o ultimă înghiţitură de somon.

– Delicios! Aş putea să mănînc somon afumat cîte o barcă o dată.

Turnă peste el şampanie.

– Şi dacă reuşesc să pun mîna pe comoară şi să o ţin, pe urmă?

– Vreau numai hărţile. Orice altceva poate fi furat merge în depozitele familiei, pentru a fi păstrat sau vîndut pe piaţa neagră colecţionarilor bogaţi. De acord?

Robert gîndi pentru un moment, apoi încuviinţă.

– De acord.

Ospătarul aduse o tavă cu pahare, o sticlă de brandy şi o cutie cu trabucuri.

Paul aprinse încetişor o *panatella*. Se uită întrebător la fratele lui:

– Cum intenţionezi să pui mîna pe comorile Bibliotecii?

– Am plănuit să lansez o invazie masivă, neînarmată a statelor americane de frontieră după ce iau puterea. Situaţia de faţă îmi pare o ocazie bună pentru o probă.

Robert îşi privi paharul în timp ce-şi agita băutura.

– De îndată ce-mi pornesc roţile organizaţiei, săracii de la oraşe şi ţăranii de la sate vor fi adunaţi şi transportaţi în nord, la Roma, Texas. Pot să adun trei, poate chiar patru sute de mii de partea noastră a lui Rio Grande, în patru zile.

– Şi americanii?

– Orice soldat, grănicer și șerif din Texas va fi neputincios în a opri puhoiul. Intenționez să pun femei și copii în primul val care va trece podul și rîul. Americanii sînt o gloată sentimentală. Au fost în stare să măcelărească săteni în Vietnam, dar nu se vor atinge de civili neînarmați pe pragul lor. De asemenea, mă mai pot baza pe teama Casei Albe de un incident internațional. Președintele nu o să îndrăznească să dea ordin să se tragă. Rezistența pasivă va fi inundată de o maree umană care se va revărsa prin Roma și va ocupa depozitul subteran în care se află comorile Bibliotecii.

– Topiltzin va fi în fruntea lor?

– Și eu voi fi în fruntea lor.

– Cît timp crezi că o să reziști pe depozit? întrebă Paul.

– Suficient ca traducători din limbile antice să identifice și să adune sulurile privitoare la vechile depozite de minereu.

– Dar asta s-ar putea să ia săptămîni! N-o să ai timpul necesar. Americanii vor aduna forțe imense și îi vor împinge pe oamenii tăi înapoi în Mexic în cîteva zile.

– Ba nu, cînd îi voi amenința că dau foc documentelor și distrug operele de artă.

Robert își tamponă buzele cu un șervețel.

– Cred că au terminat alimentarea avionului meu. Cred că e mai bine să mă întorc în Mexic și să pregătesc acțiunea.

În ochii lui Paul se putea citi respectul pentru gîndirea inventivă a fratelui său.

– Cînd se va trezi cu spatele la perete, guvernul american nu va mai avea ce face și va trebui să negocieze. Asta-mi place!

– În mod sigur va fi cea mai mare grămadă de oameni care au invadat Statele Unite de la englezii din Războiul de Independență încoace, spuse Robert. Asta-mi place și mai mult!

70

Începuseră să vină cu miile în prima zi, cu zecile de mii în a doua. Din nordul Mexicului, toți cei inspirați de delirul înflăcărat al lui Topiltzin veneau cu mașini, cu autobuze și camioane supraaglomerate, sau pur și simplu pe jos către orășelul prăfuit, Miguel Aleman, situat față în față cu Roma, pe malul celălalt al fluviului. Drumurile asfaltate dinspre Monterrey, Tampico și Mexico City viermuiau cu tot soiul de vehicule.

Președintele De Lorenzo încercă să oprească avalanșa umană care se rostogolea către frontieră. Făcu apel la forțele armate mexicane să blocheze drumurile. Dar mai ușor ar fi putut ține pe loc revărsarea unui râu. La ieșirea din Guadelupe, o formație de militari pe cale de a fi măturată din drum de un tăvălug uman deschise focul, omorînd 54 de persoane, majoritatea femei și copii.

De Lorenzo îi făcuse fără să vrea jocul lui Topiltzin. Fusese exact reacția pe care o voia Robert Capesterre. În New Mexico izbucniră revolte și De Lorenzo își dădu seama că trebuia să se retragă dacă nu dorea să se confrunte cu o eventuală revoluție. Trimise un mesaj către Casa Albă, exprimîndu-și regretul sincer de a nu fi reușit să oprească exodul și își chemă înapoi soldații, dintre care mulți dezertaseră și se alăturaseră cruciadei.

Nestînjenită, mulțimea se bulucea către Rio Grande.

Familia Capesterre angajase strategi profesioniști, iar adepții lui Robert Topiltzin înălțaseră un oraș de corturi pe o lungime de 5 km pătrați; înființaseră bucătării la care lumea stătea la coadă pentru a căpăta mîncare. Fuseseră aduse cu camionul și instalate grupuri sanitare. Nimic nu fusese scăpat din vedere. Mulți dintre săracii care invadaseră zona nu trăiseră și nici nu mîncaseră niciodată atît de bine. Numai norii de praf și fumul eșapamentelor motoarelor diesel scăpaseră de sub control.

Pe malul mexican al fluviului apăruseră lozinci scrise de mînă, care proclamau "SUA ne-au furat pămîntul!", "Vrem înapoi pămîntul strămoșilor!", "Relicvele aparțin Mexicului!". Incantau sloganuri în engleză, spaniolă și nahuatl. Topiltzin se plimba în mijlocul mulțimii, făcînd agitație care crea o frenezie cum se văzuse poate numai în Iran

Echipele de televiziune au avut o zi în care li s-a permis să filmeze demonstrațiile pline de culoare. Camerele de luat vederi, ale căror cabluri șerpuiau către două duzini de care de reportaj, se înghesuiau una în alta pe malul înalt al Romei, obiectivele lor scrutînd malul opus.

Corespondenții creduli care cutreierau mulțimea nu știau că familiile de țărani pe care îi intervievau fuseseră implantați și instruiți cu grijă. În cele mai multe cazuri, acei oameni cu aspect sărăcăcios erau actori care, deși vorbeau fluent engleza, răspundeau la întrebări cu frînturi de engleză stricată. Apelurile lor înlăcrimate de a fi lăsați să trăiască permanent în California, Arizona, New Mexico și Texas au produs o puternică reacție de sprijin la fel de lacrimogenă din partea națiunii, atunci cînd reportajele au fost transmise la buletinele de știri de seară și la comentariile de dimineață.

Singurii care rămăseseră hotărîți și neimpresionați erau membrii devotați ai patrulelor americane de grăniceri. Pînă

acum amenințarea unei incursiuni masive fusese doar închipuirea unui coșmar. Dar acum erau pe cale de a-și vedea cele mai cumplite temeri transformîndu-se în realitate.

Arareori grănicerii din patrule fuseseră nevoiți să-și arate armele. Ei obișnuiau să-i trateze omenește și cu respect pe emigranții ilegali înainte de a-i trimite înapoi acasă. Acum priveau cu neîncredere trupele armatei care făceau acoperire în partea americană a fluviului, ca furnicile camuflate în mușuroaie. Prevedeau numai dezastru și măcel venit din aliniamentul de arme automate și din cele douăzeci de tancuri ale căror tunuri erau ațintite asupra Mexicului.

Ca echipe de luptă, soldații erau tineri și eficienți. Dar fuseseră instruiți pentru lupta cu inamicul care se bate, nu se simțeau în apele lor înfruntînd un torent de civili neînarmați.

Ofițerul comandant, generalul de brigadă Curtis Chandler, baricadase podul cu tancuri și vehicule blindate, dar Topiltzin își făcuse planul și pentru varianta asta. Malul rîului era înțesat cu tot felul de bărcuțe, plute de lemn și camere de cauciuc de camion recoltate de pe o rază de două sute de mile. Podețe de frînghie fuseseră întinse și împletite pentru a fi trecute pe celălalt mal de primul val de oameni. Ofițerul de contrainformații al generalului Chandler considera că valul inițial va fi format din circa 20.000 de oameni, după care flotila se va întoarce, va încărca și va aduce al doilea val. Nu putea să aprecieze numărul celor care vor trece înot. Una din agentele lui, infiltrată în trailerul amenajat ca sală de mese pentru Topiltzin, îi raportase că atacul va fi lansat seara tîrziu, după ce Mesia aztec își va fi adus partizanii într-o stare de frenezie. Dar ea nu a putut să afle în care seară se va întîmpla acest lucru.

Chandler fusese de trei ori în Vietnam; știa din proprie experiență cum e să ucizi femei și copii fanatici, care atacau din junglă pe nepusă-masă. Dădu ordin să se tragă pe deasupra capetelor mulțimii în momentul în care ar fi pe punctul de a începe traversarea.

Dacă salva de avertizare nu i-ar opri – Chandler era genul de soldat care își făcea datoria fără să comenteze. Dacă i se va ordona, va folosi efectivele de sub comanda sa pentru a respinge această invazie pacifistă, indiferent de cîți sînge va fi vărsat.

Pitt stătea pe terasa de la etajul prăvăliei lui Sam Trinity și privea printr-o lunetă pe care texanul o folosea ca să se uite la stele. Soarele scăpătase sub coama dealurilor și lumina pălea, dar spectacolul aranjat de cealaltă parte a lui Rio Grande era pe punctul de a începe. Baterii de proiectoare multicolore prinseră viață, unele sfîșiind artistic văzduhul, în timp ce altele băteau pe un turn înalt, care fusese ridicat în mijlocul orașului.

Ațintì luneta și mări figura măruntă și îmbrăcată cu o robă albă, lungă pînă la glezne și cu un coif multicolor a unui ins care stătea pe platforma îngustă din vîrful turnului. După brațele ridicate și care se agitau, Pitt își dădu seama că respectivul era angajat într-un discurs frenetic.

– Mă-ntreb cine-o fi individul cu costumație țipătoare care agită băștinașii?

Sandecker stătea lîngă Lily, examinînd înregistrarea profilului subteran. La întrebarea lui Pitt, își ridică ochii din hîrtii:

– Probabil clownul de Topiltzin, mîrîi el.

– E în stare să întoarcă din drum și un grup de evangheliști convinși!

– Sînt semne că vor încerca să traverseze în noaptea asta? întrebă Lily.

Pitt se trase de lîngă telescop şi clătină din cap.

– Muncesc din greu la flotila lor, dar mă îndoiesc că vor încerca în următoarele 48 de ore. Topiltzin nu îşi va lansa acţiunea pînă nu va fi sigur că a acaparat întreaga primă pagină a ştirilor zilei.

– Topilzin e un pseudonim, îl informa Sandecker. Numele lui adevărat este Robert Capesterre.

– Ce zarvă a reuşit să stîrnească!

Sandecker îşi ridică mîna, ţinînd arătătorul depărtat la un centimetru de degetul mare:

– Atîta mai are Capesterre şi ia Mexicul!

– Şi dacă întrunirea de pe malul celălalt înseamnă ceva, individul vrea toată America de sud-vest...

Lily se ridică şi se întinse.

– Statul ăsta degeaba mă scoate din minţi! Noi facem toată munca şi geniştii armatei primesc onorurile. Şi nu ne lasă nici măcar să supraveghem săpăturile, nici să intrăm pe terenul lui Sam – cred că e lipsă de bună-cuviinţă din partea lor!

Pitt şi Sandecker zîmbiră la modul feminin de exprimare.

– Eu aş folosi o expresie mai colorată, spuse amiralul.

Lily ronţăi nervos capătul unui creion.

– De ce n-avem nici o veste de la senator? Ar fi trebuit să aflăm ceva pînă acum.

– Nu ştiu, răspunse Sandecker. Toi ce mi-a spus, după ce i-am explicat scenariul lui Dirk, a fost că va încerca să aranjeze ceva.

– Tare aş vrea să ştiu cum, murmură Lily.

Trinity apăru de jos, pe scări, purtînd un şorţ de bucătărie:

– Doreşte cineva să încerce o farfurie din faimoasa fasole iute à la Trinity?

Lily îl privi preocupată:

– Cît de iute?

– Domniță dragă, pot să o fac tot atît de blîndă pentru stomacul dumitale precum turta dulce, dar și periculoasă ca acidul de acumulator! Spune-mi cum, și așa o fac!

– Să fie ca turta dulce, decise Lily fără ezitare.

Pînă ce Pitt și Sandecker să-și decline opțiunea, Trinity se întorsese și privea prin semiîntuneric către un șir de faruri care se apropia pe drum:

– Trebuie să fie încă un convoi de-al armatei, anunță el. Nici o mașină și nici un camion n-au mai trecut pe șoseaua asta de cînd generalul ăla a blocat drumurile și a deviat traficul prin nord.

În curînd putură să numere cinci camioane conduse de către un "Hummer", vehicolul care a înlocuit rezistentul "jeep". Ultimul camion remorca un trailer în care se afla un echipament acoperit cu o prelată. Convoiul nu o luă pe drumul către tabăra geniștilor de pe Dealul Gongora și nici nu continuă să meargă spre Roma așa cum era de așteptat. Camioanele urmară "Hummer"-ul pe aleea din fața "Amfiteatrului Roman al lui Sam" și se opriră între pompele de benzină și prăvălie. Pasagerii din "Hummer" coborîră și priviră în jur.

Pitt recunoscu imediat trei fețe familiare. Doi dintre bărbați erau îmbrăcați în uniformă, iar al treilea purta un pulover și pantaloni de doc. Pitt încălecă cu atenție balustrada și se lăsă în mîini pînă ajunse la numai cîțiva zeci de centimetri de pămînt. Apoi se lăsă să cadă și aterizâ direct în fața lor, scăpînd un geamăt de durere din cauza piciorului rănit. Și ei erau la fel de surprinși de apariția lui bruscă cum fusese și el cînd i-a văzut venind.

– Tu de unde picași? întrebă Al Giordino cu un zîmbet larg. Arăta palid sub lumina reflectoarelor, iar brațul îi atîrna într-o eșarfă, dar părea la fel de sprinten ca întotdeauna.

– Exact asta vroiam să te întreb și eu.

Colonelul Hollis făcu un pas înainte.

– Nu speram să ne revedem așa de curînd.

– Nici eu, adăugă și maiorul Dillinger.

Pitt simți un uriaș val de ușurare în momentul în care le strîngea mîinile întinse.

– Cînd spun că mă bucur să vă văd, rostesc de fapt un eufemism. Cum de vă aflați aici?

– Tatăl tău și-a folosit puterea de convingere asupra șefilor de Stat Major, explică Hollis. Nici n-am terminat bine raportul asupra misiunii *Lady Flamborough* cînd am primit ordinul să-mi adun oamenii și să vin în grabă aici cu vehicule terestre și folosind drumuri puțin circulate. Totul trebuie să fie ținut în cel mai deplin secret. Mi s-a spus că comandantul de zonă nu va fi informat asupra misiunii noastre decît în momentul în care voi ajunge aici.

– Generalul Chandler, spuse Pitt.

– Da, Chandler platoșă-de-oțel! Am servit sub comanda lui la NATO, acum opt ani. El încă mai e convins că numai și numai blindatele pot cîștiga războaiele. Drept care lui îi revine sarcina ingrată de a-l juca pe Horațiu apărînd podul.

– Ce ordine ai? întrebă Pitt.

– Să te sprijin pe tine și pe dr. Sharp în proiectul pe care îl desfășurați acum. Amiralul Sandecker va fi linia noastră de legătură directă către senator și către Pentagon. Asta-i tot ce știu.

– Nici o referire la Casa Albă?

– Nici una pe hîrtie. Se întoarse cînd Lily și amiralul care aleseseră calea cea lungă, pe scara interioară, țîșniră pe ușa principală. În timp ce Lily îl îmbrățișa pe Giordino și Dillinger făcea cunoștință cu Sandecker, Hollis îl trase pe Giordino deoparte.

– Ce dracu se întîmplă aici? mormăi el. Sîntem la circ?

– Nici nu știi cît ești de aproape de adevăr, rîse Pitt.

– Și cu ce pot fi de folos forțele mele speciale?

– Cînd va începe năvala, spuse Pitt devenit dintr-o dată foarte serios, va fi sarcina ta să arunci șandramaua în aer.

71

Escavatorul pe care îl escortaseră tocmai din Virginia cei de la Forțele Speciale era uriaș. Șenilele late îi puteau deplasa corpul greoi în sus, pe panta către locul indicat de unul dintre fanioanele de marcaj ale lui Lily. După zece minute de instructaj și cîteva încercări practice, Pitt putea recunoaște destinația manetelor și începu să miște mamutul fără ajutor. Îi ridică cupa lată de doi metri și jumătate și pe urmă o îndreptă în jos ca pe o gheară gigantică, lovind pămîntul, cu o bubuitură răsunătoare.

În mai puțin de o oră, pe panta din spatele dealului fusese săpată o groapă de șase metri adîncime și de 20 de metri lungime. Doar atît înaintaseră săpăturile cînd un Chevrolet Blazer cu tracțiune pe toate patru roțile apăru ca un uragan printre tufișuri, cu o grămadă de soldați alergînd în trena de praf care îl urma.

Roțile nu apucaseră să se oprească și un căpitan cu spinarea țeapănă și cu ochii de fanatic al disciplinei militare și al regulamentelor se îndrepta deja către ei.

– Aceasta este o zonă specială! trînti înțepat. Vouă personal v-am atras atenția acum două zile să nu mai intrați aici. Să vă luați imediat echipamentele și să dispăreți de-aici!

Pitt coborî cu indiferență din utilaj și privi în fundul gropii ca și cînd ofițerul nici n-ar fi existat.

Fața căpitanului deveni roșie și lătră către sergent:

– Sergent O'Hara, pregătește-ți oamenii să escortați acești civili în afara zonei speciale!

Pitt își întoarse lent capul și zîmbi fermecător:

– Îmi pare rău, dar rămînem pe loc.

Căpitanul îi întoarse zîmbetul, dar zîmbetul lui pîrjolea.

– Aveți trei minute să plecați și să vă luați și escavatorul cu voi.

– Dar niște hîrtii care să autorizeze prezența noastră aici nu vrei să vezi?

– Dacă nu sînt semnate de generalul Chandler, îți bați gura de pomană.

– Ordinele au fost date de eșaloane superioare generalului tău.

– Aveți trei minute, spuse sec căpitanul. Apoi vă voi scoate de aici cu forța.

Lily, Giordino și amiralul, care stăteau la umbră în camioneta jeep împrumutată de la Trinity, se apropiară pentru a savura spectacolul. Lily purta doar un maieu și un șort strîns pe corp. Ea defilă în bătaie de joc prin fața șirului de soldați.

Femeile cărora le lipsește experiența muncii de trotuar nu pot să se șerpuiască în mers suficient de seducător ca spectacolul să apară ca un fenomen natural. Ele au tendința să exagereze pînă la ridicol. Nici Lily nu era o excepție, dar bărbaților nici că le păsa. Au înghițit parodia.

Pitt începu să se încordeze de furie. Detesta capetele seci.

– Ai la dispoziție doar 12 oameni, căpitane. Doisprezece geniști care au mai puțin de 100 de ore de instrucție de luptă. Eu sînt susținut de 40 de oameni, oricare dintre ei în stare să-ți ucidă întreaga formație în mai

puțin de 30 de secunde doar cu mîinile goale. Nu îți cer; te sfătuiesc să te retragi!

Căpitanul se răsuci într-o doară cu vreo trei sute de grade, dar singurul lucru pe care-l văzu în afară de Pitt a fost Lily, scălîmbăindu-se în fața ostașilor, amiralul Sandecker care pufăia nepăsător dintr-un trabuc gros și un bărbat pe care nu îl mai văzuse pînă atunci, care își ținea brațul într-o eșarfă. Și unul și altul se sprijineau de jeep ca și cum ar fi fost pe jumătate adormiți.

Îi aruncă lui Pitt o privire rapidă, dar ochii lui Pitt nu exprimau nici un fel de emoție. Făcu o mișcare cu mîna:

– Sergent, ia-i pe oamenii ăștia de-aici.

Înainte ca oamenii lui să apuce să facă doi pași, colonelul Hollis apăru ca prin farmec. Culorile de cameleon ale costumului lui de camuflaj, mîinile și fața unse cu unsoare neagră erau incredibil de asemănătoare cu vegetația din jur. Stînd la mai puțin de cinci metri distanță, el era disimulat între tufișuri, părînd aproape invizibil.

– Aveți vreo problemă? întrebă Hollis pe căpitan pe un ton la fel de amabil ca o mangustă în fața unei cobre.

Căpitanul căscă gura de surpriză, iar oamenii săi încremeniră unde se aflau. Se apropie cîțiva pași și îl studie pe Hollis îndeaproape, fără să vadă nici un însemn de grad.

– Cine ești? izbucni el. Ce e costumul ăsta?

– Colonel Morton Hollis, Forțele de Operațiuni Speciale.

– Căpitanul Louis Cranston, batalionul 486, geniu.

Se salutară. Hollis făcu semn cu capul spre linia de soldați, care aveau automate în poziție de tragere.

– Cred că ar trebui să ordoni oamenilor tăi pe-loc-repaus.

Cranston nu știa cum să procedeze cu un colonel necunoscut apărut din senin.

– Permiteți să întreb, domnule colonel, ce face aici un colonel din Forțele Speciale.

– Supraveghez ca aceşti oameni să poată să îşi desfăşoare cercetările arheologice fără să fie deranjaţi.

– Permiteţi-mi să vă reamintesc, domnule, că accesul civililor nu este permis într-o zonă specială.

– Dar dacă eu ţi-aş spune că ei au fost autorizaţi să fie aici?

– Îmi pare rău, domnule colonel, mă aflu sub ordinele directe ale generalului Chandler. Ordinele sînt foarte clare. Nimeni, şi asta vă include şi pe dvs., care nu aparţine de batalionul nostru nu este admis să intre în...

– Trebuie să înţeleg că vrei să mă scoţi şi pe mine afară?

– Dacă nu puteţi prezenta ordine semnate personal de generalul Chandler care să autorizeze prezenţa dvs. aici, spuse Cranston nervos, voi fi obligat să îmi îndeplinesc ordinele.

– Dacă te ţii cu nasul pe sus, n-ai să mai ajungi tu la medalii, căpitane. Cred că ar fi bine să te mai gîndeşti.

Cranston ştia afurisit de bine că este pe post de minge şi nu-i plăcea asta.

– Vă rog, domnule colonel, nu vreau necazuri!

– Îţi iei oamenii şi te întorci la bază; nici prin cap să nu-ţi treacă să te uiţi înapoi.

Pe Pitt îl amuza spectacolul, totuşi se întoarse şi coborî în groapă. Începu să pipăie pămîntul de pe fund. Giordino şi Sandecker se apropiară într-o doară de margine şi îl priviră.

Cranston ezita. Era în inferioritate, dar ordinele erau clare. Se hotărî că are teren solid sub picioare: generalul Chandler îl va susţine dacă va fi vreo anchetă.

Dar înainte să poată ordona oamenilor săi să elibereze zona, Hollis scoase dintr-un buzunar un fluier şi dădu două ţignale scurte.

Precum stafiile care se ridică din morminte într-un film de groază, 40 de siluete care arătau mai degrabă a

tufișuri și a mușuroaie decît a ființe umane se materializară pe neașteptate formînd un cerc larg în jurul căpitanului Cranston și a oamenilor săi.

Ochii lui Hollis se umplură cu venin:

– Bau! Ești mort!

– M-ai chemat, șefu'? spuse un tufiș, cu vocea lui Dillinger.

Trufia lui Cranston se topi.

– Eu... trebuie să raportez asta... generalului Chandler, se bîlbîi el.

– N-ai decît! Poți să-l mai informezi și că ordinele mele vin de la generalul Clayton Metcalf, de la Marele Stat Major. Asta se poate verifica la Pentagon. Iar oamenii ăștia și echipa mea nu se află aici ca să se bage peste săpăturile voastre de pe Dealul Gongora și nici nu vor încurca acțiunile generalului de-a lungul fluviului. Misiunea noastră e să descoperim și să conservăm obiecte romane de la suprafață, înainte ca ele să fie pierdute sau furate. Pricepi, căpitane?

– Înțeleg, domnule, răspunse Cranston, privind neliniștit la omul hotărît, a cărui față părea înspăimîntătoare sub unsoarea neagră de camuflaj.

– Am mai găsit una! strigă Pitt, ascuns sub nivelul solului.

Sandecker flutură mîna entuziasmat, chemîndu-i pe toți:

– A mai găsit ceva!

Înfruntarea fu pentru moment uitată, geniștii și ostașii din Forțele Speciale îngrămădindu-se pe marginea gropii. Pitt stătea în patru labe și dădea la o parte pămîntul de pe un obiect metalic lung.

După cîteva minute, îl degajase și îl trecu cu mare grijă în mîinile lui Lily.

Cu atitudinea complet schimbată, Lily examină relicva:

– Sabie din secolul IV, cu caracteristici romane clare, anunță ea. Aproape neatinsă de coroziune.

– Îmi dai voie? întrebă Hollis.

Ea o întinse către el și Hollis își încleștă cu tandrețe mîna pe mîner, apoi ridică lama deasupra capului:

– Gîndiți-vă numai, murmură pătruns de respect, ultimul om care a ținut-o a fost un legionar roman!

Pe urmă i-o trecu grațios lui Cranston:

– Cum ți-ar place să lupți în război cu asta, în locul unei arme automate?

– Aș prefera oricînd un glonț, spuse Cranston gînditor, decît să fiu hăcuit feliuțe.

Imediat ce genieștii plecară pe scurtătură către tabăra lor, Pitt se întoarse spre Hollis:

– Felicitări pentru camuflaj! N-am putut să localizez decît trei inși din toată echipa dumitale!

– A fost fantastic! spuse Lily. Să fii sigur că sînt de jur împrejur și să nu-i poți vedea.

Hollis păru stînjenit sincer.

– Sîntem obișnuiți să ne disimulăm în junglă, sau în pădure. Asta a fost un exercițiu folositor pentru zona semiaridă.

– O treabă excelentă, adăugă Sandecker, scuturînd mîna lui Hollis.

– Să sperăm că generalul Chandler înghite povestea bunului căpitan, zise Giordino.

– Dacă se ostenește să o asculte, dădu Pitt replica. Treaba cea mai urgentă pentru general e să oprească o jumătate de milion de străini să năvălească peste granițe și să pună mîna pe operele de artă și de știință ale Bibliotecii. Nu are timp de pierdut cu noi.

– Și cu sabia romană cum e? întrebă Hollis, ridicînd-o.

– Asta trebuie să meargă înapoi în colecția din muzeul lui Sam.

Hollis îl privi pe Pitt.

– N-ai găsit-o în groapă?

– Nu.

– Pe tine te excită săpatul gropilor?

Pitt păru că nu l-a auzit pe Hollis. El parcurse o scurtă distanță către vîrful dealului și privi în jos către malul mexican. Orașul de corturi era de două ori mai întins decît fusése ieri. Mîine seară, se gîndi el. Topiltzin va dezlănțui torentul mîine seară. Se întoarse către stînga și privi spre Dealul Gongora, aflat puțin mai sus.

Geniștii armatei săpau exact în locul în care Lily își plantase marcajele cu patru zile în urmă. Ei făceau două excavații separate. Una era la galeria de intrare, cu grinzi de susținere. Cealaltă era o mină deschisă, un crater ce fusése scobit în coasta dealului. Munca mergea încet, deoarece generalul Chandler își retrăsese majoritatea geniștilor pentru apărarea granitei.

Pitt se întoarse și coborî înapoi panta. Se duse la Hollis.

– Care este cel mai bun expert al tău în demolări?

– Maiorul Dillinger este unul din cei mai buni experți în explozibili din armată.

– Am nevoie de 200 de kg gel de nitroglicerină C-6.

Hollis îl privi surprins.

– Două sute de kg de C-6? 10 kg pot să arunce în aer o navă de război. Îți dai seama ce ceri? Amestecul de nitrogel este sensibil la șocuri!

– De asemenea, o baterie de reflectoare, continuă Pitt. Le putem împrumuta de la un grup rock. Reflectoare, lămpi stroboscopice și echipament audio care să-ți spargă urechile.

Apoi se întoarse către Lily.

– Las în seama ta să găsești un tîmplar care să facă o cutie.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai nevoie de toate astea? întrebă Lily cu ochii măriți de curiozitate.

– Mai bine să nu știi, gemu Giordino.

– O să-ți explic mai tîrziu, spuse Pitt.

– Dar îmi pare o nebunie! spuse Lily, neînțelegînd.

Doamna are dreptate numai pe jumătate, gîndi Pitt. Planul lui era de două ori mai nebunesc decît și-ar fi putut ea închipui. Dar nu spuse nimic nimănui. Nu considera că este momentul potrivit să le spună că intenționa să dea un spectacol la scenă deschisă.

72

Volvo-ul verde, cu însemne de taxi, se opri la intrarea vilei lui Yazid de lîngă Alexandria. Paznicii militari egipteni, aşezaţi acolo din ordinul personal al preşedintelui Hassan, luară poziţia de drepţi în faţa porţii, în timp ce taxiul stătea fără ca cineva să coboare.

Ammar stătea pe locul din spate, cu ochii şi falca puternic bandajaţi. Purta un *galabi* din mătase albastră şi un turban mic, roşu. Singurul tratament medical la care se supusese de cînd scăpase de la Santa Inez, fusese în timpul unei vizite de două ore la un chirurg de pe o stradă dosnică din Buenos Aires, înainte de a închiria un avion cu reacţie particular pentru a traversa oceanul pînă la micul aeroport din afara oraşului.

Nu mai simţea durerea în orbitele goale. Medicamentele erau eficiente, dar simţea încă o durere agonizantă cînd încerca să vorbească, din cauza maxilarului sfărîmat. Şi deşi era încă sub efectul tranchilizantelor, mintea lui funcţiona la fel de necruţător şi eficient ca întotdeauna.

– Am ajuns, spuse Ibn din scaunul şoferului.

Ammar revăzu în minte interiorul vilei lui Yazid – pînă la ultimul detaliu, ca şi cum ar fi avut-o cu adevărat în faţa ochilor.

– Știu, spuse el simplu.

– Nu ești obligat s-o faci, Suleiman Aziz.

– Nu mai am nici speranțe, nici temeri. Ammar vorbea lent, luptînd cu durerea provocată de fiecare silabă. Asta este dorința lui Allah.

Ibn se ridică din scaun, deschise portiera din spate și îl ajută pe Ammar să iasă. Îl conduse apoi pe alee și îl răsuci pentru a ajunge cu fața la poarta atît de bine păzită.

– Poarta e la cinci metri în fața ta, spuse Ibn cu vocea tremurînd de emoție. Îl îmbrățișă pe Ammar cu blîndețe. La revedere, Suleiman Aziz. O să-ți simt lipsa.

– Fă ce-ai promis, credinciosul meu prieten, și ne vom regăsi în grădina lui Allah.

Ibn se întoarse brusc și făcu calea întoarsă către mașină. Ammar stătu nemișcat pînă cînd zgomotul motoarelor se pierdu în depărtare. Apoi se apropie de poartă.

– Oprește-te unde ești, orbule, îi ordonă unul din soldați.

– Am venit să-l vizitez pe nepotul meu, Ahmad Yazid, spuse Ammar.

Soldatul făcu un semn cu capul către un altul care dispăru într-un birou de unde ieși cu un dosar ce conținea în jur de douăzeci de nume.

– Unchi ai spus? Cum te cheamă?

Lui Ammar îi făcea plăcere să-și joace ultimul rol de impostor. Obținuse de la un colonel din ministerul apărării al lui Abu Hamid, căruia îi făcuse cîndva o favoare, lista cu numele celor ce aveau acces în vila lui Yazid. Alese numele unei persoane care nu era ușor de contactat.

– Mustafa Mahfouz.

– Numele tău e pe listă. Să-ți vedem actele.

Soldatul studie documentele false ale lui Ammar, încercînd fără succes să compare fotografia cu trăsăturile feței acoperite de bandaje.

– Ce-ai păţit?

– Maşina-capcană care a explodat în bazar la El Mansura. Am fost lovit de resturile aruncate de suflul exploziei.

– Păcat, spuse soldatul fără sinceritate. Poţi să dai vina pe nepotul tău. Adepţii lui au pus bomba. Îi făcu semn unui subordonat. Dacă trece fără probleme prin detectorul de metale, escortează-l în casă.

Ammar îşi îndepărtă mîinile de corp ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie percheziţionat.

– Nu e nevoie să te percheziţionăm, Mahfouz. Dacă ai armă, aparatul o va descoperi.

Detectorul de metale nu sună.

Uşa din faţă: Ammar simţi satisfacţie cînd soldatul din armata egipteană îl duse pe scări pînă la uşa principală. De data asta nu a mai trebuit să se strecoare printr-o uşă laterală. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să poată vedea expresia de pe faţa lui Yazid, cînd se vor întîlni.

Fu dus în ceea ce părea a fi, după ecoul cizmelor soldatului pe dalele podelei, un hol mare. Soldatul l-a îndreptat către o bancă de piatră şi el se aşeză.

– Aşteaptă aici!

Ammar îl auzi pe soldat şoptind către cineva înainte de a se întoarce la poartă. Aşteptă în tăcere cîteva minute. Apoi auzi paşi care se apropiau, şi o voce disprefuitoare.

– Tu eşti Mustafa Mahfouz?

Ammar recunoscu imediat vocea.

– Da, răspunse el relaxat. Ne cunoaştem?

– Nu ne-am întîlnit pînă acum. Eu sînt Khaled Fawzy, şeful consiliului revoluţionar al lui Ahmad.

– Am auzit numai lucruri bune despre tine. Ce măgar arogant şi stupid, gîndi Ammar. Nu mă recunoaşte sub bandaje şi nici după vocea mea gîjîită. Este într-adevăr o onoare să te întîlnesc.

– Haide, spuse Fawzy, luîndu-l pe Ammar de braţ. Te voi conduce la Ahmad. El credea că eşti încă într-o misiune la Damasc. Nu cred că ştie de accidentul tău.

– Este urmarea unei încercări de asasinat de-acum trei zile, minţi Ammar cu pricepere. Am ieşit din spital de-abia azi-dimineaţă şi am zburat drept aici pentru a-l informa pe Ahmad eu însumi.

– Ahmad va fi mulţumit să afle despre loialitatea ta. Din păcate, vizita ta nu pică la momentul oportun.

– Nu pot să mă întîlnesc cu el?

– Se află la rugăciune, spuse scurt Fawzy.

În ciuda suferinţei sale, Ammar ar fi putut să rîdă. Începea să perceapă o altă prezenţă în cameră.

– E foarte important să mă primească.

– Poţi vorbi în voie cu mine, Mustafa Mahfouz. Numele fu rostit cu mult sarcasm. Voi transmite mesajul tău.

– Spune-i lui Ahmad că e în legătură cu aliatul său.

– Cine? întreabă Fawzy. Ce aliat?

– Topiltzin.

Numele păru să rămînă suspendat în cameră pe o durată interminabilă. Tăcerea deveni apăsătoare. Apoi fu întreruptă de o nouă voce.

– Ar fi trebuit să rămîi şi să mori pe insulă, Suleiman, spuse Ahmad Yazid cu o voce ameninţătoare.

Calmul nu-l părăsi pe Ammar. Îşi adunase toată priceperea şi ultimele frînturi de tărie pe care le mai avea, pentru acest moment. Nu va sta să-şi aştepte moartea. Va păşi înainte şi o va îmbrăţişa. Viaţa într-un întuneric perpetuu şi într-un trup desfigurat nu erau pentru el. Răzbunarea era eliberarea lui.

– Nu am putut să mor fără a mă mai bucura o ultimă oară de prezenţa ta atoateiertătoare.

– Termină cu aiurelile şi dă-ţi jos bandajele astea stupide. Ai început să te ramoleşti. Încercarea ta nereuşită

de a-l imita pe Mahfouz a fost ridicolă pentru un om cu talentele tale.

Ammar nu răspunse. Își desfăcu încet bandajele până la capăt apoi le lăsă să cadă pe podea.

Yazid nu-și putu reține o exclamație de surpriză la vederea feței lui Ammar, desfigurată în mod hidos. Sîngele din venele lui Fawzy clocoti de o plăcere sadică: privea cu fiorul pervers al celui care se bucură de spectacolul chinului omenesc.

– Asta a fost pentru serviciile mele, răspunse Ammar gîjîit.

– Cum de mai ești în viață? întrebă Yazid șocat.

– Credinciosul meu prieten Ibn m-a ascuns de Forțele Speciale americane timp de două zile, până când a încropit o plută din niște resturi de lemn. După ce am plutit în derivă, vîslind doar cu mîinile timp de zece ore, prin mila lui Allah am fost găsiți de un vas de pescuit chilian, care ne-a lăsat la țărm lîngă un mic aeroport din Puerto Williams. Am furat un avion și am zburat către Buenos Aires, unde am angajat un avion cu reacție care să ne aducă în Egipt.

– Nici moartea nu e ușoară pentru tine, șopti Yazid.

– Îți dai seama că ți-ai semnat singur condamnarea la moarte prin venirea ta aici, șuieră printre dinți Fawzy, cu plăcere anticipată.

– Nici nu așteptam altceva.

– Suleiman Aziz Ammar, spuse Yazid cu o urmă de tristețe în glas. Cel mai mare asasin al tuturor timpurilor, temut și respectat de C.I.A. și de K.G.B., creatorul celor mai pline de succes asasinate care au fost vreodată puse la cale. Și cînd te gîndești că vei sfîrși în stradă, ca un cerșetor murdar și patetic.

– Ce tot spui, Ahmad? întrebă Fawzy surprins.

– Omul e ca și mort. Dezgustul lui Yazid se transformă încet în satisfacție. Experții noștri financiari vor avea grijă

ca bogăţiile şi averea sa să fie trecute pe numele meu. Apoi va fi expediat în stradă cu paznici după el, care să se asigure că va rămîne în mahalalele sărace. El îşi va petrece restul zilelor cerşind pentru a trăi. Asta e mai rău decît o moarte rapidă.

– O să mă ucizi după ce o să-ţi spun ce am de spus, zise Ammar nepăsător.

– Ascult, spuse Yazid nerăbdător.

– Am dictat un raport complet de 30 de pagini al întregii acţiuni *Lady Flamborough*. Toate numele, convorbirile, datele şi timpul, au fost enumerate cu grijă, totul, inclusiv observaţiile mele asupra participării mexicane la acţiune şi a legăturilor dintre tine şi Topiltzin. În acest moment, serviciile de informaţii din şase ţări şi membri ai presei au la dispoziţie copii ale raportului. Orice ai face cu mine, Ahmad, ştiind că eşti terminat...

Se întrerupse brusc, gemînd de durere în momentul în care capul său păru să explodeze în dureri agonizante. Fawzy cu faţa lividă şi dinţii scrîşnind de furie, îl lovise pe Ammar cu pumnul. Impactul nu avusese greutatea unei lovituri intenţionate. Acţiunea explozivă şi negîndită a lui Fawzy izvorîse din lipsa totală a stăpînirii de sine. Lovitura lunecă aproape pe lîngă falca rănită a lui Ammar.

Un om sănătos ar fi suportat destul de uşor lovitura, dar Ammar fu pe punctul de a leşina. Cicatricele proaspete din jurul ochilor şi a fălcii crăpară.

Se clătină spre spate, orbecăind cu mîinile pentru a se feri de pumnii sălbatici ai lui Fawzy, luptînd să-şi alunge din minte durerea, cu faţa albă, cu sîngele şiroind.

– Opreşte! ţipă Yazid către Fawzy. Nu vezi că omul îşi cerşeşte moartea? S-ar putea să mintă, sperînd că-l vom ucide aici şi acum.

Ammar îşi recăpătă parţial controlul şi reuşi să localizeze poziţia lui Yazid şi răsuflarea sacadată, înnebunită de furie a lui Fawzy.

Întinse mîna stîngă înainte şi se mişcă încet pînă fu sigur că i-a atins braţul drept al lui Yazid. Apoi îl strînse şi îşi mişcă mîna liberă cu viteza fulgerului către ceafă.

Cuţitul din fibră de carbon era fixat cu leucoplast în scobitura spinării lui Ammar. Recunoscut ca unealtă eficientă, în operaţiunile secrete, fusese concepută pentru a nu fi descoperită de detectoarele de metale.

Ammar smulse de pe spinare lama triunghiulară şi lungă de 18 cm, îşi trase cotul spre spate ca pe un piston şi împlîntă cuţitul în pieptul lui Yazid, chiar sub cuşca toracică.

Izbitura îl ridică pe falsul revoluţionar musulman de la pămînt. Ochii lui Paul Capesterre se holbară de şoc şi groază. Singurul sunet pe care îl scoase fu un horcăit aspru.

– Adio, vierme! croncăni Ammar din gura însîngerată.

Pe urmă, Ammar smulse cuţitul şi-l învîrti înspre locul unde-l simţise pe Fawzy. Cuţitul nu fusese făcut pentru tăieturi, dar mîna lui veni în contact cu faţa lui Fawzy şi simţi cum lama crestează obrazul.

Ammar ştia că Fawzy este dreptaci şi întotdeauna avea un pistol Luger de 9 milimetri, într-o teacă fixă la subsuoara stîngă. Tăbărî asupra lui Fawzy, încercînd pe nevăzute să-l imobilizeze pe fanaticul arogant, continuînd să împungă cu cuţitul.

Lipsit fiind de vedere, nu-şi calculă bine timpul.

Fawzy îşi scoase deja Luger-ul. Propti ţeava în stomacul lui Ammar şi trase două gloanţe înainte ca cuţitul lui Ammar să-i pătrundă în inimă. Pistolul îi căzu şi-şi duse mîinile la piept. Se clătină cîţiva paşi într-o parte, privind mirat mînerul care ieşea de sub osul sternului. În cele din urmă ochii i se dădură peste cap şi căzu la podea, la un metru de Capesterre.

Ammar se nărui încet către podeaua de gresie, şi se întinse pe spate. Nu mai simţea nici o durere. Cu ochii

minții avu tot felul de viziuni. Simțea cum viața i se scurge ca și cînd ar fi plutit pe un rîu la vale.

Soarta sa fusese decisă de un om pe care abia îl văzuse. Revăzu imaginea omului înalt, cu ochii verzi și cu zîmbet hotărît. Îl cotropi un val de ură, care dispăru tot atît de repede. Dirk Pitt – numele îi era gravat în adîncurile tot mai întunecate ale minții sale.

Simțea cum asupra lui se revarsă o mulțumire euforică. Ultimul lui gînd fu acela că Ibn va avea grijă de Pitt. Abia atunci vor fi plătite toate datoriile.

73

Președintele stătea într-un fotoliu de piele, privind patru ecrane de televizor. Trei dintre ele erau reglate pe posturile principale, în timp ce al patrulea era în legătură directă cu un car de reportaj al armatei aflat la Roma. Părea obosit, dar ochii îi străluceau puternic. Și-i plimba continuu de la un monitor la altul, cu fața marcată de concentrare.

– Nu pot crede că atîția oameni pot să trăiască într-o zonă atît de restrînsă, spuse el cu mirare.

– Aproape că li s-a terminat mîncarea, spuse Schiller, citind dintr-un raport de ultimă oră primit de la C.I.A. Apa de băut s-a împuținat, iar grupurile sanitare nu mai fac față.

– Se va întîmpla în noaptea asta sau niciodată, suspină Nichols sfîșit.

– Cît de mulți sînt? întrebă președintele.

– O numărătoare a capetelor, făcută de computer după o fotografie aeriană, indică 435.000, răspunse Schiller.

– Și vor năvăli printr-un culoar cu o lărgime mai mică de un km, spuse grav Nichols.

– Lua-l-ar naiba de criminal! exclamă președintele cu patimă. Nu-și dă seama și nici nu-i pasă că mii de oameni se vor îneca sau vor fi uciși în îmbulzeală?

– În majoritate, femei și copii, adăugă Nichols.

– Familia Capesterre nu este cunoscută pentru milă și bună voință, murmură acru Schiller.

– Încă nu-i prea tîrziu să-l eliminăm, zise Martin Brogan, directorul C.I.A. Uciderea lui Topiltzin ar fi comparabilă cu asasinarea lui Hitler în 1930.

– Cu condiția ca asasinul plătit să se poată apropia îndeajuns, comentă Nichols. După aceea va fi oricum măcelărit de mulțime.

– Mă gîndeam la o pușcă cu bătaie lungă, care să tragă de la 400 metri.

Schiller clătină din cap.

– Nu-i o soluție practică. Va fi clar pentru toată lumea că împușcătura nu putea proveni decît de la înălțimea malului pe care ne aflăm noi. Mexicanii își vor da imediat seama cine e de vină. Atunci lucrurile vor lua cu adevărat o întorsătură urîtă. În loc de o gloată liniștită, trupele generalului Chandler se vor confrunta cu o mulțime dezlănțuită. Vor devasta Roma cu tot ce le va cădea sub mînă, puști, cuțite, pietre și sticle. Iar atunci vom avea un război în toată regula.

– Sînt de acord, spuse Nichols. Generalul Chandler nu va avea altă soluție decît să tragă cu tot ce are la dispoziție, pentru a-și salva oamenii și pe cetățenii americani aflați în zonă.

Președintele lovi brațul fotoliului cu pumnul strîns de furie.

– Nu putem face nimic să evităm acest măcel?

– Oricum o luăm, sîntem în dezavantaj, spuse Nichols.

– Poate că ar fi mai bine să o lăsăm baltă și să predăm Biblioteca din Alexandria președintelui De Lorenzo. Orice numai să nu ajungă în mîinile murdare ale lui Topiltzin.

– Un gest fără nici un rost. Topiltzin folosește relicvele doar ca o scuză pentru o confruntare. Rapoartele informatorilor noștri arată că plănuiește aceeași invazie cu

imigranți de la Baja, în California de sud și peste granță, la Nogales, în Arizona.

– Dacă am putea cumva să oprim demența asta, murmură președintele.

Unul dintre cele patru telefoane sună și fu ridicat de Nichols.

– Generalul Chander, domnule președinte. Ne cheamă pe frecvența codificată.

Președintele oftă lung.

– Tot ce pot să fac este să-i privesc în ochi pe omul căruia s-ar putea să fiu nevoit să-i ordon să ucidă 10.000 de oameni.

Monitorul se întunecă pentru o clipă, apoi redă bustul unui bărbat trecut bine de 40 de ani. Avea fața scofîlcită și păr argintiu, iar capul îi era descoperit. Oboseala i se citea în ridurile din jurul ochilor albaștri.

– Bună dimineața, domnule general, îl salută președintele. Regret că eu pot să te văd iar dumneata nu, dar aici nu avem cameră de luat vederi.

– Înțeleg, domnule președinte.

– Care este situația?

– Tocmai a început să cadă o ploaie deasă care ar trebui să fie o mană cerească pentru oamenii aceștia. Pot să-și refacă rezervele de apă, praful va fi spălat și duhoarea de la latrine a și început să se estompeze.

– Au fost provocări?

– Zgîndăreli și lozinci obișnuite, dar fără nici o violență.

– Nu ai observat dacă din mulțime au fost unii care s-au descurajat și au pornit înapoi către casă?

– Nu, domnule, răspunse Chandler. Dimpotrivă, sînt tot mai activi. Ei cred că Mesia aztec al lor a adus ploaia, iar el s-a bătut destul cu pumnii în piept ca să-i convingă că așa este. Grupuri de preoți catolici s-au învîrtit prin mulțime predicînd și implorîndu-i să revină în sînul

bisericii și la casele lor. Dar gorilele lui Topiltzin i-au scos la repezeală pe preoți din oraș.

– Martin Brogan crede că se vor mișca în noaptea asta.

– Și sursele mele sînt de acord cu orarul domnului Brogan. Generalul ezită înainte de a pune întrebarea fatală. S-au schimbat cumva ordinele, domnule președinte? Trebuie să-i opresc cu orice preț?

– Pînă la noi ordine, generale.

– Trebuie să vă spun, domnule, că mă aflu într-o situație dificilă. Nu pot să garantez că oamenii mei vor doborî femei și în special copii, dacă li se ordonă.

– Înțeleg poziția dumneavoastră. Dar dacă nu rezistăm la Roma, milioane de mexicani săraci vor lua asta drept o invitație de a năvăli nestînjeniți în Statele Unite.

– Nu vă pot contrazice, domnule președinte, dar dacă vom dezlănțui focul armamentului modern într-o jumătate de milion de oameni înghesuiți umăr lîngă umăr, istoria ne va condamna pentru comiterea unei crime împotriva umanității.

Cuvintele lui Chandler declanșară amintirea ororii ticăloșiilor naziste și a proceselor de la Nürenberg în mintea președintelui, dar îi întăriră hotărîrea.

– Oricît de respingătoare ți se pare ideea, generale, spuse el solemn, consecințele lipsei de acțiune sînt de neconceput. Experții mei în securitate națională prevăd că un val de isterie de autoconservare va cuprinde țara, avînd ca rezultat constituirea armatelor de gărzi paramilitare pentru a respinge torentul de imigranți ilegali. Nici un american de origine mexicană nu va fi în siguranță. Numărul de morți de o parte și de alta va ajunge la cifre astronomice. Legiuitorii conservatori se vor ridica și vor cere congresului să voteze o declarație formală de război împotriva Mexicului. Nici nu vreau să mă gîndesc la ce se va întîmpla mai departe.

Toți cei din încăpere puteau să vadă clar confuzia creată de gîndurile și emoțiile contradictorii ce se învîrteau în mintea generalului. Cînd în cele din urmă vorbi, vocea îi era liniștită și controlată.

– Vă cer cu respect să rămînem în strînsă legătură pînă în momentul începerii atacului.

– Ne-am înțeles, domnule general, acceptă președintele. Consilierii mei pentru probleme de securitate națională și cu mine ne vom aduna în curînd în sala de analiză.

– Vă mulțumesc, domnule președinte.

Imaginea generalului Chandler fu înlocuită de imaginea luată prin teleobiectiv a unei bărci ce era trasă pe rotile în apă de către aproape o sută de oameni înhămați la funii.

– Deci, zise Schiller clătinînd din cap, ca și cum s-ar fi minunat de tot ceea ce vedea, am făcut tot ce-am putut pentru a opri bomba, dar nu am reușit să facem ca explozia să devină ireversibilă. Tot ce mai putem face e să stăm să ne lăsăm distruși.

74

Au pornit la o oră după lăsarea întunericului.

Bărbați, femei și copii, dintre care unii abia putînd să meargă, țineau cu toții lumînări aprinse. Norii joși, rămași în urma furtunii străluceau portocaliu din cauza oceanului tot mai întins de lumini pîlpîitoare.

Veneau ca o viitură gigantică către mal, vocile lor înălțîndu-se încet într-o incantație antică. Sunetul crescu de la un zumzet la un bîzîit puternic care se rostogolea peste rîu, făcînd ca geamurile din Roma să vibreze.

Refugiații de la țară și săracii orașelor, care își abandonaseră bordeiele de pămînt, colibele din tablă și adăposturile din carton din satele amărîte și din mahalalele insalubre, veneau ca unul. Erau galvanizați de predicile lui Topiltzin care le promitea renașterea vechiului imperiu aztec, cîndva măreț, pe fostele lor pămînturi, aflate acum în posesia Statelor Unite. Erau oameni disperați, aflați pe treapta cea mai de jos a sărăciei, gata să se agațe de orice speranță pentru o viață mai bună.

Se mișcau în ritm de melc, pas cu pas, către flota de bărci care îi aștepta. Coborau pe drumurile noroioase și prin bălțile lăsate de ploaie. Copii mici scîncеau cu frică în timp ce mamele lor îi cărau sau îi duceau de mînă pe

plutele instabile, care se afundau și săltau în timpul îmbarcării.

Sute de oameni erau împinși în râu de către puhoiul din urmă. Strigăte înspăimîntate se ridicau dinspre victimele tinere care erau împinse în apa care le trecea deasupra capului. Mulți se scufundau sau erau luați de curent înainte de a putea fi salvați, lucru aproape imposibil deoarece majoritatea bărbaților erau adunați mai departe, în urmă.

Încet, într-o confuzie dezorganizată, sutele de bărci începură să se îndrepte către malul opus.

Reflectoarele armatei americane, completate de cele ale echipelor de televiziune, iluminau tumultul clocotitor care se umfla peste fluviu. Soldații priveau, fascinați și jenați, tragedia și zidul uman care venea către ei.

Generalul Chandler stătea în picioare pe acoperișul secției de poliție din Roma. La lumina reflectoarelor, fața îi era pământie și se putea citi disperarea în ochii săi. Scena era mai îngrozitoare decît în temerile lui cele mai cumplite.

Vorbi într-un microfon mic, agățat de guler.

– Vedeți, domnule președinte? Puteți vedea nebunia?

Președintele privea fix la ecranul enorm din sala de analiză.

– Da, domnule general, imaginea este foarte clară.

Ședea la capătul unei mese mici, încadrat de cei mai apropiați consilieri, membri ai cabinetului și doi din cei patru șefi de stat major. Priveau cu toții spectacolul incredibil care era redat cu sunet stereofonic și în culori vii.

Bărcile cele mai rapide atinseseră malul și pasagerii se îngrămădiră să debarce. Doar după ce primul val terminase traversarea și flota se reîntoarse pentru a aduce noi pasageri, gloata se organiză și începu să înainteze. Cei cîțiva bărbați care traversaseră alergau încoace și-ncolo pe

mal, cu megafoane, încurajînd şi îndemnînd femeile să înainteze.

Strîngîndu-şi luminările şi copiii şi continuînd incantaţiile în limba aztecă, femeile începură să se scurgă pe pantele mai puţin înclinate ale falezei, ca o armată de furnici care se separă în faţa unui bolovan pentru a se reuni apoi în partea cealaltă.

Privirile terorizate ale copiilor şi feţele hotărîte ale mamelor lor privind în gurile armelor erau redate clar de camerele de luat vederi. Topiltzin susţinea că puterile divine îi vor proteja, şi ei credeau cu fervoare acest lucru.

– Doamne Sfinte, exclamă Doug Oates. Primul val este alcătuit în întregime din femei şi copii mici.

Nimeni nu comentă observaţia alarmantă a lui Oates. Bărbaţii din sala de analiză priveau cu o teamă crescîndă cum o altă mulţime de femei începuseră să-şi aducă copiii peste pod, către tancurile şi vehiculele blindate care le blocau complet trecerea.

– Domnule general, spuse preşedintele, poţi să tragi o salvă de avertisment pe deasupra capetelor?

– Da, domnule, răspunse Chandler. Am dat ordin trupelor să aibă armele încărcate cu gloanţe oarbe. Riscul de a lovi oameni nevinovaţi dincolo de oraş este prea mare pentru a putea folosi muniţie de război.

– O decizie sănătoasă, spuse generalul Metcalf, unul din şefii de stat major. Curtis îşi cunoaşte meseria.

Generalul Chandler se întoarse către unul din aghiotanţii săi.

– Transmite ordinul de a se trage o salvă în aer.

Aghiotantul, un maior, lătră într-un radiotelefon:

– Salvă oarbă, foc!

Bubuitura răsunătoare scuipă un val de flăcări în noapte. Suflul veni ca o pală de vînt şi stinse multe dintre

luminările pe care le avea mulțimea. Bubuitura asurzitoare a tunului și păcănitul armelor mici de foc reverberară prin vale.

Zece secunde. Doar zece secunde au trecut între comanda foc și încetarea focului, până când ecoul se întoarse din dealurile joase din spatele Romei.

O tăcere paralizantă amestecată cu mirosul de cordită se revărsă asupra mulțimii uluite.

Apoi țipetele femeilor sparseră tăcerea, lor alăturându-se în scurt timp țipetele îngrozitoare ale copiilor. Majoritatea se prăbușiră de frică pe pământ, în timp ce ceilalți rămaseră în picioare, paralizați de șoc. Un strigăt cumplit le răspunse din partea cealaltă a fluviului, când bărbații, cărora nu li se permisese să traverseze cu nevestele și copiii lor, crezură că cei căzuți sînt morți sau răniți.

Se dezlănțui hărmalaia și în următoarele cîteva minute se părea că invazia imigranților a încremenit pe loc.

Apoi de pe țărmul mexican izbucniră proiectoare pe o siluetă aflată pe o mică platformă purtată pe umeri de cîțiva oameni îmbrăcați în tunici albe.

Topiltzin stătea cu brațele întinse într-o atitudine de Crist, urlînd prin megafoane, comandînd femeilor care se întinseseră la pământ să se ridice și să meargă înainte. Încet, șocul trecu și cu toții își dădură seama că nu se vedea sînge și nici cadavre. Mulți începură să rîdă isteric, descoperind că erau întregi și nevătămați. Un val de urale se ridică și crescu asurzitor cînd mulțimea își imagină fără temei că puterile lui Topiltzin înlăturaseră în mod miraculos salva devastatoare și îi protejase.

– Asta a întors-o în folosul lui! spuse Julius Schiller cu năduf.

Președintele clătină trist din cap.

– Cum s-a mai întîmplat de atîtea ori în istoria națiunii noastre, eforturile de umanitarism se întorc împotriva noastră.

– Chandler a păţit-o, spuse Nichols.

Generalul Metcalf dădu cu încetineală din cap:

– Da, acum totul cade pe umerii lui.

Sosise timpul pentru decizia fatală. Decizia agonizantă nu mai putea fi ocolită. Preşedintele, stînd în siguranţa subsolului Casei Albe, rămase ciudat de tăcut. Trecuse cu abilitate bomba cu explozie întîrziată în mîinile militarilor, pregătind terenul pentru ca generalul Chandler să ajungă ţap ispăşitor.

Acum se găsea între proverbialul ciocan şi nicovală. Nu putea să permită unei armate de străini să năvălească nepoftiţi pur şi simplu peste graniţă, dar nici să riste căderea întregii sale administraţii dînd direct ordin lui Chandler să măcelărească copii.

Nici un alt preşedinte nu se mai simţise atît de nevolnic.

Femeile şi copiii continuînd-şi incataţiile se aflau doar la cîţiva metri de trupele poziţionate la mică distanţă de linia malului. Cei din capul coloanei şerpuite de luminări de pe podul internaţional erau suficient de aproape ca să se uite în sus la ţevile tancurilor.

Generalul Curtis Chandler avea în spate o lungă şi ilustră carieră militară, dar înaintea sa nu se zărea nimic, decît o conştiinţă încărcată de vină. Soţia îi murise cu un an înainte, după o boală grea şi nu avea nici copii. General de brigadă cu o singură stea, nu mai putea urca în grad în scurtul răstimp pînă la pensionare. Acum stătea pe faleză, privind sutele de mii de imigranţi ilegali care îi potopeau pămîntul natal şi se mira cum de ajunsese în punctul culminant al existenţei sale acum şi aici.

Expresia de pe faţa adjunctului său era la limita dinspre nebunie:

– Ordinul foc, domnule general?

Chandler privea copiii mici, agățați de mîinile mamelor lor, cu ochii mari și umbroși în lumina lumînărilor.

– Domnule general, ce ordonați? imploră adjunctul.

Chandler bolborosi ceva, dar adjunctul nu putu să audă peste zvonul incantației.

– Îmi pare rău, domnule general. Ați spus "foc"?

Chandler se întoarse și ochii îi sclipiră.

– Lăsați-i să treacă!

– Ordonați?

– Am ordonat clar, maiorule. Blestemat să fiu dacă vreau ca la înmormîntare să fiu numit "ucigașul de copii"! Și, pentru numele lui Dumnezeu, nici să nu pronunțați cuvîntul "foc", să nu se găsească vreun comandant zăpăcit de pluton să înțeleagă aiurea.

Maiorul înclină din cap și vorbi grăbit în radiotelefon:

– Către toți comandanții ordinele generalului Chandler: nu faceți mișcări ostile și lăsați imigranții să treacă printre liniile voastre, repet, stați pe loc și lăsați-i să treacă.

Cu o ușurare nemăsurată, soldații americani își lăsară armele în jos și rămaseră țepeni și jenați pentru cîteva minute. Pe urmă se relaxară și începură să sporovăiască cu femeile și, aplecîndu-se, să se joace cu copiii și să glumească blînd cu ei pentru a le alunga lacrimile.

– Vă rog să primiți scuzele mele, domnule președinte, zise Chandler, vorbind către o cameră de televiziune. Regret că trebuie să-mi sfîrșesc cariera militară refuzînd un ordin de la Comandamentul Suprem, dar am simțit că în circumstanțele...

– Vezi-ți de treabă, răspunse președintele. Ai făcut un lucru minunat.

Se întoarse către generalul Metcalf:

– Nu-mi pasă pe ce loc se afla pe listele de avansare; ai grijă, te rog, de Curtis să mai primească încă o stea!

– Sînt mai mult decît bucuros să o fac, domnule.

– Bine lucrat, domnule președinte, spuse Schiller, dîndu-și seama că tăcerea președintelui fusese o cacialma. Știu că vă cunoașteți omul!

În ochii președintelui se întrevăzu o undă de mulțumire:

– Cu Chandler Curtis am făcut armata cînd eram amîndoi locotenenți de artilerie, în Coreea. Era în stare să tragă în gloata înarmată, înrăită, scăpată de sub control, dar în femei și copii – niciodată!

Generalul Metcalf văzu și el dincolo de aparențe:

– Și totuși, ați riscat teribil.

Președintele dădu afirmativ din cap:

– Acum trebuie să răspund în fața poporului american pentru invadarea fără opunere a țării lor de către mase de străini ilegali.

– Da, dar demonstrația dumneavoastră de abținere va constitui un argument puternic pentru negocierile viitoare cu președintele De Lorenzo și cu ceilalți conducători din America Centrală, îl consolă Oates.

– Între timp, adaugă Mercier, armata noastră și agențiile de asigurare a legii îi vor localiza pe partizanii lui Topiltzin și îi vor mîna peste graniță, înainte de a se începe conflictele paramilitare.

– Doresc ca operațiunea să fie efectuată în modul cel mai umanitar cu putință, spuse președintele ferm.

– Dar n-am uitat ceva, domnule președinte? întrebă Metcalf.

– Domnule general?

– Biblioteca din Alexandria. Nimic nu mai stă în calea lui Topiltzin pentru a-l opri de la jaf.

Președintele se întoarse către senatorul Pitt care stătuse tăcut tot timpul.

– Poți să faci lumină în planul tău de zăgăzuire?

Senatorul aplecă privirile către masă. Nu voia ca ceilalți să-i citească în ochi teama și încurcătura.

– O încercare pe departe din disperare, un soi de farsă imaginată de fiul meu, Dirk. Nu știu cum aș putea să o definesc mai bine. Dar dacă totul merge bine, Robert Capesterre, alias Topiltzin nu o să pună mîna pe cunoștințele anticilor. Cu toate acestea, dacă toate vor merge rău, cum deja au sugerat unii critici, familia Capesterre va guverna Mexicul și comoara va fi definitiv pierdută.

75

Din fericire, revărsarea de zel religios și setea bolnavă de putere ale lui Topiltzin nu s-au sfîrșit într-o baie de sînge. Nu existau nici morți din greșeală. Singura tragedie reală era cea a victimelor tinere care se înecaseră cu primul val de traversare.

Neîngrădită, gloata se scurse peste grupele de militari, prin străzile Romei către Dealul Gongora. Incantațiile se stinseseră și în locul lor se strigau lozinci în limba aztecă, pe care spectatorii americani și majoritatea celor mexicani nu le puteau înțelege.

Topiltzin conducea pelerinajul triumfal în sus, pe panta dealului. Zeul impostor își planificase cu grijă rolul său de eliberator. Capturarea comorii egiptene îi va asigura influența necesară și finanțarea pentru îndepărtarea Partidului Revoluționar Instituțional al președintelui De Lorenzo, fără grijile unor alegeri libere. Întreg Mexicul era la 400 de metri de a cădea în mîinile familiei Capesterre.

Nu ajunseseră încă la el veștile despre moartea fratelui său din Egipt. Suporterii apropiați și consilierii săi părăsiseră camionul cu echipament de comunicații în timpul zarvei și nu aveau cunoștință de mesajul urgent. Ei mergeau în urma platformei cu Topiltzin, purtată pe umeri, atrași de curiozitatea de a vedea comoara.

Topiltzin stătea drept într-o robă albă, cu o capă din blană de jaguar pe umeri, ținînd ridicat un drapel care purta emblema șoimului și a șarpelui. O pădure de reflectoare portabile era îndreptată spre platforma lui, înconjurîndu-l cu un halou multicolor. Intensitatea luminii îl deranja și făcu semn cu mîna ca parte din lumini să fie îndreptate înainte, pe panta dealului.

Cu excepția cîtorva utilaje grele, săpăturile păreau părăsite. Nici un genist nu se vedea lîngă crater și nici lîngă tunel. Lui Topiltzin nu-i plăcea asta. Își ridică mîinile către mulțime în semn de oprire. Ordinul fu preluat prin megafoane pînă cînd zidul de oameni ajunse să se oprească, toate fețele îndreptate către Topiltzin așteptînd cu respect următoarea comandă.

Deodată o tînguire stridentă, care părea să vină de dincolo de moarte se ridică de după culmea dealului, crescînd în intensitate pînă cînd șuierul asurzitor obligă lumea să-și acopere urechile cu palmele.

Apoi o împletitură de fascicule de lumină stroboscopică scînteie și pulsă peste marea de fețe. Pe cer se dezlănțui un spectacol de lumini dansînd cu magia aurorei boreale. Lumea prinsese rădăcini, privind în transă la priveliștea insolită.

Spectacolul de lumină crescu la o intensitate indescriptibilă, în timp ce vaietul ascuțit biciuia aerul de pe panta dealului cu timbrul straniu al benzii sonore dintr-un film științifico-fantastic.

Flash-urile și sunetul din altă lume creșteau în ritm sufocant, apoi luminile stroboscopice încetară și liniștea se așternu dintr-o dată. Timp de un minut, sunetul mai persistă în urechile privitorilor și ochii li se resimțeau de pe urma luminii sincopate. Pe urmă o sursă de lumină nevăzută crescu ușor pe un om care stătea pe buza dealului. Efectul era înfiorător. Razele de lumină fierbeau și se reflectau pe obiectele metalice care-i înconjurau corpul.

Cînd lumina îl înfăţişă pe de-a-ntregul, se putu observa că era îmbrăcat în echipament de luptă aparţinînd legionarilor romani.

Avea o tunică roşie ca vinul de Burgundia pe sub o platoşă sclipitoare. Pe şold avea un *gladius*, acea sabie cu două tăişuri, prinsă cu o curea de piele trecută peste umărul opus. Cu un braţ ţinea un scut oval, în timp ce cu celălalt ţinea drept în sus o lance.

Topiltzin privi cu curiozitate fascinată. Un joc, o glumă, o farsă de teatru? Ce le mai trecea prin cap americanilor? Gloata lui imensă de credincioşi încremenise în totală tăcere şi se uita la roman ca la o fantomă. Apoi se întoarseră cu toţii către Topiltzin, aşteptînd atenţi ca Mesia aztec să facă prima mişcare.

O cacialma născută din disperare, decise el în cele din urmă. Americanii îşi jucau ultima carte în efortul de a-i opri pe partizanii lui săraci lipiţi pămîntului de a se apropia de comoară.

– S-ar putea să fie o şmecherie ca să te răpească şi să te reţină ca ostatic, spuse unul dintre consilierii apropiaţi.

În ochii lui Topiltzin se citea dispreţul.

– Şmecherie – da. Răpire – nu. Americanii ştiu ce-ar putea face mulţimea dezlănţuită dacă aş fi ameninţat. Încercarea e cusută cu aţă albă! Cu excepţia mesagerului a cărui piele am trimis-o înapoi la Washington, am refuzat orice încercare de parlamentare cu oficialităţile lor de la Departamentul de Stat. Piesa asta de teatru e o încercare stîngace de negociere faţă în faţă. Sînt curios ce ofertă îmi trîntesc pe masă.

Fără să mai scoată un cuvînt şi fără să asculte de alte sfaturi de la consilierii săi, Topiltzin ordonă coborîrea platformei pe pămînt şi se dădu jos de pe ea. Luminile reflectoarelor îl urmară în timp ce înainta spre muchea dealului singur şi arogant. Picioarele nu i se vedeau de sub robă şi părea mai curînd că pluteşte decît că merge.

Se mişca cu pas măsurat, pipăind pistolul Colt Python 0.357 în tocul de pe cureaua de sub robă. Mai avea în cealaltă mînă o grenadă fumigenă portocalie pentru cazul că ar fi avut nevoie de un efect vizual la adăpostul căruia să poată dispărea rapid.

Se apropie pînă cînd văzu clar că figura în costum de legionar era un manechin de vitrină. Afişa un zîmbet insipid şi ochii pictaţi priveau fără expresie în neant. Mîinile de ipsos şi faţa erau decolorate şi ciobite.

O curiozitate evidentă se împrăştie pe faţa lui Topiltzin în timp ce studia arătarea, dar se putea vedea şi o urmă de prudenţă. Transpira din abundenţă şi cămeşoiul era botit şi îşi pierduse apretul.

Apoi în lumina proiectoarelor apăru un bărbat înalt, în bocanci de munte, cu pantaloni de doc şi cu o bluză pe gît, venind din spatele unor tufişuri de *mesquite*. Privea cu ochi verzi-opal, tot atît de reci precum un sloi de gheaţă la pol. Cînd ajunse lîngă manechin, se opri.

Topiltzin simţea că are avantajul de partea lui. Nu mai pierdu timpul. Vorbi primul în engleză:

– Ce ai sperat să obţii cu manechinul şi cu spectacolul de sunet şi lumină?

– Atenţia ta.

– Complimente, ai avut succes. Şi acum te rog să-mi transmiţi mesajul guvernului tău.

Străinul privi la el lung.

– Nu ţi-a spus nimeni pînă acum că costumaţia ta seamănă cu un cercel de pat după o petrecere?

Expresia lui Topiltzin deveni dură.

– Preşedintele vostru a intenţionat să mă insulte, trimiţîndu-mi un clown?

– Cred că aici vine rîndul replicii: "E nevoie de unul care să-şi cunoască egalul".

– Ai un minut să-ţi prezinţi cazul! Se opri şi făcu un gest amplu cu mîna. Înainte să ordon oamenilor mei să continue marşul.

Pitt se întoarse şi privi întunericul adînc pe kilometri de teren pustiu:

– Marşul încotro?

Topiltzin se făcu că nu aude.

– Poţi să începi cu numele, titlul şi funcţia pe care o ai în birocraţia americană.

– Mă numesc Dirk Pitt. Titlul meu este domnul Pitt. Funcţia mea în Statele Unite este de plătitor taxe şi mai departe n-ai decît să te duci dracului!

Ochii lui Topiltzin fulgerară sumbru.

– Există oameni care au murit oribil pentru că au arătat lipsă de respect pentru cel care vorbeşte cu zeii!

Pitt zîmbi cu dezinteresul plictisit al diavolului ameninţat de evanghelistul din televizor.

– Dacă-i musai să vorbim, hai să lăsăm moşturile. I-ai păcălit pe amăriţii din Mexic cu trucaje ieftine şi le-ai promis un alt gen de viaţă, dincolo de curcubeu, pe care nu ai cum să o oferi. Eşti un şarlatan; un şarlatan din cap pînă-n picioare. Aşa că nu vorbi de sus către mine! Nu sînt culegătorul tău de gunoaie. Şi nu mă impresionează scursura criminalilor de genul lui Robert Capesterre.

Capesterre deschise gura, apoi o închise la loc. Făcu un pas înapoi, în ochi oglindindu-se surpriza, incapabil să-şi creadă urechilor.

Secundele treceau în timp ce se uita lung la Pitt. Într-un tîrziu vorbi în şoaptă răguşită:

– Cît de mult cunoşti?

– Destul, răspunse nepăsător Pitt. Familia Capesterre şi afacerilor lor mizerabile sînt bîrfa zilei la Washington. Pe tot cuprinsul Casei Albe au pocnit dopurile de la sticlele de şampanie cînd s-a auzit de fratele tău, cel cu mintea de osîndă şi care se credea profet musulman. Asta zic şi eu justiţie poetică: să fie ucis tocmai de teroristul pe care îl angajase să deturneze *Lady Flamborough* şi să-i asasineze pasagerii!

– Fratele meu... Capesterre nu putu să scoată din el cuvîntul "mort".

– Nu știai? întrebă Pitt aproape surprins.

– Am vorbit cu el acum mai puțin de 24 de ore, spuse Topiltzin încăpățînat. Paul... Ahmad Yazid trăiește și e sănătos.

– Nu se poate spune că rolul cadavrului ambulant e cea mai bună figură pe care poate să o facă.

– Ce sperî tu și guvernul tău să obțineți cu aceste minciuni?

Pitt se uită rece la Capesterre.

– Mă bucur că ai pomenit problema asta. Sîntem de părere să salvăm bogățiile Bibliotecii din Alexandria și nu prea putem să o facem dacă tu îți dai drumul la grupușoarele tale în încăperea de depozitare. Or să fure orice obiect cred ei că-l pot vinde sau schimba pe mîncare și vor distruge ceea ce nu pot prețui, în special cărțile prețioase și sulurile.

– Ei nu vor intra, spuse hotărît Capesterre.

– Crezi că poți să-i păzești?

– Credincioșii mei vor face ceea ce le ordon.

– Cărțile și operele de artă trebuie să fie catalogate și cercetate de arheologi și istorici calificați, spuse Pitt. Dacă vrei concesii din partea Washingtonului, trebuie să garantezi că Biblioteca va fi tratată ca un proiect științific.

Ochii lui Capesterre îi cercetară pe-ai lui Pitt o clipă. Își reveni încet din șoc și își îndreptă spinarea. Chiar și așa era mai scund cu cinci centimetri decît Pitt. Stătea în picioare nehotărît, ca o cobră care e gata să muște. Apoi vorbi cu o voce profundă, fără ton și amenințătoare:

– Eu nu dau garanții, domnule Pitt. Nu se vor negocia concesii aici. Armata voastră nu a putut să-mi oprească oamenii la fluviu. Forța îmi aparține, bogățiile egiptene îmi aparțin. Toate statele din sud-vest – ochii îl ardeau pe Pitt cu privirea de maniac – vor fi și ele ale mele! Fratele meu

Paul va guverna Egiptul. Fratele nostru mai mic va fi într-o încercare finală și patetică de a negocia. Dar guvernul tău nu mai are nimic cu care să negocieze. Și dacă se face vreo încercare să opriți transferul comorii în Mexic, voi ordona ca totul să fie ars și distrus!

– Sînt obligat să te cred, Capesterre, murmură cu dezgust Pitt. Gîndești pe picior mare. Păcat că te-au lăsat liber. Ai putea să faci așa de bine pe-al cincilea Napoleon la un pocher într-un azil!

Iritarea se întrevedea în privirea lui Capesterre.

– La revedere, domnule Pitt. Răbdarea mi s-a terminat. Mă voi bucura sincer cînd te voi sacrifica zeilor noștri și îți voi expedia pielea jupuită la Casa Albă.

– Îmi cer iertare pentru lipsa de tatuaje decorative.

Capesterre găsea enervantă indiferența nepăsătoare a lui Pitt. Nimeni nu îl mai luase peste picior vreodată. Se întoarse și ridică o mînă către mulțimea amuțită.

– Nu crezi că ar fi mai bine să-ți inventariezi noua avere înainte de a o da pe mîna lor? întrebă Pitt. Gîndește-te la reacția pe care o va avea întreaga omenire față de tine dacă îți vei lăsa acoliții să distrugă sicriul de aur al lui Alexandru cel Mare.

Capesterre își lăsă încet mîna în jos. Se înroși la față.

– Ce tot spui? Există cu adevărat sicriul lui Alexandru cel Mare?

– Da, cu tot cu rămășițele lui pămîntești. Pitt înclină capul înspre tunel. Vrei să faci turul de onoare înainte de a deschide depozitul pentru publicul tău plin de adorație?

Capesterre dădu din cap. Cu spatele către mulțime își scoase revolverul Colt de la centura pe care o purta pe sub robă și îl ținu în mînă ascunzîndu-l sub mîneca lungă și largă. Mîna cealaltă era încleștată pe bomba lumigenă.

– La cea mai mică mișcare a ta sau a oricui s-ar ascunde în tunel, o să-ți despic șira spinării în două.

– De ce aș dori să-ți fac vreun rău? întrebă Pitt în bătaie de joc.

Minciuna păru să-l mulțumească pe Capesterre.

– Ridică-ți cămașa și lasă-ți pantalonii în vine pînă la cizme.

– În fața atîtor oameni?

– Vreau să verific dacă ești înarmat sau dacă ascunzi microfoane.

Pitt își ridică puloverul pînă la nivelul umerilor și își lăsă pantalonii pînă la glezne. Nu se vedea nici urmă de transmițător sau armă prinse pe corp sau ascunse în cizme.

– Ești mulțumit?

Topiltzin dădu din cap. Făcu semn cu pistolul către intrarea în tunel.

– Mergi tu înainte, eu te voi urma.

– Te superi dacă duc și manechinul înăuntru? Armele lui sînt de fapt niște jucării.

– Poți să le lași la intrarea în tunel.

Apoi Capesterre se întoarse și făcu aghiotanților săi semn că totul era în regulă.

Pitt își aranjă hainele, desprinse armele de pe manechin și intră în tunel.

Tunelul avea o înălțime mai mică de doi metri și Pitt trebuia să meargă cu capul plecat pentru a nu se lovi de bîrnele de susținere. Lăsă la pămînt sulița și sabia, dar păstră scutul pe care și-l puse deasupra capului ca și cum ar fi vrut să se ferească de vreo piatră care ar fi căzut.

Știind că în fața gloanțelor pistolului său Magnum-357, scutul era la fel de inutil ca o bucată de carton, Topiltzin nu protestă.

Tunelul cobora în pantă vreo 12 metri după care pornea în linie dreaptă. Culoarul era luminat de un șir de becuri atîrnate de tavan. Geniștii armatei tăiaseră pereții și podeaua cît se poate de uniform, astfel încît deplasarea se

făcea fără efort. Singurul lucru neplăcut era aerul închis și praful care se ridica în urma pașilor lor.

– Aveți sunet și imagine, domnule președinte? întrebă generalul Chandler.

– Da, domnule general, răspunse președintele. Conversația se aude foarte clar, dar au ieșit din bătaia camerei de luat vederi cînd au intrat în tunel.

– O să-i recepționăm din nou cînd vor ajunge la camera sicriului, unde avem altă cameră de luat vederi ascunsă.

– Unde i-ați montat lui Pitt microfonul? întrebă Martin Brogan.

– Microfonul și emițătorul sînt montate în centrul scutului antic.

– Este înarmat?

– Nu cred.

Toți cei din Camera de analiză tăcură în timp ce ochii lor se îndreaptară către un al doilea monitor care supraveghea camera de sub Dealul Gongora. Camera de luat vederi se fixă pe sicriul de aur aflat pe o ridicătură din mijlocul camerei.

Dar nu toți ochii erau fixați pe cel de-al doilea monitor. Unul dintre cei din încăpere privea încă ecranul primului monitor.

– Cine e ăla? întrebă Nichols.

Ochii lui Brogan se îngustară.

– Cine anume?

Nichols arătă cu degetul spre ecranul monitorului care încă mai filma intrarea subterană în colină.

– O umbră a trecut prin fața camerei de luat vederi și a intrat în tunel.

– N-am văzut nimic, spuse generalul Metcalf.

– Şi mie mi-a scăpat, spuse preşedintele. Se aplecă către microfonul aflat pe masă în faţa lui. Generale Chandler!

– Da, domnule preşedinte, răspunse prompt generalul.

– Dale Nichols e sigur că a văzut pe cineva care a intrat în tunel după Pitt şi Topiltzin.

– Şi unul dintre consilierii mei crede că a zărit pe cineva.

– Deci nu am vedenii, oftă Nichols.

– Ai vreo idee cine-ar putea fi?

– Oricine o fi fost, spuse Chandler alarmat, în mod sigur nu era de-al nostru.

76

– Văd că şchiopătezi, spuse Capesterre.

– O amintire pe care mi-a lăsat-o fratele tău atunci cînd a încercat să-l ucidă pe preşedintele Hassan şi pe Hala Kamil.

Capesterre îi aruncă lui Pitt o privire întrebătoare, dar nu încercă să afle mai multe. Mintea lui era preocupată acum să urmărească fiecare mişcare a lui Pitt şi să fie pregătit pentru cel mai mic semn de pericol.

Puţin mai departe de unde se aflau, tunelul se lărgea într-o galerie circulară. Pitt încetini şi se opri în faţa unui sicriu aşezat pe patru picioare sculptate reprezentînd nişte dragoni chinezeşti stînd în picioare. Întregul obiect strălucea auriu sub lămpile aflate în tavan. O panoplie mare de arme de legionari romani era sprijinită pe unul din pereţi.

– Alexandru cel Mare! anunţă Pitt. Lucrările de artă şi sulurile sînt depozitate în camera cealaltă.

Capesterre se apropie impresionat. Întinse mîna ezitînd şi atinse capacul sicriului.Şi dintr-o dată îşi retrase mîna fulgerător, întorcîndu-se către Pitt, cu faţa ca o mască a furiei:

– Înşelăciune! zbieră, vocea fiindu-i urmată de ecouri în lungul tunelului. Ăsta nu-i coşciug vechi de două mii de ani! Vopseaua nu i s-a uscat.

– Tehnologiile vechilor greci erau foarte...

– Gura! Mîneca lui Capesterre se desprinse, dînd la iveală revolverul. Fără comentarii, domnule Pitt. Unde e comoara?

– Stai puțin, se rugă Pitt. Încă nu am ajuns la depozitul principal.

Începu să se depărteze ușor de sicriu, simulînd teama. Se tot trase înapoi pînă cînd atinse cu umerii peretele cu armele romane. Ochii i se îndreptară iute spre sicriu, ca și cînd s-ar fi așteptat ca ocupantul să se ridice.

Capesterre observă privirea fugară și buzele i se întredeschiseră într-un zîmbet atotștiutor. Ridică revolverul către sicriu, apăsă trăgaciul și patru găuri mărunte se iviră pe latura acestuia, în partea cealaltă lăsînd spărturi mari și cu marginile zdrențuite. Pocniturile erau asurzitoare în încăperea de piatră. Zgomotul fusese ca și cînd arma s-ar fi descărcat sub un clopot gigantic.

Capesterre apucă capacul de pe sicriu.

– Ajutorul dumitale, domnule Pitt? rînji. Cîtă lipsă de prevedere!

– Nu am avut unde să-l ascund în altă parte, răspunse Pitt cu regret.

Ochii verzi nu erau umbriți de teamă și vocea îi era perfect controlată.

Capesterre smulse capacul de pe sicriu și privi înăuntru. Fața îi păli de moarte și se cutremură cuprins de oroare, apoi scăpă capacul cu zgomot pe jos. De pe buze i se desprinse un geamăt surd care se prelungi într-un "nu" lung și sonor.

Pitt se răsuci ușor, în așa fel ca să nu i se vadă mîna dreaptă mișcîndu-se. Se îndepărtă de perete pînă cînd se găsi în stînga lui Capesterre. Apoi privi limbile ceasului. Aproape că își depășise limita programată. Capesterre se apropie din nou temător de sicriu și ridică capacul; de data asta îl lăsă să cadă în partea cealaltă. Se chinui să privească înăuntru.

– Paul... Este într-adevăr Paul, bîlbîi şocat.

– După cîte mi s-a spus, zise Pitt, nici preşedintele Hassan n-ar fi vrut să le permită partizanilor lui Ahmad Yazid să îl îngroape într-un mausoleu ca pe un martir. Aşa că au expediat cadavrul prin poşta aeriană aici, unde puteţi să rămîneţi împreună pentru vecie.

Tristeţea înlocui treptat şocul, în timp ce Capesterre îşi privea fratele. Pe urmă faţa i se contorsionă cu amărăciune şi întrebă:

– Care a fost rolul tău în toate astea?

– Am fost în fruntea echipei care a găsit cheia pentru localizarea tezaurului Bibliotecii. Şi a fost ceva de muncă. Mai apoi teroriştii fratelui tău au încercat să mă ucidă pe mine şi pe prietenii mei, dar au reuşit numai să-mi nenorocească un automobil clasic. Asta a fost o mare greşeală! După asta, tu şi fratele tău l-aţi luat pe tatăl meu ca ostatic pe *Lady Flamborough*. Ştii despre ce vapor vorbesc. Şi asta a fost o mare belea. M-am hotărît să nu mă enervez, doar să îmi plătesc datoriile. Vei muri, Capesterre. Într-un minut, vei fi tot atît de rece şi de teapăn ca şi fratele tău. Şi asta e afurisit de puţin pentru oamenii din care ai extras inima şi pentru toţi copiii aceia care s-au înecat datorită setei tale demente de putere.

Corpul lui Capesterre înţepeni şi tristeţea se topi din ochii săi:

– Dar nu înainte de a te ucide eu pe tine! ţipă sălbatic, în timp ce se răsucea şi se apleca într-un genunchi.

Pitt se aşteptase la atac. Sabia pe care o culesese din panoplia de arme era deja ridicată deasupra capului. O trase în jos într-un arc de cerc ca pe o coasă.

Capesterre ridică grăbit Coltul. Ţeava era aproape în linie cu capul lui Pitt. Lama despică aerul, strălucind sub lumina lămpilor. Pistolul, cu mîna lui Capesterre strîngîndu-i mînerul şi arătătorul începînd să apese pe trăgaci păru să se detaşeze de braţ şi se înălţă către tavan.

Se rotiră prin aer, una peste cealaltă, ca să cadă apoi pe podeaua de calcar, încă înlănțuite.

Gura lui Capesterre se căscă și un țipăt subțire șerpui prin grotă. Apoi se nărui în genunchi, privind timp mâna desprinsă, fără să-i vină să creadă că nu mai era o parte a corpului său, neatent la șuvoiul de sânge care se împrăștia.

Îngenunche pe loc, clătinându-se, nefiind în stare să simtă durerea din cauza șocului. Își ridica privirea cețoasă către Pitt:

– De ce așa? șopti. De ce nu un glonț?

– E o datorie din partea unui om care se numea Guy Rivas.

– L-ai cunoscut pe Rivas?

Pitt răspunse dând din cap:

– Prieteni de-ai săi mi-au spus cum l-ai mutilat. Cum familia sa a stat pe marginea mormântului său fără să știe că de fapt îi îngropau doar pielea.

– Prieteni? întrebă Capesterre nedumerit.

– Tatăl meu și un om care locuiește la Casa Albă, spuse Pitt liniștit. Privi în jos, către Robert Capesterre, dar pe față nu i se putea citi mila.

– Îmi pare rău că nu pot să stau să particip la balamuc, dar trebuie să fug.

Se întoarse și se îndreptă către tunelul de ieșire.

Făcu doar doi pași și trebui să se oprească brusc. În centrul camerei de intrare stătea un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat într-o salopetă veche și uzată de luptă, ținând în mână o pușcă cu patru gloanțe, cu țeava retezată, ațintită către burta lui Pitt.

– Da' nu e cazul să te grăbești, domnu' Pitt! spuse cu accent puternic și pe un ton de conversație.

77

Deşi îşi dăduseră seama de al treilea personaj care intrase în tunel, apariţia bruscă a străinului ameninţător i-a luat totuşi prin surprindere pe cei din sala de analiză.

Catastrofa începu să se contureze sinistru în timp ce priveau neputincioşi la scena care se desfăşura în adîncuri, sub Dealul Gongora.

– Domnule general Chandler, spuse preşedintele tăios, ce dracu se întîmplă? Cine e intrusul?

– Şi noi îl vedem pe monitorul nostru, domnule preşedinte, dar nu putem decît ghici că ar fi unul dintre oamenii lui Topiltzin. A pătruns probabil dinspre nord, unde avem oameni dispuşi mai rar.

– Poartă o uniformă, spuse Brogan. Ar putea fi unul dintre oamenii voştri?

– Numai dacă ofiţerul nostru de intendenţă ar distribui efecte de luptă israeliene.

– Trimiteţi oameni acolo, să-l ajute pe Pitt, ordonă generalul Metcalf.

– Domnule, dacă trimit o echipă oriunde în apropierea zonei de escavaţii, gloata va crede că am ieşit ori ca să-l capturăm, ori ca să-i facem un rău lui Topiltzin. Vor înnebuni.

– Are dreptate, spuse Schiller. Gloata a început să se enerveze.

– Intrusul s-a strecurat în interiorul tunelului chiar sub nasul lor, insistă Metcalf. De ce cîțiva dintre oamenii voștri n-ar putea face la fel?

– Acum zece minute ar fi fost posibil, dar acum s-a terminat, răspunse Chandler. Echipa lui Topiltzin a aprins și mai multe proiectoare. Întregul platou e un ocean de lumină. Nici măcar un șobolan n-ar putea trece pe-acolo fără să fie văzut.

– Excavațiile au intrarea spre sud, în partea cu spectatori, explică senatorul Pitt. Nu există alte ieșiri de sub deal.

– Și încă e bine! continuă Chandler. Ecoul armei în tunel s-a auzit ca un tunet îndepărtat și nimeni nu și-a dat seama de unde vine.

Președintele întoarse spre senator o privire întunecată.

– George, dacă mulțimea începe să înainteze, va trebui să încheiem operațiunea înainte ca fiul tău să se poată salva.

Senatorul își duse mîna la frunte și dădu solemn din cap. Apoi privi spre monitor.

– Dirk se va descurca, spuse liniștit și încrezător.

Deodată Nichols se ridică și arătă spre monitor

– Gloata! strigă disperat. Se mișcă!

În timp ce alții discutau despre șansele sale de supraviețuire, la 2.500 km distanță, principala preocupare a lui Pitt era gura neagră a puștii. Nu s-a îndoit o clipă că arma se află în mîna unui om care a omorît de destule ori. Chipul din spatele armei avea o expresie plictisită.

Aoleo, încă unul, gîndi Pitt. Dacă nu ajungea cu măruntaiele împrăștiate pe perete în cîteva secunde, va fi

prins sub tone de pământ. Nu era prea încîntat de nici una dintre variante.

– Ești amabil să-mi spui cine ești? întrebă Pitt.

– Sînt Ibn Telmuk, prieten apropiat și supusul lui Suleiman Aziz Ammar.

"Da", gîndi Pitt, "da". Imaginea teroristului de pe șosea, din fața morii de minereu îi reveni în minte.

– Vouă băieți, nu vă stă nimic în cale, cînd e vorba de răzbunare, nu-i așa?

– Ultima lui dorință a fost să te ucid.

Pitt lăsă brațul drept în jos, astfel că sabia atîrna cu vîrful spre podeaua camerei. Luă atitudinea unui om curajos, care a acceptat înfrîngerea și-și relaxă corpul, umerii îi căzură, genunchii îi erau ușor îndoiți.

– Ai fost la Santa Inez?

– Da, eu și Suleiman Aziz am reușit să scăpăm împreună și am ajuns în Egipt.

Pitt se încruntă. Nu-și închipuia că Ammar să fi supraviețuit după împușcături. Dumnezeule, timpul era pe sfîrșite. Ibn l-ar fi împușcat fără un cuvînt, dar Pitt știa că arabul doar se juca cu el. Rafala l-ar întrerupe în mijlocul frazei.

Nu e timp de pierdut. Pitt îl privi pe Ibn, măsurînd distanța dintre ei,încercînd să găsească direcția înspre care ar putea sări. Cu o mișcare firească, își potrivi scutul în dreptul corpului.

Capesterre înfășură o zdreanță de haină în jurul ciotului sîngerînd, gemînd de durere. Apoi ridică pînza îmbibată de sînge înspre Ibn.

– Omoară-l! striga. Uite ce mi-a făcut. Împușcă-l!

– Tu cine mai ești? întrebă Ibn glacial, fără să-și ia privirea de la Pitt.

– Sînt Topiltzin.

– Numele lui adevărat e Robert Capesterre, spuse Pitt. E un foarte mare escroc.

Capesterre se tîrî spre Ibn, pînă îi ajunse la picioare.

– Nu-l asculta! se rugă. E un criminal ordinar.

Pentru prima dată Ibn rînji.

– Mă îndoiesc. Am studiat un dosar al domnului Pitt. Nu e ordinar cîtuşi de puţin nimic ce există în legătură cu el.

Pitt se gîndi: din ce în ce mai bine. Ibn era momentan ocupat cu Topiltzin. Se trase într-o parte puţin cîte puţin, încercînd să stea astfel încît Capaesterre să ajungă între el şi Ibn.

– Unde e Ammar? întrebă Pitt dintr-o dată.

– Mort, răspunse Ibn. Rînjetul fu înlocuit imediat de o furie care îi strîmbă gura. A murit după ce l-a omorît pe porcul ăla de Ahmad Yazid.

Vestea îl năuci pe Capesterre. Faţa i se întoarse mecanic spre corpul fratelui său din coşciug.

– Deci ăsta e omul pe care fratele meu l-a angajat ca să deturneze nava, articulă Capesterre cu vocea răguşită.

Pitt abia se abţinea să nu îi strige. "Asta ţi-am spus şi eu" şi mai alunecă un centimetru. Ochii lui Ibn se căscară plini de nedumerire.

– Ahmad Yazid era fratele tău?

– Seamănă ca două picături de apă, spuse Pitt. L-ai recunoaşte pe Yazid, dacă l-ai vedea?

– Bineînţeles. Figura lui e la fel de familară ca a ayatolahului Khomeini sau a lui Yasser Arafat.

Mintea lui Pitt modifică disperat din mers planul său, agăţîndu-se de fiecare firimitură ivită în cale. Totul depindea de cît de bine putea citi gîndurile lui Ibn şi de cum prevedea reacţia ucigaşului, la vederea lui Yazid.

– Atunci, ia uită-te în coşciug.

– Să nu-ţi treacă prin minte să te laşi, domnule Pitt, spuse Ibn.

În timp ce se apropia de coşciug, ochii îl fixară îngrijoraţi pe Pitt. Cînd se opri, privi scurt înăuntru apoi din nou către prada sa.

Pitt nu se mișcă.

Totul se bazează pe întîmplare. Pitt a mizat pe elementul surpriză. A riscat, presupunînd că o primă privire în coșciug va declanșa o reacție întîrziată, urmată de o a doua privire mai lungă și Ibn făcu exact așa.

În camionul de comandă al Forțelor Speciale, parcat la o jumătate de kilometru spre vest de escavații, Hollis, amiralul Sandecker, Lily și Giordino priveau la un monitor cu atenția concentrată asupra dramei care se desfășura sub Dealul Gongora.

Lily stătea nemișcată, albă ca varul, în timp ce Sandecker și Giordino se agitau ca niște lei în cușcă.

Hollis măsura mica încăpere, strîngînd într-o mînă o mică telecomandă radio de detonare la distanță, iar în cealaltă un receptor telefonic.

Strigă către un aghiotant al generalului Chandler:

– Detonez pe dracu'! Nu înainte ca gloata să intre în zona periculoasă.

– Acum s-au apropiat prea tare, se opuse aghiotantul, un colonel.

– Încă 30 de secunde, răspunse Hollis printre dinți. Nu înainte.

– Generalul Chandler vrea să aruncați dealul acela în aer ACUM, ordonă colonelul, ridicînd vocea. Este un ordin care vine de la președinte.

– Nu ești decît o voce de la telefon, colonele, stărui Hollis. Vreau ordinul direct de la președinte.

– Cauți Curtea Marțială cu luminarea, colonele.

– N-ar fi pentru prima dată.

Sandecker dădu din cap temător.

– Dirk nu va reuși, de data asta.

– Nu puteți face ceva? se rugă Lily. Vorbiți cu el. Vă poate auzi prin emițătorul conectat la camera T.V.

– Nu îndrăznim să-i distragem atenția, răspunse Hollis. Dacă-i distragem atenția, arabul ăla îl va ucide.

– Asta e! gemu Giordino, înfuriat.

Deschise brusc portiera camionului-cartier general, sări jos și se năpusti la jeep-ul lui Sam Trinity. Înainte ca oamenii lui Hollis să-l poată opri, mașina se îndreptă în trombă spre Dealul Gongora.

Cu o mișcare rapidă, Pitt se repezi ca un șarpe cu clopoței și îl lovi pe Ibn cu scutul. Sabia fulgeră și lovi din nou.

Brațul său musculos zvîcni cu toată forța din umăr. Simți și auzi cum marginea lamei se lovește de metal, înainte de a ajunge la ceva moale. Avu loc o explozie, după cîte se părea, în fața sa. Tresări ca și cum forța principală a șocului ar fi lovit centrul scutului și ar fi ricoșat în tavanul de stîncă. Blindajul de protecție din plastic armat, care fusese lipit de lemnul scutului de către maiorul Dillinger în după-amiaza aceea, fu zgîriat, dar nu străpuns. Mîna în care se afla sabia descrise arcul de cerc și se lansă într-o mișcare ucigătoare.

Ibn, era rapid, dar șocul vederii lui Yazid l-a costat o secundă prețioasă. A văzut atacul lui Pitt cu coada ochiului și a tras fără să mai oftească, înainte ca tăișul sabiei să i se abată pe cureaua puștii, să-i despice mîna și să-i taie degetele de la încheietură.

Ibn gemu de dureres. Pușca căzu pe podeaua tare de calcar, aproape deasupra Colt-ului Python aflat încă în mîna lui Capesterre. Dar Ibn își reveni îndeajuns de repede încît să se poată feri de o nouă lovitură. Cu o mișcare violentă se aruncă asupra lui Pitt.

Acesta era gata de atac, dar, în timp ce se ferea într-o parte, piciorul drept i se îndoi sub el. Într-o clipă și-a dat seama că unul sau două gloanțe trecuseră pe lîngă scut,

lovindu-l în același picior în care fusese rănit pe insula Santa Inez.

Înainte ca el să poată reacționa și să se îndepărteze, Ibn se aruncă asupra lui ca o panteră. Ochii negri îi străluceau satanic în razele de lumină, iar dinții îi erau dezgoliți până la gingie. Pitt scăpă sabia din mînă și Ibn o lovi îndepărtînd-o. Cealaltă mînă îi era prinsă în baretele scutului. Apoi, încet, deliberat, mîna lui Ibn se strînse în jurul gîtului lui Pitt.

– Omoară-l, repetă Robert Capesterre înnebunit. Omoară-l!

Pitt se răsuci ca un tirbușon și își ridică pumnul de pe podea, lovindu-l pe Ibn în mărul lui Adam. Cu cartilajul laringelui strivit, cei mai mulți oameni s-ar fi sufocat, iar alții și-ar fi pierdut cunoștința. Cu Ibn nu s-a întîmplat nici una, nici alta. Pur și simplu își prinse gîtul cu mîna, scoase un gîlgîit teribil și se răsturnă pe spate.

Amîndoi se ridicară amețiți, Pitt sărind într-un picior, Ibn chinuindu-se să respire, mîna dreaptă, schilodită, atîrnîndu-i neputincioasă. Stătea acolo privindu-se ca doi tauri răniți, trăgîndu-și răsuflarea pentru repriza următoare, pîndindu-se unul pe celălalt, pentru a vedea cine va face primul pas.

Dar mișcarea a venit de unde nu se așteptau. Capesterre își reveni dintr-o dată și se aruncă spre Colt, zbătîndu-se nebunește numai cu o singură mînă să smulgă de pe mîner degetele înghețate. Mîna moartă se desprinse.

Apoi, ca în jocul scaunelor muzicale, mișcarea lui Capesterre a declanșat o aceeași reacție din partea lui Ibn și Pitt. S-au uitat rapid în jur, după arma cea mai apropiată.

Pitt pierdu. Pușca era în colțul lui Ibn. La fel și sabia romană. Ce-am avut și ce-am pierdut, gîndi Pitt. Îl lovi pe Capesterre sălbatic cu piciorul rănit în piept, simțind o durere îngrozitoare din cauza efortului. Aruncă scutul spre

Ibn ca pe un disc, lovindu-l pe arab în stomac şi tăindu-i răsuflarea.

Un hohot de plîns izbucni de pe buzele lui Capesterre. Acesta scăpă arma şi Pitt o prinse din zbor. A fost o prindere aproape perfectă: palma i-a alunecat în jurul mînerului însîngerat şi degetul îi nimeri direct pe trăgaci. Ibn, încovoiat de lovitura primită de la scut, încercă totuşi cu neîndemînare să ridice puşca cu ţeava retezată cu mîna stîngă, cînd Pitt trase.

Pitt strînse mînerul pentru un nou foc. Arabul se poticni pe spate, lovindu-se de peretele camerei, apoi corpul îi căzu în faţă pe podea, capul lovindu-se cu un zgomot neplăcut.

Pitt stătea gîfîind, cu dinţii încleştaţi. Abia atunci auzi o voce înnebunită care striga prin difuzorul căştilor:

– Ieşi de acolo! strigă Hollis. Pentru Dumnezeu, salvează-te!

Pitt a fost temporar dezorientat. Fusese atît de absorbit de lupta cu Ibn, încît uitase care culoar ducea la cel mai accesibil tunel de intrare din crater. Aruncă o ultimă privire lui Robert Capesterre. Faţa acestuia era cenuşie din cauza pierderii de sînge, dar Pitt observă că nu şi de frică. Ochii lui Topiltzin erau plini de ură.

– Drum bun spre iad, spuse Pitt.

Răspunsul lui Capesterre a fost grenada fumigenă. Reuşise să scoată cumva cuiul de siguranţă. Fumul izbucni instantaneu şi umplu camera cu un nor dens, portocaliu.

– Ce s-a întîmplat? întrebă preşedintele, privind ciudatul amestec portocaliu care bloca vizibilitatea camerei de luat vederi.

– Capesterre a avut probabil vreun soi de grenadă fumigenă, răspunse Chandler.

– De ce nu s-a produs explozia?

– Un moment, domnule președinte. Chandler privi în afara obiectivului și vorbi nervos cu un aghiotant. Apoi se întoarse.

– Colonelul Hollis, de la Forțele Speciale, insistă să primească ordinul direct de la dumneavoastră, domnule.

– El se ocupă de detonare? întrebă Metcalf.

– Da, domnule general.

– Poți să-l conectezi la sistemul nostru de comunicații?

– Un moment.

Totul a durat numai patru secunde, pînă cînd figura lui Hollis a apărut pe unul din monitoarele din Camera de analiză.

– Știu că nu mă poți vedea, colonele, spuse președintele, dar îmi recunoști vocea.

– Da, domnule, răspunse Hollis printre buze.

– În calitate de comandant suprem al forțelor armate, îți ordon să arunci în aer dealul și asta chiar acum.

– Gloata urcă dealul, spuse Nichols intrînd în panică.

Toți se încordară și priviră monitorul care arăta imagini de pe deal. Mulțimea imensă se mișca încet spre vîrf, scandînd numele lui Topiltzin.

– Dacă mai aștepți mult, vei omorî o grămadă de oameni, spuse Metcalf grăbit. Fie-ți milă, omule, și detonează.

Degetul lui Hollis se afla deasupra comutatorului. Rosti în emițător.

– Detonare!

Dar nu apăsă comutatorul. Recurse la stratagemele nescrise ale subordonaților: niciodată să nu refuzi să execuți un ordin și să fii condamnat pentru insubordonare, ci să răspunzi afirmativ, dar să nu execuți. Ineficiența era una dintre cele mai greu de probat acuzații într-un proces al Curții Marțiale.

Era hotărît să tragă cît se putea de mult de timp pentru Pitt.

Ținîndu-și răsuflarea de parcă se afla sub apă, cu ochii strîns închiși din cauza fumului înțepător, Pitt porunci picioarelor să se miște, să alerge, să se tîrască, să facă orice pentru a-l îndepărta de acea încăpere îngrozitoare. Intră într-un pasaj neștiind dacă duce spre puțul minei sau spre crater. Ținea ochii închiși, pipăind drumul pe lîngă perete, sărind într-un picior și poticnindu-se în piciorul rănit.

Simțea o voință disperată de viață. Pur și simplu nu-i venea să creadă că ar putea muri acum, după ce a supraviețuit ultimelor minute. În sfîrșit deschise ochii. Îl ardeau ca înțepați de albine, dar putea să vadă.

Trecuse de ce era mai greu. Fumul era acum numai ca un abur portocaliu.

Tunelul prin calcar începea să urce. Simți o ușoară creștere a temperaturii și un ușor curent de aer. Apoi se poticni afară în noapte. Stelele erau acolo, aproape eclipsate de luminile puternice care străluceau sus pe deal. Dar Pitt nu era liber. Mai era un hop. Își dădu seama că ieșise prin tunelul craterului. Pereții înclinați se ridicau încă 5 metri. Deci aproape, dar totuși așa de departe.

Începu să-și facă drum în sus pe pantă, tîrîndu-și piciorul rănit, acum total neputincios. Nu putea să sape și să se ajute decît cu un singur picior.

Hollis rămase mut. Colonelul nu mai avea nimic de spus. Pitt știa că explozia plănuită cu atîta grijă îl va lua cu ea. Oboseala îl acoperea în valuri succesive, totuși se cățără încăpățînat înainte.

Apoi o formă întunecată apăru la buza craterului și o mînă puternică se întinse în jos, îl prinse pe Pitt de umărul hainei și-l ridică la nivelul pămîntului.

Cu o ușurință incredibilă, Giordino îl aruncă pe Pitt pe portiera deschisă a Jeep-ului, se strecură la volan și apăsă pe pedala acceleratorului pînă la podea.

Abia străbătură 50 de metri cînd Hollis apăsă pe butonul detonatorului. Semnalul emis de telecomandă făcu să explodeze cele 200 kg. de nitroglicerină C-6 din adîncul dealului cu un zgomot asurzitor.

Pentru o clipă, totul a părut ca și cînd era iminentă o erupție vulcanică. Dealul s-a scuturat cu o teribilă bubuitură. Marea masă a partizanilor lui Topiltzin era la pămînt, cu gurile căscate de spaimă, șocul trăgîndu-le răsuflarea.

Apoi întregul vîrf al Dealului Gongora s-a ridicat aproape 15 metri în aer. A rămas acolo, ca ținut de o mînă pentru ca apoi să se sfărîme, și să cadă în interior lăsînd o imensă dîră de praf, ca o fantomatică piatră funerară.

5 noiembrie 1991
Roma, Texas

78

Cinci zile mai tîrziu, la cîteva minute după miezul nopții, elicopterul prezidențial aterizează pe un mic aeroport, la cîteva mile în afara orașului Roma. Pe președinte îl însoțeau senatorul Pitt și Julius Schiller. Îndată ce elicea s-a oprit, amiralul Sandecker se apropie de ușă și îl salută.

– Îmi pare bine să te văd, domnule amiral, spuse președintele mulțumit. Felicitări pentru treaba excelentă, deși trebuie să recunosc că n-aș fi crezut că ACMS-ul va putea să o scoată la capăt.

– Vă mulțumesc, domnule președinte, răspunse Sandecker, cu aerul său mîndru obișnuit. Vă sîntem cu toții recunoscători că ați avut încredere în planul nostru nebunesc și ne-ați dat cale liberă.

– O potlogărie isteață, foarte isteață!

Președintele se întoarse și-l privi pe senatorul Pitt.

– Dar trebuie să-i mulțumiți senatorului pentru felul în care a știut să vă susțină. Poate să fie foarte convingător atunci cînd vrea.

După cîteva cuvinte schimbate între Sandecker și Schiller, urcară cu toții pe o scară scurtă, printr-o ușă mascată, într-o remorcă a unui autotren pe zece roți care părea camion de pietriș.

Doi dintre agenții serviciului secret al președintelui, purtînd salopete de salubritate, urcară în cabina de lîngă șofer. Alți patru se îngrămădiră într-o camionetă Dodge veche și uzată, parcată în spate.

Exteriorul camionului avea aspectul vechi, prăfuit și cu vopseaua decolorată. În schimb interiorul de 4,5 pe 2,5 metri era transformat într-o cameră ce conținea o mică bucătărie-bar și șase scaune încăpătoare. Acoperișul fusese ridicat pe laturi cu scînduri și acoperit cu un strat de doi cm de pietriș pentru a completa deghizarea.

Ușa încăperii fu închisă și bărbații se așezară în scaunele confortabile montate pe podea și-și fixară centurile de siguranță.

– Îmi cer scuze pentru mijlocul neobișnuit de transport, spuse Sandecker. Dar nu ne putem permite să ne dăm de gol circulînd încolo și încoace cu elicopterele.

– Asta e prima mea călătorie cu un camion de pietriș, glumi președintele. Suspensiile nu se compară cu cele ale limuzinei Lincoln a Casei Albe.

– Am transformat șase camioane din astea în mijloace deghizate de transport, explică Sandecker.

– O alegere bună, rîse senatorul lovind peretele de metal cu încheietura degetelor. Sînt gata blindate.

Zîmbetul de pe fața președintelui pieri și acesta deveni grav.

– Secretul a fost păstrat? întrebă el.

Sandecker dădu din cap.

– În ceea ce ne privește, n-am văzut nimic ce-ar putea dovedi contrariul.

– De data asta nu vor mai fi scurgeri de informații de la Casa Albă, garantă Schiller, sesizînd insinuarea voalată a generalului. Nu va mai "transpira" nimic.

– Am fost al naibii de norocoși că am reușit s-o scoatem la capăt, spuse el în final. Gloata de adepți ai lui

Topiltzin s-ar fi răzbunat printr-o baie de sînge dacă şi-ar fi dat seama că el a murit.

– Asta numai după ce şocul ar fi trecut, spuse Sandecker. Au vagabondat în jurul dealului zgîindu-se la craterul provocat de explozie de parcă ar fi fost un fenomen supranatural. Conflictele sîngeroase au fost reduse la minim prin prezenţa femeilor şi copiilor şi prin faptul că suporterii apropiaţi ai lui Topiltzin şi consilierii săi au şters-o în linişte şi s-au dat la fund, bătînd rapid în retragere în Mexic. Lipsită de un conducător, obosită şi înfometată, gloata a început încet-încet să se retragă peste graniţă, către oraşele şi satele lor.

– Conform Biroului de imigrări, spuse Schiller, cîteva mii au luat-o spre nord, dar o treime din ei au fost deja capturaţi.

Preşedintele răsuflă uşurat.

– Ce-a fost mai rău a trecut. Dacă Congresul ratifică planul-nostru de ajutorare a Americii Latine, va face mult pentru a ajuta ca vecinii noştri din sud să îşi revină pe linia de plutire din punct de vedere financiar.

– Şi familia Capesterre? întrebă Sandecker. Cum se va proceda cu ei?

– Departamentul Justiţiei va bloca orice bunuri pe care le-ar putea avea în această ţară.

Faţa preşedintelui era fără expresie, dar ochii aveau o strălucire ca de oţel.

– Asta rămîne între noi, domnilor, dar colonelul Hollis, de la Forţele noastre Speciale plănuieşte un exerciţiu de asalt pe o insulă din Caraibe, pe care nu o voi numi. Dacă vreunul dintre membrii familiei Capesterre se va întîmpla să fie în vecinătate, în acea perioadă, ei bine, va fi foarte rău pentru el.

Senatorul Pitt zîmbi sarcastic.

– Fără Yazid şi Topiltzin, relaţiile noastre externe se pare că vor fi foarte calme pentru o vreme.

Schiller dădu dezaprobator din cap.

– Ăsta a fost doar un început, de-abia acuma dăm de greu.

– Nu fi alarmist, Julius, spuse președintele, acum cu o figură jovială. Egiptul e slăbit pentru moment și cu președintele Hassan retrăgîndu-se din motive de sănătate și cedînd cabinetul ministrului apărării Abu Hamid, fundamentaliștii musulmani vor fi supuși unor presiuni enorme ca să-și micșoreze cererile pentru un guvern islamic.

– Nu-i rău nici faptul că Hala Kamil a acceptat să se căsătorească cu Hamid, adăugă senatorul.

Discuția se întrerupse cînd mașina se opri. Ușa mascată fu deschisă pe dinafară și fu fixată scara.

– După dumneavoastră, domnule președinte, îl invită Sandecker.

Coborîră și priviră în jur. Zona era înconjurată de un gard obișnuit din plasă de sîrmă și luminată slab, ici și colo, de becuri. La intrare era o firmă mare pe care scria "Cariera de pietriș a lui Sam Trinity". În afara a două buldozere cu cupă, a unei bene mari de escavator și a cîtorva camioane uzate și trailere pentru pietriș, întreaga curte era goală.

Plutoanele militare de pază și sistemul electronic de detecție erau practic invizibile pentru oricine s-ar fi plimbat prin curte.

– Pot să-l întîlnesc pe domnul Trinity? întrebă președintele.

Sandecker dădu din cap.

– Din păcate, nu. Un tip cumsecade, acest Sam. Un bun patriot. După ce a renunțat de bună voie la drepturile sale asupra vestigiilor în favoarea guvernului, a plecat într-un tur al celor mai bune o sută de concursuri de golf.

– Sper că a fost bine răsplătit.

– Zece milioane de dolari neimpozabili, răspunse Sandecker. Și numai că nu l-am forțat să le accepte.

Apoi Sandecker se întoarse și arătă spre o spărtură adîncă, aflată la cîteva sute de metri mai încolo.

– Rămășițele Dealului Gongora. Acum e o carieră de pietriș. De fapt, am scos un oarecare profit din operațiunea nisip și pietriș.

Fața președintelui se întunecă cînd privi imensa carieră deschisă care fusese odată vîrful unui deal.

– I-ați dezgropat cumva pe Topiltzin și Yazid?

Sandecker aprobă din cap.

– Acum două zile. Le-am băgat rămășițele la concasor. Cred că fac amîndoi cum parte din fundația unei șosele.

Președintele păru satisfăcut.

– Exact ce meritau, ticăloșii.

– Unde e tunelul? întrebă Schiller, privind în jur.

– Acolo.

Sandecker arătă în direcția unei rulote mobile de trailer, transformată în birou. Un afiș de la un geam anunța că acolo e dispeceratul.

Cei patru agenți ai serviciilor secrete, din camionetă, ieșiră deja și începură să patruleze zona, în timp ce ceilalți doi din cabina camionului au sărit jos și au intrat în birou pentru a-l verifica, doar ca o măsură de rutină.

După ce echipa președintelui deschise două uși pentru a ajunge într-un birou mic și gol din spatele rulotei, Sandecker îl invită să pășească în centrul camerei și să se țină de o balustradă fixată în podea. Flutură mîna în direcția unei camere T.V. dintr-un colț al tavanului. Apoi podeaua trailerului începu să coboare în subteran.

– Foarte ingenios, spuse Schiller admirativ.

– Într-adevăr, murmură președintele. Acum înțeleg de ce proiectul n-a fost dezvăluit.

Liftul coborî prin calcar și se opri cu o smucitură, la 30 de metri adîncime. Păși afară din lift într-o cale de acces largă, în formă de tunel, luminată de tuburi fluorescente. Pe cît se putea vedea, tunelul era flancat de sculpturi. O femeie îi aștepta să îi întîmpine.

– Domnule președinte, spuse Sandecker, dați-mi voie să vă prezint pe Dr. Lily Sharp, directoarea programului de catalogare.

– Doctor Sharp, vă sîntem cu toții profund îndatorați.

Lily roși.

– Mă tem că eu am fost doar o spiță la roată, răspunse ea modestă.

După ce i s-a făcut cunoștință cu Schiller, Lily începu prezentarea comorilor Bibliotecii din Alexandria.

– Am studiat și catalogat 427 de sculpturi diferite, explică ea, care reprezintă cele mai frumoase lucrări ale epocii timpurii ale bronzului, începînd cu anul 3.000 î.Ch. și sfîrșind cu stilul transcedental al epocii bizantine de la începutul secolului al IV-lea. Cu excepția cîtorva pete de apă infiltrată prin calcar, ce pot fi îndepărtate cu substanțe chimice, sculpturile de marmură și bronz s-au păstrat remarcabil de bine.

Președintele păși mut prin galeria lungă, oprindu-se la fiecare sculptură pentru a privi cu admirație sinceră magnificele sculpturi clasice, unele vechi de 5.000 de ani. Era copleșit de multitudinea lor. Fiecare epocă, dinastie și imperiu era reprezentat de tot ce era mai bun din ceea ce realizaseră artiștii săi.

– Ceea ce văd și ating este chiar colecția muzeului din Alexandria, spuse el cu solemnitate. După explozie, am crezut că totul e distrus.

– Vibrația pămîntului a ridicat puțin praf și a desprins cîteva bucăți de calcar din tavan, spuse Lily. Dar vestigiile au trecut cu bine de ele. Vedeți sculpturile exact așa cum le-a lăsat Junius Venator în 391.

După ce admirară aproape două ore incredibile imagini, Lily i-a oprit la ultimul vestigiu, înainte de a intra în galeria principală.

– Sicriul de aur al lui Alexandru cel Mare, anunță ea în șoaptă.

Președintele se simțea de parcă urma să-l întîlnească pe Dumnezeu. S-e apropie ezitînd de lăcașul aurit de odihnă veșnică al unuia dintre cei mai mari conducători pe care i-a avut omenirea și privi încordat prin geamul de cristal. Macedonenii și-au înmormîntat regele în armura sa de ceremonie. Platoșa și coiful era din aur pur. Mătasea persană, care odată îi alcătuise tunica era aproape complet putrezită după 24 de secole. Tot ce mai rămăsese din marea figură legendară erau oasele.

– Cleopatra, Iuliu Cezar, Marc Antoniu, toți au stat și au privit la rămășițele lui, enumeră Lily.

Fiecare privi pe rînd, venindu-le greu să creadă ce se dezvăluia ochilor lor. Apoi Lily îi conduse în marea galerie de depozitare.

Aproximativ 30 de oameni lucrau de zor. Cîțiva examinau conținutul unor lăzi de lemn, așezate în mijlocul galeriei. Picturi pătate și murdare, dar restaurabile, alături de obiecte delicate, sculptate în fildeș și marmură sau turnate în aur, argint sau bronz era catalogate și reîmpachetate în cutii noi pentru a fi transportate într-un loc sigur, la un complex din Maryland pentru a fi restaurate și păstrate.

Cei mai mulți dintre arheologii, traducătorii și experții în conservare manevrau cu grijă tuburile cilindrice de bronz care au adăpostit mii de cărți vechi, traducînd etichetele de cupru și înregistrînd conținutul lor. Containerele și pergamentele lor delicate era de asemenea împachetate cu grijă pentru a fi expediate spre studiu și cercetare.

– Aici este, Lily arătă mîndră spre încăpere. Pînă acum, am găsit scrierile complete ale lui Homer, cele mai multe dintre învățăturile marilor filozofi greci, scrieri timpurii ebraice manuscrise și date istorice care aduc noi mărturii despre creștinism. Hărți ilustrînd morminte necunoscute pînă acum ale regilor antici, locul unde se

aflau centrele comerciale pierdute, inclusiv Tarsis și Saba și hărți geologice ale minelor și zăcămintelor de petrol de mult uitate. Goluri enorme din cronologia evenimentelor antice vor putea fi acum umplute. Istoria fenicienilor, micenienilor, etruscilor și a civilizațiilor despre care numai se zvonea că au existat, sînt cu toate aici și înregistrate în cele mai mici amănunte. Odată restaurate, picturile ne vor da o imagine reală despre cum arătau cu adevărat anticii nemuritori.

Pentru o clipă, președintele rămase fără grai. Era amețit. Nu putea încă să realizeze imensitatea nemaipomenitei acumulări. Din punct de vedere al informației, valoarea era incalculabilă.

În cele din urmă întrebă în șoaptă:

– Cît va mai dura pînă terminați aici?

– Vom muta întîi papirusurile, apoi operele de artă, răspunse Lily. Sculpturile vor pleca ultimele. Lucrînd 24 de ore din 24, sperăm să golim galeria și pasajul și să ducem întreaga colecție în siguranță la Maryland, pînă în Anul Nou.

– Aproape 60 de zile, spuse Sandecker.

– Și conservarea și traducerea pergamentelor?

Lily ridică din umeri.

– Conservarea e partea cea mai lentă. Luînd în considerație restricțiile bugetare, ne-am gîndit la o perioadă între 20 și 50 de ani pentru a face traducerile și a ajunge la o înțelegere deplină a tot ce avem.

– Nu-ți face griji de fonduri, spuse președintele emoționat. Proiectul va avea prioritate absolută. Voi avea grijă de asta.

– Nu putem păcăli comunitatea internațională prea mult, făcînd-o să creadă că aceste comori extraordinare au fost distruse, atrase Schiller atenția. Va trebui să anunțăm ceva cît mai curînd.

– Exact, spuse senatorul Pitt. Rumoarea iscată de oamenii noştri şi de acele guverne străine nu s-a atenuat de la explozie încoace.

– Mie-mi spui, mormăi preşedintele. Sondajele indică o scădere a popularităţii mele cu 15 procente; Congresul a tăbărît pe mine şi fiecare şef de stat străin vrea să-mi pună pielea pe băţ.

– Nu vă supăraţi, domnilor, spuse Lily ezitînd, dacă mai puteţi rezista încă zece zile, cred că membrii proiectului şi cu mine vom putea realiza un film extraordinar şi o casetă video cu principalele piese ale inventarului.

Senatorul Pitt îl privi pe preşedinte.

– Cred că Dr. Sharp ne-a dat o idee excelentă. O dezvăluire senzaţională la Casa Albă, susţinută de un documentar sună al naibii de bine.

Preşedintele luă şi bătu uşor mîna lui Lily.

– Mulţumesc, dr. Sharp. Mi-ai făcut viaţa mai uşoară.

– V-aţi gîndit cum să distribuim vestigiile? întrebă Sandecker fără a mai încerca să-şi ascundă iritarea.

Preşedintele zîmbi larg.

– Dacă i-aş putea duce puţin cu zăhărelul pe cei din Congres pentru nişte fonduri consistente, şi eu sînt sigur că am să pot, o replică a Biblotecii din Alexandria va fi construită în centrul Washington-ului, ca să adăpostească fiecare obiect pe care Junius Venator l-a adus din Egipt în America, plus vestigii arheologice ale continentului nostru. Şi dacă alte ţări doresc să-şi vadă moştenirea, am fi bucuroşi să le împrumutăm pentru expoziţii. Dar el va rămîne proprietatea poporului american.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte, izbucni Lily prinzîndu-l în braţe, cu un entuziasm nestăvilit.

Amiralul Sandecker îi strînse mîna.

– Vă mulţumesc, domnule. Cred că ne-aţi făcut tuturor o mare bucurie.

Schiller se aplecă şi-i şopti lui Lily la ureche:

– În primul rînd, ai grijă să traduci informaţiile geologice. Noi păstrăm operele de artă, dar cunoştinţele trebuie împărtăşite cu lumea întreagă.

Lily dădu numai din cap aprobator.

După febra emoţiei şi după ce întrebările s-au mai potolit puţin, Lily conduse grupul prezidenţial după un colţ al galeriei, unde Pitt şi Giodino stăteau în jurul unei mese rabatabile cu un traducător de latină şi greacă, care examina cu o lupă eticheta unui cilindru.

Preşedintele îi recunoscu şi se apropie de ei.

– Îmi pare bine să te văd în viaţă şi sănătos, Dirk, spuse cu un zîmbet cald. În numele unei naţiuni pline de recunoştinţă, vreau să-ţi mulţumesc pentru acest dar nemaipomenit.

Pitt se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi într-un baston.

– Sînt bucuros că totul a luat o întorsătură aşa de fericită. Dacă nu era prietenul meu Al, aici de faţă, şi colonelul Hollis, aş fi zăcut sub Dealul Gongora.

– Nu vrei să lămureşti misterul? întrebă Schiller. De unde-ai ştiut că tezaurele Bibliotecii erau sub acest deal mai mic şi nu sub Gongora, care e mai înalt?

– Nu pot să nu recunosc, spuse preşedintele, că m-ai speriat al naibii. Nu ne puneam decît întrebarea: dacă arunci în aer dealul care trebuie?

– Îmi cer scuze că am fost enigmatic, răspunse Pitt. Din păcate nu mai era timp pentru o explicaţie detaliată, care să liniştească temerile tuturor. Se opri şi-i zîmbi larg tatălui său. Îmi pare bine că aţi avut cu toţii încredere în mine. Dar nu a existat niciodată vreo îndoială. Descrierea lui Junius Venator a locului înscris pe piatra găsită de Sam Trinity spune "să stai spre nord şi să priveşti exact spre sud, către coasta rîului". Stînd la nord de Dealul Gongora şi privind către sud, am descoperit că Faleza Romei se afla la aproape o jumătate de km către vest şi uşor spre nord,

către primul deal care corespunde cu direcția indicată de Venator.

– Cum se numește? întrebă senatorul.

– Dealul ăla? Pitt ridică brațele într-un gest nedefinit. Din câte știu, nu are nici un nume.

– Acum are, spuse președintele zîmbind. De îndată ce doctorul Sharp dă cale liberă să anunț descoperirea celei mai mari comori din istoria omenirii, vom spune că vine din Dealul Fără Nume.

Pe deasupra rîului se ridica ceața dimineții și strălucirea noului soare, ce răsărea peste valea lui Rio Grande, atunci cînd grupul prezidențial se întorcea la Washington copleșit de ceea ce văzuseră.

Pitt și Lily stăteau pe Vîrful Dealului Fără Nume și inspirau aburii dimineții, urmărind luminile Romei stingîndu-se. Totul arăta ca o pictură de Grant Wood.

Lily îi zîmbi. Acum ochii lui nu mai arătau duri și neîndurători, ci blînzi și melancolici. Soarele îi lumina fața dar ea nu-l vedea, îi simțea numai căldura. Ea știa că mintea lui era cufundată în amintiri.

Ajunsese să învețe că era un om pe care nici o femeie nu-l putea poseda cu totul. Iubirea lui era ca o provocare necunoscută, undeva deasupra orizontului, un mister care îl chema ca o sirenă ispititoare, pe care doar el o putea auzi.

Era genul de bărbat pe care o femeie l-ar fi dorit pentru o relație pasională, dar cu care nu s-ar fi căsătorit niciodată. Știa că relația lor era fără continuitate; voia să profite din plin de fiecare moment care îi rămînea, pînă se va trezi într-o zi și va descoperi că el a plecat în căutarea enigmei care aștepta dincolo de următorul deal.

Lily stătea lipită de el, cu capul pe umărul lui.

– Ce spunea eticheta?

– Eticheta?

– Cea de pe pergamentul care părea să te intereseze atît de mult pe tine şi pe Al.

– Nişte indicii îmbietoare despre alte relicve, spuse el încetişor, încă privind în depărtare.

– Unde?

– Pe fundul mării. Eticheta purta numele "înregistrarea epavelor cu încărcătură de preţ".

Îşi ridică privirea către el.

– O hartă a comorilor pe fundul mării?

– Totdeauna există pe undeva o comoară, zise el pierdut în gînduri.

– Şi tu vei fi cel care o va găsi!

Se întoarse şi zîmbi.

– Nu strică să arunc o privire. Din nefericire, Unchiul Sam îmi lasă prea puţin timp. Încă mai trebuie să caut prin jungla braziliană oraşul de aur, El Dorado.

Ea îi aruncă o privire plină de intuiţie şi apoi se lăsă pe spate pentru a privi stele care păleau.

– Mă întreb unde sînt îngropaţi?

El alungă încetişor vizîunile comorilor scufundate şi privi în jos.

– Cine?

– Vechii aventurieri care l-au ajutat pe Venator să salveze colecţia Bibliotecii.

El dădu din cap.

– Junius Venator era un om greu previzibil. El ar fi putut să-şi îngroapte tovarăşii săi bizantini aproape oriunde, între locul acesta şi rîu.

Ea puse mîna blînd pe capul lui şi îl trase în jos, pînă la ea. Buzele lor se întîlniră şi se uniră strîns timp de cîteva momente. Un şoim se învîrtea în cerc deasupra lor pe cerul portocaliu, dar nevăzînd nimic apetisant, zbură către sud, în Mexic. Ochii lui Lily se deschiseră şi ea se retrase zîmbind şăgalnic.

– Crezi că or să se supere?

Pitt o privi curios.

– Să se supere pentru ce?

– Dacă facem dragoste peste mormintele lor. S-ar putea ca ei să fie îngropaţi chiar sub noi.

El făcu ca amîndoi să se rostogolească pînă cînd ea stătea pe spate şi el deasupra ei. Privind adînc în ochii ei. Apoi buzele lui se arcuiră într-un zîmbet şăgalnic.

– Nu cred că i-ar deranja. Pe mine în mod sigur nu m-ar deranja.

CUPRINS

STRĂMOȘII 7

PARTEA ÎNTÎI 25
Zborul Nebula 106

PARTEA A DOUA 133
Serapis

PARTEA A TREIA 271
Lady Flambourough

PARTEA A PATRA 527
Amfiteatrul roman al lui Sam

COMOARA e o poveste ca un talaz dezlănțuit.

New York Daily News

Plin de acțiune... Cussler și-a format un stil narativ plin de vibrație și nonșalanță, care arareori își slăbește ritmul...

Chicago Tribune

COMOARA e o carte atît de bună, cu răsturnări de situație atît de inventive și de rapide, încît cititorul se va simți ispitit s-o parcurgă pe nerăsuflate. Caracterizarea personajelor este superb realizată și chiar prezențele mai puțin importante sînt schițate cu precizie... Stilul lui Cussler ne amintește prin compoziția lui fină de Alistair MacLean, de Michael Crichton și de magia proprie acestui scriitor de excepție.

The Times-Picayune

COMOARA le va face cititorilor pielea ca de găină... te trec fiori citind acest roman plin de suspans!

Detroit Free Press

O poveste oricînd prima în topurile cărții de succes spusă de un scriitor de primă mînă.

South Bend Tribune

Scrisă cu meșteșug, incitant și șocant. Ne aflăm într-o cursă, pe urmele supraputerii care va descoperi cea dintîi ascunzătoarea comorii. În **COMOARA** găsești tot ce cu gîndul visezi!

Los Angeles Times Book Review

Cussler poate ține pe oricare cititor cu sufletul la gură din pricina descrierilor sale ascuțite, fie că e vorba despre o acțiune, o urmărire cu mașini în trombă sau o tentativă de asasinat.... **COMOARA** este una din cărțile pe care-ți tot propui s-o lași din mînă...dar numai după ce vei citi capitolul următor....

United Press International

COMOARA este o sărbătoare a romanului de acțiune, de proporții considerabile... Suspans inegalabil și o desfășurare a acțiunii captivantă. Cussler are darul să-l țină pe cititor cu cartea în mînă multe ceasuri după ora de culcare.

Chattanooga News-Free Press

Ultimul roman al lui Clive Cussler ascunde o "comoară" fără ca ea să însemne descoperirea sicriului de aur al lui Alexandru cel Mare.... Căci adevărata comoară e pentru cititor neuitatul Dirk Pitt.

Asociated Press

Aventuri uluitoare. Un roman care ne povestește cea mai mare vînătoare de comori a tuturor timpurilor...

Publishers Weekly

DE LA PARTICULARI LA GENERALI

Mai întîi încă o dată: ce e *thriller*-ul?

Răspuns: o carte dătătoare de senzații "tari", o carte cu momente de încleștare (morală, fizică, armată) paroxistică, o carte cu secvențe dure și acțiune galopantă.

Unele dintre caracteristici sînt vechi de cînd lumea. Nu există tragedie greacă antică în care să nu fie cel puțin o scenă în care **totul** e pe muchie de cuțit, în care viața sau moartea sînt decise de un gest, de o replică. În *Hamlet*-ul shakespearean sînt tablouri ce-l țin pe spectatorul inocent cu sufletul la gură. *Crimă și pedeapsă* al lui Dostoievski are pasaje tipice de *thriller* (omorul, înfruntările dintre Raskolnikov și Porfirii Petrovici).

Romanul *Cu sînge rece* al lui Truman Capote *este* un *thriller*, în sensul plin al cuvîntului: o narațiune care transmite o copleșitoare încordare, vuietul surd și terific al unui cutremur care se apropie, pînă la catastrofa finală ca o explozie datorată unei suprapresiuni – bază psihică a străvechiului *catharsis*.

Elementele *thriller*-ului s-au născut așadar odată cu literatura. Împlinirea modernă a genului e doar o chestie de dozaj. Sigur că în tragedia antică esențialul nu e "care-pe-care", ci sugerarea implacabilului mecanism care-l angrenează pe om în *fatum*, în destin. Sigur că *Hamlet* nu e doar o anchetă detectivă și o încrucișare de săbii otrăvite, ci o *mise en abyme* a dilemei ontologice. Sigur că în *Crimă și pedeapsă* nu-i vorba doar de încolțirea unui infractor care a măcelărit o babă, ci de condiția morală a trestiei gînditoare.

Dar și un autentic *thriller*, de bună calitate (cele trei alese pînă acum de editura Olimp aparțin acestei categorii) este mai mult decît o poliloghie cu crime, urmăriri și împușcături. Voi aduce aici un singur, dar solid, argument:

ROMANUL MODERN DE SENZAȚII "TARI" A TRECUT DE LA PARTICULAR LA GENERAL ȘI DE LA PARTICULARI LA GENERALI.

Romanul gotic (străbunicul *thriller*-ului, "mergea" pe un castel sinistru bîntuit de apariții nocturne, pe răzbunarea oripilantă a unui baron malefic s.a.m.d.

Romanul foileton al secolului trecut (bunicul!) pleca de la un cadavru sau un imobil devalizat și, cu lupa, penseta și un pachet de tutun, ajungea la capătul firului.

Romanul polițist sau de spionaj al veacului nostru (pater semper incertus est!) punea la bătaie mijloace tehnice infinit mai sofisticate în duelul dintre – atenție! – aceiași doi, și numai doi, inși: criminalul și anchetatorul, urmăritul și urmăritorul.

Ei bine, tendința actuală – imprimată deja în mii și mii de pagini, inclusiv cele din mîna dumneavoastră – a genului *thriller* este de a sălta conflictul de la scara indivizilor la cea a statelor. În joc nu mai sînt bijuteriile doamnei X sau secretele firmei Y – ci soarta unui guvern, viitorul unei țări. În satul global al epocii noastre, în care sateliții pot fotografia un nasture și apăsarea unui buton poate pulveriza o metropolă, marile "meciuri" romanești nu se mai dispută între cetățeni, ci între națiuni. *Thriller*-ul e o poveste internaționalizată, cu clocotitoare dedesubturi politice.

ȘAPTE RAȚIUNI DE A CITI *THRILLER*-URI

1. Dacă vă place să vă mai scoateți din priza realității imediate și să plonjați în universul acaparant al conflictelor la nivel înalt, cu păienjenișurile lor pînă jos de tot – *thriller*-ul e ideal.

2. Existența cotidiană a multora dintre noi e tern și moliie. Imaginea intrepidității și a temerității e stimulantă.

Și, în fond, în noi toți zace un puști care trage cu mitraliera de lemn în "fasciști".

3. Știm, chiar dinainte de Jules Verne, că ipotezele ficțiunii, mai slobode decît cele ale rațiunii speculative, sînt adesea confirmate, mai devreme sau mai tîrziu.

4. Literatura – asta e situația, în ciuda idealiștilor nostalgici – nu e doar artă, ci și meserie. Pe lîngă un arhitect de geniu, alte mii de arhitecți construiesc case bune de locuit.

Nu sîntem 365 de zile pe an disponibili pentru *marile texte*.

5. *Thriller*-ul e pentru cititor un gen "ușor" tot așa cum înghețata e ușoară față de friptură. Amîndouă sînt necesare, în momente diferite ale zilei. Și, chiar dacă nu-s la fel de hrănitoare, e ridicol s-o disprețuim pe una în favoarea celeilalte.

6. Dacă literatura e un suport al existenței, *thriller*-ul e cel puțin un condiment al ei.

7. Pentru că, așa cum spunea Călinescu, a fi prea serios e neserios.

GEORGE PRUTEANU